

狐
錦

Tiêu
Hầu
Linh
Điền
của

Lạc Vũ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51: Phiên Ngoại 1
Chương 52: Phiên Ngoại 2
Chương 53: Phiên Ngoại 3
Chương 54: Phiên Ngoại 4
Chương 55: Phiên Ngoại 5
Chương 56: Phiên Ngoại 6
Chương 57: Phiên Ngoại 7
Chương 58: Phiên Ngoại 8
Chương 59: Phiên Ngoại 9

Chương 60: Phiên Ngoại 10
Chương 61: Phiên Ngoại 11
Chương 62: Phiên Ngoại 12
Chương 63: Phiên Ngoại 13
Chương 64: Phiên Ngoại 14
Chương 65: Phiên Ngoại 15
Chương 66: Phiên Ngoại 16
Chương 67: Phiên Ngoại 17
Chương 68: Phiên Ngoại 18
Chương 69: Phiên Ngoại 19
Chương 70: Phiên Ngoại 20
Chương 71: Phiên Ngoại 21
Chương 72: Phiên Ngoại 22
Chương 73: Phiên Ngoại 23
Chương 74: Phiên Ngoại 24
Chương 75: Phiên Ngoại 25
Chương 76: Phiên Ngoại 26
Chương 77: Phiên Ngoại 27
Chương 78: Phiên Ngoại 28
Chương 79: Phiên Ngoại 29
Chương 80: Phiên Ngoại 30
Chương 81: Phiên Ngoại 31
Chương 82: Phiên Ngoại 32
Chương 83: Phiên Ngoại 33
Chương 84: Phiên Ngoại 34
Chương 85: Phiên Ngoại 35
Chương 86: Phiên Ngoại 36
Chương 87: Phiên Ngoại 37

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51: Phiên Ngoại 1
Chương 52: Phiên Ngoại 2
Chương 53: Phiên Ngoại 3
Chương 54: Phiên Ngoại 4
Chương 55: Phiên Ngoại 5
Chương 56: Phiên Ngoại 6
Chương 57: Phiên Ngoại 7
Chương 58: Phiên Ngoại 8
Chương 59: Phiên Ngoại 9
Chương 60: Phiên Ngoại 10
Chương 61: Phiên Ngoại 11
Chương 62: Phiên Ngoại 12
Chương 63: Phiên Ngoại 13
Chương 64: Phiên Ngoại 14
Chương 65: Phiên Ngoại 15
Chương 66: Phiên Ngoại 16
Chương 67: Phiên Ngoại 17
Chương 68: Phiên Ngoại 18
Chương 69: Phiên Ngoại 19
Chương 70: Phiên Ngoại 20
Chương 71: Phiên Ngoại 21
Chương 72: Phiên Ngoại 22
Chương 73: Phiên Ngoại 23
Chương 74: Phiên Ngoại 24
Chương 75: Phiên Ngoại 25
Chương 76: Phiên Ngoại 26
Chương 77: Phiên Ngoại 27
Chương 78: Phiên Ngoại 28
Chương 79: Phiên Ngoại 29
Chương 80: Phiên Ngoại 30

Chương 81: Phiên Ngoại 31

Chương 82: Phiên Ngoại 32

Chương 83: Phiên Ngoại 33

Chương 84: Phiên Ngoại 34

Chương 85: Phiên Ngoại 35

Chương 86: Phiên Ngoại 36

Chương 87: Phiên Ngoại 37

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hồ Thập Bát, họ Hồ, tên Thập Bát.

Chủng loại : không có gì bí ẩn, giống như suy nghĩ hiện tại của mọi người a, hẳn chính là một con hồ ly tinh.

Không chỉ là một con hồ ly tinh, hơn nữa còn là một con hồ ly tinh đã tới tuổi thành hôn, nhưng mà không hiểu vì sao mà hẳn không gả đi được.

Thân là con út trong gia tộc yêu vi, chức nghiệp hồ ly tinh, bất kể nơi chốn hoàn cảnh lấy cái xinh đẹp để làm ăn, để câu dẫn người, việc này thực không bình thường.

Thân là con út của Hỏa hồ Hồng Ngọc, việc này càng không bình thường!

Người hỏi Hỏa hồ Hồng Ngọc là ai?

Ngu dốt. . . cũng không phải lỗi của người.

Hỏa hồ Hồng Ngọc, cũng chính là lão nương thân thân của Hồ Thập Bát, chính là đệ nhất mỹ hồ tám trăm năm qua, đệ nhất mỹ yêu trong yêu giới a!

Nàng a, dáng người thướt tha, dung nhan kiều mị, giọng nói mị hoặc mềm mềm nhuyễn nhuyễn, là tình nhân trong mộng, là thần tượng trong lòng của biết bao nhiêu yêu tinh. Không biết có bao nhiêu yêu tinh vì nàng trần trở trần trọc nhớ nhung đến nóng ruột nóng gan mà ghi hận trăm năm không có nàng a!

Cũng có văn yêu viết nên câu thơ được truyền tụng như sau “Vi yêu bất đổ Hồng Ngọc nhan, tức tiện thành tiên dã võng nhiên”

Hồng Ngọc xinh đẹp lại phong tình như vậy, cả đời du hí hai giới yêu phàm, thập phần hưởng thụ tư vị yêu người cũng như được người yêu hết sức tươi đẹp, cuối cùng không có thành thân, lại sinh ra mười tám hài tử, mỗi đứa một phụ thân không đứa nào giống đứa nào.

Mà hài tử đều kế thừa dung mạo cùng phong tình xinh đẹp thướt tha của nàng, tuyệt đối không thua kém mẫu thân vô thượng mỹ điểm của bọn họ—— ngoại trừ nhân vật chính của truyện này, đồng chí Hồ Thập Bát.

Một nhà Hồng Ngọc khi xuất môn du lịch thì, trong phong cảnh xinh đẹp hữu tình lòi ra một thứ cực không hài hòa, âm thầm tàn sát phong cảnh, chính là Hồ Thập Bát.

Khác biệt với thiên nhân chi tư hoặc điểm mỹ hoặc ngây thơ hoặc điểm lệ hoặc thanh lãnh của mười bảy tỷ tỷ phía trên hẳn, Hồ Thập Bát tướng mạo thật sự là rất ~~~~~ bình thường.

Bình thường tựa như một người bình thường—— ân, người thường.

Hồng Ngọc cảm thấy chuyện này thật sự là rất bi kịch.

Nhưng, nếu chỉ là diện mạo bình thường nhưng dáng người xinh đẹp hoặc tương tá tiêu sái phong lưu thì cũng dễ ăn nói đi, ấy vậy mà Hồ Thập Bát bộ dáng lại cố tình cực kỳ cao lớn cường tráng.

Cường tráng giống như là. . . một tên hùng.

Vì thế khắp yêu giới nơi nơi bắt đầu nghị luận.

Vị này bảo Hỏa hồ Hồng Ngọc thật sự là dã man a, ngay cả hùng cũng câu dẫn.

Vị kia nói không thể nào~~ Hồng Ngọc sẽ không đến nỗi thiếu phẩm vị như vậy đi, ngay cả hùng cũng xơi.

Vị này nói ai biết được ~ khẩu vị mỹ nhân luôn quý dị. . .

Tin đồn này truyền khắp nơi, dần dần cũng rơi vào tai của mẫu tử Hồng Ngọc.

Có một lần Hồ Thập Bát nhìn vào thân ảnh cao to của mình trong nước, suy nghĩ một ngày một đêm, rốt cuộc nhin không được tìm nương hấn thủ thì hỏi : Nương, người thừa nhận đi. . . ta chính là hài tử của tên hùng nào đó đúng không.

Hồng Ngọc liền cảm thấy đây quả thực là từ bi kịch trở thành thảm kịch!

Thứ nhất, mỹ yêu nàng đây cho dù có tiếp tục lạm tình, cũng không thể nào mà đi coi trọng cái thứ thô tục không hiểu phong tình, tứ chi phát triển nhưng không có đại não, cái thứ bốn hùng kia lọt làm sao lọt vào mắt nàng a!

Hồng Ngọc cắn nát mười góc chấn, n cái khăn tay, sau dứt khoát quyết định, phải tương thân cho Hồ Thập Bát, nhất định phải đem tên nhi tử này đá, à không gả đi!

Vì thế kế hoạch tương thân oanh oanh liệt liệt của Hồng ngọc bắt đầu khởi động.

Nàng tổng hợp được danh sách hết thầy yêu tinh tới tuổi thành hôn nhưng vẫn chưa kết hôn trong yêu giới, khai thông các quan hệ để điều tra gia phả nhà người ta, thề phải đem nhi tử mình đến một cái nhà tốt nhất để làm chủ mẫu.

Đối với mẫu thân như vậy, Hồ Thập Bát phi thường không thể lý giải.

Đối mặt với mỹ nhân toàn gia, Hồ Thập Bát phi thường rõ ràng dung tư của mình bình thường, mà yêu tinh là chủng tộc có xu hướng yêu thích những thứ mỹ lệ. Yêu lực càng cao thâm, dung mạo đáng sẽ càng biến đổi trở nên phong lưu hơn.

Mà tự bản thân biết tương tá không mang chút thừa hưởng xinh đẹp nào của nhà mình, căn bản không lên đài nổi, thế nên hẳn bắt đầu khuyên nhủ vị mẫu thân đang gặp đến độ ánh mắt cũng hóa xanh kia.

“Cuộc sống một người cũng rất tốt a, tiêu diêu tự tại”

“Không được! Đã lớn như vậy mà còn chưa xuất giá! Còn đâu mặt mũi yêu!”

“Nương, người không phải cũng không có thành thân sao, cũng đâu có ai vì vậy mà chê cười đâu.”

“Vô nghĩa! Ta không thành thân là vì một đám theo đuổi làm ta cảm thấy rất phiền, hơn nữa ta đã sinh ra mười tám đứa rồi đó thôi. Mỗi đứa một phụ thân khác nhau. Nếu muốn, ta còn có thể sinh tiếp mười hai hài tử nữa cũng mỗi đứa một phụ thân!! Người khác có thể sao, có thể sao?? Các nàng hâm mộ còn chưa kịp, dám ở đó mà chê cười ta? Hạnh!”

“...Nhưng ta là nam mà... Vì cái gì phải gả đi mà không phải thú về .”

Lúc Hồ Thập Bát hỏi lời này, Hồng Ngọc hít một hơi, uống gấp một ngụm trà, mới trầm tĩnh hỏi ”Thập Bát a, nương hỏi người, thế gian mọi người gọi chúng ta thế nào a?”

“Hồ ly tinh.”

“Đúng vậy!! Thân là một hồ ly tinh xứng chức hợp cách là sao, là phải câu dẫn nam nhân, hút dương khí nam nhân mới đúng a!!” Hồng Ngọc

vung tay vút cho Hồ Thập Bát một cái bạo lật “Hơn nữa chính ngươi rõ thể chất mình nhất, ngươi là huyền hồ cực âm a, không hút dương khí người khác lại đi tìm một lão bà về hút ngươi, ngươi là muốn chết sớm một chút để đầu thai lại có phải không?? Cơm chiều không cần ăn! Ngươi phải giảm béo đi, thân là một hồ ly tinh lại có sáu khối cơ bụng, ngươi đúng là mất mặt a~~~”

Hồ Thập Bát giữa trận kêu rên của nương hấn, bịt cái lỗ tai liễu mạng chạy về phòng mình, diện bích tư quá.

=====

Nguyệt quang thanh thanh lãnh lãnh, xuyên qua cửa sổ rọi lên giường Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát không buồn ngủ, mở to mắt nhìn về hoa văn trên đầu giường mà ngẩn người.

Hôm nay đi tương thân, lại không hề ngoài sở liệu, thất bại. Lần này đã là lần thứ mười sáu? Hay là lần thứ mười bảy? Ân, một lần nữa xin được cực lực phê bình đối với tên của hấn, Thập Bát.

Hấn, Hồ Thập Bát, là cái dạng mặt hàng gì khắp yêu giới đâu đâu cũng được truyền rộng rãi, căn bản tìm không ra đối tượng đến tương thân. Cuối cùng có mấy người mở miệng đồng ý, cũng đều là tự thân có khuyết điểm.

Thí dụ như trước đó có tên hoan yêu lão Hoa. Nói thêm thí dụ như trước trước đó nữa có tên chồn yêu què chân. Nói thêm thêm cái thí dụ nữa, trước trước trước đó có một người đến, là một tên xà yêu điên khùng có sở thích sưu tập thi thể làm tiêu bản. . .

Vị ngày hôm nay vậy mà lại là hảo yêu, tứ chi kiện toàn, có lối suy nghĩ bình thường hiếm thấy trong mấy tháng qua.

Đối tượng tương thân hôm nay là một Lang yêu, diện mạo thanh tú, tướng người to cao, ăn nói nhã nhặn hữu lễ, gia thế cũng tốt lắm.

Lúc gặp mặt, đối phương cũng không vì diện mạo của hắn mà lộ ra biểu tình ghét bỏ, sau khi tương thân còn mời Thập Bát ra ngoài đi dạo một vòng ven bờ Yêu Kính Hồ.

Sau khi về nhà, Hồng Ngọc quần lấy Hồ Thập Bát xoay tới xoay lui, hưng phấn đến độ giống như muốn biến thành lão mẫu kê.

“Vị công tử này rất được a Thập Bát!! Hơn nữa ta thấy hắn coi bộ rất có hảo cảm với ngươi!! Ngươi phải nắm cơ hội a!! Phải lôi mị thuật ta đã dạy cho ngươi ra mà dùng!! Nhất định phải nhốt hắn vào chuồng, bắt hắn thú ngươi >

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hồ Thập Bát trong lòng hiểu rõ ràng một điều nếu như mà Hồng Ngọc biết được chuyện Lang công tử với Tước nhi, lấy cá tính kinh khủng của nương hãn, cái loại mà “người ném vào đầu ta một trái đu đủ, ta nhất định phải đập đại thạch vào đầu người”, không chừng toàn bộ yêu giới đều bị oanh tạc a.

Vì thế sáng ngày hôm sau, sau khi dùng xong điểm tâm, Hồ Thập Bát liền nói với Hồng Ngọc, bảo mình có ước hẹn với Lang công tử xuống Nhân gian giới đi đây đi đó dạo chơi một vòng, lược bỏ không nói chuyện về Tước nhi.

Hồng Ngọc vừa nghe xong mặt mày rạng rỡ nói, hôm nay sáng sớm thức dậy ta đã cảm thấy hoảng hốt, còn đang suy nghĩ có phải là có cái gì không tốt phát sinh hay không ~~~ hiện tại đã thấy không phải là chuyện không tốt! Là hỉ sự ~~ tiểu nhi tử của ta rồi cuộc cũng hồng loan tình động ~~ cứ đi cứ đi ~~ hảo hảo ngoạn, người phải nắm chặt thời cơ, nếu thấy không khí thích hợp, cứ trực tiếp bắt hãn!!

Hồ Thập Bát trong miệng đáp lời, sau lưng đã chảy một thân mồ hôi hột ròn ròn. . .

Trực tiếp bắt. . . Nương, người cho rằng đây là hai nước đang giao chiến sao. . .

Tóm lại Hồ Thập Bát đã gạt được Hồng Ngọc, đem theo ngân phiếu năm vạn hai, xuôi gió xuôi nước tới Nhân gian giới, cùng Lang công tử và Tước nhi gặp mặt nhau, giao ngân phiếu cho họ.

Lang công tử cùng Tước nhi thiên ân vạn tạ, nói sẽ đại ân quên đại ân này, mai sau trong yêu sinh nhất định sẽ có lúc hoàn đủ lại phần tiền này.

Hồ Thập Bát khẽ mỉm cười, xua tay nói, tiên phạm yêu – tam giới đều coi trọng một chữ duyên. Chúng ta gặp nhau đã là một cái duyên, mà các người gặp khó khăn, khó khăn này lại vừa vặn Hồ Thập Bát ta có thể giúp đỡ, đó cũng là một cái duyên. Tiền tài bất quá chỉ là vật ngoài thân, không cần phải ghi nhớ quá mức, cứ tùy duyên là được rồi.

Nhìn hình bóng Lang công tử cùng Tước nhi ân ân ái ái nắm tay rời đi, Hồ Thập Bát trong lòng không nhịn được mà dâng trào một loại tình cảm ngưỡng mộ.

Thiên địa to lớn như thế, loài yêu sinh mệnh lại dài, hẳn cũng thật tâm hy vọng sau này sẽ xuất hiện một người thật lòng yêu hẳn, mà hẳn cũng yêu người ấy a.

Thở dài, Hồ Thập Bát ngẩng đầu nhìn sắc trời vẫn còn sớm, bây giờ mà trở về cũng không biết ăn nói làm sao với Hồng Ngọc, lại nghĩ cũng đúng lúc, đã lâu rồi không đến Nhân gian, chi bằng nhân dịp này mà ngoa du đi.

Lòng mang theo một chút buồn bã nhàn nhạt, Hồ Thập Bát bắt đầu bước đi không mục đích trên đường.

Hồ Thập Bát thân hình cao lớn, cho nên trong tầm nhìn thẳng của hẳn thì nhìn thấy toàn là tóc người, không thì cũng là đỉnh đầu. Vì thế, những chỗ hẳn đi qua thi thoảng có mấy thiếu nữ thiếu phụ đỏ mặt, liếc mắt đưa tình gọi tình, một mảnh xuân tâm nhộn nhạo, liên tục bắn mị nhãn e ấp ẩn chứa tình hoài sang phía hẳn, mà Hồ Thập Bát một chút không không có thấy a.

Vị kia nói, Hồ Thập Bát bộ dạng không phải như gấu còn khuôn mặt thì bình thường sao?

Đó là yêu giới! Hồ Thập Bát ở yêu giới không được hoan nghênh, đó là vì yêu giới không ưa chuộng kiểu của hắn.

Yêu giới ưa chuộng chính là nhược liễu phù phong tiêm trường vũ mị, tiêu sái mà không mất đi cái phong lưu. Hồ Thập Bát không tiêm trường cũng không phong lưu, liền bị coi là một cái đầu gỗ thối tại gia.

Là đầu gỗ, tự nhiên không hiểu phong tình.

Hồ Thập Bát thật sự không hề hổ thẹn với cái danh hiệu đầu gỗ này.

Vị nam tử dáng người cao to, khuôn mặt cương nghị anh tuấn, tướng mạo đường đường Hồ gia này hoàn toàn không hề có chút lý giải được mấy thiếu nữ thiếu phụ trên đường cứ nháy mắt mãnh liệt với hắn là có hàm nghĩa gì, hay mấy cái mị nhãn được mãnh liệt bắn đến hắn có ẩn chứa ý tứ gì. . .

Hắn chỉ cảm thấy mấy nữ tử ở nhân gian mà hắn tiếp xúc qua, mắt hình như có bệnh hay sao ấy.

Vì thế Hồ Thập Bát y hệt vật cách điện với công năng chống dẫn điện tuyệt đối nhàn nhã đi dạo đây đó, hồi lâu cảm thấy trong bụng có chút đói, nhìn trời thì cũng đã chính Ngọ tới giờ dùng cơm, Hồ Thập Bát nghĩ nên ăn cái gì đó, liền dựa vào trí nhớ lúc trước, đảo qua một góc đường, trước mắt liền hiện ra một tửu lâu.

=====

Túy Tiên Lâu

Túy Tiên Lâu ở nơi này là một tửu lâu phi thường nổi danh, ngoại trừ làm thức ăn vừa đẹp mắt lại ngon miệng còn có rượu- Túy Long Âm, có thể xưng là nhất tuyệt.

Ở nhân gian còn có danh hiệu “Thử tửu thiên thượng đô một hữu, lưu linh đáo giá dã đề đầu”

Hương thơm thuần túy, vị ngọt tính liệt, nghe nói ngay cả thần tiên thiên ẩm tửu nhất là Long thần uống vào cũng liền say mê, vì thế rượu này còn gọi là Túy Long Ẩm.

Hồ Thập Bát có từng uống qua loại rượu này, cảm thấy tuy bọn họ có một chút nói quá sự thật, nhưng nếu là trong phạm vi Nhân gian giới này mà nói thì cũng thật sự là hảo tửu rồi, hương vị quả thực không tệ, vị nồng tính liệt, nhập khẩu hồi cam.

Nghĩ nghĩ, đến Túy Tiên Lâu ăn Quế hoa túy ngư, uống chút Túy Long Ẩm, ngồi đến khi trời tối thì lại về nhà, cũng không tệ.

Một cước bước vào Túy Tiên Lâu, Hồ Thập Bát đã cảm thấy có gì đó.

Túy Tiên Lâu tổng cộng có hai tầng, hiện tại hẳn đang ở tầng một, thế nhưng đến một bóng người cũng chẳng thấy. Không chỉ thực khách không có, ngay cả chương qây cùng điểm tiểu nhị cũng chẳng thấy đâu, chuyện này thật không bình thường. Hiện tại đang là giờ cơm, Túy Tiên Lâu lý ra nên đầy khách mới đúng. . .

Tại Hồ Thập Bát giật giật, nghe thấy trên lầu hai có thanh âm hô hấp rất khê, thế là hẳn phi người phóng nhanh lên lầu.

=====

Tất cả mọi người đều ở lầu hai.

Tất cả mọi người đều đứng ngu ra.

Tất cả mọi người đều đứng ngu ra mà run rẩy.

Trên một chỗ ngồi ở lầu hai, một vị bạch y công tử đang ngồi.

Vị bạch y công tử kia vung tay, một thanh xoảng vang lên, một vò Túy Long Ấm đã bị đập bể nằm trên mặt đất, trong nháy mắt tửu hương tỏa bốn phía.

Chưởng quầy cùng điểm tiểu nhị run run, bùm một cái liền quỳ xuống, liền nghe bạch y công tử kia mở miệng, giọng nói thanh thanh lãnh lãnh “Thứ này mà cũng dám xưng là Túy Long Ấm?”

Nhược liễu phù phong = = tả liễu yếu đào tơ lung lay trước gió a, tức là phải nhược, gió thổi phải lung lay

Tiêm trường vũ mị : thon dài xinh đẹp, đáng yêu

Thử tửu thiên thượng đô một hữu, lưu linh đảo giá dã đề đầu : thứ rượu này trên trời không có, đến cả lưu linh ném qua cũng phải cúi đầu *tả rượu ngon a*

Vị nồng tính liệt, nhập khẩu hồi cam : Hương vị nồng, độ rượu mạnh, uống vào rồi lại thấy đọng dư vị ngọt, ở đây nhập khẩu hình như là chui xuống họng rồi, lại thấy đọng dư vị hay sao ấy =O=|||

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tất cả quỳ trên mặt đất đều run rẩy như cây sậy, đừng nói trò chuyện, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám.

Vị bạch y công tử này phong tư trác tuyệt, diện dung cực mỹ, không ngôn từ nào có thể hình dung, nhưng giờ phút này toàn thân cao thấp đều mang theo một cỗ khí chất tử phách nhiên lệ, xứng với thanh âm thanh lãnh hệt như đao phong, nhìn y làm cho người ta không dám có cảm giác khuynh tâm diễm tiện, chỉ cảm thấy mỹ đến độ làm người tam hồn thất phách đều bị dọa chạy tứ tán.

Bạch y công tử không thèm nhìn đến những người đang phủ phục trên mặt đất, xoay phiến tử trong tay, dùng chuôi phiến gõ lên bàn “Lập tức đem rượu này sửa tên lại, bằng không bản công tử sẽ đem rượu cùng tửu lâu của người san thành bình địa!”

Hồ Thập Bát nghe thấy lời này nhú nhú mày, nghĩ thầm, vị công tử này vừa đẹp thì có đẹp, nhưng cá tính sao lại ngang ngược không thèm nói đạo lý như thế này. Nhìn thoáng qua chưởng quầy đang phát run quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng lại chịu không được.

Hồ Thập Bát cùng vị Đường chưởng quầy này coi như là có quen biết. mấy năm trước hẳn ở nhân gian đặt mua một ít sản nghiệp, thường xuyên phải ngụ lại ở nhân gian trong một thời gian ngắn. Thời điểm đó vẫn đề ăn uống hàng ngày đều là giải quyết ở Túy Tiên Lâu, ít nhiều gì cũng có chút cảm tình.

Hơn nữa Hồ Thập Bát biết rõ con người của Đường chưởng quầy, mặc dù có chút keo kiệt nhưng cũng không phải gian thương, cung cách nhường

rượu hầu hết đều là phương pháp gia truyền do tổ tiên truyền lại, không dám có một chút sơ sót hay qua loa. Hơn nữa giá cả luôn luôn hợp lý, vị bạch y công tử này rõ ràng là đến kiếm chuyện.

Hồ Thập Bát nhẫn bực bội, bước qua nâng chưởng quỳ đứng dậy.

Đường chưởng quỳ vừa ngược mắt thấy Hồ Thập Bát, trong mắt già liền ứa ra nước mắt.

Mở miệng lắp bắp “Ồ,Ồ,Ồ gia... Này thật sự là, này thật sự là...” không hiểu nổi nên vừa úy khuất vừa sợ hãi, run rẩy khóe miệng khóc nức.

Hồ Thập Bát thân hình cao lớn, vừa lên lầu thì vị bạch y công tử kia đã trông thấy. Hiện tại lại thấy hấn vì chưởng quỳ kia mà ra mặt, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hồ Thập Bát trấn an vài câu, bảo điểm tiểu nhị đỡ lấy Đường chưởng quỳ, cúi người lấy ngón tay chấm vào dịch rượu vương vãi trên mặt đất, đưa lên miệng ném thử.

Quả nhiên hệt như hấn đoán, cùng với Túy Long Âm bình thường không có gì khác biệt. Vì thế đứng dậy ôm quyền nói với bạch y công tử “Vị công tử này, từa gia mở cửa làm sinh ý, thứ nhất là vì cấp cho thực khách một cái phương tiện, thứ nữa là vì bản thân kiếm chén cơm, khổ cực kinh doanh quả thực không dễ dàng gì. Vò rượu này mới nãy ta vừa ném qua, cảm thấy không có chỗ nào không ổn, không biết công tử vì sao lại đập bể nó, lại vì sao ngang ngược bắt chưởng quỳ đổi tên rượu? Phải biết giữa thanh thiên bạch nhật, làm việc gì cũng nên có đạo lý. Hi vọng công tử nói rõ lý do nguyên nhân, nếu như là cố tình gây sự, công tử đây không cảm thấy là cách làm của mình khi người quá đáng sao!”

Bạch y công tử lạnh lùng nghe Hồ Thập Bát nói xong, lệ khí trong mắt tựa như lại dày đặc thêm một tầng “Không lý do, công tử ta đây không thích tên này, hấn phải sửa!”

Hồ Thập Bát nộ khí dâng lên, cả giận nói “Chỉ dựa vào yêu thích của bản thân mà áp đặt người khác phải làm, công tử người không thấy bản thân mình quá đáng sao!”

Bạch y công tử nheo phượng nhãn hẹp dài, đánh giá Hồ Thập Bát một lượt từ trên xuống dưới, khoé miệng chợt cong, đột nhiên nở nụ cười “Ta còn tưởng là thứ gì khá lắm. . . Hanh! Chẳng qua chỉ là hồ ly tinh cũng dám ở trước mặt bản công tử làm ầm ĩ, người quả nhiên là chán sống!!” Lời cuối vừa dứt, giọng nói đột nhiên ngân cao, một cỗ sát khí như bài sơn đảo hải phóng về phía Hồ Thập Bát!

Hồ Thập Bát trăm triệu lần không ngờ, đối phương thế nhưng ngay thời điểm có bách tính tầm thường ở đây lại đột nhiên ra tay, khí lãng khí thế hung mãnh mà phóng đến, nếu Đường chương quỹ cùng những kẻ liên can đứng phía sau hắn mà trúng phải là chết không cần phải hỏi.

Căn chặt răng, hắn vận khởi yêu lực toàn thân, triển khai một đạo kết giới bằng lam sắc chắn ở trước mặt, kim sắc khí lãng cùng kết giới bằng lam sắc chống lại nhau, thanh âm phát ra như thiên quân vạn mào gào thét.

Hồ Thập Bát ở trong kết giới liều chết chống đỡ, nghe được tiếng nổ ầm ầm bên tai, toàn bộ Túy Tiên Lô nằm trong kim sắc khí lãng đều hóa thành tro bụi bay phất phới giữa không trung, nhưng Hồ Thập Bát hiện tại không rảnh bận tâm thế giới bên ngoài Túy Tiên Lô sẽ biến thành thế nào, hắn chỉ cảm thấy toàn thân tứ chi bách hài đều có cảm giác bị áp lực này làm cho đoạn toái mà vang lên khanh khách, đau đớn thống khổ vô cùng, chỉ có thể cố gắng đứng ngăn cản để không bị cỗ sát khí kia đập vụn, căn bản không có lực đánh trả. Mà kim sắc khí lãng kia lại như long ngâm chi thế kéo dài không dứt.

Ngược lại với Hồ Thập Bát cố hết sức chống cự, bạch y công tử kia nhẹ phẩy chiết phiến, lơ lửng giữa không trung, thoải mái tự nhiên, tay áo phiêu phiêu, tóc khê lay, một bộ rất chi là tiêu dao tự tại.

Hồ Thập Bát ở giữa kết giới, trng lòng không khỏi cười khổ, ngay lúc đạo kim sắc khí lãng kia áp tới, hẳn cũng biết là sự tình không ổn rồi.

Đây không phải là yêu khí, là sức mạnh so với yêu khí vừa mãnh liệt mà lại thuần tịnh hơn—— tiên khí.

Vị bạch y công tử bá đạo không thèm nói lý trước mặt đây vậy mà lại là tiên nhân. Hồ Thập Bát thầm nghĩ, quả nhiên câu tục ngữ trong rừng lớn điều loại gì cũng đều có, thiên đình lớn tiên loại gì cũng có. . .

Bỗng nhiên ánh mắt thoát giạt một cái—— là tiên thì sao chứ!

Vừa thô bạo vừa không nói đạo lý như thế, xem tính mạng phàm nhân như con kiến! Tuy không biết người là cái gì tiên, nhưng Hồ Thập Bát ta đây không thèm sợ người!!

Trở ngược nội đan thôi động yêu lực, lam sắc kết giới đột nhiên tăng đại, càng sáng lên, thực sự có bức kim sắc khí lãng đang chiếm lấy ưu thế tuyệt đối kia đẩy lui vài phần!

Thấy Hồ Thập Bát thế nhưng vẫn dám tiếp tục chống lại khí lãng, bạch y công tử nhíu mày, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, tiên thể hé ra nụ cười nghiền ngẫm.

Phất tay áo, khí lãng mãnh liệt trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Hồ Thập Bát vốn dùng toàn lực chống lại khí lãng kia. Khí lãng vừa tiêu thất, toàn thân thoát lực như bị đánh một quyền hung ác, một ngụm tiên huyết không thể nhịn được đột ngột phun ra, lam sắc kết giới ba một tiếng vỡ tan, Hồ Thập Bát cùng Đường chưởng quỹ và mấy người kia từ không trung hạ xuống.

Hồ Thập Bát sóng xoài trên mặt đất, không ngừng nôn ra máu. Bên tai có tiếng vang lên, nguyên lai là bạch y công tử kia đang nhẹ nhàng dừng lại

cạnh Hồ Thập Bát, lúc này đang ngồi xồm xuống, cúi mặt chăm chú nhìn Hồ Thập Bát thổ huyết.

Hồ Thập Bát cắn răng, trong lòng thật sự cảm thấy chán ghét bạch y công tử này đến cực độ, nhưng toàn thân ngoại trừ miệng vẫn đang thổ rau máu thì đến cả một ngón tay muốn động cũng là khó càng thêm khó.

Không muốn để đối phương thấy mình nan kham như thế, lại vừa hận chính mình vô năng, Hồ Thập Bát đành phải nhắm mắt lại, không nhìn bạch y công tử kia nữa.

“Mở mắt ra.” thanh âm vẫn thanh lãnh như vậy.

Hồ Thập Bát nhắm hai mắt chặt lại, không thềm mở ra.

Trên mi mắt cảm nhận được có chút xúc cảm băng lãnh, là đầu ngón tay của bạch y công tử “Người nếu như không mở mắt ra, ta sẽ khiến người vĩnh viễn không thể nhìn thấy được nữa!”

Hồ Thập Bát hừ lạnh một tiếng, mặc kệ hẳn.

Bạch y công tử kia thấy Hồ Thập Bát không vì uy hiếp của mình mà động đậy chút nào, không khỏi đại khí, ngón tay đẩy mạnh, cuối cùng cường ép—— mở được mi mắt của Hồ Thập Bát ra.

Mi mắt Hồ Thập Bát bị giữ lại, muốn khép cũng không khép lại được, thế nên bạch y công tử một tay giữ chặt mắt của Hồ Thập Bát, nghiêng răng nói “Người chỉ là con hồ ly chết tiệt! Bản quân nói chuyện người dám không nghe!”

Hồ Thập Bát trong lòng chấn động, hẳn đã đoán được thân phận vị bạch y công tử này.

Thiên thượng thiên hạ có được yêu lực vừa thuần tịnh vừa đại như thế. .
. lại tự xưng là Bản quân chỉ có. . .

Long Thần.

Long Thần vốn dĩ cũng là yêu, nhưng là đứng đầu vạn yêu. Tất cả chúng yêu gặp đều cúi đầu. Thượng cổ chi niên, lúc Hoàng đế cùng Xi Vương giao chiến đã lập được công lớn, sau được phong thần. Không chỉ chưởng quản sinh tử chúng yêu, còn điều khiển thủy nguyên của thiên địa.

Chính là thần tượng mà vạn yêu cung phụng a a !!

Thấy biểu tình của Hồ Thập Bát đối tới đối lui, bạch y công tử mỉm cười “Người đã đoán ra được thân phận của bản quân. . .” trọng giọng nói thậm chí còn có một tia đắc ý.

Hồ Thập Bát khóe miệng co rút, đảo hai mắt chống lại lưu kim sắc nhãn của Long Thần, trịnh trọng nói “Hôm nay may mắn được nhìn thấy chân nhan Long Quân. . . Nhưng thật không ngờ là Long Quân lại là một người như thế này. . . Thật sự là làm cho người ta cảm thấy thực thất vọng.”

Bạch y Long thần thấy Hồ Thập Bát đoán ra thân phận thật sự của mình, lại không lập tức phủ phục trên mặt đất, tam bái cửu gõ, cảm động đến rơi nước mắt cảm tạ ân huệ mình không giết chết hẳn, ngược lại còn tỏ thái độ đại bất kính, trong lời nói đã dám hình dung nhân phẩm của y chưa nói đi, đã vậy còn dùng kiểu lấp lửng để bày tỏ thái độ bất mãn của hẳn. Nghĩ tới đây, y liền cảm thấy giận dữ, phất tay quăng Hồ Thập Bát té lăn cù.

Hồ Thập Bát vốn là đang cố gắng dùng chút hơi tàn để chống đỡ, bị đánh lăn lắn trên mặt đất mấy vòng, cuối cùng cũng lâm vào hôn mê luôn.

Bạch y Long Thần đứng dậy, chỉ vào Hồ Thập Bát mắng “Không biết suy nghĩ!! Bản quân xét thấy trên người của người không có huyết tinh khí, không phải loại đọa yêu đả thương người, tha cho người một cái mạng, lần

sau còn gặp lại người biết tay ta!!” nói dứt lời liền xoay người bước đi, nhưng mới hai bước liền quay lại, lấy một thỏi vàng ném lên người Đường chưởng quầy vừa mới tỉnh lại, trừng mắt “Xây lại tửu lâu, lần sau bản quân lại đến. Nếu rượu của người còn dám gọi là Túy Long Âm, bản quân thấy sẽ hủy nó đi!!”

Nói xong liền tuyệt trần nhi khứ.

Khuynh tâm diễm tiện : khuynh tâm = xiêu lòng, yêu thích / diễm tiện = ái mộ, ao ước

Thủy nguyên : nhớ là trong mấy truyền thuyết có nói, rồng là loài phun nước, có lẽ thế nên mới bảo rồng điều khiển nước, thủy nguyên này nghĩa là nguồn gốc nước, cũng có nghĩa là chỉ nguyên tố nước

Tuyệt trần nhi khứ : Rời trần mà đi = ||| không phải chết nha, là rời bỏ trần gian để đi a, chắc ảnh biến quá

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hồ Thập Bát cố gắng mở ra mi mắt khô khốc, lúc nhìn thấy lại được nhân gian thì đã là chuyện năm ngày sau.

Đường chương quý đang cầm một chén đường thủy định uy hấn. Thấy mi mắt Hồ Thập Bát giật giật rồi mở ra, vui mừng la to “Hồ tiên gia gia!! Hồ tiên gia gia, rốt cuộc người cũng tỉnh rồi!!”

Hồ Thập Bát thân thể vốn có chút suy nhược, đầu choáng váng đến lợi hại, nghe lão kêu to cảm thấy giống như bị người ta cầm hơn mười cái giữa đem óc của hắn giữa a giữa, vội xua tay bảo lão đừng la nữa, đảo mắt nhìn xung quanh, thấy mình đang ở trong một tòa dân trạch.

“...Nơi này là?”

“Nơi này là nhà của ta a, Hồ tiên gia gia!!”

Hồ Thập Bát gượng người ngồi dậy, Đường chương quý vội kéo chăn cuộn lại đặt sau lưng để hắn dựa vào. Hồ Thập Bát để tay lên ngực thở hỗn hà hỗn hển, nhìn ánh mắt lấp lánh của Đường chương quý, hỏi “Cái gì mà Hồ tiên gia gia. . .”

Đường chương quý thả chén chứa đường thủy xuống đất, bùm một phát quỳ trên mặt đất “Hồ tiên gia gia, ngài không cần che giấu nữa, lúc đó ngài và Long Thần gia gia nói gì tiểu nhân đều nghe thấy. . . Tiểu nhân không biết ngày thường đã đắc tội ở đâu khiến Long Thần gia gia trách tội. . . May mà nhờ có Hồ tiên gia gia liều chết cứu giúp, bằng không tiểu nhân cũng đã sớm hóa thành tro bụi, làm sao còn có mạng mà sống đến bây giờ! Hồ tiên gia gia, ngài chính là phụ mẫu tái sinh của tiểu nhân, xin nhận của cả nhà

tiểu nhân. . .” nói tới đây, giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng bỏ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô hoán “Để tiểu nhân đi ra gọi lão bà, hài tử, tam thúc công lục đại gia của tiểu nhân, toàn bộ lên đập đầu lạy tạ Hồ tiên gia gia. . .”

“Người quay lại cho ta!!” Hồ Thập Bát vẻ mặt hắc tuyến một phen hao hơi túm lấy tay áo của tiểu lão đầu đang chực chạy ra bên ngoài kéo trở về, trong lòng nhủ thầm lão này vậy mà đã nháo như thế, trận chiến kia bị tam thúc lục bà thêm mắm dặm muối nói đầu này đầu kia trăm biến hóa a trăm biến hóa, truyền đến truyền đi một hồi nhất định chuyện này sẽ biến thành cái dạng không tốt đẹp gì. Một ngày xấu trời nào đó lại vô tình lọt vào tai cái vị Long Thần “gia gia” kia, nghe xong cảm thấy không vừa lòng, lại tiếp tục nổi điên lên, bản thân mình và Đường chương quỹ này nhất định chịu không nổi, bèn nói “Chuyện này càng ít người biết càng tốt!”

“Vì cái gì?” rõ ràng có tiềm chất nhiều chuyện, Đường chương quỹ trong nháy mắt lộ vẻ khó hiểu “Tiểu nhân định làm bài vị trường sinh cho Hồ tiên gia gia, đem đặt ở trường minh đăng tiền, sớm tối hai nén nhang để đặn hậu đại tôn tử nhớ kỹ đại ân đại đức của Hồ tiên gia gia!”

“Ta vẫn chưa chết. . .” Hồ Thập Bát da mặt có chút co rút “Khụ. . .ta nói với người a. . . Ta, đúng là hồ tinh, nhưng không phải hồ tiên mà là hồ yêu.”

“Yêu?” tiểu lão đầu ngần ngợ “Nhưng mà không phải yêu hay hại người sao? Đâu có giống Hồ tiên gia gia ngài, ngài đừng đùa ~”

“Sơn lâm tinh quái, cho nên mới biến thành yêu. Chính vì loài yêu chúng ta thích con người, thích cách sống cùng tình cảm của các người cho nên mới huyền hóa thành hình dạng con người. Chúng ta tuy đúng thật là có sức mạnh không giống như con người, nhưng làm thế nào có thể nhẫn tâm đi tổn thương đến loài người mà mình thích chứ? Đại bộ phận yêu tinh đều không muốn đả thương người.”

“Nhưng mà, rất nhiều nơi đều có yêu quái hại người a!”

“Không sai, giống như giữa con người với nhau có thiện ác, thì giữa loài yêu cũng như thế. Ở yêu giới có yêu hài lòng với cuộc sống yên bình, cũng có yêu không cam lòng cả đời này chỉ vèn vện bình đạm cùng thảo mộc đồng hủ như vậy, thế nên bọn chúng vì để gia tăng công lực của chính mình mà đi con đường tà đạo, bước vào yêu ma đạo. Loại yêu này sẽ tráo thực loài người, dùng tà pháp hấp thụ âm tinh dương tinh của họ để tu luyện, những yêu quái như thế chúng ta gọi là đọa yêu, bọn chúng không chỉ sát hại nhân loại, ngay cả đồng loại của mình cũng giết, thật sự là bại hoại của loài yêu.”

Đường chưởng quỹ nháy nháy con mắt, nghe xong có chỗ choáng váng.

Hồ Thập Bát thở dài “Cho nên vô luận là tốt xấu, người cũng không nên cùng tình quái dính dáng quá nhiều. Sau này có gặp, cứ giống như trước đây gọi ta một tiếng Hồ gia là được rồi. Mà vị bạch y công tử ngày đó thân phận thập phần cao quý, chính là Long Thần. Cá tính của hắn. . . người cũng thấy rồi đó, cho nên chuyện đã xảy ra hôm đó, ngàn vạn lần không được tiết lộ ra, người nên nghĩ ra cách nào đó để ăn nói cho chu toàn trọn vẹn đi.

Đường chưởng quỹ nháy con mắt muốn nửa người, há mồm nói “Tiểu lão nhân có một lời đại bất kính. . . Hồ gia ngài là yêu nhưng lại không giống yêu, còn vị Long Thần gia gia kia là thần tiên nhưng lại không giống thần tiên. . . cùng với những điều lúc thường chúng ta nghe hoàn toàn không giống chút nào. . .”

“Ha hả.”

“A, đúng rồi Hồ gia. . . về cái bài vị trường sinh kia. . .”

Hồ Thập Bát tà tà liếc mắt nhìn Đường chưởng quỹ một cái, lão đầu thở dài “Ta không cúng là được . . .”

=====

Đầu phố sầm uất thành Đông.

Hồ Thập Bát đứng trước một bãi đất trống đang được thi công, nhìn nhóm thợ thuyền vội vội vàng vàng thêm đá tảng vào làm móng, khiêng gỗ dài tới lui. Sau lưng người đi đi lại lại, đủ loại mua bán, thập phần náo nhiệt.

Chỗ đất trống đang thi công này, nguyên lai là vị trí trước kia của Túy Tiên Lâu.

Mấy ngày nay hẳn ở nhà của Đường chương quý tĩnh dưỡng, nhớ đến Túy Tiên Lâu lúc trước khi mình hôn mê đã muốn tiêu hủy, bèn hỏi Đường chương quý sau đó còn có chuyện gì phát sinh không, vị Long Quân kia lúc đi có nói cái gì nữa hay không?

Đường chương quý vội nói có a có ai, nhắc đến lại thấy kỳ quái, ngày đó Hồ gia ngài cùng cái vị. . . cao quý kia đánh nhau âm âm ở bên trong như vậy, bên ngoài Túy Tiên Lâu phố xá lại sầm uất như thế, vậy mà không ai nhìn thấy. Lúc ta tỉnh lại chỉ nhìn thấy mình nằm giữa một mảnh phế tích, mà chung quanh là một mảnh tối đen. Sau cảnh sắc xung quanh lại đột nhiên thay đổi, biến trở về thành phố xá sầm uất. Càng kỳ quái hơn chính là người khác không ai nhớ chuyện ngày trước trên mảnh đất trống này từng có Túy Tiên Lâu của ta, chỉ nói mảnh đất trống này bị ta mua lại để xây cái Túy Tiên Lâu. . . Chuyện ngày đó mà chúng ta trải qua, những người khác hoàn toàn không nhớ rõ là có phát sinh chuyện như vậy . . .

Hồ Thập Bát nghe lão đầu nói xong, trong lòng liền hiểu ra, là do kết giới.

Nguyên lai vị Long Quân kia cũng không phải là khinh xuất mà không hề bản khoản hay lo lắng. Y đã sớm dự liệu mà giăng một tầng kết giới bên ngoài Túy Tiên Lâu, nên trận chiến bên trong không gây ảnh hưởng đến

cuộc sống bên ngoài của phạm nhân. Sau đó lại xóa đi trí nhớ của mọi người đối với chuyện này.

Hảo một cái vạ toàn chi sách, đem chứng cứ phạm tội của mình xóa đến không còn một mảnh dấu vết. . . Minh và vị Đường lão bản này, xem như là hai khán giả chứng kiến duy nhất đi?

Lưu lại trí nhớ của Đường lão bản là vì muốn bắt hãn đối đi cái tên rượu, nhưng lưu lại tánh mạng của mình, là vì cái gì chứ?

Lắc đầu, thật sự là không nghĩ ra.

Hồ Thập Bát thầm thở dài trong lòng, rốt cuộc đã thấy được Long Quân trong truyền thuyết. . . Thật sự là sụp đổ a, quả nhiên với mấy chuyện tình thì chỉ nghe nói thôi là được rồi, sự thật quá mức tàn nhẫn mà.

“Hồ gia! Hồ gia~” Đường chương quý đang ở một bên trông coi nhìn thấy Hồ Thập Bát đến, vội giương tán chạy tới ” Hôm nay rất nóng a, Hồ gia thương thế vừa tốt, ngài cầm tán che đi.”

Hồ Thập Bát cười cười từ chối, nhìn thấy đám thợ thuyền bận rộn, nói “Đường chương quý, lần này vẫn là dự định xây tửu lâu sao?”

“Phải a, vị Long . . công tử kia trước khi đi có lưu lại cho ta một thỏi vàng, bảo ta xây lại một cái tửu lâu. . còn bảo là sau này sẽ đến nữa, nếu rượu này còn gọi là Túy Long Ấm nữa thì. . .” nói đến ba chữ Túy Long Ấm, Đường chương quý rung mình một cái, đối với ba tự này y như có bóng ma trong lòng vậy “. . sẽ hủy luôn cùng với tửu lâu.”

Hồ Thập Bát thở dài nói “Vị công tử kia không phải nhân vật ta và người có thể đắc tội được. . Người làm ăn, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, ta thấy Đường chương quý hay là nghe hãn đi, rượu kia nên sửa tên lại.”

“Ân, ta đã nghĩ ra tên rượu xong xuôi rồi!”

“Nga? Gọi là gì?”

“Tửu lâu nghe rất được, đặt tên là ‘Tửu lâu’ vậy! Rượu bán bên trong thì kêu ‘Hảo tửu’!! Hồ gia, người thấy tên này thế nào?”

Hồ Thập Bát yên lặng quay đầu, nửa ngày mới nói “Không tệ . . .”

Sơn lâm tinh quái : yêu quái trong rừng núi vốn ranh mãnh, chữ tinh quái là yêu tinh tinh quái (-[]-|||)

vạn toàn chi sách : Kế sách vạn toàn

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hồ Thập Bát tính tính ngày, hẵn rời nhà đã hơn mười ngày rồi.

Lúc đi chỉ bảo nhiều nhất hai ngày sẽ trở về. Rốt cuộc gặp Long Quân rồi bị thương nên đành phải chậm trễ. . .

Kỳ thật thương thế mấy hôm trước cũng đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng Hồ Thập Bát biết nương hẵn nhân tình có bao nhiêu độc, tâm nhân có bao nhiêu tinh, nên đành ở lại nhân gian ăn cơm no vài ngày, hấp thụ nguyệt hoa vài bữa, dưỡng khí sắc đến không thể nhìn ra sơ hở gì mới dám trở về.

Chào từ biệt Đường chương quỹ xong, Hồ Thập Bát niệm động di hình chú, vừa mới tiến vào kết giới yêu giới, đã nghe tiếng mắng “Người còn dám trở lại!” liền sau đó là một cái tiểu bạo lật từ chính diện quất tới.

Hồ Thập Bát vừa chống đỡ vừa trốn tránh. Hẵn vừa nghe giọng nói kia đã biết, người kia chính là Thập Nhị tử của mình.

Khác với nét yêu diễm của Hồng Ngọc, Hồ Thập Nhị bộ dạng thanh thuần kiêu tiểu động lòng người, nàng duỗi ngón trở tiêm tế hung hăng chọt vào gáy Hồ Thập Bát “Người còn biết trở về, người còn biết trở về! Ta cứ tưởng là người chết luôn ở bên ngoài rồi chứ!!”

Hồ Thập Bát nghĩ thầm, thiếu chút nữa ta chết ở bên ngoài thật a, nhưng lại không thể nói ra, chỉ có thể trả lời lại “Thập Nhị tử, ta đây không phải đã trở lại rồi sao. Ở bên ngoài vui chơi có quên thời gian, tử đặc biệt ở đây chờ ta?”

“Ta đương nhiên là ở đây chờ người!” Hồ Thập Nhị rút cuộc nhớ tới việc mình ngồi chồm hổm ở đây chờ suốt hai ngày là vì cái gì, liền cầm tay Hồ Thập Bát tha hẳn đẩy về phía Nhân gian giới.

“Thập Nhị tỷ! Người làm cái gì vậy??”

“Người trốn tiếp hai ngày đi! Không biết người làm cái gì nữa a, rõ ràng là bảo cùng vị Lang cái gì công tử kia đi Nhân gian giới du ngoạn, mẫu thân còn tưởng quan hệ giữa các người phát triển thuận lợi. Đùng một cái hôm trước Lang công tử kia đột nhiên mang sính lễ đến Đông Phương Sơn Tước gia cầu thân! Nương tức giận triển hỏa hồ đốt hết một nửa trạch tử của chúng ta luôn, còn nói người đúng là đồ bỏ đi, chờ người trở về sẽ hảo hảo giáo huấn người a!”

“A, ta đây lại trốn đi vài ngày . . .”

Hồ Thập Bát vừa nghe lập tức xoay người về phía Nhân gian giới. Đột nhiên ngấm lại thấy không được, xét cá tính của nương mình chắc chắn không dễ dàng cứ như vậy mà buông tha cho Lang công tử đâu a, bản thân mình đi rồi Lang công tử kia phải làm thế nào bây giờ a. Nghĩ như vậy, hẳn lại xoay người trở lại.

“Người tại sao còn quay lại!!” Hồ Thập Nhị chống nạnh “Muốn cứ như vậy mà biến thành hồ ly quay sao!!”

“Không phải, không phải, ta muốn hỏi một chút, nương có nói gì không. . . về chuyện. . . về Lang công tử ấy. . .”

Thập Nhị chu chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt nhìn xuống đầu móng tay được sơn màu đỏ của mình “Nói a ~ người cũng biết mẫu thân chúng ta tính là cái kiểu tính tình gì. . . Nghe nói ba ngày sau, tên Lang kia sẽ cùng Tước gia thành thân ~ nương bảo, đến lúc đó sẽ kêu hảo tỷ muội của người, đến lễ đường đập phá a ~”

Hồ Thập Bát thấy hiện tại trước mắt đã có trở ngại. Bản thân không nên chạy trốn mà ngoan ngoãn trở về đem mọi chuyện nói rõ ràng cho nương biết. Bằng không, Hồng Ngọc mà sinh khí thực sự thì hậu quả thực nghiêm trọng.

Từ xa, Hồ Thập Bát nhìn thấy trạch tử nhà mình có chút hết hồn. . .

Này là cháy muốn sạch sẽ rồi. . . Thực là nghiêm trọng a. . .

Nóc nhà cũng mất tiêu. . . Nếu trời mưa thì có thể nuôi cá ở trong phòng.
. .

Bước vào chính đường, đã thấy Hồng Ngọc thượng tọa ở vị trí cao nhất, diện trầm tự thủy ~

“Khụ. . .Nương, ta đã trở về.”

Hồng Ngọc cũng không thèm liếc mắt nhìn Hồ Thập Bát lấy một cái.

“Nương, người nghe ta nói. Ba ngày sau người không thể đến hôn yếu của Lang công tử nào loạn được. . .”

Rắc rắc, rầm rầm.

Đây là thanh âm vỡ vụn của mộc y trầm hương mà Hồng Ngọc tọa.

Hồng Ngọc nhảy một phát lại chỗ của Hồ Thập Bát mà quyền đả cước thích “Người đúng là cái đồ bỏ đi! Người còn dám lên tiếng! Mấy ngày hôm nay người chạy đi chỗ nào? Trượng phu của mình mà giữ cũng không được, người người người!!”

Bạo lật liên kích của Hồng Ngọc so với mấy cú gãi ngứa của Hồ Thập Nhị ước chừng cũng cao hơn vài cấp, quả nhiên là quyền quyền đáo nhục chưởng chưởng kiến huyết ti. Hồ Thập Bát bị Hồng Ngọc đánh đến không

có đường chạy trốn, dưới tình thế cấp bách hô to một tiếng “Nương!! Là ta cự tuyệt hẳn!!”

Cuồng phong bão vũ đột nhiên đình chỉ.

“A?” Hồng Ngọc có điểm ngốc.

Lời nói dối một khi đã ra khỏi miệng rồi thì cũng giống như tên đã bắn khỏi dây cung, có muốn thu lại cũng không được. Hồ Thập Bát mơ hồ cảm thấy như trước mặt mình hiện tại đã hiện ra một cái hố sâu không đáy, nhưng hẳn vẫn là nghĩa vô phản cố không thể không nhảy qua “Nương, là ta cự tuyệt hẳn! Trong chuyện này, Lang công tử là người bị hại!”

“A?” Linh nha lý xỉ như Hồng Ngọc lần đầu tiên phát hiện chính mình cũng có lúc nói không ra lời “Cái. . cái gì?”

“Phải. . là như vậy a!” Hồ Thập Bát chớp chớp mắt, bắt đầu biên cổ sự.

“Kỳ thật ta đã sớm có ý trung nhân ở Nhân gian giới. . Nhưng bởi vì ta sợ nương không đồng ý cho nên vẫn chưa nói. Lần này đến Nhân gian giới chính là để nói cho Lang công tử nghe chuyện này, để hẳn bỏ cuộc mà tìm kiếm lương duyên khác. Ân ân, chính là như vậy đó.”

Hồng Ngọc hưng phấn đến ánh mắt đỏ lên “Kẻ người nhìn trúng vì nương làm thế nào có thể ghét bỏ chứ. . Chỉ cần là kẻ người muốn. . A không phải, chỉ cần là kẻ người coi trọng, hạng người gì vì nương cũng đều đồng ý a!”

Tức giận toàn thân của Hồng Ngọc lúc này đã sớm bay đi mất, mọi trù tính thi hành gia pháp trên mặt hết thảy cũng tiêu thất không còn gì, trên mặt bây giờ chỉ còn nụ cười xán lạn như xuân hoa minh diễm động lòng người, vội lời Hồ Thập Bát ngồi xuống “Lại đây lại đây, nói nói vì nương nghe mau, các người quen biết như thế nào? Hẳn là người như thế nào? Bộ

dáng anh tuấn hay không? Trong nhà làm cái gì? Huynh đệ tử muội có mấy đứa. . .”

Hồ Thập Bát trên mặt tươi cười nhưng trong lòng rơi lệ đổ máu a. . .Vất hết óc để để nghĩ coi ý trung nhân của mình là cái hình mô dạng mô. . .

Nhưng mà mấy ngày nay, nam nhân hẳn tiếp xúc qua ngoại trừ Lang công tử, cũng chỉ có Đường chưởng quỹ với vị Long thần gia gia kia. . .

Diện mạo Đường chưởng quỹ nếu miêu tả ra thì biến thành địa thử thành tinh rồi. . .

“Hắn. . . hẳn mặc dù là con người. . .Nhưng là một người tu đạo!”

“Người tu đạo? Người tu đạo được a – như vậy sẽ không cần giống như Thất tử của người, yêu thích cái tên thư sinh ốm yếu đó, cuộc sống bên nhau được vài năm thì lăn đùng ra chết, sau đó lại phải chờ hẳn luân hồi rồi lớn lên rồi khôi phục trí nhớ, phiền toái chết!”

“Ân, hẳn. . .tu vi rất cao, so với ta còn lợi hại hơn.”

“So với người còn lợi hại hơn? ? A nha nha, cái này thật sự là quá tốt ~~ Về sau ta xem ai không vừa mắt, ta lại có thêm mộ nữ tể cùng phe rồi ~ a nha, tính tình hẳn thế nào? So với người lợi hại hơn? Sẽ không đánh người chứ? Vạn nhất sau khi các người thành thân rồi cãi nhau, chúng ta tất cả đều đánh không lại hẳn thì làm sao bây giờ. . .” Hồng Ngọc cắn cắn đầu ngón tay, có chút buồn rầu.

“Bộ dạng hẳn phiêu lượng.”

“Phiêu lượng?” lỗ tai Hồng Ngọc giật giật, hắng giọng một cái, bày ra một bộ dáng mỉa mai hoặc “Ân hạnh ~ có người phiêu lượng hơn nương người sao ~”

Nói đến chỗ này, phải nói thêm một chút. Hồ Thập Bát tổng thể mà nói a, là một hài tử thập phần thành thực. . .

Thế nên hẳn liền ăn ngay nói thật “Ân, so với nương người còn phiêu lượng hơn vài phần. . .”

Oanh!!!!

Vì thế đêm hôm đó, trạch tử nhà Hồ Thập bát lại tiêu thêm một cái óc nhà khác.

Nguyệt hoa ánh trắng

Động di hình chú : ờ, thần chú di động =v=

Thanh thuần kiều tiếu : trong sáng, thuần khiết, yêu kiều, nhỏ nhắn

Quyền quyền đao nhục chưởng chưởng kiến huyết ti : từng quyền vào thịt, từng chưởng ói ra máu

Nghĩa vô phản cố : không thể làm trái đạo nghĩa

Linh nha lý xỉ : nhanh mồm nhanh miệng; miệng mồm lanh lợi

Địa tử thành tinh : chuột đất a

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Rốt cuộc cũng đến ngày thành thân của Lang công tử.

Hồ Thập Bát trước đó có nhận được hỉ thiệp mạ vàng dành cho khách đặc biệt được Lang công tử tự mình đưa tới, tức là phải đi.

Hồ Thập Bát cầm hỉ thiệp, vừa định xuất môn, đột nhiên nghe được tiếng leng keng của hoàn bội, hương phong trong không trung phiêu tới, tâm bảo không tốt. Quay đầu lại thì quả nhiên nhìn thấy Hồng Ngọc một thân đả phấn hoa chi chiêu triển, uốn éo thân mình đi lại bảo, ta cũng muốn đi.

Hồ Thập Bát nói, nương a, người đừng gây loạn thêm được không, người tới để làm chi a?

Hồng Ngọc trừng song nhãn nhi mị, nói nếu người không vứt bỏ Lang công tử người ta đi, làm cho hấn thương tâm đến mức tùy tiện tìm một Tước yêu kém như vậy để thành thân chứ. Vì nương cảm thấy rất là áy náy a, chứ ta đây đời nào tham dự loại hôn yến của Lang tộc vứt đi này chứ, nghĩ mẫu thân người là ai a? Ta chính là đệ nhất mỹ yêu toàn yêu giới Hồ Hồng Ngọc! Bình thường dù bọn họ có dùng bát thai đại kiện đến nâng ta, ta cũng không thềm đến nữa là. Ta tham dự hôn yến của hấn, là cho Lang tộc bọn hấn cái mặt mũi quá lớn rồi, là vinh hạnh của bọn hấn a!

Hồ Thập Bát trong lòng phun mưa, nói người là nương của ta, nghĩ ta không biết trong lòng người có chủ ý gì sao, nói trắng ra là người nghe người ta nói Tước yêu Đông Phương Sơn diện mạo diễm mỹ khả nhân, muốn đi cướp cái nổi bật của tân nương tử người ta đi. . .

Gia đạo Lang công tử tuy rằng sa sút nhưng dù sao cũng từng là danh môn vọng tộc yêu giới, yêu khắp ngũ hồ tứ hải tham dự rất nhiều, cái dạng gì cũng có, nhiều loài hình dáng thiên kỳ bách quái mà Hồ Thập Bát chưa từng thấy qua.

Trong hôn yến, lúc tiêu điểm nổi bật Hồ Hồng Ngọc xuất hiện thì hôn yến đạt tới cao trào, quần yêu vô cố mà bắt đầu kích động, kẻ ràn rụa nước mắt khóc rống có, kẻ nổi điên lăn qua lăn lại dưới đất cũng có, một đám múa may móng vuốt về phía tình nhân trong mộng, thần tượng trong lòng của mình mà bắt tay đòi ký tên, vân vân và vân vân.

Hiện trường nhất thời hỗn loạn, Hồ Thập Bát từ trong đám yêu liễu chết chườn ra, choáng váng đi tìm chỗ thanh tĩnh, vuốt vuốt lại tóc tai quần áo tán loạn, áy ngáy ngượng ngùng nhìn Lang công tử cười cười bảo, nương ta. . .nàng. . .

Lang công tử vẻ mặt cảm động từng bước tiến lên phía trước cầm tay Hồ Thập Bát nói, Hồ Thập Bát huynh tính tình quả thực là quá tốt, mẫu thân huynh người đẹp lòng cũng tốt! Biết đa nương ta không hề thật lòng muốn cho ta cùng Tước nhi thành thân nên người đặc biệt đến làm cho không khí trở nên sôi nổi như thế ~ Ta thật sự rất ~~~~ cảm tạ hai người! Huynh xem cha ta đi, mới vừa rồi còn vác cái mặt như trái khổ qua kia, hiện tại cười toe toét ~~ vui vẻ a ~~

Hồ Thập bát theo ánh mắt của Lang công tử mà nhìn sang, thấy vẻ mặt mê gái đến chảy nước miếng ngu ngu cười của Lang lão gia, kèm theo cái mặt so với đáy nồi còn muốn hắc hơn Lang lão phu nhân.

Lang lão gia nếu không phải có Lang lão phu nhân ở bên cạnh dùng cái móng vuốt sức mạnh kinh người trảo chân lão, nói không chừng lão đã vọt tới bày yêu đang bám Hồng Ngọc đòi ký tên kia từ lâu rồi.

=====

Nhất bái thiên địa

Nhị bái cao đường

Phu thê đối bái

Tổng nhập động phòng liệt ~~

Lúc môi bà xướng lời bái, mọi thứ đều rất thuận lợi. Rượu uống một ly, yêu thì hoan hỉ.

Hoa hảo nguyệt viên, hoa hảo nguyệt viên.

Sau khi bái thiên địa xong, Lang công tử đầu tiên là cùng Tước nhi đi một vòng kính rượu, sau đó bị chúng yêu gào thét kêu gọi tổng nhập đồng phòng.

Chánh chủ nhập động phòng rồi, ở ngoài chúng yêu sẽ làm cái gì, có kẻ thì vây quanh Hồng Ngọc nói a nói, có kẻ thì tùm lại bắt đầu chơi xúc xắc đồ đại tiểu, có kẻ tiếp tục uống rượu tán nhảm về mấy chuyện bát quái tam giới tiên phàm yêu, một đồng loạn cào cào.

Hồ Thập Bát sờ sờ cái trán, mới nãy bị Lang công tử và Tước nhi kính vài chén, uống rượu có hơi nhiều, nên bây giờ cảm thấy có chút nóng nóng lại hoa mắt.

Hắn thích thanh tĩnh, nên lúc này cảm thấy nháo nháo của chúng yêu quái hệt như ruồi bọ kêu ong ong, thế nên đảo mắt định tìm nương hẩn, muốn nói là thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên cáo từ trở về đi.

Rốt cuộc chỉ thấy cảnh nương hẩn quanh mình giống như chúng tinh phùng nguyệt, bị một đám yêu hai mắt hóa thành trái tim bu quanh. Nương hẩn một bộ ‘xảo tiểu phân hề’, ‘mị nhãn như ti’, ‘xuyên hoa hồ điệp’ rất thành thạo, khiến đám yêu quái mê đắm nhũn cả ra bước đi cũng không nổi.

Nhìn bộ dáng cực kỳ hưởng thụ của Hồng Ngọc, không có khả năng nhất thì bán khắc đã chịu đi.

Hồ Thập Bát thăm thở dài, toàn bộ đám người bên cạnh mình hầu như đều rất tùy hứng a ~~~

=====

Hắn cầm hồ thanh tửu bước ra khỏi nhà chính, muốn tìm một nơi thanh tĩnh để nghỉ. Đối tới đối lui, rốt cuộc chuyển đến hậu hoa viên sau nhà của Lang công tử.

Hồ Thập Bát dựa lưng vào tọa giả sơn ngồi xuống, bên cạnh có một khóm thanh trúc.

Nguyệt hoa tự thủy.

Dạ phong từ từ, trúc diệp sa sa khinh hưởng.

Hồ Thập Bát hít trúc hương đậm nhã phiêu trong gió, tự chiêm tự ẩm đối nguyệt lượng, thật là phi thường thích ý.

Thanh tửu không nhiều, tuy chậm rãi thưởng nhưng một lúc cũng bắt đầu vơi cạn. Hồ Thập Bát trong lòng có chút tiếc nuối, này phong này nguyệt, nếu mang thêm mấy hồ ra thì tốt rồi.

Đang do dự có nên quay về tiền đường lấy thêm một ít rượu ra nữa hay không, chợt nghe sau giả sơn có tiếng bước chân xàn xạt, nghe ra không chỉ một người.

Hồ Thập Bát cười, nghĩ thăm nhất định là cũng có người chịu không nổi ồn ào trong nhà chính mà trốn ra nơi yên tĩnh giống mình. Vừa định đứng dậy ra mặt hoan nghênh, phía sau giả sơn truyền đến thanh âm ngôn ngữ kỳ lạ như được cố ý đè thật thấp mà nói chuyện.

Ngôn ngữ bọn họ nói với nhau không phải là ngôn ngữ yêu tộc Hồ Thập Bát biết, chỉ cảm thấy thanh âm đê thấp kia truyền đến vừa mơ hồ lại quý dị âm u, khiến cho người nghe thấy trong lòng phát lạnh.

Không biết thân phận của kẻ đang ở sau giả sơn là gì, cũng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, Hồ Thập Bát lại không có ý nghe lén người khác nói chuyện, định cầm tửu hồ đổi chỗ khác thì đột nhiên, vài thanh âm từ trong gió truyền đến tai Hồ Thập Bát.

Long Quân... Trư... Nhân giới... Sự thành...

Hồ Thập Bát trong lòng chấn động. Long Quân? Phải chăng là cái vị Long Quân ngang ngược không nói lý nửa tháng trước mình gặp không?

Tuy lòng tự nhủ là không nên nghe lén người khác, rốt cuộc vẫn là nhịn không được mà động tai lên. Nhưng đột nhiên sau giả sơn bỗng trở nên tĩnh mịch, không còn chút thanh âm nào.

Hồ Thập Bát trong lòng hô to hồng hét, liền tùy ý tựa lựa thế vào giả sơn, nhắm mắt lại, khóe miệng chảy ra khẩu thủy, nhẹ nhàng phát ra tiếng ngáy.

Mấy hắc ảnh lẳng lẳng vô thanh từ sau giả sơn chuyển động tiến đến, hình dạng quý mị.

Một trong số những hắc ảnh nhìn nhìn Hồ Thập Bát đang say rượu ngủ gục trên mặt đất, xuất thủ thành trảo ngưng tụ một luồng yêu khí hắc ám định đánh xuống.

Hắc y bên cạnh chụp lấy tay hắc, dùng ngôn ngữ kỳ quái kia nói nhanh vài câu gì đó. Hắc ảnh nọ hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo, lạnh lùng trả lời lại, sau đó cùng mấy hắc ảnh còn lại biến mất trong bóng đêm.

Hắc y nhân một mình ở lại nơi giả sơn chậm rãi đáp xuống. Hồ Thập Bát thả lỏng toàn thân, cúi thấp đầu ngáy hừ hừ, ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Hắc y kia lăm bắm trong miệng, ngón tay điểm huyết hồng đột nhiên điểm vào mi gian Hồ Thập Bát.

Hắc y nọ nhìn Hồ Thập Bát thờ dài, xoay người một cái, gió nhẹ thổi qua, chừ còn lại một mình Hồ Thập Bát dưới trăng.

=====

Lúc hắc y nhân kia đi rồi, qua hơn nửa canh giờ sau, Hồ Thập Bát nằm xoài trên mặt đất mới chậm rãi chuyển mi mắt. Hồ Thập Bát mở mắt ra, vận dụng nhĩ lực xác định chung quanh không còn người nào nữa, mới run run thân người bắt đầu nôn mửa.

Lau lau miệng, Hồ Thập Bát chậm rãi ngồi dậy, tim đập như trống võ, như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Lãnh hãn trên người toát ra ướt sũng cả y sam đã bị dạ phong thổi khô, nhưng tay chân vẫn vô lực lại lạnh ngắt. Hồ Thập Bát đưa tay trái vẫn còn hơi run rẩy lên che miệng lại.

Ngay phút cuối cùng, thứ hắc y nhân kia sử dụng với hãn cư nhiên lại là mê hồn phương pháp chỉ Hồ tộc mới có —— Phong thần thuật!

Loại pháp thuật này có thể phong tỏa hoặc hút đi trí nhớ của kẻ bị sử dụng, khiến người ta quên đi chuyện đã từng phát sinh. Nếu không phải Hồ Thập Bát sớm có chuẩn bị, lúc này cố ý để đại não mình ngưng lại hết thảy mọi suy nghĩ, có lẽ lúc này đây hãn là hãn sẽ ngu ngu ngơ ngơ mà cảm thấy kỳ quái, tại sao lại nằm ở hậu hoa viên này.

Cư nhiên lại là người của tộc mình. . .

Không, không đúng.

Hồ Thập Bát nhớ rõ, trong số những kẻ đó có một bóng đen định giết hẳn, phóng xuất ra cỗ yêu khí vừa cường đại vừa tà ác, mang theo tinh xú nghệt thở, kinh khủng đến mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Hồ Thập Bát có thể khẳng định, đó không phải khí tức của Hồ tộc, bóng đen kia đến tột cùng là ai?

Kẻ cứu mình nhưng lại sử dụng mật kỹ Hồ tộc là ai?

Long quân... Trư... Nhân gian... Sự thành... ?

Bọn họ, đến tột cùng là muốn làm cái gì?

Đỏ phấn hoa chi chiêu triển = =||| ăn mặc xinh đẹp lộng lẫy

Hoa hảo nguyệt viên : (Đoàn tụ sum vầy), hoa đẹp trăng tròn, ý ở đây là cái gì cũng hảo cũng viên a~~~

Chúng tinh phủng nguyệt : Trăng bị sao bu, Hồng Ngọc là trăng, đám kia là sao, trăng chỉ một mà sao thì tới n

Xảo tiểu phân hề : cười duyên cười duyên này

Mi nhãn như ti : Mị nhãn như tơ, mị nhãn là mắt đẹp ý

Xuyên hoa hồ điệp : bướm giữa rừng hoa

Nguyệt hoa tự thủy/ Dạ phong từ từ, trúc điệp sa sa khinh hưởng : Ánh trăng như nước / Gió đêm chậm chậm, lá trúc xào xạt lay động

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hôm nay là mười bốn tháng tư âm lịch.

Ngoại thành Cô Tô hôm nay rất náo nhiệt.

Toàn bộ nam nữ lão ấu trong trong ngoài ngoài Cô Tô thành, phàm là có thể đi đứng nhúc nhích, toàn bộ đều xuất môn ra đường, người người theo nhau, người người nối nhau.

Đọc hai bên đường là các tiểu thương phiến buôn bán này kia nọ, đại tửu lâu, thương hành thì trang trí hoa xa ngũ nhan lục sắc đầy hương khí đón khách.

Phía trước còn có gánh hát dựng lên hí thai xướng đại hí, ngăn tràng tử diễn tạp kỹ, người người chen lấn, giẫm đạp nhau cũng không người nào thềm sinh khí, tất cả mọi người hôm nay đều nhất đoàn hòa khí ~~ đây là vì cái gì nha?

Bởi vì truyền thuyết mười bốn tháng tư âm lịch là sinh thần của Lữ Thuần Dương trong bát tiên, Lữ Đồng Tân ~~ nghe nói vị thần tiên này đặc biệt thích náo nhiệt, hàng năm lúc con người làm khánh chúc sinh nhật cho mình thì vị này sẽ biến hóa thành lão khất cái a tiểu thương phiến a cái gì đó trà trộn vào giữa đám đông. Nếu ai may mắn gặp được, quanh năm suốt tháng cả nhà già trẻ đều bình an gặp vận tốt.

Vì thế hàng năm mỗi khi đến ngày này, hỉ khánh náo nhiệt chẳng thua gì năm mới. Kỳ thật truyền thuyết này có đã từ rất lâu, tất cả mọi người trong ngày này đều chen chúc đi lại trên đường không chỉ để đụng phải thần tiên ~~ mà cũng là cầu cái náo nhiệt a ~~

=====

Hồ Thập Bát lúc này giống như một chiếc thuyền nhỏ giữa đại hải ba đào, cũng theo dòng người mà trôi đi trôi đi ~~

Hồ Thập Bát quả thực phi thường hưởng thụ cái cảm giác này.

Tuy là lúc trước ở nhân gian, hắn cũng từng đi đó đi đây, nhưng đại bộ phận đều là vì sinh ý sự nghi, các loại miếu hội a khánh điển gì gì đó cũng có tham gia một vài lần, nhưng yết thần tiên Cô Tô thành này, là lần đầu tiên dự a.

Bề ngoài hắn tuy là lão thành trầm ổn, tính tình yêu thích thanh tĩnh, nhưng dù gì cũng chỉ là một con hồ ly tinh trẻ tuổi hơn hai trăm năm đạo hạnh, nếu so với loài người thành nhân thì cũng chỉ cỡ hai mươi hai hai mươi ba tuổi.

Liếc sang bên cạnh người nào người nấy cũng lộ ra nét tươi cười vui vẻ khỏe mạnh đến hai má đỏ bừng, những tiểu thương phiến hai bên đường bày ra đủ loại quà bánh bốc khói nóng hổi, hương thơm xông vài mũi, còn có cảnh vài người nhí nháo rao hàng như ca hát hết sức lạ lùng kỳ quái, hoa xa lai lai vắng vắng, hí thai xuy xuy đả đả. Hồ Thập Bát bị bầu không khí này cuốn hút, không nhịn được mà nổi lên kê huyết. . . (bị đập) khụ. . . là vui vẻ nổi lên hưng phấn.

Tạm thời gác qua cái chuyện Long Quân kia có phải là đổi nghề chuyên qua buôn thịt heo hay không, cũng tạm thời gác qua phiền não về thân phận đám hắc ảnh ngày hôm đó rồi cuộc là đang mưa đổ cái gì âm mưu, hiện tại Hồ Thập Bát, giống như bao nhiêu tiểu thanh niên nhân giới khác, lon ton theo đám người đông một đầu tây một đầu dạo chơi.

Hồ Thập Bát liếm liếm môi. Mới nãy vừa ăn xong một cái bánh chưng hoa quế nóng hôi hôi thơm ngào ngạt (khụ, phi trộm mộ gắp bánh chưng, quay đầu), dứt một chén xích đậu tiểu viên tử vừa thơm vừa dẻo, hai tay trái

phải vác theo nào là mai hoa cao, thiên tăng cao, trư du tô, tùng bính, thanh đoàn, tổng tử đường, vừa ngẩng đầu lên, a! đường hồ lô ~~!

Hồ Thập Bát xách theo đủ thứ, vui mừng sung sướng chạy qua, moi hai văn tiền ra mua một chuỗi đường hồ lô vừa đỏ lại vừa to cầm trên tay. . .

Khụ, người xem hỏi kìa, làm như thế nào mà tự dưng đổi qua cảnh này a. Mới ở trên một hồi Hồ Thập Bát đang tham gia hôn yến gặp nguy hiểm bất trắc, xuống dưới đây đã vui vẻ sung sướng mà lon ton chạy đến nhân gian đi ăn hàng?

Này a, nói rất dài dòng a ~~

=====

Ngày đó Hồ Thập Bát từ hậu hoa viên nhà Lang công tử trở lại chính đường, nhìn chung quanh một vòng cũng không phát hiện ra ai khả nghi, thế nên vội vàng lôi kéo Hồng Ngọc thập phần không cam lòng trong tiếng oán thán lẫn lôi kéo giữ lại của một đám yêu để trở về nhà. Sau khi trở về, hẳn liền hỏi Hồng Ngọc, trong Hồ tộc hiện tại ai là người biết sử dụng Phong thần thuật.

Bởi vì không phải ai trong Hồ tộc cũng có thể sử dụng Phong thần thuật, loại phát thuật này nếu không có đạo hạnh nhất định cùng kinh nghiệm sử dụng thì khi xuất ra lỗ đầu xui xẻo sẽ bị pháp thuật phản thực, người mình muốn phong ấn ký ức không bị phong trụ, kẻ thi thuật ngược lại biến thành gốc tử si si gốc gốc.

Hồng Ngọc nghiêm túc nhớ lại, xòe tay ra đếm rồi lại đếm, sau mới bảo, hiện tại trong Hồ tộc người có thể sử dụng Phong thần thuật đại khái có khoảng ba chục người.

Hồ Thập Bát ôm đầu, hơn ba mươi người. . con số này nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít a! Phải biết là người trong Hồ tộc không thích

quần cư, đại bộ phận sau khi trưởng thành liền bắt đầu vân du thiên nam địa bắc. Ai thấy thích cái chỗ nào liền ở lại chỗ đó. Bình thường nếu không phát sinh đại sự gì to lớn cũng chẳng liên hệ với nhau, việc này muốn bắt đầu điều tra thì đúng là không dễ dàng gì.

Nhưng Hồ Thập Bát lập tức nghĩ tới một chuyện, vội hỏi Hồng Ngọc, vậy hôm nay người tham gia hôn yến có người nào có pháp lực cao cường có thể sử dụng Phong thần thuật thành thạo không, hơn nữa còn là tộc nhân thuộc tính hỏa nữa?

Hồng Ngọc nói, có a.

Hồ Thập Bát vội hỏi, là ai là ai?

Ta a. Hồng Ngọc chỉ vào mũi mình, lão nương người ta đây không phải là hồ yêu pháp lực cao cường, thuộc tính hỏa lại có thể sử dụng Phong thần thuật sao?

Hồ Thập Bát tiết khí, hắc y nhân kia đương nhiên không có khả năng là nương hân. . .

Hồ Thập Bát không cam lòng, mấy ngày sau lại chạy đi tìm Lang công tử hỏi, ngày đó mở yến chiêu đãi khách có người nào là hồ tộc không thì có yêu tinh cao quý nào ở ngoài mời đến hay không.

Lang công tử một mảnh mờ mịt nói, hôm tổ chức hôn yến đó ngoại trừ các tộc trưởng các tộc cùng trưởng lão của bản tộc, chỉ có Hồ huynh là đặc biệt thỉnh thiệp mời đến. Mấy người khác cũng chỉ là khẩu nhĩ tương truyền, ai muốn thì đến, căn bản không có danh số lượng và người cụ thể chính xác.

Hồ Thập Bát cảm thấy việc này càng ngày càng rơi vào mờ mịt. Đây là tiệc cơ động, ai muốn ăn thì cũng có thể vào ăn a.

Hồ Thập Bát cảm thấy mù đường rồi, vừa định chấp tay cáo từ thì Lang công tử liền nói, chúc mừng Hồ huynh, chúc mừng Hồ huynh.

Hồ Thập Bát ngẩng đầu ngu ngu nói, ta có cái gì hảo đâu mà chúc mừng?

Lang công tử nói, Hồ huynh không cần phải che giấu ~~ đây là chuyện tốt a ~~ Hồ huynh không phải ở nhân gian đã tìm được người mình có tình ý, qua một thời gian nữa cũng tính toán thành thân sao?

Hồ Thập Bát choáng váng.

Lang công tử tiếp tục nói, hiện tại toàn bộ yêu giới ai ai cũng biết. Nghe nói người định mệnh của Hồ huynh diện mạo xinh đẹp tuyệt trần, thân tư tiêu sái, hơn nữa còn là người tu đạo pháp lực cực kỳ thâm hậu. Tìm được phu quân như thế, ta đây đương nhiên phải nói một câu, chúc mừng Hồ huynh, chúc mừng Hồ huynh ~

Tình thiên phích lịch a a a a a a ! ! !

Hồ Thập Bát cảm giác như máu não dâng lên, da mặt co rút, cùng Lang công tử cười cười mấy cáo rồi cáo từ trở về.

Trách không được, mấy ngày nay kẻ nào gặp cũng đều dùng biểu tình ám muội nhìn mình cười trộm . . . lão nương, người đúng là hồ ly miệng rộng a ! ! !

Không thể ai oán Hồng Ngọc được, đây là tự mình làm tự mình chịu a!

Hồ Thập Bát khóc không ra nước mắt, trở về nhà liền gói ghém đồ chuẩn bị đi Nhân giới. Thứ nhất là vì yêu giới này hẳn thật sự ở không nổi nữa, thứ hai là vì lần đó hẳn nghe được cuộc nói chuyện, cũng lờ mờ hiểu được trong lời nói đích thực là có nhắc đến hai chữ Nhân giới, nên định đi xem rốt cuộc là có chuyện gì phát sinh.

Hồng Ngọc nghe Hồ Thập Bát phải đi thì thật cao hứng, liên tục nói, hảo hảo a, người cứ đi đi ~~ đến Nhân giới rồi thì cùng với người hữu duyên của người hảo hảo mà sống chung ~~ lần sau có trở về mang hẳn theo cùng cho ta xem ~

Mười bảy tỷ tỷ xuất giá lẫn không xuất giá của Hồ Thập Bát xa xa gần gần biết được tin tức này, đều nhao nhao phát biểu tương lai nhất định phải đi Nhân gian tìm đệ phu tương lai để mà nhìn a nhìn.

Hồ Thập Bát toàn thân nổi đầy da gà.

Xem? Xem ai? Ta lấy cái gì cho mấy nàng xem?

Thật muốn kiếm Long Quân để nói với hẳn, cho ta mượn người một ngày để ta dắt người về cho người nhà của ta xem, nếu vậy kết quả chắc là trên thế giới này có thêm mười chín cái hồ ly bì!

Vội dặn dò thân nương thiên hạ vô song của mình, người nhớ trông nom chư vị tỷ tỷ cho kỹ, không được để người nào đến quấy rầy, hiện tại bản thân là muốn cùng người hữu duyên kia song túc song phi lãng tích thiên nhai, thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ mang trở về để mọi người xem cho đã.

Cứ như vậy, Hồ Thập Bát đã tự đào hầm chôn chính mình, bi tráng vượt mồ hôi rồi ôm quyền, phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn mà ly khai yêu giới.

Ra khỏi yêu giới đến nhân gian, Hồ Thập Bát cũng có chút mờ mịt, trước là đi đâu đây. . .

Đột nhiên lại nhớ đến, Hồng Ngọc trước kia có từng nói với mình, nàng có một ca ca định cư tại Cô Tô, thế là Hồ Thập Bát vỗ đùi, hạ Giang Nam!

=====

Tam tứ nguyệt đích Giang Nam

Giang hoa hồng thắm hỏa

Lục liễu vũ xuân yên

Hồ Thập Bát một đường chậm rãi mà đi, vừa nghĩ đến quan hệ giữa Long Quân và trư, vừa nhìn cảnh đẹp Giang Nam. . . rồi cuộc hôm nay cũng đến Cô Tô thành, vừa ngay dịp mười bốn tháng tư yết thần tiên, tiếp theo đó chính là màn trên đầu lúc này.

Hồ Thập Bát vừa xuôi theo đám đông vừa ăn đường hồ lô, đột nhiên nghe thấy mạn trái tiền phương có người hô : hoa xa Túy Tiên Lâu đến kìa, đến kìa! Yên Hồng, Liễu Lục đều ở trên hoa xa nhaaaa!

Kẻ kia oanh một tiếng, toàn bộ đều hướng về phía kia mà ùa qua. Hồ Thập Bát bị dồn dồn đến không có biện pháp thoát ra, đành phải thi triển pháp thuật, di hình hoán ảnh một cái nhảy lên trên mái nhà cạnh đó. Nhìn xuống dưới, giữa đường trái phải nhà cửa san sát, đoàn người người túm tụm hết cả một con đường, hết như trường xà di động tới lui.

Hồ Thập Bát buông thông bả vai, thở ra một hơi thật dài.

Mới vừa thả lỏng được một chút, đột nhiên cảm thấy phía đối diện có một đạo tầm mắt như đao tử bắn qua đây. Hồ Thập Bát ngẩng đầu liền thấy —— nóc nhà đối diện, bạch y Long Quân đang lờm mình.

hí thai / đại hí : sân khấu / kịch tuồng

Hí thai

Tràng tử : vùng đất trống được ngăn lại

Tạp kỹ : tương tự như xiếc, ảo thuật

Lữ Đồng Tân hiệu Thuần Dương, là con của Thứ Sử Hải Châu, sanh ngày 14 tháng 4. Khi bà mẹ mới sanh Ông thì trong phòng mùi hương thơm phức, có hạc trắng bay vào phòng rồi biến mất. Ấy là Huệ Dương Chơn Nhơn đầu thai xuống trần làm Lữ Đồng Tân. Tục truyền ông là một trong bát tiên.

Đại hải ba đào : Biển rộng sóng lớn

Phản thực : đội ngược lại

Khẩu nhĩ : tai mồm, tức là truyền miệng ý

Song túc song phi : cùng ở cùng đi, ý là ở cạnh nhau ý mà

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn : gió thổi hiu hiu a sông Dịch lạnh
a~~~~

này là ngắt từ câu

“Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn.

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn”

“Tam tứ nguyệt đích Giang Nam

Giang hoa hồng trắng hỏa

Lục liễu vũ xuân yên”

Giang Nam độ tháng ba tháng tư

Sông hoa hồng hơn lửa đỏ

Liễu xanh phiêu khói xuân

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 8

.hí hí.

Gió tựa hồ như không hề lưu động, thời gian vào giờ khắc này giống như ngưng đọng lại.

Hết thảy những tiếng rì rầm chen lẫn cùng âm thanh đều biến mất.

Thiên địa lúc đó, chỉ còn lại nhất sương bạch y phiêu mệ, nhất sương mặt thường phi dương, hai bên mục quang cùng mục quang giao triền, ở giữa như có ám tình mãnh liệt, một thoáng kinh hồng, liếc mắt vạn năm. . .

.

.

—— đương nhiên, không có khả năng đó!!!

Hồ Thập Bát với bạch y Long Quân hiện tại đúng thật là đang giao triền mục quang, cũng tí tách tí tách tóe ra một tia lửa, nhưng, đây không phải là thâm tình điện lưu từ tâm tâm tương tích, mà là hai bên đều nhìn đối phương không vừa mắt mà tóe ra tia lửa điện!

Một đứa lãnh nhiên, một đứa nộ trừng.

Hỗ trừng như vậy ước chừng trong khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, ai cũng không nói chuyện. Hồ Thập Bát cảm thấy bản thân nếu không đánh vỡ cục diện bế tắc này, không biết còn phải đứng trên nóc nhà hổ trừng cùng vị Long Quân này bao lâu nữa, vì thế liền bắt tay vào xốc lại đường hồ lô trên

tay, vác theo một đồng bánh ngọt chấp tay vái chào Long Quân ở phía đối diện nói “Yêu giới Phất Lai Sơn Hồ yêu Thập Bát tham kiến Long Quân.”

Đối diện vẫn im lặng không nhúc nhích, Hồ Thập Bát bèn đứng dậy, mặt mày cứng ngắt cố xả ra một nụ cười “Long Quân hảo hưng trí, cũng tới đạo miếu hội?”

Bạch y Long Quân đối diện nhướng mắt, ngạnh bang bang mà nói lại “Người quản ta!!”

Hồ Thập Bát đứng im bất động, quả nhiên là vội vàng không thể làm ăn còn mất luôn mặt mũi!

Lập tức cũng không buồn cùng Long Quân cười cười nói nói tiếp nữa, nghĩ nghĩ dù sao vái cũng đã vái, lễ cũng đã lễ, ta đây không có gì phạm lễ tiết, không thể trách ta, còn ngài cứ việc ở đó mà trưng ra cái tướng nghênh phong ngạo kiêu đi a!

Thế là không thềm để ý Long Quân bên kia nữa, tự mình ngồi xuống trên nóc nhà, mở mấy chỉ hạp đựng điểm tâm ra, bắt đầu xơi.

Trước mắt bỗng nhiên lóe lên bóng trắng, bạch y Long Quân lúc này vẫn còn đứng ở nóc nhà đối diện hiện tại đã sờ sờ trước mắt. Lưu kim sắc trong mắt bùng bùng nộ hỏa, chỉ vào Hồ Thập Bát cả giận “Người còn có gan dám xuất hiện trước mặt bản quân!”

Hồ Thập Bát méo xẹo mặt mày, bảo Hồ Thập Bát ta đây đi ngay hàng đến thẳng lối vì cái gì mà không dám xuất hiện trước mặt ngài? Hơn nữa, ta cũng không phải tự nguyện mà muốn chường mặt ra trước Long Quân ngài đây. Nếu sớm biết Long Quân ngài đây ở trên này, cho dù có người mời ta. . ta cũng không thềm đi lên!

Bạch y Long Quân giận. Hỏa nộ trong mắt thiếu điều muốn phun ra ngoài, cả giận nói: Cái gì mà người sớm biết ta ở đây người sẽ không lên?

Cả người khác mời người cũng không thèm, một tên hồ ly tinh nho nhỏ mà giá cũng thật là lớn!

Hồ Thập Bát lạnh mặt, ôm quyền, thả người phi xuống dưới. Yêu đá giật lại, dĩ nhiên là bị Long Quân một phen giữ chặt.

Người muốn làm gì? (nổi gân xanh)

Đi xuống a! (hai mắt lạnh lùng) Ta ở đây không phải chướng mắt ngài sao?

Dù vậy nhưng không có lệnh của bản quân người không được phép rời đi! (sắp phun hỏa)

Vị Long Quân này thật đúng là thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn a. . . Cái dạng hoàn cảnh nào mới có thể dưỡng ra nhân tài dạng này vậy!

Hồ Thập Bát vô ngữ vấn thiên, đi lên cũng không được trèo xuống cung không xong. . . Không muốn để người ta sống hay sao a?

Thế là đành ngồi xuống, tiếp tục tự mình gặm bánh ngọt. Long Quân thấy Hồ Thập Bát lại không để ý tới mình mà tiếp tục ngồi ở đó ăn cái gì, cắn chặt răng, muốn nổi cáu nhưng lại không thể nào nổi cáu được, đành phải đứng cạnh Hồ Thập Bát, không nói lời nào, cứ như vậy mà đứng.

Hồ Thập Bát ăn cao điểm, nghĩ đến chuyện Long Quân đứng cạnh mình thế nào cũng tiếp tục hoành hợ, trong lòng đã nghĩ ra vạn câu chẹn họng để trả lời lại y, kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy Long Quân nói chuyện, liền trộm nghiêng đầu ngược lên ngắm thử, thấy vị bạch y Long Quân cao cao tại thượng đang cúi đầu phùng má, giống hệt như một đờn hài tử đang giận lẫy.

Cái loại biểu tình này cứ nhiên lại xuất hiện trên mặt vị Long Quân kiêu ngạo không nói lý lẽ kia. . .

Hồ Thập Bát tự nhiên cảm thấy rất đặc ý. . .

Người cũng có ngày hôm nay oa ha ha ha ha ha ha ha ~~ này thật sự là quá sung sướng!!

Hồ Thập Bát nghiêng đầu sang chỗ khác, nhẩn cười đến muốn nội thương.

Hồ Thập Bát không cười thành tiếng, nhưng hai vai run rẩy đã bán đứng hẳn.

Long Quân nghiến răng “Người cười cái gì! Không cho cười!”

Khụ khụ hai tiếng, Hồ Thập Bát xoa xoa nước mắt, đưa nửa que đường hồ lô hẳn đang ăn dở cho Long Quân “Muốn ăn không?”

“Đây là cái thứ gì?” nháy mắt lửa giận biến mất, Long Quân nhìn que hồng hoàng tử trước mặt, mi gian nhãn lại thành chữ xuyên, hỏi

“Đường hồ lô, dùng hồng quả phủ đường làm a, ăn rất ngon.”

Long Quân trừng mắt nhìn một hồi, ngồi xồm người xuống, cắn một cái lên thứ Hồ Thập Bát cầm trên tay.

Lúc Long Quân kể lại gần, Hồ Thập Bát bỗng nhiên cảm thấy một cỗ u hương đậm đậm từ đối diện thoảng qua. Không phải hoa hương, cũng không phải hương liêu của huân hương, mà là vị đạo rất tự nhiên mà dụ nhân.

Tay Hồ Thập Bát run lên, tim đột nhiên đập nhanh một chút, một tay lấy nửa que đường hồ lô nhét vào tay Long Quân, vội vàng bò bò người lùi ra sau.

Long Quân cầm nửa que đường hồ lô trong tay, nhìn Hồ Thập Bát như vậy, rất kỳ quái, hỏi “Người làm sao vậy?”

“Không. . . Không có gì. . .” cỗ hương khí ám muội trong không khí lúc này đột nhiên tiêu thất, Hồ Thập Bát lấy lại bình tĩnh, hắng họng một cái hỏi “Thế nào? Ăn ngon chứ?”

“Vừa chua lại vừa ngọt. . . mùi vị thiệt kỳ quái. . .” Long Quân cau mày oán giận, nhưng miệng lại không ngừng, đem bốn quả còn lại ăn nhất kiên nhị tĩnh.

Nhưng hương vị kia, đột nhiên đến như thế, lúc biến mất cũng đột ngột như thế. . . Ngủ lại một lần nữa trong gió, Hồ Thập Bát bất giác có chút buồn bã.

Nhất sương bạch y phiêu mệ, nhất sương mặc thường phi dương : tả Khắc ca với Thập Bát nha~ một bên là bạch y tay áo bay bay, một bên là xiêm áo đen cũng bay bay

o(≧▽≦)o bạch với mặc nha, mặc cũng là màu đen~~

Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn trên trời dưới đất cũng chỉ biết mỗi mình mình = =|||

Nhất kiên nhị tĩnh : không còn chút gì

Lông mày chữ xuyên (||)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Có tiếng nói”

Long Quân tay nắm một xiên đường hồ lô đột nhiên nói rồi lập tức đứng lên, nhắm mắt ngưng thần.

Hồ Thập Bát hồi thần lại, cũng ngưng thần cẩn thận lắng nghe. Tạt thanh chiêng trống ồn ào dần nhỏ đi, trong gió mơ hồ truyền đến thanh âm kêu cứu.

Bên kia! Long Quân la lên một tiếng, quang ảnh chợt lóe, phong quá. . .

Phố xá trở nên ồn ào nhộn nhạo như ban lúc nãy, nhưng trên nóc nhà ngoại trừ một đồng hạp tử cao bình ra, đã không còn bóng người nào! (chú ý bảo vệ môi trường a, uy!)

=====

“Đừng mà! Đừng mà! Lưu viên ngoại, cầu xin ngài rủ lòng thương thả ta ra đi, cha ta lâm trọng bệnh, nếu như không có ta chiếu cố ông ấy nhất định sống không được!” Lê Hoa lệ rơi đầy mặt, quỳ trên mặt đất khóc lóc cầu xin.

Lưu viên ngoại là một bàn lão đầu ngoại ngữ thập, bộ dáng rất phách lối, ưỡn ngực ưỡn bụng, lúc nói thịch trên mặt thi nhau nhún nhảy “Lê Hoa a, ta nhìn người lớn lên, đưa người đi tế thần ta cũng không nở đâu, nhưng là không có biện pháp a. Long Thần đại nhân đã nói, nếu mỗi tháng không đưa một cô nương mãn mười sáu tuổi sẽ giáng ôn dịch xuống. Đến lúc đó không chỉ thôn chúng ta, toàn bộ thị trấn đều gặp tai ương! Người của thôn

khác đều đã thay phiên dâng lên một người sống, tháng này đến phiên thôn chúng ta, ta làm sao có thể phá quy củ chứ!”

Lê Hoa quỳ rạp trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Tháng trước nàng mới qua sinh nhật mười bảy tuổi, theo lý thuyết mà nói đã quá niên kỷ linh của tế phẩm mà Long Thần yêu cầu. Nhưng tra hết toàn bộ trong thôn, cũng chỉ có nhị nữ nhà Lưu viên ngoại là mười sáu tuổi.

Lưu viên ngoại là đại địa chủ bản thôn, nghe nói còn có cả thân thích làm quan trong triều đình. Lúc ngày thường đã rất bá đạo ngang ngược, hoành hành khắp thôn. Lưu viên ngoại như vậy làm sao có thể đem nữ nhi của mình ra làm tế phẩm của Long Thần chứ.

Thế là Lưu viên ngoại hé miệng một cái, nữ nhi của y liền biến thành mười bảy tuổi, Lê Hoa đảo thành mười sáu tuổi phải trở thành tế phẩm.

Niên đại bấy giờ tuy là cũng có điểm giống với quy củ danh sách đăng ký hộ khẩu của thời hiện đại, nhưng cũng không quá khắc khe chặt chẽ mà còn có thể truy cập vào mạng để tra tìm này nọ được như hiện đại.

Lưu viên ngoại chỉ cần cho người chủ quản hộ khẩu ít tiền, quan chủ quản hộ khẩu nghĩ, kia vừa mới quá mười sáu tuổi một tháng, nuốt vào miệng mùi vì chắc là cũng không đến nỗi kém quá đi. Kết quả, liền như vậy mà tích lịch hồ đồ nói, tùy tiện tùy tiện, các người tự mình xem xét lo liệu đi.

Thế là Lê Hoa trở thành thể thân chết thay cho nữ nhi nhà Lưu viên ngoại.

Lê Hoa là một hài tử khổ mệnh.

Ba tuổi không còn nương, phải dựa vào một mình phụ thân nuôi nấng nàng, phụ thân nàng thái độ làm người cực trung hậu, thành thật. Ngày

thường ngoại trừ trồng trọt, còn vào núi hái ít dược thảo, nhặt củi để vào thành đôi lấy tiền, ban đầu cuộc sống cũng có thể miễn cưỡng duy trì.

Nhưng hai năm trước, lúc xảy ra ôn dịch thì nhiễm phải quái bệnh, tuy không chết nhưng sau khi khỏi bệnh cả người trở nên si si sỏ sỏ. Hiện tại phải dựa vào Lê Hoa giúp dân trong thôn giặt quần áo, thuê thùa may vá, chà dây gai để đôi lấy vật dụng hàng ngày.

Cuộc sống nhà thôn dân đều không giàu có, mọi nhà đến ăn còn không đủ nó làm sao có thể thừa lương đi nuôi một kẻ ngốc tử suốt ngày nằm trên giường? Lê Hoa nếu lần này bị đưa đi làm tế phẩm, phụ thân nàng không ai chiếu cố nhất định cũng sẽ chết vì đói.

Lê Hoa nhìn khắp bốn phía, hương thân ngày thường ăn ở cũng không đến nổi tệ, nhưng hiện tại vì e ngại uy áp của Lưu viên ngoại mà không ai dám đứng ra nói lời công đạo. Nàng không trách bọn họ, nếu hôm nay quỳ ở đây là nữ nhân của người khác, có lẽ chính bản thân nàng cũng sẽ đứng ở phía sau mà nhủ thầm may mắn, không phải bản thân bị đưa đi.

Đối với sự thật không có chỗ cậy này, Lê Hoa lệ rơi đầy mắt, chỉ còn biết chấp tay giữa đầu nhìn trời tê thanh hô to “Thần tiên bồ tát quá vãng, cầu các người cứu giúp tiểu nữ tử, cứu giúp phụ thân ta đi! Lê Hoa kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa, kết cỏ ngâm vành đem thân báo đáp. . . “

Lưu viên ngoại mắt thấy Lê Hoa vậy mà đối thiên cầu thượng thần phật, trong lòng bất giác có vài phần kiêng kị, chửi ầm lên “Được đưa đi tế thần là phúc khí kiếp trước ngươi tu luyện được mới có!! Mẹ nó, xú nha đầu không biết điều!”

Lão nhìn sang bọn gia đình đang chuẩn bị trói người quát “Động tác nhanh lên! Nhét thứ gì vào miệng nó cho ta!!”

Tiếng nói chưa dứt, chỉ cảm thấy trên cổ nhất lạnh, toàn bộ tầm nhìn đều chao đảo, bản thân tại sao đột nhiên lăn vòng vòng rồi đáp xuống mặt đất. .

Má ơi ! ! ! ! ! ! !

Thôn dân chung quanh kinh thành hét chói tai, bọn họ mắt thấy Lưu viên ngoại vừa mới phút trước còn nói chuyện, đột nhiên đầu tự rơi xuống, lăn rồi lại lăn a lăn vài vòng, máu từ lồng ngực tự phun ra, bắn tung tóe trên mặt đất, thân hình phì độn đảo đảo vài cái, bùm phát ngã xuống mặt đất, cặp mắt trên cái đầu to phì nằm bên này còn mở trừng mắt kia!

Mọi người tứ tán chạy trốn, có kẻ sợ tới mức niệu liễu khổ tử, quỳ gối tại chỗ chỉ dám bò bò đi.

Đột nhiên cuồng phong đại tác, thổi mạnh đến mức người ta bước đi không nổi nửa bước, mắt cũng không thể mở ra.

Từ trong không trung truyền đến một tiếng gầm to “Ai cũng không được động! Câm miệng lại! Kẻ nào dám hét ta sẽ giết kẻ đó!!”

Nghe khẩu khí nói chuyện này, không cần hỏi, Long Quân đến rồi. . .

Hồ Thập Bát cùng Long Quân đến cùng một lúc.

Hồ Thập Bát từ xa đã nghe được ngọn nguồn sự tình cùng lời cầu nguyện của Lê Hoa, trong lòng cực nộ, tâm nói Lưu viên ngoại này, nhất định phải hảo hảo giáo huấn hăn một chút mới được, cái thứ ức hiếp hương lý như vậy. . .

Hăn đã quên mất bên cạnh mình, vị Long Quân kia là người như thế nào rồi a, là một thống khoái nhân a. Trực tiếp phất một tay, đứt phắt luôn cái đầu Lưu viên ngoại. Hồ Thập Bát quỳnh lên uy một tiếng, Long Quân người ta cái mặt lãnh nghiêm căn bản không thèm để ý hăn.

Long Quân vừa thu lại tay, cuồng phong lập tức dừng. Không kẻ nào dám chạy, một đám đều quỳ trên mặt đất, dập đầu như giã tỏi, miệng kêu gào thần tiên tha mạng a thần tiên tha mạng~~

Lê Hoa mở to mắt nhìn Long Quân cùng Hồ Thập Bát lơ lửng giữa không trung, đôi mắt ngập lệ tràn đầy kinh hãi. Thần tiên quả nhiên đã nghe được lời cầu khẩn của nàng, còn lập tức phái đến đây hai vị!!

Hồ Thập Bát hạ người xuống, nhìn dân chúng đang phủ phục trên mặt đất nói “Các người đừng sợ. . . Chúng ta. . .” vừa định nói chúng ta không phải thần tiên, nhưng nghĩ nghĩ lại, mình mặc dù là yêu, nhưng Long Quân người ta chính là thần tiên thực sự, là hàng thật giá thật a, vậy rốt cuộc nên nói như thế nào?

Long Quân phía trên cũng không như hăn nghĩ nhiều như vậy, nhìn đám thủ hạ thân tín của Lưu viên ngoại cao giọng nói “Các người là một đám phế vật! Hôm nay giết tên phi trư này chính là cảnh cáo. Nếu về sau ai dám tiếp tục hoành hành ngang ngược, xem mạng người như cỏ rác như thế nữa, cứ coi tên này như tấm gương của các người!”

Người chết vừa bị giết một màn nóng hổi còn nằm trên mặt đất kia. Hơn nữa nếu bàn về bá đạo thì tất cả những người ở đây ai dám so với vị Long Quân thượng thiên thượng phù chứ.

Nhưng lời thoại mà Long Quân mặt không đỏ tim không đập thốt ra quả đúng hùng hồn khảng khái, Hồ Thập Bát trong lòng cũng không nén được mà hiện ra hai cái đại tự ‘bội phục’

=====

Kế tiếp là hỏi ngọn hỏi ngành. Nguyên lai cách Cô Tô không xa có một thôn lớn tập hợp hơn trăm tiểu thôn, gọi là thôn Đồng Hương.

Giang Nam từ xưa đã là đất lành, thổ địa phì ők, vũ thủy sung phú, thôn dân của thôn Đồng Hưởng vốn làm ruộng đánh cá mà sinh sống qua ngày, cũng có thể xem như phú túc.

Nhưng vào hai năm trước, ở Đông Sơn lão đàm phía đông thôn Đồng Hưởng có một vị thần tiên tự xưng là Long Thần vào ngụ, khiến cho thôn dân trong phạm vi trăm dặm đều nằm mộng, nói mỗi tháng vào đêm trăng tròn đều phải đưa một cô nương tròn mười sáu tuổi tế cho hãn, nếu không sẽ giáng ôn dịch xuống, làm cho dân trong thôn đều tử tuyệt!

Mới đầu, thôn dân đều là nửa tin nửa ngờ. Thôn trưởng lão mười mấy thôn phụ cận họp lại một chỗ cùng nhau thương lượng, đưa người sống đi như vậy quá tàn nhẫn, hơn nữa cũng quá tà đi. Nếu thật là thần tiên sao có thể yêu cầu như thế, đây nhất định là yêu tinh chứ không phải thần tiên đâu a!

Thế là liền góp tiền đi thỉnh một vị pháp sư nghe nói pháp lực rất cao thập ở bản xứ, đến núi kia làm phép để tiêu diệt yêu tinh này.

Kết quả, vào ban đêm lúc pháp sư vào núi, hắc phong nổi lên gào thét đầy trời, sau đó rơi xuống huyết vũ, đầu pháp sư được mời đến kia từ trên trời rơi xuống. Hơn nữa những người bị huyết vũ kia thấm vào đều phát sốt, toàn thân mọc lên mụn đỏ, lở loét chảy mủ.

Các trưởng lão trong thôn nhìn thấy pháp sư không đánh bại được còn bị yêu quái kia giết chết, hơn nữa còn chọc giận đến yêu quái, tất cả đều lo sợ, lập tức dâng lên một thiếu nữ mười sáu tuổi cùng trư ngư dương, mỗi loại một cặp, trận ôn dịch này mới biến mất. Những người nhiễm bệnh tuy rằng không chết, nhưng cũng giống như cha Hoa Lê vậy, biến thành sỏ tử.

Hơn nữa kể từ khi yêu quái ngụ lại Đông Sơn lão đàm, tuy rằng thôn dân tháng tháng đều hiến tế, nhưng cây trái kết quả trên núi không còn thơm ngọt nữa, cá trong nước cũng không còn phì nộn, trên đất hoa màu

phát triển cũng không còn tươi tốt, hết thảy mọi thứ giống như bị hút hết tinh khí vậy, vô tình đả thải, cũng giống người ở nơi này, miễn cưỡng sống sót.

Hương lý : người dân cùng quê, cùng thôn

Khoái nhân : kẻ hào sảng, thích là làm

Thượng thiên thượng phù : trên trời khắp nơi

Thổ địa phì ốc, vũ thủy sung phú : đất đai phì nhiêu, tiết mưa lại nhiều

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Không tiếp tục nhiều lời nữa, Hồ Thập Bát cùng Long Quân hiện tại trên đường đến Đông sơn lão đàm.

Ngự phong nhi hành, Hồ Thập Bát cách một quãng ở xa đi theo Long Quân nhưng cũng có thể cảm nhận được tức giận tản ra từ bạch y Long Quân ở phía trước.

Tuy rằng mỗi lần gặp mặt vị Long Quân này đều là một bộ xú kiếm như người khác thiếu hẳn tám trăm điều không trả vậy, nhưng tức giận lần này đặc biệt cường đại.

Ngẫm lại cũng đúng, tên tuổi của mình bị một con yêu quái không biết là cái loại yêu gì đi mạo danh mạo phạm, làm điều thiện thì không nói đi, lại đi làm việc ác như vậy, là ai cũng sẽ cảm thấy phẫn nộ!

Khoảng cách hơn trăm dặm chỉ trong nháy mắt đã đến, Đông Sơn hiện ra trước mắt. Long Quân ngưng khí vừa định thi pháp thì đột nhiên ngay lúc đó, trong Đông Sơn phát ra một tiếng vang thật lớn, khiến toàn bộ Đông Sơn chấn động mà chao đảo. Liên sau đó một đạo thanh sắc hỏa quang xuyên từ khe nứt trong núi hướng thẳng vân tiêu.

Ánh sáng của đạo thanh sắc hỏa diễm cực sáng, ngọn lửa mãnh liệt thôn thổ, nhanh chóng bao phủ lấy toàn bộ Đông Sơn, khắp nơi không nơi nào không bừng bừng sơn hỏa, vậy mà cành lá khô vàng trên khắp cây cối bị ngọn lửa này bao phủ nhưng hình dạng vẫn hết như thường, chỉ khẽ lung lay theo ngọn lửa, hóa ra ngọn lửa kia chính là tam muội chân hỏa!

Long Quân nhíu nhíu mày, có kẻ xen vào việc của người khác!

Đông Sơn lão đàm ở ngay trong núi Đông Sơn, toàn bộ Đông Sơn kỳ thật là một cự đàm thiên nhiên, trên giữa đỉnh núi lồi xuống tạo thành dạng hình bồn, không chỉ hứng lấy vô căn chi vũ, mà hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, đối với sơn linh tinh quái mà nói, quả thực là một nơi tu hành rất thích hợp.

Hiện tại toàn bộ thủy trong lão đàm đều bị tam muội chân hỏa bao phủ lấy, thành ra giống hệt như một cái vạc to bị đun sôi ùng ục, bọt khí không ngừng bốc lên hơi nóng.

Trong thủy, một con thanh lân cự mãng đầu đón góc lên, nhưng làm cách nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi thủy điện.

Nguyên lai là mãng tinh!

Lại dám tự xưng là Long Quân!!

Long Quân trong mắt sát khí đại thịnh, phát tay áo định ra tay, chợt nghe thấy một thanh âm từ bên dưới hô hoáng lên “Thất Long Quân! Thất Long Quân!”

Hồ Thập Bát cùng Long Quân nhất tề cúi đầu nhìn, chỉ thấy dưới tàng cây cạnh lão đàm cư nhiên có một lão đạo đang ngồi.

Long Quân cùng Hồ Thập Bát chậm rãi hạ xuống trước mặt lão đạo. Lão đạo kia tay trái cầm một tửu hồ lô, trên đại thạch bên trái còn bày ra một bao lố hoa sinh dùng lá sen bọc lại, nhìn cũng đủ biết là đang ngồi vừa hoa sinh vừa hát tiểu tửu, vừa thưởng thức mãng tinh trong đàm giã dựa thống khổ.

Lão đạo cười tùm tùm nhìn Long Quân hạ xuống “A nha nha, Thất Long Quân, đã lâu không gặp ~~ lần trước gặp hình như lần dự Hội bàn đào tám trăm năm trước thì phải ~~”

Nghe thế, Hồ Thập Bát lập tức quay đầu nhìn lại gương mặt Long Quân.

Tám trăm năm trước??

Vậy không phải là so với niên kỷ của nương mình không cách biệt nhiều lắm sao???

Cái cái cái cái mặt kia. . . rõ ràng nhìn còn muốn trẻ hơn so với mình a, này cũng coi như lừa gạt người quá đi!!

Long Quân vẫn trưng ra cái mặt xú kiễm, lạnh lùng nói “Lữ đạo trưởng, thu hồi pháp thuật của người lại, mãng tinh này ta muốn” lưu kim trong mắt chợt lóe hồng quang “Dám cả gan mạo danh Long Quân làm xằng làm bậy, ta nhất định phải đánh cho tam hồn thất phách của nó hóa thành tro!”

Hồ Thập Bát nghe thấy, trong lòng hiểu ngay. Nguyên lai vị đạo gia trẻ tuổi nét mặt mang theo tiểu dung có vài phần tiêu thoát bất kỳ thoát nhìn không quá tam thập này, cư nhiên lại là Lữ Thuần Dương trong bát tiên, Lữ Đồng Tân.

Lữ Đồng Tân híp mắt cười, không trả lời Long Quân mà xoay đầu chuyển hướng về Hồ Thập Bát nhìn nhìn. Hồ Thập Bát vội tắt cung tắt kính cúi đầu thật sâu thi đại lễ, nói “Yêu giới Phất Lai Sơn, Hồ yêu Thập Bát tham kiến Lữ thượng tiên.”

Lữ Đồng Tân liếc mắt nhìn Hồ Thập Bát, ngốc ngốc một hồi, híp mắt đảo lên đảo xuống nhìn Hồ Thập Bát, thấy Hồ Thập Bát thi đại lễ, liền lập tức vươn tay ra đỡ, tay chưa kịp đụng đến, đã bị Long Quân đứng bên cạnh giận dữ trừng trừng một đường hồ lô bóng đập dội ra.

“A a a a a a a ! !” Lữ đạo trưởng không kịp đề phòng, mu bàn tay bị đập một cái, tiên huyết liền một đường phun trào.

Long Quân mặc kệ hấn, kéo tay áo Hồ Thập Bát trừng mắt “Người làm gì phải cung kính với hấn như vậy? Còn tôn hấn là thượng tiên? Ta đâu?? Ta so với tên lão đạo hảo tửu hảo sắc này thân phận cao hơn gấp mấy lần! Như thế nào không thấy người đối với ta cung kính xưng hô thượng tiên như vậy hả??”

Hồ Thập Bát nhìn Long Quân như vậy rất muốn phun ra một câu, người trừ bỏ gương mặt ra. . .có chỗ nào giống thần tiên. . .

Mu bàn tay Lữ Đồng Tân bên kia rất cuộc cũng ngừng phun huyết, trợn mắt nhìn Long Quân và Hồ Thập Bát, nhú nhú mày, rờ rờ cằm, toét ra tiểu dung tỏ vẻ đã hiểu đã hiểu.

Nguyên lai ~~~~ là vậy ~~~ fu fu fu fu fu fu fu ~~

Lữ đạo trưởng cười rất là man rợ xảo trá.

Ta hiểu à nha ~~~

Long Quân quay lại trừng mắt nhìn Lữ đạo trưởng đứng một bên cười toe toét giống như một con chồn vừa mới trộm được con gà mẹ “Cười cái gì! Cười giống hệt lão hồ ly!”

Hồ Thập Bát bên cạnh lạnh lùng nói “Cười giống như hồ ly thì làm sao, ta đúng là một con hồ ly rồi sao.”

“Người! Người biết rõ ta không có ý đó!”

“Nga? Kia Long Quân ngài là có ý gì?”

“Nói nghe, hai vị. . .hai vị. . .cứ ~cứ ~ cứ ~ cứ tự nhiên nha. . .”

=====

Mãng tinh gần đó kêu gào thống khổ, giãy dụa như điên, rốt cuộc bị tam muội chân hỏa thiêu hóa hết. Một thân da cốt đều hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một viên nội đan ô hắc tỏa sáng xoay tròn trên đóm điện.

Lữ Đồng Tân thu lại tam muội hỏa, vừa định thu hồi viên nội đan kia, lại bị Long Quân một phen đoạt lấy, đưa tới miệng Hồ Thập Bát.

“Làm gì?”

“Nuốt nó vào.”

“A?”

Lữ đạo trưởng đứng cạnh nhỏ giọng kêu “Long, Long Quân. . . mãnh tinh này là ta hàng phục mà. . . Cái, cái, cái nội đan kia cũng là ta luyện ra a. . .”

Long Quân nhăn mày thành chữ xuyên nhìn sang.

Hồ Thập Bát liếc qua nhìn Lữ đạo trưởng “Nên trả lại cho Lữ thượng tiên. . .”

“Mặc xác hửn! Năm nào hửn cũng đến chỗ phụ quân ta hết ăn lại uống, lừa gạt thứ này thứ nọ không biết bao nhiêu lần, thứ này có là gì.”

Nội đan chính là tập trung tinh hoa tu luyện của yêu tinh, hết thầy công lực đạo hạnh đều tập trung vào đó, là thứ mà bất cứ ai tu đạo cũng đều coi trọng.

Viên nội đan ô thanh trước mắt nếu dùng vào không những gia tăng mấy trăm năm công lực, còn có thể từ nay về sau bách độc bất xâm, thứ quý trọng như vậy, vì sao lại. . .

“Đừng nhiều lời! Người rốt cuộc có nuốt vào hay không!? Nuốt nó vào đối với người là có lợi” mặt ửng ửng đỏ, nhỏ giọng thì thào “Xem. .

xem như là tạ lễ cho cái đường hồ lô gì đó đi. . .”

Nếu hồn phách măng tinh còn ở đó mà nghe câu này, chỉ sợ phải khóc ròng : nội đan ta tu luyện mấy trăm năm chỉ là đồ tạ lễ một xiên đường hồ lô saoooo??

“Khụ! Khụ! Khụ!” Lữ Đồng Tân đứng bên cạnh nhìn không lọt mắt hai cái tên đầu gỗ này, hăng giọng một phát, thành công trong việc thu hút cái nhìn chứa chất đầy oán khí của Long Quân.

“Long Quân a, viên nội đan này chính là giải dược trọng yếu để giải cứu hết thủy thủy nguyên, sơn mộc cùng với dân chúng trong phạm vi trăm dặm bị đầu độc bởi chướng khí của măng tinh a! Ngài trả lại viên nội đan kia cho bần đạo trước, để bần đạo làm phép hóa giải chướng khí của thổ địa mới là việc quan trọng nhất a! Về phần cái gì mà tạ lễ đường hồ lô cho Hồ huỳnh đệ kia. . . ngài cứ việc tìm, cứ từ từ tìm ha ~”

Không chút tình nguyện, trả lại nội đan cho Lữ Đồng Tân.

Lữ Đồng Tân chia nội đan ra làm hai, giao cho Long Quân một nửa rồi nói “Vây phiền Thất Long Quân bố vũ, hòa nội đan này vào trong vũ thủy, đại địa sơn trạch hấp thu vũ thủy này rồi, chướng khí sẽ tự động hóa giải.”

Long Quân liền bay lên trời, ẩn nhập vào mây. Chỉ trong nháy mắt, âm vân liền cuộn cuộn trong không trung, vân trung oanh oanh tác hưởng, chỉ trong khoảnh khắc, miên tế vũ thủy như châm, nương theo gió mà rơi xuống, mang theo thanh tân khí vị, rơi xuống đại địa thấm vào vạn vật.

Chướng khí yên tiêu vân tán.

Lữ Đồng Tân nhìn một bên gương mặt đang chăm chú vọng thiên không của Hồ Thập Bát, trong lòng không khỏi cảm thán, Long Quân thật là hảo vận a.

Thân là yêu tinh, lại có hồn nguyên thuần tinh như vậy, Long Quân ngài đúng là nhất được một khối bảo vật nha ~~~ sờ sờ cảm ~~ ân ân, ta không thèm nói cho tên Tiểu Thất kia ~~ loại chuyện này, cứ vậy mà toẹt ra thì chơi không vui tí nào ~~ fu fu fu fu fu.

Hồ Thập Bát nghi hoặc nhìn Lữ thượng tiên bên cạnh che miệng mà cười đê tiện “Thượng, thượng tiên. . .”

“A? A! Khụ. . . Ân. . .” Lữ Đồng Tân chỉnh lại thần thái, nói “Thập Bát tiểu huynh đệ đã nhìn qua chân thân của Long Quân chưa?”

“Chưa từng.” Hồ Thập Bát lắc lắc đầu, hẳn chỉ là một tiểu hồ yêu be bé của yêu giới, làm sao có được cơ hội nhìn thấy chân thân của Long Quân.

“Chưa từng thấy a ~~ ha hả, về sau sẽ có cơ hội nhìn thấy thôi. . . Tư thái kia mỹ hảo a, phi thường tự do, linh động mà như siêu thoát khỏi vạn vật. . .”

Hồ Thập Bát nhìn lên thiên không, tưởng tượng thần tư kia, yên lặng không nói gì. Lữ Đồng Tân xuất xa hai phiến đại hà diệp, cuộn thành trụ hình, đưa cho Hồ Thập Bát “Nào nào nào, nhìn rồi cũng đang nhìn rồi. . . giúp ta hứng vũ thủy. . .”

. . . Ngài . . . ngài không phải thần tiên sao. . . Sao lại, sao lại dùng biện pháp như vậy để hứng vũ thủy. . .

Lữ thượng tiên cười khoe hàm răng trắng bóng nói : loại phương pháp này rất đời thường, rất bình dân, rất nhiều lạc thú a ~~

“ . . . ”

=====

Trừ chướng khí đại địa sơn trạch xong, tiếp theo chính là giải cứu các nạn nhân bị chướng độc nhập thân.

Những nạn nhân này bị chướng độc thâm nhập vào não tủy tạng phủ, giả dụ như không được giải cứu thì về sau sẽ biến thành độc thi, di độc e là sẽ càng nhập sâu hơn.

Lữ Đồng Tân từ Càn Khôn Đại xuất ra một cái tử kim đỉnh, đem nửa viên nội đan còn lại bỏ vào, trút cả vũ thủy vừa rồi cùng Hồ Thập Bát hứng được vào chung, nghĩ nghĩ, a~! một tiếng, lại lôi từ trong tay áo ra một nắm dữu tử diệp cùng một bao hùng hoàng phấn ném vào, vận khởi tam muội chân hỏa thiêu tử kim đỉnh.

Chỉ trong chốc lát thủy đã sôi lên, nội đan cũng dần tan đi, chỉ còn lại dữu tử diệp xanh biếc bích lục xoay xoay lên xuống theo bọt nước.

Long Quân cùng Hồ Thập Bát theo chân Lữ Đồng Tân đến từng thôn, đưa thần tiên thủy. . .

Dân chúng ngay lúc hạ vũ đã bắt đầu quỳ trên mặt đất mà nhìn lên không trung lễ bái, vái rằng vũ thủy này hoàn toàn khác lần trước, là thần tiên vũ a. Ngay sau đó liền nhìn thấy một vị đạo gia, mang theo hai người hầu, thập phần ngạo nghễ nâng theo một cái tử kim đỉnh đứng ở thôn khẩu. Một vị phẩy phẩy phất trần rất ư là tiên phong đạo cốt, bảo mọi người đem những người bệnh trong nhà khiêng ra đây, uống xong một chén ngao thủy trong đỉnh này, thủy đáo bệnh trừ!

Thế là lần lượt người bệnh trong các nhà được khiêng ra vác đến, uống xong một chén rồi, những người này co rúm một trận, đều phun ra một hơi hắc đàm mang theo mùi tanh hôi, sau đó thần trí dần thanh minh, nhận ra người, biết mình là ai.

Dân chúng lúc bấy giờ chen chúc nhau quỳ xuống đất vái, cảm ơn thần tiên gia gia hiển thánh cứu khổ cứu nạn a ~ bái bái đến nửa ngày không ai

trả lời, mọi người liền đồng loạt ngược mắt nhìn lên, mới thấy nơi ba vị tiên nhân đứng lúc nãy đã trống không, đã rời đi nãy giờ rồi a.

Dân chúng cảm động hết sức, đều nói mấy vị này là thần tiên a, làm việc tốt cũng không thèm lưu danh. Đột nhiên một người đứng phắt dậy, nói a nha, hôm nay không phải sinh nhật của Lữ đạo trưởng trong bát tiên sao!

Một đám nhất tề vỗ đùi cái đét! Đúng rồi! Nhất định là Lữ tiên nhân!!

Thế là nhà nhà hộ hộ từ đó bắt đầu cúng bái Lữ Đồng Tân. Có kẻ hỏi, thế kia hai vị nhất bạch nhất hắc tiên nhân kia là ai a?

Kẻ đã kiến quá bạch y tiên nhân sát nhân ở cái thôn gì gì đó của Lê Hoa giải thích rằng, đó là hai người hầu của Lữ tiên nhân nha. . .

Một vị là hung diện thần. . . Một vị là thiện diện thần. . .

Ngự phong nhi hành : cưỡi gió mà đi

Xú kiếm : mặt thối, thỉnh ngó sang ava bên cạnh

Thanh sắc hỏa quang : lửa ánh màu xanh (lam)

Thôn thổ : phun ra rồi nuốt vào

Tam muội chân hỏa : tam muội (cách gọi của đạo Phật, chỉ một phương pháp tu hành quan trọng: tâm trí thanh tịnh, dứt bỏ mọi ý niệm trần tục) / chân hỏa (lửa thực sự). Nôm na cái này ý là ngọn lửa để thanh lọc, tẩy trần hay sao ý, chắc tác dụng là trừ yêu ma quỷ quái

Vô căn chi vũ : nguồn mưa bất tận, ai da. . cứ hiểu đại khái là hứng mưa đi

Nhật nguyệt tinh hoa : tinh hoa của trời của trăng = =||| tự dưng nhớ tới
Nhật Nguyệt thần giáo của Đông Phương mỹ nhân a

Thanh lân cự mãng : rắn bự màu xanh đậm [hình nè ~~ mà nó bé quá
;~;]

Lỗ hoa sinh/ Hoa sinh mẽ hát tiêu tửu : Đậu phộng luộc / nhai đậu
phộng + nhắm rượu

Tiêu thoát bất ky : xởi lời không bị bó buộc

Bố vũ / vũ thủy : làm mưa / nước mưa = =||| mình để cho lời văn nó xưa
tí ấy mà.

Yên tiêu vân tán : tan thành mây khói

Dữu tử điệp / Hùng hoàng phấn : dữu tử điệp là lá bưởi, còn hùng hoàng
phấn là bột hùng hoàng, ai muốn biết hùng hoàng là cái chi thì [mời chọt]

Hung diện / Thiện diện : mặt ác / mặt hiền

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Yêu tinh cũng đã thu xong, người cũng đã cứu xong.

Lữ Đông Tân đầu ngẩng miệng hô ai dô! trời cũng không còn sớm, ta có hẹn với đám người Trương quả lão, Tào quốc cửu đánh mặt chượng nữa nha, ba người thiếu một là không xong nha ~~~ nói nói xong liền cùng Hồ Thập Bát và Long Quân cáo biệt, dưới chân một đóa tường vân vút một cái bay đi a bay đi ~~

Hồ Thập Bát cùng Long Quân đứng tại chỗ, mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhìn một hồi, Hồ Thập Bát xoay người đi, Long Quân ở sau lóc cóc đi theo.

“Người đi đâu?”

“Hồi Cô Tô thành.”

“Quay về đó làm gì, người nhiều lại âm ỉ, không thú vị.”

Hồ Thập Bát quay đầu lại, nhìn Long Quân phía sau, nhíu nhíu mày ” Là tự ta muốn quay về Cô Tô, Long Quân ngài không thích có thể không cần trở về, đâu ai cưỡng cầu ngài.”

Long Quân mở miệng há mồm, mặt tự dưng ửng ửng đỏ, quanh quanh co co nửa ngày mới to tiếng bảo “Ai dám cưỡng cầu ta! Bản quân muốn đi đâu thì đi đó, mượn người quản!”

Hồ Thập Bát tay nắm thành quyền kêu lên rắc rắc, cố gắng nhẫn xuống ham muốn thi triển tuyệt học bạo lật cuồng tấu của nương hấn vào mặt tên Long Quân sống gần ngàn tuổi mà tính cách không bằng tiểu thí hài này đang mãnh liệt dâng lên trong đầu, một giọng nói phát ra trong lòng hấn,

bảo, Hồ Thập Bát, người phải nhẫn. . . làm thế là không có lý trí, bởi người căn bản đánh không lại hấn!

Hồ Thập Bát căn rằng, ta nhẫn!!

Hồ Thập Bát không nói gì, Long Quân theo sau hấn cũng không lên tiếng.

Hồi sau, có thể cảm thấy là không khí quá mức trầm trọng, hắng giọng một cái muốn bắt chuyện gì đó, thế là lên tiếng “Thôn dân ở đúng là lũ vô tri, cứ nhiên bảo ta và người là người hầu của người tị tử lão đạo kia! Còn dám bảo bản Long quân là ác diện thần!!”

Hồ Thập Bát bĩu môi một cái, nhin không được hừ lạnh “Long Quân ngài đây ra tay liền giết người, tính cách thì thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn, gọi ngài một tiếng ác diện thần đã là khen tặng, không gọi ngài hung thần sát tinh là đã tốt lắm rồi!”

Lời chưa nói dứt, Hồ Thập Bát cảm thấy khí tức Long Quân ở sau đột nhiên trở nên dữ dội, quanh thân đều toát ra một cỗ âm lãnh chi khí.

Hồ Thập Bát quay đầu lại, chỉ thấy nét mặt Long Quân trở nên tái nhợt, phượng nhãn hẹp dài nheo lại, mâu tử bên trong đều biến thành huyết hồng, sát ý đã nổi lên rõ rệt.

Hồ Thập Bát biết nhất định là vừa rồi mình lanh mồm lẹ miệng nói sai lời, chọc giận tới vị Long Quân này làm cho hấn nổi lên sát ý, thế là hoảng hốt vận khởi yêu lực, triển khai một đại hộ thân bình chướng hộ xung quanh thân thể.

Tay áo cùng vạt áo của Long Quân đều vì cỗ âm lãnh sát khí kia mà tung bay phần phật.

Trùng mắt nhìn Hồ Thập Bát, tay áo vung mạnh, một trận cù phong như cuồng long phóng tới bên người Hồ Thập Bát. Hồ Thập Bát bị cù phong kia làm chấn động, từng bước từng bước lùi ra sau.

Lùi mấy mươi bước thì đụng vào một khối đại thạch, mới miễn cưỡng dừng lại, cảm thấy khí lãng bao lấy quanh người hung dững viêm liệt, hỏa quán lấy nóng rực đến mức không mở nổi hai mắt, bên tai vang vọng tiếng u u như có mãnh thú hồng hoang đang gào thét, không trung hỗn loạn, tiếng rầm rầm thạch khối vỡ vụn cùng thụ mộc bị thiêu đốt vang lên lách tách.

Cuối cùng khí lãng kia vậy mà không hề thiêu đến người, thanh âm oành oành u u cũng dần dần biến mất.

Hồ Thập Bát mở mắt ra, sương khói bốc lên, trước mặt lúc này vẫn còn là một mảnh rừng rậm hiện tại chỉ còn lại một mảnh đất cháy đen (xanh hoá bảo vệ môi trường a tiểu long! !)

Mà Long Quân đã sớm tiêu thất vô tung.

Hồ Thập Bát nhìn khoảng đất cháy đen, bên tai vang lên tiếng ong ong, trong đầu loạn thành một đoàn.

Sự tình tới quá nhanh, nhanh đến nỗi làm hấn trở tai không kịp, nhưng Hồ Thập Bát cũng biết rõ, như thế này là do lúc này lời nói của mình đã sai nên mới chọc giận Long Quân kia.

Nhìn quanh bốn phía, nhưng tìm đâu cũng không thấy bóng dáng Long Quân.

Như vậy mà đi sao?

Ngồi trên chỗ đất bị cháy đen, Hồ Thập Bát nhìn thạch tử bị thiêu đốt đen thui cạnh chân, ngẩn người. . .

Mới lúc này còn cảm thấy hẳn thật đáng ghét. . .

. . .nhưng bây giờ bị mình thật sự chọc giận mà bỏ đi rồi, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy trống trải. . .

Tuy là có bá đạo, rất kỳ cục, lại tùy hứng. . .nhưng mà, thật ra. . .

Đột nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh Long Quân ngồi trên nóc nhà, bộ dáng nhăn mặt cau mày mà cầm lấy đường hồ lô nhưng cuối cùng lại thật sự ăn hết. . .

Hồ Thập Bát chậm rãi nhắm mắt lại. . .

Ít nhất, cũng cho ta cái cơ hội giải thích a. . .

=====

Hồ Thập Bát vẫn ngồi ở chỗ khoảnh đất bị cháy đen kia, chờ cho đến khi trời tối thui nhưng cũng không thấy Long Quân trở lại.

Hồ Thập Bát không khỏi buồn rầu nghĩ, có lẽ hẳn sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt mình nữa.

Một bên than thở trong lòng, Long Quân lòng dạ hẹp hòi quá a, bình thường bản thân làm cái gì cũng được, người khác mới nói một câu đã chịu không nổi mà bỏ đi, ngay cả cơ hội giải thích cũng không chịu cho người ta nữa. . .

Một bên lại hung hăng tự mắng chính mình nói chuyện không chú ý cách dùng từ ngữ, nhìn bộ dạng ngốc ngốc của Long Quân kia, rõ ràng là lớn đầu nhưng tính trẻ con, sao phải cùng hẳn so đo làm chi chứ? Bình thường thân nương với tỷ tỷ cũng điêu ngoa thất thường với mình như vậy, mình cũng có thể chịu đựng, vì cái gì mà hôm nay lại không thể nhẫn nhịn chứ?

Hồ Thập Bát buồn bã ỉu xìu, đỉnh đầu như có một đám mây đen lơ lửng, lê bước chân trên đường cái giăng đèn kết hoa sáng rực như ban ngày ở thành Cô Tô.

Bụp! Bụp!!

Một chùm pháo hoa bảy màu đang bắt đầu nổ rộ ra trên đỉnh đầu Hồ Thập Bát, chiếu sáng một mảnh phần hoa trên bầu trời nhân gian. Những người chung quanh bắt đầu nhảy nhót tung hô.

Hồ Thập Bát đứng trong bóng râm bên đường, ngẩng đầu nhìn chùm pháo hoa kia, lại chỉ nhìn thấy hai màu hắc bạch.

Đại hộ thân bình chương : màn chắn hộ thể = =|||

Cụ phong : gió lốc, gió xoáy

Chương 12

Long Quân thật sự không có tí tin tức nào.

Mấy ngày tiếp theo, giống hệt như tâm tình Hồ Thập Bát, âm vũ miên miên, tí tách tí tách rơi không ngừng.

Mọi người bảo, xuân cảnh Giang Nam trong mưa thanh nhã động lòng người.

Nhưng Hồ Thập Bát thật sự là không có tâm tình mà đi ngắm phong tình Giang Nam trong mưa, chỉ nằm dài ở khách điểm, cả ngày uể oải trông nằm.

Bốn năm ngày liền mưa rả rích như thế, rớt cục trời quang.

Thái dương lão đại lại hiện ra trước mặt mọi người, Hồ Thập Bát một thân mọc đầy nấm suy sụp đứng ở cửa khách điểm, ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của thái dương công công, chỉ cảm thấy ánh sáng chói lọi đâm vào mắt làm nhức chóng mặt.

Nghĩ nghĩ, hẳn là nên ra ngoài vận động chút, để hoài tay chân có khi mục nát luôn. Hơn nữa bản thân lúc trước quyết định đến Cô Tô là bởi vì nghe nói cữu cữu định cư tại đây.

Vì thế Hồ Thập Bát bắt đầu hành trình tìm thân nhân.

Nhưng a, tìm người thật sự khó chết a.

Thành Cô Tô nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Dân cứ nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Cứ đi đi mà hỏi người ta nội ngoại thành

Cô Tô có ai họ Hồ hay không cũng không phải biện pháp. Hơn nữa cứu cứu cũng đâu nhất định là sẽ dùng họ Hồ a. Dùng yêu khí tìm cũng không thành, bởi vì hết thầy yêu quái muốn ẩn cư trong thành trấn đều toàn lực giấu đi yêu khí của mình, không để người khác tìm ra.

Cho nên hiện tại Hồ Thập Bát nếu bảo là đi tìm thân nhân, không bằng nói là nhân tản đạo khắp nơi.

Mãi đến lúc Hồ Thập Bát hồi thận lại thì, thấy mình đang đứng trước mảnh rừng đã từng bị thiêu hủy cái lần mình cùng Long Quân chia ngã.

Lần trước khi Hồ Thập Bát ly khai, nơi này vẫn là một mảnh đất khô cằn. Nhưng trải qua mấy ngày trời mưa thấm nhuần, trên mảnh đất kia thế mà đã bắt đầu mọc lên một chút màu xanh, một mảnh cỏ mềm mại, lại có thêm nê thổ sau cơn mưa hòa lẫn vào, tỏa ra mùi thơm trong gió, nhẹ nhàng lay động.

Hồ Thập Bát đứng im tại nơi đó mà phát ngốc, nghĩ nghĩ mấy chuyện tình linh tinh lang tang, như ‘sinh mệnh thực vật thật sự rất ngoan cường, một trăm năm nữa trôi qua, nơi này sẽ lại là một mảnh rừng xanh um tươi tốt. . . đến lúc đó, mấy ai biết được trăm năm trước từng có một con điều long vì bị một con hồ ly chọc giận mà thiêu đốt nơi này thành bình địa chứ?’

Đứng một hồi lại cảm thấy bản thân vô duyên vô cớ làm chuyện chẳng có chút ý nghĩa gì. Trời mưa thì nằm bẹp ở khách điểm thiền nào, trời quang thì lại chạy đến đây đứng ngăn người mà lo lắng như vậy, rồi bời. . . Nếu cứ như vậy không bằng trực tiếp chạy đến trước mặt của Long Quân, trước chọc hấn cười một cái, sau lại giải thích nói lý với hấn.

Nhưng. . . Long Quân đều là ngụ trên thiên đình, bản thân mình chỉ là một con hồ yêu có hơn hai trăm năm đạo hạnh, làm sao có phương pháp, có năng lực mà lên đó. . .

Hoàn toàn không chú ý đến mấy ngày nay bản thân đã gầy đi một vòng lớn, Hồ Thập Bát cứ như vậy tiếp tục tự trói mình vào phiền não rối rắm mà trở về.

=====

Khắp nơi nhờ mưa xuống nhuận trạch sinh sôi một mảnh xanh tươi, gió mát nhẹ lay liễu xanh, hoa xuân nở rộ như gấm, oanh hót ríu rít, dương quang tươi sáng.

Trong cảnh xuân quang tươi tốt như vậy, cạnh tiểu lộ trong thôn lại đang trình diễn một hồi trong tiết mục trăm năm bất biến ‘ác bá đũa giỡn cô nương nhà lạnh’ ~~

Bên đường, năm tên đại hán, mặt lộ đậm tiểu, vây quanh một cô nương vận đồ thôn nữ, lôi kéo tay áo nàng, miệng nói lời kịch trăm năm bất biến của tuồng ‘ác bá đũa giỡn cô nương nhà lạnh’

“Người kêu a ~~ người kêu a ~~ người kêu đứt yết hầu cũng không có ai tới cứu người đâu ~~”

“Oa ha ha ha ha ~~ tiểu nương tử cứ ngoan ngoãn theo chúng ta. . . A nha!!” tên đang nói chuyện mũi bị một chính nghĩa thiết quyền từ trên trời giáng xuống đánh thẳng vào mặt hấn làm cho lỗ mũi phun máu, giữa mặt té xuống.

Hồ Thập Bát tâm tình vô cùng không tốt, mấy ngày nay vẫn cảm thấy có một cỗ hèn dỗi cứ lảng va lảng vảng trong lòng, làm hấn ăn không ngon ngủ không yên. Hôm nay vừa thấy năm tên đại hán trên mặt như có viết bốn chữ ‘ta là người xấu’, liền không nói lời nào bước qua tặng cho một ít quyền đấm cước đá.

“Người! Người là ai. . . Ai nha!!”

“Má ơi! Người người người dám đánh Giang Nam ngũ bá chúng ta!! A chân của ta, chân của ta a a a a!!”

Tiếng kêu thảm liên tục vang lên, tiếng tay chân bị bẻ gãy nổi liên không dứt.

Chỉ trong chốc lát, tiếng gào thét đau đớn biến thành tiếng rên rỉ xìu xìu ển ển. Năm đại hán quỳ rạp trên mặt đất dập đầu lạy Hồ Thập Bát “Đại gia, đại gia chúng ta sai rồi. . . Đại gia đừng đánh, ai dồ!! Xin đại gia thả chúng ta đi TUT”

Hồ Thập Bát đạp thêm một cước, vẩy vẩy cổ tay, lắc lắc cổ, cảm thấy gân cốt đều đã hoạt động đã rồi, cảm giác hờn dỗi trong lòng kia lúc đánh nhau cũng mất tiêu. Hiện tại thật sự là thần thanh khí sảng~!

Liếc mắt nhìn năm kẻ quỳ trên mặt đất, một chữ “Cút!”

Năm đại hán ai ai rên rỉ rồi cùng dìu nhau, chạy chạy.

Hồ Thập Bát quay lại, liền thấy cô nương vận kiêu thôn nữa bên kia. Cô nương da mặt lộ ra nét trắng nõn tinh tế, tuy không phải tuyệt sắc nhưng dáng người cao gầy thướt tha, quả thật rất có phong vận.

Có điều hai mắt nhắm lại, hóa ra là một manh nữ.

Mà nàng manh nữ này, vô luận là mới vừa rồi, lúc bị năm tên đại hán vây vào kéo quần kéo áo đùa giỡn, hay là khi Hồ Thập Bát ra tay trợ giúp, gương mặt đều bình thản, không có chút kinh hoảng nào.

Hồ Thập Bát đấm mắt chột lóe lam quang, trong lòng ngay lập tức hiểu ra, lạnh lùng nói “Yêu ma đạo không dễ bước đi, thỉnh cô nương hảo tự vi chi.” liền xoay người định ly khai, cô nương kia đột nhiên lên tiếng gọi lại.

“Công tử thỉnh dừng bước.”

Hồ Thập Bát xoay người lại, bất động thanh sắc hỏi “Cô nương còn có việc gì?”

Nữ tử mỉm cười, khiến gương mặt vốn dĩ bình phàm đột nhiên trở nên sinh động vũ mị “Đã lâu chưa từng nhìn thấy nhân vật nào tuần dật như vậy, nhìn không được nên muốn gọi công tử dừng bước để nhìn cho rõ.”

Trong gió đột nhiên dần dần tràn ngập một cỗ u hương dụ nhân. Hương khí ôn nhu kia tựa như sợi tóc thiếu nữ nhẹ nhàng lướt nhẹ qua hai má, lại như mật ngữ tình nhân thủ thi bên tai, oanh oanh nhiều nhiều triền miên bất tận.

Hồ Thập Bát lại bình thường, giống như không người được cỗ u hương kia, chỉ cau mày nói “Cô nương xem cũng đã xem, tại hạ có thể đi rồi chứ?”

Nữ tử thấy Hồ Thập Bát cư nhiên lại không hề có chút phản ứng nào, tiểu dung không đổi, hương khí trong không trung đột nhiên bị kèm hãm, sau đó tán đi không còn chút dấu vết nào, nữ tử buồn bã nói “Nguyên lai trong lòng công tử đã có người trong lòng. . .”

Hồ Thập Bát mày nhíu càng tợn hơn “Cô nương có ý gì?”

Nữ tử cười khê “Lời khuyên lúc này công tử nói, thiệp nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng. . . Vừa rồi công tử cứu năm kẻ kia một mệnh, kỳ thực cũng là cứu thiệp nhập kiếp. . . Đại ân đại đức ấy, thiệp khó lòng báo đáp, nhưng thiệp thấy giữa mi vũ công tử dường như lẫn khuất buồn bã mê mang, tựa hồ như có khúc mắt không giải được, có chuyện u mê không thể tìm được lời đáp. Đạo hạnh thiệp tuy không sâu, nhưng trường cư ở nơi này cũng đã lâu, đối với chuyện tình biến cố nơi đây cũng coi như hiểu biết đôi chút, chỉ cần công tử nói ra, nếu thiệp có thể giúp đỡ phần nào, cũng xem như là đáp tạ.”

Hồ Thập Bát nhìn nữ tử, đột nhiên có chút ngại ngùng.

Nữ tử này là nga yêu, lúc này năm người kia tuy là ác bá một phương, nhưng là bị nga yêu này dùng mị hương dụ dỗ. Nếu như mình đến muộn, năm kẻ kia không chừng đã bị hấp hết nguyên dương.

Nhưng vì thấy trên người nga yêu này không có khí tức của đọa yêu, nên Hồ Thập Bát mới nói ra lời cảnh báo, chứ không có ra tay với nàng. Không ngờ đối phương thế mà lại thản nhiên thừa nhận, trong lòng bất giác hiểu ra thái độ lãnh đạm của bản thân lúc này thực thất lễ, vì thế ôm quyền nói

“Đa tạ cô nương, tại hạ đích thật là đang tìm một người, không biết cô nương có thể chỉ điểm một phần?” dứt lời liền đem tình hình của cữu cữu nói ra một chút.

Nghe Hồ Thập Bát nói xong, nga yêu có chút nhú mày, nói “Thiếp ở chỗ này đã hơn hai trăm năm, chưa từng nghe qua có một hỏa chúc hồ tộc định cư ở đây. . . Chỉ sợ cữu cữu của công tử đã sớm ly khai nơi này. . .” nữ tử nghĩ một lúc, bỗng đưa tay chỉ về hướng tây “Công tử đi về phía tây hơn năm mươi dặm, sẽ thấy một tòa Bán Duyệt Sơn, trên đỉnh núi có một gốc đào thụ to lớn vô cùng. Gốc đào kia tự thượng cổ đã ở đó, phàm là sự trong thiên hạ không gì là không biết, công tử đến đó biết đâu có thể hỏi thăm được một chút.”

Hồ Thập Bát chấp tay thành quyền nói “Đa tạ cô nương. . .”

Nga yêu khẽ mỉm cười, xoay thân thể hóa thành bích lam lân quang tiêu thất, chỉ còn lại giọng nói giữa không trung vắng vắng thở dài “Phải chi thiếp. . . có thể sớm quen biết công tử thì tốt bao nhiêu. . .”

Âm vũ miên miên : mưa dầm rả rích

Mọc nấm : cho cái hèn ví dụ a ~~~

ngó bợn trong tử đó

Manh nữ : người mù

Hảo tự vi chi : tự bảo trọng lấy

Nga yêu : bướm yêu

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 13

.

Bán Duyệt Sơn

Yên lung không thúy

Sơn tứ tú mỹ

.

Tuy hoa kỳ đã sớm quá từ lâu, nhưng đào thụ trên đỉnh núi tại đầu cảnh vẫn mơn mớn đào hoa. Gió nhẹ thổi, cánh hoa thiển phấn sắc phiêu linh như xuy tuyết.

Dưới đào thụ có một mái nhà tranh, thanh u mộc mạc, giản khiết nhã trí.

Trước nhà tranh có mỹ nhân.

Mỹ. . . nhân. . .

Mỹ nhân nằm hờ trên tháp quý phi, tại núi mà xuất hiện cảnh tượng này có vẻ thật sự rất đặc biệt, rất xuyên việt, động tác phư phư phư phư mà hút thủy yên đại cũng rất xuyên việt.

Hồ Thập Bát đứng trước nhà tranh dưới đào thụ muốn nửa ngày, nhưng mỹ nhân kia vẫn nhắm hai mắt, thôn vân thổ vụ thập phân tập trung.

Chờ đợi thêm nữa thì e là trời tối luôn mất. . . Hồ Thập Bát nghĩ như vậy, liền hăng giọng một cái nói “Xin hỏi cô nương là. . .”

Mỹ nhân vẫn nhắm mắt hệt như cũ, khoát tay, một chiếc ghế liền hiện ra bên cạnh Hồ Thập Bát.

“A. . . ta không cần ngồi, xin hỏi cô nương là Đào Mộc tiên. . .”

Mỹ nhân lại khoát tay, chỗ trống bên cạnh lại vút một phát, mười mấy tiểu đồng bưng hoa quả, cao điểm, trà thủy, đùa giỡn cười hi hi hiện ra trước mặt Hồ Thập Bát.

Đỉnh núi vốn đang thanh tĩnh nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

“Công tử uống trà ~ “

“Ăn điểm tâm của ta trước đi ~~ “

“Còn có hoa quả của ta nữa nè ~~~ “

Mấy tiểu đồng đều là diện mạo diễm mỹ khả nhân, thanh âm giọng nói tựa như ngân linh, riu ra riu rít chen qua lẫn lại trước mặt Hồ Thập Bát, thân hình biến huyền cực nhanh, ngữ tốc nói chuyện cũng mau. Hồ Thập Bát chỉ thấy trước mắt toàn là bóng ảnh, chung quanh đều là hồi âm, đầu óc thiếu điều muốn hôn mê.

Trong nhất thời không biết nên phản ứng lại với người nào trước mới tốt, cứng một họng nói không ra lời. Kết quả mười mấy tiểu đồng kia thấy bộ dáng Hồ Thập Bát luống tay cuống chân, cư nhiên bắt đầu thét chói tai

“Nha ~~~ tiểu ca thật đáng yêu ~~ hồn nguyên hảo thuần tịnh a ~~ “

“Phải a phải a ~~ vẫn còn là băng lam sắc nha ~~ “

Hồ Thập Bát hiện tại thật giống như Đường Tam Tạng bước vào Động Bàn Tư, bị mười mấy tiểu la lệ, tiểu chính thái níu lên người mà giở trò sàm sỡ sờ soạng.

Hồ Thập Bát bảo hộ được phía trên lại không bảo vệ được phía dưới, muốn đẩy bọn họ ra lại sợ mấy tiểu đồng này bị thương, tình cảnh quả thật là hết sức quần bách xấu hổ.

Cuối cùng, thiên lại chi âm vang lên.

“Được rồi được rồi. . . Đừng nháo nữa ~~ các người lưu lại chút mặt mũi cho tiên gia ~”

Mỹ nhân này giờ vẫn ở một bên hút thủy yên đại cuối cùng nhịn không được mà mở miệng nói chuyện, giọng nữ lười biếng lại kéo dài vĩ âm, thập phần dễ nghe.

Mấy tiểu đồng lúc này mới cười hi hi mà lui ra, đứng qua một bên.

Đồng chí Hồ Thập Bát lúc này quỳ rạp trên mặt đất, y sam bị lôi a kéo a, bộ dáng không khác gì bị chà đạp đau khổ, tựa như kiều hoa bất thắng phong vũ. (- -|||), cuối cùng cũng có thể đem mặt úp trên có ngẩng lên, một đôi chân trần như bạch ngọc đập vào mắt hấn.

Chân trần như bạch ngọc, phối cùng trường bào đại hồng chấm đất. Mỹ nhân trên người mang theo một cổ thanh hương đào hoa nhàn nhạt, chậm chậm bước đến trước mặt Hồ Thập Bát.

Nhìn một thân y sam lộn xộn, đầu đầy hoa cỏ, ngẩng mặt nhìn nàng của Hồ Thập Bát, khẽ hé miệng bật cười một tiếng “Ai nha nha ~~ Nhìn bộ dáng đáng thương của người, ngay cả ta cũng muốn khi dễ người rồi đó ~~”

Hồ Thập Bát quay đầu, trong lòng hiểu rõ ràng, vị này cùng với đám kia là nhất khâu chi hạc!

Cũng chẳng trông mong gì vị tiên nhân này có thể nói ra lời nào có khí chất tiên gia một chút, Hồ Thập Bát tự mình đứng dậy, sửa sang lại y phục,

ngĩ thăm ta như thế nào lại xui xẻo đến thế, toàn gặp được thần tiên kiêu này, không người nào bình thường được một chút!

“Ai dô ~~ không nói gì, sinh khí sao? Người đang oán ta đây lẽ ra không nên triệu hồi những thụ tinh hoa linh kia ra, hay để các nàng khi dễ người cũng không ngăn cản sớm một chút sao?”

Mỹ nhân nhìn Hồ Thập Bát diện vô biểu tình đứng tại chỗ sửa sang lại yêu đài, khóe miệng thăm sắc đỏ cong lên, nhẹ nhàng tự vấn tự đáp

“Có khách từ phương xa đến ~~ ta đây làm chủ nhân đương nhiên phải gọi tiểu đồng ra để pha trà rót nước đãi khách không phải sao ~~ chẳng qua tiểu ca hồ ly người a, mị lực quá lớn ~~ các nàng nhịn không được mà lập tức ủa đến như thế ~~ ta cũng đâu có biện pháp ~~” \ (∇) /

Hồ Thập Bát nhìn trời cao cao, vô ngôn dĩ đối.

Mỹ nhân cười khẽ, đưa tay vén một sợi tóc rối của Hồ Thập Bát ra sau tay “Người không nên sinh khí ~~ cũng đừng tưởng là chỉ có mình mới gặp tiên nhân kỳ quái ~~”

Hồ Thập Bát ngậy người, nghĩ nghĩ, nàng làm sao biết mình đang suy nghĩ gì. . .

Ngón tay mỹ nhân đang nắm trên vành tai Hồ Thập Bát lập tức vòng một đường lên mặt, hết nắm rồi lại néo, bộ dáng ung dung lúc này cũng quét sạch “A nha nha ~~ tiểu hồ ly thật là đáng yêu ~~” dán mặt vào ngực Hồ Thập Bát cọ qua cọ lại “Đừng có nghĩ đến tên tiểu long quân xấu tính kia nữa ~ ở lại chỗ này chơi với tỷ tỷ đi ~~~~~ >

“Người người người làm sao biết Long Quân” mặt Hồ Thập Bát bùm cái đỏ lên.

“Đương nhiên a ~~~”

Mỹ nhân từ ngực Hồ Thập Bát ngẩng đầu lên, a ~~ ngực này vừa rắn chắc lại vừa ấm áp ~~ ôm thật thoải mái nha ~~

“Ta còn biết người vừa gặp Long Quân đã bị hấn đã thương ~ hấn đối với người một chút cũng không hảo, luôn chọc người sinh khí ~~ sau đó người gặp được Lữ Đồng Tân cũng là kẻ không đứng đắn, một lão bất tu ~~ có phải không?”

Hồ Thập Bát nghiêm mặt, một phen đẩy mỹ nhân giống hệt tám cái vòì bạch tuộc quần trên người hấn ra, lui về phía sau ba bước lớn, tất cung tất kính làm đại lễ, nói “Yêu giới Phất Lai Sơn Hồ yêu Thập Bát, bá kiến Đào Mộc tiên nhân.”

“Da ~ đừng gọi ta cái gì mà Đào Mộc tiên nhân ~ vừa quê lại không thú vị ~~~” mỹ nhân cười tủm tỉm, tiến lên ba bước theo sát hấn, vươn ngón tay tiêm trường tu mỹ đẫy cầm Hồ Thập Bát, kề sát vào tai hấn thổ khí như lan “Kêu – nhân – gia – Đào – nhi ~~~”

“Đào đào đào đào đào đào đào. . .” lưng Hồ Thập Bát cơ hồ đã dán vào thân đào thụ to lớn phía sau, không thể lui tiếp được nữa. Hấn thật sự rất muốn trốn, này này này này. . . vị tiên nhân này. . . cả Long Quân, cả Lữ Đồng Tân hai người gộp lại cũng không kỳ quái bằng một nàng này a!!

Một tia bích lục quang mang đạm đạm từ phía sau dần sáng lên, Hồ Thập Bát xoay người, thấy giữa đào thụ to lớn phía sau phát ra lục sắc quang mang, rồi dần dần trở nên trong suốt.

“A. . . đây là. . .” Hồ Thập Bát mở to hai mắt nhìn, thân đào thụ kia cư nhiên bắt đầu trở thành hình dạng bán trong suốt, giữa thân cây cư nhiên lại có một người đang nằm.

Một nữ tử toàn thân hắc y, đang nhắm hai mắt, gương mặt trắng thuần bình tĩnh vô ba, tựa như đang ngủ, bị thân thụ bên trong lẳng lẳng bao bọc

lấy. Lục sắc quang mang nhu hòa kia, chính là từ trên thân của nữ tử này phát ra.

“Ha ha ha. . .” Đào nhi tiên nhân bước qua, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve thân cây, biểu tình cười cợt lúc nãy đột nhiên thay đổi, trở nên vừa ôn nhu lại vừa tiếc thương “Xem ra tiểu Sơn rất thích người. . .”

“... tiểu Sơn?”

“Tiểu Sơn là sơn tinh ngọn núi này. . . hai ngàn năm trăm năm trước, vì cứu ta đã thay ta hứng lấy thiên kiếp. . . nên đã biến thành như thế này.”

Hồ Thập Bát lúc này mới phát hiện, nơi sơn thể dưới đào thụ to lớn cư nhiên lại có một vết nứt rất to, tựa như từng bị một thứ gì đó sắc bén bổ xuống, mà gốc đào thụ to lớn kia, gốc rễ tỏa ra um tùm, tầng tầng lớp lớp tựa như kết thành lưới trên khe nứt, như muốn vá lại khe nứt kia.

“Tu bổ cũng đã lâu rồi ~” ngữ khí Đào nhi tiên nhân bỗng trở nên nhẹ nhàng, hai tay mân mê vỏ cây, hai mắt nhìn vào tiểu Sơn bên trong thân thụ, như ngậm một ngụm xuân thủy mà nhẹ nhàng nói “Chỉ năm trăm năm. . . Chỉ năm trăm năm nữa thôi, tiểu Sơn sẽ có thể tỉnh lại, đến lúc đó, chúng ta sẽ . . .”

Lục sắc quang mang trong thân cây đột nhiên tiêu thất. Thân cây cũng nhanh chóng biến trở về vỏ cây thô ráp ban đầu, không còn nhìn thấy được gì nữa.

“A ~~~!!! Tiểu Sơn đáng ghét quá đi!!” Đào nhi tiên nhân bĩu môi, ngữ trào cào cào vào thân cây “Đã hơn ba trăm năm không thèm hiện ra nhìn người ta a!!! Lần này hiện thân chỉ là muốn nhìn tiểu ca hồ ly thôi sao!!”

Mặt nàng hết cào lại cào bên ngoài, thân cây một chút phản ứng cũng không có.

Hồ thập bát: “. . .”

Đào nhi tiên: “. . .”

“Y nha ~~~~~!! Hồ ly tiêu ca, người thiệt là đáng yêu a ~~~~>

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hồ Thập Bát hạ Bán Duyên Sơn, hướng đến Tây Bắc một đường mà đi.

Vừa đi vừa hỏi thăm nơi nào yêu quái đang lộng hành, sau khi nghe ngóng mới cảm thấy sự tình rất kỳ quái, những nơi yêu quái lộng hành càng lúc càng nhiều hơn!

Đầu năm nay, yêu quái tứ linh tinh giống như có ước hẹn với nhau, hệt như cỗ phiếu đồng loạt lên sàn vậy, cả đám tay nắm tay vai kề vai sôi nổi quyết định vì một tương lai tươi sáng cùng nhau tiến vào yêu ma đạo, một bên xơi tiểu hài tử, một bên xơi tiểu tức phụ, hỏi thăm được một đồng tin tức.

Không có mục tiêu nhất định nào, Hồ Thập Bát đành phải chấp nhận số mệnh mà lang thang đi qua những nơi mà đám yêu quái kia từng đến.

Nói ra cũng khéo, mỗi nơi hẵn đến để tìm, đều nghe bách tính nơi đó truyền nhau, a nha nha, có một vị bạch y Long Quân từ trên trời giáng xuống thu phục đám yêu quái kia nha!

Vẫn chỉ là nghe nói, mỗi lần đều đến chậm hơn bạch y Long Quân kia một bước, chỉ kém có một chút xíu xíu. . .

=====

Cuối cùng đến Kim Lăng.

Hồ Thập Bát đến Kim Lăng không phải với cái tâm tình nhàn hạ thoải mái dạo Kim Lăng để vui chơi ca hát, mà là lời đồn yêu quái lộng hành hẵn

nghe được đến nội giới Kim Lăng bỗng nhiên không nghe thấy lời nào nữa!
Manh mối của Hồ Thập Bát tự nhiên cũng bị đứt đoạn.

Không còn biện pháp nào khác, trước hết đành phải vào Kim Lăng nhìn một cái rồi nói sau. Trong lòng thầm mong, biết đâu bạch y Long Quân thu phục yêu quái xong cũng đến thành Kim Lăng xả hơi vài ngày thì sao.

Kim Lăng, là nơi nào?

Là thiên đường của nhân gian, là nơi tập trung tất cả những loại service đặc biệt xan ấm ngu nhạc, hữu nhân cấu vật, là nơi đột tiền trọng yếu của người cổ đại a~~!!

Thập lý yên hoa kim phấn địa, chỉ mê kim túy tiêu kim quật, lân lân tần hoài đặng ánh thủy, diễm ngữ oanh ca bất dạ thành a ~!

Là nơi hàng đêm sên ca đến bạc đầu không nhớ đường về~

Đến một nơi mà làm cho người ta vong sầu ly ưu mà nhạc bất tư thực như vậy, mà đồng chí Hồ Thập Bát của chúng ta chỉ ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn trên một thuyền hoa lũ kim diêm hoa cực kỳ hoa lệ, trên mặt là biểu tình u buồn, mất hồn mất vía.

“Đại gia ~~~ nào nào nào, uống thêm một chén nữa ~~” vũ cơ xinh đẹp bên cạnh nở nụ cười quyến rũ, lộ ra một mảnh tô hung trắng nõn, tay cầm chén rượu, dán cả người vào Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát vừa lên thuyền, hết thấy mấy tỷ muội các nàng liền ngay lập tức dán mắt dõi theo vị công tử ca anh vũ đỉnh bạt này, hiện tại vài tỷ tỷ khác đều bị khách nhân quần quít lấy, còn nàng tìm cơ không rảnh mà xáp lại đây.

Hồ Thập Bát liếc cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, đưa tay tiếp lấy chén rượu, một hơi cạn sạch.

Đuổi theo một đường, tuy là không gặp được Long Quân, nhưng ít ra trên đường còn có thể nghe được tin tức về Long Quân, trong lòng còn có cái để hi vọng, nghĩ nghĩ có lẽ đến một chỗ nào đó có cơ hội mà ngẫu nhiên gặp được hắn, kết quả. . .

Ai . . .

Hồ Thập Bát thở một hơi dài thật dài, bây giờ vậy mà đến cái tin thoáng qua cũng không có, chẳng lẽ đã thu phục hết yêu quái rồi, Long Quân đã trở về thiên đình phụng mệnh rồi sao?

“Đại gia, đại gia, ôi chao đại gia, xem ngài kìa, có chuyện gì không vui sao? Nói cho thiếp thân nghe đi a ~~~” tuy rằng từ lúc nàng ngồi xuống đến giờ, Hồ Thập Bát đều coi nàng giống như không khí, nhưng vũ cơ vẫn chưa từ bỏ ý định muốn xấp lại a.

Hồ Thập Bát rũ vai, rốt cuộc cũng nghiêng đầu chuyển sang nhìn nàng, nai con trong lòng vũ cơ nhảy loạn vội vàng xốc lại xiêm áo bày ra một POSE thiên kiều bá mị, Hồ Thập Bát nhìn chăm chăm thẳng vào —— món phát sức nằm trên tóc nàng.

Là một viên hồng ngọc châu tử tròn tròn nạm vàng.

Thật giống đường hồ lô a. . .

Hồ Thập Bát nghĩ thầm trong lòng, ngày đó tên kia tuy là phàn nàn. . . nhưng rốt cuộc vẫn ăn hết bốn viên đường hồ lô, chắc là hắn thích ăn a. . .

Tiếng lòng vũ cơ : nha ~~ chết mất ~~ rốt cuộc chú ý mình rồi ~~ ư một phát liền nhào vào lòng Hồ Thập Bát, kết quả là Hồ Thập Bát thu tầm mắt lại, áp chế chú ý đối với cái vật thể ‘đường hồ lô’ kia, cũng không thêm chú ý đại mỹ nhân treo cái thứ đó trên đầu mảnh liệt phóng thu ba với hắn, thương tâm muốn chết mà ảm đạm nhắc chân, bước ra ngoài thuyền, đứng ở cạnh vi lan xem nước sông trôi trôi~~

Tử mộc đầu! Bốn góc tử! Đại bốn đàn không biết thưởng thức phong tình!!

Vũ cơ một thân không có chỗ để dựa vào, đành ngồi trên mặt đất mà tan nát cõi lòng, trong lòng thầm mắng to, rốt cuộc đành bỏ cuộc với cái tên đầu gỗ chỉ có bề ngoài không tẻ lắm này, bấu môi đi tiếp khách nhân khác.

Có người hỏi, tại sao Hồ Thập Bát lại leo lên thuyền hoa, lại còn cùng vũ cơ xà nẹo xà nẹo với nhau?

Đừng có gấp, Hồ Thập Bát không phải hủ bại. . . hẳn là. . . lên sai thuyền thôi . . . = =

Mất hồn mất vía theo bầy người đưa tiền lên thuyền, vừa ngồi xuống thì bỗng dưng gần đó có vài nữ tử xinh đẹp lả lướt đi ra, vừa đàn tiểu khúc nhi vừa khiêu diễm vũ, hẳn chỉ biết là hình như có gì không bình thường.

Ngẫm lại, bất quá dù sao lên cũng đã lên rồi, lại lười chẳng muốn phi thân xuống, hơn nữa nghe đồn Tân Hoài nhất thủy có vạn chủng phong tình, nghĩ nghĩ hay là hôm nay cũng nên xem qua cho biết một chút, kết quả cả cái đầu nghĩ tới a nghĩ lui cũng không biết nghĩ cái gì, cứ vậy mà ngây người ngẩn người phong tình hai bên bờ căn bản một chút cũng không lọt vào mắt.

Kỳ thật Hồ Thập Bát đâu chỉ có lãng phí phong tình hai bên bờ, mới nãy hẳn còn làm cho đóa kiêu hoa bên cạnh mình nát tâm kia kìa, có điều bản thân tên đầu gỗ hồ ly này không biết mà thôi.

Đã đến lúc đốt đèn, ngoài thuyền tế vũ mờ mờ, toàn bộ mặt sông vụ khí nhân uân, đặng hồng tử lục hai bên bờ hắt bóng xuống mặt nước hư hư ảo ảo.

Xa xăm đâu đó còn có tiếng đàn tì bà vọng lại, tiếng đàn tì bà kia tựa như lạc châu, đau khổ bi thương, như lời cảm thán nhân sinh không thể nào

nói hết, như có nỗi khổ nào ly sầu nói không thành lời.

Hồ Thập Bát một thân đứng ở mũi thuyền, nghe thanh âm như vậy, ngẫm thiên địa như thật như ảo, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác cô độc bi thiết.

Thiên địa giống như không còn tồn tại, bốn bề đều là ảo ảnh, chỉ có một thân một mình giữa thế gian mênh mang này, không rõ phương hướng, không biết làm sao.

Đang nghĩ lung tung mù mịt, đột nhiên giữa khoảng sương mù vang lên một trận địch âm.

Tiếng địch du du, khi gần khi xa, mơ hồ như ở giữa tầng mây xa xăm, lại đột nhiên vọng lại sát bên tai, Hồ Thập Bát trấn an lại cảm xúc bình tĩnh lại, ngưng thần nhìn sang nơi phát ra tiếng địch.

Giữa mảnh sương khói hoàng hôn u tối, một chiếc thuyền nhỏ lướt đi, một vị công tử văn nhã một thân thanh sam, đứng trên đầu thuyền nâng địch thổi tấu.

Mặt sông sương mờ khói tỏa, thuyền kia không gió mà tự lướt đi, làm nổi bật lên thân tư phiêu dật của thanh sam công tử, tựa như trích tiên.

Ngay lúc địch thanh bắt đầu vang lên thì tiếng đàn tấu tì bà từ trong sương mù mơ hồ truyền đến đột nhiên dừng lại, tiếu vô thanh tức.

Địch thanh chợt biến, linh động như du long, âm trầm như hạc lệ, như một thanh lợi kiếm thẳng tắp hướng về đấng ảnh như mộng như huyền mà đâm tới!

Tiếng thiết khí nghênh kích vang lên keng keng, nhưng lần này không phải là âm tì bà xa xôi ai oán, mà là một âm đạo nặng nề như thiết kích phá thạch của thiết cầm. Tứ bề đột nhiên biến ám, chỉ trong nháy mắt tinh

phong đại tác, cầm âm réo rắt mãnh liệt tựa như vô số quý âm gào thét thể lương, cầm thanh cực đại kia cứ nhiên nuốt luôn cả địch âm.

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên giữa cầm thanh, cuồng tiếu nói “Ha ha ha ha ha, ta cứ tưởng là ai, nguyên lai chỉ là tên tù ngư vô dụng! Cũng dám chọn nơi của bản tọa quấy nhiễu!!”

Cầm âm trong không trung huyền hóa thành vô số si mị võng lượng không lâu quý quái, mang theo âm khí cùng đất đá gạch ngói phóng đến chỗ thanh sam công tử kia!

Thanh sam công tử kia vẫn ngồi trên đầu thuyền, cúi đầu phủi bả vai đến khi không còn dính chút bụi nào nữa, không những không thềm tránh đi mà ngay cả địch tử có thể dụng để phòng ngự cũng không thềm thổi tấu.

Hồ Thập Bát thầm sốt ruột trong lòng, thanh sam công tử này rõ ràng công lực đạo hạnh không bằng với đạn cầm chi yêu kia, nếu như bị đánh trúng thể nào cũng mất bao hết nhiều năm tu luyện. . . bèn vội vàng phát động thân thể, hướng đến chỗ của thanh sam công tử kia phi đến, không ngờ ngay lúc thân thể vừa từ thuyền hoa bay lên, liền phát hiện trước mắt giống như có một bức tường lớn vô hình ngăn cách mình cùng thanh sam công tử!

Hóa ra là có giảng kết giới!!

Xan âm ngu nhạc, hưu nhàn cấu vật : ăn chơi ca hát, nghỉ ngơi mua sắm, từ service là nguyên gốc a, mệnh k hề phang vào

Thập lý yên hoa kim phấn địa, chỉ mê kim túy tiêu kim quật, lân lân Tần Hoài đăng ánh thủy, diễm ngữ oanh ca bất dạ thành : Vùng đất mười dặm đều là yên hoa kim phấn (từ này chỉ thanh lâu), tiền giấy tiền đồng gì cũng xài nốt (câu này thiệt nghen, tiêu kim quật là cái động đốt tiền, chỉ mê / kim

túy là tiêu không tiếc a), lân lân giữa mặt nước ánh bóng đặng sông Tần Hoàn, lời đẹp tiếng oanh khiến cho thành không biết đến ban đêm.

Vong sầu ly ưu : quân sầu (khổ) bỏ đi ưu (tư)

Nhạc bất tư thực : nghĩa là vui quên trở về/vui quên trời đất.

Nghĩa gốc là vui quên nước Thục, xuất phát từ điển tích : Hán Thục sau khi bị diệt vong, hậu chủ Lưu Thiện bị giam lỏng trong kinh thành Lạc Dương của nước Ngụy. Một hôm, Tư Mã Chiêu mới hỏi ông ta có nhớ Tây Thục không, Lưu Thiện trả lời rằng ‘lúc này đang vui, không còn nhớ chi về Tây Thục nữa’

Tế vũ mông mông, vụ khí nhân uân : mưa bụi mù mịn, sương mù mênh mang

Lạc châu : câu này đoán a, là xuất phát từ ‘Châu về Hợp Phố’

Câu này thì điển cố như sau :

“Châu” là từ vốn dùng để chỉ ngọc trai, về sau để chỉ ngọc nói chung, còn “Hợp Phố” vốn là tên của một quận xa xưa của Giao Châu. Đây là một nơi sản xuất châu nổi danh.

Tương truyền, ở thời Hậu Hán có tên quan thái thú tham lam, bạo tàn, thường bắt dân lấy ngọc châu rất ngặt. Vì thế mà châu đã bỏ quận nhà để sang quận Giao Chỉ. Cho đến khi Mạnh Thường đến thay chức Thái Thú, ra những đạo luật mới, bỏ những tệ cũ, cho dân chúng tự do kiếm châu, sản xuất châu, thì châu từ quận Giao Chỉ trở về quận Hợp Phố quê nhà. Từ tích này, người ta mới dùng câu “châu về Hợp Phố” để chỉ vật quý trở lại chốn cũ, hay nhận lại những vật quý đã mất.

—— lạc châu ở đây tức là thất lạc ấy, đại khái đoán có nghĩa là tiếng đàn như châu lạc chưa tìm được hợp phố, ở thì tức là buồn ~~

Trích tiên : tiên bị đọa

Si mị võng lượng khô lâu quý quái : si mị võng lượng là yêu ma quý
quái, khô lâu quý quái là xương khô cũng quý quái luôn

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hồ Thập Bát vội đảo mắt khẩn trương nhìn sang phía thanh sam công tử, chỉ thấy thanh sam công tử kia chỉ nhìn một đám quái vật hướng đến mình nhe răng ra cười, chớp mắt vừa thấy trận cầm âm kia sắp sửa công kích đến trước mắt, nhưng xoay người một cái, ngay lập tức từ phía sau lộ ra một bạch y nhân ảnh.

Hồ Thập Bát vừa thấy nhân ảnh người nọ trong lòng liền chấn động, cư nhiên là bạch y Long Quân!

Bạch y Long Quân vẫn độc cái mặt xú kiếm, vung tay áo lộ ra một kim hồng sắc hỏa diễm ngưng luyện thành cầu, trong miệng hét to một tiếng “Phá!!”

Cuồng phong đột khởi, kim hồng sắc khí lãng như thế hổ khiêu long ngâm hướng về phía cầm âm, đến khi kim quang đánh đến, vông lượng quý quái khóc thét, tất cả đều hội phi yên diệt tán đi không chút dấu vết.

Một giọng nói âm u đầy sợ sệt lớn tiếng hô to “Bị lừa rồi! Là Thất Long Quân!! Chạy mau!!”

Liên sau đó, hai đạo bóng đen thoát ra từ mộng huyền thủy vụ, một tây một đông hướng hai phương mà bỏ trốn.

Bạch y Long Quân nhún chân đạp cước, thân tử đã phiêu giữa không trung, tay vung ra kim hồng khí lãng theo hà thủy xoắn lên như long quyển bay lên giữa không trung, vận chưởng nhất kích “Khứ!”

Đạo kim hồng sắc chuyển thành cột kiếm hướng về phía Tây mà truy theo, một tiếng a! gào thảm vang lên, đạo hắc ảnh phía Tây đã bị thủy long một đường trực phách rớt vào đáy sông.

Bọt nước giữa không trung bắn tung tóe, phản chiếu vàng sáng kim hồng sắc quanh thân Long Quân tản ra, phát ra quang hoa lấp lánh.

Bạch y Long Quân phiêu giữa không trung, yêu thân bút trực tu trường, bạch y nghịch phong bay phất, mặc sắc phát ti phi dương, y sam lộ ra nước da như ngọc vô hà, mi nhãn như họa, thiên nhân chi tư vô cùng.

Hồ Thập Bát nhìn Long Quân như thế, nhìn đến ngây ngốc cả ra.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Hồ Thập Bát, bạch y Long Quân phiêu dật giữa không trung bỗng nhiên quay đầu, nhìn sang phía bên này liền thấy Hồ Thập Bát.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hồ Thập Bát chỉ cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, huyết toàn thân đều trực chỉ hướng lên đầu, hô hấp toàn thân như không thông, nghĩ nghĩ nên làm ra biểu tình dạng nào để nghênh đối Long Quân!

Chợt nghe từ bên dưới có một đạo hô hoán lớn tiếng quát liên tục “Thất đệ đừng ngăn người a!! Vẫn còn một con chạy rồi! Chạy rồi!!”

Bạch y Long Quân nghiêng răng, liếc mắt một cái nhìn Hồ Thập Bát lần nữa rồi mới hóa thành một đạo kim quang, đuổi theo về phía đông.

Thanh sam công tử phía dưới lúc này cũng không quản cái gì phong cái gì độ nữa, luống tay cuống chân phiêu lên giữa không trung, nhìn sang Hồ Thập Bát cười một cái thiệt là tươi rồi sau đó cũng hướng về phía đông đuổi theo, vừa truy vừa hô to “Thất đệ a!!! Đệ đã kinh phách một con rồi, tỳ bà tinh này lưu lại cho đại ca ta đi đi đi đi đi đi!!”

=====

Long Quân một người đi a~~~ sao không quay đầu lại

Long Quân hai người đi a~~~ sao cũng không quay đầu lại nha~~~

.

.

.

= =|||

Nếu Hồ Thập Bát có thể y y nha nha mà xướng một đoạn toan khúc thì khúc này thích hợp với hẳn nhất.

Hồ Thập Bát đuổi sát phía sau, nhưng công lực của hẳn làm sao so lại với Long Quân.

Lúc hẳn từ xa xa truy theo hướng đông đến thì chỉ nhìn thấy phía đông kia một màn sương khói mịt mờ, có tiếng nổ truyền lại vang lên âm âm không ngừng, nhưng đến khi hẳn đuổi tới nơi phát ra tiếng nổ. . . trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố sâu thật là to.

Coi bộ, bạch y Long Quân ki hẳn là đã quên lời dặn của đại ca mình, đánh yêu quái còn lại tan tành mây khói luôn rồi.

Yêu quái không có. . . Long Quân không thấy, ngày. . . đã gần ừng sáng.

Hồ Thập Bát đứng cạnh cái hố, chậm rãi ngồi xuống, đưa tay ôm đầu, cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Ngực đầy phiền muộn, cứ cảm thấy như có cái gì đè nặng lên vậy, có chút nghèn nghẹn không thể thở được, rất khó chịu.

Đúng rồi, sở dĩ mình cứ chạy đuổi theo hấn như vậy. . . chẳng qua là vì cảm thấy chính mình ăn nói lỗ mãng nên. . . cảm thấy có lỗi với hấn, muốn xin lỗi hấn.

Sở dĩ mình khó chịu như vậy là vì mấy ngày nay ngủ không được tròn giấc, cơm ăn không được ngon miệng. . .

Hồ Thập Bát trước giờ thể chất vẫn rất tốt, hiếm khi đau đầu hay nóng đầu, cảm mạo phát sốt gì đó cũng không.

Nhưng lần này hấn cảm thấy chính mình thực sự là hết chống đỡ nổi rồi, một phát té xuống cạnh hố lớn kia, cứ vậy mà mê man đi~

=====

Lúc Hồ Thập Bát tỉnh lại, hấn phát hiện mình đang ngủ trên một cái giường.

Hồ Thập Bát chớp a chớp mắt nhìn nhìn, lập tức ngồi dậy. Nhìn bài trí bốn phía chung quanh, lúc này mới xác định rõ ràng là mình đang ở trong một khách điểm nào đó!

Nhớ rõ ràng lúc ấy mình đang ngồi cạnh cái hố đó rồi đột nhiên mất đi ý thức, hiện tại sao tự dừng lại ở khách điểm?

Là ai đưa hấn đến đây?

Nghi vấn ngập đầu, Hồ Thập Bát xoay người xuống giường, ngó ngang góc dọc bốn bề, nhưng vẫn không cảm giác ra được khí tức nào.

Hồ Thập Bát chạy xuống lầu một hồi chường quây, lúc nói đến chuyện người nào mang Hồ Thập Bát đến đây, thần trí chường quây như phiêu về quá khứ ~

“Là một vị xinh đẹp đến không giống người. . . bạch y công tử đưa ngài đến ~ ta sống hơn năm mươi năm, đến bây giờ chưa từng thấy qua ~~~ người phiêu lượng đến như vậy a ~~ diện mạo mi nhân kia, ai da da, thật sự là thần tiên, thần tiên a ~~ chỉ có một điểm bất hảo” chưởng quầy đề thấp thanh âm “Khụ, vị công tử kia là bằng hữu của gia đây? Nhìn diện mạo gia đây hòa mi thiện mục ~~ nhưng vị bằng hữu kia của ngài, khụ khụ, không đối gạt ngài chứ. . . tính tình quá kém, lông mày nhú cái liền biến thành dạ xoa. . . ta hiện tại hồi tưởng lại còn cảm thấy run rẩy đấy chứ. . .”

Hồ Thập bát ngẩng người, bạch y công tử, xinh đẹp như thần tiên, nóng giận liền biến thành quý dạ xoa. . .kia không phải bạch y Long Quân sao.

“Lúc hẳn đi có nói thêm gì không?”

“A? Đi rồi sao? Ta không biết nha, chỉ thấy lúc đó đại gia ngài hình như là bị bệnh hay là bị gì đấy, vị ấy đến gọi một gian thượng phòng, sau đó ôm ngài lên, chưa từng thấy xuống trở lại a.”

Hồ Thập Bát có điểm ngẩn ngơ. . .

Đúng là hẳn. . .

Vậy là hẳn quay lại, thấy mình bất tỉnh cạnh hồ cho nên đã mang mình đến khách điểm này. . .

. . . nhưng mà, tại sao hẳn lại bỏ đi chứ?

“Đại gia, hiện tại trời cũng đã tối, ngài có muốn ăn chút gì hay không?” chưởng quầy bên cạnh hỏi.

Tuy rằng ngủ mê man một ngày nhưng Hồ Thập Bát cũng không thấy đói, vì thế liền khoát tay bảo không cần, trở về khách phòng lầu ba.

=====

Trời lúc này đã hoàn toàn tối đen, Hồ Thập Bát cũng không buồn đốt đèn.

Ngủ cũng đã một ngày liền, hiện tại căn bản không ngủ được nữa, Hồ Thập Bát cũng không muốn ra ngoài đi dạo, tiềm thức vẫn cứ nghĩ, lẽ như lúc mình đi ra ngoài, Long Quân đột ngột trở về lúc đó có phải lỡ dịp không. . .

Thế là lẳng lặng nằm trên giường trong căn phòng tối thui, trừng trừng mắt phát ngốc.

Mắt mở to trừng tới mỗi muốn chết cũng không dám nhắm mắt, vì nhắm mắt lại liền thấy trong đầu loạn âm âm, thiên đầu vạn tự cũng không bóí ra được cái nguyên cớ vì sao mà lòng cứ phiền loạn như vậy.

Nghĩ đến đầu ần ần phát đau, trở mình qua lại như cái bánh áp chảo mấy lượt, rốt cuộc đành đứng dậy, bước lại cửa sổ đẩy cửa ra.

Gió đêm lành lạnh thổi vào, Hồ Thập Bát bị gió thổi vào một phát mới cảm thấy bản thân thanh sáng ra một chút, liền dựa người lên song cửa, nhìn ra mặt trăng lam sắc vừa to vừa tròn bên ngoài, bất giác lại bắt đầu ngây ra.

Đột nhiên chợt nghe thấy có tiếng nói từ bên trên vọng xuống “. . . Uy! Người tỉnh rồi?”

Ngay lúc cái chữ ‘Uy’ kia vang lên, Hồ Thập Bát vừa nghe liền nhận ra, đúng là giọng nói của Long Quân.

Hồ Thập Bát bất chợt cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ, duỗi hai tay bám lên phòng diêm cửa sổ, nhẹ nhàng mượn lực đẩy người lên, cả cơ thể nhảy ra ngoài cửa sổ một cái, toàn thân dừng lại trên mái nhà.

Trên mái nhà, dưới ánh trăng, bạch y Long Quân tay ôm một đại tử đàn tử, trên tay còn xách theo một cái thực hạp, lóng nga lóng ngóng nhìn hẳn.

Thế là, hai người lại bắt đầu màn mắt đối mắt trường ~ kỳ. . . (uy, mắt hai người không biết mỗi sao. = =)

“Long Quân, hôm đó ta. . .” Hồ Thập Bát chột lắp bắp.

“Cái này cho người!” Long Quân tựa như đã biết Hồ Thập Bát muốn nói cái gì, không đợi hẳn nói hết liền đưa tử đàn tử trong tay nhét vào ngực Hồ Thập Bát.

“Đây là. . .” nhìn cái thứ bị nhét vào ngực, vẻ mặt Hồ Thập Bát kinh ngạc nhìn Long Quân, hi vọng đối phương có thể giải thích cho mình hiểu.

“Người nhìn không đoán được đây là rượu sao?” Long Quân giậm chân “Trả lại hồ lô đường của người!! Với lại. . .” thanh âm nhỏ dần, sau đó Long Quân cũng bắt đầu nói lắp “Hôm đó. . . Hôm đó ta. . .”

“Phì!” Hồ Thập Bát nhin không được phì cười thành tiếng, xem ra đối với chuyện ngày đó, người luôn cảm thấy rối rắm không chỉ có mình mình a ~~

Hồ Thập Bát ôm tử đàn tử cùng thực hạp trong lòng, ngẩng mặt nhìn trời nhìn đất chứ không thèm nhìn cái tên Long Quân vẫn đang lắp bắp nói mãi không xong bên cạnh. Những tích tụ trong lòng mấy ngày qua nháy mắt đã phong xuy vân tán, bất giác loan mặt loan mày, mím cười chân thành nói “Cám ơn.”

Long Quân lắc lắc đầu, nhìn không ra biểu tình nào, hừ một tiếng nói “Ít thừa lời!”

Nhưng từ chỗ Hồ Thập Bát nhìn sang có thể thấy rõ ràng vị Long Quân này đến lỗ tai cũng đỏ cả lên.

Tửu đàn : lưu kim tất thái, đồ khắc hoa văn vô cùng tinh xảo.

Thực hạp : ba tầng, bao gồm nhiều loại tiểu thái điểm tâm, mùi xông vào mũi, vô luận là loại nào, Hồ Thập Bát đều chưa từng nhìn qua.

Này tuyệt đối không phải tiểu cật của phàm gian a ~

Hồ Thập Bát nhú mày nhìn sang Long Quân, Long Quân lại đẩy hẳn “Người khán tửu trước, khán tửu trước!”

Hồ khiêu long ngâm : hồ rộng rộng găm

Yêu thân bút trực tu trường : thân mình vừa dài vừa thon vừa thẳng,

Mặc sắc phát ti phi dương, y sam lộ ra nước da như ngọc vô hà, mi nhãn như họa, thiên nhân chi tư vô cùng : tóc đen bay bay, làn da trắng như ngọc không chút tì vết, mi mắt như vẽ, vô cùng có khí chất người trời

Phòng diêm : mái hiên

Bốn mắt nhìn nhau : này vốn dĩ là ánh mắt chống lại (QT) để câu này cho nó có hình tượng chút

Hòa mi thiện mục : mặt mày hiền lành lương thiện

Tửu đàn tử : vò rượu

Phong xuy vân tán : gió thổi mây bay a bay ~~

Lưu kim tất thái : sơn phết vàng kim

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hai người ngồi trên mái nhà, thực hạp mở ra bày trước mặt.

Hồ Thập Bát trong tiếng thổi thúc của Long Quân mở ra nê phong của tửu đàn, trong nháy mắt một cỗ tửu hương nồng nàn lan tỏa, hương khí lãnh liệt, trung nhân dục túy.

Dưới ánh trăng, tửu thủy trong đàn tửu ánh lên kim hoàng sắc trạch, nhìn tựa hồ như phong mật.

“Hảo tửu!” Hồ Thập bát không nhịn được thốt lời khen.

Long Quân một bộ ‘kia còn phải nói’, biểu tình đặc ý nói “Người thử nhẹ nhàng đong đưa vài cái.”

Hồ Thập Bát nghe vậy, dùng tay nâng đáy đàn tửu, nhẹ nhàng đong đưa mấy cái, tửu hương nồng đậm tản đi, thay vào đó là một loại phương hương khác, cam diềm nhu mỹ hơn, chậm rãi lan ra tràn ngập trong bóng đêm.

Khác với hương vị nồng đậm tỏa ra lúc tửu đàn vừa mới mở, tửu hương hiện tại tản mát ra lại như xuân phong ấm áp ôn thuận, thảo nhiên quanh quần trên thân người, ngay cả trong hô hấp cũng dần dần mang theo cỗ hương khí kia.

Hồ Thập Bát nâng tửu đàn ngẩng đầu ẩm thử, tửu vị thuần tịnh lại thanh sáng, khẩu cảm thuần hậu nhu hòa, tư vị tế nhị miên trường.

Quả thật là thấm vào tận ruột gan.

Hồ Thập Bát một hơi ẩm hết nửa đàn, dùng tay áo quệt miệng “Hảo tửu! Hảo hương tửu!”

“Cái đó đương nhiên!! Đây chính là tửu bản quân tự nhượng ~ so với cái thứ vứt đi Túy Long Ẩm gì đó mạnh hơn nhiều đúng không? Hanh! Cái thứ rượu ấy mà cũng dám xưng là Túy Long Ẩm, thứ đó nhiều lắm cũng chỉ là nước lã có vị rượu thôi!”

“Kỳ thực Túy Long Ẩm ở phạm gian cũng coi như là hảo tửu thượng đẳng, bất quá tửu thể gian so với Long Quân sở nhượng đương nhiên kém hơn. . .” Hồ Thập Bát nói đến đây đột nhiên giật mình “Cái gì? Rượu này là do Long Quân tự nhượng?”

“Đương nhiên” Bạch y Long Quân kiêu ngạo làm dáng “Long tộc ta cứ mỗi năm trăm năm sẽ biến hóa một lần, mỗi lần biến biến hóa đều tự tay ủ riêng một đàn tửu chôn ở vực sâu Đông Hải làm kỷ niệm, thứ người uống này chính là do ta nhượng lúc năm trăm tuổi ~~ hảo uống chứ?”

Hồ Thập Bát nhẹ nhàng nhấp miệng một cái, thấu triệt vị thơm ngọt trong miệng, thành thực gật đầu “Hảo uống, cho tới giờ ta chưa từng uống qua hảo tửu như vậy.”

Nghe Hồ Thập Bát trả lời như vậy, bạch y Long Quân mi sao nhãn giác đều là hỉ sắc “Nếu như người thích uống, tửu nhượng một ngàn tuổi của ta sẽ cho người uống! Về sau mỗi lần ta biến hóa, tửu nhượng đều cho người uống!”

=====

Nhắc tới rượu a, thật đúng là thứ rất tốt ~~ (thỉnh dùng Đường Sơn khẩu âm đọc cái câu này . .)

Từ xưa đến nay, bao nhiêu đại sự đều là dựa vào cái thứ rượu này mới có thể hoàn thành, bao nhiêu chuyện tình cảm, cũng đều do thứ rượu này

mà phát sinh.

Hai kẻ xa lạ, vốn không quen biết nhau, kết quả cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau trên bàn rượu.

Mấy chén rượu vàng hạ đố, mặt đỏ hồng cổ khô rát, nói nói cười cười, kẻ vai sát cánh kẻ huynh đệ gọi bằng hữu, cảm tình liền bắt a đầu~~

Cho nên mới nói, cùng nhau uống rượu có thể nuôi dưỡng cảm tình. Bằng không kia lãnh đạo a bằng hữu a, làm chi mà thường xuyên cùng nhau mời đi dùng cơm chứ, không phải là thèm ăn đâu nha, là giao lưu để cùng nhau bồi dưỡng về mặt tình cảm đó chứ.

Cái gọi là bạn rượu bạn rượu ~ cảm tình càng uống càng nhiều.

Là chân lý đó!!

Hiện tại Hồ Thập Bát với Long Quân, cũng chính là đang cùng nhau ngồi trên một cái nóc nhà của một cái khách điếm nào đó để mà thực hành cái chân lý này.

Lúc bắt đầu chỉ có mình Hồ Thập Bát uống, nhưng uống đến uống đi một hồi, Hồ Thập Bát liền cảm thấy cứ ta uống người ngó như vậy thiệt sự là không có ý nghĩa a, liền lôi kéo Long Quân uống cùng, đưa qua đưa lại, hai người tuy không đến mức say mềm, nhưng là có chút say say.

Người xem thấy liền hỏi, đến mức đó sao? Không phải chỉ có một đàn tửu thôi sao, làm gì mà hai người Hồ Thập bát với Long Quân đã cùng nhau uống mà còn có thể uống thành say say?

Phải biết rằng a, tửu này không phải là phàm ẩm, là đệ nhất thiên ẩm được xưng tụng khắp thiên địa, đồng thời cũng là tửu do đệ nhất thiên nương Long Quân tự nương ra a, không chỉ là khẩu cảm trác tuyệt, tác dụng chậm cũng dữ dội a.

Long Quân cùng Hồ Thập Bát dựa lưng nhau ngồi trên mái nhà, nhất khẩu tửu nhất khẩu thái mà say say sưa sưa, tán chuyện thiên nam địa bắc.

Nói đến chuyện phiếm, Long Quân làm sao bằng được Hồ Thập Bát. Tuy lớn hơn Hồ Thập Bát sáu bảy trăm tuổi, nhưng Hồ Thập Bát từ nhỏ đi theo vị thân nương tôn sùng yêu sinh tín điều ‘thiếp thân như phi như, na hữu suất ca vãng na phiêu’ hết vào Nam lại ra Bắc, thế nên so với tiểu Long Quân vẫn luôn ngự trên thiên đình để mà tu đạo hạnh thì kiến thức hiểu biết của hắn rộng rãi hơn nhiều, lại có thêm mười bảy nàng tỷ tỷ tinh quái ma mãnh, sở trường chinh người so với Hồng Ngọc chỉ có hơn chứ tuyệt không thua kém, làm cho cuộc sống thưở thơ ấu của hắn trôi qua thật là muôn màu muôn vẻ a~

Thế là liên thao thao bất tuyệt nói cho Long Quân nghe mấy chuyện hiểu biết của hắn về khắp nơi, về đủ loại bá hí mà lúc nhỏ hắn từng thử qua. Nói đến đoạn cao hứng còn đứng dậy biểu diễn đôi chút.

Long Quân ôm tửu đàn tử, ngược mặt nhìn Hồ Thập Bát đứng tại chỗ vừa nói liên tục vừa khoa tay múa chân kể chuyện lúc trước hắn cùng mấy tỷ tỷ theo Hồng Ngọc đến nhân gian xem đặng hội như thế nào, trêu đùa lộ nhân qua lại như thế nào, thấy loài người vũ long vũ sư như thế nào, nhìn đến mắt cũng đọng tiểu ý.

Hồ Thập Bát nhìn tiểu nhân của người kia, bất giác ngẩn ngơ cả người.

Mỗi lần gặp vị Long Quân này đều là bày ra cái mặt xú kiếm, đem một thân diện mạo thập phần xem được biến thành xú dạ xoa, hôm nay là lần đầu tiên thấy hắn nở nụ cười.

Hắn cười. . . thật sự. . . rất đẹp a. . .

Mặt mày loan loan, đường nét gương mặt dường như nhu hòa đi, tăng thêm vài phần thiên chân trĩ khí.

Hồ Thập Bát tự dưng cảm thấy mặt đỏ tim đập, nghĩ nghĩ có lẽ là vì rượu mạnh nên mới khiến cho mình như vậy, thuận miệng nói “Ai nha, rượu thật mạnh, có cảm giác hơi say rồi thì phải. . .” nói rồi lấy tay đỡ đầu, chậm chậm ngồi xuống cạnh Long Quân.

Long Quân đang nhìn thật cao hứng, thấy hấn ngưng nói thì có chút thất vọng, ngồi hồi tưởng lại những chuyện lý thú mà lúc này Hồ Thập Bát kể, thần tình có vẻ rất mong đợi “Vui thật a, nhân gian vậy mà lại có nhiều thứ thú vị như vậy.” nghiêng đầu nhìn nhìn Hồ Thập Bát một phen thượng hạ, đánh giá “Nhìn bộ dáng bây giờ của người, thật không ngờ là lúc trước lại nghịch ngợm phá phách như thế!”

Hồ Thập Bát liền hỏi, hiện tại bộ dáng ta như nào a?

Cứng như cái đầu gỗ a, giống mấy lão đầu tử trên thiên đình, kiến diện là lại giảng đại đạo lý. .

Hồ Thập Bát gật gật đầu, ân, còn người giảng đạo lý, chứng tỏ là trên thiên đình vẫn còn có thần tiên bình thường.

“Phàm nhân kia làm hình long vũ nhìn có đẹp không?”

“Rất đẹp.”

“Xì.” Long Quân trở mình quăng cho một cái xem thường, lắc lắc đầu “Thứ kia do phàm nhân làm ra nhìn đẹp chỗ nào chứ, người đã từng kiến quá long chân chính sao!?”

Hồ Thập Bát lắc lắc đầu “Ta chưa từng nhìn thấy. . .nhưng nương ta lúc còn trẻ hành tẩu ở vùng Tương Tây, đúng lúc nơi đó đang gặp đại hạn, bách tích nơi đó bèn khẩn trời cầu mưa, sau đó trong không trung thật sự xuất hiện một vị long quân dĩ long bố vũ. . .”

Nhớ tới lúc trước Hồng Ngọc thường xuyên kể lại cho mình và mười mấy tỷ tỷ nghe chuyện lần đó nàng trải qua, Hồ Thập Bát không nhịn được bắt đầu tỏ ra say mê “Lúc trước thường nghe nương ta kể lại. . . kia quả thật là, tư thái mỹ hảo nhất thế gian a. . .”

“Hanh!”

Long Quân bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

Hồ Thập Bát quay đầu lại nhìn, gương mặt Long Quân mới nãy còn đang tươi đẹp sáng ngời, chưa được bao lâu đã lại biến trở về thành dạ xoa.

Hồ Thập Bát không khỏi tự vấn bản thân, người này bị làm sao vậy nha, nãy giờ mình không có nói sai cái gì a, mới nãy nói nói cũng là khen Long tộc bọn họ phiêu lượng chứ bộ. . .

Long Quân một phen kéo Hồ thập Bát đứng dậy, hai người đứng lên mặt đối mặt nhìn nhau, Hồ Thập Bát lúc này mới phát hiện ra là Long Quân thân người cực cao, mình thế mà cũng chỉ xấp xỉ gần bằng đối phương.

Vẻ mặt Long Quân hiện tại như đang rất là giận dữ “Tên bố vũ kia bất quá chỉ là hải long ti vũ thôi!”

Nói dứt lời liền lôi tay Hồ Thập Bát, thẳng tắp một phát bay lên trời hệt như pháo trượng hướng thiên. Hồ Thập Bát bị lôi theo, chỉ cảm thấy Long Quân bay cực nhanh, gió thổi rít vào da mặt phát đau, vội vàng hỏi chúng ta đi đâu?

Long Quân không thèm trả lời.

Chỉ trong chớp mắt đã bay vào mây, Long Quân lại đột nhiên buông tay, lưu một mình Hồ Thập Bát lại trên tầng mây, vút lại một chữ “Chờ!” lại tiếp tục bay về phía trước.

Hồ Thập Bát không thể đuổi theo Long Quân, đành đứng ở đó hô to
“Long Quân!!”

Mà Long Quân đã sớm khuất lấp vào trong mây.

Nơi này là tầng mây trời thứ nhất, xét cấp bậc của Hồ Thập Bát muốn lên tới đây là không thể, mà Hồ Thập Bát cũng không thể tự mình rời khỏi được, buộc lòng để khởi yêu lực, miễn cưỡng lơ lửng trong mây.

Trong tầng mây đầu, ần ần truyền đến thanh âm ùng ùng, một cỗ sức mạnh cường đại mà kịch liệt hết như bạo phá từ trong tầng mây bắn ra khắp bốn phía, mang theo trận trận lôi thanh, chiếu đến tầng mây phía trên Hồ Thập Bát nhất phiến kim hồng.

Long khí!

Long khí kia dần dần tràn ra phía trước, mỗi lúc một thêm cường đại. Hồ Thập Bát bán quy trên mây, hiện tại hẳn đã vô lực đứng thẳng người, cảm giác áp bách khiến cho hẳn cơ hồ như không thể hô hấp.

Hồ Thập Bát nỗ lực ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy kim hồng sắc cự long hiển hình giữa mây.

Vân khí che lấp khiến thân thể cự long như ẩn như hiện, cự đại lân phiến thấp thoáng trong mây, mỗi phiến đều như bảo thạch lưu chuyển, lấp lánh quang huy kim hồng sắc. Khí chất ung dung hoa mỹ, thân hình linh động, quả thật là thiên hạ vô song, khiến bất cứ ai trông thấy cũng đều không thể nhìn được mà phải cúi đầu quỳ lễ. . .

Hồ Thập Bát quỳ tại đám mây, trong lòng xuất hiện vô tận tán thán, hai mắt mở to hết cỡ mà nhìn.

Kim hồng sắc cự long chậm rãi uốn lượn xoay quanh, thấy Hồ Thập Bát trợn mắt há hốc mồm nhìn mình thế nhưng lại không nói lời nào, bất mãn

hết sức, long vĩ vung lên, cả thiên địa đều đều chấn động.

Lưu kim quang hoa trong mắt chớp lóe “Nói chuyện a!”, thanh âm chẳng chút thay đổi, xú thí thanh thanh lãnh lãnh.

“A. . .” Hồ Thập Bát nhìn cự long “Hảo, hảo phiêu lượng. . .”

Cự long chớp a chớp mắt, tuy long lân vừa dày lại vừa lớn, nhưng Hồ Thập Bát vẫn nhìn ra được, hấn đang mắc cỡ ~~

Hồ Thập Bát tiếp tục thành thật “Rất phiêu lượng, phi thường phiêu lượng. . . Ta nghĩ. . . Đây là biến hóa phiêu lượng nhất cả cuộc đời này ta từng thấy. . .”

Long đầu rũ xuống, nhẹ nhàng cọ cọ vào ngực Hồ Thập Bát “Ta gọi là Ngao Kiệt. . .”

Hồ Thập Bát đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve long đầu cự đại kia, kim hồng nhìn qua tựa hồ như sẽ làm tay hấn bị thương, nhưng lúc sờ sờ lên. . .xúc cảm lại là thanh lãnh quang hoạt. . .

Hồ Thập Bát mỉm cười, hé miệng vừa nói “Hảo. . .” thân mình lại không chống đỡ được, ngã khỏi đám mây.

“Uy!” cự long vội vàng phi theo.

Lúc Hồ Thập Bát ngã xuống thì lực đã kiệt, không thể đề thăng yêu lực được nữa, đành phải để mặc thân thể rơi xuống, nhắm chặt hai mắt mà nghĩ, lần này tiêu thiệt rồi, rơi xuống đất không biến thành hồ ly nhục bính cũng trở thành thành hồ ly tàn phế.

Đang lúc nghĩ nghĩ, thân thể đã nhẹ nhàng rơi vào một cái ôm ấm áp.

Hấn mở mắt ra, nhìn thấy Ngao Kiệt đã khôi phục lại nhân hình, đang ôm hấn. Một đạo kim hồng sắc từ thân thể hóa ra thành quang cầu bao lấy

hai người, nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Đôi mắt kim hoàng sắc của Long Quân cực kỳ mỹ lệ. . . hiện tại lại chăm chú nhìn vào mắt hắn, nhìn đến ôn nhu, tựa như đầm thủy hút lấy Hồ Thập Bát.

Hương vị kỳ quái kia lại xuất hiện, nhưng không thoảng qua giống như lần trước, lần này vừa mạnh mẽ lại vừa cường liệt mà xông đến rồi đột ngột vây lấy hắn. Hồ Thập Bát đầu vầng mắt hoa, cảm thấy hô hấp có chút không thông.

“Long . . . Quân. . .”

“Ta đã bảo, ta gọi là Ngao Kiệt. . .” thanh âm cũng giống hệt như ánh mắt của Long Quân, nhẹ nhàng mà ôn nhu, khẽ khàng thổi bên tai Hồ Thập Bát.

“A ! ! ! ! ! Quý a ! ! ! ! !” điểm tiểu nhị đang nửa tỉnh nửa mê gục gặc đứng ở chân tường sắp sửa thoát khỏi tử để giải thủ vừa vặn nhìn thấy hai người từ trên trời đáp xuống, xung quanh còn có quang quyển, sợ tới mức gào lên một tiếng thảm thiết rồi té nhào xoay người bỏ chạy.

Long Quân quay đầu lại nội trường, dùng ánh mắt trực tiếp đập tên điểm tiểu nhị thiếu hiểu biết kia té xỉu trên mặt đất.

Tầm mắt Long Quân rời đi rồi, Hồ Thập Bát lúc này mới hoàn hồn lại, hương khí lúc này tựa hồ như cũng phai nhạt đi đôi chút.

Hồ Thập Bát đưa tay sờ ngực, vội vội hít thở vài hơi không khí tươi mát trong lành, chỉ cảm thấy tay lưng đều phát nhuyển đến nỗi đứng cũng không vững nữa.

=====

Buổi tối, hân cùng Long Quân nằm chung trên một cái giường.

Long Quân không thèm nhìn nội tâm rồi bởi của Hồ Thập bát, cứ tựa đầu sang mà cọ cọ người ngủ cổ Hồ Thập Bát, mơ mơ màng màng nói “Lần đầu tiên gặp. . . ta đã muốn nói. . . trên người của người có một cổ. . . hương vị thật là thơm a. . .”

Là hương trên người của người thì có. . . xông vào đầu làm ta muốn hôn mê. . . Hồ Thập Bát cũng đang nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng nghĩ như vậy trong lòng, cuối cùng. . . ngủ luôn.

Nê phong : đại khái là cái nắp đi ~ thường là dùng bùn đất nhào quánh lại quanh miệng tửu đàn để niêm phong kín

Tửu vị thuần tịnh lại thanh sảng, khẩu cảm thuần hậu nhu hòa, tư vị tế nhị miên trường : tửu vị (mùi rượu) thuần khiết lại nhẹ nhàng khoáng khoáng, vị nồng nàn lại nhẹ nhàng, tư vị tinh tế lại kéo dài.

Mi sao nhãn giác đều là hỉ sắc : mắt mũi gì cũng mang theo sắc vui vẻ, tức là cười tí thò lò ý

Độ nhất thiện ẩm / Độ nhất thiện : độ nhất thiện ẩm là rượu uống số một, độ nhất thiện là ám chỉ kẻ thưởng rượu số một (ý nói Long tộc a)

Nhất khẩu tửu nhất khẩu thái : một ngụm rượu, một ngụm thức ăn

Yêu sinh tín điều : giống như nhân sinh tín điều, dạng như mục tiêu đặt ra cả đời ấy

Thiếp thân như phi như, na hữu suất ca vãng na phiêu : thiếp thân như bụi bay, nơi nào có trai đẹp thì bay đến nơi đó ~~ (tự dưng nhớ tới cái ‘thân em vừa trắng vừa tròn’ ghê ~~~)

Bá hí : xiếc; tạp kỹ; trò; trò hề; mách lới lừa dối; chiêu lừa bịp; trò lừa bịp; thủ đoạn lừa bịp người khác; ngón bịp; thủ đoạn che giấu, lừa bịp người khác

Thiên chân trĩ khí : ngậy thơ khờ dại (= =||| Khặc ca. . . ừ thì ngậy thơ, ừ thì khờ dại ~ mới có thể phần trư ăn hồ ly a ~~)

Dĩ long bố vũ : hóa rồng làm mưa

Pháo trượng hướng thiên : pháo bắn trời cao, ai, chỉ tốc độ xẹt xẹt thôi

Cự long / lân phiến : rồng bụi / vảy rồng

Vô tẩn tán thán : hết sức tán thưởng/ngưỡng mộ

Xú thí thanh thanh lãnh lãnh : xú thí (= =|| đại để cứ hiểu là khó chịu hết sức đi) lạnh lùng trong trẻo

Giải thú : đi tè ~~~

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Một giấc này Hồ Thập Bát ngủ đến đặc biệt say, đặc biệt an ổn, loáng thoáng còn mơ thấy một giấc mộng.

Trong mộng hẳn cùng Ngao Kiệt hai người nằm phơi nắng trên một triền núi lục thảo thanh thanh, thái dương rọi lên khắp người, đến cả trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, thật thoải mái. . .

Lúc tỉnh lại trời đã sáng tỏ, Hồ Thập Bát cảm thấy trên bả vai mình hơi bị nặng, hạ tầm mắt liếc xuống liền nhìn thấy Ngao Kiệt đang gặt gao bám vào nửa người bên phải hẳn, đầu thì tựa vào vai, vẻ mặt thiên chân vô tà giống hệt tiểu hài tử, thở ra từng tiếng khò khò be bé, ngủ đến say sưa.

Mái tóc đen như mun xõa ra, gối lên ngực Hồ Thập Bát, từng sợi như tơ. Hồ Thập Bát nhẹ nhàng nhắc lấy một lọn, xúc cảm thanh lương nhu hoạt truyền đến, tinh tế trượt nhẹ trên ngón tay, kèm lòng không được mà đưa lên mũi ngửi a ngửi.

Hương khí đậm đậm. . . không hề giống với loại có tính xâm lược như tối hôm qua, mà đã trở lại là thanh hương thoang thoảng như có như không.

Hồ Thập Bát ngửi thật lâu, bỗng cảm giác hình như bản thân đã đắm ra say mê cổ hương vị thần bí này rồi. . .

Ngao Kiệt giật mình, vẫn chưa tỉnh hẳn hé nửa con mắt nhìn Hồ Thập Bát ‘ân’ một tiếng.

Hồ Thập Bát nhìn bộ dạng mơ mơ màng màng của hẳn không nhịn được cười, vỗ vỗ đầu Ngao Kiệt, giúp hẳn nằm lên chẩm đầu ngay ngắn rồi tự

mình đứng dậy.

Không ngờ lúc Hồ Thập Bát vừa ngồi dậy, Ngao Kiệt nhắm hai mắt lại, lắc la lắc lư đứng lên theo Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát nói, người dậy theo ta àm gì? Người cứ ngủ thêm một hồi nữa đi a.

Người đi đâu? (mắt nhắm nhắm, đầu gật gật, vẫn còn đang ngủ gà ngủ gật)

Ta xuống dưới lầu xem thử xem có tảo điểm không.

Mấy thứ đó ăn không ngon.

Uy. . . Long Quân đại nhân, nơi này là nhân gian. . . ngài nên chấp nhận. . . Phụt!!

Sau một phát phụt kia, Hồ Thập Bát rốt cuộc nhìn rõ toàn bộ mặt của Ngao Kiệt, ngay lập tức không nhịn được bật cười.

“Làm sao vậy?” nhìn Hồ Thập Bát cười ha ha, Ngao Kiệt cuối cùng cũng thanh tỉnh, nghi hoặc hỏi.

Nguyên lai Long Quân đại nhân cả đêm đều đem mặt dán lên ngực Hồ Thập Bát. Kết quả của việc đè ép con người ta nguyên đêm chính là toàn bộ điệp tử trên y phục Hồ Thập Bát in dấu lại trên gương mặt bạch ngọc tiếu nộn của Long Quân, làm cho hồng hồng một mảng, còn có cả hoa văn nữa nha.

Hồ Thập Bát đưa tay dùng sức chà a chà nửa bên mặt của Ngao Kiệt, miệng thì niệm a niệm “Không sao, không sao, nhu một lát là tan, nhu một lát là tan ~”

Ngao Kiệt nhăn mũi, không trốn tránh cũng không phát hỏa, để mặc Hồ thập Bát nhu nhu mặt mình.

Tiểu kiếm đàn của Long Quân đại nhân hoạt hoạt lại nộn nộn, Hồ Thập Bát nhu nhu nhẹ vài cái thì buông tay, nhưng hoa văn trên má không những không tan đi, mà nửa khuôn mặt bị nhu nhu có chiều càng hướng đỏ hồng hơn, trong lòng hẳn không khỏi cảm thấy áy náy bèn bảo, dùng khăn ướt đắp lên một chút nha. . . này giống như càng xoa càng đỏ hơn. . .

Ngao Kiệt để mặc Hồ Thập Bát xoa xoa, hai mắt lim dim, bộ dạng hết như miêu nhi. Thấy hẳn dừng tay thì ngược lại nổi lên bất mãn “Không cần khăn a! Dùng tay người đi!” nói xong chỉ luôn vào nửa mặt còn lại bảo “Bên này cũng muốn nhu!”

“Nhưng mà Long Quân. . . bên đó không có dấu a. . .”

“Gọi ta Ngao Kiệt! Không dấu cũng nhu!”

“ . . . Tùy. . . tùy người vậy. . .”

Kết quả hai người nhu tới nhu lui, nhu đến giữa ngo, đến lúc cần phải xuất môn dùng ngo phạm mới chịu dừng, thế là Long Quân biến luôn thành Quan nhị gia ~~~

=====

Xuất môn đi a đi, cuối cùng đến một tửu lâu nổi danh ở nơi này —Vọng Nguyệt Lâu, dự định là ở đây dùng cơm.

Vừa đến trước cửa bỗng chợt phát hiện, sao tự dừng lại nhiều người như vậy a, tửu lâu ba tầng đầy cả ba tầng.

Long Quân không quan tâm, phất tay áo trở ra, nhiều người vậy, nháo lăm.

Hồ Thập Bát giữ lại nói, người nhìn xem bây giờ là lúc nào rồi, là thời điểm dùng cơm đó, đến chỗ nào cũng là đông người như vậy a. Trước lúc đi ta có đặc biệt hỏi thăm rồi, ai cũng bảo chỗ này là từ lâu được nhất. Ngài cứ coi như tạm chấp nhận đi, thật vất vả mới hạ phàm một lần, ngài không cảm thấy không thử trải nghiệm sinh hoạt thường nhật của phàm nhân là phí phạm lắm sao?

Long Quân bĩu môi nhăn mặt không thèm nói chuyện. Nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi theo Hồ Thập Bát vào trong.

Hồ Thập Bát cùng Ngao Kiệt vừa bước đến cửa, điểm tiểu nhị đã tiến ra tươi cười chào đón.

“Ôi nhị vị gia ~ thỉnh vào trong, thỉnh vào trong ~”

“Còn chỗ ngồi không?”

“Còn thì còn đó.” điểm tiểu nhị gãi gãi đầu “Nhưng nhị vị gia cũng là đến xem Liễu Nguyệt cô nương phải không? Hiện tại chủ thính đã hết chỗ rồi, chỉ còn lại một nhĩ gian ở lầu ba hơi chệch góc. . . ở chỗ đó không thể nhìn được Liễu Nguyệt cô nương a. . .”

“Không sao, chúng ta chủ yếu chỉ dùng cơm thôi.”

“Vậy nhị vị gia, mời theo ta ~~ thỉnh lên lầu ~~”

Điểm tiểu nhị một bên dẫn Hồ Thập Bát cùng Ngao Kiệt lên lầu, một bên nói không ngừng “Nhị vị gia nhìn có vẻ lạ mặt, là người từ nơi khác tới sao? Đến Vọng Nguyệt Lâu của chúng ta dùng bữa là đúng rồi ~~ tửu thái của Vọng Nguyệt Lâu chúng ta ở vùng Giang Nam này rất có tên có tuổi a ~~~ bất quá nhị vị gia vất vả đến đây một chuyến, cũng thật đúng lúc Liễu Nguyệt cô nương ở chỗ của chúng ta mở màn xướng khúc, vậy mà không thể nhìn thấy nàng, đáng tiếc.”

Hồ Thập Bát hỏi Liễu Nguyệt cô nương này là làm cái gì a?

“Liễu Nguyệt cô nương la thanh quan nổi danh của Túy Hoa Quán trong thành ~~ là một người sắc nghệ song tuyệt a ~~ tỳ bà đàn chỉ có thể khen một tiếng hảo, giọng hát nhỏ nhỏ xướng nghe chỉ có thể khen một tiếng thanh lượng a ~~~ a, nhị vị gia, chúng ta đến rồi.”

Hồ Thập Bát ngẩng đầu thì thấy, nhã gian kia nằm ở vị trí trong cùng góc trái lầu ba Vọng Nguyệt Lâu, ngoài mặt có một tiểu bài tử, trên viết hai chữ Phong Trúc.

Hồ Thập Bát gật gật đầu, rất sạch sẽ, hơn nữa chủ yếu là nơi này rất thanh tĩnh.

Hồ Thập Bát ngồi xuống liền lật xem thái bài bắt đầu gọi thức ăn, trước phải kê vài món ăn chiêu bài của Vọng Nguyệt Lâu, một hồ thanh tử, nghĩ nghĩ, lại thêm một phần đường thố bài cốt, một phần đường thố ngư.

Điểm tiểu nhị cầm thái bài, vén màn định đi ra ngoài, lại như nhớ ra cái gì đó bèn vòng trở lại nói “Liễu Nguyệt cô nương bắt đầu biểu diễn vào giờ mùi, đến lúc đó nếu như nhị vị gia có muốn nhìn một chút thì cứ xuống lầu hai mà nghe. . . không nghe thì thật tiếc, Liễu Nguyệt cô nương bộ dạng so với thiên tiên cực, cực, cực. . .”

Tiểu nhị ca sao lại nói không ra lời nha?

Đáp án là bị Ngao Kiệt hù chứ sao.

Ở tửu lâu làm cái chạy bàn a, người làm nghiệp này quan trọng nhất là phải lăm mồm.

Ngao Kiệt từ lúc bước vào Vọng Nguyệt Lâu vẫn im lặng không nói một lời, vất vả lăm mới yên ổn vào chỗ ngồi, muốn thanh tĩnh cùng Hồ Thập Bát trong không gian hai người, vậy mà tên điểm tiểu nhị kia lại cứ dồng

dài không chịu để yên, thế là chịu hết nổi nâng mắt sang hung hăng trừng một cái.

Bị Ngao Kiệt trừng như vậy, điểm tiểu nhị hồn cũng bay đi luôn.

Hồ Thập Bát rất đồng tình, vỗ vỗ bả vai điểm tiểu nhị ca. Tiểu nhị ca phục hồi thần lại, lau mồ hôi, luống tay cuống chân chạy xuống lầu báo thức ăn.

Tổng được tên kia ra ngoài rồi, Hồ Thập Bát quay đầu nhìn Long Quân. Lúc này gương mặt Long Quân lại trở về với dương quang minh mị, vạn lý vô vân ~~

Hồ Thập Bát thở dài nói, Long Quân a, người đừng có dùng ánh mắt kia của người trừng người ta nữa, phàm nhân lá gan nhỏ xíu à, người hừ chết vài tên, tội nghiệt của người liền to lên ngay.

Long Quân hừ một tiếng, nghe rồi cũng không biết có để vào lòng hay không nữa.

=====

Tốc độ mang thức ăn lên rất nhanh, chỉ một lúc sau, rượu và thức ăn đều được bưng lên.

Hồ Thập Bát gấp thức ăn cho Ngao Kiệt, đặc biệt là hai món khẩu vị đường thối, gấp nhiều hơn hai miếng nha~

“Mùi vị ra sao?” Hồ Thập Bát nhìn Ngao Kiệt nhú mày chậm rãi ném thức ăn trong bát, không biết tại sao có cảm giác hơi khẩn trương.

“... Cũng được ...”

Phụt~

Hồ thập Bát cười trộm, Long Quân quả nhiên là thích ăn những thứ có vị chua chua ngọt ngọt a ~~ thật đúng là giống tiểu hài tử.

Ngao Kiệt dùng đũa gắp một miếng bài cốt ra sức gặm a gặm, Hồ Thập Bát ăn vài miếng, cảm giác như cũng không đói mấy, liền buông đũa xuống, tự rót cho mình một chén rượu, chậm rãi vừa nhấp rượu vừa nhìn Long Quân ăn.

“Dính nước sốt kia.” nước sốt bài cốt dính ở khóe miệng Long Quân, Hồ Thập Bát cười cười chỉ chỉ lên khóe miệng mình ở vị trí giống vậy.

“Ân?” Ngao Kiệt nhìn nhìn, rõ ràng là không hiểu.

Thế là Hồ Thập Bát tự mình nhoài người tới, thò tay qua, lau vết nước sốt kia đi.

Ánh mắt Long Quân vẫn chăm chú dõi theo động tác của Hồ Thập Bát, đến lúc Hồ Thập Bát lau vết nước sốt kia rồi, định rút tay trở về thì Ngao Kiệt “a ùm” một hơi, há mồm trực tiếp ngậm luôn ngón tay của Hồ Thập Bát vào miệng.

Hồ Thập Bát trong nháy mắt biến thành thạch tượng, mắt trợn trừng mồm há to nhìn nguyên ngón cái của mình bị nuốt vào miệng Long Quân.

Đầu lưỡi ướt át ôn nhiệt tinh tế liếm a liếm, đến gần cuối còn quần lấy đầu ngón tay của hắn hấp thụ một chút.

Bùm!!

Hồ Thập Bát toàn thân bốc khói, một phen giật ngón tay rút ra khỏi miệng của Long Quân.

Long Quân chớp chớp mắt nhìn Hồ Thập Bát giống hệt như bánh bao vừa lấy ra khỏi lồng hấp, vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe môi hỏi “Còn nữa

không?”

Hồ Thập Bát căn bản không có gan nhìn qua, ngồi cũng không yên bèn đứng dậy làm bộ như đang thưởng thức tự họa trên tường, miệng đáp “Hết rồi.”

“Người không ăn?”

“Ân.”

“Người ăn gì ít quá đi! Ta luôn cảm thấy người gầy hơn nhiều so với lần đầu tiên ta gặp!!” Ngao Kiệt bất mãn cầm đũa gõ mạnh lên bàn.

Hồ Thập Bát nghe lời kia, không hiểu tại sao trong lòng có cảm giác ngọt ơ là ngọt, cúi đầu nghĩ nghĩ, rồi nghiêng mắt len lén nhìn trộm Ngao Kiệt.

Thấy vị Long Quân ngồi bên kia phồng má trềng hăn, như ngầm nói ‘nếu người không ăn ta cũng không ăn’, hết sức quyết liệt!

Hồ Thập Bát hít một hơi, bình ổn lại khí tức, một lần nữa ngồi xuống cầm đũa lên.

Long Quân lúc này mới cười tủm tỉm “Nè, để ta gấp thức ăn cho người ~~”

Thanh lương nhu hoạt : mát lạnh, mềm mại nhuyễn nhuyễn

Chăm đầu : cái gối a

Tảo điểm : thức ăn sáng

Điệp tử : nếp may, nếp gấp (chắc áo ảnh thêu hình nổi lên a~~)

Tiểu kiếm đàn / hoạt hoạt / nộn nộn : cái mặt nhỏ nhỏ / trơn trơn / mềm mềm

Quan nhị gia : Quan Vũ ca ca á ~~

Tửu thái : rượu thịt, ý chỉ cơm nước luôn ~~

Thái bài : menu a

Dương quang minh mị, vạn lý vô vân : mặt trời tươi sáng, ngàn dặm không mây

.

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 18

.

Tích đặc nhãn tiền nhân

Mạc giáo tương tư kết loạn

Lưỡng tâm khiên

Ý nhi miên

Phù sinh lưu liên

Đãi đặc bạch thủ khiên văn

Tương đối tiểu khán

Thử sinh vô hám

Thử sinh. . . Vô hám. . .

.

Ngoài cửa sổ tí tách tí tách tiếng mưa nhỏ rơi xuống, thiên địa một mảnh thương thanh không rõ tối sáng, trong phòng cũng hỗn độn hôn ám.

Hồ Thập Bát khép hờ mắt, nhìn cây cối cành lá nhẹ nhàng lay động trong màn mưa phùn ngoài cửa sổ, có chút ngẩn ngơ.

“Nghĩ cái gì vậy?” Ngao Kiệt từ phía sau xáp lại gần, dùng mặt nhẹ nhàng cọ cọ lên sau gáy Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát miễn cưỡng nằm trên giường, để mặc Ngao Kiệt ở sau lưng ôm lấy mình.

Từ cái lần trên mái nhà hai người bỏ qua hiềm khích lúc trước mà chèn dưới trăng cho đến nay đã qua hơn mười ngày. Qua mấy ngày cùng nhau ở chung, Hồ Thập Bát mới phát hiện Long Quân này nguyên lai là một tên đại tiểu hài thích bám dính người ta.

Đầu tiên là cứ luôn đi theo hẵn, sau phát triển thành ở trên giường cũng bám dính hẵn, một khắc cũng không ly khai, cứ ôm ôm rồi lại sờ sờ soạng soạng.

Mới đầu, Hồ Thập Bát còn có thể mặt đỏ, tim đập, da đầu căng thẳng, nhưng càng lúc tần số càng tăng riết cũng quen, vả lại bộ dáng của Ngao Khắc khi làm những hành động đó đều là tâm vô tạp niệm.

Dưới đáy lòng Hồ Thập Bát đành âm thầm khuyên chính mình, này chứng tỏ Long Quân đã coi mình như hảo bằng hữu. Là huynh đệ bằng hữu với nhau thì ôm ôm ấp ấp một cái, cơ thể có tiếp xúc thân mật một chút cũng là điều khó tránh khỏi, huống chi vị Long Quân đại nhân này tâm tính còn giống như một tiểu hài tử, chính mình không nên nghĩ nhiều quá mà đem mấy hành động này để ở trong lòng.

Dặn dò bản thân như một phen mới cảm thấy bình thường trở lại, tuy là quái hương kia lúc có lúc không mà tỏa ra khiến Hồ Thập Bát có chút choáng váng hoa mắt, nhưng thật sự mà nói thì Hồ Thập Bát tuyệt không chán ghét việc tiếp xúc thân mật với Ngao Khắc như vậy.

Ngược lại, những lúc Ngao Khắc bám dính lấy hẵn như vậy, trong lòng cũng có chút vui vui. . .

“Nghĩ tới xướng tử mà hôm đó Liễu Nguyệt cô nương xướng. . . A! Sao người lại cắn người!” Hồ Thập Bát bụm cổ quay đầu lại, nộ trùng hàm răng trắng bóng đều tăm tắp của Long Quân đại nhân đang há ra.

Hắn giận!!

Ngao Kiệt còn giận hơn!!!

“Nữ nhân kia y y nha nha xướng khúc giống hệt như bị đau răng, có cái gì đáng nghe chứ, có cái gì đáng nhớ chứ!!”

“Ta nhớ kệ ta, mắc mớ gì tới người!”

“Mắc mớ tới ta! Không được nhớ nữa!” đúng chuẩn kiểu ăn nói của Long Quân.

Hồ Thập Bát lại bắt đầu hờ hững với Ngao Kiệt.

Đúng là dễ giận!

Người muốn trừng mắt hờ ly của người so với long nhãn của ta đây ai to hơn ai sao? So nộ khí, nộ khí của Long Quân nhân gia đây luôn nói đến là đến, như nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn không ngừng.

So khí lực. . .

Hồ Thập Bát né thân thể tránh tránh, Ngao Kiệt liền áp lên người hắn, giống như tám cái vòi bạch tuột quấn lấy thật chặt.

Toàn thân đều bị đè xuống dưới thân đối phương.

Không có ý nghĩa, so không lại, không so nữa.

Hồ Thập Bát quay đầu đi chỗ khác, tự mình nâng đầu gác lên cằm đầu, mệt.

Mấy ngày nay thần du thiên nam địa bắc, thật sự là làm hắn mệt muốn chết rồi.

=====

Hôm nọ vốn đang ở Vọng Nguyệt Lâu dùng cơm tốt đẹp hết sức, không khí cũng thật bình thường. Đến giờ mùi bồng nghe thấy lầu dưới bùng nổ một trận hoan hô, liền sau đó một giọng nói nhu nhu nhuyễn nhuyễn nói vài câu mở màn, rồi vị Liễu Nguyệt cô nương kia bắt đầu biểu diễn.

Ngồi ở lầu ba tuy rằng không thể nhìn được diện mạo của Liễu Nguyệt cô nương, nhưng nghe tiếng tranh tranh huyền nhi của tỳ bà, nữ âm uyển chuyển nhu mỹ xướng lên những câu khuê trung tình tự, tương tư ly sầu, kể lại tâm tư tiểu nữ nhân gia.

Hồ Thập Bát như phiêu theo giai điệu, lắng nghe xướng từ, bất giác nghe đến nhập thần. Chợt dâng lên xúc động muốn gặp vị Liễu Nguyệt cô nương kia.

Kết quả, Hồ Thập Bát vừa mới động, đã bị Long Quân một phen giữ chặt.

“Người muốn làm gì?”

“Khúc từ này thật dễ nghe. . . ta muốn xuống lầu nhìn thử vị cô nương xướng khúc này.”

“Không được đi.”

Ngao Kiệt lôi cốt đầu găm trong miệng ra ném lên bàn, lôi Hồ Thập Bát “Lại thêm một đĩa đạn tỳ bà, nói không chừng lại là tỳ bà tinh! Nếu như người đi thu phục nó tại chỗ!”

Hồ Thập Bát thật sự dở khóc dở cười, tạm thời không nói đến vị Liễu Nguyệt cô nương kia trên người hoàn toàn không có yêu khí, nhất định là loài người đi. Mà cho dù nàng có là yêu quái đi nữa, người ta không hại ai, Long Quân đại nhân ngài cũng đâu thể nói thu là thu a.

Thế là đành phải lần nữa ngồi xuống, nhìn Long Quân nói “Vậy người từ từ ăn, khi nào ăn xong chúng ta xuống lầu, cùng nhau nhìn một cái.”

Ai ngờ Ngao Kiệt nghe Hồ Thập Bát nói lời kia xong, cứ nhiên cả cơm cũng không thèm ăn, kéo tay Hồ Thập Bát từ lầu ba phi thân ra ngoài. Hồ Thập Bát cứ thế mà bị một đường lôi đi, nháy mắt đã rời xa hơn trăm dặm.

Hoàn toàn mặc kệ Hồ Thập Bát hô to gọi nhỏ trong lòng ‘Chúng ta ăn cơm còn chưa có trả tiền kìa’, Long Quân xoay đầu lại, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Hồ Thập Bát mà hỏi “Kế tiếp, chúng ta đi đâu ngoạn đây?”

Hồ Thập Bát bị đột ngột hỏi như thế, cúi đầu cẩn thận nghĩ nghĩ. . . đại giang nam bắc này, biết bao nhiêu chỗ hảo ngoạn. . . Long Quân người muốn đi đâu a?

Long Quân vẫn tỏ ra rất là sáng khoái, nói nếu nơi hảo ngoạn nhiều như vậy, chúng ta làm một hơi cứ từ đầu đến cuối đi!

Thế là ~

Thiên nam địa bắc, đại mạc Giang Nam

Giữa mây mù, Ngao Kiệt đổi sang long hình, để Hồ Thập Bát ký trên lưng mình mà bay lượn, đến nơi nào mà nghe nói không tẻ lắm liền đáp xuống vân đầu, hóa lại nhân hình xuống du ngoạn một phen.

Đáng tiếc vị Long Quân này làm việc không hề có kế hoạch tính toán gì hết trơn, ở chỗ này nghe người ta nói chỗ kia được lắm, lập tức “bùm!” phát, te te chạy đi, cũng không thèm nhìn qua địa đồ lộ tuyến lấy một lần.

Kết quả liền biến thành hôm nay còn đang ở Quỳnh Châu uống gia tử trấp, ăn la bặc cao ngon lành nha, ngày hôm sau đã chạy đến Tây Hồ ngắm đoạn kiều, lênh bênh trên thuyền nhỏ trôi a trôi.

Ở Tây Hồ lại nghe người ta bảo Lạc Dương hảo a, mẫu đơn Lạc Dương giáp thiên hạ a! Thế là vù một phát, cảnh tượng kế tiếp chính là ở Lạc Dương ngắm mẫu đơn hoa.

Ở Lạc Dương lại có đũa nào đó nói Hồ Khâu không tệ a, kết quả lại vọt trở lại Hồ Khâu Cô Tô, cứ lẩn qua lẩn lại tới tới lui lui như vậy, có bữa còn có thể bay đến năm sáu cái địa danh, so với du lịch theo đoàn còn nhanh hơn!

Mà Long Quân đâu có biết mệt là cái gì, bay tới bay lui còn ngửa cổ cười ha ha, chỉ khổ Hồ Thập Bát, theo hăn đông một chuyến tây một chuyến, đi đi về về liên tục, mệt đến thắt lưng dậy không nổi.

Sau rốt cuộc Hồ Thập Bát chịu hết nổi bảo, Long Quân a, cho ta nghỉ ngơi chút đi, tuy là ngài tinh lực dư thừa hết chuyến này tới chuyến kia đi không biết mệt, nhưng ta đây tay chân chịu không thấu.

Thế là Ngao Kiệt dừng chân, nhìn xuống đúng lúc phía dưới có tòa sơn không tệ lắm, liền mang Hồ Thập Bát hạ xuống.

Mấy ngày nay chạy loạn thất bát tao, Hồ Thập Bát căn bản cũng không biết hiện tại nơi hăn cùng Long Quân ở là cái nơi nào, chỉ thấy ngọn núi ở phía dưới này, sơn ý cổ thúy u thâm, lâm mộc thông úc, từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy đỉnh núi xa xa bốn phía lượn lờ mây mù, tựa như tiên giới.

Lúc từ đường mòn đi vào trong núi, nghe thấy bên trên truyền đến tiếng diều trùng kêu hót, trong đầu Hồ Thập Bát bất giác hiện ra bốn chữ “thế ngoại đào nguyên”.

Nếu như có thể. . . tương lai, hăn cũng muốn có thể cùng với ái nhân sống ẩn cư tại nơi u cảnh như vậy. . .

“Người đứng đó phát ngốc cái gì! Lại đây lại đây, phía trước còn có một cái thác nước thật lớn, cả thủy đàm nữa!” Ngao Kiệt sớm chạy đi không còn

thấy bóng dáng kích động từ phía trước chạy lại, kéo tay Hồ Thập Bát đi về phía trước, vừa đi vừa nói “Núi này không tệ! Chúng ta sau này cứ ở trong này định cư đi!”

Nghe vậy, Hồ Thập Bát trong lòng bất giác kinh động mà nhìn sang Long Quân, đúng lúc Long Quân cũng đang quay đầu nhìn hẳn nở nụ cười thật rạng rỡ.

Rất khê khàng, bên tai Hồ Thập Bát tựa hồ như lại nghe thấy nữ thanh điệu dàng xướng lên lời kia . . .

Phù sinh lưu liên

Đãi đặc bạch thủ khiên văn

Tương đối tiểu khán

Thử sinh vô hám

Thử sinh vô hám. . .

Trên môi ẩm áp, Hồ Thập Bát ngỡ ngác mà nhìn gương mặt Long Quân đang kề ngay trước mắt, diện dung bạch ngọc vô hà, tiệp mao thật dài, thật dày nhẹ run.

Thấy Hồ Thập Bát ngẩn người, Ngao Kiệt chớp mắt nhìn, nhẹ cười “Ta cảm giác, ánh mắt người nhìn ta giống như muốn ta làm như vậy. . . cho nên. . .”

Môi Long Quân lại kề đến phủ lên, Hồ Thập Bát tựa như nghe thấy giữa cánh môi Long Quân phát ra thanh âm thán tức “Người lại muốn ta làm nữa. . .”

Hồ Thập Bát vội che miệng lại, không biết nên phản ứng lại như thế nào, chỉ để mặc Long Quân phía trước nắm tay hẳn, đi về phía trước.

Qua một khúc rẽ, sơn nhiệt đột nhiên biến hiem, từ xa đã nghe thấy tiếng nước âm vang.

Đến gần, chỉ thấy một trục thác nước như lưu ngân từ trên cao trút xuống vang dội âm âm, tràn đầy khí thế, nước trong thác dội lên mặt cự thạch, bắn ra thủy hoa như hạt, tung tóe khắp không trung như mưa phùn rả rích không ngừng rơi xuống khắp thâm đàm, xung quanh cự thạch vây lấy, mặt nước đầy sương mờ mịn, trong sương dường như còn có cả ngân quang lấp lánh.

Ngao Kiệt nhìn sông kia, sớm đã kèm chế hết nổi, ngâm một tiếng dài, hóa thành long hình lặn vào đàm ngay tức khắc, bắt đầu hí thủy.

Dưới tịch dương, một con cự long kim hồng sắc cuộn mình giữa thủy hoa hi hí.

Trên bờ đàm, mặc sam niên khinh nhân ngồi dõng mắt nhìn, khẽ mỉm cười.

hí hí ~ Khắc ca thiệt là tài a, nhìn tiểu Thập Bát cũng có thể đoán được em ấy muốn mình thân thân ~~ :>

Đoạn xướng ~

Lưu luyện người trước mắt

Chớ để tương tư vấn loạn

Hai nhịp đập

Ý như tơ

Kiếp phù du lưu luyện

Đợi đến bạc đầu cùng nắm tay

Mỉm cười nhìn nhau

Kiếp này không uổng phí

Kiếp này . . .không uổng phí . . .

Khuê trung tình tự, tương tư ly sầu : khuê hay khuê phòng (ý chỉ phòng của nữ nhi thời xưa), khuê trung tình tự là tâm sự trong phòng, mà ngày xưa phòng nữ nhi thường là nơi ở thường xuyên nhất, đại khái có thể nghĩ là tình cảm thầm kín trong lòng, tương tư ly sầu thì nỗi buồn khi phải xa người yêu~

Sơn ý cổ thúy u thâm / lâm mộc thông úc : núi cổ kính lại xanh biếc tĩnh mịch / rừng rậm xanh ngát

Diện dung bạch ngọc vô hà : mặt trăng bóng không tì vết

Tiếp mao : lông mi

Hí thủy : nghịch nước (hí hí~~ Khặc ca thiệt là dễ thương a)

Niên khinh nhân : Chàng trai trẻ tuổi

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hồ Thập Bát cảm thấy gần đây thân thể rất kỳ quái, luôn cảm giác mệt chết đi được. Ngủ bao nhiêu cũng giống như không đủ vậy, nhưng mà trước giờ chưa từng bị qua cái tình trạng này a, rốt cuộc là mình bị làm sao vậy?

Hồ Thập Bát trong lòng nghi hoặc như vậy, nhìn sắc trời âm trầm ngoài cửa sổ, cơn mưa nhỏ cứ tí tách tí tách rơi không biết đến khi nào mới dừng, không khỏi cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn.

“Không biết mưa này bao giờ mới ngưng.”

Nghe Hồ Thập Bát nhẹ giọng nói như vậy, Long Quân mở to hai mắt, tựa cằm cọ cọ lên vai Hồ Thập Bát “Người tỉnh dậy rồi thì mưa cũng sắp ngưng.”

“Tại sao chứ?” Hồ Thập Bát có điểm kỳ quái.

“Bởi vì người nằm xuống là ngủ liền suốt hai ngày a, ta một mình nhàm chán muốn chết, tâm tình không tốt, ta tâm tình không tốt, trời đương nhiên là hạ mưa.” Long Quân nói cứ như đúng rồi.

Hồ Thập Bát quay đầu lại, thần sắc kinh ngạc nhìn Long Quân “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

Hồ Thập Bát đỡ trán, hãn cư nhiên ngủ liên tục hai ngày! Mà vị Long Quân này cư nhiên cũng thành thành thật thật nằm cạnh hãn nằm luôn hai ngày.

Đang khi nói chuyện, tiếng mưa rơi bên ngoài quả nhiên dần dần nhỏ đi, rồi ngưng.

Thiên không dần dần trở lại quang đẵng, nhìn sang phía tây, khiên không bích lam thế nhưng còn điểm thêm một từng vạt từng vạt lân mây hồng ửng đỏ.

Hồ Thập Bát không khỏi cảm thán, tâm tình Long Quân rất trọng yếu a, nếu ngày nào đó hẳn khó chịu một cái, mưa liền lập tức rơi xuống nửa năm một năm a. . . Long Quân mà sinh khí thiết thì, hậu quả đúng nghiêm trọng a ~

Long Quân đứng dưới mái hiên cạnh Hồ Thập Bát cùng nhau ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên nói “Ta đói bụng.”

Như để chứng minh lời nói của Long Quân hoàn toàn là nói thật, liền sau đó một tràng ừng ực hơi bị lớn phát ra từ bụng Long Quân.

Long Quân kéo kéo tay áo Hồ Thập Bát, “Lúc trước không ăn gì cũng không cảm thấy đói, bây giờ mới hai ngày không ăn thôi, không biết tại sao lại cảm thấy đói bụng đến khó chịu muốn chết luôn.”

Hồ Thập Bát dở khóc dở cười nói, người nếu thấy đói thì có thể tự mình xuống núi tìm vài thứ gì đó để ăn a.

Ngao Kiệt cau mày “Ta lo lắng người ở trên núi một mình a. . . Hơn nữa, mấy thứ kia ăn không ngon, ta muốn ăn cá người tự tay nướng.” nói xong liền chớp a chớp đôi mắt nhỏ sáng lấp lánh đầy chờ mong nhìn Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát vừa nghe, hiểu, tự mình đã lòi con sâu tham ăn trong bụng của Long Quân ra dường a. . .

Hỏi Hồ Thập Bát tự tay nướng cá cho Long Quân hồi nào hả?

Việc này thì, phải nhắc lại cái ngày mà Hồ Thập Bát và Long Quân lần đầu tiên đến Thanh Vân Sơn này. . .

=====

Ngày đó Long Quân mang theo Hồ Thập Bát kỵ trên lưng như ngồi máy bay mà bay bay giữa trời hết một chuyến rồi lại một chuyến đi đi đến đến, hăn mệt đến chịu hết nổi mới bảo chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, thế là Long Quân giáng xuống một đụn mây, đến một tòa sơn thượng.

Tòa sơn này chính là Thanh Vân Sơn.

Được rồi, tên này là do Long Quân đại nhân tự mình gọi, bởi vì đỉnh núi quanh năm mây mù xanh thắm lãng đăng bất tán, cho nên liền mặc xác núi này trước kia gọi là gì, bắt đầu từ bây giờ, Long Quân lão nhân gia ta đây mở long khẩu, kêu nó là Thanh Vân Sơn.

Nói tiếp, lúc hai người mới đến Thanh Vân Sơn này, Long Quân liền phát hiện ra một cái thác nước lớn cùng một thâm đàm, hóa thành long hình nhào xuống hí thủy, chơi đến quên đường về.

Hồ Thập Bát ngồi cạnh thủy đàm nhìn tên kia hí thủy một hồi cũng chán, đứng dậy dọc theo bờ đàm đi dạo xung quanh, kết quả Hồ Thập Bát dạo một vòng, cứ nhiên dạo đến một nơi thật là hảo.

Nguyên lai dọc theo bờ đàm, băng qua khỏi thác nước một chút, rẽ sang chỗ lưng núi mà đi, lại rẽ thêm một lần nữa, cứ nhiên có cả một mảng rừng tử trúc thật lớn.

Phải biết là thời điểm đó tử trúc không phải là loài có thể tùy tiện mọc đại, bởi vì nghe nói chỉ có ở trước chỗ của Quan Âm Đại Sĩ ở Nam Hải Phổ Đà Sơn mới có rừng tử trúc, cho nên bình thường chỉ có văn nhân nhà sĩ một lòng hướng phật mới có thể trồng được tử trúc trước gia môn.

Hơn nữa một đường Hồ Thập Bát cùng Ngao Kiệt lên núi hoàn toàn không hề nhìn thấy có nơi nào có tử trúc sinh trưởng, bởi vậy có thể thấy tử trúc này chắc chắn là do ai đó cố ý trồng trong này.

Hồ Thập Bát một bên suy nghĩ, một bên tiếp tục đi về phía trước. Trúc dần dần thưa, trước mắt bỗng trở nên rộng rãi, tản xử trúc lâm cư nhiên xuất hiện một mảnh đất trống bằng phẳng to lớn.

Bãi đất trông vừa thấy kia nhất định là do con người tu chỉnh mới ra như vậy, thế dựa vào lưng núi, còn có một tòa nhà gỗ nhỏ không biết được dựng nên từ năm nào tháng nào. . .

Hồ Thập Bát cẩn thận đi qua nhìn nhìn, nhà gỗ này vừa nhìn đã biết có tuổi rồi, cửa sổ cửa chính đều đóng dày bụi bặm, hoang tàn đổ nát, nhưng mái nhà cùng tường bích cũng coi như kết cấu vững chắc, lại bởi vì địa thế kết hợp cùng hướng gió, tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng của thác nước đổ xuống, thực thanh tĩnh, hẳn chủ nhân lúc trước của ngôi nhà nhỏ này là một vị thanh tu.

“Một cái nhà nhỏ xíu tồi tàn có cái gì đáng nhìn đâu. . .”

Nghe thấy nam thanh vang lên, Hồ Thập Bát quay đầu lại, liền thấy toàn thân Ngao Khắc chẳng mặc gì, đầu tóc ướt sũng nước dính lên trên người, nước theo tóc chảy xuống tí tách, không biết đã theo đến đây từ lúc nào.

Hồ Thập Bát liếc mắt ngó qua một cái, chỉ nói người mặc y phục vào đàng hoàng!

Sau đó lập tức bình ổn a bình ổn tâm thần, rồi cúi thấp người xuống, từ cánh cửa nhỏ đã tiêu hết một nửa chui vào nhà.

Nhà tuy nhỏ nhưng những thứ cần dùng cũng rất đầy đủ, giường gỗ đẵn, y lê hoa, trác thổ táo thai, đầy đủ mọi thứ, tuy rằng bụi đóng có hơi nhiều nhưng dọn dẹp sạch sẽ thì vẫn còn dùng được.

Hồ Thập Bát đứng trong nhà đánh giá mọi người tự lẫm bẫm “Nơi này không tệ. . .”

Ngao Kiệt cũng theo sau, vừa vào liền một đầu dính nguyên cái mạng nhện to bự phía trên, còn đang luống cuống tay chân kéo kéo tơ nhện xuống.

Hồ Thập Bát đứng ở giữa nhà, hay tay nắm lại hai mắt nhắm lại, lầm rầm niệm vài câu gì đó rồi lập tức bắt đầu xắn tay áo.

Ngao Kiệt phía sau mặt xám mảy trò cùng tơ nhện chiến đấu nhìn hẩn như vậy liền gọi to “Người làm cái gì vậy?”

Hồ Thập Bát đầu cũng không thèm quay lại, trực tiếp nhắm lên mái nhà “Tổng vệ sinh.”

Người bảo, đi phá hoại đi, kia Long Quân một phát liền như thiên quân vạn mã mà làm tới, nhưng bảo hẩn đi sửa sang lại thứ này thứ kia a. . .

Ngao Kiệt đầu tiên là bị dằm gỗ đâm vào tay, tiếp theo khi phụ nâng giường thì đụng phải đầu, Hồ Thập Bát vung tay lên, người đi ra ngoài ngồi chơi đi!!

Vì thế Long Quân đại nhân đành chui ra khỏi nhà nhỏ, ngồi xồm trên đất.

Hồ Thập Bát xẹt qua xẹt lại từ mái nhà cho đến phòng trong phòng ngoài, mặc dù bận rộn nhưng động tác đâu vào đấy rõ ràng, thập phần có nội dung kỹ thuật đằng hoàng, cho nên hiệu suất công tác là tuyệt đối. Chỉ trong chốc lát đã đem cả căn nhà nhỏ dọn dẹp ra thành có hình có dạng, rất giống cái nhà.

Long Quân ngồi dưới đất chống cằm nhìn Hồ Thập Bát vội từ trong vội ra ngoài, bắt đầu lẫm bẫm “Phiền toái như vậy làm gì. . . tìm một gốc đại

thụ, tìm một cái ao, chỗ nào ở mà chẳng được . . .”

Hồ Thập Bát tay áo xắn tới bả vai, trên đầu quấn một cái khăn lau mồ hôi đen thui, quay đầu lại cười “Người có biết vì cái gì mà chữ gia ở phía trên có một chữ bảo không? Chính là tượng trưng cho phòng a, cho nên mới nói có phòng mới có nhà a, người không phải bảo tương lai muốn định cư ở trong này sao, hiện tại dọn dẹp sạch sẽ chỗ này mới có lợi.”

Thái dương lúc này đã chìm quá nửa về phía tây, nương theo ánh chiều tà kim hồng sắc còn sót lại của thiên không, Ngạo Khắc nhìn Hồ Thập Bát trên trán rịn mồ hôi hương mình nở nụ cười, tim bỗng nhiên hẫng đi một nhịp.

=====

Hồ Thập Bát đứng trước nhà nhỏ đột nhiên sáng sủa hẳn lên, chống tay lên thất lưỡng nhìn thành quả lao động của mình, rất có cảm giác thành tựu.

Phía sau bỗng truyền đến thanh âm bạch bạch đập vào mặt đất, nhìn lại, thấy Long Quân xách theo hai con phỉ mỹ bạch ngư, ném phịch xuống đất, ngư kia hiện đang dùng sức giãy giụa trên mặt đất.

“Ở đâu vậy?”

“Trong đầm ở bên kia a.”

“Người trao ngư?????”

Hồ Thập Bát không nhận được mà dùng não bộ tưởng tượng ra bộ dạng Long Quân ngồi xổm cạnh thủy đầm giống như miêu miêu xuất trao ra trao ngư. . .

Này. . . phốc ~~~ thiệt đáng yêu ~~~ cực kỳ nha !!! Không phù hợp với hình tượng Long Quân anh minh thần võ người a!

“Bản Long Quân muốn ăn chúng nó, là vinh hạnh của chúng! Là tự chúng nó nhảy ra đó!! Còn có rất nhiều con khác cũng nhảy lên bờ không được ta chọn, đều khóc lóc kìa!!” Long Quân cũng chống nạnh, lý sự vừa khí thế lại hùng hồn.

Làm ơn . . . Long Quân đại nhân, nói khoác cũng có chút thường thức được không vậy, cá cũng có nước mắt sao. . . Hồ Thập Bát 囹囹 mà nhìn Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt ứ thềm quản Hồ Thập Bát hiện tại đang dùng ánh mắt gì nhìn mình, thẳng ngón tay chỉ vào cá trên mặt đất “Lần trước cá kia ăn thật ngon, người làm cho ta ăn đi.”

Hồ Thập Bát biết Long Quân là đang nói đến đường thố ngư lần trước ăn ở Vọng Nguyệt Lô. Có điều trên người đâu có gia vị nào, tại cái nhà nhỏ xoay qua xoay lại cũng chỉ có một ít muối ăn cùng một cái chảo không còn nguyên vẹn.

Tục ngữ nói xảo phụ hoàng nan vi vô mễ chi xuy còn gì, huống hồ gì Hồ Thập Bát còn là một con hồ ly thứ thiệt!!

Vì vậy muốn ăn đường thố ngư là không thể, không chảo không gia vị, bất quá ta có thể nướng mấy con cá này cho người ăn. . .

Ngao Kiệt nhăn mũi hỏi, nướng ăn được sao? Không ngon ta không ăn đâu.

Hồ Thập Bát nói, người cứ tự mình thử đi rồi sẽ biết. . .

Phải nói, Hồ Thập Bát của chúng ta đúng là rất có thiên phú nấu ăn, hai con cá đầu tiên nướng chín, đưa Ngao Kiệt, ăn đến thiếu chút nữa ngay cả đầu lưỡi của mình cũng muốn nuốt luôn, lúc ăn luôn mồm khen ăn ngon.

Ăn xong lại te te chạy đến ao mò thêm bốn con. Một lần nữa nướng rồi chia đều ra ngồi ăn với Hồ Thập Bát.

Ăn uống xong xuôi, Hồ Thập Bát bắt đầu cảm thấy vừa mệt vừa buồn, đến nỗi mi mắt cũng mở lên không nổi, vừa chui vào phòng đã ngã ụp lên giường, ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Tỉnh lại mở mắt ra thì đã là chuyện của hai ngày sau đó. . .

Trên đầu gia có một cái tự bảo : (家 ~ 宝): dòm thì quả thực đúng là trên đầu chữ ‘gia’ có một chữ ‘bảo’, nét hình vuông dòm giống cái phòng, nên chắc bảo trước tiên phải có phòng sau mới có nhà được

= =||| tra dict không thấy nói tới cái này, có lẽ này như 1 dạng nói miệng của người ta quá, chỉ là đoán mò thôi (ai biết thỉnh chỉ giáo)

Xảo phụ hoàng nan vi vô mẽ chi xuy : câu gốc vốn là xảo phụ vô mẽ chi xuy, tức là phụ nữ giỏi không gạo cũng nấu được, còn câu này là dù xảo phụ có đến mấy thì cũng khó mà không gạo nấu cơm, đối lập hoàn toàn a
~~

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tác giả nói a nói : chiều nay up tiếp

Biên tập rên a rên : mốt mới up tiếp

Cá nướng lần đó vậy mà lại khiến Long Quân ăn đến phát ngiện, nhin hai ngày chờ a chờ rớt cuộc Hồ Thập Bát cũng tỉnh lại, liền quán lấy đòi Hồ Thập Bát nướng cá cho ăn.

Hồ Thập Bát khẽ mím cười nói, đi a, người đi trao cá về đi.

Vừa mới dứt lời, bóng trắng chợt lóe lên, Long Quân chẳng thấy đâu. Bóng trắng lại lóe, Long Quân đã trở lại, trong tay xách theo bốn con cá béo ~

Hồ Thập Bát làm cá thật sạch sẽ rồi dùng nhánh cây xuyên thật hảo, lại góp nhặt chút cỏ héo lá khô nhánh gãy này kia rồi đồn lại thành một đụn. Chuẩn bị mọi thứ đầy đủ rồi, bắt đầu đốt lửa.

Phù~

Một nhúm hồ hỏa lam sắc xuất hiện, phóng ra từ đầu ngón tay của Thập Bát, lóe lên yếu ớt rồi tắt ngúm.

Hồ Thập Bát ngăn người, vội tập trung yêu lực vận khí lên ngón tay, phù~~

Lần này hỏa miêu so với lúc nãy có lớn hơn một chút, nhưng vẫn là cái bộ lung lay lung lay có như thể tắt bất cứ lúc nào, lại gặp có khô bị hơi ẩm của trận mưa hai ngày vừa rồi xâm thấu, thế là hóa thành một đạo khói nhạt, tắt luôn.

Lúc này Hồ Thập Bát nhìn đầu ngón tay của mình mà ngây cả người.

Toàn thân đều vô lực, cảm giác mệt vừa mới vừa mệt, khi có khi không mà phát lãnh, hiện tại cư nhiên ngay cả hồ hỏa cũng không thể phát ra. . . là do chính mình sao . . .

Ngao Kiệt ngồi xổm ở cạnh, nhìn Hồ Thập Bát hai lần điếm cũng không điếm ra được hỏa, thò ra một ngón tay, cò cây phừng một cái dấy lên hỏa điếm kim hồng sắc phừng lép lách tách lách tách, cháy đến vô cùng náo nhiệt.

Ngao Kiệt nhích sang cầm tay Hồ Thập Bát kéo sang sẫm soi kỹ càng. Ngón tay Hồ Thập Bát thon dài, đốt xương rõ ràng, bàn tay to lại ấm áp—trong trí nhớ của Ngao Khắc chính là như thế, bởi mấy ngày qua hắn đã vô số lần nắm lấy bàn tay này kéo đi. . . nhưng hiện tại bàn tay ấy lại lạnh như băng!

Long Quân thấy vậy cũng thấy hoảng hốt, vội hỏi tay người sao lại lạnh như thế? Có chỗ không thoải mái sao?

Hồ Thập Bát nhìn dáng vẻ khẩn trương của Long Quân, lòng cảm thấy ấm áp, rút tay về, cảm thấy mặt có chút nóng lên, lắc đầu nói, không có chỗ nào không thoải mái, có thể là ngủ hai ngày nhiều như thế nên bụng đói, ăn no chắc là sẽ ấm áp trở lại.

Ngao Kiệt nghe vậy liền đứng phắt dậy, cởi ngoại y khoác thêm cho Hồ Thập Bát nói, ta đi trao thêm mấy con cá nữa, lát nữa nướng xong người ăn nhiều một chút.

Không chờ đến Hồ Thập Bát trả lời, Ngao Kiệt đã sớm mất tiêu.

Đợi đến khi Ngao Kiệt đi rồi, Hồ Thập Bát vươn tay ngơ ngác nhìn. Lúc trước thường nghe mấy lão nhân trong tộc bảo, hồ ly chỉ có ở thời điểm sắp chết mới có thể đột nhiên không thể tạo ra hồ hỏa, vậy mình. . . chẳng lẽ là sắp chết sao?

Hồ Thập bát cố gắng nhớ lại những chuyện đã trải qua dạo gần đây . . . tình trạng này, hình như là bắt đầu từ sau ngày ly khai Vọng Nguyệt Lô.

Rắc rắc!!

Một thanh âm rất nhỏ vang lên, thanh âm này hoàn toàn khác so với tiếng lách tách phát ra của cây cỏ bị thiêu đốt. Là vọng lại từ bên trái Hồ Thập Bát, tuy âm thanh kia cực kỳ nhỏ bé khó mà nghe thấy được, nhưng vẫn là lọt vào tai Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát giữ nguyên tư thế ngồi không đổi, giống như đang nghiêm túc nhìn vào lòng bàn tay mình. . . đột nhiên ra tay như chớp, vục một cái hướng bên trái túm lấy.

“A! Đau quá!” Nghe thấy tiếng kêu đau, Hồ Thập Bát kinh ngạc nhìn thiếu niên bị mình túm gọn cả tay rồi nhưng vẫn y nhiên nắm chặt cá nướng gác trên đồng lửa nhất quyết không chịu buông.

Lửa cũng đốt đến tay của thiếu niên, nhưng thiếu niên kia vẫn nắm thật chặt nhánh cây xiên cá nướng không rời, Hồ Thập Bát một phen kéo tay thiếu niên ra ngoài.

“Người . . .”

Hai tay thiếu niên nắm chặt lấy hai đầu nhánh cây xiên cá, cúi đầu, bắt đầu một hơi đại tước. Một con cá nướng to thế mà trong chỉ trong thời nháy mắt đã sạch sẽ, thiếu niên lập tức rút từ trong lửa ra xiên thứ hai. . .

“Thập Bát! Ta phát hiện dưới đáy nước có. . . BỎ CÁ CỦA TA XUỐNG!!!!” Ngao Kiệt trên lưng một khối to không biết là thứ gì đó từ rừng trúc trở về, cực kỳ hưng trí cất giọng gọi Hồ Thập Bát. Liếc mắt lại thấy một tên thiếu niên đem xiên cá cuối cùng nhai sạch sẽ chỉ còn lại một cái đuôi cá, lập tức hét lớn một tiếng, thứ gì trên lưng cũng mặc kệ, trực tiếp vác lên ném qua.

Thứ đen đen kia đập một phát nện lên mặt đất vang lên một tiếng ầm, cư nhiên là khối cự thạch!

Ngao Kiệt cũng đã phóng tới đây, một phen túm lấy cổ áo của thiếu niên, đoạt lấy xiên cá trên tay thiếu niên.

Thiếu niên kia vậy mà cũng thiệt lợi hại, một bên vất vả né tránh Ngao Kiệt, một bên chớp chớp đôi mắt vừa to vừa tròn của mình, mặc kệ Ngao Khắc lôi kéo kiểu gì, miệng vẫn không ngừng hoạt động, gặm xiên cá cuối cùng kia sạch sẽ bõng loáng, chỉ sót lại đúng cái xương cá, thần kỹ này thật sự là khiến Hồ Thập Bát nhìn mà mở rộng tầm mắt.

Đường đường một vị Long Quân lại cùng một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi lăn lộn trên mặt đất giành cá, tạm gác đến chuyện bằng cách nào lan truyền chuyện này ra đi, chỉ nhìn như vậy thôi cũng thấy giá trị của Long Quân tuột dốc thê thảm.

Hồ Thập Bát bước qua kéo kéo Long Quân “Bỏ đi bỏ đi, chỉ là một hài tử, có lẽ là lạc đường trong núi. . . đói quá nên làm vậy. . .”

Cái gì hài tử!!

Long Quân đại nộ “Hắn là ngũ ca của ta! Lớn hơn ta năm trăm tuổi đó!!”

A? Hồ Thập Bát choáng váng.

Há hốc mồm, nhìn thiếu niên kia thân cao không đến bả vai Long Quân, gương mặt oa nhi thon dài lại có nét mềm mại, hai gò má mang theo nét tròn trịa của anh nhi, hơi hé ra hai tiểu hổ nha lúc cười lộ lên vừa ngọt ngào vừa đáng yêu. . .

Hồ Thập Bát vạn phần hoài nghi mà hỏi lại Ngao Kiệt, đây thật là ngũ ca chứ không phải ngũ đệ đệ của người? Người xác định các người có quan hệ huyết thống?

Hiện tại ngũ ca của Ngao Kiệt chớp chớp hai mắt to trong veo như nước nói, ta gọi là Ngao Ly ~~~ Thập Bát có thể gọi ta là tiểu thảo thảo ~~ hay gọi là là thiết thiết cũng được ~~ nói xong còn xuất trảo bồ nhào lên người Hồ Thập Bát.

Long Quân đứng chắn trước mặt Hồ Thập Bát, nhất chỉ đẩy lùi Ngũ ca của hắn nói, cái gì tiểu thảo đào cái gì tiểu thiết thiết, ghê tởm muốn chết, người không được chạm vào hắn!

Bị Ngao Kiệt dùng ngón tay đẩy lùi ra sau, Ngũ Long Quân trong nháy mắt đã nhận ra Ngao Kiệt hệt như lão mẫu kê đứng bảo hộ bên cạnh Hồ Thập Bát, chớp a chớp mắt nhìn, cứ nhiên nước mắt lưng tròng mím mím môi “Thập Bát. . . Hắn khi dễ nhân gia ~~~~”

hí hí ~ Ly ca đã xuất hiện ~~

;~; lần đầu có chương không cần chú thích

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 21

“Nhân gia chỉ là lạc đường trong núi, mấy ngày rồi không có ăn cái gì hết. . . Đói bụng muốn chết. . . Chẳng qua chỉ ăn có mấy con cá thôi, mà Thất đệ lại đối đãi với nhân gia như vậy. . . Hư hư hư hư hư hư”

Bày ra một bộ nhãn lệ doanh tròng, bữu cái miệng nho nhỏ mà khóc hư hư như thể hết sức ủy khuất, không biết sao chứ Hồ Thập Bát nhìn thấy vậy. . . chỉ thấy giống hệt bộ dáng xù lông của lão nương Hồng Ngọc mình.

Lẳng lẳng quay đầu ngó đi chỗ khác, Hồ Thập Bát đã triệt để hiểu rõ tính tình của vị Long Quân vừa xinh đẹp vừa khả ái trước mắt mình là thuộc cái dạng nào.

Ngao Kiệt nói, Thập Bát người đừng nghe lời hăn, ai đói chết cũng không tới phiên hăn đói chết đâu. Hăn là trùm tham ăn đó người biết không, trong nhà hết thấy mọi thứ của cha ta đều bị hăn cắn qua nếm qua! Nói xong xoay qua xoay lại nhìn lên tay mình, có thể đã lâu quá nên chứng cứ phạm tội đã sớm tiêu thất, thế là Ngao Kiệt chỉ vào Ngao Ly căm giận nói “Trên môn Cửu đệ đến giờ vẫn còn có dấu răng của hăn đó!”

“Tại ai cũng bảo thiên thượng long nhục, địa thượng lư nhục nha! Ta đã ăn thử lư nhục, thiệt là rất ngon cho nên mới cao hứng nảy ra ý định muốn thử long nhục thôi, ai biết các người cả đám đều bì thô nhục tháo, ăn chẳng ngon lành chút nào!”

“Người người người sao không tự ăn chính mình đi!”

“Ta ăn rồi nha ~~~”

Vèo ~~~~~ có gió thổi qua.

Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát đều choáng “Ăn, ăn rồi sao?”

“Ăn, ăn thử rồi.” Ngao Ly nghiêm túc gật gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn tỏ ra khổ sở “Ta so với người còn khó ăn hơn. . ./(T o T)/~~ “

Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát Orz|||

“Thế nên a, ta đã suy nghĩ kỹ rồi! Trên đời này không có thứ gì không ăn được! Chỉ có không biết cách nấu cho hảo thôi! Chỉ cần ta nắm giữ được kỹ thuật tốt nhất là có thể đem thứ nguyên liệu cực kỳ tầm thường mà làm ra mỹ vị vô thượng!!” Ngao Ly tay nắm thành quyền, đầu ngẩng bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời tối như mực, một thân khí khái mỹ thực tứ hải chinh đồ, toàn thân tinh quang sáng lấp lánh đứng trên cự thạch mà lúc này Ngao Kiệt chọi qua mà tạo hình.

Quay đầu, ánh mắt lấp lánh bắn sang Hồ Thập Bát. Hồ Thập Bát bắt giác lùi về sau mấy bước.

Thập Bát! Trù kỹ của người rất khá! Có thể đem cá bình thường như vậy nướng thành mỹ vị!!” Ngũ Long Quân xấu hổ vặn vẹo.

Hồ Thập bát lãnh hãn, khoe miệng run lẩy bẩy “Đa. . đa tạ Ngũ Long Quân khích lệ. . .”

Ngao Kiệt kéo góc áo hãn “Thập Bát, người tránh xa tên ngũ ca này một chút. . . hãn không chỉ thứ gì cũng ăn, thần kinh cũng không được bình thường. . .”

Hồ Thập Bát nói, ta biết mà.

=====

Chú ý của Hồ Thập Bát bị khối đại thạch đầu đen như mực nằm dưới chân Ngũ Long Quân hấp dẫn, hẳn nhớ lúc nãy Ngao Kiệt vừa vác nó trên lưng vừa chạy, bộ dáng thì cực kỳ kích động. Có thể khiến Ngao Kiệt hứng thú đến như vậy, thiết nghĩ chắc cũng không phải phàm vật gì nha.

Bước qua ngòi xồm cạnh đại thạch, tỉ mỉ nhìn nhìn một hồi, hỏi “Đây là ..”

“Thạch đầu!” Ngao Kiệt kêu ngạo mà trả lời, thiết khiến người ta tưởng đây là khối vàng chứ không phải đá.

“Xì.” Ngũ Long Quân bên cạnh cười nhạt khinh bỉ.

Ngao Kiệt dùng ánh mắt đăm a đăm.

Hồ Thập Bát lấy tay vuốt ve khối cự thạch vài cái, cảm giác cực kỳ bóng loáng, hình dạng tròn dẹt, thoát nhìn tựa như một cái bàn tử thật lớn.

Ngao Kiệt bước đến cạnh Hồ Thập Bát, cũng ngồi xồm xuống “Người không thấy là thạch đầu này rất giống cái bàn sao? Lúc ở thác nước nhìn thấy ta đã nghĩ đến dùng nó làm thành cái bàn, để ở trước nhà. Người thích trúc như vậy, về sau khi nào dùng cơm, chúng ta có thể ngồi ở bàn này vừa nói chuyện vừa ngắm trúc, vừa dùng cơm ~”

Nói xong đưa tay chỉ cho Hồ Thập Bát “Lúc nãy ở bờ đàm, ta còn mài mài mấy cạnh của nó a, người thử sờ lên xem có phải cảm thấy trơn nhẵn nhụi rất thoải mái không?”

Hồ Thập Bát dùng tay vuốt nhẹ cạnh của thạch đầu, quay qua nhìn Ngao Kiệt ngồi sát bên nhìn mình đầy hưng phấn, gật gật đầu “Ân, rất thoải mái.”

Này. . . giống như lễ vật đưa cho mình a. . . hẳn rất quan tâm mới để ý việc mình thích trúc, một Long Quân bá đạo lại kêu ngạo tựa như thờ ơ với hết thủy ngoại trừ thu phục yêu lại như thế. . .

Hồ Thập Bát tưởng tượng đến cảnh Long Quân ngồi ở thủy đàm, thật sự cẩn thận mà mài từng cạnh của thạch đầu kia, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hồ Thập Bát khẽ mỉm cười “Ta thích lắm. . . có điều, chỉ có một khối thạch đầu này thì không thể làm thành một cái bàn, phía dưới phải có một khối đôn tử chống đỡ nó, thêm mấy cái ghế nữa càng tốt.”

Ngao Kiệt nhìn bộ dáng khẽ mỉm cười của Hồ Thập Bát, trong lòng hoan hỉ còn hơn được khen ngợi này kia, lập tức đứng phắt dậy nói, ta trở lại lấy thêm mấy khối thạch đầu về làm đôn tử.”

Ngao Ly ở bên cạnh nhỏ giọng lầm bầm “Ngu muốn chết. . . Tặng người ta thạch đầu làm bàn. . . đúng là từ cổ chí kim lần đầu mới thấy a ~”

Bị Ngao Kiệt nghe thấy, liền túm lấy áo kéo đi “Người cùng ta đến đó mang về!”

“A nha! Ta đói bụng không có khí lực a ~~~~~” Ngũ Long Quân cứ như vậy mà bị tha đi. . .

Thế là, từ ngày đó, phía trước tiểu mộc ốc của Ngao Kiệt và Hồ Thập Bát có thêm một cái bàn cùng bốn cái ghế.

=====

Đống lửa được nhắc thêm vài nhánh khô bùng cháy không ngừng nhẹ nhàng phát ra thanh âm tách tách.

Ngao Ly một thân một mình không ngừng miệng, xơi sạch sẽ hơn hai mươi con cá mới vỗ bụng hô “No ~~ quá ~~~ chừng ~~ a ~~~~” sau đó trực tiếp ưỡn một hơi rồi ngã lên mặt đất lăn vài vòng rồi im lặng bất động, trong chốc lát tiếng ngáy vang lên.

“Ăn no rồi ngủ! Người là heo a!” Ngao Kiệt cầm trong tay một xiên cá nướng, cầm giận nói.

Tay Hồ Thập Bát không ngừng trở trở, nướng hơn ba mươi con cá, hai phần ba đều vào bụng Ngũ ca.

So với đánh nhau thu yêu, Ngao Ly không sánh bằng Ngao Kiệt, còn so ăn thì Ngao Kiệt ngay cả đầu ngón út cũng không bằng, đuổi ngựa không kịp.

Hồ Thập Bát nghe Ngao Kiệt nói như thế, trong lòng nhất động, lập tức nhớ đến cái vấn đề làm hấn khốn nhiều bấy lâu nay, thế là hắng giọng một cái hỏi “Cái kia. . . Ngao Kiệt, ta có chuyện muốn hỏi người. . .”

“Ân?”

“Long tộc các người, cùng trư. . . có quan hệ gì sao?”

Hồ ~~~~~

Thực im lặng ~~

Ngao Kiệt vừa nghe Hồ Thập Bát hỏi ra vấn đề này, ngay cả nhai nuốt cũng đình chỉ. Giọng ngáy của Ngao Ly nằm trên mặt đất hình như cũng ngưng lại một chút.

“Long tộc chúng ta. . cùng. . cùng trư??” Ngao Kiệt lặp lại lần nữa vấn đề của Hồ Thập Bát, nghiêm túc nghĩ nghĩ “Chúng ta cùng chúng nó. . . không có quan hệ gì a, Thập Bát, vì sao người lại đột nhiên hỏi như vậy?”

Hồ Thập Bát gãi gãi đầu, đích thân Long Quân cũng nói là không có quan hệ, vậy có thể là thật sự không có quan hệ gì, nhất định là ngày đó hấn nghe lầm. . .mấy hắc y yêu quái kia lúc nói chuyện dùng ngôn ngữ hấn hoàn

toàn không hiểu, có lẽ, là trong ngôn ngữ của bọn họ có hai cái từ gì đó phát âm có chỗ tương tự giống như long với trư thôi. . .

Có lẽ đơn thuần là mình nghe lầm, cho nên hôm đó vị Đào nhi tiên nhân kia nghe xong vấn đề mình hỏi mới có thể cười điên cuồng như vậy?

Dù còn chút nghi hoặc, nhưng Hồ Thập Bát đành phải cười cười nói “Ta tùy tiện hỏi thôi, tùy tiện hỏi thôi. . .”

Hồ Thập Bát ngồi ở bàn nhìn Ngao Kiệt ăn, bỗng nhiên cảm thấy gió đêm bắt đầu có chút rét lạnh, thế nên định đến cạnh đồng lửa để sưởi ấm, ai ngờ vừa mới đứng dậy, đột nhiên một trận choáng váng ập tới, trước mắt biến thành một màu đen, thân thể lão đảo té ngã.

“Thập Bát!” Ngao Kiệt bên cạnh vội vàng đưa tay đỡ hẳn.

Hồ Thập Bát cúi đầu, nhanh chóng nhắm hai mắt lại, đứng dựa vào ngực Ngao Kiệt một hồi lâu, đợi đến cơn choáng váng kia từ từ biến mất mới mở hai mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Ngao Kiệt cảm thấy có chút áy náy “Ta không sao. . chỉ là đầu hơi choáng váng một chút. . .”

“Sắc mặt người tái nhợt rồi. . .” Ngao Kiệt nhìn Hồ Thập Bát mà lẩm bẩm, đột nhiên dùng sức túm lấy tay Hồ Thập Bát “Không được! Người theo ta đi, tìm thầy thuốc xem người rốt cuộc bị bệnh gì!”

“Thật sự không có gì, không có gì mà. . .” Hồ Thập Bát né tránh tay Ngao Kiệt, cười cười bước lại cạnh đồng lửa “Người xem, hiện tại ta không phải vẫn rất hảo sao, lại đây ngồi với ta đi. . .”

Ngao Kiệt nắm chặt tay Hồ Thập Bát, hỏi “Thật là không sao?”

Hồ Thập Bát muốn rút tay trở về, nhưng bị Ngao Kiệt nắm thật là chặt, căn bản rút không ra, thế là Hồ Thập Bát trộm liếc mắt một cái nhìn sang

Ngũ Long Quân đang nằm cạnh đồng lửa, tiếng ngáy của Ngũ Long Quân vang lên một chuỗi dài.

“Thật sự không sao.”

“Nhưng mà tay của người. . . thực sự rất lạnh a.” Ngao Kiệt kéo Hồ Thập Bát ngồi xuống, từ phía sau ôm lấy Hồ Thập Bát vào lòng, hai người cùng nhau ngồi cạnh đồng lửa.

Ngũ Long Quân bên cạnh bắt đầu nằm mơ mà chẹp chẹp cái miệng.

“Thực đáng ghét! Ngủ thôi mà cũng ồn ào như vậy!” Ngao Kiệt nhìn Ngũ ca ca của hắn không chỗ nào vừa mắt.

“Tính cách Ngũ ca ca của người kỳ thật rất đáng yêu.”

“Ta đáng yêu hơn hắn!” Ngao Kiệt phồng má.

Hồ thập Bát nhìn bộ dáng ấy của hắn, trong lòng nói trộm, người không phải đáng yêu, người là phiêu lượng. . .

Nhưng mà, dưới đêm trăng, ánh lửa lay động rực sáng chiếu lên Long Quân đang khép hờ mắt mà ôm hắn ôn nhu đến như vậy, thoạt nhìn quả thật đúng là. . . rất đáng yêu.

Thật muốn cùng Long Quân luôn luôn ở cùng nhau như vậy mãi mãi a. . .

Chỉ là. . .

Chỉ là. . .

Hồ Thập Bát thả lỏng thân thể, dựa vào ngực Long Quân, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Thiên thượng long nhục, địa thượng lư nhục : trên trời thịt rồng, dưới đất thịt lừa (*đỗ mồ hôi* thịt lừa ngon lắm hả)

Bì thô nhục tháo : da thô thịt cứng

mỹ thực tứ hải chinh đồ : chinh phục mỹ thực bốn biển

bàn tử : cái khay dẹt tròn, hình oval (chắc vậy)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 22

“Người rớt cuộc muốn ở chỗ này đến khi nào nữa!!” Ngao Kiệt toàn thân tán phát nộ khí, cư cao lâm hạ mà nhìn Ngao Ly đang vui đầu miệt mài mà ăn.

Ngao Ly ngược mắt, nhìn nhìn cái mặt so với nhọ nôi còn muốn đen hơn của Thất đệ mình, bắt đầu bĩu bĩu cái miệng bày ra bộ dạng tiểu tức phụ “Nhân gia mới đến có ba ngày. . .”

“Mới có ba ngày!!” biểu tình nhỏ nhắn làm người ta yêu mến của Ngao Ly trong mắt Ngao Kiệt chỉ giống một ác ma giả làm mặt hề.

Ba ngày!! Ròng rã ba ngày!!! Thủy đàm để hăn chơi bị tên ngũ ca này chiếm lấy, cơm chiều cũng bị tên ngũ ca này chiếm lấy, cũng may. . . Ngao Kiệt ôm lấy Hồ Thập Bát bên cạnh mà cọ a cọ, may mà Thập Bát không bị hăn chiếm lấy. . .

Ngao Ly vứt khúc xương vừa gặm xong trong tay đi, vỗ vỗ bụng quẹt quẹt miệng “Ta mới đến ba ngày mà người đã bắt đầu đuổi người, đệ đệ người quả thật là quá sức bạc tình mà. Chúng ta tốt xấu gì cũng là huynh đệ, mấy trăm năm rồi không gặp mặt, bắt quả chỉ ở nhờ nhà người vài ngày, ăn của người vài bữa cơm thôi, có cần phải nhỏ mọn như vậy không~! Hơn nữa, ta tối nào ăn xong cũng liền ngủ ngay, đâu có làm phiền các người. . .” nói đến đây, nhãn tình trộm dờ lên dờ xuống nhìn Hồ Thập Bát cùng Long Quân một lượt, quay đầu hắc tuyến.

Hai cái tên đầu gỗ này, rõ ràng đã ở chung a a a a a!!

Mỗi ngày trong mắt chỉ có đối phương vậy mà động cũng không thêm động, chỉ tay cầm tay hai ta nhìn nhau mỉm cười, mình ở bên cạnh nhìn thấy thực là cảm thấy buồn nôn vô cùng, cứ nghĩ hai tên này chắc chắn đã cái này cái kia cái nọ cái ấy, chuyện nên làm đều đã làm, tiếp theo chỉ còn chờ về nhà ra mắt cha mẹ rồi trực tiếp thành hôn, thật không ngờ hai đứa này như vậy nhưng vẫn là quan hệ nam nam thực là thuần khiết!!

Buổi tối ngủ cùng nhau chỉ là ôm nhau hoặc nắm tay nhau!! Đến ngay cả hôn nhau cũng chỉ là chạm chạm lên môi!!

Các người nghĩ đây là tiểu hài tử đang chơi trò gia đình sao!!

Ta thật sự là nhìn không nổi. . . Ngũ Long Quân âm thầm mà nghĩ, trong lòng đã muốn phun máu.

Phí công ta mỗi ngày ăn xong đều liền lăn ra giả bộ ngủ. . . cho hai người không gian hai người, hai người thì sao??. . .

Hai người. . .

Hồ Thập Bát! Chẳng lẽ người bề ngoài anh vũ như vậy là giả sao, người lên không nổi???

Vẫn là nói người đó, Thất đệ!! Người bên ngoài là long bá vương phun hỏa công nhưng bên trong, bản chất của người kỳ thật là một nhược chất thuần tình thụ???

Ngũ Long Quân nội tâm vừa cuồng loạn vừa phun máu, bề ngoài vẫn bất động thanh sắc, xoay xoay thắt lưng vài cái, đánh một cái ngáp “A nha nha ~~~ ăn no rồi đi ngủ mới là chuyện khoái hoạt của nhân sinh a ~~~ các người cứ ở nói chuyện, tâm sự gì đó đi, ta đi ngủ trước ~” liền đi vào tiểu mộc ốc, bày ra một cái chữ đại ngã xuống chiếm hết nguyên cái giường.

Mấy bữa đầu, y còn quan tâm mà để giường lại cho hai tên đầu gối bên ngoài, nghĩ chúng nó buổi tối khi làm việc kia thì còn có phương tiện.

Kết quả thì sao?

Lãng phí khổ tâm của y! Có giường không ngủ thì rõ là ngu, hanh!

Bất quá. . . Tiểu Thất đúng là thay đổi nhiều thật a, nếu như là trước kia, làm sao có cơ hội để mình mặt dày mày dạn mà lạn qua lạn lại trước mặt chọc giận nó chứ. . . không chừng sớm ném sang cho hăn một cái thiên lôi tạc, sống chết mặc bây rồi!

Ngũ Long Quân trở mình một cái, nhìn hoa văn của cửa xà gỗ mái nhà, cười khổ một chút.

Vô luận là người, là yêu, hay là thần tiên đi nữa, đều sẽ vì ái tình mà thay đổi a. . .

Nhưng tiểu thân thân tiểu bảo bối của ta, tại sao không thấy hăn có thay đổi gì hết vậy chứ. . .

Ngao Ly suy nghĩ này kia loạn thất bát tao, dần dần chìm vào giấc ngủ.

=====

Nghe tiếng ngáy như sấm vang lên trong phòng, Ngao Kiệt bị gạt sang một bên đứng tại chỗ, khóe miệng rút gân.

Hồ Thập Bát thu dọn bàn xong đi đến, vỗ vai Ngao Kiệt, kéo hăn cùng ngồi xuống “Ngũ ca người nói đúng a, hăn vừa đến ba ngày, hơn nữa các người đã lâu như vậy không gặp, không nên đuổi hăn đi.”

Ngao Kiệt nặng nề nghiêng đầu sang, liếc mắt nhìn nhìn Hồ Thập Bát một cái nói, hăn là thấy người nấu ăn ngon mới ở lại không chịu đi, nơi này nếu không có gì đó để ăn hăn đã sớm chạy mất dạng rồi. Trước đây, ta lần

đầu ra ngoài thu yêu là đi cùng với hãn a. . . Trên đường đi hãn chạy theo một lão nhân bán bánh bao, quăng ta ở lại một mình đối phó với mười mấy yêu quái! Ta thu thập yêu quái xong xuôi mới phát hiện hãn đã sớm quay lại, vẫn ung dung ngồi bên cạnh vừa ăn bánh bao thịt vừa xem náo nhiệt!

Hồi tưởng lại chuyện xưa được một lát, Ngao Kiệt có khuynh hướng bạo tấu.

Hồ Thập Bát vội đề hòa của hãn xuống mà khuyên “Việc này mới nghe thì đúng là Ngũ Long Quân không đúng. . . Bất quá Ngao Kiệt, người thử đối góc độ khác rồi ngắm lại xem. Hãn ở một bên xem người một mình đối phó với mười mấy yêu quái nhưng lại không ra tay giúp người, nhất định là bởi vì thấy người đang chiếm thế thượng phong, không gặp nguy hiểm gì. Nếu hãn thật là một ca ca không có trách nhiệm như vậy, hãn sẽ không mắc công chạy đi tìm người, bản thân cứ đi tới đi lui dạo vài vòng an nhàn hơn a. Là hãn lo lắng cho người mới quay trở lại để mà đi tìm người a, hơn nữa cũng chính là vì người từ nhỏ đã thân kinh bách chiến, mới trở thành Long Quân anh minh thần võ, uy chấn bát phương như bây giờ a.”

Mấy lời trước, Ngao Kiệt đều là nghe từ tai trái chui tai phải tọt ra ngoài, duy độc câu nói sau cùng, tám chữ “anh minh thần võ, uy chấn bát phương” nghe thiệt là thành thực chân thành, khẳng định chắc chắn, thực sự rất hưởng thụ ~~

“Ta anh minh thần võ, uy chấn bát phương?”

“Ân” Hồ Thập Bát ra sức gật đầu.

Ngao Kiệt một bộ biểu tình đặc ý “Đó là đương nhiên!! Long tộc hiện tại ngoại trừ Phụ Quân, ta là lợi hại nhất!”

Hồ Thập Bát thầm cười trộm trong lòng, rốt cuộc cũng thành công đem chú ý của Long Quân rời khỏi Ngũ Long Quân.

“Nhắc đến thu yêu. . .” Hồ Thập Bát đột nhiên nhớ đến, Long Quân là phụ trách thu yêu trừ ma, mà Ngao Kiệt nhiều ngày như vậy đi theo mình đó đây, như vậy không sao chứ?

Hắn nói ra lo lắng của mình, Ngao Kiệt tỏ vẻ không sao cả “Không có việc gì, huynh đệ nhà ta đến chín người, trừ bỏ ta ra tất cả đều bắt vụ chính nghiệp, chỉ biết du thủ hảo nhân, ta cảm thấy mệt, phải nghỉ ngơi một chút, bọn họ cũng nên ra chút sức lực chứ!”

“Bắt vụ chính nghiệp, du thủ hảo nhân?” Hồ Thập Bát làm thế nào cũng không thể đem thần tượng của toàn bộ yêu giới –Long Quân nhất tộc mà gán ghép với mấy cái chữ kia, bất quá. . .nghĩ nghĩ lại, nhìn Ngũ Long Quân đang liều mạng mà ngủ trong phòng kia, Hồ Thập Bát dường như cũng dần minh bạch.

“Ân, tử như lần trước, người ở Kim Lăng cũng thấy đó, tên kia là Đại ca của ta, hắn với Tam ca thích nhất âm nhạc. . . hai tên đó thường xuyên tụ lại một chỗ mà xướng ca xướng khúc gì đó sảo muốn chết, như sói rú quỷ gào vậy. . . Ngũ ca thích ăn, ngày ngày chỉ lo nghiên cứu nên làm cái gì để ăn, còn Tứ ca thì thích vân du phiêu tứ xứ, Lục ca ta. . .”

Tuy rằng đầy miệng oán giận, nhưng Ngao Kiệt nhắc về người thân của mình, biểu tình rõ ràng trở nên ôn nhu hơn, cùng Hồ Thập Bát ngồi trên thạch đăng trước tiểu mộc ốc mà phơi ánh trăng.

Ngao Kiệt nhìn Hồ Thập Bát, đột nhiên im lặng không nói nữa.

Hồ Thập Bát có điểm không tự nhiên, đằng hắng một cái hỏi “Làm sao vậy?”

Ngao Kiệt nhìn hắn, nhãn mâu kim hoàng sắc đột nhiên trở nên âm trầm, chậm rãi nhích đầu lại gần, tựa vào trán Hồ Thập Bát, nhẹ nhàng nói “Tối nay ta vẫn chưa thân người. . .”

Hồ Thập Bát nhắm mắt lại, hôn một cái nhẹ lên môi Ngao Kiệt.

“Môi người lại lạnh hơn. . .” Ngao Kiệt cau mày, chuyển động nội đan, vận khí đem nhiệt độ toàn thân tăng lên, nóng bừng bừng giống cái tiểu hỏa lô, ôm lấy Hồ Thập Bát giúp hắn làm ấm cơ thể.

Thể chất cơ thể Long tộc không khác xa là mấy, đều thuộc loài có thân nhiệt thấp, không phải là loài thân thể có cơ năng tự mình điều tiết nhiệt độ cơ thể tốt lắm. Cho dù đã thành tiên, có thần lực, nhưng thể chất này không phải nói sửa là có thể sửa được, cho nên hầu hết Long tộc vừa đến lúc cận đông, mặc dù không đến mức đều chạy đi ngủ đông, nhưng phần lớn đều ủ rũ mặt mày.

Mà Ngao Kiệt lại là dị loại trong Long tộc, cứ xem hắn bình thường thanh thanh lãnh lãnh, thời điểm không phát lực thì cơ thể nhiệt độ so với Hồ Thập Bát còn thấp hơn.

Nhưng Ngao Kiệt lại là một hỏa long thuần dương chi nhật mà hàng thế, nội đan thôi động liền có thể tùy ý nâng cao nhiệt độ cơ thể, nếu không hắn làm sao có thể một năm bốn mùa đều vui vẻ nhẩy nhót tung tăng khắp nơi thu yêu chứ.

Kể từ ba hôm trước phát hiện cơ thể Hồ Thập Bát bỗng lạnh như băng, suýt nữa đã ngắt xiu thì Ngao Kiệt liền mỗi ngày trước lúc đi ngủ đều đề cao nhiệt độ toàn thân ôm Hồ Thập Bát giúp hắn làm ấm người.

Cũng không ngờ là rất có hiệu quả, từ hôm đó trở đi, Hồ Thập Bát cảm thấy thân thể mình thật sự tốt hơn rất nhiều, đầu cũng không choáng váng nữa, có thể ăn hết cơm (leo lầu sáu cũng không thở hển hển . . . *đập nè*). Thế là Ngao Kiệt mỗi ngày đều vui vẻ, lấy chữa bệnh làm cớ mà ôm Hồ Thập Bát sờ sờ soạng soạng.

=====

“Âm thanh gì vậy?” lỗ tai Ngao Kiệt giật giật.

Thanh âm? Hồ Thập Bát cũng vận khởi nhĩ lực, ngưng thần lắng nghe. Trong dạ phong loáng thoáng như truyền đến thanh âm huyền ảo khiêu mại.

“Ở bên kia.” Ngao Kiệt chỉ về hướng bắc Thanh Vân Sơn, trong bóng đêm, trên sơn đạo không biết từ lúc nào bừng lên một mảng tiểu đăng thanh lục sắc chậm chậm mà di động.

“A ~” Hồ Thập Bát hiểu ra, cười cười “Là Quý tập.”

“Quý tập?”

“Ân, hàng năm đều có. . . giống như dạ thị của nhân gian vậy, chẳng qua tham gia đều là quý quái yêu thích, rất hảo ngoạn. Lúc trước nương ta rất hay mang ta cùng các tỷ tỷ đến tham gia, ăn uống chơi đùa, gì cũng có. . .”

“Ân?” Ngũ Long Quân này giờ vẫn ở trong phòng ngủ thẳng căng bật dậy cái một, thoát một cái nhào ra khỏi phong, túm lấy tay Hồ Thập Bát “Thập Bát! Chúng ta đến Quý tập ngoạn đi!!”

Bất vụ chính nghiệp, du thủ hảo nhân : Không lo làm ăn tối ngày chỉ đi chơi đi bời~~

Thuần dương chi nhật mà hàng thế : sinh ra vào đúng ngày thuần dương, này thuộc lĩnh vực phong thủy, hông biết rõ lắm.

Ngày Thuần Dương: Xuất hành tốt, lúc về cũng tốt, nhiều thuận lợi được người tốt giúp đỡ, cầu tài được như ý muốn, tranh luận thường được thắng lợi.

tóm lại là một ngày cực tốt, trong đây còn mang ý nghĩa Ngao Kiệt là mệnh thuần dương (đối nghịch với Thập Bát là mệnh thuần âm)

Dạ thị : chợ đêm

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Cái gọi Quỷ tập, danh như ý nghĩa, chính là chợ do quỷ quái yêu tinh tập hợp lại mà thành.

Quỷ tập hàng năm đều xuất hiện, nhưng vị trí lại không cố định, bởi vì nó trôi nổi trong khe hở thời không giữa tam giới quỷ giới, yêu giới cùng nhân giới, mà khe hở thời không luôn luôn di động, thế nên năm nay có thể ở ngoại thành Lạc Dương, sang năm không bảo đảm không có khả năng bay tới Tứ Xuyên.

Năm nay, coi bộ là trôi đến Thanh Vân Sơn này.

Trong vài dã sử tạp ký của nhân gian, cũng thường xuyên nhìn thấy vài ghi chép về một vài “hữu duyên nhân” đang đi trong sơn gian thì đột nhiên nhìn thấy phía trước có một tập thị, tập thị này phi thường náo nhiệt, những kẻ trong tập thị y trứ quang tiên, dung mạo hoa mỹ. Nếu như “hữu duyên nhân” này dung mạo không tệ lắm, hãn/nàng sẽ có khả năng bị một mỹ nữ/suất ca gì đó yêu cầu cùng mình xuân tiêu nhất độ ~~

Ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy lại phát hiện cái gì tập thị a suất ca mỹ nữ a đều chẳng thấy đâu, chỉ có bản thân ngủ quên trong hoang sơn lão lâm, nhưng người này còn vui vẻ gào rú, về nhà gặp ai cũng đều nói ta ngộ tiên a ~~ kỳ thật, hãn là gặp quỷ!! Vì thế chất đặc thù nên ngộ nhập quỷ tập, lại bị tiểu yêu tiểu quỷ hấp dương khí. . .

Vị tiên sinh này là vì vận khí tốt nên mới gặp tiểu yêu tiểu quỷ không có lòng hại người, chỉ hấp dương khí rồi thả hãn trở về, cho nên mới còn mạng mà viết thư lập truyện, rồi từ đó làm cho mấy đại gia hòa nửa đêm không

ngủ được phải đi ra ngoài dạo tối dạo lui một chút, nghĩ biết đâu chừng vận khí mình tốt cũng ngộ đáo tiên nhân thì sao a~

Đó là do không biết mặt trái mà chỉ biết mặt phải của vấn đề thôi, “hữu duyên nhân” kia vận khí không được tốt lắm, trực tiếp bị yêu quái tiểu quý hấp khô cạn dương khí, thẳng một đường đến tây thiên, thế là người đã chết, còn biện pháp nào mà nói lại cho hậu nhân nghe, quý tập này có bao nhiêu nguy hiểm đâu~

Cho nên mà nói a, mấy loại duyên phận này vẫn là không nên có mới tốt. . .

Cho nên nói tiếp a, buổi tối phải ở trong nhà mà ngoan ngoãn viết văn a các vị!! (ngày âm: dính xuyên qua đó. . .)

=====

Hiện tại, Hồ Thập Bát cùng hai vị Long Quân đang đứng trong cái Quý tập truyền thuyết kia mà đi vòng vòng.

Hồ Thập Bát quả thực không nghĩ đến. . .

Yêu nơi yêu giới phần lớn đều thích náo nhiệt, quý tập mỗi năm một lần đa phần đều đến tham gia, vạn nhất mà gặp được người quen. . . thấy hẵn rồi nói lại cho Hồng Ngọc nghe thì hẵn phải giải thích như thế nào? Không thì. . . vạn nhất lão nương thích náo nhiệt kia cũng đến Quý tập, vào đó rồi đùng cái đụng mặt nhau thì làm sao bây giờ?

Hồ Thập Bát cảm thấy thực do dự, hẵn thực sự không dám tưởng tượng đến cảnh người chỉ sợ thiên hạ bất loạn kia – tức nương hẵn, gặp bạo long phun hỏa, tức Ngao Khiệt. . . hai phe mà đụng nhau không biết sẽ nảy lửa đến mức độ nào nữa. . .

Hoàn toàn không nhận ra được nội tâm đang rối rắm của Hồ Thập bát, Ngũ Long Quân vừa nghe đến có ăn hai mắt liền sáng rực lên như lồng đèn nháy cà tưng đòi đi, Ngao Kiệt tuy không quá mức như ngũ ca mình, nhưng cũng nhìn Hồ Thập Bát bằng vẻ mặt háo hức.

Thở dài một hơi, Hồ Thập Bát đành chịu thua mà nói, đi a, chúng ta đi thôi, cũng nhân tiện ta đi mua một ít gia vị nấu với mấy vật dụng hằng ngày. Đồng thời còn ngàn dặn vạn dò hai vị Long Quân cố mà thu lại Long Khí cho thật hảo, bằng không bị đám yêu quái phát hiện Long Quân cư nhiên lại đến Quỷ tập, phỏng chừng hiện trường sẽ trở nên điên cuồng mất.
..

Hai Long nhất tề gật đầu nói, người cứ yên tâm yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giấu khí tức thật hảo.

Hồ Thập Bát nhìn nhìn cả hai người, bi tráng vượt mồ hôi một cái nói, đi thôi!

Đến Quỷ tập, Ngao Ly như ngạ tử quỷ đầu thai một đường ăn như điên. Hồ Thập Bát phải chạy theo sau mông y mà trả tiền. Ngao Kiệt tuy vẫn cái mặt xú kiếm như ngày thường, nhưng cặp mắt thì đảo tới đảo lui nhìn mọi thứ đều cảm thấy thực mới mẻ, nhìn thôi cũng cảm thấy rất hưng phấn.

Quỷ tập cùng dạ thị nơi nhân gian cũng không khác nhau lắm, ăn chơi tiêu xài cái gì cũng có hết. Yêu tinh quỷ quái cũng rất nhiều. . .

Nhưng a, Hồ Thập Bát gãi gãi đầu, trong trí nhớ của hắn, Quỷ tập hình như náo nhiệt hơn thế này a. . . sao tự dưng hắn cảm thấy Quỷ tập hôm nay có gì đó không đúng nha. . .

Yêu quái dạo Quỷ tập hôm nay tên nào tên nấy mặt mũi đều rất kỳ cục, hành động rất chậm chạp, có kẻ vừa đi vừa run rẩy nữa.

Hồ Thập Bát cùng hai Long Quân dừng lại ở trước sạp bán quả tử tử của lão ly tinh một lúc, kết quả lão ly tinh kia tự nhiên hai mắt đảo trắng đã rồi té xỉu.

Hồ Thập Bát buộc lòng phải ấn nhân trung kèm theo quạt quạt cho lão tỉnh lại. Lão ly tinh vừa tỉnh dậy cư nhiên nước mắt nước mũi rùng rùng mà nói, người đi nhanh đi, ta van người làm ơn đi nhanh đi TUT

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

Hồ Thập Bát mặc mình kỳ diệu vừa theo sau hai vị Long Quân vừa nghi hoặc thì. . .

Bốp!!

Một viên đá nhỏ đập vào gáy Hồ Thập Bát, Hồ Thập Bát quay đầu lại nhìn quanh quất, chỉ thấy xa xa cách hẳn đại khái hơn mười thước, khuất sau mấy quầy hàng đủ kiểu, dưới gốc đại thụ có một người ló đầu ra, vẫy vẫy hẳn.

Hồ Thập Bát thấy rõ mặt mũi người nọ, mỉm cười. Là Hồ Thập Nhị.

Hồ Thập Nhị nhỏ nhắn đáng yêu của chúng ta núp sau gốc đại thụ, chỉ lộ ra một cánh tay cùng nửa cái mặt, thấy Hồ Thập Bát phát hiện ra mình rồi, vội vàng làm dấu hiệu cấm thanh, sau đó vẫy vẫy tay bảo Hồ Thập Bát đến đây nhanh.

Hồ Thập Bát quay đầu lại nhìn nhìn, Ngao Ly hiện vẫn đang liêu mạng nhét thức ăn vào mồm, còn Ngao Kiều thì bị một đồng điều giấy ở quầy hàng trước mặt hấp dẫn, thế là hẳn tự mình len lén đi qua.

“Thập Nhị tử, người cũng đến Quỷ tập chơi?” Hồ Thập Bát khẩn trương nhìn sau lưng Hồ Thập Nhị “Nương không đến cùng người sao?”

Hồ Thập Nhị một phen tóm lấy Hồ Thập Bát kéo ra sau đại thụ, bấy giờ Hồ Thập Bát mới phát hiện toàn thân nàng đang phát run.

“Thập Nhị tử, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

“Không phải! Người. . . hai tên người mang đến kia rốt cuộc là ai vậy?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Hồ Thập Nhị tràn đầy sợ hãi.

“A?”

“Thật là đáng sợ a. . . ta sống tới bây giờ cũng chưa từng cảm thụ khí tức đáng sợ kinh khủng như vậy. . .” Hồ Thập Bát ôm hai vai “Thập Bát, người như thế nào lại giao du với bọn họ? Bọn họ là yêu quái gì vậy?”

“Này a. . .” Hồ Thập Bát ghen hòng “Bọn họ. . .không phải yêu quái. . .”

“Thiên a! Không phải yêu quái! Chẳng lẽ là thu yêu nhân sao?” Hồ Thập Nhị ngoảnh đầu lại nhìn rồi tự đoán, lẩm ba lẩm bầm “Nếu vậy thì cũng đúng. . .” sau đó nhảy tưng lên đấm cho Thập Bát một quyền “Người bị gốc a! Sao tự dưng lại mang thu yêu nhân đến Quỷ tập!”

Hồ Thập Bát trợn mắt nhìn, nghĩ nghĩ, Long Quân đích thật là lấy thu yêu phục ma làm chức nghiệp, nói bọn họ là thu yêu nhân cũng không tính là sai, bèn nói, bọn họ là hai bằng hữu của ta, chưa từng đến Quỷ tập nên ta mang họ đến xem thử. . .

“Thiên ơi, ta như thế nào lại có cái tên đê đê ngu xuẩn như vậy chứ! Người mau dẫn bọn hăn đi đi! Ta chưa bao giờ cảm nhận được áp bách đáng sợ như vậy, mấy tên yêu quái khác hăn là cũng cảm giác được, người không thấy Quỷ tập hôm nay rất kỳ quái sao!”

Hồ Thập Bát lúc này mới ngớ người nhận ra, tại sao Quý tập hôm nay so với trong trí nhớ của mình không giống nhau. Tất cả đều cúi đầu nép vào hai bên đường, không dám hó hé động đậy. . . đến ngay cả lúc mình hỏi giá cả cũng trả lời bằng giọng vừa run rẩy vừa nhỏ xíu. . . nguyên lai là vì Long Quân.

Long vốn là đứng đầu vạn yêu, trước mặt Long vạn yêu đều phải cúi đầu xưng thần, huống chi Long Quân nhất tộc đã thăng thành thần cách từ lâu, chỉ cần một vị cũng đã có thể làm cho toàn bộ yêu quái sợ đến mức toàn thân phát run mà đứng yên tại chỗ không dám cựa cựa nhúc nhích, huống gì ở đây có đến hai vị!!

Thật là muốn cái lão mệnh a!!

Hồ Thập Bát nghĩ đến việc này, không khỏi thầm mắng bản thân không suy nghĩ chu toàn, thế nên đối Hồ Thập Nhị nói, Thập Nhị tỷ người yên tâm, hai người bọn họ không phải là cái dạng tu đạo nhân vô lượng gặp yêu là phải thu, ta lập tức kéo bọn họ đi ngay.

Hồ Thập Nhị nói, người lạ dẫn bọn họ đi đi, người không thấy mấy tên yêu quái yếu đuối đã hôn mê bất tỉnh rồi sao. Bọn họ không đi, còn chúng ta lại bị nhốt ở đây, có muốn chạy cũng không chạy được a!!

Đang nói chợt nghe phía sau có người gọi “Thập Bát?”

Hồ Thập Nhị vội vung tay đẩy Hồ Thập Bát ra ngoài “Người mau dắt hắn đi chỗ khác đi, ta chịu không nổi khí tức trên người hắn”

Ngao Kiệt chăm chú nhìn hoa văn trên điều giấy một hồi, vừa quay đầu lại đã không thấy Hồ Thập Bát đâu, nhưng lại cảm nhận được khí tức của Hồ Thập Bát rõ ràng đang ở sau một gốc đại thụ, liền trực tiếp bước sang.

Hồ Thập Bát từ sau đại thụ ló ra “Ta ở đây.”

“Người làm gì ở sau đại thụ?”

“Không có gì. . . lúc này hình như nhìn thấy người quen. . .nhưng là ta nhìn lầm, nhìn lầm thôi. Chúng ta tiếp tục đi đi.” Hồ Thập Bát nắm tay Long Quân lôi đi khỏi gốc đại thụ.

Hồ Thập Nhị ở đằng sau cứng đờ toàn thân, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa ngực. Hồ Thập Bát rốt cuộc là giao du với kẻ nào a a a a, tiểu tử này học hư TUT

=====

Hồ Thập Bát muốn mau chóng kéo hai vị Long Quân rời đi.

Nhưng mà, hai vị này một vị ăn đến hưng trí, một vị đạo cũng hưng trí, ai cũng không muốn đi về. Hồ Thập Bát đang lo lắng, đột nhiên cảm giác được một ánh mắt kỳ quái. . .

Chẳng lẽ Thập Nhị tỷ vẫn chưa đi?

Hồ Thập Bát nhìn quanh quất, lại không thấy bóng dáng của Hồ Thập Nhị đâu.

Gãi gãi đầu, Hồ Thập Bát nghĩ chắc là mình bị ảo giác quá.

Đột nhiên một đạo ác hàn từ sau lưng dâng lên, Hồ Thập Bát cảm thấy ngay cả tóc gáy đều dựng đứng cả lên, không phải ảo giác!!

Có một tầm mắt âm lãnh chứa đựng ác ý đang chăm chú nhìn vào hắn!

Hồ Thập Bát vừa định quay đầu lại, tay lập tức bị Ngao Kiệt cầm lấy “Đừng quay đầu lại.”

“Có vấn đề.” Ngao Ly sắc mặt vẫn như cũ mà nhét thức ăn vào mồm, thanh âm lại đè thấp xuống.

Ngao Kiệt cười lạnh một tiếng “Hắn sống dai thật!!”

Đang nói chuyện, bốn phía cuồn phong gào thét, một mặc sắc quang cầu cự đại hướng bản về phía ba người!

Đám yêu quái sợ hãi kêu gào né ra bốn phía, muốn đi cũng không có cách, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất lạnh run.

Ngao Kiệt vận khởi thần lực, triển khai một đạo hộ bình chắn đỡ lấy mặc sắc quang cầu kia.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, quang cầu cùng màn chắn cùng lúc nổ tung, quang hỏa tứ tán, vô số yêu quái bị hỏa hoa văng trúng thiêu đốt toàn thân lẫn lộn kêu thảm thiết.

Ngao Kiệt mắng to : yêu quái các người đều là đồ ngu sao! Sao không chịu chạy đi!!

Hồ Thập Bát nói, người cùng Ngao Ly ở đây, bọn họ muốn cũng không chạy được a!

Đang nói, lại nghe một trận cười âm lãnh từ giữa thiên không bên trên truyền xuống. Ba người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một hắc ảnh phiêu giữa không trung, đứng từ xa mà nói một câu gì đó với Long Quân, quang ảnh chợt lóe phóng về phía tây.

Lúc hắc ảnh kia mở miệng, Hồ Thập Bát liền chấn động toàn thân. Kia đúng là ngôn ngữ mà ngày đó hắn ở hậu hoa viên của Lang công tử nghe được!

“Thập Bát! Người trở về tiểu mộc ốc chờ ta!” Ngao Kiệt chỉ bỏ lại một câu, dứt lời liền hóa thành một đạo bạch quang, cùng Ngao Ly mất hút về phía tây.

Tuy nghe Ngao Kiệt bảo mình quay về tiểu mộc ốc chờ, nhưng Hồ Thập Bát làm sao mà yên tâm nổi.

Ngày đó hắc y nhân kia yêu lực cường đại tà ác thế nào, hẳn vẫn còn nhớ rất rõ. Lúc nãy thứ kia đánh về phía Long Quân, đối phương rõ ràng chỉ là vui đùa một chút, không hề xuất ra toàn bộ sức mạnh. . .

Hồ Thập Bát quay đầu, nhìn đám yêu quái bị thiêu đốt đến mặt mày xám xịt nói, các người mau mau quay về yêu giới đi, sau đó triển khai thân hình đuổi theo về phía tây.

Vài tên yêu quái mình mấy còn bốc khói, nhìn về phía Hồ Thập Bát biến mất, lẩm bẩm nói “Uy. . . ta không qua mắt phải không. . . như thế nào ta lại thấy, kia là Thập Bát nhà Hồng Ngọc a. . .”

“Người không nhìn lầm, người không nghe tên bạch y phục kia trước khi đi còn gọi hẳn là Thập Bát sao, chính là tiểu nhi tử nhà Hồng Ngọc a!”

Không sai. . . gương mặt kia. . . dáng vẻ kia. . .

Thập Bát, hài tử này. . . hẳn hẳn hẳn học hư a ~ TUT

tập thị : chợ tập trung

y trữ quang tiên : y phục xinh đẹp rực rỡ

xuân tiêu nhất độ : một phen xuân tiêu, xuân tiêu là lạc thú nhân gian ~

Bất vụ chính nghiệp, du thủ hảo nhân : Không lo làm ăn tối ngày chỉ đi chơi đi bời ~~

Thuần dương chi nhật mà hàng thế : sinh ra vào đúng ngày thuần dương, này thuộc lĩnh vực phong thủy, không rõ lắm.

Ngày Thuần Dương: Xuất hành tốt, lúc về cũng tốt, nhiều thuận lợi được người tốt giúp đỡ, cầu tài được như ý muốn, tranh luận thường được thắng lợi.

Tóm lại là một ngày cực tốt, trong đây còn mang ý nghĩa Ngao Kiệt là mệnh thuần dương (đối nghịch với Thập Bát là mệnh thuần âm)

ngạ tử quý : quý chết đói

quả tử tửu : rượu trái cây, làm từ trái cây lên men

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hồ Thập Bát phiêu giữa không trung, kịch liệt thở hào hển, tim đập như muốn vỡ tung.

Hắn đuổi theo khí tức của Long Quân thẳng một đường về phía tây. Tuy biết rõ mình đuổi không kịp, nhưng từ xa hắn vẫn có thể cảm giác được khí tức của Long Quân ở phía trước, cũng hơi hơi an tâm. Ai ngờ vừa mới này, đột nhiên trong không trung, khí tức của Ngao Kiệt cùng Ngao Ly đều biến mất không còn chút dấu vết!!

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao khi không khí tức lại tiêu thất?

Khí tức tiêu thất chỉ có hai khả năng, một là hai người họ tiến nhập một không gian kết giới khác, khả năng còn lại là .

Hồ Thập Bát nhắm mắt lại, liều mạng đem khả năng có thể thứ hai đá ra khỏi đầu. Hắn cố thuyết phục chúng mình, nhất định là Long Quân đuổi theo tên hắc y yêu quái kia rồi tiến nhập vào không gian kết giới khác. .
.Ngao Kiệt lợi hại như vậy, còn có cả Ngao Ly đi cùng, nhất định không có việc gì đâu, nhất định không có việc gì đâu.

Mấy ngày qua, thân thể Hồ Thập Bát vốn đã không khỏe, lúc này vừa phát lực thông liền chạy như điên đến đây, bây giờ dừng lại nổi giữa không trung liền cảm thấy đầu trọng ứớc khinh, toàn thân mềm nhũn cả ra, đến một chút khí lực cũng không sử ra được.

Hồ Thập Bát ôm ngực, chậm rãi từ không trung hạ dần xuống đất.

Nửa quỳ chống tay lên mặt đất thở dốc một lúc, đến khi cảm giác khí lực khôi phục lại một ít, Hồ Thập Bát mới mở mắt ra, chậm rãi đứng lên, cố gắng lần theo gió tìm khí tức của Long Quân, nhưng vẫn không có kết quả.

Nếu lúc trước đến thỉnh giáo Đào Mộc tiên nhân mình không giấu diếm một tia tư tâm. . .nếu như tối nay mình không dẫn Ngao Kiệt cùng Ngao Ly đến Quỷ tập. . . thì hết thảy mọi chuyện có lẽ đã không xảy ra.

Nhưng trên đời này làm gì có nhiều nếu cùng có lẽ như vậy, khi kết quả đã hiển hiện ra rồi, ai cho người thời gian rảnh rỗi để mà hối hận hay đường lui để mà sửa chữa lại.

Không, đây không phải là kết quả. . . Nhất định, nhất định còn có phương pháp tìm ra bọn họ. . .

Hồ Thập Bát cắn răng, gắt gao trừng mắt về phía xa, dùng đầu óc đang hỗn loạn một đoàn mà liều mạng nghĩ ra một biện pháp khác, nhưng trong đầu lại trống rỗng, chỉ còn lại hai chữ. . . Ngao Kiệt. . . Ngao Kiệt. . .

Trong lúc bất giác, gió đột nhiên nổi to, lam sắc quang vừng bị nguyệt lượng lãnh lãnh chiếu rọi dần hạ xuống mặt đất, vân ảnh bị gió xuy động chiếu rọi rõ rệt trên mặt đất. Hồ Thập Bát nhìn vân ảnh kia, cả người cứng đờ ra. . .

Không biết từ lúc nào, sau lưng Hồ Thập Bát lại xuất hiện một ảnh tử. . .

=====

Ảnh tử lớn dần, lảng lảng đứng ở sau lưng, cách nơi Hồ Thập Bát đang quỳ năm bước, chỉ có trường tụ phát phơ theo gió, tựa như hai đôi cánh thật lớn.

Nếu như hiện tại Hồ Thập Bát đang trong hồ hình, chắc chắn mao toàn thân của hắn sẽ nhất tề dựng đứng lên.

Hồ Thập Bát hiện tại là nhân hình, cũng thấy mình lông tơ toàn thân đều dựng đứng, sau lưng một trận rét run.

Ảnh tử này là ai? Vì sao lại đi theo mình? Là địch hay là bạn?

Trong lòng tràn ngập nghi vấn, cổ Hồ Thập Bát vừa nhúc nhúc, ảnh tử phía sau lên tiếng “Đừng cử động, nếu quay đầu lại ta sẽ giết người.”

Thanh âm kia lạnh như băng, nghe tựa như thanh mũi kiếm cắm vào băng phong, Hồ Thập Bát hít một hơi dài, đúng là giọng nói của người đã xuất thủ cứu mình ngày đó ở hậu hoa viên nhà Lang công tử, cũng là kẻ đã sử xuất Phong thần chú với mình.

“Người là ai?”

“Lần đó tại sao lại cứu ta?”

“Các người rốt cuộc có âm mưu gì?”

“Ngao Kiệt, hiện tại bọn họ rốt cuộc ra sao?”

Hồ Thập Bát hỏi một hơi bốn vấn đề, ảnh tử phía sau một cái cũng không trả lời, chỉ lặng lẽ đứng ở nơi đó.

“Người là người Hồ tộc.” không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

“Đừng hỏi nữa, cũng đừng đoán.” ảnh tử phía sau thản nhiên nói “Quay về Phất Lai Sơn đi, quên Long Quân, hồn thủy này không phải là thứ người có thể tranh.”

Ánh mắt Hồ Thập Bát chợt dao động, này giờ trong đầu hẳn đã nảy ra ý niệm này, bây giờ hẳn quyết định đánh cuộc phen phen.

Hồ Thập Bát cúi đầu, tựa như đang suy xét đề nghị của ảnh tử kia, bất chợt thân hình nghiêng qua, đảo người nhảy lên, thẳng hướng đến chỗ ảnh

tử mà đánh tới.

Mắt thấy đã gần kề ảnh tử, bỗng dưng Hồ Thập Bát thấy trước mắt tối sầm, chính là bị y tụ của ảnh tử chặn lại tầm mắt. Trên cổ chợt lạnh, móng tay sắc nhọn đã kề vào cổ Hồ Thập Bát.

“Ta đã nói, nếu người cử động ta sẽ giết người!” khí tức ảnh tử kề sát bên tai, Hồ Thập Bát không lùi mà tiến tới, rướn cổ cao lên rồi đánh thẳng vào móng tay sắc bén kia. Ảnh tử chợt cả kinh, rút tay trở về, xuất một chưởng đánh Hồ Thập Bát bay ra xa.

Hồ Thập Bát giống như một cái bao tải rách nát bị đánh bay ra lăn trên mặt đất hai vòng, nhưng ngay cả tiếng rên đau cũng không kêu, nằm trên mặt đất, khí tức trở nên yếu dần rồi chợt tắt.

Ảnh tử kia cả kinh, chẳng lẽ đã đánh hẳn chết?

Vội vàng lao đến chỗ Hồ Thập Bát xem tình trạng của hắn.

Hồ Thập Bát chỉ là đang giả chết, đợi ảnh tử kia đến gần liền một phen kéo tay áo y, ảnh tử kia phát giác được cũng đã trễ. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng Hồ Thập Bát vẫn thấy rõ, trường phát như ngân ti. . .

Hồ Thập Bát tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng đến lúc thấy rõ gương mặt của ảnh tử, diện mạo kia cùng mẫu thân của Hồ Thập Bát, Hồ Hồng Ngọc, giống nhau như đúc, chỉ có điều là trên mặt phủ đầy ma văn mặc thanh sắc đáng sợ đến ngây người.

Vung tay xuất chưởng đánh lùi Hồ Thập Bát, ảnh tử vội vã thối lui.

Hồ Thập Bát giãy dựa gượng dậy hô to “Người quả nhiên là cừ cừ! Người là Điện Lam cừ cừ!!”

Ảnh tử kia bỗng dừng thân ảnh lại một thoáng, tựa như muốn nói điều gì.

Ngay lúc đó, khí tức của Ngao Kiệt cùng Ngao Ly vốn tưởng đã biến mất đột nhiên xuất hiện từ hướng tây bắc, đang lao nhanh về phía Hồ Thập Bát ngày càng gần.

Ảnh tử kia không chút do dự, hóa thành mộ đạo thanh lam quang mang tiêu thất trong bóng đêm.

Cơ hồ như ngay lúc ảnh tử tiêu thất, Ngao Kiệt cùng Ngao Ly đuổi đến nơi. Ngao Kiệt một phen đỡ lấy Hồ Thập Bát, Ngao Ly không thềm dừng lại, ngay lập tức đuổi theo về phía thanh lam quang mang đã tiêu thất.

Hồ Thập Bát nhìn về phía Ngao Ly đã tiêu thất ho to “Đừng tổn thương hắn!! Hắn là. . .” lời chưa dứt, không dậy nổi một hơi khẩu khí nào nữa, trực tiếp ngất đi.

Lam sắc quang vạng : Không lo làm ăn tối ngày chỉ đi chơi đi bời ~~

ảnh tử : bóng đen, bóng người

hình hồ, nhân hồ: hình dạng hồ ly, hình dạng người

trường tụ/y tụ : tay áo

trường phát như ngân ti : tóc dài như tơ bạc (màu bạc mà mỏng như tơ)

ma văn mặc thanh sắc : ma văn là hoa văn ma (tà đạo thì phải) mặc thanh sắc = màu xanh đen

Chương 25

Ngao Kiệt ôm Hồ Thập Bát, càng lúc càng kinh hãi.

Thân thể Hồ Thập Bát trong lòng càng ngày càng lạnh như băng. Cái lạnh tựa như từ cốt tủy Hồ Thập Bát tản ra vậy, bất kể y tăng nhiệt độ thân thể mình lên mà ôm chặt lấy Hồ Thập Bát như thế nào, cũng không thể làm ấm hẳn. Nếu không phải vẫn còn một tia khí tức mỏng manh, Ngao Kiệt thật sự hoài nghi có phải Hồ Thập Bát đã. . .

Ngao Kiệt ôm Hồ Thập Bát gần như muốn bốc hơi, lại chỉ có thể lo lắng hoàn lo lắng, một chút biện pháp cũng không có.

Đang lúc rối bời, hạnh hoàng sắc quang mang chợt lóe, Ngao Ly đã trở lại, vẻ mặt hậm hực nói “Đuổi không kịp, để hãn thoát rồi!”

“Người trước cứ mặc kệ chuyện đó đi, mau mau đến xem rốt cuộc Hồ Thập Bát bị làm sao vậy!!” Ngao Kiệt ôm thân thể Hồ Thập bát không biết xoay xử ra sao, vừa nhìn thấy Ngao Ly tựa như thấy cứu tinh vội vàng hô to.

Ngao Ly thoáng nhìn Hồ Thập Bát cũng nhú mày, ngồi xổm xuống bên cạnh, dùng hai ngón giữa trở đặt ở mi tâm Hồ Thập Bát thăm dò nguyên thần của hãn, lại dò xét mạch tượng của Hồ Thập Bát. . .

Thế nào, thế nào?? Ngao Kiệt ở bên cạnh hỏi liên tục.

Ngoài mặt nghiêm túc ngưng thần, nhưng trong lòng Ngũ Long Quân đã ngửa mặt nhìn trời trợn mắt, cảm thấy bản thân đúng là đã bị hai tên đầu gối này đánh bại mà.

Trì độn đến mức này. . .

Hồ Thập Bát, Thất đệ a, hai tên các người đúng thật là tuyệt phối từ trên trời đá xuống a!

Đây không phải rõ ràng rành rành là do quá lâu không hấp tinh khí dẫn đến kiệt lực sao!!!

Hồ Thập Bát, bốn hồ ly này mỗi ngày đều ngốc hồ hồ đi theo Long Quân mà chạy loạn đông một chuyển tây một chuyển, quên luôn bản thân là huyền âm chi hồ, phải hấp thụ tinh khí đúng giờ mới có thể duy trì hoạt lực nguyên thần.

Mà Hồ Thập Bát lúc bình thường đều không chịu hấp thụ tinh nguyên của những sinh linh khác, chỉ hấp thụ nguyệt hoa tinh khí vào những đêm có trăng.

Hấp thụ nguyệt hoa tinh khí để luyện, ưu điểm là là hồn nguyên đặc biệt tinh thuần, không hề có vấn đề ô uế, hơn nữa cũng không cần tốn hại đến con người, dù gì mà nói thì chỉ cần trời không có mây, thời tiết tốt chút là đêm đó liền có mặt trăng treo cao, không hấp thì phí a.

Nhưng khuyết điểm là, sau mỗi lần hấp thụ như thế đều không thể duy trì lâu dài. . . giống như cái đạo lý người không ăn thịt thì có thể chống cự năm sáu giờ không thấy đói, nhưng chỉ ngồi chơi nói chuyện cái là nửa tiếng đã thấy đói đến khó chịu a.

Vậy nên yêu tộc thông thường rất ít khi chỉ trông vào mỗi hấp thực nguyệt hoa để duy trì hồn nguyên của bản thân, nhiều ít gì cũng phải có lúc đi hấp tinh khí của sinh linh khác.

Từ sau lần trừ yêu ở Đông Sơn lão đàm quay về rồi bị Long Quân một phen phun hỏa thiêu đến choáng váng ở ngoại thành mãi cho đến sau đó

cùng Long Quân chạy đến chạy đi khắp nơi, Hồ Thập Bát đã sớm đem chuyện hấp thực nguyệt quang bồi hồn nguyên vút ra khỏi đầu!

Ngao Ly thờ dài, Hồ Thập Bát, người thật là hồ ly sao? Không phải ai cũng bảo hồ ly đều vô cùng khôn khéo, vô cùng suy tâm tính kế, vô cùng chú ý đến thân thể kiện khang sao. . . Người như thế nào lại đem chuyện trọng yếu như vậy mà quên chứ, hiện tại làm cho kiệt lực đến mức lộ nguyên hình. Xem đi xem đi, hai cái lỗ tai hồ ly đều đã hiện ra rồi, thật là chưa thấy qua yêu quái nào không coi trọng bản thân mình mà cứ làm bừa như thế! Ta thật sự là phục người mà!!

Cả Thất đệ nữa. . . uổng cho người được xưng là cực hạng tinh anh của tinh ảnh trong Long tộc. . . đầu óc của người đều dùng để đánh nhau thôi hả?

Đây không phải là chuyện giải quyết rất đơn giản sao, đem Hồ Thập Bát áp đảo đi! Thượng hãn!! Trực tiếp bổ hoàn dương khí là xong chuyện, mỗi ngày đều dùng cái phương pháp ôm ôm như trẻ sơ sinh ôm nhau như thế thì trông chờ vào cái khí tức nửa sống nửa chết của hãn mà sống nổi sao!!

Ngao Ly chấn mạch Hồ Thập Bát, trong lòng nghĩ loạn cả lên, trên mặt cũng không nhịn được mà giật giật gân. Ngao Kiệt nhìn biểu hiện thất thường thay đổi liên tục trên mặt Ngũ ca mình, trong lòng cực kỳ bi thương, chẳng lẽ Thập Bát hãn!!!

“Thập Bát!!”

“Đừng kêu! Đã chết đâu trời!!”

“Thập Bát có còn thể cứu sao?” Ngao Kiệt nhìn Ngao Ly bằng ánh mắt tha thiết đầy hi vọng.

Lần đầu tiên phát hiện xú kiếm đệ đệ của mình cư nhiên lại có biểu tình như thế, Ngao Ly bỗng nhiên đại hỉ trong lòng. . .

Tiểu tử người cũng có hôm nay!

“Khụ.” Ngao Ly cau mày, hắng giọng một cái “Cũng không hẳn là . . . không có cách cứu. . .”

“Ngao Ly ca!!!”

Ngao Ly cảm thấy vui muốn chết luôn, xú tiểu tử này rốt cuộc cũng gọi mình là Ngao Ly ca!!

. . .mặc dù là vì một con hồ ly. . .

Ai, đệ đệ quả nhiên là lớn rồi không nên lưu a. . . nhưng mà tâm trạng ca ca vẫn rất cao hứng nha.

Ngao Ly ở trong lòng âm thầm lặng lẽ lau đi giọt lệ đang lãng dài từ khóe mắt.

“Có cách cứu, nhưng mà phương pháp cứu thì. . .” Ngao Ly cố ý bày ra biểu tình khó xử.

“Phương pháp gì? Nghe nói phải đi trộm đan dược của Thái Thượng Lão Quân, vẫn là phải đi trộm đan dược của Thái Thượng Lão Quân!?”

Thất đệ, trong đầu người ngoại trừ đi trộm đan dược của Thái Thượng Lão Quân thì không còn biện pháp nào khác sao. . .

Thiệt tình, cái loại chuyện này mà cũng để ca ca ta hao tâm tổn trí, Ngao Ly nghĩ nghĩ, dù sao ta cũng là hảo ca ca, thôi thì giúp các người thúc đẩy một phen, giúp hai tên đầu gối các người mau chóng đơm hoa kết trái vậy!

“Khụ. . .không cần làm thế. . .” Ngao Ly ra vẻ khó xử, ghé vào tai Ngao Kiệt bảo, như thế này, như vậy như vậy một trận.

Ngao Kiệt trừng lớn mắt “Như vậy thật là có thể cứu Thập Bát?”

“Thật sự thật sự thật sự” Ngũ Long Quân trừng cặp mắt tròn xoe của mình, mãnh liệt gật đầu “Người nhìn vào cặp mắt chân thành của ta đi, từ nhỏ đến giờ Ngũ ca có từng gạt người một lần nào chưa hả!? (là không chỉ một lần thì có, tiểu Ngũ. . . = =) người nhanh lên đi, Thập Bát muốn lộ đuôi ra rồi, kế tiếp toàn thân đều trở lại hồ hình, lúc đó muốn cứu cũng không được!!” trong lòng thở phào, may mà tiểu Thất ngốc ngốc. . . lừa quá dễ. . .

Ngao Kiệt làm sao dám tiếp tục do dự, một hơi hôn xuống miệng Hồ Thập Bát!

Ngao Ly muốn đập đầu vào tường cho rồi. Bảo người hôn a!! Là hôn, không phải thân thân a!! Người dùng cái môi mà cọ tới cọ lui như thế có tác dụng cái gì a!! Vói đầu lưỡi vào đi!! cắn miệng của hắn, hấp đầu lưỡi hắn, liếm lợi hắn!! Uy hắn khẩu dịch a!! Uy uy!!

Ngao Kiệt hôn đến nửa ngày mà Hồ Thập Bát không có phản ứng, lại ngẩng đầu nhìn Ngao Ly, trong mắt bắt đầu nổi sát khí “Tại sao không có tác dụng!!”

Ngao Ly = =||| như vậy nếu mà có tác dụng thì đó mới thực là TMD gặp quý a. . .

Ngũ Long Quân bị đệ đệ gần ngàn tuổi của mình hối thúc chỉ đạo kỹ thuật đang lúc làm “cái chuyện này”, thực là hạnh khổ người a. . .

=====

Ngao Kiệt dùng đầu lưỡi khiêu khai cánh môi Hồ Thập Bát, dựa theo phương pháp Ngao Ly chỉ mà hôn hắn.

Cánh môi mềm mại tương giao, hơi thở của cả hai quấn quít lấy nhau. . .

Hương vị nhàn nhạt trong không khí bỗng thoảng ra, càng lúc càng đậm hơn. Ngao Kiệt hôn đến có chút vong tình. . . y không hiểu cảm giác đang

dần dần dâng lên trong lòng mình là gì, chỉ cảm thấy chuyện đang làm hiện tại rất thoải mái, đến mức khiến cho suy nghĩ như cũng đình chỉ lại, trong lòng chỉ muốn cứ như vậy mà hôn nhau mãi.

Dương khí Long Quân từ khẩu thủy vào miệng chậm rãi tiến nhập cơ thể Hồ Thập Bát, Ngao Kiệt cảm nhận được thân thể Hồ Thập Bát bên dưới có chút động, liền ngừng lại nhẹ giọng gọi “Thập Bát? Thập Bát?”

Mi mắt mông manh phủ lên đôi mắt Hồ Thập Bát khẽ giật, tiệp mao run run, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, ánh mắt nhìn thẳng vào Long Quân đang đè trên người hắn.

Ngao Kiệt nhìn ánh mắt kia không khỏi cả kinh, nhãn mâu mặc sắc của Hồ Thập Bát cư nhiên trở thành thanh sắc!

Hồ Thập Bát diện vô biểu tình, nhãn thần thanh hôi trong suốt không chút tạp chất nhìn Ngao Kiệt, trong đồng không hẹp dài bỗng chợt lóe một tia u lam quang mang yêu dị.

Hồ Thập Bát đưa tay ôm đầu Ngao Kiệt trụ chặt, ngẩng đầu hôn lên.

Lần này hôn là do Hồ Thập Bát chủ động, khác với ôn nhu của Long Quân lúc nãy, là nụ hôn tựa mãnh liệt tựa như cuồng phong sậu vũ, tràn ngập tình ý tình vị.

Tách ra, cánh môi sưng hồng đọng lại quang mang ngân lượng đầy ám muội.

Dưới ánh trăng đêm, Hồ Thập Bát y phục giải khai, nằm ngửa trên mặt đất, hung phúc nhấp nhô, thờ dốc từng hồi từng hồi, nơi khóe mắt hiện ra một tia ửng đỏ, tà tà nhìn Ngao Kiệt.

Hô hấp Ngao Kiệt cũng trở nên có chút rối loạn, nhìn Hồ Thập Bát như vậy mà trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Hồ Thập Bát như vậy, vừa xa lạ lại vừa mỹ lệ như thế, làm cho người ta không thể nào dời mắt đi. . .

Đây là Hồ Thập Bát, nhưng cũng chẳng phải là Hồ Thập Bát. . .

“Người. . .” lời muốn nói chưa kịp xuất khẩu, Ngao Kiệt đã bị Hồ Thập Bát trụ đầu tiếp tục hôn.

Ngũ Long Quân ở cạnh búng tay cái tách.

Ồn rồi, bây giờ là Hồ Thập Bát vì nguyên hồn suy kiệt mà khát cầu tinh khí, bởi vậy đối với dương khí cực kỳ mẫn cảm, lúc này Ngao Kiệt liên tục khiêu khích đã khơi dậy tình ngọc trong Hồ Thập Bát, hiện tại Hồ Thập Bát đã hoàn toàn bị yêu tính thú tính đè xuống mà hành động theo bản năng.

Ngũ Long Quân tâm nói, tuy ta đây là một con rồng tính tình cởi mở, không câu nệ tiểu tiết. . .nhưng cũng không muốn tận mắt nhìn hiện trường biểu diễn của thân đệ đệ mình cùng người khác, vì thế chuyển vị trí quan sát ra sau bụi cỏ, trong lòng âm thầm cầu nguyện, tiểu Thất người cũng đừng để Thập Bát ăn đến ngay cả xương cũng không còn a a !!

=====

Bị Hồ Thập Bát hôn cuồng phóng như thế, đại não Ngao Kiệt đã hoàn toàn không thể tự hỏi được gì nữa, chỉ cảm thấy thoát cái thiên hạ đảo điên, mở mắt ra lại, đã thấy Hồ Thập Bát phản hạ vi thượng, áp Ngao Kiệt lên mặt đất, ky khóa trên thắt lưng Long Quân.

Hắc phát trường trường phiêu tán trong gió, mâu thuẫn thanh sắc lãnh lãnh nhìn Ngao Kiệt, đột nhiên Hồ Thập Bát nở nụ cười.

Khóe mắt vươn ướt lại ửng đỏ, đầu lưỡi phấn hồng sắc thoát ẩn thoát hiện giữa hai cánh môi, nhất tiểu như thử phong tình, như thử mị hoặc, kết hợp với nét mặt anh tuấn của Hồ Thập Bát chẳng những không có cảm giác bất

hài hòa mà ngược lại tạo nên loại ý vị độc đáo khiến người ta không thể dời tầm nhìn ra khỏi được.

Ngao Kiệt nhìn Hồ Thập Bát như thế, đến hô hấp cũng như ngừng lại.

Hồ Thập Bát khiêu thần, cúi đầu nhìn Ngao Kiệt đang ngốc ngốc nhìn hẳn, vươn hai tay đặt lên ngực Ngao Kiệt nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên tóm lấy y lĩnh, hai tay dụng lực xé một phát, xoát một tiếng, y phục trên người Long Quân đã bị xé ra.

Mặt Ngao Kiệt [=]= mà ngây cả người, hiện tại sự tình phát triển đã hoàn toàn vượt qua phạm vi mà y có thể hiểu được, tuy là Hồ Thập Bát tỉnh lại khiến y rất cao hứng. . .

Nhưng mà, nhưng mà Thập Bát thật là kỳ quái a!

Này này này rốt cuộc là làm sao vậy nha!

Trong lòng kêu gào không ngừng, Ngao Kiệt tuy có thể phản kháng nhưng lại sợ sẽ thương tổn đến Hồ Thập Bát, giờ phút này chỉ có thể ngoan ngoãn để Hồ Thập Bát áp dưới thân, còn chu đao mà đưa tay ra đỡ lấy thất lực Hồ Thập Bát ngồi lại cho ngay ngắn trên người mình.

Hồ Thập Bát híp mắt, mi sao nhãn giác đều chứa đầy phong tình, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, cúi đầu một hơi bắt đầu cắn xuống.

hạnh khổ : vừa vui vẻ vừa đau khổ ~~

tình ngọc : :’> chắc, tức là bản năng ấy ấy a~ bạn Thập Bát là hồ ly mà, thiên chức là dụ nhân nên về cái bản năng ấy ấy cũng hơn người

phản hạ vi thượng : đảo dưới bò lên

Hắc phát trường trường : tóc đen thiệt dài

nhất tiếu như thử phong tình, như thử mị hoặc : nụ cười phong tình như thế, mị hoặc như thế

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Buồn bực hừ một tiếng, Ngao Kiệt ngăn không cho Hồ Thập Bát gặm gặm cổ mình nữa, cảm giác chỗ đó chắc chắn là đã chảy máu. . .

Cái kia so với lời Ngũ ca nói không giống nhau a!

Tại sao, tại sao Hồ Thập Bát tự dừng lại muốn hút máu mình chứ?

Cảm giác được Ngao Kiệt áp trụ đầu mình, Hồ Thập Bát bất mãn né tránh, nhẹ nhẹ liếm vết thương lúc này mình vừa gây ra trên cổ Ngao Kiệt, đột nhiên lại há mồm cắn tiếp.

Ngao Kiệt vừa mới nhẹ nhàng thở phào, đang phiêu phiêu xúc cảm mà hưởng thụ cảm giác ôn nhuận của đầu lưỡi Hồ Thập Bát, đột nhiên lại bị một trận đau nhức, nhịn không được mà rống to lên.

Ngũ Long Quân đang tránh (rình) sau bụi cỏ không khỏi đổ mồ hôi lạnh, hiện tại rốt cuộc là tới cái tình huống nào rồi? Giống như thực phẩm thiết. . .

Tiểu tiểu tiểu tiểu Thất. . . Tại sao lại là người kêu gào. . . Chẳng lẽ, người là thụ? ? ? ?

Ngũ Long Quân liếc mắt khắc chế ý niệm muốn liếc mắt thăm dò một cái, trong lòng niệm liên tục: phi lễ vật thị, phi lễ vật thị, nhìn đệ đệ mình làm việc sẽ bị đau mắt hột a, tiểu Thất người cố chịu đựng nha, dù gì người cũng thích Hồ Thập Bát mà, bị hấn công cũng không sao cả. . .

Được rồi, lấy trình độ nhược trí của tiểu Thất mà nói thì. . . cho dù có bị công có khi hấn cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì đâu OTZ

=====

Hồ Thập Bát áp sát người lên thân thể Ngao Kiệt, một đường từ cổ xuống mà liếm, lưu lại ẩm ướt trên khắp người Ngao Kiệt.

Vết hôn ẩm từng vết cùng vết răng rõ rệt xuất hiện.

Đồn bộ hạ xuống, Hồ Thập Bát ngồi giữa hai chân Ngao Kiệt, thắt lưng thon dài rắn chắc, gợn những đường cong cực kỳ mỹ hảo, chậm rãi lay động, dụng đồn biện đè ép lên nơi nào đó.

Nhưng đệ đệ Ngao Kiệt vẫn nằm ngủ say sưa, không hề có chút phản ứng.

Thấy Ngao Kiệt bất vi sở động, Hồ Thập Bát đưa tay cầm lấy tiểu đệ giữa hai chân, Ngao Kiệt hít một hơi “Thập Bát! Người, người làm cái gì. . .”

Lời nói chưa dứt, Hồ Thập Bát đã nắm lấy phân thân giữa hai chân bắt đầu cao thấp trều lộng.

Ngao Kiệt triệt để hôn mê choáng váng. . .

Thập Bát tại sao lại muốn sờ cái đó của mình?

Động tác này đại biểu cho cái gì? Tuy là kỳ quái. . . nhưng mà cũng thực thoải mái. . .

Nhiệt độ thân thể từ từ tăng dần, theo tiết tấu của Hồ Thập Bát, Ngao Kiệt nhắm hờ hai mắt, cảm thấy dường như có một cảm giác khoái hoạt đang dần dần dâng lên.

Ngao Kiệt chung quy. . rất khó khởi tính, Hồ Thập Bát lộng nửa ngày, giữa hai chân vẫn cứ bán nhuyễn bất ngạnh.

Hồ Thập Bát cup mắt suy nghĩ, cúi đầu thở ra một tiếng, tiếp theo thân hình hướng xuống phía dưới, cứ nhiên đưa tay luồn ra sau lưng Ngao Kiệt mà sờ soạng, Ngao Kiệt toàn thân đều cứng ngắc, thanh âm run rẩy “Thập. . . Bát. . .”

Hồ Thập Bát căn bản không thèm để ý đến, ngón tay thon dài duỗi đến thân hạ Ngao Kiệt, lại sờ soạng nhập khẩu phía sau của Ngao Kiệt, đầu ngón tay lãnh lãnh đảo chuyển ở chung quanh.

Mặc dù không tới mức khó chịu, nhưng mà vị trí kia bị ngón tay Hồ Thập Bát nhẹ nhàng mà ấn lộng như thế, Ngao Kiệt toàn thân đều cảm thấy không thích hợp, chân tóc đều như muốn dựng thẳng đứng lên, thực rất muốn chấm dứt cái cảm giác khác thường này. Bất giác không kèm được mà nâng chân lên, muốn đẩy Hồ Thập Bát ra.

“Ân a. . .” trường âm ngân dài, trầm thấp mà phát ra rên rĩ. Đầu gối Ngao Kiệt nâng lên vừa lúc đặt tại giữa hai chân Hồ Thập Bát. Hồ Thập Bát táo dĩ tình đồng, giữa hai chân kiên ngạnh như thiết, bị Ngao Kiệt chạm vào một cái, liền khiến cả cơ thể chấn động.

Hồ Thập Bát cố gượng thân thể, tựa vào đầu gối Ngao Kiệt, yêu đồn di động lên xuống, cứ nhiên lợi dụng đầu gối của Ngao Kiệt để mà tự mình gợi dậy khoái hoạt.

Này. . .đây là cái tình huống gì. . .!!

Ngao Kiệt nửa chân cong lên, cử động một cái cũng không dám, nào cùng tế bào cơ bản toàn bộ đã đồng loạt bãi công, ngốc lẳng ra mà nhìn Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát tựa trên đầu gối Ngao Kiệt mà cọ xát nơi tư xứ của mình, miệng bắt đầu phát ra tiếng rên rĩ trầm thấp, đầu ngưỡng lên, đầu lưỡi hơi hé ra, hầu kết trượt cao thấp, hô hấp càng ngày càng dồn dập, đột nhiên ôm

chặt lấy chân Ngao Kiệt, toàn thân đều run rẩy, dùng sức liên đỉnh vài cái, lên cao trào.

Hồ Thập Bát vừa lên xong, yếu ớt mà dựa vào đùi Hồ Thập Bát, thân mình vẫn còn trong dư vị mà nhẹ nhàng run rẩy, như tiểu miêu khép nửa mắt, thở ra một hơi thật dài, trong không khí dần dần tán khởi khí vị mị hoặc nồng đậm.

Dưới thân Ngao Kiệt rung mình một cái, cứ nhiên bắt đầu đứng dậy. . .

Hồ Thập bát ngồi trên người Ngao Kiệt làm sao lại không cảm giác được, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở, nở nụ cười.

Tay chống lên ngực Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát nâng người cười lên hạ thân Ngao Kiệt, trầm hạ thất lưng, chậm rãi đem phân thân Ngao Kiệt nuốt vào cơ thể, cảm giác được Ngao Kiệt đang từng chút một tiến nhập.

Hai người đều không nhịn được mà phát ra một tiếng ngâm nga.

Hồ Thập Bát ngồi trên người Ngao Kiệt, cao thập lên xuống phun ra nuốt vào, dần dần cảm thấy... đuối.

Ngao Kiệt cảm thấy thân thể nóng dị thường, khí toàn thân đều tập trung xuống hạ thân, máu trong cơ thể đang sôi trào gào thét giống như muốn tuôn ra ngoài, mắt híp lại, mâu tử lưu kim cuối cùng vì tình ngọc hun nóng đỏ rực lên.

=====

Hai chân Hồ Thập Bát mở toang, bị Ngao Kiệt từ chính diện mãnh lực quán nhập, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ không rõ là vì vui sướng hay là vì thống khổ.

Hắn không nhớ nổi bản thân đã lên bao nhiêu lần.

Ban đầu Hồ Thập Bát còn có thể chủ đạo tiết tấu, có điều hiện tại Ngao Kiệt giống như đã được khai sáng, cuồng phong sậu vũ mà phản kích trở lại, lần lượt va chạm, mỗi lần hạ xuống đều đánh sâu vào đến tận điểm mất cảm chết người, đánh đến Hồ Thập Bát toàn thân đều cảm thấy hưng phấn mà mức run rẩy, thân thể liên tục đạt cao trào, khiến toàn thân đều thoát lực, chỉ có thể bao lấy Ngao Kiệt mặc hấn va chạm, hoàn toàn không thể theo kịp tiết tấu của Ngao Kiệt, mà ngay cả rên rỉ cũng đều trở nên đứt quãng.

Ngũ Long Quân tránh (rình) ở sau bụi cỏ, bưng mặt (cầm máu), hảo, hảo kịch liệt. . .

Tiểu Thất! Làm tốt lắm! Rốt cuộc nắm lấy quyền chủ động trở lại~!
Không hổ là dương tinh đệ nhất phát đồng long tử. . .

Đồng. . . Đồng. . .

Ngũ Long Quân chợt nhớ ra một chuyện, quát quát từ bụi cỏ xông ra ngoài.

Hồ Thập Bát hiện tại đang bị Long Quân quán xuyên từ phía sau, toàn thân đã sớm kiệt lực, thần trí cũng đã trở nên hỗn loạn, nếu không phải Ngao Kiệt giống như cái đinh cắm vào thân thể hấn, lại dùng tay nắm lấy thắt lưng giúp hấn có thể chống đỡ thì, chỉ sợ hấn đã sớm nằm thẳng cẳng trên mặt đất mà hóa thành một vũng xuân thủy.

Hồ Thập Bát ra đến hạ thân một mảnh ẩm ướt, nhưng Ngao Kiệt vẫn còn rong ruổi trên người hấn lại giống như tinh lực vô cùng vô tận, lực mạnh mẽ mà lại ngoan chuẩn, tinh quan khẩn tóa, cư nhiên một lần cũng chưa ra.

Hồ Thập Bát, đầu đặt trên mặt đất, mồm há ra, nhưng ngay cả thanh âm cũng không phát ra nổi.

Ngao Kiệt lại mãnh đấm thêm một cái, Hồ Thập Bát bao lấy hãn thật chặt, toàn thân run lên, nhưng rốt cuộc cũng chẳng xuất ra được cái gì.

Lúc Ngao Ly xông ra chính là nhìn thấy một cảnh như vậy, Hồ Thập Bát thần trí đã muốn hôn mê, dịch thể xuất ra một đồng rối mù, mà Ngao Kiệt hai mắt đỏ hồng, ngay từ đầu đã bị dục vọng đập cho bất tỉnh, vẫn đang áp Hồ Thập Bát mà va chạm cực nhanh, ngay cả dừng lại một cái cũng không có.

Ngũ Long Quân quyết định thật nhanh, hướng về mạn sườn Ngao Kiệt hung hăng chọt một cái.

Đột nhiên bị đánh vào chỗ yếu, Ngao Kiệt kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể run lên, tinh quan đại khai, rốt cuộc cũng ra!

Dịch thể nùng nhiệt. . .

. . .phun vào trong cơ thể Hồ Thập Bát, thời gian thật dài, mà lượng lại đại, bắn vào Hồ Thập Bát đến mức cơ bụng bằng phẳng có chút trướng lên.
. . . (- - |||)

Xuất xong, Ngao Kiệt ồ ồ thở dốc, mở mắt lại lần nữa mới hồi phục chút tỉnh táo, nhưng chỗ tiếp nối giữa hai người vẫn sung mãn nhiệt độ, nóng đến muốn bỏng người, mạch động thành thạch thành thạch như đang tự chứng minh hoạt lực.

Ngao Ly níu lại “Có muốn cũng không được làm nữa, làm nữa Hồ Thập Bát sẽ tử đó!”

Long chính là đứng đầu vạn yêu, đồng thời cũng là yêu tộc trung tính chí ngân giả. Tình đồng chi thì có thể kéo dài liên tục cửu thiên cửu dạ.

Mà Ngao Kiệt lại là thuần dương chi thể, ban đầu tinh quan vốn dĩ tồn đọng trong người, nếu không phải Ngao Ly ngay chọt một phát vào chỗ yếu

khẩn của y, khiến cho tinh quan chứa đựng nguyên dương phóng xuất ra, chỉ sợ Hồ Thập Bát lúc này thật là bị giết sống rồi.

Ngao Ly dặn Ngao Kiệt đừng cử động hạ thân của Hồ Thập Bát, còn mình thì nhẹ nhàng thăm dò hơi thở của Hồ Thập Bát, thấy khí tức Hồ Thập Bát đang dần dần khôi phục, trên người còn phát ra lam sắc quang mang nhàn nhạt, tai hồ ly trên đầu cùng đuôi sau mông cũng dần dần tiêu thất, mới thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm.

May mà cuối cùng ta không gây ra họa lớn. . . Ngao Ly xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Ngao Kiệt bên cạnh một chút cũng không biết, tình đồng mới rồi bản thân suýt chút nữa đã cướp luôn cái mệnh Hồ Thập Bát, hiện tại thấy thân thể Hồ Thập Bát đã khôi phục, mặt mày hớn ha hớn hở mà dán lên người Hồ Thập Bát cọ a cọ ~~

Nhìn Ngao Kiệt như vậy, Ngũ Long Quân âm thầm hạ quyết tâm. . . vì cuộc sống tính phúc tương lai của Hồ Thập Bát, vì mặt mũi của Long tộc! Sau khi trở lại tộc nhất định phải khẩn cấp mở một khóa chi đạo giáo dục kỹ thuật tình thú cho tiểu Thất. . .

Cứ như vậy, lần đầu thể nghiệm của Hồ Thập Bát cùng Ngao Kiệt, ngay lúc hai tên đương sự đều không hiểu là cái tình huống chi mô, trong tình huống mơ hồ mà hờn hờn ngạc ngạc, phát sinh, cũng kết thúc luôn. . .

bất vi sở động : không nhúc không nhúc ~~

khởi tính : nổi lên dục vọng :>

tảo dĩ tình đồng : đã sớm nổi lên dục vọng a

tình đồng : làm ấy ấy ý

yêu đôn : lưng mông

dương tinh đệ nhất phát đồng long tử. : đồng long tử (long còn zin)
dương tinh số một trời sinh, ý là khen đó

tinh quan : semen~~~

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lúc Hồ Thập Bát tỉnh lại, nhìn thấy tịch dương kim sắc từ dậu cửa sổ chiếu vào, ôn ôn nhu nhu mà soi rọi trên mặt bàn, tràn xuống mặt đất, tựa như một phiến vàng lấp lánh kỳ quái tinh tế bị vỡ ra rải rắc khắp nơi.

Ngao Ly ngâm nga tiểu khúc, đang ngồi ở cạnh giường hăn ăn đường sao lật tử.

Hồ Thập Bát khẽ giật nhẹ thân thể, Ngao Ly liền lập tức xoay đầu lại nhìn hăn, nở nụ cười “Tỉnh rồi?”

Hồ Thập Bát mở to hai mắt, nhận ra bọn họ hiện đang ở trong một tử ốc ở Thanh Vân Sơn.

“Người vậy mà thật lợi hại, ngủ thực là có nề nếp, ba ngày liên tục vậy mà đến trở mình cũng không có lấy một cái ~” Ngũ Long Quân sáp lại gần, ngón đường sao lật tử đầy một miệng thiếu điều sắp phun ngược ra ngoài “Đói bụng không? Khát hay không? Muốn ăn cái gì không?”

“Ách, không cần. . .” đại não Hồ Thập Bát hiện tại đang trống không, con mắt chớp a chớp định ngồi dậy, kết quả vừa gượng thắt lưng. . .

“Ngô. . .” Hồ Thập Bát ôm thắt lưng nằm xuống trở lại.

Ngũ Long Quân nhìn Hồ Thập Bát bằng ánh mắt đồng tình. Đêm đó bị lăn qua lăn lại liên tục như vậy, thắt lưng không đau mới là lạ, ngẫm ngẫm lại, Hồ Thập Bát bị như vậy cũng có chút dính líu tới mình, vì thế định tạ lỗi nhào qua đưa tay tính giúp Hồ Thập Bát xoa bóp.

Hồ Thập Bát cuống quít ngăn tay Ngao Ly “Không sao, không sao. . . chỉ là nằm hơi lâu. . .thắt lưng hơi tê chút thôi. . .”

Ngao Ly âm thầm trộm cười trong lòng, cũng không nói ra chuyện hôm đó, tiếp tục bóc đường sao lật tử ăn.

Người tỉnh lại, trí nhớ trong não tự nhiên cũng sẽ tỉnh lại theo.

Hồ Thập Bát tim đập bình bịch, chuyện xảy ra đêm đó, hẳn nhiều ít gì cũng còn nhớ được đôi chút, chẳng qua là vào thời điểm đó, ý chí của hắn thật sự quá mức bạc nhược, căn bản không thể khống chế thân thể của mình, tuy thật sự muốn liều mạng mà ngăn cản chính mình, nhưng thân thể lại không nghe theo ý chí của hắn, lại đối với Ngao Kiệt làm ra cái loại sự tình như vậy. . .cái loại hành động vô liêm sỉ như vậy. . .

Hồ Thập Bát nằm úp mặt trên giường, chôn mặt vùi vào trong chăn, từ cổ đến lỗ tai đều đỏ bừng. . . mình còn mặt mũi nào mà gặp Ngao Kiệt nữa a a a a!!

Nhắc đến Ngao Kiệt. . hình như hắn không có ở đây. . .

Ngẩng đầu, Hồ Thập Bát đảo mắt tìm khắp nơi, thử cảm thụ khí tức của Ngao Kiệt, nhưng khiến hắn thất vọng là, xung quanh căn bản không có khí tức Ngao Kiệt.

Chẳng lẽ. . .

Trong đầu Hồ Thập Bát đột nhiên hiện ra một ý nghĩ đáng sợ, bởi vì phần trí nhớ của hắn chỉ tới khúc áp đảo Ngao Kiệt, đến đoạn hắn lần đầu tiên đạt đến cao trào, chỉ có bấy nhiêu.

Nên hiện tại, trong não Hồ Thập Bát đang suy nghĩ là : chẳng lẽ mình cư nhiên đã đối với Ngao Kiệt làm làm làm làm. . .!!!

Cho nên hẩn sinh khí, sau đó bỏ đi mất???

(Thập Bát cứng xem trọng năng lực nhỏ bé của mình ghê nhở. . .
Lượn~~)

Ngũ Long Quân vừa nhai đường sao lật tử vừa nhìn Hồ Thập Bát đang nằm tại chỗ cả kinh từng chập biến sắc từng đợt mà đầu đầy hắc tuyến.

Hiện trong lòng Hồ Thập Bát đang suy nghĩ cái gì y hoàn toàn biết rõ, trong lòng thầm thở dài, lúc trước cứ tưởng là hai tên đầu gỗ này đã làm xong chuyện đó thì quan hệ giữa hai người sẽ có một chút tiến bộ. . . xem ra vẫn là mình suy nghĩ quá ngây thơ.

Vì thế, khụ một tiếng, thấy Hồ Thập Bát ảm đạm xoay đầu lại nhìn mình.

“Người tìm tiểu Thất đúng không? Hẩn bây giờ không có ở đây. . . trong tộc có một vài việc nên tìm tiểu Thất trở về xử lý, hẩn làm xong sẽ quay lại.”

“Vốn là ta cũng định theo hẩn trở về, nhưng tiểu Thất lo cho người, nói người tỉnh lại không thấy chúng ta sẽ thấy lo nên bảo ta ở đây đợi đến khi nào người tỉnh lại mới có thể trở về.”

“Hẩn, hẩn còn nói cái gì khác không?” Hồ Thập Bát có chút khấn trương, cổ họng ngắc ngư.

Ngao Ly trợn mắt nhìn “Hẩn bảo không muốn trở về tộc, muốn ở đây với người cơ~~~”

Hồ Thập Bát đỏ mặt, bụng xấu của Ngao Ly bắt đầu khai triển.

“Ân, đêm đó, giữa Ngao Kiệt với người đã xảy chuyện gì a?” đuôi ác ma của Ngao Ly sau lưng lay động a lay động, ngoài mặt lại trưng ra cái

mặt tò mò cười đến khờ dại dã man.

Nghe Ngao Ly hỏi lời đó, mặt Hồ Thập Bát càng đỏ hơn, chi chi ngô ngô “Đêm. . . Đêm hôm đó. . .”

“Đêm hôm đó người không phải là cùng một tên hắc y nhân giăng co sao, lúc ta và Ngao Kiệt đuổi tới nơi, ta vội vã đuổi theo tên hắc y nhân kia, đến lúc ta trở lại thì người cũng đã té xỉu, thế nên ta rất là hiếu kỳ nha, hai người lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a? Người như thế nào lại té xỉu vậy? Tại sao tự dưng ngủ một hơi bỗng ngày?” Ngũ Long Quân điệu bộ thiên chân vô tà mà chớp a chớp mắt, trong lòng cười đến ruột cũng muốn rút gân.

Hồ Thập Bát mặt đỏ bừng giống như con cua luộc, như tôm áp chảo mà lấp bắp “A? A. . .Cái đó. . .Ta ta ta cũng không biết. . .”

Hù quý hả trời~~!!

Ngũ Long Quân đắc ý, nhìn người như vậy là biết không phải cái gì cũng không nhớ rồi ~~ chẳng qua là không nhớ hết toàn bộ thôi ~~ nhưng còn một chút trí nhớ là được rồi, dễ xử ~~ hai tên đầu gỗ đầu óc đã trì độn rồi, da mặt còn mỏng như vậy, bất quá nếu đã bước qua cái vạch kia rồi, có lần đầu tiên còn sợ không có lần thứ hai thứ ba sao? Loại chuyện này, làm nhiều lần tự nhiên sẽ thuần thục hơn, về sau cũng sẽ không phải chịu thống khổ như vậy nữa.

Ngao Ly nhìn bộ dạng đỏ mặt của Hồ Thập Bát thì cảm thấy thú vị cực kỳ, vì thế tiếp tục gheo hắt, thế là bày ra cái mặt be bé hăng hái bừng bừng bước lên nhìn nhìn.

Hồ Thập Bát lắc lắc đầu, khụ khụ một tiếng, không phải gặp Ngao Kiệt ngay khiến hắt thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm.

Vì chuyện đã phát sinh đêm hôm đó nên Hồ Thập Bát thật sự không có biện pháp tưởng tượng mình phải lấy cái bộ dạng gì để mà đối mặt với Ngao Kiệt. . .

Chỉ là, khoan khoan. . .!

Hồi tộc xử lý công việc. . .

Hồ Thập Bát ngược đầu lên nhìn Ngũ Long Quân, trong mắt tràn đầy lo lắng “Xử lý công việc. . . là thu yêu sao?”

Phụt~ bắt đầu lo lắng rồi?

Ngũ Long Quân trong lòng gật gù, thật tốt. Tiểu Thất vận khí sao lại tốt như vậy chứ, người xem lão bà người chọn đi, ra nhà trên xuống nhà dưới lên luôn giường, lại còn một lòng một dạ đối với người tốt biết bao ~~ vừa nghe người hồi tộc để xử lý công việc đã bắt đầu lo lắng có phải thu yêu sẽ gặp chuyện nguy hiểm bất trắc không. . .

Ngao Ly đảo đảo mắt, cười nói “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, chỉ là trưởng lão trong tộc muốn mở cuộc họp mặt, thượng nghị một chút an bài công tác cùng nhân bố trí nhân viên cuối năm ấy mà ~~ không có gì nguy hiểm đâu, người cứ yên tâm đi ha ~”

Nghe Ngao Ly nói như vậy, Hồ Thập Bát mới thấy yên lòng, thay đổi tư thế ngồi ngay ngắn trên giường.

Ngao Ly đưa cho Hồ Thập Bát một bì thư “Thập Bát a. . . có một chuyện, ta muốn hỏi người một chút.”

Tay đón bì thư, Hồ Thập Bát nhìn vẻ mặt Ngao Ly đột nhiên vô cùng nghiêm túc, có chút khẩn trương, hẳn cũng đã đoán được Ngao Ly muốn hỏi mình cái gì. . .

“Hắc y nhân đêm hôm đó giằng co với người, người biết hãn? Hãn có quan hệ thế nào với người?”

Nhẹ nhàng uống một ngụm nước, Hồ Thập Bát cụp mắt, trầm mặc hồi lâu.

“Người đó. . .” Hồ Thập Bát dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve thanh tử bìu duyên bóng loáng nhẵn nhụi “Thân phận người đó, hiện tại ta vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn lắm.”

Hồ Thập Bát nhớ lại gương mặt mà mình đã kinh kiến đêm đó.

Người đó thực sự là Điện Lam cứu cứu của mình sao? Khí tức xa lạ như thế, trường phát ngân bạch sắc, song mục huyết hồng, ma văn mặc thanh sắc đầy khắp gương mặt, hoàn toàn không giống cứu cứu trong miêu tả của Hồng Ngọc.

Nhưng mà, nếu người đó không phải cứu cứu, tại sao lại có diện mạo giống Hồng Ngọc y như đúc, tại sao lúc ở hậu hoa viên của Lang công tử lại xuất thủ cứu giúp mình, lại sử dụng Phong thần thuật mà chỉ có Hồ tộc mới có thể dùng với mình, tại sao đêm đó lại thủ hạ lưu tình với mình. . .

Hồ Thập Bát đỡ trán, cảm thấy trong não một trận loạn âm âm.

Ngao Ly vỗ vai Hồ Thập Bát, cười cười “Không muốn nói thì không cần phải nói, ta cũng không miễn cưỡng người. . .Ta chỉ muốn nói cho người biết a, mặc kệ người với kẻ kia có quan hệ thế nào, hãn tuyệt đối là địch chứ không phải bạn, hãn sử dụng là sức mạnh hắc ám cực đại, sức mạnh đó giống hệt với sức mạnh của gã hắc y nhân đã tập kích chúng ta lúc ở Quý tập ngày đó.”

“Người đó. . .hãn đã cứu ta.” Hồ Thập Bát ngậm ngừng, rốt cuộc quyết định thuật lại cho Ngao Ly nghe chuyện lần đó chứng kiến ở hậu hoa viên nhà Lang công tử.

“Ta không thể xác định hẳn có phải cứu cứu của ta hay không. . .nhưng ta cảm thấy hẳn cũng không có ý muốn hại ta.”

“Ngao Ly cau mày “Long. . .trư. . .” đột nhiên trong đại não chợt lóe.

A! Phải rồi! Nguyên lai mục đích của chúng là như thế!! Ngao Ly căn môi, nếu đúng như mình đoán, tểu Thất hiện tại rất nguy hiểm!!

“Thập Bát.” Ngao Ly chụp tay Hồ Thập Bát “Ta đột nhiên nhớ có một chuyện cần phải làm gấp, người. . .người trở về yêu giới trước được không? Ta cùng tiểu Thất đều rời đi, một mình người ở trong này sợ là có chút nguy hiểm. . .”

“Ta. . .” không đợi Hồ Thập Bát trả lời hết câu, từ ngoài rừng tử trúc đã nghe có người lớn tiếng mắng chửi “Hồ Thập Bát!!! Người có ở trong đó không! Nếu ở trong đó thì mau mau lăn ra đây cho lão nương!!!”

Nghe giọng nói đó, Hồ Thập Bát choáng váng ~

Kia cư nhiên là thanh âm thân thân lão nương thiên hạ vô song của hẳn ~ Hồ Hồng Ngọc!!

đường sao lật tử : hạt dẻ rang

bôi thủy : chén trà

bôi duyên : viên chén trà

nhìn hình tự tưởng tượng ~

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 28

“Là ai a? Khẩu khí ngang như vậy. . .” Ngao Ly nhú mày, quay lại nhìn Hồ Thập Bát “Cừu nhân của người?”

Hồ Thập Bát nghe được chất giọng kia, sợ đến mức suýt nữa lăn từ trên giường lăn xuống đất, nhìn Ngao Ly há miệng bắt đầu nói lắp “Là là là là là. . .”

“Là cừu nhân của người?” Ngao Ly cười hắc hắc “Không sao cả, ta đã bày kết giới ở ngoài rừng tử trúc, phàm là những người có ác ý với người đều không thể vượt qua được ~ thế nào ~”

Ngao Ly lồng mười ngón tay vào bẻ khớp vang lên rắc rắc “Người là muốn cứ như vậy mà ngăn nàng ta ở ngoài rừng, hay là để ta ra ngoài chinh nàng một chút để nàng biết điều chút?”

Hồ Thập Bát rớt cuộc cũng đã thông được đầu lưỡi “Là nương ta!”

“Nương người?” lần này đến phiên Ngao Ly choáng váng.

A nha nha~ nhanh như vậy đã phải gặp gia trưởng a, tiếc là tiểu Thất không có đây. . .

Bất quá, người ta đều bảo là trường huynh vi phụ còn gì, ta là nữ ca hãn cũng coi như một nửa cha rồi ~~ cứ để ta đây thay mặt người bá kiến nhạc mẫu đại nhân tương lai tạm một lần đi vậy ~~

Hồ Thập Bát nín Ngao Ly “Nhanh nhanh giải khai pháp thuật để nương ta vào đi. . . không để nàng vào hậu quả đáng sợ lắm. . .”

Ngao Ly trừng mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy nhạc mẫu đại nhân này của tiểu Thất hình có vẻ như là cái dạng khó mà sống a, người xem Thập Bát sao lại bị dọa sợ biến thành cái dạng như vậy. . . khẽ động ngón tay, giải pháp thuật.

Pháp thuật vừa mới cởi bỏ, ngay lập tức một tiếng oanh vang lên ngoài rừng trúc, hồ hỏa bùng bùng bốc cháy, đám trúc thiệt là tội nghiệp, bị hồ hỏa phần nộ của Hồng Ngọc đốt cháy đến rừng rực.

Ngao Ly sờ sờ cằm, quay đầu nhìn Hồ Thập Bát nói “Ta ra ngoài ngăn cản đã. . .cứ như vậy nương người sớm muộn gì cũng đốt trụ luôn cả khu rừng.”

Hồ Thập Bát gật đầu nói, đừng làm nàng bị thương.

Lời chưa dứt, Ngao Ly đã đi mất.

=====

Ngoài rừng trúc, Hồng Ngọc quanh tới quần lui mới phát hiện mình luôn đứng tại chỗ mà đi lòng vòng, liền biết có người bố trí pháp thuật khiến mình bị mê hồn chướng, không khỏi đại nộ.

Hảo cái tên Hồ Thập Bát người, xuất môn mới có mấy ngày bản lĩnh cũng lên theo chứ gì!! Nương ta đây muốn gặp mặt người mà người lại dám ở trong đó giả làm cái củ tỏi a!!!

Ta phóng hỏa đốt rừng trúc của người! Coi người có chịu ra không!

Mỹ yêu Hồng Ngọc biến thành phun hỏa long, phóng hỏa tứ phía, một phát đốt sạch một mảng.

Ngao Ly phiêu giữa không trung nhìn Hồ Hồng Ngọc phóng hỏa phóng đến bất diệc nhạc hồ bên dưới, đột nhiên cảm thấy, vị mẫu thân này của Hồ

Thập Bát rất có phong phạm làm việc của tiểu Thất a~~

Ngao Ly vừa xuất hiện giữa không trung, Hồ Hồng Ngọc bên dưới cũng lập tức cảm giác được một cỗ lực áp bách không tầm thường ở bên trên, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngao Ly.

Bốn mắt nhìn nhau, như tê ngư độ sừng, phóng tia lửa xoẹt xoẹt bắn khắp nơi.

Xú tiểu tử!!

Lão nữ nhân. . .

Đây là ấn tượng đầu tiên của hai người đối với đối phương. . .

=====

Có người hỏi, sao Hồ Hồng Ngọc lại đến đây?

Này phải lù lù về quá khứ một chút, nói lại việc ngày đó Hồ Thập Bát dẫn hai vị Long Quân đến Quỷ tập ~

Hồ Thập Bát tại yêu giới, ăn theo cái phúc của vị nương thân vô yêu bất tri vô yêu bất hiểu của hắn, nhiều ít gì cũng được coi như là một kẻ có tiếng tăm ~

Ngày đó Hồ Thập Bát dẫn theo Ngao Kiệt, Ngao Ly đến Quỷ tập lượn qua lượn lại như vậy, không ít yêu quái nhận ra hắn.

Nhưng vì khiếp sợ khí tức của hai vị Long Quân nên không ai dám chạy qua mà chào hỏi. Mãi đến lúc hắc y yêu quái nhào ra cái đại hỏa cầu, Ngao Kiệt cùng gã đó đối đầu, khiến đám yêu quái bị đốt đến mặt mày xám xịt, mấy yêu quái đó đồng loạt than thở, hài tử Thập Bát này học hư a, người bảo mang hai bằng hữu không biết là muốn ngoạn cái gì đến đây làm chúng

ta hết hồn thì cũng coi như bỏ đi, tại sao hai bằng hữu người còn phóng hỏa đốt chúng ta a?

Đốt xong thì bỏ chạy, ngay cả lời giải thích cũng chẳng có, các người còn có chút yêu đức nào hay không a!!!

Vì thế đám yêu quái bị đốt đến mặt mày đen thui trở lại yêu giới, việc làm trước tiên là chạy đến nhà Hồng Ngọc cáo trạng, nói, tiểu nhi tử kia của người ra ngoài học hư a, không biết bị bằng hữu dạy cái gì, người xem xem, đốt chúng ta ra cái dạng như vậy, tổn thất tinh thần, tổn thất vật chất của chúng ta người nói làm sao bây giờ nha. . .

Coi Hồng Ngọc ta là ai a, đám các người muốn lừa ta đây a! Đòi bồi thường tổn thất tinh thần, tổn thất vật chất? Thập Bát nhà ta, ta rõ tính nó nhất, hài tử kia lúc nào cũng thành thực thiện lương, đi đường thấy con kiến cũng không nỡ giết chết, các người đừng nghĩ hiện tại nó không có ở yêu giới, không thể ra đây đối chất cùng các người mà ngậm máu phun yêu, cái sự gì cũng đều đổ lên đầu nó! Lão nương ta đây không bỏ qua đâu!

Ai đốt các người thì các người đi tìm kẻ đó đi! Kẻ nào còn dám ở đây giả trò khóc lóc om sòm nữa xem, lão nương ta đây cũng không phải dễ chọc đâu, phun hồ hỏa trực tiếp đưa các người đi gặp Diêm Vương bây giờ!

Đám yêu quái nói, hơ ~ nhìn thấy người bao che cho nhi tử nhiều rồi nhưng chưa thấy bao che tới vậy, chúng ta mấy chục người đây, tất cả đều là nhân chứng, tất cả đều tận mắt chứng kiến Thập Bát nhà người cùng hai tên không rõ là ai giao du với nhau, còn phóng hỏa đốt chúng ta!! Một hai người còn có thể coi là nói dối, hiện tại nhiều người ở đây vậy mà còn không thừa nhận?

Hồng Ngọc trực tiếp bạo xuất hồ hỏa, phùng phùng phùng phun ra vài hỏa cầu tử nói, báo cho các người biết! Lão nương không tận mắt nhìn thấy Thập Bát phóng hỏa đốt người, không thừa nhận!! Các người đều cút!

Lũ yêu quái bị cháy đến aa ui ui kêu loạn, tất cả đều nháo nháo lên mà chạy tán loạn.

Hồ Thập Nhị dòm qua khe cửa nhìn lão nương nàng đại phát thur uy đốt đám yêu quái cong đuôi chạy, nhè nhàng thở ra, rút tay lại lén lút định trở về phòng.

Hồ Hồng Ngọc ở phía sau âm trầm giọng gọi, Thập Nhị, người bảo đêm nay cũng đến Quỷ tập đúng không? Nói, có nhìn thấy Hồ Thập Bát hay không?

Gương mặt nhỏ nhỏ của Hồ Thập Nhị nhanh chóng biến thành trái khổ qua, chớp a chớp mắt nghĩ nghĩ nên làm cách nào để bao che giúp Hồ Thập Bát.

Hồ Hồng Ngọc nhìn nàng như vậy cười lạnh một tiếng nói, các người đều do ta sinh ra, cái đuôi nhúc nhích một cái muốn làm gì ta đều biết rõ, đừng mơ gạt ta. Nói mau, Thập Bát thật sự đi cùng hai tên ác nhân? Người là tỷ tỷ của nó, nếu thấy đệ đệ đi cùng người xấu thì không được giúp nó gạt ta, phải mau mau nói cho ta nghe để ta đi cứu nó a! Người giúp nó nhưng kỳ thật là hại nó đó có biết không!!

Hồ Thập Nhị ngược mặt lên nói, nương. . .không gạt người, Hồ Thập Bát lần này thật sự đã gây họa, hai người đi theo nó hình như là thu yêu nhân, khí tức trên người rất cường đại làm người ta sợ đến mức thở không nổi, ta thấy bộ dáng Thập Bát cùng một tên có vẻ như quan hệ rất tốt. . .

. . .Nương, không phải ngườiii từng bảo muốn để chúng ta tự theo đuổi hạnh phúc của chính mình sao, ta thấy Hồ Thập Bát hiện tại rất hạnh phúc. . .người đừng nên quấy nhiễu nó. . .Huống hồ. . .người, người, người cũng không đánh lại người ta. . .

Lời sau cùng Hồ Thập Nhị dùng thanh âm cực nhỏ nói ra, nhưng Hồ Hồng Ngọc vẫn nghe được!

Hanh! Ta đánh không lại hần? Ta thật mong đến xem hần là thần thánh phương nào, cứ nhiên lợi hại như vậy!!

Hồng Ngọc nghe Thập Nhị nói như thế, ý chí chiến đấu ngược lại bùng lên càng thêm dữ dội, Hồ Thập Nhị lôi kéo níu lại không được, y phục cũng chưa thay, trực tiếp lao ra khỏi yêu giới đuổi theo.

(cho nên nói, Hồ Thập Nhị. . . người hiểu biết lão nương người chưa đủ a ~)

Cứ như vậy, Hồ Hồng Ngọc hai ngày từ yêu giới chạy đến Thanh Vân Sơn.

Lúc mới Thanh Vân sơn, Hồ Thập Bát vẫn còn đương lúc hấp thụ dương khí Long Quân vẫn đang tiêu hóa trong hôn mê, cho nên Hồ Hồng Ngọc không cảm giác được khí tức của Hồ Thập Bát. Hôm nay hần tỉnh lại, Hồ Hồng Ngọc nhận ra được liền lập tức chạy đến.

Đứng ở ngoài rừng tử trúc xoay tới xoay lui nhưng làm sao cũng không vào được, Hồng Ngọc biết nhất định là rừng trúc này đã bị người ta làm gì đó, lập tức giận dữ mà mắng to, Hồ Thập Bát, người lăn ra đây cho lão nương!!

Sau đó trực tiếp phóng hỏa đốt rừng.

=====

Ngũ Long Quân cùng Hồ Hồng Ngọc, hai người vẫn đang chọi gà bằng mắt.

Ngũ Long Quân : nữ tử này, mị thị yên hành, hảo sinh phong tao, vừa thấy đã biết không phải là nhân vật đơn giản. . . người như vậy cứ nhiên lại là nương thân của Thập Bát!

Hồ Hồng Ngọc : tiểu tử này, oa oa kiếm nhân, trường tiểu mị mị, trong mắt lại là tặc quang thiểm thiểm! Lão nương liếc mắt một cái là biết ngay người là kẻ đầy bụng xấu!

Tục ngữ nói, đồng tính tương xích. . . Kỳ thật, Ngao Ly và Hồ Hồng Ngọc về bản chất phi thường giống nhau. . . thế nên. . .cả hai nhìn nhau không ai vừa mắt.

Không khí bế tắc.

“Nương. . . sao người lại đến đây?” Hồ Thập Bát thật sự không yên lòng, từ trong phòng theo ra ngoài, vừa thấy Hồ Hồng Ngọc đã run cầm cập.

Hồ Hồng Ngọc híp mắt, lúc này mới phóng tầm mắt từ người Ngũ Long Quân chuyển qua người Hồ Thập Bát.

Hai mắt híp híp nhìn Hồ Thập Bát nháy mắt trợn trắng.

Hồ Hồng Ngọc một bước dài nhảy đến trước mặt Hồ Thập Bát, níu đầu Thập Bát xuống nhìn như không tin vào cặp mắt của mình.

Này này này này này này này là cái gì! ! !

Trên trán Hồ Thập bát, ngay giữa song mi, cứ nhiên có một đạo long văn kim hồng sắc!

Phàm là người cùng Long tộc giao hợp thì sau đó, trên người đều sẽ lưu lại long văn. Vị trí long văn không đồng nhất, chủ yếu là dựa vào lúc giao hợp, hai người tâm ý tương thông đến mức độ nào.

Nếu như là cưỡng chế giao hợp, có khi không có long văn sinh ra, hoặc là vị trí Long Văn nằm ở vị trí rất thấp.

Chỉ có hai người tâm tâm tương ấn sau khi giao hợp mới có thể sinh ra long văn ở giữa trán.

Ngao Kiệt là hỏa long, cho nên long văn của y là kim hồng sắc.

Hồng Ngọc đương nhiên không biết nhiều như vậy, nàng chỉ biết một điều là hiện tại giữa mi vũ của Hồ Thập Bát có một đạo ấn tử, hơn nữa toàn thân còn tán phát ra một cỗ khí tức làm người ta cảm thấy run sợ.

Hồ Hồng Ngọc ôm đầu Hồ Thập Bát, khước mắt phiếm hồng, môi run run “Thập, Thập Bát. . .Người, người thất thân. . .”

Nhi tử bảo bối của nàng a. . .mới hai trăm bảy mươi mấy tuổi. . .mới rời nhà đi được hơn một thát, thế nhưng. . .thế nhưng. . .

Nàng quả thực rất hi vọng Thập Bát mau chóng lập gia đình, không sai! Nhưng mà danh bất chính ngôn bất thuận như vậy, lại cùng một tên tiểu tên tử nham hiểm xảo trá nào đó thân phận gia thế gì đó đều bất minh!!

A a a, tâm Hồng Ngọc a, muốn nát ra rồi. . .

Hồ Thập Bát đỏ mặt, Ngao Ly ở cạnh nhìn long văn trên mi tâm của Hồ Thập bát mà tán thưởng không thôi. Cái tên tiểu Thất này quả thật là sỏ nhân hữu sỏ phúc a ~~ rõ ràng hai tên đầu gối đều là ý thức không rõ, mà loạn thất bát tao trải qua đêm đó, cứ nhiên lại xuất hiện long văn hoàn mỹ như vậy, thật là ~~ chắc chắn chắc, làm cho người ta rất hâm mộ a ~~

Ngao Ly vẫn đang đứng tại chỗ mà tán thán na, còn Hồng Ngọc bên kia thì ánh mắt như dao găm mà phóng qua phía y.

Hồng Ngọc chỉ vào Ngao Ly, bày ra bộ dáng liều mạng bằng mọi giá “Nói, Thập Bát, phải hãn hay không. . .cái tên gì đó đã chiếm tiện nghi của người!!”

“Nương. . . người đừng nói vậy. . . Hấn, hấn không phải tên gì đó. . .” A liệt, không đúng “Hấn, hấn là tên gì đó. . . A! Cũng không đúng. . .” Hồ Thập Bát bắt đầu ngữ vô luân thứ.

Ngao Ly đảo đảo mắt, bước về phía trước, vô cùng cung kính cúi đầu thi lễ với Hồ Hồng Ngọc “Tại hạ Ngao Ly, kiến quá bá mẫu ~”

Hồng Ngọc nheo mắt lại, khóe miệng cong lên cười lạnh nói “Là người lừa Thập Bát nhà ta?”

“Thân phận người là gì?”

Hồng Ngọc cảnh giác kéo Thập Bát ra sau lưng, nhìn Ngao Ly. . .

Ô, trên người tên này phát ra khí tức rất đáng sợ! Thì sao! Thân nhân bất thân trận là nguyên tắc làm yêu quái trước giờ của Hồng Ngọc, trong lòng đánh trống thùng thùng, nhưng bên ngoài vẫn muốn tỏ ra bản lĩnh, Hồng Ngọc hất mắt, tà tà liếc Ngao Ly.

mị thị yên hành/hảo sinh phong tao : xinh đẹp như sương khói, lại cực kỳ phong tao

oa oa kiểm nhân/trường tiểu mị mị/tặc quang thiêm thiêm : mặt búp bê, cười cười rất đáng yêu, mắt thì lóe tặc quang (láo cá như ăn trộm – đại khái)

Đồng tính tương xích : giống nhau thì cùng bài xích nhau

sỏa nhân hữu sỏa phúc : kẻ ngốc sẽ có phúc của kẻ ngốc

ngữ vô luân thứ : nói năng lung tung, không đầu không đuôi

Thân nhân bất thân trận : thua người chứ không thua trận (tức là không chịu thua tại trận)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ngao Ly mỉm cười “Cùng Thập Bát công tử lưỡng tình tương duyệt không phải là tại hạ, mà là Thất đệ của tại hạ.”

Hồ Hồng Ngọc thấy Ngao Ly cười đã muốn nổi hỏa, nhú mày nói “Thất đệ người? Vậy hiện tại người đâu? Đang ở Thanh Vân Sơn?”

Ngao Ly hai mắt nhìn Hồng Ngọc, biểu tình vẫn là mỉm cười khiêm tốn, hai mắt híp lại. A! tinh quang chợt lóe, chậm rãi mở miệng nói “Thất đệ tại hạ, hiện tại đang ở Giáng hà chi uyên.”

Giáng hà chi uyên!

Bốn chữ này lọt vào tai Hồ Hồng Ngọc, cũng giống như hạn thiên lôi oanh tạc một tiếng bên tai nàng!

Giáng hà chi uyên! Không phải là nơi ở của Long thần nhất tộc sao!

Đúng rồi, mới nãy hăn tự xưng mình là Ngao Ly. . .

Thiên hạ rộng lớn, trong yêu tộc ngoại trừ Long thần còn có kẻ nào dám họ Ngao?

Hồ Hồng Ngọc đổ mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi thầm mắng mình không nhạy bén chút nào. Mới nãy hăn xưng danh đáng lẽ là phải nghĩ ra rồi chứ!

Nhưng là thấy thiếu niên này thoát nhìn thật sự là rất muốn đập, hơn nữa đối với suy nghĩ của tất cả yêu trong yêu giới, sự tồn tại của Long thần giống như thần vậy, khoảng cách với mình quá mức xa xôi, cho nên mới

hoàn toàn không nghĩ đến phương diện kia, hiện tại đã xác định, bọn họ cứ nhiên lại là Long Quân a a a a!

Sắc mặt Hồ Hồng Ngọc thoáng xanh, Ngao Ly cười thực ngọt ngào nhưng trong mắt lại toàn xấu xa “Không biết Thất đệ của ‘tạ hạ’ có thể trèo cao được không?”

Hồ Hồng Ngọc hất hàm, mắt trừng mắt, lấy lỗ mũi đối Ngao Ly, thẳng lưng khuyu chân bày ra cái thi lễ có lệ với vị Long Quân này, cứng nhắc nói “Yêu giới Phất Lai Sơn Hỏa hồ Hồng Ngọc, tham kiến Long Quân.”

Lúc trước Hồ Thập Bát tham kiến Ngao kiệt, thái độ cũng không được tính là tốt lắm, nhưng tốt xấu gì cũng cúi thấp đầu tượng trưng, vị nương thân này của hắn vậy mà lại hảo, thân mình đáng vóc so với Ngao Ly có vẻ cao hơn một chút, đầu ngẩng cao như vậy, người thi lễ thoạt nhìn còn muốn cao ngạo hơn so với người thụ lễ.

Thi lễ xong, Hồ Hồng Ngọc co khóe miệng “Hôm nay có thể nhìn thấy chân nhan Long Quân, quả thực là tam sinh hữu hạnh của tiểu nữ tử, bất quá Thập Bát nhà ta chỉ là một con tiểu tiểu yêu hồ của yêu giới, thật không biết làm sao lại lọt vào pháp nhãn của Long Quân, chúng ta thực là không dám trèo cao, đành phải cáo biệt, cũng thỉnh Long Quân chuyển lời đến vị Thất đệ kia của ngài, đừng nên tìm Thập Bát nhà ta nữa.”

Có người nói, này không giống với tính cách của Hồ Hồng Ngọc a~!

Xét cái loại cá tính “sĩ diện đến chết, coi trọng mặt mũi đến chết, cái gì hảo đều là của ta, không hảo cũng phải thành hảo” của Hồ Hồng Ngọc, biết được con mình câu được “kim quy” Long Quân có thân phận địa vị như vậy, ắt hẳn phải cầm khoách âm lạt bá mà đi tuyên truyền khắp thế giới mới đúng a, tại sao lại tỏ ra phải đối?

Cái này gọi là thiên hạ phụ mẫu liên tâm. Nếu như là hài tử nhà người khác cùng Long Quân tư tình, Hồng Ngọc có thể ghen tị đến mức ba ngày

ba đêm không chớp mắt được, sau đó quở trách hài tử nhà mình đúng là đồ vô dụng, không biết tranh giành, nhưng hiện tại sự thực chuyển lên hài tử nhà mình thì, nàng. . . cảm thấy luyến tiếc a.

Ngẫm lại người ta Long Quân là thân phận gì a?

Người ta là thần thú thượng cổ, thần tiên thiên thượng a~!

Là Ngọc Hoàng đại đế thân khẩu phong a ~!

Còn Hồng Ngọc bên này nha, cho tới bây giờ Hồng Ngọc cũng không cảm thấy mình thân phận quá thấp, lão hồ gia ta cũng là vương tộc có tên có tuổi ở yêu giới nha~! Hỏa hồ nàng, diễm danh Hồ Hồng Ngọc lan xa ngàn dặm, Hồ Hồng Ngọc nàng mở miệng nói nhất thì ai dám nói nhị? Ta cũng là nhân vật vang dội a~!

Bản khoản hiện tại của Hồ Hồng Ngọc là, sợ Thập Bát đi theo Long Quân chịu khi dễ.

Đầu tiên là Ngũ Long Quân cho nàng ấn tượng đầu tiên phi thường tệ hại, hơn nữa cái loại khí tức áp bách trên người Long tộc cũng làm cho nàng cảm thấy không được tự tại. Pháp lực nàng cao như vậy mà còn thấy khó chịu, Thập Bát mới có hơn hai trăm năm đạo hạnh, mỗi ngày cùng Long Quân sống chung sống nổi sao?

Thứ nữa, tục ngữ có nói, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Tuy rằng Ngao Ly này không phải phụ thân của cái gì mà Thất Long Quân kia, nhưng nhìn bộ dáng tặc nhân thử nhân của hắn, lại nghĩ chắc cái tên Thất Long Quân chưa thấy mặt cũng chẳng khác hơn chút nào.

Mà Thập Bát từ nhỏ đã hơi gốc ghếch rồi, thân là yêu còn cố tình ra vẻ chính nghĩa linh tinh bỏ đi gì đó, tính tình lại quật cường. Nếu phải gả cho Long Quân, mà nó lại không có năng lực gì, tư sắc cũng không phải đặc

biệt gì cho cam, vạn nhất Thất Long Quân kia chỉ muốn đùa giỡn một hồi với Thập Bát, chơi đùa con người ta được vài năm lại tìm một đứa khác thân gia tốt lại phiêu lượng niên khinh, đập Thập Bát một phát thì nàng cho dù có phát động toàn bộ yêu giới đi lên tìm người ta mà lý lẽ, cùng lắm người ta chỉ cần nhẹ nhàng nhắc ngón tay út lên động một cái a ~~~ lúc lúc đó không chừng lại bị đánh đến răng cũng không còn mà húp cháo a!

Cho nên, vô luận như thế nào nàng cũng muốn ngăn cản thân sự này!

Hồng Ngọc níu chặt tay áo Thập Bát “Thập Bát! Theo ta trở về yêu giới!”

“Nương. . .” Hồ Thập Bát cúi đầu khó xử “Ta chưa muốn trở về. . . Ta muốn ở đây chờ Ngao Kiệt trở lại.”

Hồng Ngọc nhìn bộ dạng ngốc tử của Hồ Thập Bát mà nghiến răng “Đầu đất nhà người! Người ta thượng người rồi bỏ chạy đi mất, loại thái độ này còn chưa đủ chứng minh vấn đề sao? Nếu chân chính yêu người thì làm sao có thể ly khai người ở thời điểm này!”

“Nương. . .Ngao Kiệt trong tộc của có việc gấp. . . Ta tin hẳn không phải là người như vậy. . .”

A a a a a a người trúng tà gì vậy!! Cư nhiên nói giúp hẳn!

Ngao Ly bình thường vô cùng giỏi giả vờ, có thể khiến người khác tức đến tam thi thần bạo khiêu mà chính mình thì thanh tha thanh thoi như không có chuyện gì. Nhưng không biết tại sao gặp Hồng Ngọc, y luôn có cái loại xúc động muốn bạo tẩu. Hồng Ngọc vô luận là ánh mắt diện mạo hay là ngôn từ hành động, đều làm y thấy không vừa mắt!

Ngao Ly bước lên kéo tay áo còn lại của Thập Bát, trên trán bạo gân xanh, khoe miệng như muốn rút gân, cười nói “Bá mẫu a. . .”

“Hanh, không dám nhận ~~ Long Quân ngài hiện tại ít ra cũng hơn một ngàn tuổi đi? Ta không có khả năng nhận một câu bá mẫu này của ngài ~”

Phụt!

Đây là thanh âm mạch máu trên trán Ngao Ly chịu không nổi mà đứt phun huyết

“A a a a Thập Bát người buông tay! Để ta diệt nữ nhân ngang ngược này!”

“Thập Bát người thấy chưa? Đây chính là bộ mặt thật của bọn họ!! Nguy to a! Tương lai người bị khinh khi, nương đây không có biện pháp ra mặt giúp người đâu a!”

“Nương, người trở về một mình đi, ta muốn ở đây chờ Ngao Kiệt, sau này người nhìn thấy Ngao Kiệt sẽ không nghĩ như vậy đâu, hửn. . .”

Ngao Ly liều mạng kéo khiến Thập Bát mặt mũi đỏ bừng mà té nhào vào người Hồng Ngọc “Hửn là người rất tốt.”

Nhìn bộ dáng nhi tử như thế, Hồng Ngọc chỉ có thể chống trán mà thở dài, nhi tử gốc dù tâm hay nhân cũng đều thành thực, một khi đã bị vây hãm vào vòng tình, ai nói cái gì cũng nghe không lọt a, như thế này làm sao cho phải đây?

Nhi tử sao lại gốc như vậy, phải biết là trên đời này có câu, kẻ yêu trước là người thua cuộc. . . Ta cũng biết đối phương là Long Quân, là kẻ đứng trên đỉnh yêu tộc, huyết thống tối ưu tú, năng lực tối cường. . . nhưng mà cho dù người có yêu người ta cũng nên vừa phải a, để người ta biết người một lòng một dạ mà hướng đến, không chừng người ta lôi người lên bàn ăn luôn thì sao?

Hồng Ngọc cả đời đều là kẻ dùng tâm cơ mà ngoạ, dùng thủ đoạn mà đùa, nên muốn nàng lý giải cái dạng thuần ái hồ đồ đến vô lý này của Hồ Thập Bát cùng Ngao Kiệt, thật là rất khó a. . .

Ngao Ly đứng cạnh Hồ Thập bát mà thở, hấp thiết nhiều dưỡng khí vào đại não, rốt cuộc cũng có chút tỉnh táo trở lại.

Tiểu Thất là muốn cùng Thập Bát thành thân cùng nhau sống cả đời, chứ đâu phải muốn cùng mẫu thân cực phẩm này của hắn sống cả đời, ta lúc này tích cực như vậy làm cái gì? Trước cứ xoa dịu nữ nhân này, chờ tiểu Thất trở lại mang Thập Bát đi mới là thượng sách.

Hơn nữa tiểu Thất cùng đại ca đến huyện cảnh tìm hiểu thân phận hắc y yêu giả vẫn chưa có hồi âm, nếu cả ta cũng ly khai thì khó có thể nói Thập Bát có bị cái gì loạn thất bát tao nào khác theo dõi không. . . còn có vị cữu cữu yêu quái kia của hắn nữa.

. . . Ân, cứ để hắn trở lại yêu giới, để nương thân khủng bố này của hắn trông nom mới là thượng sách.

Nghĩ như vậy, Ngao Ly lập tức lấy lại gương mặt tươi cười ngọt ngào trưng ra.

“Nhân gian đều nói hủy đi một gian miếu chứ đừng hủy đi một đoạn duyên, bá. . . Khụ, Thập Bát nương, người hà tất phải chia rẽ tiểu Thất nhà ta cùng Thập Bát chứ, bọn họ thật sự là lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa bây giờ Thập Bát cũng đã là người của Ngao gia nhà chúng ta. . .”

Hồng Ngọc lãnh thanh hừ một tiếng “Là nhà Ngao gia các người? Các người có lệnh phụ mẫu, lời mai mối rồi sao? Nạp thái, nạp ngôn, văn danh, nạp chinh, các người đã làm cái nào rồi a? Hanh! Đừng tưởng ấy ấy với một lần là tự ý quyết định Thập Bát nhà ta phải đi theo Thất đệ cái gì đó nhà người ~~ Nói cho người biết, đừng có nằm mơ đẹp như vậy ~ ở yêu giới

chúng ta, loại chuyện này chỉ là muối! Thập Bát chúng ta vẫn có thể tìm được một nhà tốt như thường!”

Ngao Ly nắm ngón xiết đến mức kêu rắc rắc, trong lòng cuồn hô a a a a a, thật muốn đánh cho nàng ta một cái a a a!!

Đương nhiên, y chỉ có thể tưởng trong lòng. . . một quyền mà đấm qua, hậu quả thiết tưởng không kham nổi a.

Ngao Ly trong lòng phun máu ngoài mặt tươi cười “Mấy cái kia không thành vấn đề, người thấy như vậy được không. Sơ bát tháng sau là hoàng đạo cát nhân, trăm năm khó cầu, đến lúc đó Thất đệ ta nhất định mang theo lễ hỏi cùng bà mối đến yêu giới đường đường chính chính đề thân với Thập bát, còn nạp thái nạp ngôn vấn danh nạp chinh này kia, những trình tự đó tất nhiên cũng sẽ không thiếu, nhất định phải khiến hôn sự này tổ chức một cách danh chính ngôn thuận, nở mày nở mặt, thế nào?”

Hồng Ngọc khẽ nhếch môi “Chỉ như vậy không được, ta muốn phụ thân các người tự mình đến cửa cùng ta hội thân gia!”

Phải biết rằng yêu cầu này là phi thường khó khăn, yêu khắp yêu giới ai ai cũng biết lão Long Quân thường trú thiên hà, cơ hồ đã bắt hạ phạm doanh sự, những việc lớn nhỏ lúc thường đều giao cho chín nhi tử của mình làm.

Yêu cầu thế này vừa nghe đã biết là làm khó dễ người ta, lại không ngờ Ngao Ly nghe xong, một chút cũng không thêm do dự vỗ ngực, miệng nói, không thành vấn đề! Không phải chỉ là tìm cha ta thôi sao! Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Người cứ ở Hồ gia chờ, sơ bát tháng sau, cha ta cùng tiểu Thất nhất định mang lễ hỏi đến nhà đề thân!

Có người hỏi, Ngao Ly sao lại đáp ứng sáng khoái như vậy a, y như thế nào mà nắm chắc có thể mời được lão Long Quân nha?

Y không nắm chắc. . . Vị cha kia của y, bên ngoài nhìn vào đều tưởng lão bẽ quan thanh tu vô vi ở thiên hà , kỳ thật mấy trăm năm trước đã hạ phàm mà vân du đến nơi nào chẳng rõ nữa. Bản thân Ngao Ly cũng đã mấy trăm năm rồi không gặp lão Long Quân.

Bất quá, Ngao Ly linh ky nhất động nghĩ, nhân gian không phải có câu trường huynh vi phụ sao, vị đại ca kia của hắn mỗi ngày đều gốc hồ hồ đặc biệt thích nào nhiệt vô cùng. Chỉ cần nói với hắn, khi nào tiểu Thất thành thân, người có thể đem mấy khúc tử này kia nọ mà người biết từ đầu tới cuối, toàn bộ thối một lượt, khẳng định hắn sẽ mừng rỡ mà thí diên thí diên lao tới, đến lúc đó sự gì mà không thành nữa ~~~

A nha nha ~~~ ta thật sự là thông minh a ~~~ Ngao Ly không khỏi thầm khen chính mình, bàn bàn xong xuôi hôn sự của tiểu Thất, lại có thể bảo hộ Thập Bát được an toàn ~ ta thật sự là thiên tài a~

Còn Hồng Ngọc, hiện tại đã trộm cười to ở trong lòng rồi nha ~ đây là nương gia cùng ba gia giao phong lần đầu tiên a! Quyết định kết hôn rồi, sau này nhi tử nhà mình có chịu khi dễ hay không, có quyền chủ động hay không chính là lúc này quyết định a~ Không thể chịu thua ~ có yêu cầu phải nói ~ nghĩ đến sơ bát tháng sau, hai vị Long Quân phải đến yêu giới tìm mình mà đề thân với Thập Bát ~~ mặt mũi có thừa!!!!

Tuy rằng vẫn còn lo lắng, nhưng hài tử gốc Thập Bát hiện tại đã toàn tâm toàn dạ mà đặt lòng vào cái gì tiểu Thất kia. . .Tương lai cho dù mình có lựa người nào hảo hơn nữa, chắc chắn cũng sẽ không gật đầu đồng ý. . .

Mà nói đi nói lại, trên đời này làm gì còn phụ tế nào tốt hơn so với Long Quân mà tuyển chứ. . .

Ai. . .

Trong lòng rối rắm như tơ vò, ngoài mặt vẫn là thái độ lạnh như băng. Hồ Hồng Ngọc gật gù “Vậy được, lấy sơ bát tháng sau làm ước định, nếu

lúc đó các người thất ước, ta sẽ gả Thập Bát cho nhà người khác ~! Phải biết nhi tử nhà ta không phải hàng ế ~~~~”

Hoàn toàn không có suy tính sâu xa để mà triền đấu cùng lão nương với Ngũ Long Quân, đứng bên cạnh xem nửa ngày trời cuối cùng cũng được nhắc tới, Hồ Thập Bát thần tình hắc tuyến : Nương. . .nhi tử của người tại yêu giới rõ ràng là cái sản phẩm bán ế không ai mua thì có. . .

Giáng hà chi uyên : vực Giáng hà (sông Giáng) ~~

khoách âm lạt bá : loa phóng đại

tặc nhãn thử nhãn : mắt trộm mắt chuột, toàn mắt gian xảo

Tam thi thần bạo khiêu : tam thi thần cũng phải bạo khiêu (nhịp đập mạnh)

Trong phép luyện đạo, Tam Thi Thần là 3 con quỷ, trấn tại thượng tiêu, trung tiêu và hạ tiêu. Chúng trấn ba cửa ải ấy để cho Thần và Khí không được giao thông với Càn Khôn thăng giáng. Người luyện đạo phải tịnh tâm thiền định để kèm chế Tam Thi Thần mà khai thông tam tiêu cùng cửu khiếu thì mới đắc đạo được

đại khái tam thi thần là ba con quỷ gây ra cơn tức của người ta, nó bạo khiêu tức là bó tay rồi~~

Nạp thái, nạp ngôn, vấn danh, nạp chinh : đưa lễ, chấp nhận, ăn hỏi, đưa dâu = =|| đại khái k hiểu sao cái này nó khác với mấy cái trình tự trên google mà mình kiếm được. . . chắc yêu khác người

Sơ bát : = =|| sau bao vất vả thì bạn hiểu đại khái là mừng tám, tính bằng kinh dịch là ngày tốt~~~

bất hạ phạm doanh sự : đại khái là không hạ phạm để quản sự gì nữa

linh ky nhất động : đại khái là lanh trí suy nghĩ, chợt lóe ra ý hay

trường huynh vi phụ : huynh trưởng cũng như cha

nường gia / ba gia : nhà gái/nhà trai

giao phong : giao phong; giao chiến; đánh nhau; bắn nhau; nổ súng; thi đấu

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hoa nở hai bông, mỗi bông một cành, trước tạm ém xuống phía Long Quân khoan nhắc đến, ta nói về Hồ Thập Bát bên này trước.

Hồ Thập Bát bị Hồng Ngọc lôi về yêu giới.

Dọc đường đi, Hồng Ngọc nửa lời cũng không lên tiếng, Hồ Thập Bát dùng mắt trộm ngắm sắc mặt thân nương của hã, thấy trên mặt Hồng Ngọc là nụ cười bình tĩnh vô ba, quả thực không thể nhìn ra là hí hay là nộ.

Hồng Ngọc như vậy thực sự là rất bất thường!

Phải biết, từ ‘bình tĩnh’ tuyệt đối không nằm trong từ điển của Hồng Ngọc, Hồ Thập Bát vốn đã không rõ mình làm sai chuyện gì rồi, hiện tại nhìn nét mặt Hồng Ngọc như thế, nội tâm cũng không khỏi bắt đầu không yên, mở mồm khép mồm, nhưng ngoại trừ một tiếng ‘nương’, chẳng nói thêm được tiếng nào nữa.

Nghe Hồ Thập Bát gọi, Hồng Ngọc dừng bước, quay đầu nhìn Hồ Thập Bát.

Nhìn thấy ánh mắt Hồng Ngọc, nội tâm Hồ Thập Bát đột nhiên thót lại một cái, ánh mắt Hồng Ngọc trước giờ luôn cao cao tại thượng, luôn ẩn chứa một loại nhận kính cùng cuồng kính kiểu như ‘thiên vương lão tử ta cũng bất phục’, nhưng hiện tại ánh mắt nhìn hã lại bình tĩnh đạm nhiên như thế, hình như còn có cả một tia mờ mịt thoáng qua.

“Nương?” Hồ Thập Bát khẩn trương, bước qua vỗ vỗ vai Hồng Ngọc
“Nương. . .ta, là ta sai rồi. . .người đừng như vậy. . .”

Nghe Hồ Thập Bát nói thế, Hồng Ngọc nhẹ nhàng nở nụ cười “Sai? Người sai chỗ nào?”

Hồ Thập Bát ghen lời, hăn quả thực không biết mình sai ở đâu, nhưng mà nhìn Hồng Ngọc như thế này, hăn biết là nhất định mình đã làm sai cái gì.

Hồng Ngọc nhìn bộ dáng ấp úng của Hồ Thập Bát, lại nở nụ cười.

Nguyệt quang khiết bạch phản chiếu trên gương mặt yêu diễm mỹ lệ của Hồng Ngọc, nét cười của nàng, vừa thỏa mãn, lại vừa ôn nhu.

Nàng vươn tay vuốt ve gương mặt Hồ Thập Bát, trong miệng thì thào. . .

“Thật giống. . .”

“A?”

Hồng Ngọc nhìn Thập Bát, lại tựa như không nhìn hăn, ánh mắt như thế, tựa như xuyên qua không gian cùng thời gian, muồn từ trên người Hồ Thập Bát mà nhìn bóng dáng của một người nào đó.

Thấy ánh mắt hoang mang của Hồ Thập Bát, Hồng Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu “. . .tiểu nhi tử của ta. . .thật sự là nguy, lại phải gả cho Long thần. . .”

.

Uy, người. . .nếu như người biết được chuyện này, sẽ nói như thế nào nhỉ? Cũng sẽ vui vẻ cao hứng phải không?

Chỉ có điều. . . người, ngay cả sự tồn tại của ta cùng Thập Bát, có lẽ cũng không biết đâu. . .

.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Hồng Ngọc tựa như nhớ lại một ngày mưa của hơn hai mươi năm trước, ‘hắn’ cầm chiếc tán mười tám tử trúc cốt, cúi đầu ân cần nhìn nàng, hỏi “Cô nương, nàng không sao chứ?”

Không sao. . .Ta không sao. . .

.

“Nương? Nương? Người không sao chứ?”

Hồng Ngọc hồi thần, bóng người nọ trong trí nhớ cũng tiêu thất, hiện tại trong ánh mắt nàng nhìn thấy chính là gương mặt khấn trương của tiểu nhi tử nàng.

Hồng Ngọc nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt Hồ Thập Bát.

Trưởng thành, thật sự đã trưởng thành rồi. . .

Đột nhiên, ngay lúc đó sắc mặt Hồng Ngọc chợt biến, bóp một cái bạo lật lên đầu Hồ Thập Bát.

“Đồ vô dụng! Bình thường bảo người hảo hảo theo ta học mị thuật người không học! Người nhìn đi, Long Quân người ta ăn xong liền phải ôm chạy mất! Cho dù là vì công tác đi nữa, nhưng như vậy cũng đủ chứng minh hắn một chút cũng không lưu luyến người!! Nếu lúc trước người luyện mị thuật hảo thì hiện tại làm gì xảy ra chuyện như vậy, làm gì xảy ra hả hả hả?? Hôm nay sơ thập, thời gian chúng ta còn hơn hai mươi ngày, lần này quay về yêu giới ta nhất định phải hảo hảo đặc huấn người!! Nhất định phải làm cái tên Thất cái gì Long Quân kia mê mẩn đến đầu hôn mục huyền không muốn bỏ người đi nữa!!”

“Nương. . .không cần như vậy. . .” Hồ Thập Bát yếu ớt muốn tỏ ý chống cự.

“Cần!! Như thế nào không cần hả!! Người chính là nhi tử của Hồng Ngọc ta! Mị thuật không hảo sẽ bị ngoại nhân chê cười, việc này liên can đến thể diện Hồ gia, thể diện đó người có biết không??”

Hồ Thập Bát im lặng nghĩ trong lòng, loại thể diện này. . .ai mà cần chứ.

Nhưng, hẳn không dám nói. . .

=====

Biểu tình nhu nhược kia của Hồ Hồng Ngọc cũng giống như phù dung, sớm nở tối tàn, lập tức khôi phục lại bản sắc ngự nương vốn có của nàng – thiên thượng thiên hạ duy lão nương độc tôn.

Nhìn mẫu thân như vậy, Thập Bát cũng an tâm trở lại, dọc đường đi bị nương hắt quở trách mắng mỏ, rất nhanh đã đến đại trạch Hồ gia.

Vừa mở cửa đã thấy, hai mươi cái đầu nhất tề đứng ngay cửa vọng sang.

Uwah! Một phòng toàn người a~!

Mười bảy vị tỷ tỷ của Hồ Thập Bát, toàn bộ đã trở về!!!

Đã vậy còn mang theo trượng phu của mình theo nữa, không những thế cả vũ khí cũng cầm theo, đang say sưa thương nghị làm thế nào đi cứu Hồ Hồng Ngọc cùng Hồ Thập Bát trở về.

Vừa thấy Hồ Hồng Ngọc cùng Hồ Thập Bát bình an trở lại, tất cả đều vui mừng, nháo nhào lên như ong vỡ tổ.

“A nha~ nương người đã trở về! Không có bị thương chứ? Tất cả đang thương lượng phải dùng chiến thuật gì để cứu người a!”

“A nha nha Thập Bát, lâu rồi không gặp, nghe nói người chọc phải nhân vật nào rất khủng hả?”

Thất chủ bát thiết loạn oanh oanh!

“Được rồi, được rồi! Ôn muốn chết!” Hồ Hồng Ngọc một lời vừa ra, hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Hồ Hồng Ngọc ọ ạt thân hình cực có khí chất của mình, thông thả bước đến ngồi xuống cạnh bàn, tao nhã rót cho mình một chén trà, nhíu mày “Lão nương xuất mã, thiên hạ còn có chuyện xử lý không xong sao?”

Hồ Thập Nhị xấp qua, cười lấy lòng “Đúng, đúng, nương thân người là tối lợi hại nhất ~~~”

Hồng Ngọc lạnh giọng hừ một tiếng, liếc Hồ Thập Nhị, trán Hồ Thập Nhị lặn xuống một giọt mồ hôi lạnh “Ta, ta cũng lo lắng chứ bộ. . .nên, nên mới gọi mấy tỷ muội về đây hết. . .”

Ngày đó, Hồng Ngọc như một đoàn liệt hỏa lao ra khỏi yêu giới, Hồ Thập Nhị một mình lưu lại, nghĩ nghĩ, không được, như này mà đánh nhau chắc chắn là nương bất lợi a. Người nhiều thì lực nhiều, chiến trường phụ tử binh a! Vào những lúc thế này, cần phải có viện binh!

Thế là lập tức dụng tấn thủ đoạn, phóng tấn truyền thư, gọi hết tất cả mười sáu tỷ muội còn lại trở về.

“Gọi về phòng có ích lợi gì! Hay ngày qua, nếu như có chuyện gì thật thì lấy hiệu suất như thế này của các người, là muốn cùng nhau đi nhặt xác lão nương ta đây sao?”

Thập Nhị cười ngượng ngùng “Chúng ta không có ý đó, hai tên thu yêu nhân kia nể mặt mũi Hồ Thập Bát. . .chắc là cũng sẽ không làm người bị thương đâu ha. . .”

“Nga? Tức là ta đây lần này có thể bình an mà trở về, vẫn là do ăn ké Hồ Thập Bát?”

Hồ Hồng Ngọc giương mắt nhìn Hồ THẬP NHỊ, Hồ THẬP NHỊ mặt nhăn như khổ qua lết a lết qua kéo kéo tà áo Hồng Ngọc “Nương ~~~ người tha thứ ta đi, sau này ta không bao giờ dám tự ý làm này nọ nữa được không. .”

Ngoài mặt khí thế mườì phần thể chứ, nội tâm Hồ Hồng Ngọc lại đang thở phào hô may mắn, may mắn là các người vẫn chưa đi, nếu thật sự toàn bộ chạy tới Thanh Vân Sơn, nhìn mình vậy mà lại chịu thua tên Long Quân lùn tịt kia, mặt mũi còn để đâu chứ. . .

(Kỳ thật, Hồng Ngọc người vậy mà coi là chịu thua sao. . .Ngũ Long Quân bị người mẩy lần làm tức đến trào máu kìa. . .)

Hồng Ngọc đang nghĩ nghĩ trong lòng, đột nhiên phát hiện trong phòng tĩnh lặng đến bất thường.

“Cái gì đây? Không nói nữa sao.” Hồng Ngọc lên tiếng, nhưng vẫn không ai đáp lại, cả đám đều lấy Hồ THẬP BÁT làm tâm, bán kính khoảng hai thước, vẽ thành cái vòng tròn, những kẻ vốn định vươn trảo nhào qua ôm Hồ THẬP BÁT, toàn bộ đều đứng hình.

=====

“Tất cả mọi người. . .làm sao vậy? Hồ THẬP BÁT nhìn mười sáu vị tỷ tỷ, chín vị tỷ phu đứng yên tại chỗ, cảm giác có chỗ kỳ quái.

“Thập, Thập Bát. . .” đại tỷ Hồ THẬP BÁT nhăn mày “Thiên a, trên người của người là khí tức gì vậy. . .”

“Phải a, hảo dọa người. . .” mấy kẻ còn lại đều gật đầu phụ họa nói, chúng ta vốn định cho người một cái ôm thiệt là nồng nhiệt. . .nhưng mà khí tức trên người của người rất dọa người, càng lại gần càng cảm thấy hô hấp bất khoái. Vị đang nói là Cửu tỷ của Hồ THẬP BÁT, hiện đang hoài thai, đột nhiên cảm thấy đầu thiệt là choáng a choáng, thế là Cửu tỷ phu ngay lập tức

ôm nàng tha tới ngòi xuống ghế, dùng tay áo quạt quạt ít gió, nửa ngày mới cảm thấy đỡ một chút.

Hồ Thập Bát nâng tay lên người, kéo cổ áo hít hít, quay trái quay phải hít người thân thể, đâu có mùi gì lạ đâu nha. . .

Bất quá, hẳn đúng là người thấy trên người mình có một hương khí. . . rất giống với hương khí thảo nhiên trên người Ngao Kiệt vậy.

“Ai nha nha, kỳ thực, ta cảm thấy Hồ Thập Bát thực bình thường a, sao ta lại không cảm thấy cái loại khí tức đáng sợ kia như mọi người nói ta?”

Trong đồng người chợt truyền ra một đồng âm non nớt, mọi người nhìn lại, nga, ra là Thất tử phu của Thập Bát ~

Người mà Thất tử của Thập Bát yêu thương là một thư sinh con người, đã bên nhau gần tam thế, thế này Thất tử phu hẳn mới chuyển thế được bảy năm, vẫn còn là một hài đồng.

Thất tử phu lắc la lắc lư tiêu sái bước đến trước mặt Hồ Thập Bát, cười đến ánh mắt tựa nguyệt nha, ngược đầu nhìn hẳn, Thất tử của Thập Bát ở sau khăn trương hô “Tướng công!”

Thiếu niên quay đầu lại nhìn lão bà yêu diễm của mình, cười cười “An tâm an tâm ~” rồi xoay lại nhìn Hồ Thập Bát “A nha nha, Thập Bát, bộ dáng người đã lớn như vậy rồi a, vóc dáng thật là cao ~~~ hai trăm năm trước lúc ta đến nhà người cầu thân người vẫn còn là một tiểu hồ ly a ~~~ một khối mao nhung nhỏ xíu đen đen ~~ đáng yêu khỏi nói luôn ~~~”

Hồ Thập Bát nhìn vị Thất tử phu trước mặt chỉ đứng tới chân mình, cảm thấy mình cứ như đang cư cao lâm hạ mà nhìn người ta quả thực rất thất lễ, thế là ngòi xồm xuống, ôm quyền “Thất tử phu, thật sự đã lâu không gặp. .
.”

Thất tử phu cười tủm tỉm, trong tiếng kinh hô của mọi người thò cái tay bé xíu ra xoa đầu Thập Bát.

nhận kính / cuồng kính : nhận kính = gan góc không sợ hãi / cuồng kính = điên cuồng

Thất chủ bát thiệt : bảy mồm tám lưỡi ~

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bàn tay nhỏ xíu bạch nõn nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc đen nhánh của Thập Bát, Thất tỷ phu không bị đẩy văng ra ngoài, cũng không bị cổ khí tức kia áp bức đến mức phải hộc máu té xỉu, tại sao vậy nha??

Mấy tỷ tỷ, tỷ phu còn lại sờ sờ cảm cùng nhau chụm đầu lại nghiêm túc bàn bạc, chẳng lẽ vì Thất tỷ phu là con người? Cho nên không cảm nhận được?

Đột nhiên ngay lúc đó, Đại tỷ phu lúc thường vẫn có tiếng giao du cực rộng rãi, kiến thức cực nhiều quát to một tiếng, vươn ngón tay run rẩy chỉ lên trán Hồ Thập Bát.

Gì vậy? Gì vậy? Tất cả đều theo hướng ngón tay của Đại tỷ phu chỉ mà nhìn qua, lúc này mới để ý thấy, mi gian của Hồ Thập Bát có một đạo văn ấn kim hồng sắc.

Á trời~~~~

Mấy tỷ tỷ Hồ Thập Bát bước vội lên trước quan sát thật kỹ, nói, Hồ Thập Bát, người như thế nào lại đi học mấy nữ hài tử họa hình lên trán vậy hả?

Hồ THập Bát đưa tay sờ sờ lên mi gian, đạo văn ấn kia hết như nhục bì bị kéo giãn ra vậy, càng sờ sờ càng hiện lên rõ ràng hơn.

“Này, này này này, này là. . .long văn a!!!” Đại tỷ phu ghen nửa ngày rốt cuộc cũng nói ra.

Long văn?

Mấy tỷ tỷ của Hồ Thập Bát nhìn nhau, là cái gì nha? Nghe giống như thực sự rất là ghê gớm. . .

Cái gọi là Long văn. . . chính là, phàm những người sau lần đầu cùng Long tộc phối ngẫu, trên thân thể sẽ sinh ra một đạo ấn văn, vị trí xuất hiện ấn văn quyết định ở mức độ hai người giao hợp tâm ý tương thông đến đâu, mà màu sắc cùng văn lộ của ấn văn thì cũng biểu thị cho thân vận địa vị của Long tộc a a!! (phần giải thuyết ở trên do Đại tỷ phu của Hồ Thập Bát cung cấp ~~)

Phối ngẫu giao hợp cùng ai mới xuất hiện long văn?

Thiên a!!! Thập Bát người cư nhiên thông gian với người của Long tộc???

Tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Đại tỷ phu nói tiếp “Hơn nữa, các người xem màu sắc long văn đi, không phải là Hải Long bình thường đâu, là Thiên Long a!!!”

Hiện trường trầm mặc : Thiên. . .Thiên Long. . .Kia không phải là, Long thần sao. .

Hít hà, hít hà, Hồng Ngọc tao nhả nhấp trà.

Long ~~~~~ thần ~~~~~ a!!!!!!

Gia trạch già nua Hồ gia đột nhiên mãnh liệt vang dội một trận gào rú, từ trong bóng đêm truyền đi thật xa, thật xa . . .

=====

Giữa nhà bày ra một hàng ghế, Hồ Thập Bát tọa tại thượng diện, bị mười bảy vị tỷ tỷ cùng tỷ phu bao vây nhiều tới nhiều lui, tỉ mỉ ngắm nhìn cứ như nhà động vật học đang ngắm khi vậy.

“Đây là long vắn của Thiên long a. . .Chặc chặc chặc. . .không nghĩ ta sinh thời lại có thể nhìn thấy ~~” Đại tỳ phu của Hồ Thập Bát tán thưởng, những người khác cũng nhất tề gật gù.

“Ta đã nói hôn sự Thập Bát không cần gấp gáp mà, nàng cứ mỗi ngày thúc giục bảo ta giúp đệ ấy chọn lựa người này người nọ ~” Ngũ tỳ phu của Thập Bát quay đầu nhìn Hồ Ngũ nói, bị Hồ Ngũ hung hăng đập một cước đau đến nhe răng trợn mắt.

“Ai nha ai nha~ Thập Bát quả là hảo hài tử nha, có thể tìm được hôn phu là Long thần như vậy, thật sự là việc tốt nha ~~” đồng âm nhu nhu nhuyển nhuyển, đích thị là Thất tỳ phu.

“...Ta. . .không. . .cam. . .tâm a a a a a a a a a a a a ! ! ! ! ! !” tuôn ra một tràng gào thê thảm, đích thị là Thập Tứ tỳ của Thập Bát.

“Hư hư hư hư hư hư hư hư!!”

Hồ Thập Nhị vác hai dòng lệ tuôn trào bước đến cạnh Hồ Thập Bát, muốn kéo tay áo hắn, do dự một chút, cuối cùng vẫn là không dám, chỉ có thể dùng khăn tay liều mạng sụt sịt cái mũi “Thập Bát người sao lại tốt mệnh như vậy chứ !! TUT Người như thế nào mà thông gian với Long thần được vậy a a a a!”

Tất cả mọi người đều góp lời khuyên, Thập Tứ cô nương người bình tĩnh người bình tĩnh. . .

Hồ Thập Tứ là hài tử điều kiện tối hảo nhất trong số mười tám hài tử của Hồng Ngọc, vô luận là diện mạo hay dáng người, kể cả tu vi năng lực, nhưng đáng tiếc. . .hồng nhan bạc mệnh, mỗi hồi tình cảm đều không đến được cái kết quả tốt nào.

“Thiên đố hồng nhan a ~!!!”

Hồ Thập Tứ mỗi lần thất tình đều ngẩng mặt nhìn trời gào to lời thoại kịch sến súa này, lúc đó tất cả người của Hồ gia đều yên lặng quay đầu đi nơi khác, trong lòng thì bất mãn, rõ ràng là người quá đáng thái quá, quá khó hầu hạ, yêu cầu đòi hỏi quá nhiều mới làm ái nhân của người bị bức buộc phải rời đi thì có. . . liên quan gì đến lão thiên chứ. . .

Mọi người vừa vuốt hạ oán niệm của Thập Tứ tử vừa chăm chú lắng nghe Hồ Thập Bát kể sơ một chút về quá trình mình quen biết Long Quân, sau khi nghe kể xong tất cả đều một phen cảm thán, đúc kết ra một câu, đây đúng là duyên phận a~~~

Hồ Thập Tứ lệ nóng doanh tròng nhưng hai mắt lại ánh lên nét sáng ngời tràn ngập hi vọng : gì cơ? tổng cộng có chín vị Long Quân hử? Nói như vậy, ta còn có hi vọng a~~~~ hai tay ôm ngực, trong mắt lấp lánh, sau lưng là phong nền hoa bay tứ tung.

Tất cả mọi người đều nói, mặc kệ đừng để ý, để nàng ta nằm mơ đi, chúng ta nói tiếp chuyện của chúng ta. . .

Mấy vị tử tử này của Thập Bát tuy sắc mặt đều có vẻ vui mừng, nhưng cũng có chút băn khoăn, hỏi Thập Bát : Long thần kia, khí tức mãnh liệt như thế. . .Người, người chịu nổi sao?

Hồ Thập Bát gãi gãi đầu nói, tuy lần đầu gặp cũng biết là trên người hần khí tức áp nhân, làm người ta cảm thấy rất sợ hãi, nhưng lúc ấy vì tức giận nên cũng không nghĩ đến nhiều việc như vậy. . .mãi đến lần gặp mặt lại cũng không có cảm giác gì không ổn a.

Đột nhiên Hồ Lục tử vỗ trán cái bốp một cái nói, ta biết rồi, Hồ Thập Bát sở dĩ không cảm thấy Long Quân khí tức áp nhân, có một phần khả năng là khi đó Long Quân đã cảm thấy có hảo cảm đối với Thập Bát của chúng ta rồi a ~ với cả nguyên nhân trọng yếu hơn nhất định là vì Thập Bát chưa từng hấp thụ qua nguyên dương tinh khí của hoạt khí sinh linh.

Thập Bát nhà ta là một con huyền hồ chỉ thuần túy hấp thực nguyệt hoa tinh khí a ~ nguyệt hoa tinh khí chính là linh khí của trời đất, tuy là đối với việc trợ giúp gia tăng tu vi công thể có phần chậm chạp, nhưng lại bồi dưỡng ra hồn nguyên cực kỳ tinh thuần, mà hồn nguyên tinh thuần thì lại tối cận với tiên khí, cho nên sẽ không có cảm giác bài xích đối với khí tức của Long thần.

Nói tới đây, Hồ Lục tử bắt đầu trêu Hồ Thập Tứ, bảo : Thập Tứ a ~ nếu người cũng muốn bước vào Long môn ~~ người cũng nên đổi sang ăn chay, mỗi ngày hấp nguyệt quang đi ~~~

Hồ Thập Tứ quay đầu lệ tuôn : hồn nguyên tinh thuần cái quỷ gì đó, ghét nhất mùi! TUT

Hồ Thập Bát hai má hồng hồng đỏ đỏ nói, hôn sự gì đó, là mẫu thân với Ngũ Long quân tự ước định. . .Ngao Kiệt hẳn là chưa biết đâu.

Mọi người cười hì hì nói, ai nha ~ người cùng vị Long Quân Ngao Kiệt kia, chính sự cũng đã xong rồi, long văn đều hiện ra chói lọi như vậy, còn ngượng ngùng cái gì chứ ~~ hôn sự này là nhất định rồi ~~

Tiếp đó, lại một phen thất chủ ý bát thiệt, thương lượng đến lúc Hồ Thập Bát thành thân nên làm thế nào, mặc y phục nào nha.

Vài vị tử tử đột nhiên nghĩ nghĩ nói, mấy bữa nữa chúng ta cũng hấp ánh trăng đi, đến lúc đó có gặp Long Quân cũng không cảm thấy gian nan, mọi người đều nói, hảo a hảo a.

Nhiệt nhiệt nháo nháo, một mảnh hòa thuận vui vẻ.

Hồ Hồng Ngọc ở một bên hăng giọng một cái, mọi người yên tĩnh trở lại. Hồng Ngọc lên tiếng nói, trời cũng không còn sớm nữa, mấy ngày liên tiếp căng thẳng như vậy, mọi người chắc cũng đã mệt mỏi rồi, tất cả đều đi tẩy rửa rồi ngủ đi, có chuyện gì mai mới nói tiếp.

Hồng Ngọc đã nói như vậy, tất cả đều nhất nhất nghe lệnh, trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

=====

Hồ Thập Bát nằm trên chiếc giường đã xa cách hơn một tháng, mắt mở to, nghĩ đến những chuyện xảy ra trong một tháng rời khỏi yêu giới, thờ một cái thiệt dài.

Hơn một tháng, thời gian quả thực không dài, nhưng tại sao bản thân lại cảm thấy như đã kinh qua một khoảng thời gian thật dài, thật dài. . .

Nguyệt quang ngoài cửa sổ sáng ngời, tản mát ra quang vừng lam sắc nhàn nhạt. . . giống hệt như đêm đó, cũng là nguyệt quang như vậy. . .

Đêm mà mình và Ngao Kiệt, hai người cùng nhau uống rượu tán chuyện. . .Ngao Kiệt còn hóa long hình cho mình xem. . . mỹ lệ như thế, đáng yêu như thế. . .

Ngao Kiệt. . .Ngao Kiệt. . .

Nỗi nhớ cứ lặp đi lặp lại một lần rồi lại một lần. . . nhắm mắt lại, Hồ Thập Bát chậm rãi nhập mộng hương.

=====

Đêm nay, Hồ Thập Bát ngủ không được an ổn, cứ cảm thấy trong lòng giống như có cái gì đó, mơ mơ màng màng, hình như đã mộng rất nhiều, nhưng lại chẳng thể nhớ nổi bất cứ cái gì. Lúc tỉnh lại, cũng đã gần ngộ thì.

Hồ Thập Bát miệng lưỡi khô khốc, uống một ngụm trà lạnh cho thông cổ xong, lắc lư bước đến sảnh chính, thấy Hồng Ngọc cùng Thập Nhị Thập Tứ ngồi dùng ngộ phạm.

Thấy Thập Bát bước vào, cả ba đồng thanh hô, ồ đã dậy rồi sao? Đi lấy chén đũa ngồi xuống cùng ăn luôn đi.

Thập Bát lắc đầu nói không muốn ăn. . . lại hỏi, mấy tỷ tỷ cùng tỷ phụ khác đi đâu rồi?

Hồng Ngọc nói, đám bọn nó nghe thán sau là ngày đại hôn của người nên đã về để chuẩn bị lễ mừng đại hôn rồi.

Thập Bát nói, lâu lâu mới có dịp tề tụ một lần. . .vội như vậy làm cái gì chứ. . .lễ lạc gì đó có sao đâu. . .

Hồng Ngọc cười tủm tỉm nói, như thế không được, dù gì cũng là hôn lễ của nhi tử lão nương đây, lại là cùng Long thần nhất tộc kết thông gia ~~ làm sao lại có thể không hảo hảo chuẩn bị một chút ~~ ta đã mời công tượng, hạ ngọc sẽ đến đây, sửa sang lại gia trạch của chúng ta một chút.

“Nương!! Bộ cần sao?”

“Ta nói cần là cần!” Hồ Hồng Ngọc trừng mắt “Dùng cơm xong thì ra ngoài với hai tỷ tỷ người đi! Nhìn lại cái mặt người xem, chẳng có chút tinh thần nào hết ~! Người sắp thành thân rồi phải có tinh thần một chút chứ a!” lại xoay qua nhìn Thập Nhị, Thập Tứ, nói “Chiều nay ra ngoài sắm cho Thập Bát vài kiện y phục màu sắc tươi tắn chút, nhìn nó xem, mặc y phục toàn màu xám tro, còn trẻ mà y phục cứ như mấy lão già ~!”

Hồ Thập Tứ xáp lại gần Thập Bát, nhẹ nhàng chạm vào hãn, xác định không có phản ứng bất lương gì xảy ra, mới yên tâm mà nhào lên người hãn, bám dính lấy cánh tay Hồ Thập Bát, chu mỏ nói “Thập Bát ~~~~ nói cho tỷ nghe về Đại ca với Ngũ ca của Thất Long Quân kia đi nhaaa~~~”

Hồ Thập Bát + Hồ Thập Nhị = |||| Thập Tứ tỷ (Thập Tứ muội). . .
Người. . .

Rời Hồ gia, người lớn nhất trong số ba người (cũng là tối lùn tịt nhất. . . *trông xa xăm*) tức Hồ Thập Nhị nhìn đường đi dưới chân, bắt đầu cân nhắc xem, nên đi tập thị yêu giới hay là tập thị nhân gian giới đây? Hồ Thập Nhị nghĩ nghĩ nói, Thập Bát, hiện tại trên người người có khí tức như này, đi tập thị yêu giới nhất định sẽ tái diễn lại một màn như lúc ở Quỷ tập Thanh Vân Sơn. . . Vẫn là đi nhân gian tốt hơn.

Không đợi Hồ Thập Bát trả lời, Hồ Thập Tứ đã nhảy cà tưng cà tưng lên nói hảo a hảo a ~~ ta lâu lắm rồi không có đến nhân gian ~~ chúng ta hảo hảo ngoạn ngoạn một chút đi ~~

Hồ Thập Bát áy náy nhìn Thập Nhị Thập Tứ, cười cười “Xin lỗi. . .ta, không thể đến nhân gian. . .”

“Vì cái gì a?” Hồ Thập Tứ nhảy dựng kéo tay áo Thập Bát hỏi.

=====

“Vì cái gì?”

Ngày đó ở trước tiểu mộc ốc tại Thanh Vân Sơn, Hồ Thập Bát cũng hỏi Ngao Ly một câu như thế.

Hồng Ngọc quyết định lôi Hồ Thập Bát trở lại yêu giới, chờ sơ bát tháng sau Long Quân sẽ đến cửa đê thân, trước khi đi Ngao Ly kéo tay hẳn lại nói với hẳn “Thập Bát, sau khi người và nương người trở lại yêu giới rồi, phải nhớ kỹ, trừ phi ta hoặc tiểu Thất tự mình đến đón người, còn nếu không, vô luận người nghe được bất cứ điều gì, cũng tuyệt đối không được trở lại nhân gian nữa.”

“Vì cái gì?”

Ngao Ly bị hỏi như như thế, nhưng lại không trực tiếp trả lời, chỉ vỗ vỗ vai Hồ Thập Bát, mỉm cười nói “Nguyên nhân thì sau này sẽ nói người

nghe. . .còn bây giờ chưa phải lúc.”

Kỳ thật đáp án rất đơn giản, trong lòng Hồ Thập Bát rất rõ ràng điều đó, nhưng vẫn không kèm được lòng muốn hỏi, vì cái gì. . .

Nhất định là liên quan đến chuyện của hắc y yêu giả cùng Điện Lam cứu cứu.

Yêu quái ngân phát hồng nhân kia, thật là Điện Lam cứu cứu của hãn sao?

Ngao Kiệt. . . thật sự chỉ là đơn thuần trở lại tham gia hội nghị cùng các trưởng lão Long tộc sao?

Có phải là bản thân đa nghi không? Tại sao, trong lòng lại cảm thấy bất an như thế?

Thở một hơi dài thườn thượt, cuối cùng không đến nhân gian, cũng không đi tập thị yêu giới, Hồ Thập Bát cùng Thập Nhị Thập Tứ cứ như vậy mà lòng vòng ở sườn núi Phất Lai Sơn suốt cả buổi chiều đến tận lúc mặt trời lặn.

Một ngày cứ vậy mà trôi qua, trăng lại thượng thiên không, tản ra quang huy thanh lãnh.

Cúi đầu nhìn đất, Hồ Thập Bát đứng trước cửa phòng Hồng Ngọc, nhẹ nhàng gõ cửa “Nương, người đã ngủ chưa?”

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 32

“Thập Bát?” Hồng Ngọc ở bên trong nói vọng ra “Vẫn chưa ngủ, cứ vào đi.”

Hồ Thập Bát do dự một chút, mới đẩy cửa bước vào, ngại ngùng cười “Nương, người vẫn chưa ngủ nữa sao?”

Hồng Ngọc phì cười một tiếng nói, người hỏi cái gì vậy, người đến tìm ta là hi vọng ta ngủ rồi hay là chưa ngủ a?

Hồ Thập Bát cũng biết bản thân mình hỏi câu kia có phần kỳ quái, thế là cười cười gãi đầu nói, vậy nương đang làm gì vậy

Hồng Ngọc ngồi cạnh bàn, trên bàn bày một đồng bản vẽ.

“Đây là cái gì a?” Hồ Thập Bát bước đến, cầm lên nhìn nhìn, nguyên lai là đồ án hoa văn điêu khắc các loại cửa cùng tấm ngăn.

“Nương. . . người thật sự muốn đổi hết cửa cùng mấy thứ này kia trong nhà sao?”

“Phải a ~ đây là do công tượng mang lại hồi xế chiều ~~ đến xem thử đi, xem thích đồ án nào ~~ ta thấy cái này với cái này cũng không tệ nha ~~” Hồng Ngọc cười hớn hở đưa đồ án trong tay đang cầm cho Hồ Thập Bát xem.

Hồ Thập Bát cầm lấy đảo mắt xem một lượt, thật sự không biết cùng những thứ hiện tại đang dùng có khác biệt nhiều lắm đâu chứ, nói nương rồi, thứ chúng ta dùng hiện tại không phải cũng còn rất tốt sao.

Hồng Ngọc chột chột cái trán của Thập Bát nói, người thì biết cái gì a? Cái này gọi là trào lưu, là trào lưu ~~ hoa văn của nhà chúng ta kiểu dáng đã lỗi thời từ lâu rồi, nhân cơ hội người thành thân lần này ta muốn đổi mới từ trong ra ngoài một lần!

Hồng Ngọc hưng trí bừng bừng cầm đồ án rọi đấng soi tới soi lui, Hồ Thập Bát ngồi xuống bên cạnh, vờ như lơ đãng hỏi “Nương, ta thành thân có phải là nên báo cho thân thích bằng hữu trong tộc tới tham dự không?”

“Đó là đương nhiên!”

“Thế. . .” Hồ Thập Bát có chút khẩn trương, lấy ngón tay gõ gõ mặt bàn nói “Ta nhớ có lần người từng bảo, chúng ta còn một cữu cữu định cư tại nhân giới, có phải cũng nên thông báo cho cữu cữu không a?”

“Ân?” Hồng Ngọc xoay đầu lại nhìn Thập Bát “Sao tự dưng đột nhiên nhớ tới mà hỏi về cữu cữu người vậy?”

“Đâu có. . . chỉ là nhớ hồi trước có nghe người nhắc qua mấy lần. . . nhưng vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy cữu cữu. Nếu như là ta thành thân, cũng nên báo cho cữu cữu một tiếng. . .”

“Ai” nghe Hồ Thập Bát nhắc tới Hồ Điện Lam, Hồng Ngọc thở dài “Cữu cữu của người a, trời sinh tính tình yêu thích tự do, hiện tại cũng không rõ đã lưu lạc tới nơi nào của nhân gian mà tiêu dao khoái hoạt rồi, lần liên lạc gần đây nhất cũng đã cách đây hơn trăm năm trước ~”

“Lâu như vậy không có liên lạc? Nương, người không lo lắng cho cữu cữu chút nào sao?”

“Ta có cái gì phải lo lắng chứ ~” Hồ Hồng Ngọc bước đến ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ vai Hồ Thập Bát nói “Người là chưa thấy qua Điện Lam cữu cữu của người thôi ~ hử a, có thể nói là một tên chúa bát phương thông cật ~ gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, cái dạng gì

gặp hấn cũng bị hấn dụ dỗ mà khom lưng nghe lệnh ấy chứ ~~~ không chỉ có trí óc thông minh, võ công tu vi cũng cao, lúc trước nếu không phải hấn cảm thấy phiền phức, khăng khăng không chịu nhận thì vị trí tộc trưởng Hồ tộc bây giờ cũng là của hấn a ~~ ta nghĩ, hiện tại hấn nhất định là đang cùng người mình yêu đang cùng nhau chung sống hạnh phúc ở một nơi nào đó xinh đẹp lại bí ẩn, hạnh phúc đến mức quên luôn muội muội ta đây. . . Ai, ca ca thực là bạc tình ~!!”

Vừa nhắc đến Hồ Điện Lam, ý cười tràn ngập trong ánh mắt của Hồng Ngọc, mà ngay cả tiếng oán giận cũng tựa như làm nũng.

“Cứu cứu lợi hại như vậy a ~~ vậy mà lúc nhỏ rất ít khi nghe nương nhắc tới cứu nha.” Hồ Thập Bát nhìn Hồng Ngọc như vậy, bất giác cũng bắt đầu thả lỏng, khẽ mỉm cười nói.

“Là vì mỗi lần ta sinh một hài tử đều phải nói lại cho nó nghe một lần về Điện Lam cứu cứu của nó có bao nhiêu suất, bao nhiêu là lợi hại, nên đến phiên người. . .ta không còn kiên nhẫn lặp lại thêm lần nữa ~”

Hồng Ngọc đau khổ đầy mặt nói, ăn thứ gì đó dù cho ngon đến mấy, ăn một hơi hơn mười lần cũng sẽ cảm thấy ngán chết a TUT

Hồ Thập Bát đổ mồ hôi nói, nương ta có thể hiểu cảm giác đó của người, nhưng người làm ơn đừng học theo cái vẻ mặt la lệ này của Thập Nhị tỷ dùm cái. . .

Hồng Ngọc nói, mặt la lệ thì làm sao, lão nương đây có bắt chước mặt la lệ, bộ dáng cực kỳ bi thảm thì cũng vẫn đáng yêu vô cùng ~!

Hồ Thập Bát hắc tuyến mấy đường nói, nương người dụng từ không hợp a. . .

=====

“Điện Lam cữu cữu. . .nhất định là bề ngoài cùng nường rất giống ha?”
Hồ Thập Bát dò hỏi.

“Đó là đương nhiên ~! Cữu người cùng ta là song sinh mà, bộ dạng giống nhau như đúc a ~~ năm đó, thời điểm hai người chúng ta cùng nhau hóa thành nhân hình, toàn bộ tộc nhân có mặt nhìn mà ngây người, bảo là cho tới giờ cũng chưa từng thấy ai sau khi biến thành nhân hình xinh đẹp như vậy ~ giống như trước mặt bọn họ cùng lúc xuất hiện cả mặt trời cùng mặt trăng vậy. . .”

Hồng Ngọc hưng phấn đến hai má đều ửng đỏ, giống như đang hồi tưởng lại thời điểm năm đó.

Hồ Điện Lam cùng Hồ Hồng Ngọc, lúc trẻ từng được tôn xưng là song bích của yêu giới.

Hiện tại chúng nam yêu ở yêu giới mê đắm Hồng Ngọc điên cuồng bao nhiêu, thì năm đó nữ yêu của yêu giới mê đắm Điện Lam còn điên cuồng hơn thế.

Nói mới nhớ, sau khi Hồ Điện Lam hóa hình rồi, từ đó về sau Hồ lão gia chẳng bao giờ cần phải mua rau củ trái cây nữa. Hồi đó nhân gian lưu hành trào lưu ném hoa quả mỹ nam tử, giới thời thượng ở yêu giới cũng học tập noi theo trào lưu này, mỗi lần Hồ Điện Lam quá phổ đều bị ném một đống hoa quả, về sau mấy yêu quái cảm thấy hoa quả có phần nhỏ bé quá, chọi trúng cảm xúc cũng không mấy nhiều, thế là bắt đầu ném rau cải.

Vậy là từ đó về sau, trong nhà Hồ lão gia chẳng bao giờ mua thức ăn nữa, Hồ ma ma nói, Điện Lam a, người giúp chúng ta đẩy cái xe kia ra ngoài dạo một vòng đi ~~~ một vòng trở về, ân, thức ăn nửa tháng không cần phải đi mua.

Tuy là bộ dáng nét mặt giống nhau như đúc, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng.

Hồng Ngọc giống như mặt trời, tản ra quang mang chói mắt, nhiệt lượng tỏa ra có khi làm tổn thương người bình thường, cũng vì thế mà tất cả đều vì nàng mà sôi trào bùng cháy.

Còn Hồ Điện Lam lại như ánh trăng, thanh thanh đạm đạm, chỉ cần đứng yên một chỗ cũng toát ra ma lực thần bí lại tao nhã, khiến bất cứ ai nhìn thấy rồi đều bị hấp dẫn sâu sắc, đến cuối cùng không thể nào dời tầm mắt đi, không kèm lòng được mà sùng bái.

“Lúc Điện Lam ca ca hóa hình, tất cả mọi người cứ tưởng hẳn sẽ hóa huyền hồ ấy chứ.”

Hồng Ngọc nhìn Hồ Thập Bát thờ dài “Ai ai cũng bảo ngoại sanh giống cừu cừu, điểm đó tuyệt đối không sai a ~”

“Ta giống cừu cừu?” Hồ Thập Bát mở to mắt, cừu cừu cùng nương bộ dáng đều giống nhau, là mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành a, mà mình khoảng đó. . .

Hồng Ngọc trừng mắt “Ta nói là ngu đần giống nhau!”

Lúc đó, Hồ Điện Lam không những phiêu lộng, hơn nữa về phương diện luyện công tu vi cũng là xuất sắc hơn người, các trưởng lão mỗi lần nhìn thấy Hồ Điện Lam đều là cười toe toét mặt mày, coi hẳn như tâm can bảo hối, ai cũng bảo, hảo a hảo a, Hồ tộc chúng ta rốt cuộc cũng có được một đứa kỳ tài ngàn năm khó gặp rồi ~! Xem đi, hẳn chính là hấp tinh nguyên nguyệt quang, nhưng võ công tu vi lại tiến bộ cực nhanh, niên kỉ tuy không lớn nhưng vừa rất chững chạc lại thấu rõ đạo lý, tương lai lên làm tộc trưởng bản tộc, chắc chắn sẽ dẫn dắt Hồ tộc chúng ta bước vào một cái tân kỳ nguyên a ~~

Chỉ tiếc, khi những lời khen này vẫn còn vang dội bên tai, thời kỳ phản nghịch của Hồ Điện Lam cũng bắt đầu ~~

Làm tộc trưởng? Ai muốn làm chứ ~ (mím cười mím cười). . . tự mình trói buộc rất phiền phức a.

Ra ngoài cùng người ta luận võ làm rạng rỡ thanh danh Hồ tộc? Không tốt đâu ~~ lộng đao lộng thương mất cảm tình lắm (lắc đầu lắc đầu)

Trưởng lão ai nấy đều lạnh hết cả sống lưng, môi run run hỏi, vậy người muốn làm cái gì?

Nga, kỳ thật hôm nay ta đến là để chào từ biệt, ta định là rời khỏi yêu giới, đi khắp thiên địa rộng lớn này để mở mang tầm mắt một chút. . .

Ồ? Trưởng lão, người làm sao vậy? A, người đâu a, trưởng lão té xỉu rồi nè!!

=====

Hồng Ngọc còn nhớ rõ, ngày Điện Lam rời yêu giới, tự mình đã đi đưa tiễn. . .

Ngày đó, gió rất nhẹ, trời rất xanh, mây rất trắng, Điện Lam ca ca cười thực vui vẻ.

Hồng Ngọc bĩu môi nói, ca ca người vì sao phải rời khỏi yêu giới a.

Điện Lam cười nói, vì bên ngoài thiên địa rất rộng lớn a ~ sờ sờ đầu Hồng Ngọc nói, chờ tu hành của người đạt tới trình độ có thể rời khỏi yêu giới thì, cũng nên đi đây đó một chút, ngắm nhìn thế giới rộng lớn, ném thử bách bị nhân sinh.

Ngày nào đó, một con hồ ly tinh trẻ tuổi, trong lòng đầy mong đợi về yêu sinh sau này cùng khát khao về tương lai không thể nào dự đoán trước, ly khai yêu giới. . .

Chuyến đi này. . .đằng đằng năm trăm năm. . .

Về sau, Hồng Ngọc rất cuộc cũng ly khai yêu giới, ném qua đủ loại tư vị luyến ái khác nhau, cuối cùng gặp lại Hồ Điện Lam.

Lúc đó, Hồ Điện Lam đã tìm được người hữu duyên với mình ở nhân gian, hạnh phúc giống như hoa nhĩ đến kỳ nở rộ rồi.

Tự xưng là hội trưởng phái tôn sùng bề ngoài như Hồng Ngọc không thể lý giải nổi mắt thẩm mỹ của ca ca mình, nữ nhân kia nhỏ xíu lại gầy gò, bộ dạng cũng không phải thập phần xinh đẹp, như thế nào lại khiến ca ca nàng thề nguyện bên nhau đời đời kiếp kiếp chứ?

Hồ Điện Lam khẽ mỉm cười, nói Hồng Ngọc a, chờ đến khi người thật sự yêu một người, tự khắc sẽ hiểu được.

Thật sự yêu a, lúc đó Hồng Ngọc âm thầm nghĩ trong lòng, nếu như không có bề ngoài phiêu lợng, sao có thể yêu thương được chứ.

Kết quả. . .nàng đã gặp người kia. . .

“Nương?” Hồ Thập Bát đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt Hồng Ngọc, sao tự dừng nương nói nói hồi lại bắt đầu ngăn người ra vậy chứ?

“A?” Hồng Ngọc hốt hoảng giật mình “Ai nha ai nha, lúc này là ngăn người, nói tới đâu rồi nha?”

“Người bảo cữu cữu cùng một nữ tử nhân gian yêu nhau.”

“Nga, đúng đúng, phụt. . .nhắc mới nhớ, người biết cữu cữu người ngọc thế nào không? Vị tiểu thư kia sau khi biết cữu người là Hồ yêu, luôn luôn canh cánh một gánh nặng trong lòng, nàng bảo bản thân mình sẽ dần dần già đi, tóc sẽ dần bạc trắng, răng sẽ dần rụng hết, dáng người còn lại xấu xí vô cùng, nàng không muốn mình biến thành hình dáng như thế trong mắt ái nhân, thế là muốn lén rời xa cữu cữu người, kết quả cữu cữu người a, vì

không muốn để nàng thương tâm khổ sở, liền dứt khoát để bản thân cùng nàng biến lão dần, xấu dần. . .”

“Ta đứng nhìn bóng dáng của bọn họ tay nắm tay dìu nhau chậm rãi đi xa dần. . .ta thật sự rất ngưỡng mộ. . .”

Đó, mới là yêu a. . .

Yêu thương một đời một kiếp, không buông không rời. . .

Mặc dù người đã đi mất, đứng ở bờ Vong Xuyên cũng sẽ ngoảnh lại nhẹ cười, bởi vì. . .người có biết không, ta vẫn luôn luôn chờ đợi người. . .

“Nương! Nương người, người sao lại khóc vậy chứ, người đừng khóc a”

Từ nhỏ đến giờ, lúc nào cũng là Hồ Hồng Ngọc làm người khác tức giận đến rơi nước mắt, Hồ Thập Bát cho đến giờ cũng chưa từng thấy bộ dạng Hồng Ngọc khóc lần nào, bây giờ thấy nương hấn mắt mở to, chớp cũng không chớp, nước mắt trong suốt không ngừng nhẹ nhàng lăn xuống, cảm thấy thực sự bối rối a.

“Hoảng cái gì!” Hồng Ngọc trừng mắt liếc nhìn Hồ Thập Bát một cái, thanh âm hòa theo giọng mũi sục sục, nói “Nương người đây cũng là con hồ có tính tình a, hỉ nộ ái ố cái nào nên có ta cũng sẽ có, nhìn thấy ta khóc thôi, hoảng cái gì!!” dứt lời kéo tay áo Hồ Thập Bát hung hăng chùi một đống nước mũi.

“Về sau, về sau khi nàng ấy chết. . .cửu cửu người cũng mất tích. Ta nghĩ, có lẽ là hấn chờ đợi nàng kia chuyển thế. . .” Hồng Ngọc sục sục cái mũi, cầm hạp phấn cùng gương nhỏ, bắt đầu chỉnh sửa dung nhan lại.

Hồ Thập Bát trầm ngâm một hồi, lần đó ở chỗ Đào Mộc tiên nhân hấn cũng biết được một ít chuyện, Hồ Điện Lam ẩn cư trong núi ở ngoại thành

Cô Tô, vốn định là chờ vị Vương tiểu thư kia chuyển thế, nhưng về sa có một hắc y nhân tìm đến. . .

Hắc y nhân đó, có khi nào là yêu quái đêm hôm đó tập kích mình không?

“Nương, Điện Lam cừ cừ là ngân phát hồng nhân sao?”

Hồng Ngọc đang chỉnh trang lại mi mắt, nghe Hồ Thập Bát hỏi vậy phì cười một tiếng “Làm sao có thể chứ, hắc với ta giống nhau, đều là hỏa hồ, màu tóc so với ta đậm hơn, còn mắt là tử sắc rất phiêu lượng nha ~”

Tóc của Hồng Ngọc là màu tử hồng, nếu nói như vậy thì tóc của Hồ Điện Lam phải là gần giống hắc sắc, còn mắt thì là tử sắc. . .

Hồ Thập Bát suy ngẫm, tuy là đã nghe Hồng Ngọc kể không ít về chuyện của Điện Lam cừ cừ, nhưng lại không có chút ích lợi gì trong việc xác định thân phận yêu quái ngân phát hồng nhân kia. . .

“Nương, cừ cừ còn có đặc thù gì không?”

Hồng Ngọc nhìn Hồ Thập Bát, cảm thấy kỳ quái “Tên tiểu tử người, đêm nay bị cái gì vậy? Sao tự dừng lại nổi hứng với chuyện của cừ cừ người?”

Hồ Thập Bát vội giải thích, không có không có, huynh đệ Ngao Kiệt thường xuyên đi về nhân gian giới, ta muốn hỏi đặc thù của cừ cừ để nhờ bọn họ giúp đỡ tìm thử xem. . .

Nói xong câu đó, lại nhớ đến mấy Long Quân lúc bình thường tìm yêu quái đều là những đọa yêu đã bước vào yêu ma đạo để thu phục, bản thân mình nói dối như vậy cũng quá sức xui xẻo đi, thế là vội vàng phi phi vài tiếng.

Hồng Ngọc bảo, tiểu tử nhà người tối nay đúng là kỳ cục nha. . .Người nhìn gương mặt mẫu thân người đi, không phải là đặc thù rất lớn rồi sao? Nếu không nói cũng không nhớ. . .đuôi mắt của Điện Lam ca ca có một nốt ruồi son nha. . .

Hồ Thập Bát ố gắng nhớ lại gương mặt đêm đó mà mình đã nhìn thấy, trên mặt toàn bộ đều phủ đầy ma văn mặc thanh sắc, hơn nữa lúc đó cũng chỉ trong nháy mắt, căn bản là không thể nhìn kịp đuôi mắt có nốt ruồi son hay không a. . .Ân. . .

“Thập Bát.” Hồng Ngọc lãnh thanh gọi

“Ân?”

“Người tại sao còn mặc cái áo màu xám tro này hả? Lúc chiều đi tập thị không phải sao? Y phục mới mua đâu? Đến lúc Long Quân tới cửa đề thân đã nghĩ ra phải mặc cái gì cho hảo chưa????” sau lưng Hồng Ngọc giống như đang bưng bưng bốc lên lửa đỏ.

“A! Nương, sắc trời đã gần khuya, ngày mai chúng ta mới nói tiếp, ta về phòng ngủ trước nha!”

Hồ Thập Bát trán rịn mồ hôi, liều mạng mở cửa phòng xông ra ngoài.

=====

Hồ Thập Bát trở về phòng mình, ngênh đón hăn lại là một đêm mất ngủ nữa. . .

Ai, vẫn là không thể xác định rõ thân phận của ngân phát yêu giả kia. . .

Hơn nữa, cứ có cảm giác, thấy mẫu thân gần đây có chút khác thường a. . .

mặt la lệ : chắc là lệ tràn đầy mặt TUT

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Bên này đám người Hồng Ngọc bận bận bịu bịu lo chuẩn bị để việc thành thân được chu toàn, còn phía bên Long Quân thì làm gì nha?

....

Bên phía Long Quân có hơi lộn xộn. . . = ||

=====

Ngày đó, Hồ Thập Bát bị Hồ Hồng Ngọc kéo đi, Ngao Ly cũng lập tức rời Thanh Vân Sơn, vội vàng khẩn trương một đường hồi tộc.

Lúc Hồ Thập Bát tỉnh lại có hỏi hãh Ngao Kiệt đã đi đâu, y trả lời là Ngao Kiệt hồi tộc để tham gia hội nghị của các trưởng lão trong tộc, cái này một nửa là thật, nhưng một nửa còn lại y không có nói ra.

Tà đạo phong ấn mà Long Chủ đời trước đã phong ấn xuất hiện một khe nứt, cần phải trọng tân lại phong ấn. Ngao Kiệt hồi tộc lần này chính là để nhiệm chú ấn để trọng tân lại phong ấn tà đạo, nếu thành công thì thôi, còn nếu không xong. . . không chừng phải dục huyết phấn chiến một trận. . .

Vốn dĩ, đối với việc thu yêu đánh nhau, Ngao Kiệt là thiện trường nhất, nên cũng không có gì đáng lo. Nhưng sau khi nghe Thập Bát kể lại chuyện tình cờ chứng kiến lần đó ở hậu hoa viên nhà Lang công tử, trong lúc mấy hắc y yêu giả kia nói chuyện với nhau có đề cập tới long cùng trư, nghe tới đây đột nhiên Ngao Ly giật mình bừng tỉnh, liền hoài nghi việc phong ấn tà đạo kia xuất hiện khe nứt không phải là ngẫu nhiên, mà là một cái bẫy!

Long. . . Trư, Hồ Thập Bát nghe xong không hiểu là gì, nhưng Ngao Ly vừa nghe là hiểu ngay, cái đó chính là Long Châu a!

Long Châu chính là nội đan của Long, là nơi tập trung hết thầy công thể tu vi của Long Quân.

Mục đích của tên hắc y kia cư nhiên lại là Long Châu!

Nếu như lần này phong ấn tà đạo kia bị nứt xác thực là bậy, vậy thì tình hình của Ngao Kiệt lúc này thật sự nguy hiểm!

=====

Có người nói, ủa sao tự dừng lại chuyển sang tà đạo phong ấn vậy?

Đừng nóng, cho phép ta đây từ từ mà nói ra ~~~~

Ngày đó, sau khi Ngao Kiệt bồi bổ dương khí cho Hồ Thập Bát xong, ôm Hồ Thập Bát bất tỉnh nhân sự trở về tiểu mộc ốc rồi, Ngao Kiệt đặt Hồ Thập Bát lên giường, bản thân cũng bò lên theo.

Lúc đầu là từ phía sau ôm Hồ Thập Bát vào lòng, ôm một hồi lại muốn nhìn mặt Hồ Thập Bát, lập tức xoay hẳn lại nhìn.

Ngao Ly ở cạnh nhìn thấy, mắt thiếu điều co giật nói, tiểu Thất a, người cứ lật tới lật lui như vậy Thập Bát cũng không tỉnh đâu a. Hẳn bị người lăn qua lăn lại tới như vậy, người còn không cho hẳn hảo hảo nghỉ ngơi một lát?

Nghe Ngao Ly nói như vậy, Ngao Kiệt nghiêng đầu nghĩ một hồi, mới nhảy từ trên giường xuống, đắp chăn rồi dịch hảo bốn góc chặn lại cho Thập Bát xong, thuận thể sửa sang tư thế để Thập Bát nằm thoải mái một chút, sau đó tự mình ngồi ở cạnh giường, ngắm thụ nhan của Hồ Thập Bát, nhìn đến nỗi chớp mắt cái cũng thấy tiếc nữa, bắt đầu cười ngu.

Ngó bộ dáng thực nữ của Ngao Kiệt như vậy, Ngao Ly nghĩ nghĩ, ai, mình cũng đừng nên tiếp tục ở lại nữa, người ta không chê mình chướng mắt, bản thân cũng tự thấy chướng mắt.

Thế là Ngao Ly nói, người ở trong này coi chừng Thập Bát, ta xuống núi kiếm cái gì đó ăn chút. Ngao Kiệt đầu cũng không thèm quay lại nhìn, ừ hử đại một tiếng.

Ngũ Long Quân lại xoay đầu dòm nói, người có đói bụng không a, có muốn ta sẵn tiện mang cái gì đó cho người ăn không a?

Ngao Kiệt tựa cằm ở mép giường nhìn thụy nhan của Hồ Thập Bát cười ngu ngơ, lần này ngay cả ừ trả lời cũng không thèm ừ lấy một tiếng.

Ai cũng bảo người đang yêu trí óc đều tuột xuống, lời này quả thực không sai tí nào. Tiểu Thất bình thường rất thông minh, hiện tại phòng chừng trí óc tuột về âm rồi quá = =

Ai da, người đang yêu quả thật là rất hạnh phúc a ~~~

Có chút chua chua nhìn thoáng qua hai người trong phòng, Ngao Ly bỏ đi.

=====

Xuống dưới chân núi Thanh Vân Sơn, Ngao Ly đến một thành trấn khá lớn ở gần đó, mua một đồng cao bính tiêu cật, vừa đi vừa ăn vừa xem náo nhiệt xung quanh, đang bước đến gần tập thị, đột nhiên phát hiện phía trước có một cái lều bằng vải bố đỏ rất to, rất nhiều người đang tề tụ ở phía trước.

Có náo nhiệt mà không xem thì không phải phong cách Ngao Ly, vì thế quẹt miệng một cái, Ngao Ly cũng ùa theo dòng người đến đó.

Đến gần mới nhận ra, nguyên lai là có một hí ban tử đang dựng thai để mà xướng hí ở chỗ này, vừa vặn hôm nay biểu diễn tiết mục. . .vừa nhìn thấy tiết mục Ngao Ly liền hứng thủ dào dạt.

“Dừng giả đấu ác long!”

Ai dô, ta bằng mọi giả cũng phải xem, dừng giả nào đấu với ác long nào nha!

Ngao Ly ôm một đồng thức ăn chen chen lên phía trước, phía trước có hai người thu phiếu của hí ban nói, ai tiểu gia, ngài phải đưa phiếu tiền mới có thể vào xem a.

Ngao Ly chớp chớp mắt chu miệng nói, đại ca ca, nhân gia đi dạo một hồi, tiền đem theo cũng đã tiêu hết rồi ~~ nhưng mà thực sự rất là muốn xem hí nha, ca ca cho nhân gia vào xem có được không?

Hai tráng hán bị đôi mắt to tròn của Ngao Ly chớp chớp làm cho hôn mê luôn rồi, đặc biệt ôn nhu nhìn Ngao Ly nói, a nha tiểu công tử muốn xem hí a, cứ vào đi cứ vào đi, muốn xem bao lâu thì cứ xem, ha ha~~

Cứ như vậy, Ngao Ly vác theo cái mặt đáng yêu tươi cười đến thiên chân vô tà mà xem bá vương hí.

Bên trong lều người rất nhiều, phía trước ở giữa có dựng một thai tử, trên đó có hai người đang y y nha nha mà xướng hát, chẳng thấy dừng giả ác long đâu cả, chỉ thấy hai nàng nữ đán.

Ngao Ly dỏng tai, cẩn thận lắng nghe xướng từ mấy nàng xướng, một nàng cứ xướng lại xướng, không phải là khuê trung oán phụ thì là tư niệm tình lang, trong lúc tịch mịch khó có thể nén được mà giải bày tâm sự, nàng còn lại bên cạnh thì là nha hoàn, đang khuyên khuyên bảo bảo cái gì đó.

Ngao Ly nghe một hồi cảm thấy đúng là chả có gì thú vị, nếu tịch mịch thì cứ im lặng để trong lòng đi, còn không nhìn nổi thì đi gặp, cứ y y nha nha đúng là chả có chút ý nghĩa gì.

Không thèm nhìn lên trên thai nữa mà đảo mắt dòm xung quanh, ai dè vừa nhìn, đã nhìn thấy có người quen. . .

Phía trước xéo xéo, cách khoảng một hai ba bốn. . .sáu người!

Đại ca của hắn, đang gật gù gật gù theo tiết tấu nhạc khúc mà đặc ý, nghe đến một bộ say mê vô cùng!

Lão đại của chín vị Long Quân, Ngao Chá, cũng là vị thanh sam công tử cùng Ngao Kiệt thu yêu ở Kim Lăng mà mấy ngày trước Hồ Thập Bát đã tình cờ gặp, hiện tại đang ngồi nghe xướng khúc mê mẩn, đầu thì gật gù lắc lư, miệng thì lẩm nha lẩm nhảm theo, đột nhiên bị ai đó vỗ mạnh bả vai một cái, giật mình hết hồn quay qua nhìn, vừa kinh vừa hi “Ai nha, Ngũ đệ! Người sao lại ở đây nha??”

Ngao Ly ném cho một cái xem thường nói “Người cũng có thể ở đây, tại sao ta lại không thể!” dứt lời liền nắm tay lôi Ngao Chá ra ngoài, Ngao Chá giẫy giụa tránh né, miệng la oai oái, ta còn chưa xem diễn xong mà!!

Chúng nhân xung quanh nhất tề dùng nộ nhãn trừng hai vị Long Quân “Hừ!!!”

=====

Phải nói, bạn Ngao Chá này làm đại ca không có chút tôn nghiêm gì hết, đầu bị Ngao Ly gõ một cái sưng lên cái một cục u to tướng, ngồi ở trà lâu gần chỗ xem hí xướng lúc nãy, nhìn Ngao Ly vừa uống trà vừa ăn điểm tâm. . .

Ngao Ly vừa ăn vừa nói ”Người! Như thế nào lại chạy đến chỗ này?”

“Thu yêu lạc.”

“Gần chỗ này có yêu quái?” Ngao Ly mồm ăn như vó ngựa, suy nghĩ chuyển động cực nhanh, làm gì có a, vùng này mình tới lui nhiều lần rồi, căn bản không có đọa yêu nào lảng vảng quanh đây, chẳng lẽ. . . là tên hắc y yêu giả bỏ chạy kia đã quay trở lại?

Đêm đó, Ngao Ly cùng Ngao Kiệt đuổi theo hắc y yêu giả chạy về phía tây, lúc đuổi đến chẳng tấy tăm hơi hắc y yêu giả kia đâu, liền sau đó Ngao Ly cùng Ngao Kiệt mới phát hiện cảnh sắc sau lưng mình cư nhiên biến hóa, giống như đã tiến nhập vào một không gian dị độ, bốn phía đều là quang vịnh không ngừng biến huyền hình trạng cùng vị trí.

Hai người liền hiểu ra, quang vịnh kỳ quái này chính là lối vào để đến dị thế giới, nếu không cẩn thận chạm phải ngay tức khắc sẽ bị hút đến nơi nào đó không thể xác định được.

Thế là hai người đành phải thật cẩn thận thu lại khí tức của mình, tiến lên dò xét lối đi mà phiến quang vịnh kia hình thành, đi được một lúc, bỗng dừng cảm thấy quanh thân thể rắc một tiếng, tựa như đã xuyên qua kết giới gì đó, cảnh vật trước mắt ngay lập tức biến trở lại thành nhân gian thực tại.

Lúc ấy, phản ứng đầu tiên của Ngao Kiệt là muốn quay trở lại một lần nữa để tìm hiểu đến cùng, kết quả không gian phía sau bỗng trở nên trống rỗng, cái gì cũng không có.

Hai người tìm tòi xung quanh sơ một vòng, không phát hiện được tung tích của hắc y yêu giả, trong lòng chột lo lắng cho Hồ Thập Bát, liền vừa dò tìm khí tức của Hồ Thập Bát vừa trở về, đúng lúc chứng kiến Hồ Thập Bát cùng tên yêu quái khả năng là cừu cừu hãn giăng co với nhau. . .

Sự tình phát sinh sau đó cũng thực đột ngột, cũng thực. . .kịch liệt. . .

Khụ khụ, bây giờ có thời gian ngồi xuống để mà ngẫm nghĩ lại nghiêm túc, Ngao Ly mới cảm thấy có chút nghi hoặc, lối đi thông đến dị thế giới kia quả thật quá mức kỳ dị, trước kia lúc nghe các trưởng lão kể lại về truyền thuyết thượng cổ cũng có từng nghe qua một ít, nghe nói lối đi này vị trí vô chùng bất định, nếu như đi vào may mắn có thể xuyên qua thời không đến tương lai hoặc trở về quá khứ, nhưng rất nguy hiểm, khả năng chọn sai lối vào là rất lớn, nếu bị lạc ở trong đó, cả đời cũng không thể nào thoát ra.

Lối đi kia xuất hiện ở đó, rốt cuộc là ngẫu nhiên hay là có kẻ cố ý triệu hoán ra?

Nếu như hiện tại yêu quái mà Ngao Chá tìm gặp là hắc y yêu giả kia thì.
..

Ngao Ly ánh mắt xa xăm nhìn về nơi nào đó, suy nghĩ đến gần người.

Ngao Chá đối diện chờ nửa ngày cũng không thấy y nói chuyện, ngẩng đầu liền nhìn thấy Ngao Ly như vậy ngạc nhiên, a nha, Ngũ đệ sao tự dừng lại ngồi gần ra vậy, thế là đưa tay xòe trước mặt Ngao Ly lắc lắc, miệng thì xướng “Hồn quy lai hề ~~~ hồn quy lai hề ~~~”

Đập một cái bốp vào cái tay đang lắc lư trước mặt mình, Ngao Ly hồi thần trừng mắt liếc nhìn Ngao Chá một cái “Trả lời vấn đề của ta mau! Người ở chỗ này gặp được yêu quái gì hả?”

Câu trả lời của Ngao Chá làm cho một đồng điểm tâm trong miệng Ngao Ly nuốt không trôi, tắc ngay cổ họng phải ho sặc sụa.

“Ta đâu có ở chỗ này gặp yêu quái gì đâu, ta ở chỗ khác gặp yêu quái, bị yêu quái kia đuổi giết nên phải chạy trốn tới đây mà.”

“Khụ khụ khụ khụ!!!”

“Ngũ đệ, người ăn từ từ thôi, uống chút trà uống chút trà. . .” Ngao Chá thật hảo tâm, vừa vỗ lưng Ngao Ly vừa rót cho y một chung trà, xong xuôi trở về chỗ ngồi bắt đầu oán giận “Đều tại Tiểu Thất hết, vốn là hai người chúng ta một tổ cùng nhau thu yêu, hợp tác hảo bao nhiêu, kết quả nó ở Kim Lăng gặp một tên bằng hữu không biết là ai, chạy trở về đào đàn tử tử lên xong, quăng lại một câu nói phải nghỉ ngơi, sau đó ném ta lại một mình. . . . Ô ô ô ô ô. . .”

Bộ dạng Ngao Chá quả thực rất phong lưu tuấn nhã, thần thái phiêu dật, ngoại hình công tử tao nhã phiêu phiêu, nhưng mà trí óc lại thoát tuyền. . . hoàn toàn phá hỏng hình tượng bên ngoài tốt đẹp, hiện tại y bĩu môi chu mỏ ai oán, bộ dáng quả thật là hảo úy khuất a.

Ngao Ly yên lặng uống trà ăn điểm tâm.

Long tộc như thế nào lại để ra cái dạng bại hoại như vậy chứ. . .Ta không nghe thấy gì hết, ta không thấy gì hết. . .

Oán giận một hồi mà không thấy ai đồng tình, Ngao Chá cũng tự thấy chẳng có ý nghĩa, thế là nói tiếp “Tiểu Thất đi rồi ta đành phải tự dựa vào bản thân đi thu yêu, kết quả mấy hôm trước ta gặp một tên Hồ tinh thiệt rất lợi hại, đuổi theo ta hoài a TUT lúc đó ta liều mạng chạy chạy chạy, đến lúc phát giác đã ở đây rồi. . . Thật kỳ quái a, hẳn tại sao không đuổi theo nữa nha?”

Dứt lời ngó qua, thấy Ngao Ly đứng đứng ngồi ăn ăn uống uống chẳng thèm để ý tới mình, thế là xáp lại gần cười hì hì lấy lòng “Tiểu Ngũ a, bằng không chúng ta cùng nhau một tổ đi ~~~”

“Đừng giỡn. . .” Ngao Ly kéo ghế lùi ra, tránh xa Ngao Chá nói “Ta vẫn còn muốn sống. . .”

=====

“Vậy bây giờ người tính làm gì?” Ngao Ly nhìn vị Đại ca không có chút tương lai nào của mình thờ dài hỏi.

“Tìm Tiểu Thất a.”

“A?”

“Mấy ngày trước ta có hồi tặc, nghe mấy trưởng lão nói lại, tà đạo phong ấn hình như là bị nứt ra rồi. . . Năng lực của mấy vị trưởng lão chỉ có thể miễn cưỡng duy trì chế trụ nó không nứt lớn ra thêm nữa, bây giờ đang gấp rút tìm Tiểu Thất cùng Phụ Quân trở về để trọng tân phong ấn nè, người biết gì chưa, tiểu Thất đã được ngầm chỉ định bổ nhiệm làm trưởng tộc đời kế. . .”

Ngao Ly nhảy dựng lên tống cho Ngao Chá một cái bạo lật!

“Chuyện gấp như vậy tới giờ mới nói! Đi theo ta!”

Ngao Ly dẫn Ngao Chá đến tiểu ốc của Ngao Kiệt và Hồ Thập Bát ở Thanh Vân Sơn, đem mọi chuyện đã được kể nói lại với Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt tuy rất quyến luyến Hồ Thập Bát, nhưng trong tộc xảy ra đại sự như vậy, đành phải trở về.

Ngao Ly bảo, cứ yên tâm, ta ở trong này trông chừng Hồ Thập Bát, nhất định không để hãn gặp nguy hiểm.

Ngao Kiệt nói, vậy người chờ Thập Bát tỉnh lại, bảo với hãn ta hồi tặc xử lý một số chuyện, chừng nào xong lập tức trở lại tìm hãn!

Nói xong, còn phải một phen kéo vị Đại ca đang liều mạng xáp lại gần giường nhìn Hồ Thập Bát hô hoán lên ‘ai nha nha Thất đệ, đây không phải là bằng hữu lần đó của người sao? Hãn bị sao vậy? Sao toàn thân đều là khí tức của người a!’, rốt cuộc cũng đi!

dục huyết phấn chiến : chiến đấu một trận dữ dội, máu lửa =v=

hí ban tử : gánh hát

bá vương hí : coi chèo

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Long Quân nhất tộc, một phần tộc nhân cư trụ tại Giáng Hà chi uyên ở cửu thiên, điều khiển thủy nguyên khắp thiên thượng thiên hạ, số tộc nhân còn lại trấn ở Hãn Hải, chuyên môn trấn thủ tà đạo.

Tà đạo, hay còn gọi là yêu ma đạo, là một đạo nằm ngoài lục đạo.

Bên trong phong ấn đều là đọa yêu truy nhập yêu ma đạo tự thượng cổ dĩ lai.

Thời thượng cổ, yêu ma hoành hành, chế tạo ra vô số hồng thủy, sơn hỏa, độc chướng ôn dịch, làm nhân gian sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than.

Long Chủ đời trước liên hợp với Chiến thần Thiên giới cùng La hán đấu chiến Phật giới hợp lực trừ ma thu yêu, đem tất cả các yêu ma phong ấn vào Hãn Hải chi uyên.

Long Chủ đời trước đã tự dùng nội đan của mình xuất ra làm Định Hải Thần Châu, phong khẩu tà đạo trấn tại Hãn Hải, về sau do Long Quân nhất tộc đời đời trấn thủ.

Bình an vô sự, cứ thế mà trôi qua không biết đã bao nhiêu vạn năm, lại chẳng biết tại sao đến năm này, tà đạo phong ấn cư nhiên xuất hiện vết nứt!

=====

Tà đạo phong khẩu được kiến dựng trong tế đường, Lão Long Quân cùng Ngao Kiệt và ba vị Long Quân khác tọa tại năm đỉnh ngũ tinh vây tròn quanh tà đạo phong khẩu, mỗi người đều nhắm mắt ngưng thần, hai tay kết

xuất pháp ẩn khác nhau, năm đạo quang mang màu sắc khắc nhau từ quanh thân mỗi người lưu chuyển phóng xuất ra, hết như năm con du long đang bay lượn đan xen vào nhau tại phong khẩu, cùng với thanh âm long ngâm phát ra giống như chuông khánh đang đập dồn, khe nứt trên phong ấn cũng đang dần dần khép nhỏ lại.

Khe nứt trên phong ấn đang dần dần được tu bổ trở lại. . .

Nhưng, quá chậm, cứ nhiên tu bổ đã gần bảy ngày.

Hôm nay, Ngao Ly lần thứ hai mươi bảy chạy vào trong tế đường nhìn, cau mày, cắn cắn đầu móng tay.

“Tiểu Ngũ a~~ người sốt ruột cũng vô phương thôi, phải biết phong ấn này là từ thượng cổ do Long Chủ liên hợp với Chiến thần Thiên giới cùng La hán đấu chiến Phật giới, tam nhân chi lực mới phong thượng được, thần lực khủng khiếp cỡ nào a~~ hêten tại mọi người bổ mới bảy ngày, rất bình thường, rất bình thường ha ~” phía sau truyền tới thanh âm bất khẩn bất mạn của người nào đó, xen giữa còn có cả tiếng uống trà xì xụp.

Ngao Ly quay đầu nheo mắt nhìn, thấy người nào đó ngồi dưới gốc bích lệ san hô thụ trên tế đường, du nhàn hết như là đến để thưởng hoa dã du vậy, đích thị lão đạo sĩ bất tu, hiện đang loan mặt loan mày

“Ô ~ Lữ đạo trưởng ~ người đương nhiên là cảm thấy thời gian bảy ngày không lâu rồi, tu bổ càng lâu càng tốt ~ như vậy người có thể ở lại lâu hơn một ngày ăn uống chùa nhiều hơn một ngày ~!”

Trong chớp mắt ngồi phịch xuống gốc thụ, gom hết điểm tâm còn lại trên bàn, nhét toàn bộ vào trong miệng.

Bị người ta châm chọc mình ngồi lì ăn chùa uống chùa, Lữ đạo trưởng cũng không có chút đỏ mặt nào, lắc lắc phát trần, tiên phong đạo cốt mà mỉm cười “A nha nha ~ Ngũ Long Quân nói lời này không đúng a, muốn

bàn về bản lãnh ăn chùa uống chùa ~ Ngũ Long Quân người nhận thứ hai, ai dám nhận thứ nhất nha ~”

Lữ Đồng Tân đến sớm hơn Ngao Ly, là đi cùng Lão Long Quân.

Sau khi phong ấn xuất hiện khe nứt, các trưởng lão của Long tộc một mặt hợp lực duy trì cho khe nứt không lan rộng ra nữa, một mặt phái người ra ngoài tìm Lão Long Quân cùng Ngao Kiệt trở về.

Thời điểm đó, Ngao Kiệt đang cùng Hồ Thập Bát đạo chơi khắp thiên nam địa bắc, còn Lão Long Quân thì bị tiểu cửu Long gia, phát hiện đang ở chỗ của Lữ Đồng Tân.

Lúc tìm được Lão Long Quân, đôi mi lão Long Quân nhăn thành cái xuyên tự, đang cùng Lữ Đồng Tân đánh cờ, vừa thấy Cửu nhi tử mặt than của mình lù lù tiến vào bảo tà đạo phong ấn trong tộc xuất hiện vết nứt, ngay lập tức khẩn trương nhảy dựng lên sẵn tiện lật luôn cái bàn cờ, một mặt hét to một tiếng “Cái gì!?” rồi liền sau đó lao nhanh ra ngoài.

Lữ Đồng Tân cười hồ hồ một phen kéo tay Lão Long Quân lại nói, hảo hữu a ~~~ người đừng có đang thua cờ mà thừa dịp chơi xấu a ~~ chiêu này người xài nhiều lần quá rồi.

Dùng cái mỹ kỳ danh là đợi hảo hữu bổ hoàn phong ấn xong là ngay lập tức có thể cùng mình hạ hoàn kỳ cục kia, chứ kỳ thật là đến Long tộc ăn uống chùa, Lữ Đồng Tân một lèo ở luôn bảy ngày tại Long tộc.

Ngao Ly trở về bốn ngày trước, vừa về đã thấy trong năm người thiết pháp cư nhiên có đại ca tối bất tài của mình, ngay lập tức xắn tay áo lên nói, để ta vào thế chỗ hử! Nếu đang phong ấn mà bất cẩn làm khe nứt to ra thêm, ta cá gì cũng cá chắc chắn là vì có hử ở trong đó!

Lúc ấy, các trưởng lão cùng Lữ Đồng Tân lôi kéo Ngũ Long Quân lại khuyên bảo, Đại Long Quân năng lực tu vi đúng là có kém chút. . .lúc ấy lôi

hắn lên sàn diễn cũng vì là bất đắc dĩ, trong tộc không còn người nào khác, nhưng hiện tại pháp ấn của năm người bọn họ đã kết thành, đạt đến mức cân bằng của sức mạnh, nếu như bây giờ mà thay đổi người, sức mạnh mất cân bằng càng dễ dàng gặp sự cố rủi ro a~~

Thế là, mấy ngày nay tình cảnh chính là như trước mắt đây, Ngũ Long Quân gấp đến độ xoay mòng mòng cùng Lữ Đồng Tân ăn ăn uống uống chờ đợi phong ấn bổ hảo.

Hai người đang ta một câu người một câu với nhau, đột nhiên từ trong tế đường truyền ra một một tiếng âm vang lên như chuông chấn, toàn bộ Hãn Hãn đều chấn động vì thanh âm kia.

Ngao Ly cùng Lữ Đồng Tân nhất tề nhìn về phía bên trong tế đường, chỉ thấy ngũ thái quang mang lưu chuyển lúc này đang dần dần mờ đi, dần dần trở lại như bình thường.

“Bổ xong rồi!” Ngao Ly mừng rỡ, vội vàng chạy về phía tế đường môn khẩu.

Vài vị trưởng lão Long tộc cùng Lão Long Quân đứng trước phong khẩu, không biết đang nói việc gì đó.

Ngao Kiệt vuốt mồ hôi trên trán, đứng dậy vừa định bước ra ngoài liền trông thấy Ngao Ly, ngay lập tức hai mắt mở to lên “Tại sao người lại trở về?! Thập Bát. . .”

Đang muốn phát hỏa, Lão Long Quân bên kia gọi ”Kiệt nhi, qua đây. . .”

Ngao Kiệt hung hăng trừng Ngao Ly một cái, bất tình bất nguyện mà đi qua nghe Lão Long Quân giáo huấn.

Ngao Ly chớp chớp mắt nhìn về phía Ngao Kiệt, đưa tay chỉ chỉ ra ngoài rồi làm một cái khẩu hình, ngụ ý là ta ở ngoài chờ người, sau đó liền bước

ra khỏi tế đường.

Ngao Ly đứng ở phía sau bích ngọc san hô thụ ngoài tế đường một hồi sau, Ngao Kiệt mới như một đoàn liệt hỏa nhắm trực tiếp phía này mà bắn qua, ngay lập tức hỏi “Người tại sao lại trở về? Thập Bát đâu?”

Nghe Ngao Ly thuật lại chuyện Hồ Hồng Ngọc làm sao tìm được Thanh Vân Sơn, rồi đề ra những yêu cầu gì, rồi làm sao lôi Thập Bát theo mình. . .

Nói còn chưa dứt lời, Ngao Kiệt đã hướng ra ngoài toan đi, Ngao Ly vội vàng chạy theo “Người muốn làm gì?”

“Đi yêu giới! Tìm Thập Bát!” Ngang ngược quăng lại một câu như vậy, liền chuẩn bị phóng đi.

Ngao Ly nghe xong chỉ muốn đập đầu chết cho rồi “Tiểu Thất, người nghe ta nói đã, vị nhạc mẫu đại nhân kia của người không dễ đối phó đâu! Người lỗ mãng như vậy đến đó chỉ khiến Thập Bát thêm rắc rối a!”

Ngao Kiệt mặt nhăn mày nhí, nường theo gió bay như tên bắn, không biết là có nghe lọt lời nào vào tai hay không, hai tay vỗ vào nhau một cái, thân hình ngay cả hoãn cũng không hoãn một chút, vút một phát không thấy thân ảnh đâu.

“Tiểu Thất a!!!” nếu Ngao Kiệt cứ như vậy mà lao vào yêu giới, giả sử như cùng lão nường thoát nhìn cứ như ai cũng thiếu nợ mình của Thập Bát đối đầu nhau. . .

Ngao Ly rùng mình một cái, triển khai thân hình rồi vội vã rượt theo.

=====

Ly tượng, Hà Ly tinh, năm nay bốn trăm tám mươi một tuổi, hiện là công tượng điêu hoa số một của yêu giới. Năm năm trước cưới được một nữ

nhân cùng tộc, sinh ra được bốn đứa nhi tử trắng trẻo tròn trịa, cuộc sống gia đình quả thật vừa có thú lại vừa có vị.

Nhưng, lúc này đây bỗng dưng y cảm thấy, yêu sinh hạnh phúc rứt rờ của mình hôm nay rất có thể đã đi đến đầu cuối rồi. . .

Ô ô ô, sao y lại xui xẻo đến như thế chứ? Dẫn theo tức phụ của mình đến nhân gian bán yên chi thủy phấn, thuận tiện giải khuây một chút, cả hai đang vô cùng cao hứng trở lại yêu giới, chợt nghe trên đầu vù—! một tiếng, gió lớn thổi quá, liền có cảm giác trên đầu có thứ gì đó vừa xẹt qua.

Y cùng lão bà sợ tới run rẩy cả người nói với nhau, vừa rồi là cái gì vậy a, ở trên đầu bay qua một cái. Đang nói nói, gió kia vù một cái thổi trở lại, một đạo bóng trắng hạ xuống trước mặt hai người. Người nọ trừng mắt một cái, y cùng tức phụ mình quỳ rạp xuống mặt đất.

Bạch y thanh niên đứng trước mặt họ không rõ là tiên hay là yêu, khí tức toàn thân tản ra cực khi áp bách, đang bất tri sở thổ mà run rẩy cầm cập thì lại nghe bạch y nhân nọ nói “Yêu tinh! Nhà Hồ Thập Bát ở chỗ nào!?”

Đây, đây là hỏi đường sao?

Ly tượng len lén định ngẩng đầu nhìn lên phía người nọ, nhưng lại bị khí tức đè áp làm cho cổ hần rảnh rảnh một tiếng, làm y sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên nữa, trong lòng thầm nghĩ : Hồ Thập Bát? Không phải là lão nhi tử của Hồ Hồng Ngọc sao. . .

Nói ra cũng khéo, vị Ly tượng này chính là vị công tượng lão đầu trong đám người mà mấy hôm trước Hồng Ngọc thỉnh về để trọng tâm toàn bộ nhà cửa, đổi mới lại hoa văn của mọi loại cửa trong nhà mình.

Hiện tại y đang quỳ mọp trên đất mà run rẩy, vừa run vừa nghĩ, Thập Bát người ở bên ngoài trêu ghẹo đến cái loại cừu gia gì đây a, này cũng quá khủng khiếp đi. Mấy ngày trước Hồng Ngọc còn thần thần bí bí nói với

mình là Thập Bát sắp thành thân. . . . Vậy vậy vậy sao còn có cừu gia tìm tới cửa nữa chứ?

Ly tượng đã chứng kiến Thập Bát trưởng thành, luôn cảm thấy hài tử Thập Bát kia bộ dáng có hơi khó coi chút, nhưng là yêu thiện lương, tính tình lại hiền hòa, vất vả lắm mới có thể được gả đi vậy mà. . .

Y còn đang ở tại chỗ mà trầm tư, y suy nghĩ còn vị cừu nhân nọ của Hồ Thập Bát– tức Thất Long Quân Ngao Kiệt lại không đủ kiên nhẫn chờ, vung tay áo rầm một phát, đại thụ gần đó đồng loạt ngã “Nói mau!”

Lão bà Ly tượng ngay tức khắc hôn mê bất tỉnh, Ly tượng ôm lão bà khóc rống “Vị đại tiên này. . .Thập Bát, hử. . .Thập Bát hử sắp thành thân rồi a. . .Ngài làm ơn, ngài làm ơn bỏ qua cho hử đi. . .”

Mấy lời mà lão Ly tượng vừa run vừa nói, thanh âm không to lắm, nhưng đến tai Ngao Kiệt thì chẳng khác gì tiếng thiên lôi đánh a!!!

Cái gì?!!! Thành thân???

Hay cho người. . . HỒ THẬP BÁT!!!!!!!!

=====

Lúc Ngao Ly tới nơi chính là chứng kiến đang diễn ra một màn này, Thất đệ đệ của hử đang khi dễ một lão thực yêu quái tay không tất sắt. . .ân, bên cạnh còn một người té xỉu nữa.

Ngao Kiệt nghe xong mấy lời kia, ngay lập tức nổi điên hô to một tiếng vang trời đất “Hay cho người Hồ Thập Bát!!!” nhiệt điểm toàn thân bạo xuất hóa thành một con cự long, phóng thẳng lên không trung yêu giới.

Ngao Ly trong lúc này gặp đến độ dậm chân kêu gào “Tiểu Thất!! Tiểu Thất!! Đây là có hiểu lầm a!!

Nhưng Ngao Kiệt lúc này hỏa nộ sung nã, làm sao còn nghe thấy lời y nói chứ, trực tiếp ẫ vào trong mây mù.

Ngao Ly cảm thấy phen này vô phương rồi, ngay lập tức tóm cổ áo Ly tượng “Nói mau! Phất Lai Sơn đi hướng nào?”

“Tây, hướng Tây!” có được câu trả lời, Ngao Ly cũng ngay lập tức vút một phát ẫ vào mây.

Ly tượng há hốc mồm, nhìn về phía Ngao Kiệt lóe lên rồi biết mất, thì thào “Lão, lão bà. . .ta, ta hình như vừa nhìn thấy Long thần. . .”

cửu thiên : chín tầng trời

Hãn Hải : biển cát

chi uyên : vực sâu

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Hồ Thập Bát ưỡ oải ngồi phơi nắng ở sườn núi Phất Lai Sơn.

Hôm nay tâm tình không được tốt lắm, sáng sớm lúc gần tỉnh giấc, hần gặp mộng.

Trong mộng, khó khăn lắm mới gặp được bóng dáng Ngao Kiệt, nhưng lúc hần vui mừng kích động chạy đến nghênh đón thì Ngao Kiệt lại nộ trừng lạnh lùng nhìn hần không chịu nói lời nào.

Ai. . .

Hồ Thập Nhị ngồi ở tàn đại thụ phía trên đầu Hồ Thập Bát, hai chân đung đưa, nghe thấy Hồ Thập Bát thở dài liền cúi xuống hỏi, người thở dài cái gì a? Sắp thành thân rồi không phải nên cao hứng sao?

Hồ Thập Tứ ngồi ở chạc cây bên cạnh Hồ Thập Nhị, nghe thấy hai chữ thành thân không khỏi tâm trào bi thương, bắt đầu khóc hử hử.

“A, phiền chết, phiền muốn chết luôn!” Hồ Thập Nhị ở cạnh bịt tai lại.

Hồ Thập Bát hai mắt nhìn về nơi xa xăm, hốt nhiên hỏi “Thập Nhị tỷ, Thập Tứ tỷ, hai người muốn ăn cá nướng không?”

=====

Ngồi cạnh bờ sông nhỏ ở chân núi Phất Lai Sơn, Hồ Thập Bát xoay xoay trở con cá trên lửa nóng. Thập Nhị Thập Tứ ngồi xồm bên cạnh người thấy mùi cá nướng, cả nướng miếng cũng trào ra.

“Ăn được rồi.” Hồ Thập Bát đưa hai xiên cá đến trước mặt hai tỷ tỷ của mình.

“Thơm quá a ~~~ ăn ngon ghê!! >

“Người quả nhiên có thể thành thân ~~ chỉ là cá thôi mà cũng có thể nướng ra mỹ vị như vậy ~~~” Hồ Thập Nhị tán thưởng, Hồ Thập Tứ bên cạnh đang ăn nghe được hai chữ thành thân, không khỏi tâm trào bi thương, bắt đầu mồm vừa ăn vừa khóc hư hư.

“A, phiền chết, phiền chết đi, người khóc hay là ăn chọn một cái thôi!” Hồ Thập Nhị bịt lỗ tai lại.

Hồ Thập Bát cười cười nhìn hai tỷ tỷ ngồi trước mặt mình ăn cá, có chút ngẩn ngơ như nhớ lại những ngày còn ở Thanh Vân Sơn, trước tiểu mộc ốc, ngồi cạnh đồng lửa, mình ngồi xoay lật nướng cá, còn Ngao Kiệt thì ngồi bên cạnh, hô to ‘ăn ngon lắm, Thập Bát người lợi hại quá đi’ rồi cười thật vui vẻ, giống như một hài tử mà bám dính lấy mình. . .bên khóe miệng lúc nào cũng dính một chút đen đen lúc ăn cá còn dính sót lại. . .

. . .nhẹ nhàng đưa tay lên giúp hẩn lau những vết dính đen đó đi, Ngao Kiệt ngẩng đầu nhìn, hẩn khẽ cười “Người bị dính ở đây. . .”

Hồ Thập Nhị nhìn gương mặt cười cười của Hồ Thập Bát, cái mặt biến thành =()=

Vừa nãy Thập Bát dùng tay lau mặt than bắn dính ở khóe miệng của mình, còn hơi hơi mỉm cười một chút. . . Cái cái cái cười này. . .trời ơi cái nụ cười này. . .thật ôn nhu a!

Biết rồi, tuy dùng phiêu lượng để hình dung đệ đệ của mình thực rất quái dị. . . hơn nữa bộ dạng Thập Bát lại như vậy. . .nhưng mà, nhưng mà lúc nãy trong nháy mắt đó, Hồ Thập Nhị thật sự cảm thấy tiểu dung kia của Hồ Thập Bát quả thật là hết sức phiêu lượng!!

Ôn nhu đến độ sắp chảy nước luôn rồi a a a a, Thập Bát người nhìn lão tử người mà trong lòng là nghĩ đến ai a?

Hoàn toàn không nghe được nội tâm OS (độc thoại) của Hồ Thập Nhị, Hồ Thập Bát xoay đầu sang chỗ khác, tiếp tục xiên hai con cá khác đặt lên lửa.

“Khụ, Thập Bát. . .” Hồ Thập Nhị trộm liếc mắt ngó Hồ Thập Bát một cái hỏi “Người kia của người. . .Thất Long Quân, là người như thế nào a?”

Nghe Hồ Thập Nhị hỏi vậy, Hồ Thập Bát ngẩn người, đột ngột đỏ mặt.

Thập Nhị Thập Tứ = =||| chỉ hỏi người hăn là người thế nào thôi . . .người đỏ mặt làm gì a!! Kích thích hai nữ nhân tuổi mới lớn này sao!!!

Hồ Thập Bát gãi gãi đầu, cười cười xấu hổ “Hăn. . .tính tình giống hài tử. . .” nói đến đây, lại đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên mình cùng Ngao Kiệt quen biết nhau, vị Long Quân kia ác hình ác trạng đủ loại đủ kiểu, lúc đó chỉ cảm thấy hăn ngang ngược không nói đạo lý, đáng ghét đến mức chẳng muốn nhìn lấy một cái, nhưng hiện tại nhớ lại lúc đó, bỗng cảm thấy hăn kỳ quặc đến đáng yêu. . .

“Thập Bát. . .một nam nhân người sắp sửa phó thác cả đời cho hăn, lại chỉ có thể hình dung bằng mấy từ tính giống hài tử. . .cũng không phải chuyện tốt đâu a.”

Hồ Thập Tứ bày ra ngữ khí của người từng trải, chân thành nhìn Hồ Thập Bát nói.

Tiếc là Hồ Thập Bát lúc này lại đang hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức ngọt ngào (?), nửa chữ khuyên bảo của Thập Tứ tử cũng không lọt nổi vào tai hăn.

Ngó bộ dạng Hồ Thập Bát, đầu ngẩng bốn lăm độ, trên mặt thi thoảng lộ ra nụ cười ngây ngô ngốc ngốc, Hồ Thập Tứ dùng khuỷu tay huých huých Hồ Thập Nhị “Uy. . .Thập Bát nói Long Quân kia tính giống hài tử, chẳng lẽ. . .Long Quân kia là bị áp ở dưới?”

Hồ Thập Nhị hai mắt rục sáng nói, a! Đúng a ~! Thập Bát nhà chúng ta bộ dạng suýt lại có khí chất nam nhân như vậy, hơn nữa vừa ôn nhu vừa đảm đang ~! Nhất định là ở trên rồi a ~!! A a, trách không được Thập Bát gần đây đều phiền muộn mất hồn mất vía, ta lúc này vẫn cứ nghĩ hẳn đang trong triệu chứng uất ức tiền hôn nhân chứ. . .Nếu nói như vậy thì đây chỉ có một khả năng thôi, hẳn chắc chắn là đã bị Long Quân kia hấp dương khí a!!

Ân ân ân, hai tử tử nghĩ đến đây, không hẹn mà cùng nhau gật gù liên tục. Thật sự là không thể xem tướng mạo mà đoán a ~! Nhìn lão đệ lúc bình thường bất chi thanh bất hàng khí, nguyên lai là phần trư cật long một tay a~~~

Hai tử tử ở bên cạnh vừa gặm đầu cá vừa khe khẽ thủ thi đàm luận những thứ mà thiếu nhi không nên biết, Hồ Thập Bát thì đang phát ngốc cười ngu ngơ.

Đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng gọi

“Hồ Huynh, lâu không gặp, biệt lai vô dạng a ~!”

Thanh âm kia thực tao nhã, Hồ Thập Bát cùng Thập Nhị Thập Tứ nghe thấy đều nhất tề quay đầu lại nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy Lang công tử vác theo một giỏ hoa quả, đang đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn về phía Hồ Thập Bát.

Suất ca!

Hồ Thập Tứ hai mắt sáng rực, Hồ Thập Nhị công kích ngay tức khắc “Đừng có mơ, người ta sớm thành thân rồi!”

“Hư hư hư hư hư, vì sao đầu năm nay hảo nam nhân không phải đồng tính luyện thì là đã thành thân rồi chứ a a a a!”

Hồ Thập Bát đứng dậy bước qua tiếp đón “A, Lang công tử, đã lâu không gặp.”

Lang công tử nhìn về phía sau lưng Hồ Thập Bát, thấy Hồ Thập Tứ nhào vào lòng Hồ Thập Nhị khóc “Vị cô nương kia là. . .”

“A, vị kia là gia tỷ, gần đây cảm xúc không được ổn định cho lắm. . huynh không cần để ý nàng. . .”

=====

Hồ Thập Bát trở lại yêu giới cũng đã nhiều ngày như vậy, cho dù không tới lui nơi tập thị, nhưng thiên hạ không có tường nào chặn được gió lửa, nhân giới hay yêu giới gì cũng như nhau.

Trở lại nhà một thời gian, chung quy sớm hay muộn gì cũng sẽ bị một vài người quen bắt gặp.

Sau đó thì tin đồn bắt đầu lan xa, ai cũng biết nhi tử Hồng Ngọc đã trở lại, khí sắc thoát nhìn như không được tốt lắm a ~~ đám yêu quái lần trước ở Quỷ tập bị hỏa thiêu đồng loạt bĩu mồm, hanh, nhất định là bị hai tên ác nhân kia làm cho ra như vậy, cho nên không có mặt mũi nào mà gặp chúng ta đó thôi. Người xem đi, trở về lâu như vậy mà vẫn luôn trốn trong nhà chẳng thấy bóng dáng đâu.

Truyền đến truyền đi, rốt cuộc lọt vào tai Lang công tử. Lang công tử thâm nghĩ, này không đúng a, Hồ huynh không phải người như vậy a, chuyện này chắc chắn là có hiểu lầm.

Lang công tử giải thích cùng mấy người khác, nhưng chẳng ai nghe lời y nói, ai ai cũng y như cũ mà bàn luận theo kiểu của người ta.

Lang công tử trầm tư, Hồ huynh có ân đối với mình, không có huynh ấy mình và Tước nhi sẽ không được hạnh phúc như bây giờ! Thời điểm Hồ huynh gặp gian nan như vậy, bản thân cũng nên tìm huynh ấy để tìm hiểu chân tướng sự thực, hơn nữa cũng phải giữ tinh thần và hành động hướng về Hồ huynh mới đúng!

Thế là hôm nay bèn mang theo ít hoa quả, đến Hồ gia bái phỏng Thập Bát.

Hồng Ngọc đang ở nhà chỉ chỉ chỗ chỗ sai khiến bọn hỏa kế sắp xếp tân gia cụ nàng mới vừa mua về, thấy Lang công tử đến liền nhiệt tình bước ra chào hỏi nói, ồ! không phải là Lang công tử đây sao? Sang đây có việc gì thế?”

Từ sau cái lần Hồ thập Bát nói là do bản thân mình cự tuyệt Lang công tử, Hồng Ngọc luôn cảm thấy có lỗi với Lang công tử. Thì người nhìn đi, nhi tử nhà mình đá con người ta, hại người ta phải thú một Tước yêu không có thân phận gì, diện mạo cũng không đặc biệt xuất chúng về làm thê tử, lão nương tất nhiên là cảm thấy có lỗi với hẳn.

Cho nên thái độ nàng đối với Lang công tử lúc nào cũng rất ôn hòa thân thiện, sau khi nghe Lang công tử giải thích mục đích mới nói, nga, người tìm Thập Bát a? Hẳn đến Phất Lai Sơn rồi, người đến đó tìm hẳn đi.

Rồi thì sau đó Lang công tử mò đến Phất Lai Sơn.

Lang công tử hàn huyên cùng Hồ Thập Bát vài câu, đột nhiên mũi người người mấy cái nói, mùi gì mà thơm quá a ~

Hồ Thập Bát nói, ta đang nướng cá nha, có muốn thử hay không.

Lang công tử cười ha hả nói, thật tốt quá, có cơ hội nếm thử tài nghệ của Hồ huynh, vừa vặn ta chưa có ăn ngọc phạn ~~

=====

Một đám ngồi bệt trên đất, vây quanh đống lửa, vừa nướng cá vừa trò chuyện.

Đang nói chuyện, tự nhiên cuồng phong đại tác, trong mây vang lên tiếng nổ ầm ầm, tựa như có cái gì đang cuồn cuộn giữa mây. Một cỗ khí tức cường đại bao phủ khắp tứ phía Phất Lai Sơn, áp bức đến làm người ta không thở nổi.

Hồ Thập Nhị cùng Hồ Thập Tứ bị khí tức kia áp đến mức quy xuống đất, cả mắt cũng không mở ra nổi.

Hồ Thập Bát miễn cưỡng cố đứng dậy, nhưng vẻ mặt lại là kinh hãi tràn đầy, hẳn rõ ràng nhận ra đây là khí tức của Ngao Kiệt.

Tim Hồ Thập Bát đập bình bịch không ngừng, khẩn trương nhìn lên trời vọng khắp không trung cố gắng dò xét.

Ngao Kiệt. . . người đến rồi sao. . .

Ngao Kiệt hóa thành long hình loạn phi giữa vân vụ xông ngang xông dọc.

Lúc này vừa nghe dứt lời của yêu tinh kia, bảo Thập Bát phải cùng tên nào đó thành thân. . . đại não liền một đoàn hỗn loạn, một loại cảm xúc không thể nói rõ là gì, nộ cực, lại như thống cực, lại như phiền loạn, quẩn quanh trong lòng, quẩn quanh trên người!

Chỉ cảm thấy toàn thân thật đau, tâm nhức nhối đau đến vô pháp nhẫn nại, chỉ muốn điên cuồng dùng đuôi mà vùng vẫy khắp thiên thượng địa

thượng, khuấy động đến chừng nào cả thiên địa này trở nên đảo điên thì thôi!

Lòng vừa nghĩ như vậy, lập tức mở miệng trường ngâm nhất thanh, đuôi vẫy một cái loạn đảo, khắp yêu giới đều rung động!

Ngao Ly theo sau nhìn thấy như vậy, không ổn a, cứ tiếp tục nháo loạn như vậy thì cả yêu giới còn không bị phá hủy luôn sao? Long tộc cũng không có nhiều dự toán đến thế để duy tu lại yêu giới đâu a.

Bèn hô to một câu, Phất Lai Sơn ở phía tây, Thập Bát ở phía tây, Tiểu Thất người đến phía tây đi!!

Không biết là Ngao Kiệt đang lao về phía trước có nghe được không, nhưng cũng thấy phật phật vẫy đuôi một cái lao về phía tây.

Nếu như không biết phương vị cụ thể mà muốn tìm Hồ Thập Bát ở yêu giới, phải nói là khó vô cùng.

Nói đến đây, ta không thể không khâm phục Ngũ Long gia, người ta không hổ là lão yêu quái sống xxxx tuổi (*đập nè*), đã nghĩ là chu toàn. Giấu lá phải giấu trong rừng, giấu yêu quái là phải giấu trong yêu giới.

Khắp nơi đều là khí tức của yêu quái, Ngao Kiệt một đường hướng tây, nhìn khắp nơi đều toàn là núi a núi nối tiếp nhau, đột nhiên bang một cái ầm vào mấy dãy núi, cả yêu giới giống như bị động đất rung chuyển, yêu quái khắp nơi úa ra một đống, vừa hô má ơi cha ơi vừa chạy loạn thành một đoàn.

Rốt cuộc Ngao Kiệt bay đến nơi tận cùng phía tây Phất Lai Sơn, đang lơ lửng giữa không trung thì đột nhiên cảm giác được khí tức của Hồ Thập Bát.

Ngao Kiệt vừa cảm nhận được khí tức quen thuộc kia liền thấy chấn động trong lòng, thần trí cũng khôi phục lại một chút, từ giữa mây lượn

xuống, vừa bước đến gần đã nhìn thấy một màn làm y muốn phun máu!!!

Chính là nhìn thấy cảnh Hồ Thập Bát đang cầm một xiên cá nướng trao đến tận tay Lang công tử!

HỒ THẬP BÁT!!!

=====

Ngao Kiệt nghiêng răng lao như tên bay, lúc vọt đến trước mặt Hồ THập Bát đã từ long hình hóa trở lại nhân hình, song nhãn huyết hồng, thân thủ như câu chớp tới Lang công tử “Là người!! Muốn thành thân cùng Thập Bát??”

Người nói xem, Lang công tử không phải xui xẻo vô cớ dính nạn sao, không trêu không ghẹo ai, chỉ là quá mức hảo tâm muốn đến thăm hỏi trò chuyện với Thập Bát, để hân vui vẻ chút, kết quả vô duyên vô cớ bị Ngao Kiệt coi là tình địch. . .

Thập Bát chặn trước mặt Lang công tử nói “Ngao Kiệt, người dừng tay lại! Lang công tử là bằng hữu của ta, không được đả thương hắn!”

“Người. . . người, người đã vậy còn che chở hắn. . .” Ngao Kiệt thở dốc, cảm thấy tâm đau đến muốn vỡ nát ra “Ta hủy luôn yêu giới này!!”

Hỏa diễm bạo xuất toàn thân, Phất Lai Sơn oanh một tiếng, làm cho nguyên đỉnh núi. . . mất tiêu. . .

Ngao Ly ở sau gắt gao níu lại tay Ngao Kiệt, hét to “Tiểu Thất bình tĩnh lại!! Đối tượng thành thân với Thập Bát là người a!!!!”

Phụt, lửa tắt.

Ngao Kiệt đành chỉ bạo tẩu, chớp chớp mắt mấy cái, ngoái cổ nhìn Ngũ ca sau lưng “Vớ ta?”

“Ân, với người!” Ngũ Long Quân liều mạng gật đầu.

Ngao Kiệt xoay lại nhìn Hồ Thập Bát, Hồ Thập Bát đang nộ trừng y.

Ngao Kiệt nở nụ cười, vươn hai cái trảo tử ra “Thập Bát, ta rất nhớ người~~~~~”

—————nhào qua ~!

bất chi thanh bất hàng khí : không húng không hăng, ý là không có cái gì nổi bật hết

OS (Overlapping Sound) : tức độ thoại trong nội tâm *lau mờ hôi* hông hiểu sao văn chương cổ trang mờ tác giả dùng thiệt là nhiều ngôn ngữ mạng

thiên thượng địa thượng : trên trời dưới đất

thân thủ như câu : tay như cái móc câu a = =|| vuốt rồng mờ lại

trảo tử : móng vuốt

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hồ Thập Bát thật sự rất muốn nổi giận, hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vị Long Quân này giận dữ một đường bay đến đây gây chuyện đã biến yêu giới thành ra cái bộ dáng gì!

Nhưng mà, ngay lúc Ngao Kiệt đứng trước mặt Hồ Thập Bát, bày ra vẻ mặt vô tội tươi cười đến vui vẻ, đưa hai tay bổ nhào vào người hắn, Hồ Thập Bát đột nhiên phát giác, mặc dù chỉ mới gần mười ngày không gặp nhau. . . hóa ra bản thân lại tưởng niệm vị Long Quân ngang tàng không thèm nói lý lẽ nhưng tính cách lại khờ dại kỳ quặc giống hệt tiểu hài tử này đến thế, nhớ đến mức tâm như quặn thắt lại. . . làm sao có thể tức giận nổi nữa chứ.

Tim đập mạnh vì vui sướng, hóa ra. . . cảm giác quá mức vui mừng, cũng làm cho tâm đầu nhói ần ần như thế này.

Ngao Kiệt nhẹ nhàng hôn Hồ Thập Bát, hôn lên hai gò má, vành tai, gáy, miệng thì thầm “Thập Bát. . .Thập Bát. . .ta rất nhớ ngươi. . .”

Hồ Thập Nhị cùng Hồ Thập Tứ quỳ xồm trên mặt đất, nhìn một cảnh này mà mục trừng khẩu ngọc luôn a~

Đây là người ấy của Thập Bát sao?

Trời ơi. . .

Khí thế như vậy!! Phong thái như vậy!! Diện mạo như vậy!! Tính. . .tính cách như vậy OTZ

Là tuyệt phẩm thiên hạ vô song a!

Hồ Thập Tứ quỳ rạp trên mặt đất, vừa nhìn đến mê mẩn vừa khóc rưng rức.

Hảo suất nha hư hư hư hư hư hư hư ~~~~~

Hồ Thập Nhị bên này miễn cưỡng gượng người đứng dậy, lui sang đứng một bên, đột nhiên phát hiện, Lang công tử vậy mà cư nhiên chẳng bị ảnh hưởng chút gì, đứng một bên như người vô can! Tuy là bị khí tức áp bức cũng có chút rúm người, nhưng sắc mặt lại vẫn như bình thường, chân không run, khí không suyễn.

A nha? Hồ Thập Nhị lén lén hỏi Lang công tử “Lang công tử, người mỗi ngày cũng hấp nguyệt hoa sao?”

“A?” Lang công tử vẻ mặt hết sức khó hiểu nhìn Hồ Thập Nhị.

“A, cứ coi như là ta không có hỏi đi!” Hồ Thập Nhị nghiêng đầu quay sang chỗ khác, cau mày tỏ vẻ quái lạ, theo như lời Lục tử phân tích, Hồ Thập Bát là vì hấp thụ nguyệt hoa nên hồn nguyên tinh thuần, bởi vậy mới không sợ hãi khí tức của Long Quân. . . Vậy vị Lang công tử này là sao đây?

Tí tách tí tách. . .

Bên cạnh Hồ Thập Nhị đột nhiên truyền đến thanh âm kỳ quái, nàng quay qua nhìn thì thấy, Hồ Thập Tứ hai mắt bắn thẳng, khẩu thủy từ khoe miệng chảy ra giống hệt như con suối nhỏ, giật mình hết hồn. . . bèn lần theo phương hướng của ánh mắt Hồ Thập Tứ nhìn sang, ngay lập tức mặt đỏ tim đập!

Uy!! Trước mặt mọi người mà hai người làm cái trò gì đó hả!! Chú ý ảnh hưởng người khác a!!

Khụ khụ, dực vọng này nọ kia gì gì đó, nếu như nó vẫn đang ngủ say thì người ta có thể coi như nó hoàn toàn không hề tồn tại a ~~ nhưng mà, một khi nó đã thức tỉnh rồi, nó sẽ biến thành hồng thủy mãnh thú a!!

Hiện tại Ngao Kiệt đã biến thành hồng thủy mãnh thú rồi, ôm chặt lấy Hồ Thập Bát, chỉ hận không thể nuốt luôn hẳn vào bụng.

Lúc bắt đầu chỉ là chút nhẹ nhàng, hơi hơi chạm vào, nhưng khi người thấy mùi hương trên người Hồ Thập Bát, tự dừng trong lòng Ngao Kiệt có cảm giác gì đó đột nhiên chậm rãi rục rịch bắt đầu thức tỉnh, cảm thấy chỉ chạm vào nhẹ nhàng như vậy không thể nào thỏa mãn được, trái lại làm cho tâm ngứa ngáy đến khó chịu, chỉ muốn tiếp xúc mạnh mẽ hơn, mãnh liệt hơn nữa. . .rốt cuộc Ngao Kiệt nhịn không được, ôm luôn Hồ Thập Bát, hung hăng bắt đầu hôn lên môi.

Tính tổng số lần mà nói thì, đây chính xác là lần thứ hai Ngao Kiệt hôn Hồ Thập Bát.

Nhưng a, thật không hổ danh là đại diện cho tinh anh trong tinh anh của Long tộc, năng lực học tập của Ngao Kiệt quả thực quá đáng sợ, tuy lúc trước chỉ thực hành có một lần, lại là lúc mê mê hồ hồ, nhưng ngay lập tức có thể đem lý luận khái quát biến thành trình độ siêu cấp vừa chuẩn vừa có tuần tự!

Khẽ chạm vào răng, hấp cắn môi dưới cùng đầu lưỡi Hồ Thập Bát, hấp lấy khẩu dịch trong miệng đối phương, tay cũng không để rời, chậm rãi từ lưng Hồ Thập Bát trượt dần xuống. . .bị giáp công trên dưới như vậy, Hồ Thập Bát bắt đầu run rẩy, thắt lưng cảm giác như nhũn ra, đồn bộ thì bị tay kia của Ngao Kiệt gắt gao xiết lại, cả cơ thể dựa sát vào người Ngao Kiệt. Thân thể cả hai dần dần nóng lên, nhiệt phát ra như thiêu như đốt. Hồ Thập Bát cảm giác được dực vọng của mình lẫn Ngao Kiệt đều đang bắt đầu ngẩng lên. . .

Khụ khụ khụ khụ khụ khụ! ! !

Một tràng ho liều mạng này, không cần hỏi, là phát ra từ Ngũ Long Quân!!

Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì nữa a!!

Ta biết hai người các người tiểu biệt thăng tâm hôn, mới vài ngày không gặp đã tương tư khó nhịn, nhưng các người cũng nên nhẫn một chút a!! Đây đâu phải là chốn không người!! Bên kia có hai nha đầu xem đến mức nước miếng cũng chảy ào ào rồi a!

Ngao Ly những lúc cần thiết vẫn là rất có phong cách của trưởng bối, trong lòng phun trào, ta phải ngăn cơn hồng thủy này lại! Bằng không lát nữa không chừng lại phát triển thành đánh dã chiến nữa!!

Tuổi trẻ đúng là không biết kèm chế gì hết mà. . .

Một tràng ho cuồng loạn có tính chất sát phong cảnh này, rốt cuộc cũng đánh thức được Hồ Thập Bát đang trong lúc bị hôn đến động tình mà mơ mơ màng màng. Hai mắt Hồ Thập Bát vừa hồi thần lại, đã thấy hai tỷ tỷ cùng Lang công tử đang mở to mắt nhìn mình chăm chăm, không khỏi cảm thấy xấu hổ, dùng tay đẩy Ngao Kiệt đang bám dính trên người mình ra xa một chút.

“Người để ý làm gì!” Ngao Kiệt bĩu môi ai oán, mấy cái thứ như ánh mắt này kia của người ngoài y có bao giờ thèm để ý đến đâu a, chỉ là cảm thấy việc mình đang rất muốn làm bị người ta ngăn cản, cảm giác cực kỳ bất mãn nha.

“Chặc chặc chặc!” Thập Nhị cùng Thập Tứ chép miệng liên tục, không thấy được toàn bộ quả thực cũng rất bất mãn nha.

Ai. . . trong lòng thở dài một tiếng, Ngao Ly lặng lẽ lau mồ hôi, cảm thấy trách nhiệm làm ca ca thực vất vả, rất bất mãn nha.

“A nha, không lẽ vị này chính là người ấy của Hồ huynh?” Lang công tử nét mặt tươi cười tao nhã, bước từng bước về phía trước, chấp tay với Ngao Kiệt “Quả là rất có khí thế, rất có phong thái, rất xứng đôi với Hồ huynh a~~!”

Ngao Kiệt nghe xong lời này, hảo cảm đối với Lang công tử trong nháy mắt cộng thêm hai trăm điểm!

Ân! Có nhãn lực ~~ ta và Hồ Thập Bát cực kỳ xứng đôi ~~ trên người Thập Bát thật sự hảo hươg a~~ umm ~~ thật nhớ đến việc tối hôm đó mình và Thập Bát làm a~~

Ngao Kiệt giống như bị nghiện, càng lúc càng vui đầu vào bả vai Hồ Thập Bát mà cọ a cọ ~~

Nhìn nét mặt tươi cười không chút biến sắc đến vân đạm phong thanh của Lang công tử, trong trí óc Hồ Thập Nhị đột nhiên lóe lên một cái. . .nàng bỗng hiểu ra, vì cái gì mà Lang công tử lẫn Hồ Thập Bát không hề cảm thấy chút sợ hãi đối với khí tức của Long Quân. . .việc đó cùng với hồn nguyên tinh thuần do hấp thụ nguyệt quang một phân quan hệ cũng không có!!

Cái đó, là bởi vì. . . hai tên này đều giống hệt nhau, đều là cái thứ trì độn a a a a a!!!

Hồ Thập Nhị cực kỳ u sầu mà cảm khái, có lúc thần kinh quá mức mất cảm cũng không hẳn đã là chuyện tốt.

=====

“Thập Bát!!!” một tiếng chói tai vang lên.

Nghe thanh âm kia gọi mình, lông mao trên người Thập Nhị Thập Tứ Thập Bát đều nhất tề dựng đứng, đây chẳng phải là thanh âm của lão nương Hồ Hồng Ngọc nhà mình sao!?

Hồ Thập Bát ngẩng đầu, đã thấy Hồ Hồng Ngọc tóc tai có chút loạn tán cách đó không xa đang vội vã đi tới, lúc này đang nhìn mình và Ngao Kiệt bằng vẻ mặt kinh ngạc.

Hồng Ngọc đang ở nhà chỉ huy công tượng cùng hỏa kế trang hoàng lại nhà cửa, đột nhiên cảm thấy khắp yêu giới một trận đất rung núi chuyển, giữa trời mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm đùng đùng nổ khắp tầng mây, khí tức cực đại áp bức bao phủ khắp khoảng không Phất Lai Sơn.

Khí tức đáng sợ kia có hai đạo, mà một đạo rất giống với khí tức của tên tiểu tử Long Quân ngày đó gặp được ở Thanh Vân Sơn. Hồng Ngọc cả kinh, chẳng lẽ là Ngũ Long Quân kia cùng đệ đệ của hắn muốn đến đây cướp người?

Một bóng đen thật lớn ở bên trên phi xuống, lao vào một nơi cách đó xa xa, ầm một tiếng, mù mịt nổi lên bốn phía. Hồng Ngọc từ xa nhìn lại trợn mắt, thiên a. . .đây chẳng phải là đỉnh núi Phất Lai Sơn sao!!

Hồng Ngọc ngay lập tức mặc kệ mọi thứ, không thèm để ý đến mấy công tượng kia đang ở trong nhà mình, gấp gáp chạy về phía Phất Lai Sơn. Một đường đến đây, từ xa đã trông thấy cảnh tiểu nhi tử bảo bối của nhà mình bị một tên bạch y nhân ôm vào lòng khinh bạc!!

Hồng Ngọc vẻ mặt âm trầm, lặng lẽ quan sát Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát đứng trước mặt, bên ngoài bất động thanh sắc nhưng trong tâm âm thầm kêu khổ : vị này. . .không lẽ là Thất Long Quân gì đó sao? . . .

Ồ, một thân khí tức thế này, còn áp nhân hơn cả Ngũ ca của hắn nữa a! Thập Bát, người thực sự có thể hảo hảo ở chung với hắn sao?

Đứng trước mặt mẫu thân mình, Hồ Thập Bát rất muốn dùng sức đẩy Hồ Thập Bát tránh ra xa chút, có điều Thất Long Quân quả không hổ danh là long, đem công phu triền tự quyết luyện đến mức quá lợi hại! Đẩy kiểu gì cũng đẩy không ra.

“Ngao Kiệt, Ngao Kiệt! Người. . người buông ta ra trước đi. . .”

“Ân ~~~” nói lẩm bẫm, giọng nói của Thập Bát thật là dễ nghe ~~~

Thất Long Quân ôm Hồ Thập Bát bắt đầu phát mê mẩn, hoàn toàn không thèm ngó ngang gì đến nhạc mẫu đại nhân tương lai của mình.

Hồ Hồng Ngọc lấy bộ dạng mẹ chồng nhìn nàng dâu, ngắm nhìn Ngao Kiệt từ trên xuống, đánh giá soi mói đến lợi hại.

Trước hết, có thể yêu thương nhi tử ta, ánh mắt không tệ ~!

Thân cao. . ân, so với Hồ Thập Bát nhà ta không chênh lệch mấy, rất tốt, rất tốt.

Diện mạo. . . Hào. . .Được! Ta thừa nhận bộ dáng người thực sự rất phiêu lạng. . . quay đầu. . .

Năng lực. . lúc này hẳn thiếu điều hủy luôn cái yêu giới này, năng lực hẳn là rất mạnh. . .

Thái độ đối với Thập Bát. . .

“Ngao Kiệt, Ngao Kiệt người buông tay trước đi! Đừng sợ loạn nữa. . .ngô. . .” hoàn toàn không thèm để ý đến sự tồn tại của Hồng Ngọc, Ngao Kiệt giống hệt như tám cái vòi bạch tuột quấn trên người Hồ Thập Bát, tay lẫn chân, cả miệng đều không hề trật tự.

Hồ Thập Bát đẩy đẩy mãi vẫn không đẩy ra được, chặn bên trên thì thất thủ bên dưới, bị quấy rối đến sắc mặt đỏ bừng.

Có vẻ đối với Thập Bát, phi thường có cảm (thú) “tính”. . . đây là điều kiện tối trọng yếu, cũng là khiến ta vừa lòng nhất! Điều này chứng tỏ Thập Bát phi thường hấp dẫn đối với hần, cảm tình của hai đứa cũng phi thường tốt. . .

Chỉ có điều!!

Lão nương ta đứng đây cũng đã muốn nửa ngày rồi nha!! Ngay cả chào một cái cũng không thèm chào! Mắt cũng không thèm dòm qua đây một cái!! Giống hệt với tên ca ca của hần, không hề biết lễ phép đối với bậc tôn trưởng, không coi lão nương đây ra gì!!

Này còn gì để nói nữa!!

Hồng Ngọc nét mặt bình tĩnh đứng tại chỗ, lạnh lùng lên tiếng “Thập Bát, vị công tử này là ai? Sao không mau giới thiệu một chút cho vi nương ta đây biết!!

Ngũ Long Quân đứng ở phía sau ôm trán, cuối cùng. . .cuối cùng hai người cũng đụng độ!!!

A a, sao chối đâm vào trái đất a, yêu giới có khi nào biến mất luôn không?

Nghe thấy ngữ điệu nói chuyện bình tĩnh như thế của Hồng Ngọc, Hồ Thập Bát chột rùng mình một cái, vội vàng cố gắng đứng thẳng người nói “Nương. . .này, vị này chính là Thất Long Quân Ngao Kiệt. . .” dứt lời, lại cố gắng lay lay Ngao Kiệt “Ngao Kiệt, Ngao Kiệt, đây là nương ta, nương ta!!”

Ngao Kiệt ôm chặt lấy Hồ Thập Bát cọ a cọ, ngây ngất trong khí tức của Thập Bát, tâm tình cực kỳ tốt nên Ngao Kiệt căn bản không có nghe thấy Hồ Thập Bát đang nói cái gì, chỉ nghe loáng thoáng cái gì nương a nương a, hơn nữa còn lôi lôi kéo kéo mình, bộ dạng giống như muốn hần gọi người

kia thì phải ~~ thế là Ngao Kiệt ngẩng đầu lên, tươi cười giống như xuân nhật dương quang cực kỳ xán lạn, nhìn Hồ Hồng Ngọc gọi một tiếng đặc biệt ngoan đặc biệt ngọt “Nương!!”

Cạch cạch . . . Rắc rắc . . .

Hô. . . .

Đây là thanh âm hòa tan núi băng a!! Đây là thanh âm lửa giận của Hồng Ngọc bị xuân thủy từ núi băng hòa tan dập tắt. . .

Gắt gao níu chặt lấy Hồ Thập Bát, bày ra gương mặt nhỏ nhắn giống như miêu nhi hết sức nhu thuận, kết hợp với một câu “Nương. . .” cực kỳ ngọt ngào lại có sức sát thương cực cao kia. . .

Tâm can Hồ Hồng Ngọc đều run rẩy cả lên. . . này, này này này này, nữ tế này thực là đáng yêu biết bao a ~~~~~

Quả thực làm cho mọi người ngã nhào rớt hai con mắt xuống mà, hoàn toàn không hề có cái gì xung đột xảy ra hết!! Hồng Ngọc thật sự là cứ như vậy mà chấp nhận Ngao Kiệt trở thành nữ tế sao ~!!!

A liệt? Vì sao a? Ngao Ly nghĩ mãi mà không thể nào thông, ta và Tiểu Thất kém nhau chỗ nào a?

Kỳ thực, Ngũ Long Quân a ~~~ kém là ở chỗ người quá thông minh đi ~ quá giống với kiểu của Hồng Ngọc, cả đời luôn dùng thủ đoạn cùng tâm cơ, liếc mắt một cái đã có thể thấy rõ ruột người ta cong thẳng ra sao rồi, chỉ có kiểu như Ngao Kiệt a, càng giống như sinh vật đơn bào góc góc, càng dễ dàng chiếm được hảo cảm của Hồng Ngọc a ~~~

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hồng Ngọc hiện tại đang ở chế độ mẹ chồng xem nàng dâu, càng coi càng thấy thú, càng nhìn Ngao Kiệt càng thấy thuận mắt, toàn thân khí tức áp nhân thì là cái gì chứ, nhi tử nhà mình không có gì, lại cảm thấy ở cạnh hẳn rất hạnh phúc là được rồi ~!

Thế là ngay tức khắc mời hai vị Long Quân ghé tộ xá uống chút trà, nghỉ ngơi lấy sức.

Lang công tử chấp tay nói, sắc trời cũng đã không còn sớm, ngày khác ta lại ghé tìm Hồ huynh nhân chuyện, hôm nay xin phép được cáo từ trước ~

Ngao Kiệt ngẩng đầu lên, đưa mắt liếc Lang công tử một cái, chậm rãi mở miệng bảo, từ rày về sau người đừng đến tìm Thập Bát của ta nữa.

Ngao Kiệt bây giờ rất giống tiểu hài tử đang cố gắng bảo vệ món đồ chơi yêu thích của mình, cho dù biết Lang công tử cùng Hồ Thập Bát chỉ là quan hệ bằng hữu với nhau, nhưng mà như vậy cũng không được! Nhớ tới lúc nãy từ trên nhìn xuống, thấy cảnh tượng Hồ Thập Bát đưa cá nướng cho Lang công tử, trong lòng Ngao Kiệt thấy chua chua a.

Tiếp nhận oán khí một bụng của Long Quân, Lang công tử giận cả người, cũng không chấp nhất lời nói dối của Ngao Kiệt, chỉ khẽ mỉm cười chấp tay nói cáo từ cáo từ.

Ngũ Long Quân bên cạnh nhìn Lang công tử trước mặt, hai mắt sáng rực : nam nhân này không tồi a ~~~ sờ sờ cằm.

Hồ Thập Bát ở bên cạnh liếc xéo Ngũ Long Quân một cái, hừ giọng nói “Nghĩ cũng đừng nghĩ, người ta đã thành thân rồi.”

“Nga? Đáng tiếc. . . Đáng tiếc. . . Ân?” Ngao Ly ngẩng đầu, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn mảnh mai la lẹ của Hồ Thập Nhị “Muội muội của Thập Bát sao?”

“. . .ta là Thập Nhị tỷ của hần!”

“. . .”

“Còn người? Là đệ đệ của Thất Long Quân kia a?” Hồ Thập Nhị nhìn bộ dáng nhỏ nhỏ lùn quá mức của Ngao Ly, hoài nghi.

“. . .ta là Ngũ ca của hần!”

(= = . . trên đây là đoạn đối thoại của hai vị không hề có “tư thái” của huynh tỷ của hai nhà thông gia nói với nhau. . . *nhìn xa xăm*)

=====

Cuối cùng tất cả dùng xong văn phạm, dọn dẹp này nọ kia một chút cũng đến lúc nghỉ ngơi.

Hồng Ngọc bảo, Thập Bát a, mấy vị Long Quân một đường đến yêu giới cũng đã vất vả, người dẫn họ đi nghỉ ngơi đi!

Nói xong còn ám muội nháy mắt mấy cái.

Hồ Thập Bát đỏ bừng cả mặt “Nương. . .”

“Mau đi đi mau đi đi!” Hồng Ngọc bắt đầu đuổi người, trong lòng nói, người không thấy lúc dùng cơm vị Thất Long Quân kia dùng ánh mắt nhìn người còn giống thức ăn hơn mấy thứ trên bàn, không thấy sao? Nếu không kéo hần đi đâu đó cho khuất không sợ hần đê người xuống ăn tại chỗ a. . .

“VẬY NGŨ LONG QUÂN. . .”

Vừa nghe Hồ Thập Bát nhắc đến, Ngao Ly vẫn còn đang dùng đũa càn quét thức ăn trên bàn ngẩng đầu nhìn “A, không cần lo cho ta, ăn xong ta tự mình tìm chỗ ngủ là được. . .”

Nhắc đến ngủ, đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, Ngao Ly vội ném đũa qua một bên kéo Ngao Kiệt lại gần góc tường, thì thầm dặn dò vài lời.

Ngao Kiệt nghe xong nhăn mặt hỏi lại “Tại sao?”

Ngao Ly vỗ vai Ngao Kiệt một cái bộp nói, người có muốn làm cho Hồ Thập Bát thoải mái không hả, muốn thì cứ y theo lời ta dặn mà làm! Dứt lời lại lôi ra một bình sứ nhỏ nhét vào tay Ngao Kiệt, dặn dò phải nhớ làm theo đúng trình tự đó!

Ngao Kiệt nhận bình sứ, nhét vào trong ngực, có chút không kiên nhẫn nói, biết rồi. . .

Hồ Thập Bát bất chợt rùng mình, tại sao hẳn có cảm giác Ngao Ly nói gì đó với Ngao Kiệt xong, Ngao Kiệt quay đầu lại nhìn mình. . .ánh mắt giống hệt kẻ trộm vậy. . .

Hồ Thập Bát cúi đầu bước đi ở đằng trước, Ngao Kiệt thì tò tò nối bước theo sau. Nhưng thái độ cực kỳ khác lạ, không hề bám lấy Thập Bát như mọi lần, cũng không quán quít lấy Thập Bát nói chuyện.

Ánh trăng khuất góc rọi vào hành lang dài đằng đẵng, chiếu rức một mảnh trắng ngần trên mặt đất, phản chiếu chiếc bóng của hai người đổ dài trên đất kéo một khoảng thật dài.

Hồ Thập Bát cảm nhận được khí tức của Long Quân ở phía sau, đứng trước cửa phòng có chút do dự, vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị Ngao

Kiệt từ phía sau tiến lên ôm chầm lấy.

Cửa mở ra, rồi kẽo kẹt đóng lại.

Cả căn phòng thực im lặng, đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập cùng nhịp hô hấp của cả hai người phát ra, dục vọng nóng rực áp sát vào thân thể, đầu bị trụ chặt hôn kịch liệt.

Ngao Kiệt vẫn vẫn không kềm nén nổi dục vọng, lại một lần nữa bắt đầu rục rịch khơi dậy, dùng mũi nhè nhẹ cọ vào mũi Thập Bát, miệng phát ra lời thì thào “Thập Bát. . .Thập Bát. . .ta muốn ôm người. . .” lời vừa nói ra, ngón tay đã lần vào đôn phùng của Thập Bát thăm dò.

Thân thể Hồ Thập Bát nhẹ run lên, ngã người dựa vào Ngao Kiệt thở dốc, khe giọng nói “Lên giường. . .”

=====

Ánh trắng sáng rực, trong phòng không thắp đèn nhưng ánh trắng vẫn đủ sáng tỏ cả căn phòng, ánh sáng nhàn nhạt tựa như sóng mắt ôn nhu của tình nhân nhẹ nhàng lướt khắp thân thể.

Hồ Thập Bát hơi ngửa đầu, cắn chặt môi, cố nén thanh âm rên rỉ do dục vọng khơi gợi, hơi thở đã bắt đầu hỗn loạn, thắt lưng run rẩy từng đợt.

Tay phải của Ngao Kiệt làm gì đó rất kỳ quái, cương cương lại dính dấp chất lỏng gì đó đang nhẹ nhàng tiến xuất thăm dò trong tiểu khẩu ở phía sau.

“Ân. . .A a. . .Ngô!” lúc chạm đến điểm nào đó, Ngao Kiệt cảm giác được rất rõ dững đạo ở sau của Hồ Thập Bát co rút lại thật chặt, đồng thời tiếng rên rỉ diêm mật ngân dài như không thể khống chế được mà phát ra từ yết hầu.

Ngao Kiệt vẫn đang nhẫn nại, có trời mới biết y đang muốn tiến vào trong cơ thể ôn nhuận lại vô cùng chặt của Thập Bát bao nhiêu. . .nhưng mà Ngũ ca nói, tình huống lần này khác so với lần trước, nếu bản thân khinh xuất giống như lần trước thì sẽ làm cho Thập Bát bị thương, thế nên. . .y phải nhẫn nại.

Môi mím chặt, mày nhăn khấn, hơi thở cũng đã hỗn loạn đến vô pháp khống chế, Ngao Kiệt cật lực áp chế dục vọng của mình, kiên nhẫn dùng ngón tay khai phá mở rộng thân thể Hồ Thập Bát.

Ngao Kiệt như thế, Hồ Thập Bát làm sao lại không biết chứ. . .

Hồ Thập Bát kéo tay Ngao Kiệt kéo ra trước mặt, co nhẹ đầu gối cọ sát lên dục vọng đã sớm ngẩng đầu của Ngao Kiệt, hai gò má ửng đỏ, vì tình ngọc nung nóng mà hai mắt ươn ướt, đưa mắt tà tà liếc nhìn Ngao Kiệt, đầu lưỡi phấn hồng chậm rãi vươn ra, liếm nhẹ lên ngón tay Ngao Kiệt.

“Thập. . .Bát. . .” bị Hồ Thập Bát khiêu khích như vậy, Ngao Kiệt cảm giác bản thân sắp nổ tung rồi. Hồ Thập Bát khẽ cong khóe môi, nhẹ nhàng nở nụ cười, hai chân mở ra “Tiến vào. . .”

=====

Hồng Ngọc cùng Thập Nhị, Thập Tứ ngồi xõm cạnh cửa sổ bên ngoài, nghe lén thanh âm bên trong phát ra, cả ba mặt đỏ bừng tim đập loạn.

Hồng Ngọc : Đúng! Đây mới đúng là hồ ly tinh! Đây mới đúng là nhi tử của Hỏa hồ Hồng Ngọc ta!!

Thập Nhị, Thập Tứ : =()= Thập. . Thập Bát, bình thường thoát nhìn quá mức thực thà như vậy. . .không ngờ lên giường rồi lại biến thành ra cái dạng quá mức. . .diễm lệ như vậy.

OTZ tuy là chỉ nghe được thanh âm thôi, nhưng mà tiếng rên rĩ này. .
.thực là muốn người nghe được muốn phun máu mũi a. . .

Ngao Ly gật đầu : ân. . lần này Tiểu Thất phát huy cũng không tệ. . .

Hồng Ngọc (trùng Ngao Ly) khẩu hình : Người. . .đến. . .làm. . .cái. .
.gì. . .!!

Ngao Ly (nhìn xem thường) khẩu hình : Người. . .đến. . .làm. . .cái. . .gì.
. .ta. . .cũng. . .đến. . .làm. . .cái. . .đó. . .!!

Hừ, làm ca ca vậy vậy mà lại đi ngồi góc tường rình nghe đệ đệ mình.

Thiệt, người không phải là nương Thập Bát sao?

Trong phòng xuân sắc khôn cùng, bên ngoài bắt đầu lãnh chiến vô
thanh.

Thập Nhị, Thập Tứ : Nương. . .Ngũ Long Quân. . . thôi, thôi đi. . .

=====

Dục vọng mãnh liệt như bài sơn đảo hải.

Hồ Thập Bát hiện cảm giác bản thân giống như chiếc thuyền lá nhỏ trôi
bềnh bồng trên mặt biển rộng, để mặc bản thân tùy dòng mà trôi đi, rồi lại
bị từng đợt từng đợt sóng gềnh công kích.

Ý thức có chút mơ hồ, mắt mở ra muốn nhìn trước mặt, nhưng trong mắt
chỉ cảm thấy cả thế giới một mảnh ửng đỏ, trong thế giới đó, chỉ còn lại
Ngao Kiệt mãnh liệt tạo ra từng đợt từng đợt tiết tấu va chạm.

Ngao Kiệt. . .nghĩ đến Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát đảo mắt dời xuống phía
dưới, liền thấy được bên trên mình là gương mặt tuấn mỹ của Long Quân,
gò má cũng có chút đỏ ửng, mi tâm khẽ cau lại, đôi mắt hẹp dài khép hờ,

nhưng vẫn cảm giác được phản ứng của Thập Bát, phát hiện ánh mắt của Thập Bát, liền nhè nhẹ mỉm cười, dùng luật động, khẽ khom người hạ xuống hôn lên môi Thập Bát.

Hồ Thập Bát rất muốn ôm lấy Long Quân, muốn hôn thật sâu, nhưng thân thể tựa như đã bị tan ra vậy, lý trí từ đại não không thể truyền đến tứ chi, tay chỉ có thể chạm đến vành tai của Ngao Kiệt, lại vô lực mà hạ xuống.

Hôn Thập Bát một lúc, Ngao Kiệt lại nâng thân thể lên, tăng nhanh tiết tấu.

Hồ Thập Bát nhưng lại muốn tiếp tục hôn, khẽ mở mắt, ánh mắt mông lung nhìn Ngao Kiệt, vô thức vươn đầu lưỡi, liếm liếm khóe môi.

“Ngô. . .” Ngao Kiệt bị Hồ Thập Bát chăm chú nhìn như vậy, rốt cuộc không thể kiềm nén mà phóng ra một cỗ nguyên dương.

Cảm giác được dục vọng Ngao Kiệt trong cơ thể mình như trương lớn ra, đột ngột nảy lên. Hồ Thập Bát liền biết, Ngao Kiệt đã phóng ra. Tuy thân thể hiện tại vô lực, vẫn cố gắng co rút phía sau lại, hi vọng có thể làm Ngao Kiệt càng thêm khoái cảm, dừng đạo bị một cỗ nguyên dương nóng rực kia bắn vào, bất giác co rút lại thật chặt hấp thụ vào.

Hồ Thập Bát nhẹ hừ một tiếng, phía trước đang ngạnh trương cũng bất ngờ xuất ra tinh nguyên.

Trên bụng Hồ Thập Bát bị tinh nguyên xuất ra thấm ướt đẫm, nhưng lần này lại không hôn mê bất tỉnh như lần trước, là bởi vì lần tình giao này, Long Quân đã xuất ra ba lượt.

Ngao Kiệt phóng xuất một hơi, dục vọng vẫn còn lưu lại trong cơ thể Thập Bát, lại có chiều hướng rục rịch đứng dậy.

Cảm nhận được Long Quân lại bắt đầu sung mãn hoạt lực trở lại, Hồ Thập Bát vẫn còn đang trong dư vị vừa mới xuất ra, chỉ có thể nhẹ run run cơ thể, khoái cảm quá mức khiến suy nghĩ của hắn đã muốn chết lặng, mà ngay cả thể lực cũng không còn để mà phối hợp với Ngao Kiệt.

Tuy rằng cũng rất muốn thêm một lần nữa, nhưng nhìn gương mặt Hồ Thập Bát mệt mỏi như vậy, Ngao Kiệt quyết định, bản thân vẫn là nên nhẫn nhịn!!!

Thế là, Ngao Kiệt để hai người vẫn ở trong tư thế kết hợp như vậy, nhẹ nhàng kéo Thập Bát vào lòng, gọi khẽ “Thập Bát. . .Thập Bát?”

“ . . .Ân. . .” Hơn phân nửa ý thức của Hồ Thập Bát đã bay đâu mất tiêu, mắt cũng mở hết nổi, chỉ có thể ân a trả lời bằng thanh âm trong cổ họng.

“Thập Bát, bên trong người thật thoải mái. . .ta ở bên trong người như vậy ngủ được không?”

“ . . .Ân. . .”

=====

An, an tĩnh rồi. . .

Hồng Ngọc cùng Ngao Ly ngồi rình ngoài cửa cũng sắp sửa muốn biến thành gấu mèo rồi, hai kẻ phân biệt bằng hai đôi mắt cùng một lúc thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn nhìn giờ giấc. . .đã qua một ngày một đêm. . .ân, tuy cảnh tượng hiện tại vẫn là đêm, nhưng mà là đêm của ngày hôm sau OTZ

Hồ Hồng Ngọc bỗng nhiên cảm thấy xót Thập Bát, từ lúc hai đứa nó chui vào phòng, cái giường kia chưa từng ngừng phát ra thanh âm cạch cạch!!

Giữa lúc ấy, đã mấy lần Hồng Ngọc muốn nhào vào mà lôi nhi tử nhà mình ra khỏi ma trảo của Thất Long Quân kia, nhưng lần nào cũng bị Ngao Ly kéo lại.

“Tin ta đi! Thập Bát chắc chắn là không sao cả! Bảo đảm không bị gì!!”

“Nếu có thì làm sao? Người có thể bồi thường nhi tử lại cho ta sao!!” tuy ngoài miệng kêu gào như thế, nhưng nghe thấy Hồ Thập Bát bên trong, giọng rên rĩ như có như không đứt quãng, rõ ràng là vì sáng, thế là Hồng Ngọc nửa lo lắng nửa vui mừng mà kèm lại ý nghĩ muốn nhào vào trong.

Hic, thân là một con hồ ly tinh, có thể tìm ra một lão công như vậy, Thập bát, người hạnh phúc đến cỡ nào a. . .

Nhưng mà, nếu về sau mỗi lần hình phòng đều là cái loại mức độ kịch liệt như thế này, vậy vậy vậy Thập Bát cũng quá khổ đi. . .Hồng Ngọc bày ra cái tư thế ngồi xồm thật là duyên dáng ngoài cửa sổ phòng Thập Bát, liêu mạng gặm gặm khăn tay.

(trên thế giới này a, không có cái gì mà lưỡng toàn kỳ mỹ đâu nha ~~~ ai)

Hỏi Hồ Thập Nhị với Hồ Thập Tứ đâu hả. . .

Thập Tứ cô nương từ bữa tối hôm đầu tiên ngồi núp dưới chân tường nghe được một lúc liền hô hào, ta cũng phải đi tìm một tình nhân để yêu yêu!!

Nói xong, lệ ngập mặt lê bước ra ngoài.

Thập Nhị là một hài tử rất hiểu chuyện, vì phòng ngừa Thập Tứ cô nương không chừng sẽ chà đạp thiếu nam vô tội của yêu giới, thế là cũng chạy đuổi theo.

Rốt cuộc, chỉ còn lại Hồng Ngọc cùng Ngao Ly.

Lại đợi thêm nửa ngày, bên trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, hai người ngăm ngăm, chắc là ngủ rồi.

Hồng Ngọc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ngay tức khắc bị hướng khí nồng đậm trong phòng làm cho thân thể suýt nữa là té nhào. Miễn cưỡng ổn định lại tâm thần, ngược mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy trên chiếc giường trầm mộc điêu hoa chất lượng tuyệt đối tốt của nhà mình, Ngao Kiệt đang gắt gao ôm chặt Hồ Thập Bát, cả hai nằm dưới ánh trăng, ngủ thật say. . .

Môi mím lại, Hồng Ngọc nhè nhẹ mỉm cười, thật cẩn thận lui về phía sau, định bụng lảng lạng lui theo đường cũ trở ra.

“Ngô!” bất ngờ, một cước dẫm phải chân của Ngao Ly cũng đồng dạng len lén bước vào.

Hư!! Hư!! hai người nhất tề bịt mõm đối phương lại, lập tức liếc nhanh nhìn về phía giường.

Ngao Kiệt nằm trên giường ngay lập tức mở mắt, ánh mắt phản chiếu lam quang nhìn về phía hai người.

Hồng Ngọc cùng Ngao Ly toàn thân run lên, vội vàng tháo chạy ra ngoài, quay lại đóng cửa thật nhẹ nhàng.

Đứng ở hành lang ôm ngực thở phào một hơi, Hồng Ngọc đột nhiên giật mình phản ứng, lão nương vào xem nhi tử của mình, hấn trừng mắt tại sao ta phải chạy!!

(Hồng Ngọc. . .giờ mới nhớ thì ích lợi gì a. . .viễn)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Thịch. . .thịch. . .thịch. . .

Nhịp tấu thông thả lại ổn định vững chải, là thanh âm khiêu động của thứ gì đó.

Thứ ấy giống như đang kề sát bên người, nhịp tấu tựa như vĩnh viễn cũng không đổi, giống như đã nghe thấy từ rất lâu rồi. . .quen thuộc đến thế. . .

Hồ Thập Bát cảm giác bản thân giống như một hạt bụi bé nhỏ, bồng bềnh trong một không gian tối mịt mờ không có điểm giới hạn, không có bất cứ thứ gì có thể dựa dẫm hay dẫn đường mình, cứ thế mà dập dềnh lên xuống.

Bốn phía một mảnh tối đen, không có bất luận một tia sáng nào, cũng chẳng có ai, nhưng không hiểu sao lại không cảm thấy sợ hãi, bởi vì. . .trong thế giới này, hẳn được ôm ấp bởi khí tức ấm áp đến thế, nhịp tấu bên tai khiêu đập khiến hẳn cảm thấy quen thuộc biết bao, lại thực an bình.

Tinh thần cùng thân thể hoàn toàn thả lỏng, suy nghĩ lười biếng muốn cứ như vậy mà ngủ mãi.

Thật nóng. . .

Thật nóng. . .

Cảm giác. . .nơi bụng. . .thật là nóng. . .tựa như bị thiêu đốt vậy. . .

Một đoàn hỏa diễm kim sắc đột nhiên bốc lên mạnh mẽ từ bụng của Hồ Thập Bát, nhanh chóng bao bọc nuốt lấy toàn thân hắn!

Ngô!!

=====

Hồ Thập Bát toàn thân chấn động!

Mở mắt bừng tỉnh.

“Thập Bát?” Ngao Kiệt từ phía sau gắt gao ôm lấy Thập Bát, cánh tay đang nhẹ nhàng choàng lấy quanh thân cảm nhận được thân thể Hồ Thập Bát trong lòng đột nhiên chấn động, rồi cứng đờ lại, Ngao Kiệt vội vàng xoay Hồ Thập Bát lại hỏi “Làm sao vậy?”

Hồ Thập Bát mở to hai mắt trừng trừng, trên trán mồ hôi lấm tấm, cảm giác được tim mình đập như điên loạn, Ngao Kiệt cầm tay Thập Bát đang đặt trên ngực, nhíu mày “Tim người đập nhanh quá. . .Thập Bát, người không thoải mái sao?”

Mắt mở to trừng trừng, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Long Quân phóng đại trước mắt, tim Hồ Thập Bát đập càng dữ dội hơn, vội xoay đầu nhìn sang phía khác “. . .không có”, vừa mở miệng nói chuyện, mới phát hiện thanh âm nơi cổ thoát ra khàn khàn đến lợi hại, thậm chí giống như bị tắc tiếng.

Ngao Kiệt hôn nhẹ lên mặt Thập Bát, khẽ cười “Giọng nói của người thật là khàn ~”

Không nghĩ là ai làm hại sao. . . Hồ Thập Bát khụ khụ hai cái đẽ thông cổ, trong lòng thầm ai oán nghĩ thế nhưng cũng không dám nói ra thành lời.

Bên người chợt lạnh, Ngao Kiệt cư nhiên buông Hồ Thập Bát ra, bước xuống giường. Rời khỏi thân thể ấm áp của Long Quân, đột nhiên Thập Bát cảm thấy vắng vẻ, trong lòng cũng thấy có chút mất mát.

Hồ Thập Bát đưa mắt nhìn theo thân ảnh Long Quân, phát giác Ngao Kiệt chỉ là đến cạnh bàn rót một chén nước đem lại đưa đến trước mặt mình. . .

Nguyên lai. . .

Hồ Thập Bát đưa tay đón chén nước, không dám nhìn thân thể Long Quân bày ra hết trước mắt mình lâu, cụp mắt xuống “Cảm. . .”

Chưa dứt lời, thân thể đã bị mạnh mẽ kéo qua, từng dòng nước mát lạnh từ trong miệng Ngao Kiệt chậm rãi rót qua.

Đến lúc một chén nước kia được uy xong, thân thể Hồ Thập Bát lại bắt đầu nhũn cả ra.

Ngao Kiệt vứt cái chén đi, ôm Hồ Thập Bát kéo lên giường nằm tiếp, dùng gương mặt cọ cọ hôm vai Thập Bát không ngừng, oán giận nói “Tối qua sau khi người ngủ rồi, ta phải niệm cả đêm tịnh tâm chú. . .”

Hồ Thập Bát thực sự không biết làm cách nào để đáp lại oán giận này của Ngao Kiệt, chỉ có thể đỏ mặt ừ một tiếng, coi như là trả lời lại.

Long Quân bị người nào đó hỏi đáp như vậy, thực sự thấy rất bất mãn, rất ủy khuất, hung hăng cắn lên vai Hồ Thập Bát “Về sau người phải bù lại cho ta!”

=====

Ánh trăng ngoài cửa sổ vẫn còn rất mờ ảo.

Hồ Thập Bát nhìn ánh sáng trắng mờ kia, cảm thấy có chút mệt mỏi buồn ngủ, bất giác nhớ đến giấc mộng lúc nãy.

Tại sao bỗng dừng lại mơ thấy như vậy. . . cảm giác trong mộng sao lại thực như thế, cảm giác da thịt vì bị hỏa thiêu đốt mà thương tổn tựa như vẫn còn đọng lại.

Đưa tay sờ sờ bụng, vẫn chẳng có gì, hệt như mọi khi, chỉ có điều. . . xúc giác khi chạm vào da, cảm thấy được nhiệt độ có cao hơn so với lúc thường.

Thập Bát là cực âm huyền hồ.

Hồ châu ngày thường vẫn dưỡng nơi đan điều vẫn luôn là cảm giác có chút lành lạnh, đột nhiên hôm nay lại ấm áp như thế. . .

Đây là do duyên cớ gì nha?

Hơn nữa, cũng cảm thấy bụng có chút đau. . . lại hơi trướng trướng. . . tại sao lại trở thành như vậy?

Hồ Thập Bát sờ sờ bụng, một đầu đầy nghi vấn. Ngao Kiệt ôm ở phía sau cũng phát giác được Thập Bát đang ngẩn người, liền góc đầu dậy, bắt lấy tay Hồ Thập Bát hỏi “Đau bụng sao?”

Từ lần trước Hồ Thập Sơn ngắt xiú ở trước tiêu một ốc, về sau mỗi lần Ngao Kiệt ở cùng Hồ Thập Bát, đều đề thân nhiệt của mình lên cao hơn so với Hồ Thập Bát một chút. Bàn tay ấm áp to rộng của Ngao Kiệt đặt lên bụng Hồ Thập Bát, nhẹ nhàng giúp hãn xoa bụng “Có đỡ chút nào không?”

Cần gì phải nói a, được bàn tay Ngao Kiệt ôn nhu xoa như vậy, không biết là do tác dụng tâm lý hay là tác dụng hữu hiệu thật sự mà Hồ Thập Bát cảm thấy cái loại cảm giác trướng nóng trung bụng giống như tiêu đi một ít vậy.

Kỳ thật, vô luận là yêu quái hay là hồ ly tinh. . .Hồ Thập Bát làm cái nào cũng quá mức thất bại!

Nếu có chút kiến thức chuyên nghiệp về thân phận của mình, hẳn sẽ ngay lập tức minh bạch loại cảm giác đau đau lại trướng lên này, chỉ là do hẳn đã tiếp nhận quá nhiều tinh nguyên của Long Quân.

Tinh nguyên của Long Quân a!!

Khỏi yêu quái tha thiết mơ ước có được đó!! Hấp vào một lần là có thể tăng cao không biết bao nhiêu tu vi!! Nếu mấy đám yêu quái khác mà có cơ hội, nhất định sẽ vừa cùng Long Quân tình giao, vừa vận dụng song tu chi đạo, biến đổi tinh nguyên kia thành thể đạo nhập vào nội đan, vậy thì nhất định công lực sẽ đột ngột tăng lên rất nhiều!

Chỉ tiếc một điều, bốn hồ ly Hồ Thập Bát này tuyệt đối không biết cái gì gọi là song tu chi đạo, thế nên mới tinh nguyên kia chỉ có thể tập trung tụ lại ở đan điền Hồ Thập Bát, chờ hẳn chậm rãi hấp thu.

Loại phương thức hấp thu này tuy là cũng có hiệu quả. . .nhưng a, hiệu quả cũng bị giảm đi rất nhiều lần!! (phải hảo hảo học tập a Thập Bát!)

Ngao Kiệt mới đầu còn nghiêm túc giúp Hồ Thập Bát xoa bụng, xoa xoa một hồi rốt cuộc không nhin được, tay cũng từ từ trượt xuống phía dưới, Hồ Thập Bát vội kéo tay Ngao Kiệt lên, định mở lời thì chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng ho nhẹ truyền đến “Đã dậy cả chưa? Nếu dậy rồi thì rời giường đi!! Nước tắm để ngoài cửa, tự ra mà lấy!”

Đích thị Ngũ Long Quân Ngao Ly. . .

=====

Thời điểm Ngao Kiệt vô tâm vô phế lôi Hồ Thập Bát vào phòng điền long đảo phượng phong lưu khoái hoạt một phen, Ngũ Long Quân ở ngoài

rình không được thoải mái như vậy.

Một mặt núp ở chân tường ngồi rình nghe là để ngăn ngừa đề phòng Thất đệ nhà mình lần thứ hai làm ra hành vi thái quá nào gây thương tổn cho Hồ Thập Bát trong lúc làm chuyện kia, mặt khác là suy ngẫm về sự tình trong tộc.

Lúc Ngao Kiệt cùng các vị Long Quân khác bổ trụ phong ấn trong tế đường, kẻ nhàn rỗi vô sự bên ngoài là Lữ Đồng Tân nói cho Ngao Ly nghe một chuyện.

Nguyên lai, lúc Lão Long Quân đi tìm Lữ Đồng Tân, là đang bị thương.

Công lực Lão Long Quân ở yêu giới không cần phải bàn tới, tuyệt đối là No. 1, cho dù là ở Tiên giới hay Phật giới cũng vậy, năng lực Lão Long Quân tuyệt đối cũng nằm trong danh sách đầu bảng, là kẻ nào mà lại có năng lực lớn như vậy, có thể làm Lão Long Quân bị thương chứ?

Nói đến đây, Lữ lão đạo còn đặc biệt thần bí mà nở một nụ cười ám muội bảo, nhìn vết thương của Phụ Quân người rất kỳ lạ, giống như vết trảo. . .hơn nữa theo ta thấy, rất giống với vết trảo của người Long tộc đã hóa hình lưu lại. . .Fu fu fu fu fu ~~ có khi nào là Lão Long Quân lại động xuân tâm, muốn cho các người thêm một đĩa Thập đệ a ~~~~ ngô ~ fu fu fu fu fu fu!!

Nụ cười đê tiện của lão đạo làm Ngao Ly thấy thật muốn hung hăng tổng cho y một cái tát!

Lại nói, thời điểm phong ấn bị nứt ra quá trùng hợp, sớm không nứt muộn không nứt, lại lựa ngay lúc trong tộc không có vị Long Quân nào mà nứt ra, giống như là cố tình vậy.

Hơn nữa phong ấn kia là năm đó do Long thần cùng Chiến thần và La hán đấu chiến, tam thần cùng hợp lực phong ấn lại, nghe nói chỉ có người

có huyết thống thuộc tam tộc này mới có năng lực làm cho nó bị nứt vỡ.

Chiến thần cùng La hán đấu chiến mặc dù niên kỷ rất lớn, nhưng vẫn chưa lập thất, nên tất nhiên cũng không có hậu nhân. Hai vị chiến thần cũng không có khả năng mấy vạn năm trước vất vả biết bao mới phong ấn lại được, cư nhiên bây giờ vô cớ cà rờn mà cố ý chạy đến Hãn Hải chi uyên để phá cho nó nứt ra chơi.

Nhắc lại mới để ý, hắc y yêu giả kia, nếu đúng như theo lời Hồ Thập Bát từng nói qua, ngôn ngữ hãn dùng, đích thật là ngôn ngữ của Long tộc!

Ngày đó ở Quỷ tập, hắc y yêu giả kia trước khi rời đi còn nói lại một câu, Ngao Ly cùng Ngao Kiệt đều nghe thấy, đại để là “Người của Long tộc thật sự là càng ngày càng vô dụng.”

Ngôn ngữ kia lúc thường, Ngao Ly cùng Ngao Kiệt đều sử dụng nên quá đổi quen thuộc rồi, mà lúc ấy tình huống lại quá mức khẩn cấp nên nhất thời đều không phát giác ra.

Lúc sau, ngồi ở tế đường chờ đám người Ngao Kiệt tu bổ phong ấn trong tế đường, Ngao Ly mới có thể tĩnh tâm mà suy nghĩ cẩn trọng mọi thứ, lại thêm lời của Lữ Đồng Tân nói về vết thương của Lão Long Quân rất có thể là do người trong Long tộc gây ra thì, hết thấy mọi chuyện đều tập trung về một mối, chẳng lẽ hắc y yêu giả kia cư nhiên là người trong tộc? Lão Long Quân bị thương cùng phong ấn bị nứt, tất cả đều là do hãn gây ra?

Nghĩ đến đây, Ngao Ly vội nói lại cho trưởng lão trong tộc nghe.

Trưởng lão nghe xong, chỉ trầm mặc không nói gì, bảo chờ Lão Long Quân tu bổ phong ấn xong rồi mới cùng lão thương nghị lại mọi chuyện.

Kết quả, phong ấn bổ xong, vị ca ca số khổ y đây phải cùng Ngao Kiệt chạy tới yêu giới, ở lại hai ngày.

Đang đi tới đi lui trước cửa phòng Ngao Kiệt, khỗ sở lắm cuối cùng cũng nghe thấy bên trong có động tĩnh, liền lập tức đằng hắng một tiếng, tâm nói, tiểu Thất người mau ra đây đi!! Xong xuôi mọi chuyện rồi còn khối thời gian cho người cùng Thập Bát nhà người hảo hảo mà ân ân ái ái!

=====

Ngao Kiệt nắm tay Thập Bát, xuân phong đặc ý, tinh thần phơi phới, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Ngao Ly bày ra hai con mắt đen thui nhìn Ngao Kiệt, trong lòng bắt đầu xuất bi thương! Người ở trong đó khoái hoạt, ta ở đây chịu dày vò!! Đây là cái mệnh gì a!! (mệnh người là lao tâm lao lực đi vậy. . .*sút*)

Vừa nghe Ngao Ly lên tiếng bảo phải đi, không riêng gì Ngao Kiệt không nguyện ý, ngay cả Hồng Ngọc cũng lộ ra biểu tình mất hứng “Mới đến hai ngày, làm gì mà vội vã đi như vậy a ~! Muốn đi thì tự mình đi đi, để Ngao Kiệt lưu lại!!”

Nàng đối với nữ tể này quả thực cực vừa lòng a, vô luận là thân gia diện mạo hay là thái độ cùng năng lực kia với Thập Bát, khụ. . .được rồi, cái năng lực ấy nếu không quá mức cường như vậy thì càng tốt hơn. . .Ôm trán, nói chung là đừng có khủng khiếp như thế là được ~! Thật vất vả mới đến đây một chuyến, nên ở lại thêm vài ngày để cùng Thập Bát bồi dưỡng bồi dưỡng cảm tình a ~!

Người nhìn Thập Bát đi, cả người tràn ngập tình yêu, không còn giống như xưa ~~ cảm giác toàn thân trên dưới đều. . .Hồng Ngọc đột nhiên chú ý đến Thập Bát đứng phía sau Ngao Kiệt, cau mày, hơi hơi khom lưng, vụng trộm xoa xoa bụng.

A liệt? Hồng Ngọc bước qua, kéo Thập Bát ra ngoài nhỏ giọng hỏi “Thập Bát, người có phải không thoải mái không?”

“Không. . .”

“Ta là nương người! Đừng hòng lừa ta! Nói mau!” Hồng Ngọc thò tay vung một cái bạo lật!

Ngao Kiệt ở phía sau ngay lập tức bắn sang một ánh mắt như muốn giết người, nhanh chóng nắm tay Hồ Thập Bát kéo về ôm trong ngực mình, mắt trừng trừng Hồng Ngọc “Đừng chạm vào Thập Bát!”

Bị khí tức của Ngao Kiệt áp bức, Hồng Ngọc không kềm được mà phát ra run rẩy, mãi đến lúc Ngao Kiệt đã ôm Thập Bát vào lòng rồi, bắt đầu cọ a cọ thì, Hồng Ngọc mới có phản ứng lại : a a a a, lão nương đánh nhi tử của mình người quản cái gì hả! Nữ tể nhà người quá bá đạo rồi a !!

Nhưng mà, cũng chỉ là lời muộn màng. . .Hồng Ngọc tức giận đến miệng run rẩy, nhưng nhìn Ngao Kiệt vẻ mặt giống như tiểu miêu, hạnh phúc ôm Thập Bát mà cọ cọ, hỏa nộ vừa bùng phát phụt cái dập tắt mất tiêu, không mắng được lời nào.

Ai, này thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn a ~

Ngao Ly đứng bên cạnh nhìn thấy, rất vui vẻ : người cũng có ngày hôm nay. . .

Đảo mắt nhìn một hồi, Ngao Ly rớt cuộc cũng nghĩ ra một cái lý do thật hảo, vội nói, hiện tại cách sơ bát tháng sau cũng còn hơn mười ngày, ta cùng Ngao Kiệt hồi tộc là để chuẩn bị này nọ, để đúng ngày đến để thân a ~! Hơn nữa, mọi người đều bảo tiểu biệt thăng tâm hôn, khoảng thời gian trước lúc đến sơ bát, hai người các người cố gắng nhẫn nhịn, sau khi thành thân thời gian còn rất nhiều, người sẽ có thể mỗi ngày đều cùng Thập Bát khanh khanh ta ta ~!

Ngao Ly nói lời này, Hồng Ngọc rất đồng ý bảo, đúng, Thập Bát nhà ta phải danh chính ngôn thuận gả đi! Ngay lập tức liền bước qua đứng cùng

chiến tuyến với Ngao Ly.

Đặc biệt rất hiểu cái loại tính cách ‘ta muốn sống cùng với Thập Bát, cho dù không thành thân các người cũng dám xen vào sao!’ của đệ đệ nhà mình, Ngũ Long Quân vội chuyển sang, nói với Ngao Kiệt, ngẫm ngẫm lại đi nha, nếu người cùng Thập Bát thành thân rồi thì, toàn bộ người thiên thượng thiên hạ đều biết Thập Bát là lão bà của Thất Long Quân người a, vậy thì đố tên nào dám động tâm mà có tư tưởng gì đó với Thập Bát nha
~~~

Lão bà!

Từ này thật nghe rất êm tai a ~~ Ngao Kiệt nghĩ đến Thập Bát trở thành lão bà của mình, đột nhiên cảm thấy tâm thật nhộn nhạo a ~~~

Ôm Thập Bát, dù trăm ngàn lần không muốn buông ra, nhưng rốt cuộc vẫn phải buông, Ngao Kiệt nhẹ nhàng nhìn Thập Bát nói “Sơ bát tháng sau, ta đến đón người, người chờ ta.”

Thập Bát mỉm cười gật đầu, nhìn Ngao Kiệt rời đi.

Ngày đó, Ngao Kiệt cười đến hạnh phúc như vậy, cả mặt mày đều loan loan nét cười, giữa không trung cứ không dừng quay đầu lại nhìn Hồ Thập Bát, nhưng cuối cùng, cũng là đi mất.

Một lần đi này, biệt vô âm tính.

Tịnh tâm chú : = =| kinh tịnh tâm, này không biết có thiệt hông, tác dụng là để tịnh tâm, nhưng nếu có thiệt chắc cũng để tịnh lòng đừng nghĩ chuyện xấu thôi... còn niệm để kèm chế xxx như Ngao Kiệt thì...

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Nửa tháng tiếp theo, rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Định Hải Thần Châu Hãn Hải bị trộm mất, tà đạo phong ấn một lần nữa bị mở ra, yêu ma phóng thích, xâm nhập quấy nhiễu ba giới nhân thần yêu.

Thiên hạ đại loạn.

=====

“Ngô!!!” thét lên một tiếng đau đớn, Hồ Thập Bát từ giữa không trung ngã mạnh một cái lên mặt đất, trước ngực còn lưu lại một vết trảo, vết thương rất sâu, tiên huyết chảy ròng.

Đám yêu ma phiêu giữa không trung há miệng cười to, cùng lúc đáp xuống cạnh Hồ Thập Bát, một tên liếm liếm huyết lưu ở móng vuốt mình, kinh ngạc nói “Hảo hương huyết, cứ nhiên có thể ném được huyết có vị đạo Long tộc trên người một con hồ yêu!”

Hồ Thập Bát ngã trên mặt đất, kịch liệt ho khan, máu từ khóe miệng tràn ra càng lúc càng nhiều, yêu ma chung quanh bắt đầu cười rộ “Ai nha, quả nhiên hảo hương huyết, phải ăn tươi nhanh một chút a. . .nếu chết rồi thì huyết không hảo uống nữa đâu. . .”

Tên yêu ma vừa nãy, từ trong không trung vươn tay hút một cái, kéo cả người Thập Bát vào trảo, cười quái dị bảo “Ta trước!” dứt lời liền cúi đầu cắn lên cổ Hồ Thập Bát, quả thực là muốn hấp khô máu hãn!

Ánh mắt khép hờ của Thập Bát bất chợt lóe qua quang mang thanh lam.

“A a a a!!!” yêu ma kia kêu thảm ngẩng đầu, song trào run lên, muốn đẩy Hồ Thập Bát ra, nhưng thân thể hai người vẫn gắt gao dính vào một chỗ, yêu ma chung quanh không rõ chuyện gì xảy ra, đều vây xung quanh, im lặng nhìn.

Yêu ma kia cả gương mặt vặn vẹo, nhìn chăm chăm Hồ Thập Bát, toàn thân run rẩy, trên cơ thể hắc huyết bắt đầu chảy ra như suối.

Hồ Thập Bát thừa dịp lúc tên yêu ma kia không phòng bị, xuất thủ vô hình, móng tay sắc bén như kiếm, đâm vào đan điền của yêu ma, hiện tại đã nắm chặt nội đan của yêu ma trong tay.

“Đừng, đừng. . .Dừng tay a!”

Hồ Thập Bát mục quang như hàn băng, cắn chặt răng, tay dùng sức bóp mạnh, chỉ nghe rắc một tiếng giòn giã vang lên, nội đan của tên yêu ma kia đã bị bóp nát, yêu ma thảm khốc thét to một tiếng, cơ người lại run rẩy vài cái, đầu ngoặt sang một bên, đoạn khí.

Hồ Thập Bát đẩy tử thi xuống đất, đưa tay lau tiên huyết nhiễm trên khóe miệng, neho mắt nhìn đám yêu ma vây quanh. Tuy bản thân đang trọng thương, toàn thân đều là huyết ô, nhưng ánh mắt lại vẫn lẫm liệt không hề sợ.

Đám yêu ma còn lại đều ngẩn ra, không tên nào ngờ chỉ là một con hồ ly nho nhỏ đã gần chết, cơ nhiên có thể phát ra ngoan chiêu như vậy, đã thế còn giết chết một tên đồng bọn của mình.

Tất cả đều thu lại nét cười cợt, toàn thân tràn ngập sát ý, cả đám hô một tiếng, nhất tề hướng đến Hồ Thập Bát mà đánh.

Hồ Thập Bát chỉ là một hồ yêu nho nhỏ, làm sao có thể địch nổi đám yêu ma đông đảo này? Sức mạnh chênh lệch quá mức, nhưng. . .Hồ Thập Bát cảm thụ được khí tức của người trong bụi cỏ phía sau càng lúc càng

mỏng manh, ngưng thần thụ khí, căn răng nhìn chăm chăm vào đám yêu ma đang sắp nhào đến mình, thúc giục nội đan, toàn thân tản ra băng lam sắc quang mang, định liều chết chống lại bọn chúng!

Đám yêu ma trong nháy mắt đã đến gần, lợi trảo đánh xuống người Hồ Thập Bát, đầu ngón tay đã chạm vào xông qua kết giới băng lam sắc mà Hồ Thập Bát xuất ra, đột nhiên toàn bộ yêu ma thét lên một trận thê thảm, tất cả đều dừng lại trước mặt Hồ Thập Bát, từ đầu ngón tay đến toàn thân bắt đầu vỡ vụn tiêu tán.

Tan thành tro bụi!

Hồ Thập Bát không khỏi há hốc mồm, này. . . này là có chuyện gì xảy ra a?

Trên đầu vang lên một tiếng ông ông nho nhỏ, Hồ Thập Bát lúc này mới chú ý đến, nguyên lai bên ngoài kết giới của mình, không biết từ bao giờ đã có thêm một tầng kết giới ô lượng.

Từ giữa không trung truyền đến một trận áp bách, Hồ Thập Bát ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người một thân huyền y, phiêu giữa không trung, đang lạnh lùng nhìn hẳn.

Khí tức kia, khiến người phải run rẩy. . . có vài phần tương tự như Ngao Kiệt.

Ngốc một hồi, Hồ Thập Bát chấp tay cung kính nói “Đa tạ thượng tiên lúc nguy cấp đã xuất thủ tương trợ, tại hạ Hồ yêu Thập Bát, xin hỏi thượng tiên xưng hô như thế nào?”

Người nọ không trả lời, vung tay phát kết giới xung quanh Hồ Thập Bát tan đi, chậm rãi từ giữa không trung đáp xuống trước mặt Hồ Thập Bát, ánh mắt đen thẳm thâm thúy như u đàm, lộ ra nhãn tình lạnh lùng nhìn Hồ Thập

Bát, thượng hạ một vòng đánh giá Thập Bát, nhãn thần trong nháy mắt càng tăng thêm hàn khí.

Hồ Thập Bát đứng tại chỗ chấp tay, để mặc vị ân nhân cứu mạng nọ đánh giá mình từ trên xuống dưới bằng ánh mắt thất lễ, đợi nửa ngày cũng không thấy đối phương trả lời lại mình, trong lòng lo lắng khí tức của người trong bụi cỏ ngày càng mỏng manh, bèn nói “Đa tạ thượng tiên xuất thủ cứu giúp, tại hạ lo lắng gia nhân, xin phép thất lễ cáo từ trước!”

Nói xong, liền xoay người bước đến sau bụi cỏ khom người ngồi xuống, vạch đám cỏ um tùm ra, cẩn thận ôm người đang nằm bên trong kéo ra ngoài.

Người nọ chân tay vô lực giống như đã bị phế đi, xiu xiu ển ển để mặc Thập Bát lôi kéo mình, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra đầy nước mắt, cư nhiên là Hồ Thập Nhị.

Hồ Thập Nhị dựa vào ngực Hồ Thập Bát, nhìn Thập Bát toàn thân đầy huyết ô, hai hàng nước mắt thi nhau rơi xuống “Thập Bát, người đổ thật nhiều máu. . .đều là do ta vô dụng, bình thường không hảo hảo luyện công, bây giờ làm liên lụy đến người. . .Ô ô ô ô. . .”

Hồ Thập Bát dùng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt Hồ Thập Nhị, dỗ dành nàng “Không sao, không sao cả, Thập Nhị tử, vết thương này không sâu lắm, kia đều là huyết của bọn yêu ma thôi. . .thật đó, không có đau chút nào. . .”

=====

Tà đạo phong ấn bị phá vỡ, yêu ma được phóng thích, một số lớn yêu ma phá tan kết giới của yêu giới, sau đó xâm nhập vào quấy nhiễu.

Tộc trưởng các tộc tuy đã cố gắng liên hợp lại bày ra kết giới, nhưng bởi vì tình thế tới quá mức gấp gáp, rất nhiều yêu quái nơi yêu giới chưa biết

được tin tức này, vẫn còn lưu lại ngoài kết giới, Hồ Thập Nhị cũng nằm trong số đó. Nàng bị vài tên yêu ma bắt gặp, xem nàng như miêu nhi mà trêu đùa truy đuổi, nếu không phải Hồ Thập Bát kịp thời tìm được nàng, hiện tại hậu quả thực không thể tưởng.

Hồ Thập Bát giúp Hồ Thập Nhị lau nước mắt, dỗ dành vài câu, vừa dìu Hồ Thập Nhị vừa toan bước đi, trước mắt chợt lóe lên một đạo hắc ảnh, nhìn lại đã thấy huyền y nhân lúc nãy chắn trước mặt Hồ Thập Bát, lạnh lùng nói “Không trốn, vì nàng?”

Vẫn là diện vô biểu tình, nhưng trong mắt sát khí lại tăng thêm một bậc “Là ai?”

Hồ Thập Bát cả kinh, hẩn nhìn ra được người này đối với mình thái độ cực kỳ chán ghét. Nhưng là, bản thân hẩn và đối phương căn bản là chưa từng gặp mặt, nên không thể hiểu nổi oán khí của đối phương là do đâu mà ra.

Hơn nữa, nếu như không ưả mình, tại sao lúc này còn cứu mình chứ?

Trong lòng âm thầm đề phòng, đáp lời “Là gia tử của tại hạ.”

Người nọ không nói gì nữa, nhưng cũng không tránh đường, cứ đứng chắn ở tại chỗ. Hồ Thập Bát không khỏi tức giận trong lòng “Thượng tiên, xin nhường đường, tại hạ phải mau chóng trở về trị thương cho gia tử.”

Người nọ khẽ động khóe miệng, giống như muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại bị một đạo thanh âm hô hoán từ phía xa truyền lại chặn ngang.

Cùng với thanh âm kia truyền đến, một đạo hạnh hoàng sắc quang mang cấp tốc phóng đến, đáp xuống mặt đất, kia chính là là Ngũ Long Quân Ngao Ly.

Ngao Ly nhìn Thập Bát một cái, sợ hãi hô to “Thập Bát! Người sao lại bị thương nặng như thế!!”

Thấy Ngũ Long Quân, tâm Hồ Thập Bát nháy mắt đập rộn, nhanh chóng đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng lại khiến hấn thất vọng. . . phía sau Ngũ Long Quân, chẳng có ai cả.

Tay Ngao Ly xuất ra một luồng kim sắc quang mang, quang mang bắn đến gần, Thập Bát cùng Thập Nhị đều cảm giác vết thương thanh sáng dần, không còn đau đớn như lúc nãy nữa. Thập Bát nhìn Ngao Ly khẽ cười “Cảm ơn. . .” nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn không nhìn được, lại mở miệng hỏi.

“Ngũ Long Quân. . . Ngao. . .”

“Thập Bát a. . .Không phải muốn trách người, nhưng sao lại bất cẩn đến như thế a, lần sau nhớ phải chú ý, thương thế như vậy dễ mất mạng lắm a ~~~ bất quá, hại các người bị thương, chúng ta đây cũng có một phần trách nhiệm.

Ai nha nha, thật là đáng xấu hổ a ~~ người nói xem, phong ấn kia thật vất vả mới tu bổ lại được, rốt cuộc Định Hải Thần Châu bị trộm đi, phong ấn lại lập tức bị phá vỡ. Sớm biết vậy, lúc đó không cần để bọn họ phí sức phí khí lực xuất ra tu bổ làm gì a ha ha ha ha ha ha ~~ trực tiếp phóng hết yêu quái ra cho đỡ bớt việc ~!!

Khoảng thời gian này thật sự là bận muốn chết, chạy đông chạy tây thu yêu thu quái. Nói chung đám yêu ma tà đạo thoát ra khỏi, cấp bậc gì đó cũng không phải là cao lắm, thu phục lại cũng không phiền óán lắm, đợt này cả đám ai cũng vội vội vàng vàng, người xem đi Thập Bát, ta có phải là gãy đi dữ dội lắm không?

Còn có một tên ngu ngốc nóng đến đầu bốc khói vọt lên Thiên đình, thấy Ngọc Hoàng Đại đế đang đánh cờ cùng Thái Bạch Kim tinh, định là sắp thắng cuộc rồi, bị phá một cái cả bàn cờ tang hoang vắng tứ tung, làm

cho Ngọc Hoàng Đại đế hóa nộ, lập tức hạ lệnh cho Chiến thần dẫn theo thiên binh thiên tướng đến trợ giúp chúng ta thu yêu, hiện tại đều đang thu phục, cũng dần dần sắp hết rồi, cứ yên tâm, yên tâm đi a ha ha ha. . .”

Ngao Ly nói này nói nọ một đống loạn thất bát tao, nhưng lại không hề nhắc đến Ngao Kiệt.

Hồ Thập Bát nhin không nổi, rớt cuộc ngắt lời Ngũ Long Quân “Ngao Kiệt, hấn thế nào rồi, hấn. . .hấn có phải là bị thương không?”

Huyền y nhân này giờ vẫn trầm mặc im lặng không lên tiếng kể từ lúc Ngao Ly xuất hiện, nghe thấy Hồ Thập Bát nói như vậy, đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngao Ly chớp a chớp mắt “A nha ~ Thập Bát, ta biết là người lo cho nó ~~ nhưng người cũng đừng nên rửa nó bị thương chứ a ~! Yên tâm đi ~~ tiểu Thất là người lợi hại nhất trong số các huynh đệ chúng ta mà ~~ vẫn là mạnh khỏe vui vẻ, người cứ yên tâm ~ không có bị thương chút nào đâu! Bởi vì ta và tiểu Cửu được phân đến quản phần thu yêu ở yêu giới các người a ~~ lúc đó không cho nó đến đây nó cực kỳ không vui a ~~ miệng bĩu thấy ghê luôn!!”

Thấy Ngao Ly bắt chước theo bộ dáng cúi kính của Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát cúi đầu ngẫm nghĩ, cảm thấy có lẽ bản thân là suy nghĩ quá nhiều, bất giác khẽ mỉm cười.

“Lại đây, để ta giới thiệu một chút, đứa mặt than này là tiểu Cửu nhà chúng ta.” Ngao Ly lôi huyền y nhân lúc này đến trước mặt Thập Bát “Tiểu Cửu, đây là Hồ Thập Bát, là định mệnh nhân trong truyền thuyết của Thất ca người a ~!”

Vị Cửu Long Quân kia vẫn đứng tại chỗ không nói lời nào, nhất mực dùng mắt trừng Hồ Thập Bát. Lúc này nghe tấy Ngao Ly giới thiệu Hồ

Thập Bát như vậy, hàn quang trong mắt chợt lóe, xoay đầu đi, đừng nói chào hỏi, giống như nhìn cũng không buồn nhìn.

=====

Có hai vị Long Quân tương trợ, việc thu thập những yêu ma xâm nhập vào yêu giới, quả thực là nhẹ nhàng giống như xắt rau bổ dưa vậy.

Thu thập xong hết thấy yêu ma, Ngao Ly cùng Cửu Long Quân từ biệt mọi người, đi mất dạng.

Đám yêu quái từng bị đốt ở Quỷ tập lúc này ngay cả nhìn Hồ Thập Bát cũng không dám liếc mắt nhìn, toàn bộ đều đứng ở sau nhỏ giọng nghị luận, nói nói “Thiên a, không ngờ nha, lão nhi tử của Hồng Ngọc kia lại trèo lên cao tới vậy. . .hai vị ở Quỷ tập ngày đó không phải là thu yêu nhân, lại càng không ngờ là Long Quân a ~~~ này quá mức ghê gớm rồi a. . .”

Mấy tên bên cạnh châm chọc hần bảo, người đứng là chậm tiêu, không biết Hồ Thập Bát đã cùng Thất Long Quân của Long tộc đánh hôn rồi sao? Nửa tháng trước, yêu giới bị một phen chấn động kia, người nghĩ là ai gây ra hả? Chính là vị Thất Long Quân kia đến thăm Thập Bát đó!

Bên cạnh lại có thêm một tên xáp vào hỏi, thiệt không vậy? Nguyên lai khiến cho ngày hôm đó giống như thiên băng địa liệt, là do Long Quân đến yêu giới của chúng ta a?

Phía sau thêm mấy tên yêu quái lén lén liếc nhìn bóng dáng Hồ Thập Bát mà phát thèm, chẹp miệng nói “Người nói coi, tên hài tử Thập Bát này mệnh thiệt hảo a ~~~ bộ dáng lớn lên như vậy ai cũng nghĩ là không gả đi được hết nha, thiệt không ngờ chỉ đến Nhân giới tung tăng vài ngày đã câu được Long Quân. . .Chặc chặc chặc. . . hay chúng ta cũng đi Nhân gian ngao du đi!!”

(ân, đám các người mà gặp được Long Quân, phỏng chừng ngay lập tức hóa thành tro bụi. . .)

=====

Thời gian trôi thật nhanh, nhoáng một cái, nửa tháng đã trôi qua. . .

Hầu hết yêu quái ở yêu giới đều đang tự thân trùng kiến gia viên của nhà mình, lần trước Ngao Kiệt ghé qua một lần đã khiến cho yêu giới sập gần như một nửa rồi, sau lại còn một màn náo loạn như vậy, mấy tòa kiến trúc có thể đứng vững qua mấy trận đại nạn này hầu như chẳng có bao nhiêu.

Nhà Hồ Thập Bát may mắn, chỉ bị hủy một nửa, nửa còn lại vẫn sử dụng được, thế là mấy ngày này liền biến thành chỗ tị nạn của đám yêu quái mất nhà.

Hồ Thập Bát mấy ngày này chạy tới lui, giúp đỡ mấy trưởng lão trong tộc trùng tu lại mọi thứ bận đến tối tăm mặt mày, thần tình phi thường mệt mỏi, vừa về nhà đẩy cửa ra, liền thấy Hồ Thập Nhị cái chân thì băng bó, chống một quả trượng lụ khụ, tay còn lại cầm bảng nhỏ, đang đứng cạnh Hồ Hồng Ngọc điểm danh.

Ly lão Bát!

Có!

Xà lão Nhị!

Có!

. . .

Hồ Thập Bát bước qua nhìn nhìn, hỏi Hồng Ngọc, nương. . . các người đang làm gì vậy a?

Hồng Ngọc nói, bọn người kia ở nhà chúng ta, ăn không trả tiền ở không trả tiền lâu như vậy. . .phải nhớ kỹ tên của bọn họ, đặng sau này còn đòi bọn chúng tiền cơm nước nữa!

Hồng Ngọc xoay lại nhìn Thập Bát, nhíu mày “Người mấy hôm nay cứ chạy đông chạy tây như vậy, người cũng gầy đi thấy rõ! Người xem tướng tá mình đi, giống hệt cái cột nhà! Ta đã bảo rồi, chuyện của mấy người trong tộc cần gì phải nhúng tay vào giúp, mấy trưởng lão đó dư sức xử lý hảo mọi thứ, hài tử như người tự lo chuyện của mình đi! Phía Long Quân có tin tức gì không?”

Không ngờ đến việc Hồng Ngọc tự dưng đang nói chuyện này bỗng lái sang chuyện Long Quân, Hồ Thập Bát nhất thời ghen hòng “Không. . .”

“Đã qua bao lâu rồi chứ, vốn bảo sơ bát sẽ đến, rốt cuộc xảy ra chuyện lớn như vậy, bảo tạm trì hoãn ta còn có thể hiểu được, nhưng hiện tại ai ai cũng biết thiên hạ đã thái bình rồi a, tại sao không có cái tin tức nào vậy chứ!!”

Hồng Ngọc lôi Hồ Thập Bát sang một bên, cau mày cắn răng cữ nhử, vừa dứt lời ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bộ dáng buồn rầu cùng nét mặt ảm đạm của Hồ Thập Bát, bất giác lại thấy đau lòng.

Hồng Ngọc đưa tay xoa đầu Thập Bát, thở dài, mở lời khuyên nhủ nói, Thập Bát a, người còn chưa dùng cơm phải không? Ra sau dùng chút gì đó đi, hảo hảo ngủ một giấc. . .nhìn mắt người đã thâm đen hết rồi kìa, chúng ta không cần khẩn trương. . .có thể là trong Long tộc có việc bận. . . chúng ta cứ chờ đi!

Hồ Thập Bát ủ rũ, hai vai hạ xuống lê bước ra sau, nhưng làm sao còn tâm tư để mà ăn uống chứ.

Mấy ngày nay, hẳn ở trong tộc thấy ai cũng đều hỏi thăm tin tức ở bên ngoài.

Hiện tại thiên hạ đã thái bình rồi a, tà đạo đã bị lấp lại, Thượng đế bảo mấy thứ như thế lưu lại để làm gì a! Mọi khi bắt được yêu quái, nếu không giết cũng phải phong lại rồi lưu dưỡng, xem đi, lỡ đâu bọn chúng phá tan phong ấn lần nữa, chuyện gì sẽ xảy ra đây? Không nên tiếp tục lưu lại nữa!

Thế là, tà đạo được lấp lại.

Sau này nếu có bắt giữa đọa yêu nhập ma, không cần nói lời vô nghĩa, cứ trực tiếp đập cho chết.

Người phá vỡ phong ấn cũng đã điều tra ra được, cư nhiên là ca ca của Lão Long Quân.

Vị ca ca này của Lão Long Quân không những không hài lòng chuyện đệ đệ mình làm tộc trưởng, hơn nữa lúc bình thường mọi chuyện dù là nhỏ nhặt cũng vịnh vào đó mà tích oán với Lão Long Quân, về sau trong lòng nảy sinh ý niệm u ám muốn báo thù thế giới này, vì thế vị Long ca kia nhập ma, trở lại quấy rối, hiện tại đã bị bắt giữa, áp giải đưa lên Thiên đình, sau khi định tội thì bị đẩy lên Long thai chém đầu. . .

Trong lần náo loạn này, Lão Long Quân trong lúc giằng co với ca ca của mình đã bị trọng thương, hiện đã trở về Cửu thiên chi thượng Giáng Hà chi uyên để tu dưỡng. . .

Trong lần thu ma này, Ngũ Long Quân cùng Cửu Long Quân biểu hiện xông xáo, được Thượng đế tưởng thưởng cho hai khối kim bài không rõ để làm gì. . .

Tin tức ở yêu giới thông linh là thế, nhưng. . . vô luận Hồ Thập Bát hỏi thăm bất cứ kẻ nào đi nữa, trong mấy tin tức bọn họ biết được, không hề có tên của Thất Long Quân Ngao Kiệt. . .

Ngao Kiệt. . . giống như đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Ô lượng : màu đen huyền =v= của em Cửu a~ lúc đầu coi tự đứng mình
nghĩ chỗ này có huynh đệ văn quá, mà hem phải, chỉ là brother complex
thôi

Long thai : dài rộng, giống long đầu trâm của bác Bao quá nha ^v^

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Hồ Thập Bát lúc này ở yêu giới đang ăn không ngon ngủ không yên thì, bên kia Long tộc loạn đến muốn rối lung tung beng lên.

Hai vị Long Quân mất tích!

Thất Long Quân ưu tú nhất cùng Đại Long Quân vô dụng nhất!

Ban đầu, người mất tích đầu tiên là Ngao Kiệt.

Thời điểm tà đạo bị phá ra phóng xuất quần ma loạn vũ, Ngao Kiệt là cùng Ngao Chá thu yêu, kết quả nửa đường Đại Long Quân khóc hu hu chạy trở về, nói tiểu Thất đầu mất tiêu rồi, kiếm không ra.

Lúc ấy mọi người cảm thấy chuyện này thực kỳ quái, bởi vì Ngao Kiệt lúc bình thường tuy cũng có lúc ngốc ngốc, nhưng đã nhận nhiệm vụ thu yêu rồi thì làm việc rất là có kỷ luật, phát nào là trúng phát đó, chưa từng qua loa cẩu thả, đang trên đường thu yêu mà bỏ Ngao Chá tự mình chạy đi đâu mất, không giống với tác phong của Ngao Kiệt cho lắm a!

Nhưng mà lúc ấy tình huống khẩn cấp, không có dư nhân lực để đi tìm Ngao Kiệt, mọi người chỉ có thể vừa đi thu yêu vừa nghe ngóng tin tức Ngao Kiệt. Tuy không nghe được tung tích Ngao Kiệt, nhưng mọi người nghĩ với công lực tu vi của Ngao Kiệt, tính ra cũng cao nhất Long tộc a, người hay yêu gặp hẳn thì xui xẻo cũng là đối phương chứ đâu phải hẳn, bèn tự an ủi chính mình nói, lo lắng cho ai cũng không cần lo lắng cho Ngao Kiệt a, nhất định là Đại Long Quân tối vô dụng kia bị yêu ma rượt chạy nên tự mình bị lạc đường. . .

Mãi đến khi Chiến thần Thiên giới dẫn theo thiên binh đến trợ giúp, tiêu diệt hết toàn bộ yêu ma, tam giới nhân thần yêu đều trở lại như cũ thì, Ngao Kiệt vẫn không thấy bóng dáng đâu cả. Mọi người lúc này mới ý thức đến chuyện này mà giật mình, này nhất định là đã xảy ra chuyện gì a!

Thế là mọi người tụ tập lại một chỗ, bảo Đại Long Quân cẩn thận nhớ lại một chút, ngày đó tiểu Thất mất tích bọn họ đã gặp gỡ người nào, đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả Đại Long Quân ngu ngu ngơ ngơ quất nguyên cái dấu chấm hỏi trên đầu, hỏi cái gì cũng không biết, làm Ngao Ly tức giận ngập đầu mắng, người làm đại ca kiểu gì vậy hả? Cùng đệ đệ ra ngoài không chiếu cố nó thì không nói đi, hửn thất lạc ở đâu người cũng không biết, thật sự là sỉ nhục của Long tộc a ngu ngốc ngu ngốc đại ngu ngốc!

Ngao Ly chỉ động khẩu thôi, còn Cửu Long Quân thì không khách khí như vậy, diện vô biểu tình, một câu cũng không xuất, xông lên động thủ xuất quyền cước đập Đại Long Quân thành đầu heo.

Cửu Long Quân vốn là mắc chứng luyến huynh với Thất Long Quân, chuyện này ai ai trong tộc cũng biết, tiểu Cửu này lúc bình thường đều là mặt than, không thềm nói chuyện với ai, chỉ duy nhất đối với Thất Long Quân mới có thể bày ra bộ dáng tươi cười, miệng gọi một tiếng ca, từ lúc xác định Ngao Kiệt mất tích thì cả người phát cuồng lên.

Trưởng lão toàn tộc xông lên ngăn lại, dùng khốn long tác trói Cửu Long Quân lại rồi giam vào tế đường, rốt cuộc hài tử kia không thềm nói chuyện không thềm ăn, tuyệt thực tuyệt ngôn, bộ dạng giống như là muốn nhập ma biến ma long vậy.

Đại Long Quân ban đầu bị Ngao Ly mắng nặng chửi nhẹ, sau lại bị đệ đệ mình đâm đá, chộp chộp mắt, nhìn bốn phía xung quanh, bởi vì vốn ngày thường ở Long tộc hửn đã làm cho “uy danh” của mình vang rất xa

rồi, ai cũng biết ở chung với hắn chẳng hay ho gì, tất cả đều ném qua “phước” hắn ban cho. Hiện tại lại xảy ra lắm chuyện như vậy, nét mặt của ai cũng thối hoặc như nhau, nên cũng chẳng ai rảnh lòng mà đi an ủi hắn.

Đại Long Quân cúi đầu mở mắt nhìn đất, lòng nghĩ, gia đình chẳng có chút ấm áp gì, cả thế giới này đều đã vứt bỏ mình rồi, mình còn ở lại chỗ này để làm cái gì chứ?

Toàn bộ đều là lỗi của ta!!!

Khóc rống lên một tiếng rồi hu hu bỏ nhà đi, cuối cùng cũng biệt vô âm tín.

Ngao Ly tức tới muốn xì khói, đại ca của ta ơi, người sợ thiên hạ không loạn sao? Người bỏ nhà trốn đi nhưng thực chất là làm cho chỗ này thái bình lại a!

Vì thế, toàn bộ người trong Long tộc, vừa mới mệt ná thở vì đánh yêu xong, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, toàn bộ bắt đầu lên núi xuống biển tìm kiếm tung tích hai vị Long Quân.

Nhưng mà, trời đất bao la, tìm người đâu phải dễ như vậy a, tìm tới tìm lui nửa tháng, nháo cái thời gian trôi vù vù, nhưng một chút âm tín cũng đều không có.

=====

Ngao Ly khẩn trương đến độ dậm chân dậm căng, ngay lúc đó đột nhiên nhớ đến, còn có Thiên lý nhân mà, thế là ào ào xông lên thiên đình, vừa bước qua Nam Thiên Môn, liền nhìn thấy Lữ Đồng Tân cùng Trương Quả Lão, Nam Cực Tiên Ông và Thái Bạch Kim Tinh, bốn người đang ngồi bốn tụ đánh mạt chược, phát tài bạch bản, nhã nhận đẩy đưa sắp xếp hàng hàng đến bất diệc nhạc hồ. Thiên lý nhân cùng Thuận phong nhĩ đang đứng bên cạnh, vừa công tác vừa xem náo nhiệt.

Ngao Ly bĩu môi nói, ồ, chúng ta bận bịu đến vắt chân lên cổ mà chạy, còn các vị ở đây tự tại tiêu dao hảo quá a ~!

Mấy vị tiên gia nghe Ngao Ly nói mấy lời đầy mùi chua, liền buông bài trong tay xuống ngược nhìn nói, ai nha Ngũ Long Quân, lâu rồi mới gặp, hôm nay trận gió nào thổi ngài đến đây vậy?

Ngao Ly nói, tà phong! Đại ca cùng Thất đệ ta đều mất tích!

Dứt lời xoay người nhìn Thiên lý nhãn chấp tay nói, làm phiền ngài dùng thiên mục thần giúp đỡ chúng ta tìm tung tích bọn họ ~!

Thiên mục thần tướng gầy gầy cao cao nghe dứt lời liền bảo được, rồi dùng thiên mục bắt đầu tìm người khắp thiên thượng thiên hạ.

Ở phía sau, mấy vị tiên gia xáp lại níu Ngao Ly kéo sang nói chuyện, hỏi thăm tình hình một chút, nghe xong ai nấy cũng đều cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có biện pháp gì. Nam Cực Tiên Ông cầm hồ lô quải thượng, từ trong hồ lô xuất ra hai viên tiên đan nói, đây là vài hôm trước Thái Thượng Lão Quân tặng ta, công hiệu có thể cải tử hồi sinh, người cầm trước đi, ta cũng hi vọng Đại ca cùng Thất đệ người không gặp chuyện gì bất trắc, nhưng vạn nhất có sự thì cũng có thứ mà dùng. . .

Ngao Ly liền mồm bảo cảm ơn, đem tiên đan cất thật kỹ.

Thiên lý nhãn vận khởi thần lực, nhìn bao quát một vòng lớn nói, không cần lo cho Đại ca người, hẳn hiện tại đang ở cùng với Hồ tinh. . .nói đến đây, bỗng nhiên đỏ mặt, đằng hắng một cái mới nói tiếp, nói chung hiện tại hẳn sống rất được, rất vui vẻ thoải mái. . .

Ngao Ly nói, không cần phải quản cái tên vô tâm vô phế đó! Còn tiểu Thất thì sao?

Thất Long Quân a. . .

Thiên lý nhãn cẩn thận nhìn kỹ thêm vài lượt nữa, mới mở miệng bảo, quái a, sao không thấy Thất Long Quân a.

Những người mà ngay cả Thiên lý nhãn cũng không thể tìm được, chỉ có một khả năng, đã không còn ở thế gian này nữa!

Ngao Ly lúc ấy hai mắt trợn trắng mém té xiu, Lữ Đồng Tân đưa tay nhanh chóng đỡ hẳn lại, vỗ vỗ vai hẳn an ủi bảo, không có việc gì đâu, chỉ là không ở thế gian này, không có nghĩa là đã chết a. Phàm là ai chết, tất thảy hồn phách đều quy về địa phủ, Thiên mục thần tướng không thấy được phải rồi. . .

Ngẫm ngẫm một hồi lại nói tiếp, ở Nhân gian có một tòa núi gọi là Bán Duyên Sơn, trên núi có vị Đào Mộc tiên nhân, không biết người có từng nghe nói đến chưa. . . vị tiên nhân kia từ thượng cổ đã bắt đầu tu luyện, tư chất phi thường cao, vốn dĩ Thiên đình phải phong thần cho nàng, nhưng nàng ở Nhân gian tìm được tâm duyên, bị ràng buộc nên tự nguyện lưu lại ở Nhân gian làm một tiểu địa tiên, ngày thường rất thích nghe ngóng tin tức bát quái, mạng lưới thông tin so với đám thần tiên ngày ngày ở thiên đình như chúng ta rộng rãi hơn nhiều, tam giới nhân thần yêu, không có chuyện nào mà nàng không biết, người thử đi tìm nàng hỏi xem.

Ngao Ly liền ôm quyền cảm tạ, vừa định đi, đột nhiên sực nhớ ra một chuyện bèn kéo Lữ Đồng Tân sang một bên thủ thủ thì thì căn dặn một phen.

Lữ Đồng Tân nghe Ngao Ly nói xong, đầu gật a gật bảo, tiểu Ngũ người cứ yên tâm, việc này cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ lo liệu viên viên mãn mãn ~!

Nghe thấy Lữ Đồng Tân hứa như thế, Ngao Ly bấy giờ mới yên lòng, từ biệt lần nữa rồi chạy đến Bán Duyên Sơn.

=====

Bán Duyên Sơn.

Núi vẫn là ngọn núi kia, đào thụ vẫn y nguyên một chỗ, mỹ nhân cũng thế.

Đào Mộc tiên tử chớp a chớp mắt “Ai nha nha, đây chẳng phải là Ngũ Long Quân trong truyền thuyết đây sao, vì cố gì mà đại giá quang lâm đến cái nơi nhỏ nhoi này vậy a?”

Ngao Ly cũng chớp chớp mắt nói, tiên tử tử tử, ta cũng không muốn vòng vo nhiều, nghe nói người chuyện năm trăm nước biết, chuyện năm trăm sau rành, hôm nay ta đến chính là muốn hỏi một việc, Thất đệ Ngao Kiệt của ta hiện tại đang ở đâu a?

Đào Mộc tiên nhân vẫn phì phèo thủy yên đại mà thôn vân thổ yên, nhàn nhã nửa ngày mới nhăn nhăn mi trường xinh đẹp, thở dài một tiếng nói :
nghiệt duyên.

Ngước mắt nhìn Ngao Ly, hỏi “Long Quân nhất tộc các người, hiện tại tuy đã được phong thần, nhưng nguyên bản cũng chỉ là yêu ~ từ yêu mới tu thành tiên, nói thế có lẽ đối với kẻ kia chắc cũng không lạ gì. . .”

Ngao Ly một mặt dùng đầu óc suy nghĩ như tên bay, một mặt khiêm tốn, dùng bộ dáng cung kính hỏi “Chẳng hay tiên tử tử tử nói đây là vị nào?”

Đào Mộc tiên nhân khẽ khép hờ mi mắt, từ trong sương khinh thổ nhẹ nhàng phun ra một cái tên “Kiếp Thần. . .”

Kiếp Thần!

Vạn vật phàm là có linh, đều có thể tu tiên, nhưng trong đó có một quy định bất thành văn, cứ coi như là một loại phân biệt kỳ thị đi, ngoại trừ nhân loại được xưng là chủ của vạn vật, khi tu tiên có thể không cần phải gặp thiên kiếp thì, tất cả các tinh linh muốn tu tiên, cứ quá năm trăm năm

hoặc một ngàn năm, đều phải gặp thiên kiếp một lần mới được phép chuyển sang giai đoạn cao hơn của tu tiên.

Loại thiên kiếp này, cách thức tiến hành ra sao, mức độ khó khăn là như thế nào, đều là do vị Kiếp Thần này định đoạt.

Tức là, trực tiếp quyết định vạn vật tinh linh có thể hay không thể tu tiên thành công, lúc gặp thiên kiếp đậu hay rớt, là kẻ có quyền lực cực kỳ cao a!!

Ngao Ly vừa nghe đến Kiếp Thần đã ngẩn cả người, Tiểu Thất nhà mình, không lẽ cứ nhiên phải gặp thiên kiếp?

Không đúng a! Long Quân tộc rõ ràng đã được phong thần, cứ mỗi năm trăm năm chỉ cần thoát bì hoá giác biến hóa hình dạng một lần là được, vậy tại sao tự dừng lại có dính líu đến Kiếp Thần a?

Đào Mộc tiên nhân hồi lâu nhìn ánh mắt mê mang nghi hoặc của Ngao Ly, lại hít một hơi “Chỉ cần tìm được vị Kiếp Thần này, liền có thể cứu được Thất Long Quân.”

“Nhưng mà, vị Kiếp Thần kia, tất cả mọi người ai ai cũng chỉ là nghe qua kỳ danh chứ chưa từng gặp được a! Thịnh tiên tử lại chỉ cho ta minh lộ, ta phải đi đâu tìm hănh?”

Đào Mộc tiên nhân do dự một chút, nói nhanh bốn chữ “Độ không gian.” sau đó liền không nói nữa, quay đầu nhìn lại, người đã tiêu thất.

=====

Ngao Ly bên này hạ Bán Duyệt Sơn, ôm đầu nghĩ làm thế nào để đến độ không gian, làm cách nào tìm được Kiếp Thần.

Mà thôi, tạm thời khoan nhắc đến, chúng ta sang phía Lữ Đồng Tân nói tiếp ~

Ngao Ly trước lúc đi đã để lại một nhiệm vụ cho Lữ Đồng Tân, là nhiệm vụ gì nha?

Là đi yêu giới hạ sính lễ!

Tâm tư Ngũ Long Quân quả thật rất chu toàn, nhớ đến đã sớm qua ngày ước định, với tính cách của vị mẫu thân cực phẩm của Hồ Thập Bát, hiện tại khẳng định là ngày ngày đều lôi Thập Bát ra mà oán giận, mà tính cách Thập Bát lại có chút nội liêm, có lo lắng nôn nóng đến phát hỏa cũng giấu ở trong lòng chứ nhất quyết không nói ra.

Tiểu Thất hiện tại thất tung, trong tộc thì loạn cả lên, căn bản không có thời gian, mà nói trắng ra cũng là không dám đi báo cho Thập Bát biết. Vào thời điểm này, phải thỉnh một vị tư cách có giá trị, mà lại là thần tượng của bầy yêu —— quan trọng là phải biết ăn biết nói đáng đồng tiền bát gạo, tức Lữ Đồng Tân đạo trưởng đến tương trợ một tay!!

Thế là nhờ vả Lữ Đồng Tân đại diện tiểu Thất cùng Lão Long Quân đi hạ sính. Lữ Đồng Tân vừa nghe nói thế, đã vỗ ngực đảm bảo cam đoan nói, không thành vấn đề, việc này cứ giao cho ta!

Vì thế, Ngao Ly vừa ly khai Thiên đình, Lữ Đồng Tân cũng trở về cư sở, thay một thân y phục, sửa sang lại dung nhan của mình, xách theo giỏ lam hoa của Lam Thái Hòa, bên trong gom góp bỏ vào mấy thứ cần phải có trong nạp thái hôn khánh như gia hòa, a giao, cửu tử bồ, trường mệnh lữ. . mang ý nghĩa cát tường, lại bỏ vào thêm vài thứ bảo vật mà ngày thường hay sưu tập, gãi cằm nghĩ nghĩ một hồi, lại chạy đến Do Ngôn Thiên Cung chỗ Thái Thượng Lão Quân moi ra một bình đan dược.

Sau khi chạy ra khỏi Do Ngôn Thiên Cung trái xách một tay, phải chạy đến chỗ chức phường của Chức Nữ dự định xin hai thất nghề thường.

Bởi vì Vương mẫu nương nương không thích nữ tể này của Ngưu Lang, nên bắt Chức Nữ cùng Ngưu Lang phân ra ở hai nơi, một năm chỉ được phép gặp mặt một lần.

Bởi thế nên Chức Nữ hiểu rất rõ nỗi khổ tương tư, cực kỳ mong mỗi kẻ hữu tình trong thiên hạ có thể trở thành giai ngẫu, vừa nghe Lữ Đồng Tân bảo muốn giúp Thất Long Quân hạ sinh lễ để có thể tác thành cho một đôi đại hảo nhân duyên, lập tức thần tình kích động, bắt đầu lệ tuôn hai hàng nắm tay Lữ Đồng Tân nói, Lữ đạo trưởng người chờ ta, ta lập tức cho người mau chóng dệt ra hai thất tối hảo nghệ thường ngũ thái!!

Sau đó liền chuyển động khung cửu kèn kẹt kèn kẹt xoay a xoay, vừa vặn đúng lúc đó sáu vị trong Thất tiên nữ định đến chỗ Chức Nữ chơi đùa, nghe được tin tức kia, ngay lập tức mang cho Lữ Đồng Tân một đồng thứ kỳ trân dị bảo.

Tứ tiên nữ che miệng khẽ cười thành tiếng nói “Vị Thất Long Quân tuấn tú nhưng hỏa bạo kia rất cuộc cũng gặp được người hữu duyên ~ này quả là sự tốt nha ~”

Lục tiên vốn tính thẳng thắn gật đầu nói “Hắn có thể lấy được lão bà, thật sự đúng là không dễ dàng gì. . . Lữ đạo trưởng, cho chúng ta hỏi một chút, là cô nương nhà ai xui xẻo như vậy. . .a không, vinh hạnh như vậy mới đúng. . .”

. . .

Từ chỗ Chức phượng của Chức Nữ rời đi, Lữ Đông Tân hai tay đều đầy nhóc đồ đạc, trở lại cư sở sửa sang mọi thứ thật hảo, mới đáp tường vân, đến yêu giới đề thân ~!!

Gia hòa : gia = nhà, hòa = hòa thuận, gia hòa cũng đồng thời mang nghĩa là lúa, một dạng chơi chữ, ý là gia đình hòa thuận.

Cửu tử bồ : một loại bồ thảo (cành lá hương bồ, dùng để đan lát), thường trong hôn lễ cổ đại, dùng trong nạp thái với ngụ ý là “đa tử” (nhiều con)

Trường mệnh lữ : hôn lễ thời cổ đại, dùng trong nạp thái, trường mệnh = trường thọ, lữ (dây thừng) trong thiên ti vạn lữ (bất tận), ngụ ý là sống lâu

Do Ngôn Thiên Cung : vốn từ gốc trong bản raw là 兜率宮 (Đâu suất cung), nhưng tứ tra từ điển thì thấy đây là tiếng Phạn (trong tiếng Phạn gọi là Do Ngôn thiên cung, vì cũng là một nghĩa, lại thấy từ này dễ coi hơn nên để là Do Ngôn thiên cung)

Đâu Suất Cung : Đâu Suất trong Đâu Suất Thiên, trong Phật giáo cho rằng tầng trời chia làm nhiều tầng, tầng thứ tư gọi là Đâu Suất Thiên, nội viện nơi này là nơi Phật Di Lặc tịnh thổ (nơi niết bàn), bên ngoài là nơi chúng sinh hưởng lạc (sinh sống).

Tục truyền Thái Thượng Lão Quân ngụ ở Đâu Suất Cung tọa ở Đâu Suất Thiên

Nghê thường : dùng làm y phục của thần tiên, tương truyền là dùng mây làm thường (quần áo)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 41

=====

Đám yêu quái ở yêu giới đang vùi đầu miệt mài trọng kiến gia viên, đột nhiên có kẻ cảm thấy giống như có thứ gì lướt qua trên đầu, bèn lấy tay bắt lấy, vừa nhìn đã thấy, a liệt, là hoa? Ngửi ngửi, vẫn còn hương. . ở đâu ra vậy nha. . còn đang nghi hoặc, đột nhiên một tên yêu quái khác chỉ vào không trung, hét to một tiếng, cả đám yêu đều ngẩng đầu lên, hướng về phía ngón tay tên kia đang chỉ nhìn sang, chỉ thấy trên bầu trời yêu giới, cư nhiên xuất hiện dị tượng!

Từng tầng mây trên bầu trời yêu giới chậm rãi xoay tròn hình xoắn ốc, ở giữa xoáy tròn, mây đột nhiên tản ra, kim sắc thiên quang hình trụ đột ngột chiếu xuống, giữa không trung hương phong trận trận, tiên nhạc phiêu phiêu, hoa biện vũ phiêu dương khắp nơi, giữa kim sắc quang trụ, bạch hạc đề minh, thanh loan dẫn lộ, xuất hiện một người tay mang theo một giỏ hoa lam thật lớn, tao nhã lướt gió, tư thái tiêu sái từ trên trời đáp xuống.

Kim quang dần tán đi, một vị đạo trưởng một thân thanh sắc đạo bào, phe phẩy phát trần, nhàn nhạt cười đứng trước mặt chúng yêu.

“Là. . là Lữ Đồng Tân đạo trưởng a!” đám yêu đột nhiên nổi lên tiếng hô rống thật to.

Phải biết là, Lữ Đồng Tân đạo trưởng này ở yêu giới cũng rất là nổi tiếng à nha.

Vị tiên nhân này, mặc dù là quý vi tiên nhân, nhưng phong cách làm việc lại phóng khoáng thoải mái, không thích giấu diếm lén lút. Giai thoại

phong lưu của Lữ Đồng Tân tam hí Bạch Mầu Đơn vẫn luôn được lưu truyền trong đám quần hùng yêu giới. Tuy thân là đạo gia thiên tiên, nhưng không vì thanh danh mà xằng bậy thu yêu, ngược lại đã mấy lần cứu tính mệnh của không ít yêu tộc, thế nên ở yêu giới, Lữ đạo trưởng tiếng tăm là cực kỳ nổi tiếng ~!

Có kẻ chạy đi thông báo, thế là tộc trưởng các tộc đều ra đích thân nghênh đón, chỉ trong thời gian ngắn mà khắp nơi rợp cờ màu, chiêng trống rền vang khắp trời, tiếng pháo rền rang, khắp nơi đều là yêu, từ núi cho đến biển, ai ai cũng chạy đến nhìn vị Lữ đạo trưởng này.

Lữ đạo trưởng hồi đầu nhìn lại, bỗng dừng cười một cái, làm cho hằng hà sa số tâm hồn thiếu nữ của cô nương cùng tiểu tức phụ ở yêu giới âm âm loạn nhịp a~!

Tộc trưởng các tộc nghênh đón, cung kính cúi chào hỏi rằng, Lữ thượng tiên đại giá quang lâm, không kịp nghênh đón, không biết thượng tiên đến là có chuyện gì a?

Lữ Đồng Tân phe phẩy phát trần, ha ha cười “Ta hôm nay là thay mặt đệ thất tử của Đại Long Thần, Thất Long Quân Ngao Kiệt đến nhà hồ tộc quý giới để đề thân với nhi tử của Hồ Hồng Ngọc, Hồ Thập Bát”

Lời này vừa dứt, hiện trường nổ tung.

Từ hồi nửa tháng trước, ai ai cũng bảo Long Quân nhìn vừa mắt Thập Bát của Hồ gia, nghe bảo là đề thân.

Nhưng mà truyền đến truyền lui tới tận giờ này không thấy bóng dáng, cũng không có miếng tin tức nào, đám yêu tinh thích buôn dưa ở sau lưng đoán đoán nói nói, hay là hài tử Thập Bát kia bị người ta lừa rồi?

Người ngẫm lại mà xem, Long thần người ta ngụ ở thiên thượng, trên đó làm gì thiếu thiên nhân tiên nữ có tư sắc a? Làm sao có thể vừa mắt Hồ

Thập Bát chú? Mà dù có đi nữa, chắc cũng chỉ là ham cái mới lạ. . . vui chơi chút thôi!

Nhưng hôm nay Lữ Đồng Tân cũng đến, vậy coi như đã thành tin chính thức rồi. Chuyện Thập Bát được đương kim Long Quân vừa mắt đã không ngờ rồi, lại còn nhờ Lữ Đồng Tân đạo trưởng đến cửa đề thân nữa chứ!!

Này này này này là phước đức tích mấy đời a, Hồng Ngọc a, tổ phần nhà người khẳng định là bốc khói mịt mù đi? Long Quân đức cao vọng trọng như vậy, cứ nhiên chọn ai không chọn, bốc cái trúng ngay Hồ Thập Bát!!!

Lập tức cả đám, khiếp sợ có khiếp sợ, cao hứng có luôn, ghen tị, có luôn, cảm tưởng ngũ vị tạp trần, cái gì cũng có.

Tộc trưởng Hồ tộc chậm rãi bước lên phía trước nói, ngài muốn tìm Thập Bát nhà Hồng Ngọc phải không? Nào nào, lại đây, thỉnh thượng tiên theo ta, ta mang thượng tiên đến nhà Hồng Ngọc.

Một quân đoàn yêu quái xúm quanh Lữ Đồng Tân đến nhà Hồng Ngọc, bước tới cửa mới phát giác, có chuyện!

Đại môn vừa mở, Hồng Ngọc lúc này cũng chẳng quản cái quý gì hình thượng, nhảy vọt một cái, mày liễu dựng thẳng vừa khẩn trương vừa giận dữ đối Lữ Đồng Tân hỏi hàng loạt như pháo nổ, đề thân? ai đến đề thân? Tại sao lại là người đến đề thân? Tên Thất Long Quân chết tiệt kia chạy đâu rồi? Đề thân tại sao không đến sớm hơn chứ? Biết quá bao nhiêu ngày rồi không hả!? Thập Bát nó lo lắng đến ăn không ngon ngủ không yên, cả người gầy đi thấy rõ! Đã vậy, đêm qua còn lén rời yêu giới, bây giờ không biết là ở cái chỗ nào rồi. . .nếu nó có bề gì mấy người lấy gì bồi thường nhử tử cho ta hả hả!?

=====

Mấy ngày trước, Thập Bát cảm thấy rất nôn nóng, cứ luôn cảm giác hoảng hốt đến lợi hại, bèn nói với Hồng Ngọc muốn đi tìm Thất Long Quân.

Hồng Ngọc vừa nghe đã nói lại, người có phải là sợ mạng mình sống lâu quá không a? Tà đạo phá thiên hạ đại loạn, mới thái bình vài ngày, người đã muốn đi loạn, vạn nhất gặp gỡ một hai tên dư nghiệt trốn thoát không bị thu phục, bằng đạo hạnh của người cũng không đủ nhét kẻ rằng người ta a! Long Quân lợi hại như vậy, còn đến phiên người lo lắng sao? Bọn họ nhất định là có việc gì đó làm trì hoãn, người cứ thành thật ở nhà chờ bọn họ đến cửa đề thân đi! mấy ngày nữa, ta sẽ tìm bọn họ cảnh báo cho biết, nếu bọn họ không đến ta sẽ đem người gả cho người khác, kích bọn họ!

Trong lòng Hồng Ngọc cũng cảm thấy rất kỳ quái, bản thân nàng nhận định người nào cũng rất chuẩn, vị Thất Long Quân kia, rõ ràng tâm tư rất đơn thuần, không phải là loại hoa hoa công tử thích đùa bỡn tình cảm người khác, hơn nữa còn là dạng bị hãm sâu vào tình ái với Thập Bát, sao tự dưng lâu như vậy chưa đến đề thân, ngay cả chút tin tức cũng không có? Nhất định là đã xảy ra chuyện gì a!!

Nhưng kẻ làm phụ mẫu lúc nào cũng là đem an nguy của nhi tử mình đặt lên hàng đầu, vậy là hàng ngày đều bảo Hồ Thập Nhị trông chừng Thập Bát, tuyệt đối không được để nó chạy trốn.

Kết quả, tối qua Thập Nhị thật sự rất mệt mỏi, tựa vào cạnh cửa mà ngủ gục, mãi đến lúc Hồng Ngọc nổi hỏa mắng ầm lên nàng mới giật mình tỉnh lại, lúc đó phòng Thập Bát đã trống không, không biết đã rời đi bao lâu rồi.

Hồng Ngọc hiện tại, vừa lo lắng lại vừa tức giận, một bụng đầy hỏa không có chỗ nào để phóng, vừa lúc trông thấy Lữ đạo trưởng tự vác xác đến nhà, thế là đem nguyên một kho hỏa này bạo trên đầu của hắn.

Lữ Đồng Tân nghe nói Thập Bát đã rời khỏi yêu giới, trong lòng cũng chấn động, nhưng vẻ mặt lại bất động thanh sắc, khẽ cười nói, nương Thập Bát a, người đừng nóng nảy, tâm càng khẩn tức sự càng loạn, trước hết cứ nghe bần đạo nói vài lời đã.

Hiện tại tà đạo đã được lấp lại, nhân gian khôi phục lại hòa bình, mặc dù là có thể sót lại rất nhiều dư nghiệt, nhưng Long Quân nhất tộc đại bộ phận vẫn còn lưu lại ở nhân gian chứ chưa trở về Thiên đình, Long khí chấn tứ phương, ngược lại nhân gian mới là nơi tối an toàn a.

Còn Thất Long Quân, sở dĩ trì hoãn lâu như vậy không đến đề thân, nguyên nhân chủ yếu là do Lão Long Quân trong lần phục ma bị trúng đòn trọng thương, hiện tại đang ở Cửu thiên chi thượng, Giáng Hà chi uyên dương thương —— tất nhiên là không có nguy hiểm đến tính mệnh, các vị cứ yên tâm, yên tâm ha ~~

Lữ Đồng Tân nhìn nhìn Hồng Ngọc, hiện tại đã gần như khôi phục lại lý trí, sắc mặt không khó coi như lúc nãy nữa, thế là tự mình cầm ấm trà rót ra một chén, uống một hơi cho thông nhuận yết hầu, tiếp tục ba xạo “Thất Long Quân, nói thật chứ cũng nôn nóng lắm, hận không thể lập tức rước Thập Bát công tử về nhà để mỗi ngày nhìn thấy, mỗi ngày kề cận.

Nhưng tục ngữ có câu “Bách hành hiếu vi tiên”, Lão Long Quân bình thường yêu thương nhất là Thất Long Quân, mà Thất Long Quân lại là một hài tử hiếu thuận, tất nhiên những lúc như vậy phải kề cận Lão Long Quân để mà chiếu cố bất kể ngày đêm. . . Nhìn thấy bộ dạng tương ngày ngày tư của Thất Long Quân, bần đạo cũng thấy đau cả lòng . .

Bần đạo lúc trước ở nhân gian cũng từng có duyên gặp Thập Bát công tử một lần, đối với nhân phẩm thân tư của Thập Bát công tử cũng cực kỳ yêu mến, cảm thấy nếu như có thể giúp Thất Long Quân nên đôi giai ngẫu cùng Thập Bát công tử, quả thật là mỹ sự cực hảo ~~ mà bần đạo tự thấy bản thân ở hai giới yêu tiên, cũng coi như là có chút mặt mũi, nên đã chủ động

nhận lấy phần, giúp Long Quân làm bà mai, đến đây đề thân, mẫu thân Thập Bát coi như là nể mặt bần đạo, đừng nên trách tội phụ tử Long Quân nữa ~

Nói một phen vừa dứt, tức giận của Hồng Ngọc một chút cũng không còn, tục ngữ nói tay không nên đánh vào mặt kẻ đang cười, huống gì người ta còn là vị tiên phẩm cấp cực cao! Nói chuyện vừa nhã nhận lại hữu lễ, mặt mũi trong ngoài gì cũng cho người đủ cả rồi! Thật sự nếu bây giờ không theo bậc thang người ta bắt cho leo xuống mà cứ tiếp tục dây dưa lại ra về bản thân làm quá, bức người quá đáng.

Thế là Hồng Ngọc cũng lập tức cười cười nói, Lữ đạo trưởng chớ nói vậy ~~ Lữ đạo trưởng có thể tới làm bà mai đề thân cho Thập Bát, đó là vinh hạnh của tiểu nữ tử cùng Thập Bát ~ thỉnh ngài trở về chuyển lời cho Thất Long Quân, bảo ngài ấy đừng nên nóng lòng, cứ hảo hảo chiếu cố Lão Long Quân, chờ đến khi nào thương thế của Lão Long Quân đã ổn rồi mới đến thú Thập Bát nhà ta cũng được.

Lữ Đồng Tân nghe thế, vội nói người nói những lời này là ta an tâm rồi ~ trở về ta sẽ truyền đạt lại cho Thất Long Quân nghe ~~ hẳn bây giờ chắc là đang ngóng mọi mắt ở Thiên giới đó chứ ~~

Dứt lời, hồi đầu nhìn chúng yêu sau lưng cười cười, chấp tay nói “Mấy ngày trước tà đạo phong ấn bị phá vỡ, yêu ma tứ ngược, yêu giới có vài vị chí sĩ đã ra tay tương trợ, quả thật là giúp đỡ rất nhiều ~ yêu giới quả là nơi xuất nhân tài thật sự hảo a ~~~

Lữ yêu vội hoàn lễ nói, đâu có đâu có.

Nói cũng đã nói xong, sính lễ cũng giao cho Hồng Ngọc trong tiếng hô to đầy kinh thán cùng ánh mắt đầy hâm mộ của chúng yêu, xong xuôi mọi thứ, còn cam đoan mấy lượt bản thân sau khi trở về sẽ lập tức nhờ bằng hữu giúp đỡ tìm Thập Bát, mang hẳn trở về nguyên vẹn không sót mẻ.

Cuối cùng là cáo từ, tiên phong đạo cốt phất tay, mỉm cười biến mất ở trước mặt lũ yêu ——sau đó liền nhanh chân chạy như điên!

A a a a a phải mau chóng tìm ra Thập Bát a!!

Hiện tại Tiểu Thất còn đang mất tích, về chuyện này có âm mưu gì, ai cũng không dám nghĩ đến, vốn là muốn ổn định Hồ Thập Bát trước, để hẳn đừng có nóng quá phát hỏa chạy đi, không ngờ rốt cuộc vẫn là muốn một bước!

Ai~~~

Hoa biện vũ phiêu dương : mưa cánh hoa tung tóe, ủa nhằm tung bay

Kim sắc quang trụ : cột sáng màu vàng, ai coi Tây Du Ký a, để ý lúc tiên xuất hiện trên trời rơi xuống một cái cột sáng sáng a = = có cảm giác giống nghệ sĩ lên sân khấu ghê

Bạch hạc đề minh, thanh loan dẫn lộ : chim hạc trắng thì hót vang, chim loan xanh thì đưa lối = =|| pác Lữ này thiệt là... màu mè hoa lá hẹ

Lữ Đồng Tân tam hí Bạch Mẫu Đơn (Lữ Đồng Tân ba lần trên Bạch Mẫu Đơn): giải thích chút, Bạch Mẫu Đơn ở đây không phải hoa tử hoa tiên, mà là nữ tử chốn thanh lâu (tra tra hồi mới thấy, bọn Lữ này rất háo sắc a)

Bách hành hiếu vi tiên : trăm điều, hiếu là trước nhất

Chương 42

Chương quỹ của tử lâu trữ danh Tử Lâu, tức Đường chương quỹ, hôm nay đặc biệt thức dậy sớm, lúc mở mắt ra rồi lại không ngủ được nữa, nhìn nhìn thời tiết ngoài trời cũng không tệ lắm, thế là bảo phu nhân của mình sai phó hạ nhân đừng làm điểm tâm, để ta ra ngoài đi tới lui một chút, tiện đường mua về ít bánh bao cùng bánh quẩy này kia về dùng.

Sau khi rời khỏi gia môn, y đi tới đi lui một lúc ở tảo thị buổi sớm, đột nhiên nhìn thấy phía trước một đám người đang vây thành vòng tròn

—ai dô, xảy ra chuyện gì vậy nha?

Vốn trời sinh thích bát quái, Đường chương quỹ thấy thế liền hưng trí bước nhanh về phía trước.

Người xúm lại nhiều như vậy, mà Đường chương quỹ dáng người lại thấp bé, có đứng ở bên ngoài mà cố sức ngóng vào cũng không thể thấy được tình hình ở bên trong, chỉ nghe thấy những người xung quanh bàn tán.

Người này sao tự dừng lại xiu giữa đường vậy?

Có khi nào chết rồi không? Báo quan vẫn tốt hơn. . .

Hình như chưa chết, ngực vẫn còn động kìa. . .

Người nhìn xem, hăn gầy ốm như vậy. . .không lẽ là bị bệnh dịch gì đó? Máy hôm trước, yêu quái nháo loạn một phen gây ra dịch bệnh ghê gớm như vậy mà. . .

Đáng tiếc thật. . .bộ dạng đoan chính như vậy mà. . .

Bàn tán đang xôn xao, bỗng có hai tên bộ khoái lù lù tiến đến, có vẻ như là có người đã đi thông báo cho huyện lệnh. Đám người xúm quanh thấy bộ khoái tới, liền mau chóng tản ra.

Đường chương quỹ vẫn đứng ngoài vòng tròn người chứ chen vào không lọt, vừa nghe thấy kia hình như là một cái tử thi giữa lộ, cảm thấy thực xui xẻo a, mới sớm ra đã gặp thứ như vậy, y gãi gãi đầu vừa định rời đi, kết quả ngay lúc đám người kia tản ra để lộ chỗ trống, Đường chương quỹ liếc mắt nhìn phía người nằm bên trong, ngay lập tức sùng sốt, sợ ngây người ra “Ồ. . .Ồ gia gia a! ! !”

Không sai, vị nằm ở giữa lộ này, đích thị là Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát từ lúc biết được tà đạo phong ấn bị phá vỡ cho đến hiện tại, đã hơn một tháng ăn không ngon ngủ không an giấc.

Không phải là hẳn không muốn ngủ hay không muốn ăn, mà căn bản là ăn không vô, ngủ không được, nhưng không muốn bộ dạng mình bị Hồng Ngọc bắt gặp lại khiến nàng lo lắng, nên ban ngày hẳn đến chỗ những trưởng lão trong tộc phụ giúp những việc cần xử lý, buổi tối trở về nằm trên giường, lúc nào cũng mở to mắt trừng trừng chờ đến hừng đông.

Hồ Thập Bát biết bản thân cứ tiếp tục như vậy mãi cũng không được, hẳn đã từng buộc chính mình ngủ đi, nhưng mỗi lần nhắm mắt lại, hình ảnh Ngao Kiệt lại hiện ra lấp đầy tâm trí, làm hẳn hoảng hốt đến lợi hại. Hẳn cố gắng xua đuổi những suy nghĩ không may ra khỏi tâm trí.

Hồ Thập Bát hồi tưởng lại về ngày đó, lúc Ngao Kiệt gần khuất dạng, khi ấy y đang bay giữa không trung, vẫn ngoái đầu lại vẫy tay với mình, ký ức hạnh phúc như thế, nhưng. . .hiện tại nhớ đến, lại cảm thấy lòng quặn thắt một trận đau đớn.

Người nào cũng bảo hẳn yên tâm, bảo rằng Ngao Kiệt lợi hại như vậy, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Ban đầu chính hẳn cũng tự nói với

bản thân như vậy, nhưng một ngày rồi lại một ngày trôi qua, Hồ Thập Bát thật sự không thể tiếp tục chịu đựng việc chờ đợi như vậy nữa.

Vô luận có xảy ra chuyện gì cũng chẳng sao, để ta tìm được người đi. .
.chứ đừng để ta chờ đợi mãi mòn như vậy, nhưng lại không có bất cứ tin tức gì về người.

Đêm nọ, thừa dịp Hồ Thập Nhị ngủ thật trầm, Hồ Thập Bát liền lén rời yêu giới.

Ra khỏi yêu giới rồi, Hồ Thập Bát nhìn con đường trước mặt, lại càng cảm thấy hoang mang bối rối hơn.

Một con tiểu hồ yêu chỉ có hơn hai trăm năm đạo hạnh như hắc, không thể thượng Cửu thiên chi thượng, cũng không thể hạ Hãn Hải chi uyên, bảo muốn tìm tin tức Ngao Kiệt, phải làm thế nào tìm đây? Làm cách nào tìm được đây?

Tuy không muốn thừa nhận là vô vọng, nhưng trong lòng hắc, cảm giác thực sự vừa vô lực lại vừa chán nản.

Thất hồn lạc phách mà lang thang ở lộ Nhân gian, cũng không biết bản thân mình sẽ đến nơi nào, không hề phát hiện bầu trời mỗi lúc một sáng dần, người cũng dần nhiều hơn, hắc cứ đi mãi, không hề dừng bước.

Liên tiếp hơn một tháng trời ăn không ngon ngủ không yên, lại lo lắng sầu muộn quá độ, khiến hắc bô pháp tự mình suy ngẫm lại. Hồ Thập Bát cảm thấy bản thân như đã đến cực hạn chịu đựng, nhưng là. . .không thể dừng lại, không được dừng lại. . .

Đầu choáng váng. . .cước bộ lảo đảo, rốt cuộc Hồ Thập Bát cũng vô pháp tiếp tục chống cự, bất tỉnh ngã xuống đường lộ.

=====

Lão bà của Đường chưởng quỹ là Lưu thị tấy sấu xong xuôi, đang ngồi trước gương chải đầu, chợt nghe có tiếng gõ ngoài đại môn. Quản gia vội vàng mở cửa ra, sau đó trong nội viện đột nhiên nổi lên thanh âm nói nháo nhào, ồn ào đến loạn thành một đoàn.

Có chuyện gì vậy a?

Lưu thị mở cửa phòng, liền thấy lão gia nhà mình, bánh bao bánh quẩy đâu chả thấy mua về, mà lại đang dùng xe đẩy chở một kẻ nửa sống nửa chết về nhà!

Được rồi, người nọ sắc mặt có chút khó coi, có lẽ là còn sống, nhưng mà. . .

Đường chưởng quỹ sai phó người hầu trong nhà nâng Hồ Thập Bát vào trong ngoại phòng “Cẩn thận một chút! Khiêng ân nhân của ta nhẹ nhàng chút!”

Lưu thị chạy tới cạnh, hỏi y “Lão gia? Vị. . . vị này là ai a? Lão gia bảo hẳn là ân nhân là sao a? Rốt cuộc là có chuyện gì a?”

Đường chưởng quỹ nhớ lại lần đó Hồ Thập Bát có từng nói với mình, tuyệt đối đừng để lộ thân phận của hắn, thế nên ngay cả lão bà của mình y cũng chưa từng nói ra, chỉ qua loa nói đại để đây là ngoại sanh của một người bà con trong họ hàng.

Lão bà y hỏi lại, ngoại sanh của một người bà con? Không phải lão gia chỉ có một vị tỷ tỷ ngụ ở đầu thành Đông sao? Mà lúc này không phải lão gia vừa gọi hắn là ân nhân?

Đường chưởng quỹ trừng mắt nhìn lão bà mình nói, nữ tử như bà thì hỏi nhiều như vậy để làm cái gì? Ngoại sanh của ta họ Ân tên Nhân có vấn đề gì không?

Sau đó nhanh chóng sai người đi mời đại phu về, bản thân thì chạy đến ngọ phòng trông nom Hồ Thập Bát.

=====

Bập bênh chìm nổi, toàn bộ cơ thể giống như đang chìm dần vào trong nước. . .

Thật lạnh. . .

Thật lạnh. . .

Hồ gia? Hồ gia, Hồ gia?

Hồ gia, ngài lạnh sao?

Trong đầu ong ong, còn bên tai thì cứ có thanh âm nào đó không ngừng ồn ào, làm cho đầu hấn càng thêm đau đớn.

“Im . . .miệng. . .”

Mi mắt thật khô rát, chớp vài cái, cuối cùng cũng mở ra được.

Mắt vừa mở, đã thấy tay của Đường chương quý đang cầm một chén dược thang, há mồm đứng gần chỗ mình. Đường chương quý thấy Hồ Thập Bát mở mắt, lập tức vui mừng hô to “Hồ gia! Hồ gia, rốt cuộc ngài tỉnh rồi!”

Cảnh tượng này. . .tựa như đã từng thấy ở đâu. . .

Đúng rồi. . .là lần đầu tiên mình và Ngao Kiệt gặp nhau. . .

Lấy tay ôm ngực, hai mắt chậm rãi nhắm lại, chờ đến khi trận đau xiết trong lòng tan đi, Hồ Thập bát mới mở mắt lại, định gượng người ngồi dậy leo xuống giường, lại phát hiện đan điền trống rỗng, một chút khí lực cũng

không có, hần đành phải nhìn Đường chưởng quỹ, vẫy vẫy tay gọi y, nhẹ nhàng nói “Nước. . .”

Đường chưởng quỹ nâng đầu Hồ Thập Bát dậy, uy hần uống hết một chén nước, lúc này Hồ Thập Bát mới cảm thấy khá hơn một chút.

Đường chưởng quỹ nhìn ánh mắt Hồ Thập Bát, ánh mắt đỏ hồng “Hồ gia, mới có mấy tháng không gặp, sao. . sao ngài lại biến thành như vậy a?”

Hôm nay, lúc thấy Hồ Thập Bát nằm xiu bên vệ đường, khi ấy Đường chưởng quỹ cũng không dám chắc chắn phải là hần không, nhìn đen lại gầy, gương mặt tiêu tụy trông thấy rõ.

“Ta đã mời đại phu đến xem ngài rồi, đại phu bảo Hồ gia lao lực quá độ, hao tâm tổn sức, khí hư huyết nhược, cho nên mới làm tứ chi vô lực té xiu, ta đã cho người sắc vài thang thuốc, ngài uống dược trước a?”

Hồ Thập Bát nhìn Đường chưởng quỹ, nghe y hỏi như vậy, rừ mắt cười khổ một chút “Đa tạ Đường chưởng quỹ. . .”

“Hồ gia, ngài nói gì vậy a! Mạng này của tiểu lão nhân đều là do Hồ gia ngài cứu về. . .” Đường chưởng quỹ tuy là một bụng nghi vấn, nhưng dù sao cũng đã sống hơn sáu mươi năm, thấy Hồ Thập Bát không trả lời vấn đề mình hỏi cũng không tiếp tục hỏi thêm nhiều lời nữa, đưa dược thang trong tay đến trước mặt Hồ Thập Bát nói, thuốc này vừa mới sắc xong, ngài thừa dịp còn nóng uống ngay đi. . .

Hồ Thập Bát tiếp nhận chén dược trong tay Đường chưởng quỹ, uống hết một hơi rồi đưa chén không trả lại cho y, bỗng phát hiện Đường chưởng quỹ mặt mũi đỏ bừng, mồ hôi chảy ròng ròng.

Thời tiết lúc này đã vào độ tháng bảy, tháng tám, là thời tiết khô nóng, nhưng cũng không đến mức như vậy a. . .

Hồ Thập Bát nhìn kỹ, mới phát hiện ra, nguyên lai trong ngọ thất này tất cả cửa sổ đều đóng kín mít, cạnh giường còn đốt hỏa bồn chuyên dùng cho tiết trời đông.

Đường chương quý thấy Hồ Thập Bát nhìn hỏa bồn kia, lau mồ hôi cười nói “Hồ gia, ngài sinh bệnh, thân thể hư nhược, lúc hôn mê cứ liên tục bảo rất lạnh, rất lạnh, nên ta cho người đốt hỏa bồn. . .Ngài hiện tại còn lạnh không?”

Hồ Thập Bát trong lòng cảm thấy cảm động vô hạn, mở miệng định nói chuyện, đột nhiên sắc mặt khê biến, nhìn thấy sau lưng Đường chương quý, không biết từ khi nào đột nhiên xuất hiện một vị lão ẩu trong tay cầm chỉ đăng màu trắng. . .

Hồ Thập Bát căn rằng, một phen nắm tay Đường chương quý kéo y đẩy về phía giường, còn mình thì phi thân phóng lên trước, hộ Đường chương quý ở sau lưng, cảnh giác nhìn vị lão ẩu kia.

Hắn cảm giác được, nàng không có ác ý, nhưng tại sao lại xuất hiện một cách quỷ dị như thế? Hơn nữa, khí tức trên người nàng mang theo làm người khác phải sợ run rẩy. . .cư nhiên là long khí?”

“Ai nha nương a! Hồ gia, ngài làm gì vậy? Sao tự dừng lại đẩy tôi lên giường a. . .” Đường chương quý luống cuống tay chân, vội vàng từ trong chăn mền bò ra leo xuống, nhìn thấy biểu tình của Hồ Thập Bát như đang đối đầu với đại địch, cũng ngây cả ra.

“Hồ gia? Hồ gia, ngài đừng dọa ta? Ngài đang nhìn cái gì vậy? Trong phòng này chỉ có hai người ta và ngài, ngài ngài ngài nhìn chăm chăm cái gì ở phía trước vậy a?” Đường chương quý sợ tới mức giọng nói cũng run rẩy cả lên.

Hồ Thập Bát trừng mắt nhìn người trước mặt, lạnh lùng nói “Là người phương nào?”

Lão ấu kia nhắm hai mắt, mở miệng, run run mỉm cười, thanh âm già nua “Hồ công tử. . .chỉ vài tháng không gặp. . .ngài đã quên mất ta rồi sao. . .”

Hồ Thập Bát nhìn nụ cười kia, trong lòng bất giác chấn kinh, đột nhiên nhớ ra nàng là ai.

Đây chẳng phải là nga yêu mà ngày ấy mình sở ngộ ở ngoại thành Cô Tô sao!!

Nhưng mà, chỉ vài tháng ngắn ngủi, vì sao nàng lại trở thành bộ dạng già nua đến thế này? Hơn nữa, trên người nàng vì sao có khí tức của Long tộc?

Nhìn biểu tình chấn kinh của Hồ Thập Bát, lão ấu kia thở dài “Công tử cuối cùng cũng nhớ ra ta. . .cũng khó trách. . . Công tử vẫn anh tư như trước, còn ta dung nhan đã không còn. . .”

Đường chương quỹ ở bên cạnh hoảng hốt kêu to “Thiên a, Hồ gia, ngài sao lạ kỳ lạ như vậy, đi nói chuyện với không khí a!!”

Nga yêu kia khoát tay, Đường chương quỹ bấy giờ đột nhiên lặng im, ngã người nằm sõng soài trên giường, cất tiếng ngáy.

Sau đó lại nhìn sang Hồ Thập Bát đang nộ trừng mình, cười nói “Hồ công tử cứ yên tâm, ta không làm hấn bị thương, chỉ là thấy hấn quá mức ồn ào nên mới để hấn ngủ một lúc thôi. . .”

“Ta tới, là muốn mời Hồ công tử theo ta đến một chỗ, gặp một người.”

=====

Hồ Thập Bát hiện tại đang đi theo thanh y nga yêu, bước đi trên một lộ tẩu không biết dẫn đến phương nào.

Hãn phải đi.

Bởi vì nga yêu kia đã nhắc đến một cái tên.

“Hồ Điện Lam.”

;__; chuẩn bị ~~~~~

Thượng Cửu thiên chi thượng/Hạ Hãn Hải chi uyên : lên chín tầng trời,
xuống vực biển cát

Lão ầu : bà lão

Nga yêu : bướm yêu = =| còn ai nhớ nàng này hông

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Hồ Thập Bát theo thanh y nga yêu rời khỏi ngọa thất của Đường chường quỹ, bỗng phát giác thế giới bên ngoài cư nhiên là một mảnh hỗn mang hư vô.

Thanh y nga yêu trong tay cầm trân bạch đăng lung, tỏa ra một tia sáng mờ ảo lập lòe, ánh sáng mong manh dần dần trở nên sáng rực. Cảnh tượng bốn phía nhờ ánh sáng cũng dần trở nên rõ ràng hơn, Hồ Thập Bát lúc này mới phát giác, không gian vị trí hiện tại của hắn, trông rất giống một thông đạo, bốn phương tám hướng đều che chắn mờ mịt bằng những quang quyển kỳ quái, không ngừng thay đổi vị trí lẫn hình dạng.

Thanh y nga yêu tay cầm đăng lung, bước đến phía trước một quang quyển, quang quyển kia bị đăng quang chiếu rọi vào, bỗng nhiên không biến đổi nữa, quang quyển dần dần trở nên to lớn, biến thành một động khẩu cao cỡ một người đứng, phía trong là một màn u hắc thăm tháy, không rõ là dẫn đến phương nào.

Nga yêu đứng trước động môn, quay đầu nhìn Hồ Thập Bát, nhẹ nhàng mỉm cười nói “Công tử, thỉnh theo sát bước đi của ta, đừng để lạc đường.”

Bên kia động khẩu toàn là lộ, rất nhiều, rất nhiều lộ dẫn đi đến vô tận trải dài dưới chân, rắc rối ngoằn ngoèo hết như mạng nhện, lộ này dưới ánh sáng bạch sắc của đăng lung chiếu rọi tản ra ngân sắc quang mang nhàn nhạt. Trong không khí lảng đăng một vài quang điểm thanh bạch óng ánh tản ra ánh sáng lấp lánh, giống như huỳnh hỏa trùng, phiêu bồng khắp nơi xung quanh Thập Bát cùng nga yêu, tạo cảm giác mông lung như hòa, như thực như ảo, tựa như mộng cảnh.

“Nơi này rất đẹp phải không?” nga yêu đứng cạnh Hồ Thập Bát, ngẩng đầu, hai mắt nhắm lại, nét mặt hiện lên một tia say mê “Chủ nhân bảo, nơi này cảnh tượng xinh đẹp giống như thiên hà đêm thu. . . Những quang điểm mà ngài nhìn thấy, đều là những linh hồn trải qua trăm nghìn năm mê thất lạc lối trong những ảo ảnh đối trá của thế giới này, đến cuối cùng vẫn không tìm thấy được đường trở về. . .”

Linh hồn lạc lối, lại phát ra quang thái lấp lánh mỹ lệ như vậy, phải chăng là do tự thân cam tâm tình nguyện sinh tồn trong ảo ảnh kia, thế nên mới có thể phát ra quang thái mỹ lệ như vậy, mới có thể phiêu bồng phi vũ hạnh phúc đến như vậy.

Một lần gặp mặt ở ngoại thành Cô Tô kia, Hồ Thập Bát mặc dù không ghét thanh y nga yêu này, nhưng cũng không có hảo cảm gì.

Vốn tưởng, chỉ là một vị khách quá đường, vội vã tình cờ gặp nhau, về sau cũng sẽ không có khả năng tái kiến, nhưng thật không ngờ, nàng lại lấy tư thái như thế này, thân phận như thế này, một lần nữa xuất hiện trước mặt. . .

Hồ Thập Bát nhìn nga yêu, dung nhan lúc này tựa như một lão ấu sáu mươi mấy tuổi, cũng hiểu được hai tháng ngắn ngủi này, nhân sinh của nàng tất nhiên đã gặp biến đổi lớn.

Tuy trên người nàng có khí tức làm người khác phải sợ run, lại xuất hiện một cách quý dị như thế, mang mình đi gặp người kia. . . bản thân cũng là biết rõ cừu địch hay bằng hữu, nhưng trong tiềm thức, Hồ Thập Bát luôn cảm thấy nàng không hề có ác ý, hiện tại nhìn thần sắc trên dung nhan già nua của nàng, không hiểu vì sao trong lòng lại nảy sinh một chút thương tiếc.

Lời cảm thán của nàng, về những linh hồn lạc lối kia, phải chăng là đang nói cho chính bản thân mình nghe?

Khẽ thở dài, Hồ Thập Bát nhẹ giọng “Chúng ta đi thôi.”

=====

Tầu lộ dưới chân vô biên vô hạn, kéo dài mãi về phía trước, chẳng rõ là dẫn đến nơi nao.

Hồ Thập Bát cùng nga yêu, một trước một sau, dường như mỗi người đều có tâm tư suy nghĩ đến, chẳng ai nói lời nào.

Trong lòng Hồ Thập Bát tuy có đủ loại nghi vấn, nhưng thấy nga yêu như vậy, hẳn biết dù mình có hỏi, đối phương chưa chắc sẽ nói cho mình nghe một đáp án chính xác. Mục đích của đối phương chỉ là muốn mình đến một nơi, đến nơi ấy, sẽ gặp được Điện Lam cừ cừ.

Mặc kệ đích đến cuối cùng kia, chờ đợi hẳn là an hay là nguy, Hồ Thập Bát đã định liều một phen.

Hắn muốn biết, những năm này Điện Lam cừ cừ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hẳn muốn nói cừ cừ biết, nương rất nhớ cừ cừ, người trong tộc cũng rất nhớ cừ cừ. . .

Nhưng có điều, long khí cực đại kia trên người nga yêu kia, rốt cuộc là do đâu? Chẳng lẽ bọn họ bắt được vị Long Quân nào sao?

Suy nghĩ trong lòng đang rối rắm, đột nhiên Thập Bát cảm thấy trước mắt sáng rực lên, cảnh vật bên người lại bắt đầu biến hóa, bọn họ hiện tại cư nhiên đứng ở một phố xá náo nhiệt.

Người người trên đường rộn ràng nhốn nháo, tiếng mại thanh từng đợt từng đợt vọng bên tai, Hồ Thập Bát nhìn cảnh này, đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc, nga yêu phía trước cũng dừng cước bộ, quay đầu lại hỏi “Công tử có phải cảm thấy nơi này có chút quen mắt không? Chúng ta hiện tại đang ở phố xá thành Cô Tô.”

Lời thanh y nga yêu vừa dứt, Hồ Thập Bát mới giật mình, phát giác nơi này quả nhiên là Cô Tô thành!

Nhưng mà, tại sao. . . lại có cảm giác khác thường như vậy?

Vài kiến trúc trên nhai đạo đột nhiên chồng chất lên nhau. Hồ Thập Bát nhìn dân cư, đột nhiên phát giác, hơn một nửa là trùng lặp lớp lớp, trùng điệp chồng lên nhau, không khỏi mở to mắt ngạc nhiên.

Cảm giác được kinh ngạc của Thập Bát, nga yêu kia nhẹ nhàng mỉm cười “Công tử không cần giật mình, bởi vì nơi hiện tại chúng ta đến, là Cô Tô thành hai trăm năm trước.”

Nơi này là một thời không lẫn lộn, quá khứ trùng lặp lên hiện tại ở cùng một thế giới, bước đi ở phố xá Cô Tô thành hai trăm năm trước, nhưng lại có thể nhìn thấy được kiến trúc cùng hành nhân hiện tại, những người ở hiện tại không thấy được nga yêu cùng Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát mở to mắt nhìn vài hành nhân bước đi xuyên qua thân thể nga yêu, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra bất cứ cảm giác gì.

Bước đến trước một khách điểm, Hồ Thập Bát ngẩn ngơ, kia đúng là khách điểm hai tháng trước lúc hãm dừng chân ở Cô Tô thành đã từng ngụ lại, nhưng lúc nga yêu dùng đấng lung chiếu rọi ánh sáng đến, có thể nhìn thấy được, ngay vị trí khách điểm kia còn có một hư ảnh đại trạch, trạch môn cao đại, bên trên còn có một hoành bản viết hai chữ to, Vương Phủ.

Hiện tại đã là hoàng hôn, đúng giờ dùng cơm. Lầu một khách điểm đầy ắp người, có kẻ muốn dừng chân nghỉ trọ, có kẻ chỉ là đến để dùng cơm. Hồ Thập Bát đi vào nơi này, lại nhìn thấy lầu một khách điểm kia là tường viện cùng tiền đình viện lạc của Vương gia đại trạch.

Nga yêu kia vẫn đi thẳng đến phía sau, hiện tại đã băng qua khách điểm, tiến vào hậu viện.

Mà nơi này, cũng là hậu trạch của Vương phủ.

Hậu trạch Vương phủ, hành lang dày đặc, thập phẩm u thâm an tĩnh, nga yêu đứng trước một toạ phòng, tất cung tất kính nói “Chủ nhân, Thập Bát công tử đã đến.”

Hồ Thập Bát đứng trước cửa phòng, không nén được kinh hãi, hẳn đã cảm nhận được một cỗ long khí thất, giống hệt với long khí tản ra từ thân thể của nga yêu, long khí kia. . .ngay sau cánh cửa này, trong căn phòng kia. . .!!

=====

Trong phòng đột nhiên truyền ra thanh âm ho khan cùng nôn khan kịch liệt, thanh âm kia giống như thực thống khổ, cơ hồ như muốn nôn cả tâm phế ra ngoài.

Nga yêu run rẩy đưa tay muốn đẩy cửa phòng ra xông vào, nhưng vẫn là do dự ngừng lại một chút, rồi rút tay trở về, lo lắng hỏi “Chủ nhân, người có sao không?”

Bên trong lại ho một trận, sau đó, một thanh âm mệt mỏi suy yếu truyền ra “Vào đi. . .”

Tuy thanh âm không lớn, nhưng Hồ Thập Bát vẫn nghe ra được, kia đúng là thanh âm của yêu giả ngân phát.

Thật sự là Điện Lam cứu cứu sao? Mục đích của cứu cứu rốt cuộc là vì cái gì?

Giọng nói của cứu cứu. . .là sinh trọng bệnh, hay là bị trọng thương?

Không có dư thời gian nghĩ ngợi, bởi động tác của Thập Bát so với suy nghĩ vẫn nhanh hơn, bước về phía trước, dùng tay đẩy cửa phòng ra.

Cửa mở toan, Hồ Thập Bát ngân ngơ.

Khí huyết tràn ngập trong phòng, bạch phát yêu giả ngồi trên một y tử thượng giữa phòng, tay che miệng, hai vai run rẩy không ngừng ho khù khù, tiên huyết hồng sắc từ khóe miệng lan dài xuống khe hở giữa những ngón tay, không ngừng tràn ra, thanh y nga yêu vội vàng bước qua, xuất dương khí trong cơ thể mình ra cho bạch phát yêu giả.

Một lúc sau, bạch phát yêu giả mới dừng ho lại, mà thanh y nga yêu kia cũng giống như đã kiệt lực, ngã xoài trên mặt đất.

Bạch phát yêu giả suyễn khí, nhìn Thập Bát khẽ cười, nói “Người đã đến rồi.”

Hồ Thập Bát vẫn đang sững sốt, trong đầu hẳn đã từng nghĩ đến hơn một ngàn loại tình cảnh bọn họ gặp nhau, nhưng không hề có cái nào như hiện tại đây, cứu cứu. . .hắn tại sao lại trở nên như vậy, tại sao lại bị thương nặng như vậy?

“Người. . .”

Hồ Thập Bát vừa mới mở miệng định nói gì đó, tường bích sau lưng yêu giả đột nhiên phát ra một trận dội vang, giống như có một cự đại tiên tử quất thật mạnh vào tràng trạch, làm chấn động khiến cả trạch tử âm âm lung lay, trần nhà trong phòng cũng rầm rầm, rơi xuống rất nhiều gạch bể cùng tro bụi, trận nay động này vẫn chưa dứt, rầm một tiếng dội vang lần nữa, tiếp theo đó lại thêm một tiếng.

Bạch phát yêu giả lau đi vết máu nơi khóe miệng, nhẹ nhàng cười rộ “Người có thể tới quả thật là tốt. . .Tiểu hỏa long này cũng đã cảm giác được rồi. . .”

. . .Hỏa long!? Chẳng lẽ. . .

Giống như đoán ra được suy nghĩ của Thập Bát, bạch phát yêu giả nhẹ nhàng gạt đầu, phất tay một cái, tường bích chợt biến mất, thay vào đó là một kết giới thanh lắc sắc cực đại xuất hiện trước mặt Hồ Thập Bát.

“Người nhìn xem, hẳn cảm giác được người đến. . .nên vui mừng muốn xông ra đây a~”

Hồng sắc hỏa long cực đại bị vây nốt bên trong kết giới, cảm giác được khí tức của Hồ Thập Bát, đang liều mạng dùng đuôi đập vào kết giới.

“Ngao Kiệt!!?”

Nghe được tiếng gọi của Thập bát, Ngao Kiệt cúi đầu, nhìn thấy Thập Bát bên dưới, vừa mừng rỡ lại sợ hãi, phóng về phía Hồ Thập Bát, nhưng đầu lại va vào kết giới một cú thật nặng, khiến cho choáng váng cả đầu óc, từ giữa không trung rớt xuống dưới.

“Ngao Kiệt! Ngao Kiệt!”

Hồ Thập Bát vận lực đánh về phía kết giới, nhưng kết giới này lại thập phần cổ quái, lực đạo Hồ Thập Bát đánh vào kết giới tựa như bị thứ gì đó hấp thụ, không phản xạ lại cũng không xuyên thấu qua, ngay cả rung động cũng không hề nảy ra.

“Ngao Kiệt, người không sao chứ?” Hồ Thập Bát không thể làm gì được, chỉ có thể dùng tay vuốt ve kết giới. Ngao Kiệt phía bên trong nằm xoài trên mặt đất, cả đầu oặt hẳn trên đất, hai mắt nhắm nghiền, không rõ là có bị thương hay không.

Hồ Thập Bát quay đầu lại, cả giận nói “Tại sao lại bắt giam hẳn. . .”

Hắc sắc ma văn bỗng nhiên lan đầy trên mặt bạch phát ma giả, y vô thanh vô tức tiếp cận sau lưng Hồ Thập Bát, ánh mắt âm trầm lạnh lùng nhìn hẳn.

Móng tay sắc bén đặt ngay cổ Thập Bát.

Y mở miệng, tiên hồng huyết từ miệng chảy ra “Người có thể đến, thật sự là rất tốt, ngoại sanh thân ái của ta. . .”

Trần bạch đằng lung : lồng đèn quả trám màu trắng a, nhắc cái này làm mình nhớ tới Bách quý dạ hành, những người tham dự cái này cũng phải xách 1 cái lồng đèn quả trám theo, mà cái cảnh nga yêu cùng Thập Bát đi trên đường, cũng có gì đó na ná cái Bách quý dạ hành...

Cửu cửu / Ngoại sanh : =v= cậu với cháu trai

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tuy là trong lòng đã sớm xác định thân phận của bạch phát yêu giả, nhưng nghe chính miệng đối phương nói ra hai chữ ngoại sanh, trong lòng Hồ Thập Bát vẫn là chấn động. Hồ Thập Bát nhìn Hồ Điện Lam trước mặt mình, song nhãn huyết hồng, ma văn mãn diện, tiêu tụy như thế, chật vật như thế, có chỗ nào giống với thần thái mà chính miệng Hồng Ngọc đã từng miêu tả chứ?

“Điện Lam cứu cứu. . . mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người lại biến thành như vậy? Vì cái gì người phải giam giữ Ngao Kiệt?”

Hồ Thập Bát gọi một tiếng cứu cứu, cũng khiến Hồ Điện Lam ngẩn ngơ, móng tay sắc bén đặt trên cổ Hồ Thập Bát nhẹ run lên, y thấy được trong mắt Hồ Thập Bát là quan tâm lo lắng cho mình, nhưng cũng chỉ có thể hạ mắt xuống, khụ nhẹ một tiếng. Y hiện tại, không có khả năng đón nhận phần quan tâm lo lắng kia của Hồ Thập Bát.

. . . người là đang lo lắng cho ta sao? Ngoại sanh khả ái của ta. . .

Trong thoáng chốc, Hồ Điện Lam như nhớ lại hai trăm năm trước, chính mình lên trở về yêu giới, đứng trước gia môn Hồng Ngọc, một tiểu nam hài bụ bẫm tròn vo như tiểu đoàn tử, lộ ra hai cái tai hồ ly màu đen cùng chiếc đuôi hồ ly mềm mại như nhung, đi còn chưa vững, lưng lay đứng trước mặt y, giương hai đôi mắt tròn xoe, nãi thanh nãi khí nói với y “Đại ca ca. . . Người với nương của ta thật là giống nhau a. . .”

Y dùng tay vuốt mái tóc như nhung, nói “Ta không phải đại ca ca. . . Ta là. . .”

Y vẫn chưa nói hết lời, bởi y đã nghe thấy tiếng gọi âm ỉ của Hồng Ngọc từ xa truyền đến.

Tiểu đoàn tử xoay đầu lại, gọi một tiếng “Nương ~!”

Hồ Điện Lam ẩn giấu khí tức, ngồi nấp trên cây, nhìn muội muội của mình bước lại gần, ôm lấy tiểu đoàn tử, vừa la rầy răn dạy, vừa sờ soạng khắp thân xem bảo bối nhi tử của mình có bị thương gì hay không.

Tiểu đoàn tử chớp mắt, hoang mang nghĩ tại sao mình lại đứng ở nơi này? Lúc này hình như có một người cũng đứng ở đây nói chuyện với mình. . .người kia là ai chứ? Tại sao bây giờ chẳng nhớ được cái gì hết vậy. . .

Các người ở yêu giới, cuộc sống vẫn rất tốt a. . . muội muội duy nhất của mình vẫn hết như trước kia, xinh đẹp như vậy, lại kiêu ngạo đến thế. . . vậy mà đã trở thành mẫu thân của mười tám hài tử. . .

Thật là rất khả ái a, giống hết đoàn tử, ngoại sanh của ta khả ái lại ngoan ngoãn nhu thuận như vậy. . .

Chỉ đáng tiếc. . . Chỉ đáng tiếc. . .

Ôn nhu trong đáy mắt, chỉ như một tia sáng nháy qua rồi chợt tắt. Hồ Điện Lam lại ngẩng mắt lên nhìn, ánh mắt hiện tại đã trở nên lạnh lùng, không hề có chút cảm tình nào “Ta vì cái gì mà biến thành như vậy sao . . . Vạn vật trên thế gian cũng sẽ có lúc biến đổi, có khi trở nên tốt hơn, tất cũng sẽ có lúc trở nên tệ hại hơn. . .” y tự trào nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ, bản thân y muốn trở nên tốt hơn, nhưng tại sao lại càng lúc càng tệ hại như vậy chứ?

“Còn chuyện, ta vì sao lại nhất Thất Long Quân ở đây, là vì ta muốn có được Long châu.”

Long châu!?

Nghe đến đây, Hồ Thập Bát đột nhiên bừng tỉnh!

Đúng rồi, ngày đó ở hậu hoa viên nhà Lang công tử, mấy tên hắc y yêu giả kia cùng nhau bàn bạc chuyện tình, chính là nói về Long châu a!

Hồ Thập Bát không khỏi thầm mắng mình ngu ngốc, tại sao lúc ấy lại không nghĩ tới chứ!

Nói đến Long châu, trong phòng này vẫn còn một cỗ long khí cực đại khác tồn tại, khiến người khác không thể không cảm nhận được.

Hồ Thập Bát đảo mắt khắp nơi tìm kiếm, rốt cuộc tìm được tái thể phát xuất ra cỗ long khí này.

Nằm ngay bên trên căn phòng, là một viên Long châu trong suốt cực đại lưu chuyển ngân sắc quang hoa, nổi giữa đỉnh phòng.

Theo ánh mắt của Hồ Thập Bát, Hồ Điện Lam cũng nhìn về phía viên Long châu kia, hơi mỉm cười “Đây là Long châu của Long chủ đời trước, bị biến thành Định Hải Thần Châu, vốn vẫn đặt ở Hãn Hải chi uyên trấn thủ tà đạo, ta khiến cho tên bốn long kia phá vỡ phong ấn, thừa lúc Long tộc đại loạn lén trộm nó ra. . .”

“Quả nhiên là người! Điện Lam cứu cứu, người vì trộm đi Định Hải Thần Châu, khiến cho tà đạo phong ấn bị phá vỡ, hại sinh linh đồ thân, biết bao nhiêu người đã chết người có biết không?”

“Ta biết, nhưng ta không quản được nhiều như thế. . .ta cũng không có năng lực quản. . .”

“Không cần dùng ánh mắt oán nộ chấn kinh như vậy nhìn ta. . .Một việc nảy sinh, tất là do có kẻ làm, cứu cứu của người chính là người đã khởi

xương một loạt những sự kiện này a. . .”

Hồ Điện Lam nhẹ nhàng vượt gương mặt của Hồ Thập Bát, lúc chạm đến long vãn ở mi tâm của Thập Bát, trong lòng lại dâng lên nồng đậm bi ai, vì cái gì. . .vì cái gì bản thân luôn khiến cho người mình yêu thương nhất bị thương tổn chứ?

“Ta rất muốn, rất muốn đem hết thảy nhân quả của sự tình này kể lại cho người nghe. . .nhưng mà, ta đã không còn thời gian nữa rồi. . .” vừa nói, máu trong miệng lại tràn ra.

Hồ Điện Lam ánh mắt âm ngoan, kèm Hồ Thập Bát lại, lãnh thanh nói “Người còn không mau mau lấy Long Châu ra!” những lời này, là nói với Ngao Kiệt ở phía sau Thập Bát.

=====

Trong lúc Hồ Thập Bát và Hồ Điện Lam nói chuyện, Ngao Kiệt đã chậm rãi tỉnh lại, hiện tại nghe thấy lời nói của Hồ Điện Lam, liền ngẩng đầu nộ trừng Hồ Điện Lam.

Nửa tháng trước, Ngao Kiệt cùng Ngao Chá đang ở nhân giới thu yêu, đột nhiên gặp Hồ Điện Lam. Kẻ này có gương mặt giống hệt như tạc với mẫu thân của Hồ Thập Bát, nhưng trên người lại tản ra khí tức của ma giả. Y nói rằng hiện tại Hồ Thập Bát đang ở chỗ mình, sau lại nhẹ nhàng mỉm cười bảo cứ yên tâm, ta không hề thương tổn nó, chỉ muốn người đi theo ta đến một nơi.

Ngao Kiệt tuy hiểu chuyện này có gì đó rất kỳ quái, nhưng lo lắng cho an nguy của Hồ Thập Bát, không nói hai lời liền lập tức đi theo Hồ Điện Lam.

Kết quả lúc bước vào Vương trạch, mới phát hiện mình bị lừa, trong lúc giận dữ hung hăng chưởng Hồ Điện Lam một chưởng, nhưng lúc ấy đã quá

trở, khi bước vào phòng này, đồng thời đã tiến nhập vào kết giới, lúc bị nhốt vào trong rồi thì không còn cách nào có thể thoát ra ngoài.

Kỳ thật, với công lực của Ngao Kiệt, có kết giới nào có thể phong được y chứ?

Nhưng kết giới này không phải tầm thường, đây là kết giới chiếu theo phương vị tù long trì nơi thiên thượng mà giăng ra, bị nhốt vào trong tuy không đến mức giống như thật sự bị giam trong tù long trì thiên thượng, khiến cho thực bĩ hóa giác, nhưng khí lực toàn thân tựa như bị hấp thụ đi vậy, hết sức thống khổ, thật sự không thể nào kèm chế nhẫn xuống, cuối cùng Ngao Kiệt vẫn là hóa thành long hình.

Yêu quái tự xưng là cữu cữu của Hồ Thập Bát mục đích là muốn Ngao Kiệt nhả Long châu ra, nhưng Thiên long và Hải long vốn là bất đồng với nhau, Long châu của Hải long có thể trong đêm nguyệt hoa vượng thịnh mà xuất ra để tung hứng chơi đùa lẫn hấp thụ nguyệt hoa được, nhưng Long châu của Thiên long, ngoại trừ bỏ mình, nếu không thì căn bản không thể nhả ra.

“Ta đã nghĩ đến rất nhiều biện pháp, nhưng không có cách nào lấy Long châu trong cơ thể hẳn ra. . .” nói đến đây, vẻ mặt Hồ Điện Lam có chút ảo não.

Mà Hồ Thập Bát nhìn thân thể Ngao Kiệt, trên lân phiến cự đại hẳn vô số hoa ngân, trong lòng đau đớn cực độ.

=====

Người đã chiếm được một viên Long châu, tại sao còn muốn lấy của Ngao Kiệt nữa?

Long châu của Long chủ đời trước có thể đem ta trở về hai trăm năm trước, nhưng thực sự có thể giúp ta đạt được mục đích, chỉ có thể là Long

châu của tiểu hỏa long này. . .Hắn là thuần dương chi long, ta muốn dùng Long châu của hắn cứu một người.

Nội đan là tất cả những tinh hoa tu luyện của yêu tinh, hết thảy công lực đạo hạnh đều nằm trong đó. Nội đan không thể tùy tiện ly thể, chỉ có tinh quái công thể cường đại dị thường mới có thể để nội đan ly thể nhưng vẫn có thể tiếp tục duy trì, nhưng kết quả của việc này, chính là bản thân bị biến trở lại nguyên hình trọng tâm tu luyện.

Nội đan của Long tộc, chính là Long châu.

Long chủ đời trước là thượng cổ thần thú, vốn có đạo hạnh bách vạn niên. Long chủ lúc ấy xuất ra Long châu rồi, sau đó cũng biến trở lại nguyên hình, ẩn vào sơn xuyên, không rõ tung tích.

Mà Ngao Kiệt, ngay cả ngàn năm đạo hạnh cũng còn chưa đạt, lúc này nếu xuất Long châu, chỉ có một con đường, chết!

Đạo lý này, Hồ Thập Bát biết rất rõ, hắn nhìn Hồ Điện Lam, giận dữ tràn đầy trong ánh mắt “Vì cứu một người lại muốn giết hại một người khác! Đây là đạo lý gì chứ!”

“Ngoại sanh khả ái của ta, trên thế gian này có rất nhiều chuyện, đều là không cần nói đến đạo lý a. . .” nhẹ nhàng nói ra một câu này, chột Hồ Điện Lam như nhớ ra việc gì đó thú vị, ngẩng đầu cười ha ha, nét cười điên cuồng kia rất tương xứng với gương mặt đầy thanh sắc ma văn, quý dị, vạn vạ.

“Ta dùng rất nhiều biện pháp, cũng không thể phá vỡ được long lân của hắn, sau đó ta lại đột nhiên nghĩ thông suốt một điều, nếu như long lân là chiếc thuẫn chắc chắn nhất trên thế gian này, vậy chỉ có thể dùng chính long trảo của hắn nạy chiếc thuẫn này ra. . .thế nên. . .”

Một trận đa nhục từ ngực truyền đến, Hồ Thập Bát cúi đầu nhìn xuống, móng vuốt của Hồ Điện Lam đã đâm và ngực hấn. Máu đỏ tươi từ cổ tay Hồ Điện Lam chảy xuống.

Hồ Điện Lam nhìn Ngao Kiệt đang giận dữ trong kết giới, lạnh lùng nói “Ta chỉ nói thêm một lần nữa. . .Dùng trảo tử của người lấy Long châu ra, bằng không, ta sẽ giết Hồ Thập Bát.”

Song nhãn huyết hồng / ma văn mãn diện : hai mắt đỏ tươi như máu, mặt đầy ma văn, chương này và chương sau sau dùng từ này nhiều, nên giải thích luôn =v=

Nãi thanh nãi khí : tiếng nghe như con nít, trẻ thơ (=v= thì em nó còn bé mờ)

Tiểu đoàn tử : một cục tròn vo, tính dịch là bánh trôi, mờ nghĩa chính xác không phải nên không dám làm liều, tóm lại là tròn vo~

Tù long trì thiên thượng / thực bì hóa giác : = = ao giam rồng trên trời, thực bì hóa giác là da thịt mòn dần, sừng mòn dần =v= đại khái là bị tiêu mòn từ từ

Nguyệt hoa vượng thịnh : ánh trăng tràn đầy, chắc đêm trăng tròn

Chương 45

Lúc Hồ Thập Bát cùng Hồ Điện Lam ở ngoài kết giới nói chuyện, Ngao Kiệt bên trong kết giới tình lại đã gấp đến độ xoay vòng vòng, y ở trong kết giới tả xông hữu đâm cũng chẳng được gì, lại còn bị kết giới bậ dội lại, khiến cho choáng váng xây xẩm cả mặt mày, làm thế nào cũng không thể xông ra ngoài, pháp lực toàn thân như bị hút đi hết. Hiện tại lại thấy Hồ Điện Lam bắt được Hồ Thập Bát, Ngao Kiệt càng thêm khẩn trương, liều mạng dùng thân thể đâm mạnh vào kết giới, lân phiến trên thân thể đều bị lực va chạm làm nứt ra mấy khối lớn, huyết đỏ sẫm bắt đầu chảy ra, Ngao Kiệt đau đớn quay cuồng giữa không trung.

Hồ Điện Lam hí mắt lạnh lùng nhìn, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên mình không hề đoán sai, quả nhiên chỉ có thể buộc Thất Long Quân tự mình phá lân phiến!

“Tự mình tróc lân phiến, lấy Long châu đưa cho ta.”

Nghe lời nói lạnh lùng của Hồ Điện Lam, tâm Hồ Thập Bát như muốn vỡ nát ra, hấn dùng hai tay nắm lấy cổ tay Hồ Điện Lam đang cầm ở ngực mình, thân thể lùi ra sau muốn thoát khỏi chưởng khống của Hồ Điện Lam, lại không ngờ ngón tay Hồ Điện Lam trên người hấn đột nhiên đẩy vào sâu hơn, bẻ nát hai xương ngực bên trong, đau đớn vây úp Hồ Thập Bát, chỉ thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, đừng nói đến phản kích, toàn thân đau đớn đến rã rời, không thể phát ra lực đạo, hấn cắn răng kêu to một tiếng “Ngao Kiệt! Người đừng nghe lời hấn!!”

Hồ Điện Lam dụng sức vào tay, Hồ Thập Bát đau đến tứ chi bắt đầu run rẩy vô lực, không thể phát ra âm thanh nào nữa, trên mặt đầy lãnh hãn, môi

căn đến xuất huyết, nhưng hắn vẫn cố gắng kềm chế không phát ra thanh âm đau đớn.

Tay Hồ Điện Lam từ trong ngực Thập Bát rút ra, sắc mặt Thập Bát trắng bệch, yếu ớt ngã xoài trên đất, y phục rách nát, năm lỗ thủng trước ngực huyết tuôn như suối.

“Mau! Nếu không ta sẽ không giết hắn, mà chậm rãi tra tấn đến khi hắn chết!”

Ngao Kiệt trong kết giới song nhân huyết hồng, cất giọng gào thét điên cuồng, dùng đuôi liễu mạng đập mạnh vào kết giới, huyết đỏ từ lân phiến vỡ vụn tuôn ra ào ào như suối, đập vào khiến kết giới nhiễm đỏ một mảnh, cuối cùng y cúi đầu xuống, long trảo cự đại nâng lên, một mảnh lân phiến kim hồng dính đầy huyết nhục vỡ vụn nặng nề rơi xuống mặt đất.

Đối với những tộc có lân mà nói, còn sống mà lân phiến kia bị tróc ra, thống khổ phải chịu cũng giống như nhân loại chịu đựng lăng trì vậy, Long thân không hề bởi vì thống khổ cực độ kia mà chấn động, nhưng lại không hề dừng lại lấy một lần, vẫn tiếp tục tróc ra từng mảnh lân phiến.

Ngao Kiệt cuối cùng vô lực ngã trên mặt đất, Long thân run rẩy, thủ trảo run rẩy vươn ra, cắm sâu vào một mảnh huyết nhục mơ hồ, lôi ra từ trong thân thể của chính mình một viên Long châu lưu chuyển hồng sắc quang hoa.

Hồ Thập bát nằm trên mặt đất, lệch đầu nhìn Ngao Kiệt, lệ vờn đầy mặt

Ngao Kiệt. .Ngao Kiệt. .Đừng. .Đừng. .

Long châu ly thể, long đầu cự đại cố gắng tiến về phía trước, nỗ lực muốn đến gần chỗ Thập Bát, nhưng cuối cùng vẫn là đâm mạnh vào kết giới, phát ra một tiếng rầm trầm đục, hai mắt Ngao Kiệt nhìn Hồ Thập Bát,

khóe miệng khẽ mấp má, giống như muốn nói gì đó, lại tựa như muốn mỉm cười, nhưng rốt cuộc, thân thể run rẩy một chút, hai mắt khép dần, đầu yếu ớt hạ thấp. . .

Hồ Điện Lam thấy Long châu đã ly thể, mà Ngao Kiệt cũng đã ngất đi vô lực cử động, vội bước đến phía trước kết giới, hai tay chấp thành pháp ấn cấp cấp niệm động chú ngữ, một tiếng rắc giòn vang, kết giới biến mất, cự long kim hồng sắc từ kết giới té xuống, thật nhiều máu từ trong kết giới ồ ạt tuôn ra, khiến cả gian phòng nhiễm khí huyết tinh càng thêm mãnh liệt, khiến người ta cảm thấy khó thở.

Long châu kim hồng sắc nửa trong suốt nổi giữa không trung. Hồ Điện Lam nhìn Long châu, ngực suyễn khí, thở hỗn hển vươn tay định lấy, đột nhiên trước mắt chớp lên một đạo hắc ảnh như tên bay qua, cuồn đi Long châu.

Hồ Điện Lam đại kinh, nhìn về phía hắc ảnh, liền thấy một con huyền hồ thật lớn, quanh thân rực băng lam sắc hồ hỏa, trong miệng ngậm kim hồng sắc Long châu, hộ trước người Ngao Kiệt.

Hồ Thập Bát lúc ấy, đem nội châu thôi thúc đến cực chí, hóa thành hình hồ, đoạt đi Long châu, hẳn chỉ là muốn cứu Ngao Kiệt.

Vết thương trước ngực vẫn còn chảy máu, yêu lực bị đề thăng đến cực đại, hồ châu trong cơ thể cấp tốc chuyển động, như không thể thừa nhận được loại áp lực quá mức này, thân thể to lớn bắt đầu run rẩy không ngừng, nhưng vẫn kiên định đứng trước Long Quân đang nằm trong huyết bạc.

Hồ Điện Lam lạnh lùng nhìn Hồ Thập Bát, đáy mắt thoáng lên một tia đau thương.

Cả hai, đều là vì người mình yêu mà chiến đấu.

So với hai người bọn chúng, bản thân mình lại là như vậy. . .

Nhắm mắt lại, Hồ Điện Lam lạnh lùng nói “Đan điền người vốn trống rỗng, lại thôi động nội đan như vậy, cuối cùng chỉ là khiến vỡ châu mà chết.”

Đạo lý ấy, Hồ Thập Bát biết rất rõ, nhưng hẳn tuyệt đối không để Ngao Kiệt mất đi Long châu.

Hồ Điện Lam đưa tay ra nhìn Hồ Thập Bát ”Đưa Long châu cho ta. . .”

Hồ Thập Bát dùng ánh mắt thẳng tắp không chút sợ sệt nhìn Hồ Điện Lam, không đáp lời, nhưng ánh mắt kia đã nói thay lời hẳn, không có khả năng.

Thở dài một tiếng, toàn thân Hồ Điện Lam tản ra tử hồng sắc hồ hỏa, hóa trở lại nguyên hình, một con tử hồ mỹ lệ to lớn đứng trước mặt Hồ Thập Bát.

Kim hồng sắc cự long nằm trong huyết hải, phía trước là hai con yêu hồ to lớn giăng co.

Ta chỉ muốn hồn phách của Cấm nhi có thể thuận lợi đầu thai chuyển thế. . .

Nhe răng nanh, tử hồ ngửa mặt nhìn trời rú lên một tràng thê thiết, bỏ nhào về phía huyền hồ.

=====

Cẩn xé.

Vật lộn.

Huyết, vấy giữa không trung.

Hồ Điện Lam cắn mạnh một cái vào cổ Hồ Thập Bát, quật thật mạnh hẳn quãng ra xa.

Hồ Thập Bát bị quãng ra ngoài, đập vào tường một cái rầm, lại ngã trên mặt đất, Long châu từ trong miệng trượt ra.

Hồ Điện Lam loạng choạng bước qua, vừa nhặt Long châu lên, đột nhiên biến sắc. Nga yêu bên cạnh cũng vừa tỉnh lại, giãy dựa hét lớn “Chủ nhân, chủ nhân, hẳn. . .hẳn đến đây!”

Cảm giác được luồng khí tức khiến mình cực kỳ phấn hận, nhưng cũng cực kỳ khiếp sợ đã ngày một gần, Hồ Điện Lam cười khố, quả nhiên dù là đem đến thế giới khác, cũng không thể ngăn được hẳn!

Y đưa tay, hút thân thể của thanh y nga yêu lại, dùng tay thò vào bụng nàng tìm kiếm.

Nga yêu gương mặt vẫn bình tĩnh, chỉ khi nội đan của mình bị lấy ra thì có hơi cau mày hừ nhẹ một tiếng, xung quanh nội đan bích sắc của nga yêu còn có một bạch sắc quang điểm phiêu phù thượng hạ, kia cư nhiên là một đạo hồn phách!

Nga yêu hai tay run rẩy, đặt lên tay Hồ Điện Lam, cả người vì thống khổ mà vụn vụn, nhưng nét mặt vẫn mỉm cười “Chủ nhân. . .sau này A Bích không thể tiếp tục hầu hạ bên cạnh chủ nhân. . .Xin chủ nhân tự mình chiếu cố bản thân thật hảo. . .”

Hồ Điện Lam dừng tay một lúc, ánh mắt nhìn nét mặt của nga yêu A Bích, không lắc đầu, cũng không gật đầu.

Nga yêu khẽ cười “Cấm nhi tiểu thư chuyển sinh rồi, chủ nhân nếu có đi tìm nàng. . . A Bích cầu chủ nhân, xin hãy tìm A Bích. . .” miễn cưỡng nói hết lời, thân thể đã yếu ớt ngã xuống.

Một đạo bích sắc quang điểm từ thân thể A Bích toát ra, lưu chuyển phi vũ quanh thân thể Hồ Điện Lam, tựa như lưu luyện vô hạn, nhưng cuối cùng vẫn không thể tiếp tục lưu lại, dần dần tán đi.

Hồ Điện Lam ngơ ngẩn nhìn thi thể A Bích, mở miệng nhẹ giọng nói “Ta đã vì người sửa lại mệnh cách, kiếp sau người sẽ trở thành người. . .Ta sẽ không đi tìm người. . .Chỉ mong người quên đi hết thấy mọi chuyện, hảo hảo mà sống tiếp. . .”

Ánh mắt Hồ Điện Lam chợt thoáng biến, khí tức của người kia đã càng lúc gần hơn, y không còn thời gian nữa.

Đặt hồn phách Cấm nhi vào Long châu, mau chóng niệm động chú ngữ, sau lưng bỗng truyền đến một luồng nhiệt nóng rực đến phát thương.

Y quay đầu nhìn lại, toàn bộ phòng đã bị vây bởi một đoàn liệt hỏa, long thân vốn dĩ vẫn nằm trên mặt đất đã biến mất, Ngao Kiệt một thân bạch y bị huyết nhiễm hồng, mặc sắc trường phát hiện tại đã biến thành huyết hồng sắc, giống như hỏa rục thiêu đốt bay tán sau lưng, gương mặt bạch ngọc cư nhiên bắt đầu nổi lên ma văn, một thân ma khí cực đại, phiêu giữa không trung, song mục xích hồng lạnh lùng nhìn Hồ Điện Lam.

Nhìn Ngao Kiệt như vậy, Hồ Điện Lam trong lòng nhất hi : hãn nhập ma!

Ngao Kiệt nhập ma song nhãn xích hồng, trong tay vận ra hỏa cầu cực đại, chưởng thẳng hướng về phía Hồ Điện Lam.

Hồ Thập Bát ngã trên mặt đất, hồ châu trong người đã nứt vỡ, toàn thân kinh mạch đứt đoạn, hãn vùng vẫy cố gắng muốn hét to, Ngao Kiệt! Ngao Kiệt! Người tỉnh lại đi. . .đừng giết hãn. . .hãn là cứu cứu của ta a. . .

Nhưng vô luận có cố gắng thế nào, môi cũng chỉ run rẩy phát ra thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu, Ngao Kiệt đã nhập ma làm sao còn có thể nghe

thấy, diện vô biểu tình, toàn thân bạo xuất huyết hồng hỏa nhiên, xuất thủ như điện, đánh về phía Hồ Điện Lam.

Ngao Kiệt tựa như mũi tên lao thẳng qua. Hồ Điện Lam lại không hề trốn tránh, chỉ giăng một đạo kết giới tử hồng sắc trước mặt ngăn cản, trong miệng vẫn không ngừng niệm động chú ngữ, ánh mắt toát ra tiêu ý, chỉ thấy Long châu kia chuyển động, cư nhiên biến mất trong không gian!

Long châu biến mất, cùng lúc đó Ngao Kiệt cũng đã đánh tới, đạo tử hồng sắc kết giới kia bị ma long khí tức trên cơ thể Long Kiệt chạm phải, ngay tức khắc đều không còn chút tác dụng, rắc một tiếng bị đánh vỡ nát.

Cũng ngay lúc đó, một đạo sức mạnh cực đại từ ngoại phòng đánh ụp tới, âm âm vang dội cả căn phòng nổ rền vang, không đúng, giống như toàn bộ thế giới đều rung động vậy.

Giữa trận rung động kia, cả tòa trạch tử nhanh chóng đổ sụp xuống, gạch ngói tường bích vỡ vụn ra thành mạt bụi tuôn phủ như mưa. Trong màn mưa bụi mù mịt, một đạo hắc sắc nhân ảnh dần dần hiện thân, một tay vươn ra giữa không trung vẫn còn ngưng khí, chưa tản đi hẳn.

Vài nhân ảnh khác cũng vội vàng từ xa hướng về phía này chạy đến, lúc đến gần, cư nhiên là Ngao Ly cùng Lữ Đồng Tân, có cả mấy đại trưởng lão Long tộc chạy đến cạnh đó, nhất tề kêu lên một tiếng sợ hãi “Tiểu Thất!”

Mấy đại trưởng lão cả kinh hô lên “Thất Long Quân nhập ma!!! Đây là . . . Huyết long hàng thế a!!”

Long lân phiến : mảnh vảy rồng, long lân là vảy rồng ~~~

Huyền hồ / Tử hồ : Cáo đen, cáo tím = =|| nhà này màu sắc phong phú thiệt, cáo có màu tím nữa mới ghê

Mặc sắc trường phát : tóc dài đen

Song mục xích hồng : hai mắt đỏ sẫm

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Mấy vị trưởng lão Long tộc cùng Lữ Đồng Tân vội vàng giăng kết giới vây Ngao Kiệt lại, nhưng Ngao Kiệt sau khi nhập ma công thể tăng lên rất nhiều, bị vây trong kết giới đấm đá loạn cả lên, làm kết giới bị đánh đến biến đổi hình dạng, mấy người họ chỉ có thể miễn cưỡng vây Ngao Kiệt lại, làm gì còn dư lực mà thu phục y.

Ngao Ly chạy qua phía gạch đất đổ sụp, nâng Hồ Thập Bát dậy, đã thấy hãn cơ hồ như chẳng còn hơi thở, đột nhiên nhớ tới lúc ở Nam Thiên Môn, Nam Cực Tiên Ông đã đưa cho mình hai viên tiên đan, nói có công hiệu cải tử hồi sinh, thế là vội vàng lấy từ trong ngực ra bỏ cả vào miệng Hồ Thập Bát, miệng thì lầm bầm nói, Thập Bát, Thập Bát, người ráng chịu đựng, ngàn vạn lần không thể chết được, người chết Tiểu Thất cũng sống không được. . .

Không biết là có nghe thấy tiếng lầm bầm của y không, hầu kết Hồ Thập Bát khẽ động dậy, rõ ràng là đã nuốt xuống hai viên đan dược kia, chỉ thấy nơi ngực tỏa ra lam sắc quang mang nhàn nhạt, ngực cũng tỏa ra một chút ấm áp cùng khí tức, Ngao Ly thấy thế trong lòng vừa mới mừng được chút, chợt nghe bên tai vang lên một tiếng ầm, kết giới mà đám người Lữ Đồng Tân cùng trưởng lão bên kia giăng ra đã bị Ngao Kiệt làm cho thất nữu bát oai, chống đỡ thật sự rất gian nan, Ngao Ly rốt cuộc nhịn không được, quay đầu nhìn hắc y nhân hét to

“Kiếp Thần! Đừng đứng đó nhìn được không, ngài làm ơn giúp một tay a!!”

Hắc y nhân, chính là người dùng sức mạnh cực đại làm sụp đổ tòa nhà này, đồng thời phá đi kết giới dị không gian ở ngoài phòng— kia chính là Kiếp Thần, đối với tình hình hiện tại ở đây y coi như không thấy, đối với tiếng kêu của Ngao Ly, y coi như nhắm mắt bịt tai, sau khi làm sụp nát tòa nhà này, liền lạnh lùng nhìn Hồ Điện Lam.

Hồ Điện Lam cũng không nhìn hắc y nhân kia, nghiêng đầu nhìn về phía Hỏa long châu đã biến mất, khẽ cười nói “Người đến chậm một bước rồi, hồn phách Cẩm nhi đã bị ta bổ xong, sửa lại mệnh cách, đưa vào dị không gian nhập luân hồi chuyển thế rồi. . .Người rất cuộc không tìm được nàng. . .” dứt lời, cười rộ lên khanh khách, càng khiến huyết trong miệng trào ra nhiều hơn, khắp gương mặt đều là mặc sắc ma văn xen lẫn với hồng sắc của huyết, quả thật rất hợp với nụ cười quỷ dị trên gương mặt y.

Hắc y nhân nhìn thấy, nhíu mày, nhưng vẫn chỉ là nhìn Hồ Điện Lam chứ không nói lời nào.

Hồ Điện Lam dùng tay ôm ngực, ho nhẹ một hơi, quay đầu chuyển tầm nhìn về phía Hồ Thập Bát, Ngao Ly ôm Thập Bát trừng mắt nhìn y giận dữ “Nhìn cái gì nữa mà nhìn! Hiện tại thấy vui mừng lắm sao? Người như vậy có còn xứng là cứu cứu của Thập Bát không?”

Hồ Điện Lam hoàn toàn không để tâm đến hỏa nộ của Ngao Ly, chỉ dùng mắt nhìn Hồ Thập Bát, cẩn thận đánh giá, rồi lại quay đầu nhìn Ngao Kiệt đã nhập ma bị vây trong kết giới, khẽ gật đầu, cuối cùng đảo mắt lại nhìn về phía hắc y nhân trước mặt, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắc y nhân nọ, nói “Yêu hồ Điện Lam, tự nguyện đọa nhập yêu ma đạo thành ma, lấy trộm Định Hải Thần Châu, khai phá tà đạo phong ấn khiến tam giới nhân thần yêu bị quấy nhiễu. . .tù cấm Thất Long Quân cưỡng đoạt châu, lợi dụng nga yêu A Bích giúp mình cướp lấy dương tinh nhân thể, còn có. . .suýt chút nữa đã giết chết. . .hồ yêu Thập Bát của yêu giới Phất Lai Sơn. . .hết thảy mọi chuyện này, đều là do Hồ Điện Lam vì bản thân tự dục, cố ý gây nên. . .bất cứ tội nào trong số các tội đã phạm phải đều đủ hứng chịu

ngũ lôi oanh đỉnh, vạn kiếp bất phục, không biết Kiếp Thần dự định xử trí ta như thế nào?”

Giống như đoán biết trước được hắc y Kiếp Thần kia sẽ trả lời thế nào, trong nét cười của Hồ Điện Lam lộ ra một tia mỉa mai “Ta thật là ngu xuẩn, cứ nhiên lại hỏi ngài sẽ xử trí ta như thế nào. . .Ngài đương nhiên có biện pháp khiến ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. . .Ha ha ha ha~~” lại xoay sang nhìn về phía Ngao Ly “Sau khi Thập Bát tỉnh lại, phiến Ngũ Long Quân chuyển lời với nó, lúc trước ta nhìn nhận nó, chỉ vì ta biết được quan hệ của nó cùng Thất Long Quân nên muốn lợi dụng nó mà thôi, Hồ Điện Lam đã nhập ma, sớm mất đi thường tâm, không có một chút tình cảm huyết thống nào đối với nó. . .”

Ngao Ly giận dữ “Người đương nhiên không có loại tình cảm huyết thống với hắc rồi! Nếu không người sẽ không hạ độc thủ như vậy! Người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chuyển từng chữ từng lời cho hắc nghe!!”

Hồ Điện Lam cũng không thêm đôi co lý lẽ với Ngao Ly nữa, ngược mắt nhìn Kiếp Thần một cái, ánh mắt ấy, rõ ràng là hàm chứa mỉa mai biết bao nhiêu, nét cười nơi khóe miệng lại ẩn hàm vô tận mỉa mai chế giễu, khẩu hình vô thanh, phun ra bốn chữ : vĩnh thế bất kiến!

Sau đó, y dùng tay ngưng khí đặt lên ngực chưởng một kích, thân thể chấn động, miệng phun ra một ngụm huyết, trong cơ thể vang lên một tiếng rắc, sau đó cả người vô lực ngã xuống đất.

Cứ nhiên là tự mình đánh vỡ nát Hồ châu, tự hủy đi nguyên thần.

Tự hủy nguyên thần, cũng chính là làm hồn phách tiêu tán, quy về cát bụi, mãi mãi cũng không có khả năng đầu thai chuyển thế một lần nữa.

Ngao Ly tuy thật sự rất thống hận những việc Hồ Điện Lam đã gây ra, nhưng thấy y hiện tại như vậy, không những không oán hận những việc mình đã làm, cũng chẳng hề mở miệng giải thích nguyên nhân tại sao lại

làm như vậy, cứ như thế mà tuyệt quyết tự tuyệt vu thế, bất giác kinh ngạc đến nói không ra lời.

Lạnh lùng nhìn hết thảy những việc Hồ Điện Lam làm, hắc y Kiếp Thần điện vô biểu tình, thủy chung vẫn trầm mặc không nói lời nào, lúc này mới bước lên phía trước, tiếp đón thân thể ngã xuống của Hồ Điện Lam, ôm lấy y rồi xoay người bước đi.

Ngao Ly bất mãn, cẩn thận đặt Hồ Thập Bát xuống, lại hướng qua ngăn cản hắc y Kiếp Thần lại, nói “Kiếp Thần, việc này vẫn chưa xong! Người đừng đi!”

Nghe thấy thế, Kiếp Thần dừng bước lại, híp mắt nhìn Ngao Ly, Ngao Ly chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí cường đại áp bách đến, lạnh đến mức toàn thân phát run, nhưng vẫn cố lớn tiếng nói “Để lại một đống loạn náo lớn như vậy, Hồ Điện Lam tự mình chết đi coi như xong hết mọi chuyện, còn người chẳng lẽ cũng mặc kệ mọi thứ sao? Người đúng là một thần tiên tồi tệ!” lời còn chưa dứt, hàn khí càng nặng hơn, áp Ngao Ly toàn thân run rẩy như cây sậy!

Ngũ Long Quân trong lòng mắng mườì tám đời tổ tông nhà Kiếp Thần, nhưng ngoài miệng lại nói “Được rồi! Cứ cho đây là cục diện rối rắm Hồ Điện Lam đã ném lại đi, bằng giao tình hai người các người, không lẽ không thể vì hãn mà thu lại sao!?”

Thực ra, Ngao Ly cũng có biết giao tình giữa Hồ Điện Lam và Kiếp Thần cái chi mô đầu. . .nhưng lúc y cùng Lữ Đồng Tân ở dị thể khác tìm được Kiếp Thần, lúc đó Kiếp Thần đang bị ảo ảnh mà Hồ Điện Lam tạo ra vây nhiễu, vả lại dựa vào lời mà Hồ Điện Lam vừa nói lúc nãy, Ngao Ly mơ hồ cảm thấy được, giữa Hồ Điện Lam và Kiếp Thần, hãn là đã từng xảy ra một đoạn cố sự không thể nói ra. . .cho nên mới nói bừa như thế thử, không ngờ một lời vừa nói ra, Kiếp Thần ôm thi thể Hồ Điện Lam, đứng trước kết

giới, miệng lẩm bẩm đọc chú ngữ. Ngao Ly nghe được nội dung chú ngữ kia không khỏi kinh hãi, vội la lớn “Kiếp Thần! Đừng. . .”

Đã quá muộn, cự lôi âm âm vang trời đã bị triệu hoán đến, một tia chớp lóe sáng rực giáng thẳng xuống Ngao Kiệt, Ngao Ly chỉ kịp nhào qua ôm lấy Hồ Thập Bát để bảo vệ hắn, trên đầu toái thạch đoạn mộc trần tiết như nước tuôn xối xả.

Quá nửa ngày, lôi thanh mới dần dần dứt hẳn, tiếng sụp đổ cũng từ từ ngưng hẳn. Ngao Ly lắc người cho cát bụi trên người rơi xuống, trong màn khói bụi cũng từ từ hiện rõ ra bóng người, loạng choạng bước về phía hắn, cư nhiên là Ngao Kiệt!

Mái tóc Ngao Kiệt đỏ rực như hỏa, y phục trên người đã rách muốn nát hẳn, gương mặt tràn đầy huyết ô, nhưng đã không còn dấu vết của ma văn nữa, ánh mắt cũng đã khôi phục lại thần trí, Ngao Ly mừng rỡ “Tiểu Thất!”

Hai mắt Ngao Kiệt nhìn xuống Hồ Thập Bát được Ngao Ly phủ lên trên bảo vệ, bước đi có chút không vững, một đường té ngã xuống đất, lao đến bên cạnh Hồ Thập Bát ôm chặt lấy cơ thể hắn, tựa đầu cọ và cổ Thập Bát, mắt nhắm lại, mí mắt thật chặt môi, thân thể run rẩy không nói ra lời.

Tứ phía đôi chỗ phát ra tiếng nổ âm âm, Ngao Ly nhìn sang, liền thấy Lữ Đồng Tân cùng mấy vị trưởng lão Long tộc mình mấy toàn bụi đất, bộ dạng như thổ bạt thử từ trong đồng đất đá bước ra ngoài.

Lữ Đồng Tân phủi cát bụi dính trên người, mở mồm nói chuyện cũng phun ra toàn cát, sặc sụa ho khan “Kiếp Thần này giáng lôi gì mà bất ngờ muốn chết à! Khụ khụ khụ, xương cốt của ta đã lão lắm rồi a. . .Thập Bát với Thất Long Quân sao rồi?”

Ngao Ly phủi bụi trên người, tâm tình rất muốn mắng chửi người, y nói Kiếp Thần giúp đỡ, tên gia hỏa kia triệu hoán một phát thiên lôi oanh trời đến, ít ra cũng phải báo trước một tiếng a!!

Bất quá. . .Tiểu Thất cũng nhờ phát thiên lôi này đánh làm cho thức tỉnh.
. .này nói chung không tệ. . .

Cúi đầu nhìn, Ngao Ly vừa thấy đã choáng váng, Ngao Kiệt ôm Thập Bát, hai mắt cứ nhiên chảy hai hàng huyết lệ!

Lân tộc vốn không có nước mắt, nước mắt của bọn họ, cũng chính là sinh mệnh của bản thân. Hiện tại Ngao Kiệt chảy huyết lệ, cứ nhiên là độ mệnh cho Thập Bát!

Hai hàng huyết lệ đỏ sẫm phát ra ánh sáng, tích trên người Hồ Thập Bát, thấm thấu vào da thịt rồi biến mất không dấu vết, khí tức của Hồ Thập Bát cũng dần dần khôi phục, trong khi khí tức của Ngao Kiệt càng lúc càng suy yếu dần.

Ngao Ly hô to, Tiểu Thất đừng khóc, khóc nữa người nhất định chết chắc a!! Đủ rồi, đủ rồi! Thập Bát còn sống mà!!

Nhưng Ngao Kiệt không hề nghe thấy lời y, nhìn thấy huyết lệ kia vẫn còn tiếp tục chảy ra, Ngao Ly quyết định thật nhanh, nâng chưởng hung hăng vỗ một cái thật mạnh lên ót của Ngao Kiệt!

---

thất nữu bát oai : bảy vạn tám vạn, ý là không còn nguyên vẹn nữa

ngũ lôi oanh đỉnh vạn kiếp bất phục : = = bị năm cái lôi (sét) cùng lúc nã vào, vạn kiếp bất phục là vạn kiếp không thể thoát ra, không được trở lại bình thường

vĩnh thế bất kiến : mãi mãi không gặp lại (ừ biết 2 bạn này làm trò gì, toàn hại người hại bạn không, lên núi sống với kiến cho rồi đi)

tuyệt quyết tự tuyệt vu thế : tự quyết định tuyệt mạng mình

toái thạch đoạn mộc trần tiết : đá vụn, cây gãy, bụi cát

Chương 47

“Điện Lam cứu cứu. . .còn nói cái nữa không?”

Hồ Thập Bát tựa vào đầu giường, nhẹ giọng hỏi.

Ngao Ly bị hấn hỏi lắc lắc đầu “Hấn không hề nói lời nào về nguyên nhân những chuyện mà hấn đã làm, chỉ bảo ta truyền đạt lại những lời này cho người thôi. . .”

=====

Từ đại kiếp nạn đó cho đến nay, đã qua hơn bốn tháng. Hồ Thập Bát lần đó bị trọng thương nặng, nguy hiểm ở bờ vực sinh tử, nhưng được Ngao Ly cho hấn uống hai viên tiên đan cứu mạng mà Nam Cực Tiên Ông đã cho giúp bảo vệ tâm mạch, sau lại được Ngao Kiệt độ mệnh, vết nứt của hồ châu cũng được khép lại, xem như cứu về một cái mệnh.

Ngao Kiệt vốn dĩ mất Long châu, khẳng định không thể sống được.

Nhưng y vì thấy Hồ Thập Bát bị Hồ Điện Lam làm cho trọng thương, nộ cực công tâm, nhập ma đạo hóa thành ma long. Phải biết, một lần nhập ma đạo này coi như là một lần luân hồi, cũng xem như là một lần thoát thai hoá cốt.

Ngao Kiệt ngay lúc trở thành ma long, tự trong cơ thể sản sinh ra một viên Long châu mới, có điều viên Long châu này, long khí không thuần tịnh, mà là hỗn độn ma châu.

Lúc đó, Ngao Kiệt song nhãn huyết hồng, ma tính đại phát, không ai có thể chế trụ được, có điều Kiếp Thần oanh thiên lôi một phát đánh vào giúp

Ngao Kiệt khôi phục lại thần trí, nhưng là phải mau chóng đưa y trở về Thiên giới, đến Tây Tủy trì tẩy đi ma khí trên người, nếu muộn một chút, ma khí ăn mòn dần thì quả thực lúc ấy, mấy vị Long Quân là phải tự tay giết y a!

Mấy vị trưởng lão Long tộc rời đi trước, mang theo Ngao Kiệt bị Ngao Ly đánh ngất xỉu hồi Thiên giới đến Tây Tủy trì, Ngao Ly cùng Lữ Đồng Tân ôm Thập Bát thương lượng một hồi, xét tình huống hiện tại của Thập Bát, chẳng thể thượng thiên giới, cũng không thể hồi yêu giới. Đẳng cấp thượng thiên thì không đủ, lên không được. Còn hồi yêu giới? Vậy làm cách nào mà ăn nói với vị tuyệt phẩm mẫu thân của Thập Bát đây? Nhi tử nhà người ta lúc đi hảo hảo đứng thẳng lưng, chân chạy cời cời, vậy mà chỉ mới mấy ngày người lại ôm nhi tử nhà người ta trở lại, không phải muốn chết với nàng sao!?

Lữ Đồng Tân nhớ lại một màn ngày đó đến đề thân, Hồng Ngọc kia dùng cái dạng mẫu dạ xoa tiếp đón mình, vội giật mình hoảng hốt lắc đầu như trống bỏi nói, không trêu được, nương Thập Bát không thể trêu vào được. . . chúng ta tốt hơn hết là mang Thập Bát đến nhân gian tìm nơi nào yên tĩnh đi!

Nơi yên tĩnh a. . .

Ngao Ly vỗ trán cái bốp, lập tức nhớ đến tiểu mộc ốc ở Vân Thanh Sơn, thế là hai người mang Thập Bát đến Thanh Vân Sơn, để hẳn tự mình dần dần hồi phục lại.

=====

Ba ngày trước, Thập Bát lần đầu tiên tỉnh lại, mới vừa hơi hé hé mi mắt ra.

Ngao Ly vẫn luôn túc trực bên cạnh vừa mừng vừa sợ nhào lại, không đợi Hồ Thập Bát nói chuyện đã la một tràng như pháo nổ nói, Thập Bát

người đừng có lo lắng! Tiểu Thất rất là hảo, hiện tại đang ở Giáng Hà chi uyển chữa thương, vẫn bình an vô sự không có chuyện gì hết! Cứu cứu của người cũng vô lo, hiện tại đã bị Kiếp Thần mang đi phục tội rồi. Kiếp Thần là bằng hữu của hãn, chắc là sẽ không khó xử hãn đâu! Nương người ở yêu giới a, Lữ Đồng Tân bên đó cũng không có nói cái gì cho nàng nghe hết, mấy việc này càng không, chỉ là nói dối nàng bảo Tiểu Thất mang người đến Long tộc chơi thôi!

Hồ Thập Bát lúc mới tỉnh lại, trong lòng vẫn nặng trĩu lo lắng, nghe Ngũ Long Quân nói một hơi, tâm mới thả lỏng, nhẹ nhõm hẳn ra, sau đó lại nhắm mắt hôn mê, ngủ tới tận ba ngày sau mới tỉnh lại.

Lần này tỉnh lại, tinh thần đã khá hơn rất nhiều.

Ngao Ly uy nước cho Hồ Thập Bát uống rồi, mới cẩn thận đem hết những chuyện ngày đó đã xảy ra từ lúc bọn họ đến cho Thập Bát nghe, đương nhiên Ngao Ly là có giấu đi một vài tình tiết, tỷ dụ như Hồ Điện Lam đã tự hủy nguyên thần, quy về với cát bụi, vĩnh viễn cũng không thể đầu thai chuyển kiếp, tỷ như Tiểu Thất đổ huyết lệ độ mệnh cho Thập Bát. .

Ngao Ly cảm thấy, với thiên tính thiện lương như Thập Bát, tính cách lại có chút hướng nội, nói việc này cho hãn nghe chỉ khiến trong lòng hãn càng thêm khó chịu mà thôi.

Sau khi nói ngắn gọn xong, Ngao Ly có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đem lời Hồ Điện Lam nhắn với mình nói lại cho Hồ Thập Bát nghe.

Nghe Ngao Ly nói xong, Hồ Thập Bát cụp mi mắt, mãi một hồi lâu cũng chẳng cất tiếng nói lời nào, trong lòng lặng lẽ ngẫm ra một điều, Hồ Điện Lam không hề giống như lời mà y đã nói. . . đối với hãn không có chút tình cảm huyết thống nào. Thập Bát nhớ lại, lần đầu gặp Hồ Điện Lam là lúc ở hậu hoa viên nhà Lang công tử, lúc ấy hãn và Ngao Kiệt chỉ vừa mới biết

nhau, đều là không nhìn vừa mắt đối phương, quan hệ lúc đó không hề như bây giờ. Lúc ấy, Hồ Điện Lam cứu hãn, tất nhiên là vì phát hiện được, hãn là ngoại sanh của y, chứ không phải là vì lợi dụng mình chỉ để đoạt Long châu của Ngao Kiệt. . .

Nếu thực là như vậy thì. . . lý do là gì chứ?

Dù là cừu cừu Điện Lam có cái gì khổ sở bất đắc dĩ đi nữa, hết thảy những việc cừu cừu làm, khiến cho trật tự tam giới nhân thần yêu hứng chịu quấy nhiễu khủng khiếp như vậy, sinh linh tử thương vô số, như vậy. . . mọi lời giải thích có cũng chỉ là vô dụng, đến cuối cùng, cũng chỉ là một chữ ‘sai’.

Đạo lý ấy tuy rằng thông suốt, nhưng lúc nghe Ngao Ly bảo Hồ Điện Lam chưa chết, mà chỉ bị Kiếp Thần mang đi thì Hồ Thập Bát vẫn nhẹ nhàng thờ phào, trong lòng cũng ần ần suy nghĩ, nếu Kiếp Thần quả thật là bằng hữu của cừu cừu, vậy là lúc phán xét, có thể sẽ không khiến cậu hứng chịu quá nhiều khổ ải. . .

Là do người kia là cừu cừu của mình, mà bản thân cũng đã biết Ngao Kiệt an toàn vô sự, nên mới có lối suy nghĩ như thế sao. . .

Hồ Thập Bát khẽ cười thành tiếng, bản thân như vậy, quả thực rất ích kỷ a.

Ngao Ly nhìn Hồ Thập Bát cúi đầu im lặng, bộ dạng như vậy, nhìn cũng có thể phần nào đoán ra Thập Bát đang suy nghĩ cái gì, vì thế có chút ám chỉ than thở nói, là người, là thần hay yêu, trong lòng đều có lúc yếu ớt, chỉ cần một lúc dao động, một lúc do dự, đều sẽ bị tâm ma thừa dịp mà xâm nhập vào. . .

Nhớ lại Hồ Điện Lam ngày đó, Ngao Ly cũng ngăn cả người, thầm nghĩ Hồ Điện Lam kia quả là một kẻ ngoan đến nhường nào. . . hãn đối với người khác ngoan, đối với bản thân càng ngoan hơn! Mọi sự giống như đã

tính toán rất hảo, tới một khắc cuối cùng, cũng vẫn bình tĩnh như thế, chẳng loạn bước nào. . .

Hồi thần, lại tiếp tục nói “Mọi việc đều có trăm ngàn mặt khác nhau, người chỉ đứng ở một mặt mà nhìn, nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra mặt khác là cái dạng gì đâu. Hồ Điện Lam vì nguyên nhân gì mà hành động như vậy, hiện tại chúng ta đều chẳng ai rõ. . . cho nên cũng đừng đoán làm chi cho thêm rối rắm. Người bây giờ thân mình vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, đừng hao tổn tâm huyết quá. . . chuyện này chúng ta để sang một bên trước đi.” nói xong, đưa tay vỗ vai Thập Bát, ngữ khí đột nhiên trở nên nhẹ nhàng nói, chúng ta nói những chuyện vui vẻ khác đi~

Rồi bắt đầu mở to mắt kể chuyện cười cho hẳn nghe.

Hồ Thập Bát ổn định lại tinh thần, cảm thấy lời Ngao Ly nói quả thực là có đạo lý, không nghĩ đến Hồ Điện Lam nữa, nhưng đối với Ngao Kiệt thì. . . trong lòng vẫn còn nặng lo lắng, nhịn không được ngắt lời Ngao Ly đang thiên nam địa bắc nhằm chuyện “Ngao Kiệt. . . đại khái mất bao lâu mới có thể tẩy đi ma khí? Lúc tẩy tủy. . . có phải sẽ chịu nhiều đau khổ lắm không?”

Ngao Ly cười hắc hắc nói “Tiểu Thất lần này vậy mà coi như nhân họa đắc phúc. . . vốn hẳn cũng đã gần thiên tuế, sớm muộn cũng sẽ thoát bĩ hoán giác. Lúc trước có nói rồi đó, Long tộc chúng ta tuy rằng không có thiên kiếp, nhưng cứ năm trăm năm sẽ có một lần thoát bĩ hoán giác, tư vị thống khổ lúc ấy cũng không khác gì chết đi một lần. Lần này nhập ma, vì tẩy đi ma khí phải ngâm trong Tẩy Tủy trì, bì giác đều tự động bong ra, đau khổ phải chịu ít đi rất nhiều a ~! Người cứ yên tâm đi ~ mấy hôm trước Lữ Đồng Tân đến thăm chúng ta, còn nói với ta lúc hẳn đến thăm Tiểu Thất thì, Tiểu Thất trong Tẩy Tủy trì cứ liên tục nhảy dựng lên, bảo là không muốn ngâm trong Tẩy Tủy trì nữa, phải quay về Hãn Hải chi uyên để thưởng rượu, hẳn bảo đã từng hứa với người, về sau mỗi lần hóa hình đều phải nhường tửu cho người uống! Chỉ có điều. . .” Ngao Ly thở dài “Có lẽ

mấy chục năm, cũng có thể là mấy trăm năm. . .ma khí kia không biết phải mất bao lâu mới có thể hoàn toàn tẩy sạch a. . .”

Lời này quả thật Ngao Kiệt đã từng nói với mình. . .

Đêm đó, hai người ngồi trên mái nhà, dưới ánh trăng sáng rực, nhìn mình nở nụ cười rạng rỡ như tiểu hài tử, đối với mình nói, về sau rượu ta nhường đều cho người uống! Đều dành cho người uống hết!

Hồ Thập Bát tưởng tượng đến Ngao Kiệt ở Tây Túy trì làm mình làm mấy nói những lời này, nhẹ nhẹ nở nụ cười, đột nhiên cảm giác trên má lạnh lạnh, đưa tay sờ sờ, cứ nhiên trên mặt đã chảy nước mắt, không muốn Ngao Ly nhìn thấy bộ dáng mình khóc, vội vàng chùi đi nước mắt trên mặt, cúi đầu, nhẹ nhàng mở miệng nói

“Làm phiền Ngũ Long Quân hẳn với Ngao Kiệt, mặc kệ là bao lâu, Hồ Thập Bát chờ hẳn ở tiểu mộc ốc Thanh Vân Sơn.”

---

thoát bị hoán giác : lột da đổi sừng (= = coi tới đây giật mình, long đứng là gần với xà)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Sau đó, là bắt đầu chờ đợi.

Trong quãng thời gian chờ đợi đó, Hồ Thập Bát đã trồng rất nhiều hoa cỏ ở trước tiểu mộc ốc.

Hắn không rõ Ngao Kiệt có thích hoa hay không, nhưng cứ luôn có cảm giác, đến lúc Ngao Kiệt trở về tìm mình, nếu y nhìn thấy được một rừng hoa nở rộ đến rục rở kia, tâm tình có lẽ cảm thấy rất vui vẻ chẳng?

Ngao Ly ôm theo một đồng cao bính đứng sau lưng hắn lảm nhảm nói, hắn vui hay không ta ứ biết. . .bất quá chờ đến lúc Tiểu Thất trở về tìm người, mà người cứ ở trước mặt hắn giống như bây giờ, ngày ngày cứ lo chăm cho đám hoa cỏ này, hắn sẽ phát ghen lên, cái đấy ta khẳng định a. . .

Hồ Thập Nhị thì chống cằm nhìn Thập Bát đem giường gỗ từ trong tiểu mộc ốc khiêng ra trước, ngồi ở đó đống đống gõ gõ, nói Thập Bát a, sáng sớm ra người đã sung như vậy, không thấy mệt sao?

Hồ Thập Bát nói, ta có thấy mệt đâu a.

Thập Bát người không thấy buồn chán sao?

Hồ Thập Bát nói, có thấy buồn chán đâu a.

Hồ Thập Tứ ngồi ở bên cạnh rung đùi, bĩu môi nói đến hôm nay mới được mở rộng tầm mắt a, thật sự có kẻ chỉ vì một câu hứa hẹn liền ngồi chờ cả đời!

Hồ Thập Bát dùng đinh đóng cho chặt lại mỗi hở dưới chân giường, khề cười, không đáp trả.

Hồng Ngọc từ trong phòng đi ra, ôm theo một bồn y phục cùng sàng đan, chỉ huy Hồ Thập Nhị cùng Hồ Thập Tứ phụ tẩy giặt với mình, miệng thì thao thao bất tuyệt, Ngao Kiệt đúng là cái thứ chết tiệt đạii xui xẻo, ở trên trời trông nom Lão Long Quân thôi mà cũng có thể té nhào ngã gãy luôn cái chân. . .sau lại bắt đầu mắng mỏ Thiên đình, đường đi gì đâu mà không chịu tu sửa cho đàng hoàng, hại nhi tử nàng phải dờ lại ngày xuất giá (= =|| Ngao Kiệt té gãy chân, Hồng Ngọc tin. . .amen!)

Hồng Ngọc đến tận bây giờ vẫn không hề biết hồi ác chiến đã xảy ra giữa Hồ Thập Bát và Hồ Điện Lam. Hồ Thập Bát đã nhờ Ngao Ly gạt Hồng Ngọc, hấn sợ mẫu thân mình thương tâm, vì trong cảm nhận của Hồng Ngọc, Điện Lam ca ca của nàng hiện tại nhất định là đang chung sống cùng người định mệnh của mình tại một nơi thế ngoại đào nguyên, vô lo vô nhiễu.

Hồng Ngọc luôn ao ước được giống như Hồ Điện Lam vậy, thế nên Thập Bát không muốn cho nàng biết, hiện thực lại bi thương như thế.

Được Thập Bát nhờ vả, Ngao Ly cùng Lữ Đồng Tân luôn miệng đáp ứng, bảo Thập Bát cứ yên tâm, chuyện này không những nương người không biết, cam đoan ngoại trừ những người chứng kiến bọn ta ra, sẽ không còn bất cứ ai biết nữa.

Ngao Ly vốn cũng có tính toán trong lòng, việc này là phát sinh ở không gian hai trăm năm trước, ngoại trừ những người có mặt lúc đó ra, vốn dĩ cũng không có ai biết cả. Hơn nữa Hồ Điện Lam cũng đã chết, nghĩa tử là nghĩa tận, mọi chuyện lúc còn sống thôi thì xóa bỏ hết, đã chết mà cứ cố bám lấy chuyện của người ta nhai đi nhai lại không chịu tha thì còn đâu khí độ tiên gia nữa a. . .

Được rồi, chủ yếu là vì Hồ Điện Lam là cữu cữu của Hồ Thập Bát, cũng giống như Hồ Thập Bát không muốn nương mình thương tâm, bọn họ cũng không muốn thấy Thập Bát thương tâm a.

Qua một thời gian ngắn, Long tộc cùng Thiên giới có việc, thế là Ngao Ly cùng Lữ Đồng Tân lần lượt ly khai.

Còn lại Hồng Ngọc, ở được vài ngày, vốn dĩ nàng muốn lôi Thập Bát về yêu giới, nhưng thấy thần sắc Hồ THẬP Bát vẫn như bình thường, cả ngày khiêng cuốc lê ra lết vào, ở trước tiểu mộc ốc cuốc tới cuốc lui, đôi lúc còn xuống chân núi vào tập thị mua thức ăn này kia, nghiên cứu cách nấu nướng, cuộc sống bình đạm ngày ngày cứ trôi qua, cũng chẳng cần ai ở cùng, nhìn tựa hồ cũng có chút tư vị.

Vậy là cũng thấy yên lòng đi đôi chút, cùng Thập Nhị Thập Tứ trở về.

Đến cũng đến, rời đi cũng rời đi.

Chỉ còn lại một người, ngày ngày ở tiểu mộc ốc Thanh Vân Sơn.

Thập Bát cảm thấy ban ngày trôi qua tương đối hảo, bận bận rộn rộn việc này nọ, rời mặt trời cũng lặn xuống núi. . .

Còn đến khi đêm xuống, thời gian tựa hồ như đặc biệt dài ra. . .

Đêm vắng yên tĩnh, hẳn sẽ nhớ đến rất nhiều rất nhiều thứ, nghĩ đến rất nhiều việc, khi đó chẳng thể nào ngủ được.

Những lúc như vậy, Thập Bát sẽ cầm ngư can, chạy ra chỗ thâm đàm ở thác nước ngồi câu ngư, hoặc là an vị ở thạch đăng trước tiểu mộc ốc, lắng nghe tiếng lá trúc lay xào xạt trong gió.

Nhưng, khó chịu đựng nhất vẫn là những đêm đặc biệt, toàn thân Thập Bát đều nóng rực cả lên, so với lúc bình thường, nỗi nhớ về Ngao Kiệt lại

càng nung nấu nhiều hơn gấp trăm ngàn vạn lần, huyết toàn thân không ngừng sôi trào gào thét.

Mỗi lần như vậy, Hồ Thập Bát sẽ hóa trở lại hồ hình, liều mạng mà chạy băng khắp núi đồi Thanh Vân Sơn, mãi cho đến khi luồng nhiệt khí nung nóng cơ thể kia tản đi, cảm giác sôi trào trong huyết quản dần khôi phục lại bình thường, hãn mới ngã khuyu người xuống mặt đất, thở dốc từng đợt, mắt nhắm chặt lại.

Ngao Kiệt, Ngao Kiệt. . . người mau trở về đi. . .

=====

Chính xác là đã bao lâu rồi qua rồi nhỉ?

Hồ Thập Bát không còn nhớ nổi nữa.

Hắn chỉ nhớ rõ, mới đầu, thi thoảng hắn sẽ xuống núi đến Tửu Lô của Đường chưởng quỹ mua một ít rượu, hay cùng Đường chưởng quỹ tâm sự cho qua ngày. . .

Rồi sau đó, Đường chưởng quỹ trở nên già đi, tửu lô kia truyền cho nhi tử của Đường chưởng quỹ tiếp quản, rồi sau đó nữa, nhi tử của Đường chưởng quỹ cũng già đi. . .

Lại qua thêm mấy mươi năm, nhân gian nổi lên chiến loạn phân tranh, sau khi bình loạn, giang sơn ở nhân gian lại sửa họ tộc cai trị.

Nhật thăng nguyệt lạc, hoa khai hoa tạ.

Thiên địa vờn vợi, chớp mắt một cái, đã là một trăm năm mươi năm sau.

=====

“Thập Bát ca! Thập Bát ca, mở cửa mau a!!”

Hồ Thập Bát ôm gối, đang ngủ ngon lành, chợt nghe cửa trước tiều mặc ốc bị ai đó gõ rầm rầm mấy cái liên tục, thực sự chẳng muốn đếm xỉa chút nào, nhưng thanh âm đập của này không hề thối chí nản lòng, rất có phong cách ‘nếu người không mở cửa ra, ta sẽ đứng đây đập đến thiên hoang địa lão cho coi’, bó tay đầu hàng, rớt cuộc ngồi dậy, mặc y phục vào cho hảo rồi mới ra mở cửa.

Cửa vừa mới mở ra, một thân ảnh kiều tiều liền ngã nhào vào lòng Hồ Thập Bát.

Tiểu cô nương trong lòng vốn là đang lo lắng, định dùng thân mình tông cửa xông vào, kết quả không đợi nàng tông vào, Hồ Thập Bát đã mở cửa ra trước, thế là nàng liền xông luôn vào lòng Hồ Thập Bát.

Ngẩng đầu, nhìn gương mặt phóng đại của Hồ Thập Bát trước mặt, tiểu cô nương ngay lập tức liền ngây dại, si ngốc mà nghĩ, Thập Bát ca dù là mới thức dậy, chưa sơ tẩy gì cả, nhưng cũng vẫn suât đến như vậy a ~~~

Hồ Thập Bát nhìn một đôi mắt to chớp chớp hai quả tim hồng trước mặt mình, trong lòng thầm ôm trán thở dài.

“Hoa cô nương, mới sáng sớm đã có chuyện gì vậy. . .”

Ân ~~ giọng nói Thập Bát ca lúc sáng sớm thật là trầm nha, có chút khàn khàn nữa, thiệt là dễ nghe hết sức ~~

=====

Vị Hoa cô nương đang đứng nhìn đến si mê Hồ Thập Bát nhà ta, khụ. . . nàng họ Hoa, tên là Si, có thể coi như đóa đào hoa rụng mà Thập Bát bị dính phải trong thời gian một trăm năm mươi năm chờ đợi Ngao Kiệt = =

Nếu muốn hỏi, tự hồi nào mà bên cạnh Thập Bát lòi ra một vị Hoa Si cô nương a, cái này nói ra thiệt là dài dòng ~

Đại khái khoảng năm sáu chục năm về trước, Hồ Thập Nhị cùng Hồ Thập Tứ chạy đến tập thị cận Thanh Vân Sơn, mở một bố trang, sinh ý coi như cũng kha khá.

Hồ Thập Nhị nói với Hồ Thập Bát, nếu như Thất Long Quân kia mà có bất ngờ trở lại a, nơi này cũng rất gần đỉnh Thanh Vân Sơn, khí tức của người ở dù có ở bố trang của chúng ta thì đứng ở Thanh Vân Sơn cũng cảm nhận được a, người đừng cứ rúc trong tiểu mộc ốc mãi nữa, có thời gian thì đến bố trang giúp chúng ta làm mấy việc lật vật đi.

Thập Nhị tỷ nhà mình cũng đã mở lời nói như vậy, mà dù gì thì Thập Bát cũng hiện tại cũng là một kẻ nhân rồi, thế là xuống núi đến bố trang giúp đỡ hai người kia vài việc vặt, tiếp đãi khách nhân.

Hồ Thập Bát thân tư đỉnh bạt tu trường, luận tướng mạo, lấy tiêu chuẩn của nhân loại mà nói, tuyệt đối là anh tuấn, còn mặc y phục do Thập Nhị Thập Tứ làm ra, sau đó bước ra đứng trước cửa điếm, nhìn chẳng khác gì biển quảng cáo sống a ~!

Lắm đại cô nương, tiểu tức phụ ngay lập tức bị hấp thu hút mà đến nơi này, có vị muốn mua y phục cho tướng công nhà mình, chỉ vào Thập Bát, nước miếng ròn ròn nói “Ta muốn bộ y phục vị công tử này đang mặc. . .”

Hồ Thập Nhị bảo, vị đại thẩm này, người lau nước miếng trước cái ha ~ lấy chiều cao thân thể tướng công ngài, mặc cái này vào rộng thùng thình a ~!

Đại thẩm nói, không sao không sao cả ~ ta để dành cũng được mà ~~

Còn có vài tiểu hỏa tử tướng mạo phong thái giống đại cô nương cũng thích đến điếm, quần lấy Hồ Thập Bát, bằng mọi giá phải nhận Thập Bát làm ca. . .

Hồ Thập Tứ nhìn Hồ Thập Bát bị đoàn người vây quanh giống như chúng tinh phùng nguyệt, mở to mắt hết hồn, nói “Thiệt không ngờ nha, Hồ Thập Bát ở yêu giới chẳng ai thèm nhìn, vậy mà đến nhân giới lại nổi như vậy a ~”

Hồ Thập Nhị nhận đơn đặt hàng đến mỗi tay, vui mừng nói “Không chỉ ở nhân giới đâu ~ người không nhận ra Thập Bát cũng rất được mấy vị thần tiên hoan nghênh sao?”

Hồ Thập Tứ chua chát nói phải đó, đây là vì sao vậy a. . . Thập Bát, năm đó nếu người rời khỏi yêu giới sớm một chút, dám chùng đã sớm thành thân, có một đồng nhi tử rồi a ~!

Hồ Thập Bát vừa mới tiễn khách nhân ra cửa, nghe thấy Hồ Thập Tứ nói vậy liền quay đầu lại nhìn nàng, hỏi : Hử? Thập Tứ tỷ sao lại nói vậy?

Hồ Thập Nhị vỗ vai Hồ Thập Tứ, thán một hơi “Thập Bát nhà chúng ta a. . .không phải khen chứ, chẳng khác chi cái đầu gỗ, dù cho nó có rời yêu giới sớm cỡ nào đi nữa, trước khi chưa gặp được vị Thất Long Quân kia thì nó cũng sẽ không khai hoa nở nhụy đâu. . .người nhìn xem bộ dạng nó gốc đến giống cái gì chứ. . .”

Hồ Thập Tứ nghe Hồ Thập Nhị nói vậy, lại xoay sang nhìn Hồ Thập Bát được hằng hà sa số người vây quanh bằng cặp mắt ái mộ, nhưng lại ngu ngu ngơ ngơ, không khỏi có điểm đồng tình, bắt đầu cảm thấy thương tâm cho những tâm hồn thiếu nữ nhân loại trôi theo dòng nước.

Vì có Thập Bát nên số nữ khách nhân đến cũng nhiều hơn.

Có thể kiếm tiền, ai mà không muốn kiếm chứ?

Thế là Thập Nhị liền bắt Thập Bát mỗi ngày đều đến điểm đi tới đi lui.

Ngày đó, Thập Bát vừa giúp Thập Nhị làm những việc vặt trong điểm xong, nhìn lại đã thấy trời cũng muốn tối rồi. Tuy là biết Ngao Kiệt chắc chắn chưa trở về, nhưng Thập Bát vẫn theo thói quen, trở về tiểu mộc ốc ở Thanh Vân Sơn nghỉ ngơi.

Dạ phong hiu hiu, khoang mũi tràn ngập hương khí cỏ cây, Hồ Thập Bát chậm rãi bước đi trên tiểu lộ trong núi.

Ấn ấn đầu đó vang lên âm thanh hỗn tạp huyền não từ xa xa truyền đến.

Hồ Thập Bát nhìn lại, khê cười, nguyên lại lại là Quỷ tập. Quá một trăm năm qua đi, năm nay lại xuất hiện tại Thanh Vân Sơn.

Hồ Thập Bát đứng trong bóng tối, nhìn những ánh đèn xa xa của Quỷ tập, bất giác nhớ đến lần đó cùng Ngao Kiệt đả Quỷ tập. . .

Lần ấy, còn gặp được Điện Lam cữu cữu. . . nghĩ đến Hồ Điện Lam, trong lòng Hồ Thập Bát vô thức dâng lên một trận khổ sở, từ đó đến nay vẫn chẳng có tin tức gì, không biết hiện tại cữu cữu như thế nào. . .

Cúi đầu, vừa nghĩ ngợi vừa rảo bước trở về thì, đại hiệp Hồ Thập Bát của chúng ta, lần thứ n đụng phải trích đoạn ác yêu cường thường yêu nữ =

Ở nhân gian a ~ có kẻ thích làm ác nhân. Làm ác nhân nhiều cái thú lắm a, không cần chú ý cái lương tâm khi gì, không cần bận tâm đến cảm nhận của người khác, không bị trói buộc bởi cái gì quy tắc cái gì đạo nghĩa, muốn làm gì thì cứ việc làm thôi ~

Ở yêu giới, cũng có yêu thích làm ác yêu, lý do cũng giống như trên ~

Hiện tại, trước mắt là có mấy ác yêu đang vây quanh một tiểu hoa tinh nho nhỏ đang run rẩy, mấy ác yêu kia mở mồm xuất ra lời thoại vạn niên bất biến “Oa ha ha ha ~ tiểu nương tử người kêu a kêu a ~ người kêu nát cổ

họng cũng không có ai tới cứu người đâu ~ (Thiên Âm : câu này bà dùng mấy lần rồi? Hầu : trông xa xăm)

Hoa Si, sơn trà hoa tinh, bị sáu tên yêu quái cố ý muốn kiếm chuyện vây xung quanh, vừa run rẩy vừa kêu cứu, vừa khóc nước mắt.

Vốn là, nàng đã có hơn ba trăm năm đạo hạnh, gặp loại chuyện này theo lý thuyết mà nói, không đánh lại cũng có thể chống cự được một chút, nhưng mà a. . .nàng đã đem hết thảy công lực đạo hạnh của mình, hết thảy đổ dồn vào để biến mỹ dung mạo của mình cùng mị thuật. Pháp lực ư? nửa điểm cũng chả có.

Không có pháp lực, chứ lá gan thì thiệt là to. Một thân một mình, không bằng hữu không thân thích, tự chạy đến Quỷ tập chơi, kết quả bị vài tên yêu quái nhìn trúng, sau bị bịt mồm lại kéo đến Thanh Vân Sơn này, bọn yêu quái bốn phía vây quanh, nước miếng chảy ròng ròng, muốn làm chuyện bất lương.

Hoa Si quỳ rạp trên mặt đất, lệ tuôn như suối, trong lòng lặng lẽ kêu gào, thiên a~~~ không ngờ kiều hoa như ta hôm nay lại bị mấy tên yêu quái sừ ác này hái xuống ~~ thật sự là thiên đố hồng nhan a hư hư hư hư hư.

“Chuyện đến nước này, ta cũng không cầu có thể đào thoát thăng thiên, chỉ cầu sáu vị đây. . có thể nào biến dung mạo trở nên anh tuấn một chút được không TUT”

Sáu tên yêu quái nghe xong lời kia của Hoa Si cô nương, giận tím mặt quát, xú nha đầu, người dám chê bai bộ dạng đại gia đây khó coi! Chờ người thành nữ nhân của đại gia người sẽ biết đại gia hảo như thế nào!

Nói xong liền dùng tay xé y thủ của Hoa Si, Hoa Si nhắm mắt lại, vừa khóc hu hu vừa oán thán bản thân thiệt là bất hạnh quá đi mà, đột nhiên cảm thấy bện cạnh như có cuồng phong thổi qua, vài tiếng kêu thảm thiết rú lên.

Nàng mở mắt ra, chỉ thấy một thân ảnh cao gầy hộ tại trước mặt mình, ai đó đưa lưng về phía nàng, tam quyền lưỡng cước đập cho bọn yêu quái kia kêu cha khóc mẹ gào rú chạy đi.

Người nọ quay lại, phát ti phiêu dương, mi nhân tu trường, ngạch đầu quang khiến, toàn thân đều được bao phủ bởi quang hoa lam sắc nhàn nhạt của nguyệt lượng (= = đây là tự nhỏ này tô điểm cho Thập Bát đẹp ngây ngất thôi. . .)

Người nọ ôn hòa nhìn nàng cười nói “Cô nương, nàng không sao chứ?”

Bạch . . . mã . . . vương . . . tử . . . a a a ! !

Hồ Thập Bát hiện tại đã hơn bốn trăm tuổi, bởi vì tính cách hãn hào hiệp trượng nghĩa, rất thích thấy chuyện bất bình thì thò tay nhúng vào, người cùng yêu được hãn cứu không được một vạn cũng đã có chín ngàn!

Nhưng có điều, năm mơ hãn cũng không ngờ. . . tối hôm nay, hãn là đi đêm có ngày gặp ma, bị lật thuyền trong mương! !

Vị cô nương quỳ mọp trên mặt đất mở to hai mắt, ánh nhìn hướng về Thập Bát phóng ra một đạo quang mang làm Thập Bát cảm thấy toàn thân rét run!

Hồ Thập Bát lùi người lại định rời đi ngay, nhưng. . . đã quá muộn!

Vị cô nương kiều hoa kia một phen túm chặt lấy tay áo của hãn, gào rú khàn giọng hét to một tiếng “Ân công!! Hãy để tiểu nữ tử lấy thân báo đáp ngài đi đi đi đi đi!!”

“Ta không cần a- ! ! !”

. . .

Ngay lúc đó, Hồ Thập Bát đã la làng lên tiếng cự tuyệt, nhưng là hoàn toàn vô dụng.

Từ lần đó về sau, vị cô nương kia như con miết cắn chặt lấy Thập Bát, bò bò bò lên.

Ác mộng của Thập Bát, chính thức bắt đầu kể từ đây. . .

Đêm đó, Thập Bát không hề dám hé nửa lời nói mấy câu như “nhà cô nương ở đâu, tại hạ đưa cô nương về” đại loại như vậy, mà trực tiếp liên tục vừa chạy vừa nhảy đào tẩu, men theo đường trở về tểu mộc ốc, trong tâm kinh hoàn không ngớt, thấy cô nương kia không có truy đuổi theo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm hô, may quá may quá.

Kết quả, sáng hôm sau vừa mở cửa, liền thấy vị cô nương hoa tình kia ôm theo một bồn sơn trà hoa, nói thiếp sinh là người của ân nhân, chết làm quý của ân nhân, thiếp phải bồi ân nhân ca ca cùng nhau ngụ một chỗ ~

Thập Bát bị nàng nói một hơi mộ tràng, ngay cả dấu câu cũng không thềm dùng làm đầu óc loạn đến choáng váng, lập tức nói dừng dừng dừng, ta không đồng ý! Hào ý của cô nương tại hạ xin nhận, nàng vẫn là nên trở về đi! Ta thật sự không cần nàng lấy thân báo đáp gì hết!

Nói xong đóng cửa lại cái rầm, sau đó chui cửa sổ chạy trốn đến điểm của Thập Nhị né vài ngày, mới nghĩ vị cô nương kia hẳn là thấy khó mà lui, đã đi rồi nhờ?

Kết quả, vừa trở về đã thấy, thiệt quá hảo, vị cô nương kia mất nước nghiêm trọng xỉu tại trước cửa tiểu mộc ốc, phơi nắng đến khô quắt quéo. Hồ Thập Bát thấy nàng cư nhiên để bản thể của mình ngay dưới cửa sổ, sơn trà thích âm không thích dương, làm như vậy không phải là muốn chết sao?

Hồ Thập Bát chung quy cũng không đành lòng cứ vậy mà sút nàng đi, bó tay đầu hàng, chấp nhận số phận đem bồn sơn trà hoa kia đến nơi râm

mát ở bên cạnh tiểu mộc ốc, còn cẩn thận trồng vào bồn hoa, hảo hảo tưới nước bón phân cho nó, nói chung là cứ trì hoãn chờ tới khi nàng bình phục lại, kết quả là bị hoãn tới bây giờ. . . rốt cuộc bị nàng ra sức quăn a quăn lầy, vùng ra thế nào cũng vùng không được.

Màn trần thuật về vị Hoa Si cô nương tới đây xin kết thúc, màn ảnh xin phép dời đến hiện tại.

=====

Nhìn nét mặt mê dại của Hoa Si, Hồ Thập Bát nhìn không được lay nàng tỉnh “Mới sáng sớm ra đã nháo nhào làm ta tỉnh dậy, đừng nói chỉ để ngăn người nhìn ta như vậy a? Có chuyện gì nói mau a!”

“A!” Hoa Si cô nương lúc này mới có phản ứng trở lại, chỉ về phía sau lớn tiếng nói “Thập Bát ca! Người người người người người nhìn lên trời đi! !”

Thập Bát nhìn theo phía nàng chỉ– chỉ thấy trên bầu trời vốn thoáng đãng của Thanh Vân Sơn cư nhiên xuất hiện dị tượng! Tầng mây chậm rãi xoay tròn hình xoắn ốc. . . (chi tiết cụ thể, thỉnh tham khảo màn miêu tả Lữ Đồng Tân hạ phàm đến yêu giới đề thân)

Tim Hồ Thập Bát bỗng dưng bắt đầu đập thành thịch như điên, đây. . . đây chẳng lẽ là Ngao Kiệt trở lại sao?

Lập tức không thèm dây dưa với Hoa Si nữa, vội vàng chạy qua.

Ân, kim quang tán đi, đỉnh núi Thanh Vân Sơn xuất hiện một đồng thần tiên.

Lữ Đồng Tân cùng Ngao Ly chạy đến trước mặt Hồ Thập Bát, chấp tay nói, Thập Bát khí sắc không tệ a ~~~ lại đây lại đây, đây đều là thần tiên trên Thiên giới nha, mấy đại gia hỏa này đều muốn đến nhìn người thử a,

nên ta dẫn bọn họ đến đây ~~ để ta giới thiệu một lượt ~~ mấy vị này là a b c trong Bát tiên nè. . .mấy vị này là x y z trong Thất tiên nữ nè. . .còn đây là bằng hữu của ta, Nam Cực Tiên Ông, Thái Bạch Kim Tinh. . .

Ngao Ly cũng giới thiệu, đây là Phụ quân của ta. . .

Lão Long Quân nhìn Hồ Thập Bát, vuốt vuốt râu cười ha hả, phi thường vừa lòng.

Đây là Nhị ca. . .này là Tam ca của ta. . .Ngao Ly còn chưa dứt lời, một thân hồng ảnh đứng sau lưng đám người nọ đã sớm không có kiên nhẫn chờ, tiến lên một bước đẩy y sang một bên, đứng trước mặt Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát lúc đầu là vừa thi lễ với các vị thượng tiên được giới thiệu, vừa trộm dùng mắt nhìn lướt qua một lượt các vị tiên để tìm kiếm bóng dáng Ngao Kiệt, nhưng mà khiến hấn thất vọng là, giữa vô số các vị thần tiên, lại chẳng có bóng dáng Ngao Kiệt đâu!

Hồ Thập Bát cảm nhận được khí tức của Ngao Kiệt, nhưng có điều lần này các vị Long Quân tới hơi bị nhều, khí tức đều là đan xen vào nhau, căn bản không thể nhận rõ ra được. Hồ Thập Bát cắn chặt răng, nhịn không được, muốn lên tiếng hỏi Ngũ Long Quân, Ngao Kiệt không có đến sao?

Vừa định mở miệng thì đột nhiên, trước mặt lóe lên một thân hồng ảnh, Ngũ Long Quân bay ra ngoài, một người như một đoàn liệt hỏa đứng trước mặt hấn.

Người này, Hồ Thập Bát chưa từng gặp qua. . .

Vóc dáng y rất cao ráo, so với Thập Bát còn cao hơn nữa cái đầu.

Trường phát đỏ rực như lửa, gương mặt tu mi phượng mục, trong nét tuấn mỹ lại toát ra một cỗ khí phách, khiến người khác chỉ cần nhìn thoáng qua một cái, ngay lập tức chẳng thể dời đi được tầm mắt, chỉ có điều hiện

tại gương mặt tuyệt mỹ kia lại hiện ra cái vẻ xú kiếm chẳng thua gì dạ xoa, một đôi nhãn mâu lưu kim sắc nộ trừng nhìn Hồ Thập Bát, không thềm nói lời nào.

Khí tức này. . .thực xa lạ. . .nhưng tại sao. . .

Hồ Thập Bát nhìn người trước mặt đang mím môi nộ trừng nhìn hẩn, bất giác há hốc mồm, tựa như là cùng lúc mở miệng với người như đám lửa kia

“Ngao Kiệt!”

“Cái thứ kia là ai!!!”

---

vô lo vô nhiễm : không có gì lo lắng, không có gì quấy nhiễu

ngư can : giỏ cá / câu ngư : câu cá

Nhật thăng nguyệt lạc, hoa khai hoa tạ : mặt trời lên, mặt trăng lặn, hoa nở rồi lại tàn

thiên hoang địa lão : thời gian dài đằng đằng, lâu như trời đất

bổ trang : cửa hàng bán quần áo

thân tư đỉnh bạt tu trường : tướng tá cao rao cân đối

phát ti phiêu dương, mi nhãn tu trường, ngạch đầu quang khiến : tóc bay phấp phới, lông mày, mắt đều dài + thêm cái trán nhìn đợp, phẳng, sáng nữa (không hiểu trán phẳng thì liên quan gì tới diện mạo chứ)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Ngao Kiệt rốt cuộc đã ngâm trong Tây Tủy trì bao lâu, chẳng ai biết, dù sao phía trên Tây Tủy trì có một kết giới rất lớn cảm ứng được ma khí, chỉ cần trên cơ thể của người còn ma khí, vậy là không thể nào thoát ra được.

Hôm nay, lúc trời vẫn còn chưa sáng hẳn, Thần Quan trông coi Tây Tủy trì vẫn còn đang mơ mơ màng màng say ngủ, chợt nghe từ phía Tây Tủy trì truyền đến tiếng nổ ù ù ù ù liên tiếp vang lên, Thần Quan kia không thèm suy nghĩ cũng biết chắc chắn là vị Thất Long Quân của Long tộc lại quậy nháo trong trì.

Thần Quan trong lòng nhin không được lại ca cẩm : quá đáng hết sức! Từ lúc vị Thất Long Quân này bị nhốt trong Tây Tủy trì đến nay, hẳn chưa từng ngủ được giấc nào yên ổn!

Vị Thất Long Quân này, chẳng hề biết sớm hay tối, lúc nào cũng quậy nháo gây rối hết a! Phải biết, phàm đã nhập ma bị giam vào Tây Tủy trì, ở bên trong bị trì thủy tịnh hòa khí tức chu thân, đó đã là một chuyện rất khó chịu rồi, lúc mới vào còn có sức để nháo vài ngày, nhưng mà quá thêm vài ngày, là ai cũng đều bị giày vò đến chẳng còn sức lực đâu nữa, có mấy ai giống được như Thất Long Quân này, tinh lực tràn đầy như vậy, ngày này quang thán nọ sang năm kia mà kiên trì bền bỉ không ngừng quậy nháo như vậy tận một trăm năm mười năm, thiệt sự hiếm thấy a! Ngài không biết cái chi gọi là mệt sao?

Ầm ỉ lớn như vậy, cũng chẳng có cách nào ngủ tiếp, Thần Quan dụi mắt rồi bò dậy, đi đến gần Tây Tủy trì, vừa đến đã nhìn thấy, Ngao Kiệt ở trong

Tây Tủy trì không ngừng quấy đuôi, hết như đang quất roi, quất âm âm vào kết giới.

Thần Quan nọ thở dài nói, Thất Long Quân a, ngài cũng đừng có lao lực nữa, chỉ cần trên người ngài còn ma khí, kết giới này sẽ không mở ra đâu. Ngài ngắm xem, ngài cứ ngày ngày nháo như vậy có tác dụng gì sao, có tác dụng gì sao?

Y ở đó đứng lải nhải, còn Ngao Kiệt ở trong trường ra cái mặt xú kiể, giống như không nghe thấy lời y nói, cái đuôi cực đại lại vẩy mạnh một phát nữa, vang lên một tiếng âm thật lớn. Kết giới phía trên Tây Tủy trì cư nhiên bị cú vẩy này làm chấn động đến lung lay một chút.

Thần Quan há to miệng ngu cả người, này này này này. . .mới này là cái gì vậy? Kết giới bị chấn động sao? Thiên a, tình huống này từ trước đến giờ chưa từng xảy ra a, Thất Long Quân cư nhiên làm kết giới bị chấn động !!!

Thần Quan lúc bấy giờ toàn thân đổ đầy lãnh hãn, trong lòng hô to làm sao bây giờ? Kết giới Tây Tủy trì tuy luôn luôn vang danh là vững chắc, cho tới bây giờ đều chưa từng có gì bất ổn, nhưng mà sự, không sợ nhất vạn, chỉ là sợ vạn nhất a. Vạn nhất vị Thất long Quân này từ trong lao ra, ma khí chưa tan, nhìn mình không vừa mắt, há mồm nuốt luôn thì. . .

Rùng mình một cái, Thần Quan lập tức phái hạ nhân kẻ đến Giáng Hà chi uyên thông báo, kẻ đến thiên đình thông báo.

=====

Thiên binh được phái đến Giáng Hà chi uyên vừa mới rời đi không bao lâu, liền tình cờ gặp được Ngao Ly cùng với mấy vị Long Quân khác của Long tộc đang hướng đến, nhìn thấy liền mừng rỡ vội hỏi, các vị Long Quân tới thật đúng lúc, tình hình nghiêm trọng lắm a! Thất Long Quân hình như là đang cố rời khỏi Tây Tủy trì.

Nói ra cũng khéo, từ tối hôm qua, Cửu Long Quân cũng bắt đầu nháo loạn đòi đi gặp Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt bị giam ở Tây Tuyền trì một trăm năm mươi năm, Cửu Long Quân một lần cũng chưa từng được đến gặp. Không phải y không muốn đi, là không ai cho y đi.

Cửu Long Quân là kẻ ái mộ Thất ca điên cuồng, điều này ai ai cũng biết. Tất cả đều đồng dạng một suy nghĩ, vạn nhất Tiểu Cửu đến đó rồi, nhìn thấy Tiểu Thất bị giam giữ trong trì, kích động một phát nói, Thất ca đệ cứu huynh ra! Sau đó liền hung hăng đập phá trì, tuy là đập cũng không xi nhê gì, nhưng việc này mà truyền ra thì dọa người a ~!!

Cho nên, trên dưới Long tộc, ai cũng bảo nhau phải trông chừng Tiểu Cửu, không cho y đến.

Đến tối qua, rốt cuộc Tiểu Cửu nhịn hết nổi rồi, nổi điên lên quát, các người nếu dám ngăn cản không cho ta đi, ta cũng nhập ma, nhập ma rồi ta cũng phải vào Tây Tuyền trì, đến lúc đó có thể gặp Thất ca!!

Tiểu Cửu a, là kẻ nói được làm được đó nha.

Mấy vị Long Quân khác nghe thấy vậy đều hô, được rồi, cũng đã một trăm năm mươi năm, nếu không để nó đi gặp thì cũng quá bất công đi, cùng lắm thì tất cả đều đến, lỡ có sự bất trắc thì tất cả cùng nhau xông lên, chẳng lẽ không đè Tiểu Cửu xuống được sao?

Thế là mỗi người một lời, khuyên khuyên bảo bảo, cuối cùng cũng khiến Tiểu Cửu nhẫn đứng hừng đông, vài vị Long Quân thu xếp một chút, rồi cùng nhau đến đây.

Từ xa đã nghe thấy tiếng ầm ầm từ Tây Tuyền trì vọng đến, mấy vị Long Quân đều cười cười nói, không có gì, không có gì đâu, đây là Tiểu Thất ở trong trì tát nước đó mà. . .

Đang nói, liền thấy tiêu thiên binh hoảng hoảng hốt hốt chạy lại đây.

Thiên binh còn chưa nói được lời nào, đã nghe thấy từ phía Tây Tuyền trì vọng lại một tiếng vang thật lớn như thiên băng địa liệt, ngay lập tức run lên một cái rồi té xỉu.

Mấy vị Long Quân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mảnh kết giới bích lục sắc bị nổ văng tung tóe, những mảnh vỡ kết giới bích lục sắc bay tứ tung trong không khí hệt như cơn mưa hoa, từ trong vầng kim sắc quang mang, cự long kim hồng sắc từ trong nước vọt lên lao ra ngoài không trung, làm cho vọt nước bắn tung khắp nơi, cự long kia trên một thân kim hồng lân phiến quẫy mình, trào sinh tường vân, mục vận kim quang, uy phong hết sức!

Tiêu Thất!

Mấy vị Long Quân đều lắp bắp kinh hãi, ngay lập tức không do dự, hóa hình phóng qua.

Ngao Kiệt lao ra khỏi kết giới, dừng lại ở không trung một chút, rồi quẫy đuôi hướng về phía nhân giới, chợt trước mắt lóe ra vài đại quang ảnh, mấy vị huynh đệ nhà y đều đã hóa long hình ngăn trước mặt.

Ngao Kiệt trừng nhãn mâu lưu kim sắc, mở miệng tức giận nói “Tránh ra!”

Ngao Ly ngăn cản hẳn “Người đi đâu?”

“Thanh Vân Sơn!”

“Tìm Hồ Thập Bát?”

Ngao Kiệt không trả lời, chỉ là trừng mắt nhìn Ngao Ly, ánh mắt rõ ràng đã trả lời thay, ngụ ý “cái đó còn phải hỏi!”

Ngao Ly thấy Ngao Kiệt như vậy, có chút không yên lòng. Đều bảo, Tẩy Tủy trì chỉ khi nào ma khí chu thân tẩy hết mới có thể ra ngoài, Ngao Kiệt đây là đánh nát kết giới tự mình ra, vậy tức là vẫn chưa tẩy xong sao? Vạn nhất chưa tẩy xong, lại bị ma tính phản thực, làm ca ca như chúng ta cũng không đành lòng xuống tay với chính thân đệ đệ mình a ~

Thế là đảo mắt một cái nói, Tiểu Thất a người đừng gấp gáp quá, người trong trì ngâm cũng đã hơn một trăm năm rồi, cũng đã nhiều đó năm rồi, bây giờ người nhìn thời gian đi, ở nhân giới đã là nửa đêm, người y quan không chính tề lại lập tức đến Thanh Vân Sơn, để Thập Bát thấy người như vậy, mặt mũi đâu, thể diện còn đâu nữa a. Tóm lại người trước tiên đi đổi y phục đã, sửa sang lại y phục, ăn mặc cho chính tề rồi mới đi gặp Thập Bát a!

Ngao Kiệt một mặt nghe Ngao Ly nói chuyện, nghe chút đã thấy mất kiên nhẫn quấy đuôi định đi. Ngao Ly thấy thế, đành phải nói tiếp “Hơn nữa, Phụ quân cũng rất lo lắng cho người, trước tiên về Long tộc gặp người đi, sau đó mới tìm Thập Bát được không?”

Đến Lão Long Quân cũng lôi ra làm cố rồi, thế là Ngao Kiệt cúi đầu nghĩ nghĩ một hồi, rốt cuộc vẫn là gật đầu ưng thuận, ta trước trở về gặp Phụ quân.

Nói xong, tất cả đều hạ xuống hóa trở về nhân hình.

Vài vị Long gia ca ca nhìn nhân hình của Ngao Kiệt, tròn tròn mắt.

“Tiểu. . .Tiểu Thất?”

“Thất. . .Thất ca?”

Ngao Kiệt nhìn biểu tình của mấy vị ca ca đệ đệ của mình, cảm thấy rất chi là mặt mình kỳ diệu.

“Mau mau mau! Ai có gương soi đem ra!”

Kẻ tối ái mỹ, lão bát ngay lập tức xuất gương ra, đưa đến trước mặt Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt nhìn chính hình ảnh của mình trong gương, cũng choáng váng, nhìn hồi lâu mới ngẩng đầu hỏi mọi người “Ai đây?”

Diện mạo thay đổi, khí tức thay đổi. . .

Tiểu Cửu rơm rớm nước mắt, mấy vị Long Quân khác đều chớp chớp mắt nói, Tiểu Thất a. . .ta dám cá hiện tại, dù có là Phụ quân đi nữa, nhìn người cũng chắc chắn là không nhận ra người là nhi tử của người đâu nha. . .

=====

Bên này, đám gia huynh đệ Ngao Ly dẫn Ngao Kiệt trở về Giáng Hà chi uyên, phía bên kia Thiên đình, chư vị thần tiên cũng nhận được tin tức, đều chạy đến xem.

Hiện tại một đám thần tiên vây quanh Ngao Kiệt, miệng chặc chân mấy tiếng, đều bảo, không ngờ Tây Túy trì lại còn có loại công hiệu này nha, có thể tẩy đi ma khí không nói đi, ngâm một hơi cả trăm năm, ngâm đến cả dung mạo lẫn khí tức đều thay đổi luôn.

Có vía vị tiên nữ tỷ tỷ cùng bàn bạc với nhau nói, chúng ta cũng đi ngâm đi ~ mỗi ngày làm mặt làm đẹp các loại thiết phiến phức a, như vậy bớt việc nhiều rồi, ngâm ngâm một chút liền biến thành phiêu lượng ngay. . .

Từ đó về sau, Tây Túy trì trở thành nơi kinh doanh nhất hạng, với lời quảng cáo cửa miệng “Ngâm một lúc, thoát thai hoá cốt, ai cũng có thể trở thành tiểu mỹ nhân ~”, từng trở thành thắng cảnh mỹ dung nổi tiếng một thời ở Tiên giới.

Đương nhiên, đây là việc về sau, trước tạm thời không đề cập tới ~

Lữ Đồng Tân gật gù nhìn Ngao Kiệt, cười hắc hắc nói, ai nha nha, Tiêu Thất a ~ không biết bây giờ mà để Thập Bát gặp người, có thể nhận được người hay không a ~

Nghe y nói câu đó, Ngao Kiệt nhìn Lữ Đồng Tân, ánh mắt ngập sát khí.

“Thập Bát sẽ không giống các người! Hẳn nhất định sẽ nhận ra ta!”
Ngao Kiệt tuyệt đối tin tưởng Thập Bát nhất định sẽ nhận ra được mình, nhưng những người khác đều là một bộ hoài nghi, bởi vì từ nãy đến giờ, phàm là ai nhìn thấy Ngao Kiệt, cũng đều không nhận được y, ngay cả Lão Long Quân, phụ thân của y cũng thế.

Mới rồi đụng phải một nhóm thiên nữ, tất cả nhìn thấy Ngao Kiệt liền đỏ mặt, nhãn thần long lanh long lanh nhìn y, cười hi hi, còn kề tai nhau nói nhỏ với nhau gì đó.

Bách Hoa tiên tử đứng đầu cá tính khá là phóng khoáng thoải mái, mắt nhìn Ngao Kiệt, miệng hỏi Ngao Ly “Ai nha, Ngũ Long Quân, đã lâu không gặp, vị Long Quân này nhìn mặt thật lạ nha, trước kia chưa từng gặp thì phải, Ngũ Long Quân sao không chịu giới thiệu cho tỷ muội chúng ta biết nha?”

Ngao Ly nhìn Bách Hoa tiên tử, khoe miệng co giật nói, đây là Thất đệ của ta, chính là Thất Long Quân Ngao Kiệt, năm trăm năm trước đã từng một phen phun lửa đốt rụi Bách Hoa Viên đó a.

Lời kia vừa thốt ra, hết thấy tiên tử đều nhanh đơ nét cười, nói Ngũ Long Quân ngài đừng giỡn nha. . .vị này, vị Thần Quân này thật là Thất Long Quân.

Phải biết a, vốn dĩ thanh danh ở Thiên giới của Ngao Kiệt. . .cũng không phải là xú mức độ thường. . .

Tính tính bất hảo, ba câu chưa dứt đã bắt đầu phun hỏa, hơn nữa cũng không biết thương hương tiếc ngọc dù là một chút xíu xiu, đối với tiểu mỹ nhân cái gì đó, đều là đối xử hết sức bình đẳng, cần đốt là đốt.

Vì thế, cho dù là Ngao Kiệt diện mạo tuấn mỹ đi nữa, những tiên tử có ý phương tâm với y đi nữa, cũng đều bị đại hỏa vô danh của y đốt cho thành tro bụi.

Từ đó về sau, Thất Long Quân liền thượng luôn vào sổ đen của mỹ nhân trên Thiên giới, từ chối vãng lai. Nhưng Ngao Kiệt có cần đâu, không để ý thì không để ý, ai mà ham theo các người chơi đùa chứ, thiết!

Không lạc đề nữa, nói chung là bây giờ Ngao Kiệt đã ra khỏi Tây Tủy trì rồi ~

Tuy là dung nhan đại biến, nhưng khí tức rất thuần tình, không còn ma khí nữa, phỏng chừng hôm nay cho dù y không phá banh cái kết giới kia, thì qua hai canh giờ nữa kết giới cũng sẽ tự động mở thả y ra.

Nhưng a, Tiểu Thất tính tình vốn là cấp bách, nửa khắc cũng không muốn chờ. Ở trong trì, lúc vừa cảm thấy áp bách của kết giới lên khí tức có chút yếu đi, liền lập tức đập nát kết giới tự mình lao ra. Phí duy tu Tây Tủy trì hiện tại cũng đã được gửi đến tay Long tộc rồi, nhưng ai thèm quan tâm a, nói chung hiện tại Ngao Kiệt cấp bách muốn hạ phạm tì Hồ Thập Bát.

Lữ Đồng Tân cùng đám thần tiên ở Thiên giới lúc nào cũng ở mãi trên Thiên đình, quả thực là nhàm chán cực kỳ, thế là bèn hô lên, chúng ta cũng muốn đi. . .đi nhìn người định mệnh của Thất Long Quân.

Nhìn xem là ai có phước như vậy, bị Thất Long Quân coi trọng ~ nhìn thử xem là kẻ nào xui xẻo tới vậy, bị Thất Long Quân coi trọng. . . = =

Trước khi hạ phạm, mọi người bảo, Thất Long Quân a ~ người không phải đã bảo vị Thập Bát công tử, người định mệnh của người nhất định sẽ

nận ra người sao?

Vậy một hồi xuống đó, người không được ra ám hiệu cho hắn, cũng không được nháy mắt với hắn. . .Chúng ta muốn nhìn xem, rốt cuộc hắn có thể nhận ra được người hay không nha ~!

Kết quả, lúc hạ giới, Ngao Ly cùng Lữ Đồng Tân liên tiếp giới thiệu với Thập Bát vị thần tiên này vị thần tiên kia, có điều hắn cũng chẳng chú ý tới Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt ở phía sau, nhìn người mình mong nhớ ngay đêm đang ở tại ngay trước mắt, lại không thể nói chuyện, cũng chẳng thể ám chỉ, khẩn trương muốn chết rồi, nhiều lần Hồ Thập Bát lướt mắt nhìn qua, tìm Ngao Kiệt thiếu điều muốn vọt ra ngoài, hô to Thập Bát, Thập Bát, la ta a!

Nhưng ánh mắt Hồ Thập Bát lại không hề dừng lại, ngay lập tức đảo qua chỗ khác, trong lòng Ngao Kiệt lập tức trầm xuống. . .

Thập Bát, không lẽ người thật sự không nhận ra ta sao?

Cẩn cẩn môi, trừng mắt nhìn Thập Bát, Ngao Kiệt liều mạng nhẫn nại, mắt thấy Hồ Thập Bát được hai kẻ kia giới thiệu a giới thiệu, đang dần bước đến gần chỗ mình, đột nhiên ngay lúc đó, y thấy sau lưng Hồ Thập Bát có. . .cái thứ gì đó ăn mặc trang điểm lòe loẹt!

Lập tức hỏa trong lòng phụt một cái bùng lên tới tận não!

Hồ Thập Bát! Người người người người!

Một tay túm lấy Ngao Ly chàng ràng trước mặt mình già mồm ném qua một bên, bước tới đứng trước mặt Hồ Thập Bát, chỉ vào cái kẻ ở sau lưng Thập Bát, giận dữ nói “Cái thứ kia là ai!!!”

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 50

“Ngao. . .Ngao Kiệt!”

Câu này của Hồ Thập Bát vừa ra khỏi miệng, các vị thần tiên đứng xung quanh đều âm thầm phát ra tiếng tán thưởng trong lòng ~!

Nga nga, người định mệnh này của Thất Long Quân rất là đúng chuẩn nha ~! Thất Long Quân tin tưởng người ta như vậy quả là có đạo lý a ~ hẳn thật sự liếc mắt một cái ngay lập tức nhận ra Thất Long Quân ngay nha. . .! Ai nha nha, hơn nữa lại có hồn nguyên lại tinh thuần như vậy. . .dáng người diện mạo đều rất là đoan chính, Tiểu Thất hảo phúc khí a ~!

“Cái thứ kia là ai!!” lời này của Ngao Kiệt vừa thốt lên, hết thảy thần tiên đều im lặng vô thanh vô tức, lấy vận tốc ánh sáng mà nhanh chóng lui về sau vài chục thước, xa thiệt là xa ngóng lại, phòng ngừa hỏa nộ của Thất Long Quân cháy alay sang.

Vài vị tiên nữ lôi từ trong ngực ra mấy khối bố phôi, trải lên mặt đất. Cũng có kẻ thò vào tay áo lôi ra hạt dưa kẹo đường, lại có vị lôi trà thủy tửu thái từ đâu ra chả biết, chẳng bao lâu sau thức ăn đã chất thành đống, tất cả đều ngồi xuống an vị trên đất, một bên cắn qua hạt dưa, một bên coi náo nhiệt.

Cái thứ kia kia dính sau lưng Thập Bát ——đích thị Hoa Si cô nương, theo mạn sườn nơi thắt lưng Thập Bát lú cái đầu ra, lớn giọng nói “Người ta ừ phải là cái thứ kia ha!! Người ta là thân tiểu muội tử của Thập Bát ca ca. . .là Hoa Si nha!”

Ngao Kiệt vung tay một cái, một phen ôm Thập Bát kéo vào lòng mình, tay còn lại túm Hoa Si nhấc nàng lên.

Hoa Si ở giữa không trung vùng tay vẫy chân la làng “Dã man nhân! Vi khai hóa! Người ứ xứng đôi với Thập Bát ca ca! ! Thập Bát ca ca cứu mệnh nha ~TUT”

Bên này, Hồ Thập Bát nhìn Ngao Kiệt, đã lâm vào trạng thái ngây dại : đây đây đây đây là Ngao Kiệt. . là Ngao Kiệt, tuyệt đối là Ngao Kiệt! Tuy dung mạo biến đổi, khí tức cũng thực xa lạ, nhưng trong nháy mắt Hồ Thập Bát cùng vị hồng phát kim mâu này hai mắt giao nhau, Hồ Thập Bát biết ngay tức khắc, hẳn chính là Ngao Kiệt!

Ngao Kiệt đưa tay ôm Thập Bát vào lòng. Hồ Thập Bát người thấy hương khí nhàn nhạt trên người Ngao Kiệt, tuy xa lạ nhưng lại khiến hẳn cảm thấy thực an tâm, vùi đầu vào hõm vai Ngao Kiệt, trong hốc mắt thoáng chốc nóng lên, lại có chút ẩm ướt. . .

Ngao Kiệt. . Ngao Kiệt. . Ta rất nhớ người, người cuối cùng. . cuối cùng cũng trở lại. . .

Ngao Kiệt đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hoa Si vùng vẫy tay chân thoát khỏi tay mình, đột nhiên cảm thấy nơi cổ tản ra một hơi nóng ẩm áp lại có chút ươn ướt, lại có chút nhột nhạt, hạ mắt xuống nhìn, liền thấy. . .

Máu mũi Ngao Kiệt xém chút đã phun ra!

Y thấy Hồ Thập Bát khép hờ ánh mắt, tiệp mao nhẹ run rẩy, hai gò má ửng hồng, đầu lưỡi phấn hồng vờn ra, đang nhẹ nhàng liếm hầu kết của y.

Nhìn người mình yêu làm ra cái loại hành động này với mình, còn có thể tiếp tục nhìn, chắc chắn không phải là nam nhân! ! !

Ngao Kiệt nhìn biểu tình kia của Hồ Thập Bát trong lòng mình, đầu oanh một tiếng, lập tức phúi tay vứt Hoa Si đi chỗ khác, hai tay đỡ lấy gáy Thập Bát, một đường hôn xuống.

Ớ ớ ớ ớ ớ! ! (⊙ o ⊙)

Mấy vị thần tiên chung quang đều nhanh chóng buông thứ đang nhai trong tay ra, đang ngồi xồm trên đất cũng lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn cho thiệt kỹ.

Vài vị tiên nữ nét mặt tỏ ra rất nhộn nhạo ~ ai nha nha. . .Nhìn Thất Long Quân lúc thường thô bạo như vậy, bộ dáng vẫn là vô tri không bói ra nổi nửa điểm phong tình ~ không ngờ là đối với tình nhân lại nhiệt tình như thế . . .che mặt /////

Ngao Kiệt lẫn Hồ Thập Bát vốn là đều khát cầu đối phương, vẫn luôn kèm chế tình cảm cùng dục vọng xuống, nhưng rốt cuộc sau khi chạm vào đối phương rồi thì, giống như núi lửa bạo phát vậy.

Ngao Kiệt tim đập đến khẩn trương, giống như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Trong hơi thở đều là khí tức của Hồ Thập Bát, nồng đậm vô cùng, nhưng vô luận là người đến mức nào đi nữa, đều không cảm thấy chán ghét, không thấy quá mức chán ngán, hương khí ấy khiến y trầm luân trong tình mê.

Thập Bát, Thập Bát của ta a, hửn gọi ta là Ngao Kiệt, không phải là câu hỏi mà là lời khẳng định, gọi ta là Ngao Kiệt. Ta biết, cho dù không ai nhận ra ta đi nữa, Thập Bát chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra ta ngay! (đâu phải liếc mắt một cái đâu Tiểu Thất. . .bị sút)

Hồ Thập Bát bị Ngao Kiệt ôm chặt vào lòng, môi lại bị Ngao Kiệt trụ lấy, đừng nói trò chuyện, ngay cả thở cũng đều phải khó nhọc lắm mới thở được, nụ hôn dăng dặc kia vất vả lắm mới chấm dứt, Hồ Thập Bát liền cảm

thấy từ thắt lưng trở xuống như mềm nhũn cả ra, may là Ngao Kiệt đỡ lấy hẳn.

Hồ Thập Bát dùng tay vuốt ve gương mặt Ngao Kiệt.

“Ngao Kiệt. . .Người, người đã trở lại.”

Ngao Kiệt nhẹ nhàng hông lên mi mắt Thập Bát, thấp giọng đáp lại “Ân, ta đã trở về.”

=====

“Đáng ghét! Người xấu xa! Buông Thập Bát ca ca ra!” đi cùng với thanh âm nũng nịu là giọng mắng chửi người, Ngao Kiệt ngẩng đầu, cảm giác có người đang ở sau lưng mình mở miệng la hét.

Quay đầu nhìn lại, Hoa Si cô nương mới nãy bị quăng bay tới chân núi Thanh Vân Sơn, hiện tại đã trở lại, đang bổ nhào đâm đá Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt quả thực không hổ danh là mình đồng da sắt. Hoa Sinh đánh vài cái, Ngao Kiệt không chút suy suyễn, ngược lại tay chân nằng bắt đầu sưng vù, đau đến nước mắt lưng tròng, tức giận đến không còn hơi mà lý sự, đột nhiên lại há miệng ra, cắn một phát lên cánh tay Ngao Kiệt “Uông ập át a a!” (Buông Thập Bát ca ra!”

Hồ Thập Bát nhịn không được, chống trán thở dài, bước qua lồi Hoa Si ra. Ngao Kiệt một phen níu Thập Bát lại ôm vào lòng “Người không được chạm nằng!”

Hồ Thập Bát có chút bất đắc dĩ, mắt đảo nhìn sang bốn phía, bất giác cảm thấy xấu hổ. Chung quanh một đám thần tiên lớn nhỏ đều nhìn không chớp mắt ba người bọn họ, nhìn đến độ thiệt là mê say a ! !

Này này này này! A a a a ——!

Hồi tưởng lại bản thân lúc này không kèm lòng được, bất giác câu dẫn Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát thật sự hận không thể đào một cái hố chôn mình vào đó luôn cho rồi!

A không được, trước khi tự chôn mình. . . Hồ Thập Bát ổn định lại tinh thần, hắng giọng một cái “Khụ, Ngao Kiệt. . .Hoa Si cô nương không có ác ý, người trước buông nàng ra đi!”

Ngao Kiệt quay đầu nhìn Hồ Thập Bát, ý người là bảo hiện tại ta không thả nàng ra sao? Nàng đang cắn ta đây nè!

Hoa Si cắn tay Ngao Kiệt, không buông là không buông. Ngao Kiệt nhắc tay lên, nàng liền treo giữa không trung mà lắc lư qua lại. Hồ Thập Bát bước qua khuyen nàng “Hoa Si cô nương, người. . .người đừng như vậy, vị này Ngao Kiệt, đối với ta là. . .”

“Nam nhân!” Ngao Kiệt một bộ hợp tình hợp lý tiếp lời.

Hồ Thập Bát đỏ mặt, nhìn Ngao Kiệt ghen họng nửa ngày, ô ô a a nửa ngày, cái gì cũng không nói được.

Ngao Kiệt nhìn Hồ Thập Bát, tiếp tục bộ dáng cứ như đúng rồi hỏi lại “Chẳng lẽ không đúng sao!”

Hồ Thập Bát mặc kệ chẳng để ý đến Ngao Kiệt sau lưng đang bất mãn mà hét to, bộ không đúng sao? Thập Bát người nói đi a. . . xoay đầu bước sang Hoa Si đang mặt mày ai oán, trên mắt ngập đầy nước mắt nước mũi, nói “Hoa Si cô nương, người nhả ra đi, Ngao Kiệt đây là, phải. . .là người định mệnh của ta, Hồ Thập Bát kim sinh kim thể đều chỉ muốn ở bên cạnh hẳn. Tâm ý của Hoa cô nương, Hồ Thập Bát ghi nhớ trong lòng. . .xin cô nương hãy thông hiểu, đi tìm người hữu duyên với mình đi.”

Nghe Hồ Thập Bát nói như vậy, Hoa Si rút cuộc nhả miệng ra, bắt đầu khóc hu hu, nhào qua ôm lấy Hồ Thập Bát, dụi dụi nước mắt nước mũi vào

vạt áo của Thập Bát “Không chịu không chịu đâu, ta muốn Thập Bát ca ca à. . .ai ta cũng không muốn hết TUT”

Ngao Kiệt phía sau Thập Bát, nghe được vừa rồi Thập Bát nói một câu “Ngao Kiệt đây là người định mệnh của ta, Hồ Thập Bát kim sinh kim thể đều chỉ muốn ở bên cạnh hẳn” khiến cho tâm thần nhộn nhạo cả lên, cũng không để ý Hoa Si kia đang bổ nhào vào lòng ngực mà ăn lấy ăn để đậ hũ của lão bà mình.

Hoa Si nước mắt ngăn dài từ hai hốc mắt mãnh liệt tuôn rơi “Thập Bát ca ca, kim sinh kim thể này của huynh đều cho tên kia, vậy lai sinh cho Hoa Si có được không?”

Hồ Thập Bát đưa tay xoa đầu Hoa Si, nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ cười nói “Hồ Thập Bát không có lai sinh. . .chỉ có kim thể. . .”

Hoa Si ghen hòng, nhìn Thập Bát nửa ngày, bỗng nhiên ngời phịch xuống đất òa một tiếng khóc rống lên. Ngữ khí của Thập Bát tuy rất ôn nhu, nhưng lời nói ra đều là thập phần tuyệt tình quyết liệt.

Không có lai sinh, chỉ có kim thể. . .

Thập Bát ca ca của nàng, vĩnh viễn cũng không thuộc về nàng nữa TUT (uy. . .đã thuộc về bao giờ đâu, nữa gì mà nữa. . .)

Hồ Thập Bát thấy Hoa Si khóc thành bộ dạng như vậy, thở dài, cũng không biết phải nói gì nữa.

Chúng thần tiên xung quanh vây thành một vòng, yên lặng mà nhìn, miệng không nhàn rỗi cắn hạt dưa, tiếp tục xem kịch vui.

“Nga ~ ha ha ha ha ha. . .Thật là náo nhiệt nha. . .” cùng với tiếng cười nhẹ nhàng nữ tính, hoa biện vũ bắt đầu tràn ngập rợp trời, hai đạo thân ảnh dần dần hạ xuống trong hoa vũ, tóc dài chạm đến đất, đại hồng vân thường,

còn ai ngoài tuyệt mỹ tiểu mỹ nhân Bán Duyên Sơn——Đào nhi tiên nhân, bên cạnh nàng còn có một nữ tử dung mạo thanh tú, thúc phát mặc thường mang theo ô mộc đao cầm, xuất hiện trước mắt mọi người.

Ai nha nha, đây chẳng phải là Đào Mộc tiên nhân Bán Duyên Sơn sao!” trong số chúng thần tiên, vài vị nhận ra được Đào Mộc tiên nhân này, thế là hòa lên chào hỏi này kia.

Đào Mộc tiên nhân tư thái tao nhã, xã giao cùng mọi người vài câu, sau đó giới thiệu vị hắc y nữ tử nọ “Đây là người định mệnh của ta, Tiểu Sơn ~” sau đó ngược mắt nhìn về phía Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát vội thi lễ “Đào Mộc tiên nhân, ngài đã đến!”

Đào Mộc tiên nhân thong thả bước đến trước mặt Hồ Thập Bát, ngẩng đầu nhìn Thập Bát khẽ cười nói “Quả thật có tình nhân rồi sẽ thành thân thuộc ~ những lời này cho người, cũng là nói với ta. . .” khẽ nghiêng người giới thiệu Tiểu Sơn với Thập Bát “Các người ở Bán Duyên Sơn đã từng gặp mặt một lần, Tiểu Sơn thực rất thích người ~ hạnh ~!” cái tiếng hừ cuối câu kia, cư nhiên là do vô cớ tự ăn phải dấm chua của Hồ Thập Bát.

Nữ tử Tiểu Sơn kia nhìn Hồ Thập Bát khẽ mỉm cười, nhưng không nói lời nào, Đào Mộc tiên nhân trừng mắt nói “Tiểu Sơn bảo người rất hảo, tương lai nhất định sẽ rất hạnh phúc ~”

Hồ Thập Bát lúc này mới kịp phản ứng lại, vị Tiểu Sơn cô nương kia, cư nhiên không thể nói chuyện, bèn cuống quýt thi lễ “Đa tạ Tiểu Sơn cô nương. . .ta cũng chúc hai người hạnh phúc. . .”

Lại quay đầu nhìn Ngao Kiệt vẫn còn đang tiếp tục nhộn nhạo, hô to “Ngao Kiệt, lại đây.”

Ngao Kiệt thiệt là nghe lời, nghe thấy Hồ Thập Bát gọi mình, liền ngoan ngoãn bước đến, nhìn Đào Mộc tiên nhân cùng Tiểu Sơn.

Đào Mộc tiên nhân đảo mắt thương hạ nhìn Ngao Kiệt, đánh giá một phen rồi bĩu môi, bày bộ dạng như thay mặt nương gia người ta mà nói “Bề ngoài thì ~ cũng tạm được ~ đáng tiếng là gốc hồ hồ ra. . .Tính tình cũng thuộc loại chẳng tốt lành gì. . .Ai nha, thật sự là ủy khuất cho Thập Bát chúng ta. . .”

Hoa Si đang ngồi bệt dưới đất khóc hu hu, trong nháy mắt nghe được câu kia liền như gặp được tri âm tử tử, ngay lập tức ngồi bật dậy tay Thập Bát lại, ánh mắt sáng lấp lánh nói, Thập Bát ca ca, người nghe chưa! Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy a! ! Thập Bát ca ca, người đừng ở cạnh tên hồng mao quái này nữa, cùng ta ta ta ta ta đi a a a a a! ! !

Mới nói được một nửa, Hoa Si liền bị Ngao Kiệt phẫn nộ phui một phát, bay tuốt ra ngoài, biến thành một đốm sáng lấp lánh trên bầu trời.

Ngao Kiệt nộ trừng Đào Mộc tiên nhân trước mắt, rồi lại bất mãn nhìn đám “nhàn” nhân đang vây xung quanh căn hạt dưa, uống trà xem náo nhiệt, dậm chân, một phen kéo Thập Bát, vù một phát chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

A nha, đi đâu vậy nha?

Không có gì, không có gì a, tiểu lưỡng khẩu nhà người ta thấy chúng ta chướng mắt, tìm nơi thanh tịnh để mà hảo hảo tâm sự đó mà ~

Chắc chắc, thiệt đáng tiếc. . .Người ta vẫn chưa xem đủ mà ~

Không sao, không sao cả, hôm nay cũng là ngày lành . . .! Chúng ta cứ thông thả chờ bọn họ quay lại. . .mọi người trước hết cứ ngoạn cho đã đi ~!

Đào Mộc tiên nhân vẫy tay một cái, trên đỉnh Thanh Vân Sơn đột nhiên ngập tràn đào thụ, cây nào cây nấy cũng đều nở đầy hoa đào, những táng sum xuê rợp cánh hoa đào mỏng manh, trắng hồng xen lẫn nhau.

Dưới tàng cây có các tiêu đồng nô đùa cười giỡn, bưng các loại điếm tâm cùng rượu ngon chiêu đãi chúng tiên nhân ~

Tiểu Sơn ngồi xếp bằng dưới tàng cây, đặt cằm dưới đất, nhẹ khảy cầm huyền cất lên âm thanh. Hàn Tương Tử lấy ống sáo bên người ra, phong lưu tiêu sái cầm sáo trong tay đùa giỡn như thưởng hoa.

Hai người nhìn nhau khẽ cười.

Cầm thanh thăm thẳm như lưu thủy, địch âm nhẹ thoảng quấn quít lấy, trong tiên nhạc kia, có vị tiên nữ tùy nhạc khúc tiết tấu mà bắt đầu thanh thoát khỏi vũ giữa một trận đào hoa vũ bay tứ tán.

=====

Hồ Thập Bát nhẹ nhàng vuốt ve ngực Ngao Kiệt, vẻ mặt có chút ảm đạm.

Hắn nhớ rõ, Ngao Kiệt vì cứu mình, đã từ nơi này, huyết nhục mơ hồ mà lấy ra Long châu của mình. . .Tuy sự việc đã qua đi, Ngao Kiệt cũng hảo hảo đứng trước ặt mình, nhưng mỗi lần trong đầu Thập Bát nghĩ đến tình cảnh lúc đó, tâm liền bắt đầu quặn đau.

Ngao Kiệt nhìn biểu tình của Hồ Thập Bát, có chút lo lắng “Thập Bát? Người làm sao vậy. . .”

Nơi này. . .còn đau không?

Không đau nữa, đã sớm không còn đau nữa ~

Hồ Thập Bát thoát xiêm y trên người Ngao Kiệt, đập vào mắt hắn chính là làn da trơn nhẵn, cảm giác tay sờ lên có chút lạnh lạnh lại mềm mại, cả một vết thương nhỏ cũng không có.

Ngao Kiệt bắt lấy tay Thập Bát đang vuốt ve ngực mình, ánh mắt nhìn Thập Bát dần trở nên thâm trầm, cúi đầu, hôn lên môi Thập Bát.

Ngao Kiệt áp trên người Hồ Thập Bát, hôn mãi lên môi hắn, tay hướng về hạ thân Thập Bát sờ soạng. Thắt lưng Hồ Thập Bát khê chấn động, rốt cuộc không kềm chế được, nơi tư mật trong tay bị Ngao Kiệt nhu lỏng bắt đầu ngóc dậy. Đôi môi đang dây dưa trong nụ hôn triền miên với Ngao Kiệt thỉnh thoảng lại thoát ra thanh âm rên rỉ khó kềm nén.

Ngao Kiệt thở dốc, rời khỏi môi Thập Bát, hạ thân áp sát vào Thập Bát bắt đầu cọ xát, vươn đầu lưỡi liếm lấy khẩu thủy tràn ra nơi khoe môi của Thập Bát.

Hồ THập Bát hai mắt mơ màng nhìn Ngao Kiệt, hai chân mở rộng, dùng đôn phùng ma sát phân thân giữa hai chân Ngao Kiệt, nhẹ giọng gọi “Ngao Kiệt, mau, mau đến. . .”

Ngao Kiệt ngẩng đầu nhìn, hít một hơi thật sâu, nhất cổ tác khí lao đến.

Hai người đều đã động tình, nên cũng có chút nôn nóng. Lúc Ngao Kiệt tiến vào Hồ Thập Bát, động tác có hơi mãnh liệt, Hồ Thập Bát nhịn không được nhăn mày, thấp giọng khê hô đau một tiếng. Ngao Kiệt nghe thấy, vội ngừng động tác hỏi Hồ Thập bát “Thập Bát. . . làm bị thương người sao?”

Hồ Thập Bát nhắm chặt hai mắt, trên thái dương mồ hôi rịn ra chảy thành giọt, cắn chặt môi không trả lời. Ngao Kiệt đau lòng nhìn Thập Bát. Nhưng a, lấy tình hình hiện tại, giường cung bạt kiếm cả rồi, vào không được mà rút ra cũng không xong, kiểu gì cũng sẽ làm Thập Bát bị thương, thế là đành duy trì tình trạng vào được một nửa, cắn răng dừng tại chỗ không dám động.

Qua một lúc sau, đau đớn kia hoàn toàn nhẹ hẳn đi. Thập Bát mở mắt, nhìn Ngao Kiệt vì mình là lẳng lẳng chịu đựng, tâm lập tức động một trận, nhẹ nhàng thở dốc, vịn vịn thắt lưng.

Ngao Kiệt đứng yên tại chỗ, vốn là khó nhin rồi, lại bị Thập Bát khiêu khích như vậy, lập tức rên lên một tiếng, Thập Bát dùng chân quần lấy thẳng lưng Ngao Kiệt, nhẹ giọng nói “Được rồi, không đau. . .Người động đi. . .Đừng dừng lại như vậy. . .Nhanh một chút.”

Hồ Thập Bát khép hờ hai mắt, khoe mắt ửng đỏ một tia mỉa mai, cố gắng hết sức thả lỏng phía sau của mình, hai chân đều vì khoái cảm mà run rẩy “Ngao Kiệt. . .ta muốn ngươi. . .Nhanh lên, nhanh lên. . .”

Dù trong lòng luôn nhắc nhở bản thân đừng làm Thập Bát đau, đừng làm Thập Bát bị thương, nhưng mà trong thoáng chốc, nhìn Thập Bát bộ dạng mê người như vậy, Ngao Kiệt làm sao còn nhị nổi, ngay tức khắc bắt đầu động thẳng lưng, đỉnh đến mức Hồ Thập Bát không thể khống chế được mà rên rĩ, mà thở dốc.

Ánh trăng không biết tự bao giờ len lén leo lên bầu trời, có chút thẹn thùng mà đem mặt giấu đi một nửa vào tầng mây trên cao, trộm nhìn hết thấy sự tình đã phát sinh ở bên dưới kia.

Trên người Hồ Thập Bát chỉ choàng một kiện y phục của Ngao Kiệt, nửa tựa vào người Ngao Kiệt, hai mắt nhắm lại, nhịp tim đập cùng hô hấp vẫn chưa bình phục.

Bàn tay của Ngao Kiệt luồn vào dưới lớp y phục, vuốt ve tấm lưng lấm lấm mồ hôi của Thập Bát, nhẹ giọng hỏi “Thập Bát. . .ngươi có sao không?”

Hồ Thập Bát trong lúc tình giao mới nãy quá mức động tình, hết quả là hồn nguyên xuất ra, hiện tại hai lỗ tai hồ ly vẫn chưa thu vào, nghe Ngao Kiệt hỏi vậy, đôi tai mao nhung khẽ giật giật, nhẹ nhàng ân một tiếng.

“Nếu ngươi thấy mệt thì ngủ đi.”

“Ân. . .” Hồ Thập Bát cố hết sức mở mi mắt ra, ngẩng đầu nhìn gương mặt Ngao Kiệt. Ngao Kiệt nhìn hẳn, có hơi mỉm cười, nụ cười kia vừa xinh đẹp, lại vừa ôn nhu như thế.

Chưa ngủ được. . .Ta. . .có chuyện muốn nói với người. . .

Hồ Thập Bát gượng người ngồi dậy, tựa đầu sát bên tai Ngao Kiệt khẽ thì thầm, Ngao Kiệt

Ân?

Thấy bộ dạng muốn nói gì đó của Thập Bát, Ngao Kiệt ngẩng đầu, hơi nghiêng tai hỏi “Người muốn nói gì?”

Tựa sát vào tai Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

Nói xong, cũng chẳng quản biểu tình của Ngao Kiệt vì quá mức kinh hỉ mà gây cả người ra, Hồ Thập Bát vội vàng cúi đầu nằm xuống, vờ như ngủ.

Ngao Kiệt đột nhiên có phản ứng lại, hưng phấn đến nỗi không giữ bình tĩnh được, chỉ cảm thấy tế bào toàn thân đều là đang vui mừng reo hò, hận không thể ngay lập tức bay lên trời mà trở mình nhào lộn mấy vòng!

Ngay lập tức cúi đầu nhìn Hồ Thập Bát, đối phương hiện tại đang úp mặt vào lồng ngực của y, tựa như đã ngủ say rồi. Ngao Kiệt cố nén nội tâm vui mừng của mình, cầm tay Thập Bát đang đặt trước ngực mình, khẽ sát vào bên tai Hồ Thập Bát, nhẹ nhàng nói “Ta cũng yêu người.”

Dạ phong dịu dàng khẽ thổi đến, mây mù vẫn giữa không trung chậm rãi tản ra. Nguyệt quang cuối cùng hé ra toàn bộ gương mặt, tản mát quang huy lam sắc nhàn nhạt ôn nhu, khẽ mỉm cười nhìn xuống bên dưới.

Bên dưới ánh trăng, Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát gắt gao ôm chặt lấy nhau say ngủ.

Từ đây về sau, trong dòng sinh mệnh thật dài này, cả hai nhất định sẽ hạnh phúc a~!

HẾT

Thanh Vân Sơn, trước cửa tiểu mộc ốc.

Liên tục ca múa hát ăn uống no say nô đùa mệt mỏi, chúng thần tiên lúc bấy giờ : A Liệt? Tiểu Thất cùng Thập Bát tại sao vẫn chưa trở lại. . .

Tiểu Ngũ trong miệng nhét một đồng thú, vừa mở miệng nói, mấy thứ cao bính trong miệng đã phun ra phèo phèo : hai người kia, chắc là đang mở màn nhập động phòng đi. . .

Chúng “nhàn” nhân : vậy bây giờ làm gì đây. . .hôm nay tàn cuộc ở đây sao?

Lữ Đồng Tân : như vậy coi sao được, yêu giới vẫn chưa ghé thăm mà! Đó là nhà nương thân của Thập Bát a!

Chúng “nhàn” nhân bắt đầu nhảy tưng tưng : a nha nha, vậy trong lúc chờ Thập Bát quay trở lại, chúng ta đến yêu giới nháo loạn một phen đi ~ ta chưa từng đến yêu giới bao giờ a. . . .

Dã man nhân! Vi khai hóa : người mọi rợ, chưa được khai hóa (tức mất văn hóa)

kim sinh kiếp thế : trọn một kiếp này, tức là nói thì hiện tại

lai sinh : kiếp sinh kế tiếp

hoa biện vũ : mưa cánh hoa

đại hồng vân thường : trường bào màu đỏ rực sát người = =||

thúc phát mặc thường : tóc búi cao, áo màu đen

tiểu lưỡng khâu : cô dâu mới về nhà =A=

nhất cổ tác khí : đại loại như được cổ vũ, tinh thần thêm hăng hái

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phiên Ngoại 1

Tin mừng! Tin mừng!

Thất Long Quân thiên giới Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát yêu giới Phất Lai Sơn rốt cuộc cũng thành thân ~!

Sáng hôm qua, trời mới tờ mờ sáng, một đoàn thần tiên trên tay mang theo thái hà tráo ánh kim quang, đập tường vân, hùng hùng hổ hổ một đám, bay đến yêu giới.

Lữ Đồng Tân hiện tại đã trở thành người quen chốn yêu giới, cảm phất trần ra sau lưng, làm trò trước mặt chúng yêu nơi yêu giới, tay trái khoác tay Thập Bát, tay phải lôi kéo Ngao Kiệt, cười sang sảng bảo, một trăm năm mười năm trước ta từng đến yêu giới để thân một chuyến, bây giờ đã một trăm năm mười năm sau, rốt cuộc kẻ hữu tình cũng đã được đoàn tụ ~! Hôm nay Lão Long Quân cùng Thất Long Quân đến cửa đình ngày thành thân, các vị hương thân yêu giới, hôm nay có thời gian cứ đến nhà Thập Bát dùng thân yến ha ~!

Dứt lời liền lôi cả Thập Bát cùng Tiểu Thất đi, phía sau là một đoàn thần tiên, ngữ điệu lên giọng lại còn ra vẻ rêu rao mời gọi, thân thiết hòa ái vẫy tay cùng chúng yêu, theo đường cũ mà đến nhà Hồng Ngọc.

Đến nhà Hồng Ngọc, gặp thân gia, bái lễ cái, Lữ đạo trưởng liền biến thành bà mối ~ thái lễ một trăm năm mười năm trước đã đưa, hôm nay lại mang đến thêm một số nữa, lễ nghĩa gì đó đều đã làm trọn vẹn a ~!

Hồng Ngọc nhìn thấy Tiểu Thất sau khi biến thân thì giật mình kinh ngạc, nhưng thấy bộ dạng Tiểu Thất bám dính lấy Thập Bát không khác

chút nào so với một trăm năm mươi năm trước, cũng thấy yên lòng, thế là đi sang chào hỏi thông gia Lão Long Quân, lại bị mấy thần tiên thi nhau chúc mừng ~!

Thử nói xem, có kẻ nào có cơ hội một lúc mà gặp quá chừng thần tiên như vậy đâu, lúc ấy Hồng Ngọc gật đầu chào hỏi, thiếu điều muốn xỉu.

Lúc này, Lão Long Quân ha hả cười nói, thân gia mẫu a ~~ người ta đều bảo tình cờ chi bằng ngẫu nhiên, tôi thấy hôm nay cũng không tệ, bằng hữu lại đến nhiều như vậy, chi bằng ta lấy ngày hôm nay tổ chức hôn sự cho Thập Bát cùng Tiểu Thất luôn đi?

Trí óc Hồng Ngọc tính toán xoẹt xoẹt, Thập Bát cũng đã chờ một trăm năm mươi năm rồi. Là một trăm năm mươi năm a, hảo gian nan! Đương nhiên có thể xuất giá càng sớm càng tốt! Sáng nay nàng có xem hoàng lịch, trên viết, kim thiên thạch bách sự giai nghi, bách niên nan ngộ nhất cá hoàng đạo ~~ đã vậy, thần tiên đến còn nhiều như vậy ~! Về sau, biết chừng còn cơ hội nào gặp không chứ? Này náo nhiệt biết chừng nào, mặt mũi nở nang biết chừng nào!

Trong lòng nghĩ thế, liền thấy cao hứng vô cùng, nhưng ngoài mặt Hồng Ngọc vẫn vờ tỏ vẻ hơi lo lắng, cười nhẹ nói “Cũng tốt, nếu như thân gia công đã nói vậy, tình cờ chi bằng ngẫu nhiên, cứ chọn hôm nay là ngày thành thân của Thập Bát cùng Tiểu Thất đi ~!”

Gia trưởng hai bên đã định một lời, sự liền cứ vậy mà làm đi ~!

Thực Thần lập tức xắn tay áo, bước đến bếp khua nồi cháo, bắt đầu nấu cơm làm thức ăn, tổ chức lưu thủy tịch.

Còn Hồng Ngọc thì ngay lập tức chạy đi khắp nơi báo cho thân bằng hảo hữu, thỉnh hí ban tử về, hát hát hò hò tương bưng náo nhiệt ~ đến tối cũng chưa dừng, chơi luôn cả đêm, suốt cho đến sáng hôm sau cũng chưa có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Hiện tại, trên yêu giới đại nhai thượng vắng tanh không một bóng người, kẻ nào cũng nhanh tay lẹ chân chạy đến nhà Hồng Ngọc chúc mừng, ăn chùa, sẵn dịp chiêm ngưỡng thần tiên ~!

=====

Tại lối giao nhau của nhân giới và yêu giới.

Sau lần tà đạo phong ấn bị phá vỡ một trăm năm mươi năm trước, nhân thân yêu tam giới chịu kiếp nạn lớn, từ đó về sau, ở yêu giới đặt ra một quy củ, mỗi ngày đều sẽ phái bảy tám vị yêu quái còn tráng niên, tu vi pháp lực tương đối cao, canh gác ở nơi này, vạn nhất có tình huống cây thối đá lăn bất ổn gì đó liền lập tức đi thông báo, phòng trường hợp chuyện sắp xảy ra còn biết đường mà đi ứng chiến.

Hiện tại vừa mới qua thời gian đổi ca, một tên hùng quái trên miệng còn ngậm nha thiêm, đang tán gẫu cùng chồn tinh đứng cạnh. Hùng quái nước miếng ào ào kể lại chuyện lúc trưa đến nhà Hồng Ngọc ăn chùa, có mấy món ăn ngon lắm, người có nếm thử không?

Chồn tinh trả lời lại, người nói gì a? Vị trụ tử mà nhà Hồng Ngọc thỉnh, chính là Thực Thần nơi thiên thượng a ~! Thức ăn làm ra toàn bộ ta đều chưa từng nếm qua a~!

Hùng quái nói, Thập Bát đúng là có mặt mũi ghê a ~ thành thân thôi mà thần tiên đến dự nhiều như vậy . . .Người nói xem, Thực Thần làm ra mỹ vị ngon đến vậy, sau này trở về Thiên giới rồi, chúng ta nếu muốn ăn thì biết làm sao đây (đi kừa đi = =)

Đang trong tâm trạng lo lắng mà than thở, đột nhiên nghe ở kết giới gần đó vang lên một tiếng xoẹt, vài cái dao động, bỗng từ kết giới có kẻ xuất hiện, đang bước đến đây.

Kẻ kia, dáng người thoạt nhìn cao gầy, một thân trường bào thiên thanh, y phục liêu tử cũng không tề, có điều không rõ đã bao lâu không được giặt sạch, trên mặt dính toàn là bụi bặm, nét mặt phi thường tuấn tú, nhưng đồng thời trên mặt lại đầy bụi bặm, có vẻ hết sức tiều tụy, trong lòng còn ôm một khối mao nhung tròn to, hình như là một con đại miêu lông trắng vằn đen.

Người nọ, không rõ là do bệnh tật hay đói khát, thân hình lão đảo, bước đi tập tễnh, hướng về phía này mà bước đến, hùng quái vẫn chưa kịp mở miệng hỏi y là ai, y đã tự mình chân nọ giẫm chân kia, rầm một tiếng rồi nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Mấy tên yêu quái rất là có trách nhiệm, cũng bước đến xem thử, ngòm xồm xuống nhìn nhìn, cảm thấy khí tức trên người y, có chút quen thuộc.

Khi tức này thật là quen nha. . .cứ cảm giác là đã gặp ở đâu rồi nha. . .

Chồn tinh đưa tay lay lay y, người nọ chẳng có phản ứng gì.

Không phải tử ọ rồi chứ. . .

Đám yêu nhìn nhau, vẫn còn đang tự hỏi thân phận của kẻ này là ai.

Đột nhiên ngay lúc đó, đại miêu trong lòng của người nọ khẽ động, ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt mở toang, đồng tử hẹp dài, mâu tử cư nhiên là bích lục sắc!

Đại miêu kia há miệng, lộ ra bạch nha đều tăm tắp, kêu lên một tiếng, cư nhiên là hổ khiếu chi âm! !

Một phát nhảy lên, từ trong lòng người nọ nhảy ra ngoài!

Bạch ngạch điệu tình, cư nhiên là một tiểu lão hổ!

Hổ là Bách thú chi vương, có thể coi như là đứng đầu cai quản sinh trưởng của yêu tinh a ~!

Tuy rằng vẫn chỉ là một tiểu hồ, nhưng nhân thần cùng thân tư khi cất lên khiêu thanh, khí thế vẫn là mười phần! Khiến cho đám yêu quái xung quanh sợ tới mức ngã bệt mông ngồi xuống đất, há hốc mồm, ngu cả người mà nhìn.

Vị huynh đệ té xỉu bất giờ mới mở miệng cất lời “Ta. . .ta tìm Hồ. . .Hồ Thập Bát. . .”

A liệt!? Hồ Thập Bát?

Đám yêu đang toan chạy chột khựng lại, đột nhiên nghĩ ra, tại sao lại thấy khí tức của người nọ quen thuộc đến thế, kia không phải khí tức thuộc về Long Quân sao!?

Hai ngày này, tám vị Long Quân đều ngụ tại yêu giới, chúng yêu nơi yêu giới tuy là rất sợ hãi, nhưng một số yêu cũng là tự sinh kháng thể đối với loại khí tức này.

Mà người té xỉu trên mặt đất này, khí tức tuy mỏng manh, nhưng vẫn có thể nhận ra, khí tức của y cùng Long Quân cực kỳ giống nhau.

Thế là cả đám từ từ xúm xít lại gần, nhìn tiểu lão hồ đang giương nanh múa vuốt trừng mình, cúi đầu ôm quyền nói

“Tiểu. . .tiểu. . . tiểu gia, ngài đừng nóng giận. . .Chúng ta biết nhà Hồ Thập Bát ở đâu, chúng ta mang ngài cùng vị đại gia kia đi, có được không?”

Tiểu lão hồ nghe bọn hăn nói thế, liền gật đầu, trong số chúng yêu thì hùng yêu hình thể to bự nhất, khí lực cũng là lớn nhất, nên nhận nhiệm vụ vác theo vị Long Quân đang hôn mê, dẫn đường tiểu bạch lão hồ, hướng về nhà Hồ Thập Bát mà đi.

=====

Đám lão yêu tinh nơi yêu giới đều bảo, từ bàn cổ khai thiên tích địa, sinh nhân thần yêu tam giới đến nay, yêu giới chưa bao giờ náo nhiệt như hôm nay!

Tại yêu giới, từ trước tới nay cũng chưa từng xuất hiện nhiều vị thần tiên như vậy!

Yêu tinh nơi yêu giới, ai ai cũng thích náo nhiệt, các vị thần tiên đều là thiên niên tuế nguyệt ở trên thiên thượng nhàn nhã vô vị, thế là hai phe gặp nhau, phe nào cũng thấy thực mới mẻ nha, cùng nhau ca ca múa múa, vừa hát hò vừa khiêu vũ, chơi cờ chơi mạt chược, cả huyền thuyên tán gẫu mấy chuyện bát quái nữa.

Náo loạn một ngày một đêm, lại kéo dài đến hơn nửa ngày hôm sau. Vô luận là thần tiên hay yêu quái, tất cả đều hùng hực tinh thần, một chút xíu ý muốn chấm dứt tiệc cũng không có!

Nhà Hồng Ngọc rất lớn, bởi vì người trong nhà cũng khá nhiều, tiền viện hậu viện không ít phòng ốc dư ra. Nhưng dù cho có nhiều phòng hơn nữa, cũng là vô pháp chứa được cả đồng người như vậy, thế là trên đình trong viện, ngay cả ở cạnh môn khẩu, cũng đều cho xếp những đấng tử tiếu tháp, để khách nhân thuận tiện nghỉ ngơi tại chỗ.

Lúc này, Ngao Kiệt và Thập Bát đang ở trung đường kính tửu.

Khí tức Long Quân thực áp nhân a, đừng nói đến lần này một lúc đến cả tám vị ~!

Tuy là, tám vị Long Quân đều rất nghiêm ngặt thu lại khí tức của mình, nhưng yêu quái pháp lực hơi thấp một chút, liền cảm thấy chịu không nổi, cho nên dám tọa tại trung đường, cũng chỉ có những vị cán bộ cao cấp, tộc trưởng cùng trưởng lão các tộc mà pháp lực lẫn cấp bậc đều cao.

Kẻ nào pháp lực thấp a, ở ngoại thính ăn uống đi.

Lão Long Quân cùng Hồng Ngọc ngồi chung một bàn.

Lão Long Quân cười ha hả, rót cho Hồng Ngọc một chung rượu, nói ta mời thân gia mẫu một chung. Hồng Ngọc tuy bị long khí áp tới chân tay đều muốn rút gân, nhưng vẫn kiên cường thẳng sống lưng, trên mặt nét cười tươi tắn như hoa, nâng chung rượu một hơi uống cạn, rồi lại cầm lấy bầu rượu, rót qua, nói ta đây cũng mời thân gia công một chung ~~

Lão Long Quân, Hồng Ngọc cùng tộc trưởng các tộc, ta một ly người một ly, trò chuyện thật là vui vẻ nha ~

Bên kia trường bối ngồi cùng nhau chuyện trò, bên đây Ngao Kiệt cũng lôi Thập Bát đi tới đi lui các bàn kính tửu, đáp lễ.

Đi được vài vòng, Thập Bát cảm thấy đầu có chút choáng, trong phòng lại nóng bức, hai gò má ửng đỏ, trán cũng rịn một chút mồ hôi, bất giác sờ lên y phục, định bụng kéo lĩnh tử ra một chút cho thoáng.

Ngao Kiệt đứng trước mặt Thập Bát, vừa mới kính xong một vòng, quay đầu định kéo tay Thập Bát đến bàn khác, vừa quay lại đã thấy Thập Bát cả gương mặt đỏ bừng, vành tai cũng ửng hồng, một tay đang nắm lĩnh tử giật giật, thấy mình quay lại nhìn, liền ngược mắt nhìn mình cười một cái.

Ngao Kiệt nhìn cảnh đó, ngay lập tức hỏa bốc lên đến đỉnh đầu, vung tay vứt luôn chung rượu, ứ thềm kính đáp cái gì nữa, kéo Thập Bát chạy một đường vào hậu viện.

Mấy yêu quái bị bỏ lại, thấy vậy cũng không trách móc gì, chỉ bảo, hiểu mà hiểu mà ~~ niên khinh nhân tình cảm đúng là mãnh liệt a ~~~~ ha ha ha ~~~ không có gì không có gì, chúng ta ăn phần chúng ta thôi ~

Tiếp đó, lại rót đầy một chung rượu, tiếp tục ăn uống.

Đang say sưa, đột nhiên nghe ở tiền viện vọng vào một tiếng gọi to “Hồ Thập Bát, có một vị Long Quân đến tìm người!!”

Thanh âm này vừa vang dội lại có lực xuyên thấu cực kỳ, xa gần trong ngoài đều nghe rõ mồn một, mọi người lập tức dừng lại động tác, nhất tề nhìn ra ngoài.

---

thân gia mẫu / thân gia mẫu : bà sui gia / ông sui gia

đại nhai thường : đường lộ lớn, đường cái

nha thiêm : tăm xỉa răng

trường bào thiên thanh : áo dài màu xanh da trời

liêu tử : chất liệu y phục, trắng ra là vải

bích lục sắc : xanh lục bích, kiểu lá cây nhưng ngả về màu vàng ý

hỗ khiêu chi âm : tiếng hồ gươm, tương tự với rống ngâm chi âm, là tiếng rống gươm = =

bạch ngạch điệu tình : mắt mèo ý, bên trong có 1 cái vạch dài, thường là màu đen (với mèo) còn bé cọp này thì vạch ấy màu trắng

Chương 52: Phiên Ngoại 2

Mấy vị Long Quân đang ngồi đều thoáng nhìn nhau, không hẹn cùng góc đầu đứng dậy, một người trong đám bước đến, lật vị trên lưng hùng quái lại, vừa nâng mặt lên nhìn, quả nhiên đúng như trong lòng đã đoán.

“Đại ca!”

“Chá nhi!”

Vị bản hàn thanh y nhân này, đích thị là Ngao Chá một trăm năm mươi năm trước đã bỏ nhà trốn đi!

Năm đó, Ngao Kiệt bị Hồ Điện Lam lừa đi, giam ở dị giới, biệt vô tăm tích. Vị Đại Long Quân này bị trách mắng không chiếu cố Tiểu Thất, sau lại bị lão đệ đệ của mình đấm cho mấy quyền, cảm thấy gia đình không có chút ấm áp tình thân nào, vô tình cũng sinh ra hoài nghi đối với giá trị tồn tại của mình, khóc hu hu bỏ chạy khỏi nhà.

Sau đó, Ngao Ly lên Nam Thiên Môn, thỉnh Thiên Mục dùng nhân thần tìm Đại Long Quân cùng Thất Long Quân.

Thiên Nhân Thần đảo mắt một vòng, đỏ mặt nói, Đại Long Quân hiện tại vẫn rất hảo, đang cùng sống với một vị Hồ tinh, cuộc sống có vẻ rất hạnh phúc.

Ngao Ly biết, đại ca mình vậy chứ năng lực thích ứng thực siêu cường, dù là mang cái mệnh chuyên khắc chế người bên cạnh, nhưng vận mệnh cấu thí của chính mình thì quả thực hảo không ai bằng!

Thế là cũng yên lòng, không đi tìm y nữa, chỉ chuyên tâm tìm kiếm Tiểu Thất.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Tiểu Thất rồi, đại khái khoảng bảy mươi năm sau đó, Ngao Ly chọc giận Thiên giới Chiến Thần, mới chạy xuống nhân gian để tránh bão, lúc ở nhân gian, vô tình có lần gặp được Ngao Chá.

Lần ấy, Ngao Chá một bộ tiểu qua tử bạch bạch tịnh tịnh, dùng vạt y phục túm một đồng mai tử, bảo Ngao Ly hiện tại mình sống rất tốt, mà Hồ tinh đang sống cùng với y đạo này ăn uống không được tốt lắm, ăn gì cũng đều ói ra hết, hôm nay tự dừng lại nói muốn ăn thứ gì chua chua, nên ta mới đặc biệt chạy đến tây sơn hái một ít mai tử cho Hồ tinh.

Nhìn Long Lão đại như vậy, trong lòng Ngao Ly kinh ngạc hết cả hồn.

Phải biết a, cái vị Đại ca kia của Ngao Ly, vừa không bình thường vừa ngu ngốc trường kỳ, cơ hồ không có năng lực tự mình sinh tồn, cả ngày chỉ thích ca hát xướng khúc, phổ điểm khúc xá gì đó. Tự chiếu cố bản thân còn không xong, cứ nhiên bây giờ còn biết vì người ta đi hái mai tử!!!

Đây quả thật là một cái tiến bộ vượt bậc a ~!

Ngao Ly nhìn Long Lão đại, thầm nghĩ, không chừng Đại ca đã tìm được mùa xuân đích thực của bản thân rồi, bèn bảo, nếu rảnh thì mang vị bằng hữu kia hồi tộc để mọi người nhìn một cái. Hiện tại Tiểu Thất cùng Thập Bát cũng đã vô sự rồi, mọi người ai cũng trông ngóng người hết a ~

Lúc ấy, Ngao Chá cười đến ngốc hồ hồ mà nói rằng, chờ A Hồ thân thể khỏe lên, ta nhất định sẽ cùng hắn trở về tộc. . .

Lần nói chuyện đó, cũng không kéo dài được bao lâu. Ngao Ly bị Chiến Thần ngàn dặm đuổi giết, gặp đến đâu cũng muốn bốc khói, nơi nào cũng không dám trụ lại lâu, qua ngày hôm sau liền rời khỏi nơi đó.

Về sau, lúc trở lại tộc, Ngao Ly có nhắc lại việc này cho người trong tộc nghe.

Lão Long Quân nói, được lắm a, Chá nhi có vấn đề nhất nhà cũng đã ra ngoài tìm được ái nhân, vậy cứ để nó ở ngoài đi, dù sao nó trở về thì cũng chỉ là điềm rủi cho mọi người. Tất cả không cần tìm nó, nếu nó muốn về thì sẽ tự trở về, cứ thuận theo tự nhiên đi!

Trăm năm chậm rãi trôi qua, hôm nay, rốt cuộc tại ngày thành thân của Tiểu Thất cùng Thập Bát cũng đã gặp lại y.

Bất quá. . .như thế nào lại biến thành cái bộ dáng quý này a?

Còn vị Hồ tinh kia. . .

Mấy vị Long Quân ba chân bốn cẳng chạy lại, nâng Ngao Chá đang xiu trên lưng hùng quái xuống, đặt y ngồi trên đấng tử, kẻ thì quạt quạt, kẻ thì ấn huyết nhân trung, miệng hô tên Đại Long Quân.

Trong lúc cả đám làm đủ trò, gọi ì xèo, Đại Long Quân rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt, nhãn thần mơ màng nhìn vòng vòng tứ phía.

Tất cả mọi người đều khẩn trương hỏi, đại ca đại ca, người có nhận ra ta không?? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?

Hai mắt Đại Long Quân đảo từ mặt đất, sang các vị Long Quân khác rồi dờ đi. . .đột nhiên ngay lúc đó, ánh mắt bất chợt khựng lại, nhìn chăm chăm một hồi, mới giãy người rời khỏi vòng ôm ấp của mấy Long Quân, bò bò lên, loạng choạng hướng về phía bàn rượu gần đó, ngồi xuống, hai tay như máy, không ngừng nhét thức ăn vào miệng, bắt đầu ăn như lang thôn hổ yết.

Mấy vị Long Quân đều là há hốc mồm mà nhìn. . .Nguyên, nguyên lai là đói a. . .

Lúc mấy vị Long Quân bận vây quanh Đại Long Quân hỏi han, Ngao Ly lại chú ý đến bóng trắng nho nhỏ ở cạnh.

Mọi người nhìn thấy y cứ chăm chú nhìn về một phía không nói lời nào, cũng dời ánh mắt nhìn sang phương đó.

Lúc thấy được tiểu lão hồ kia, ai nấy đều ngây ngốc cả ra.

Bạch Hồ, là Thần thú Tây Vực, không phải là yêu Trung Nguyên a ~!

“A nha!” Tứ Long Quân gõ tay một cái “Thiên Mục thần tướng có nói Đại ca là đang ở cùng với Hồ tinh, không lẽ là vị này? Đây là đại tử phu hay là đại tẩu của ta đây??”

Tam Long Quân trợn trắng mắt nhìn Tứ Long Quân “Người nhìn đi, tiểu lão hồ này đạo hạnh cùng lắm là ba bốn chục năm, làm sao có thể là bạn lữ của Đại ca được!”

Không phải là bạn lữ của Đại ca, nhưng lại là một lão hồ, vậy chỉ còn một khả năng. . .

Hai thế hệ già trẻ Long Quân đột nhiên dùng ánh mắt lóe sáng nhìn tiểu bạch lão hồ kia!

Chất nhi của ta! ! ! !

Tôn tử của ta! ! ! !

Cặp mắt của hai thế hệ Long Quân trong nháy mắt liền biến thành hình sao, nhào qua ôm lấy tiểu lão hồ mà cọ cọ, a~~ cảm xúc này ~~ ma nhưng nhưng ầm áp lại mềm mềm, hảo khả ái, hảo khả ái!!

Ngũ Long Quân vóc dáng thấp bé, bị vài vị huynh đệ của mình đẩy ra ngoài, nhào vào mấy lượt nhưng không tài nào chen vào nổi, thế là ngại ngùng nhìn nhìn xung quanh.

Chúng thần tiên hiện đang vây quanh thành một vòng, toàn bộ đều mong chờ xem náo nhiệt, bị Ngũ Long Quân bắt gặp, liền chấp tay nói a a, một nhà đoàn tụ, cung hỉ cung hỉ a ~!

Ngao Ly cười cười, chấp tay đáp lễ, rồi rút một bôi thủy bước đến trước mặt vị Đại Long Quân còn đang càn quét thức ăn kia “Đại ca, đại ca, người ăn chậm lại một chút, uống chút nước kéo mắc nghẹn. . .”

Đại Long Quân nhận bôi thủy, uống một hơi cạn sạch, sau đó lại mở to mắt bắt đầu há mồm ăn tiếp.

Ăn một hơi sạch sành sạch cả bàn thức ăn, lúc này Long Lão Đại mới vỗ bụng ngồi bệt xuống đất, thỏa mãn ợ một hơi “Ai nha, rốt cuộc cũng được ăn. . .Xém chút đói chết rồi. . .”

Lão Long Quân bên cạnh đang dùng bộ râu của mình cọ cọ mặt tiểu lão hổ, kết quả bị móng vuốt của tiểu lão hổ cào đến rướm cả máu, lúc này đang vuốt vuốt lại tóc mình, nhìn qua cười nói “Chá nhi a, nhiều năm như vậy, đến bây giờ mới trở lại thăm chúng ta, tiểu lão hổ này là tôn tử của ta sao? Người định mệnh của người đâu? Không cùng người trở về à?”

Không nhắc tới người kia thì thôi, nhắc tới mấy chữ này, Đại Long Quân bất giác chìm vào đau thương, run run khóe miệng bắt đầu khóc hu hu.

Đại Long Quân khóc cái là nhất thời không cách nào dừng lại được, cũng đừng hi vọng y có thể trả lời vấn đề này.

Mọi người đang do dự là nên an ủi y hay là bước tới dấm cho vài quyền để y ngừng khóc, thì nghe thấy bên cạnh vang lên có một đồng âm thanh thúy vang lên “Phụ thân khiến nương tưng giận bỏ đi, phụ thân mang ta đi tìm nương, nhưng lạc đường, lại quên mang theo ngân lượng, những thứ phụ thân kiếm được đều để cho ta ăn, nên mấy hôm nay người lúc nào cũng đói bụng.”

Hài tử này, bộ dáng đáng yêu, tiểu nhục kiểm phấn đô đô, dáng người tròn trĩnh, một đôi mắt to lấp lánh, giọng nói lại thanh thủy, già trẻ hai thế hệ Long Quân lại một lần nữa bắt đầu đứng dậy, không ai thèm lo cho Đại Long Quân đang ngồi dưới đất khóc kia, tất cả đều mang đôi mắt hình sao mà nhào qua phía tiểu nam hài!

Tiểu lão hồ thì kêu lên sợ hãi, còn Đại Long Quân vẫn đang khóc ròng, các vị Long Quân khác thì đang vui vẻ cười đùa ~!

Thần tiên cùng yêu quái chung quanh đều tiến lên nói chúc mừng, không ai để ý đến, ngay lúc đó ở phía sau, một nhân ảnh thủy lam sắc rón rén trộm tiến vào từ trúc môn, hướng đến hậu viện.

Nhân ảnh thủy lam sắc nép bên tường, tránh ánh mắt của mọi người, lén lút nhìn vào trong, nhưng ở bên trong hoàn toàn không có bóng dáng người mà nàng muốn tìm, không khỏi có chút bối rối. Bản thân đã tìm hết tất cả mọi nơi rồi a. . .

Ngay lúc đó, có hai vị cô nương đi ngang qua nàng, tình cờ đoạn nói chuyện của họ cũng lọt vào tai nàng.

Nữ tử A tướng mạo cao lại mỹ diễm, giọng cũng rất lớn, nhìn sang phía nữ tử B vóc dáng thấp bé nói nói “Người không phải muốn tìm Thập Bát cùng Thất Long Quân sao? Bọn họ đâu?”

Nữ tử B gương mặt đỏ bừng “Một lát nữa mới đi tìm họ đi!”

“Như vậy sao được, nghe nói Đại ca Thất Long Quân đã mất tích hơn một trăm năm, bây giờ mới trở lại, phải để cho hai người bọn họ kính tử, nói vài câu a ~” nữ tử A nói.

Nữ tử B dậm chân “Bọn họ đang ở hậu viện mà!”

“A!” Nữ tử B không rõ lời khấn từ đâu ra găm găm, gương mặt bắt đầu ràn rụa nước mắt “Ư ư ư ư ư ư, Thập Bát thật là hạnh phúc a ~~~ TUT Thất Long Quân một khắc cũng không muốn ly khai hẳn, ư ư ư, ta cũng muốn có một vị phu quân để yêu yêu a ~~~~”

Nữ tử B an ủi nữ tử cao A vài câu, rồi cả hai cùng đi.

Nhân ảnh thủy lam sắc cụp tai xuống, điều nàng muốn biết, đã nghe thấy.

Hậu viện!

=====

Hồ Thập Bát nằm xoài trên giường, phát ti đen tuyền bết mồ hôi dính trên lưng, hai mắt hắt khép kín, hơi thở có chút nặng nề.

Ngao Kiệt vừa mới xuất, nhưng vẫn rất có tinh thần, khăng khăng ở trong cơ thể Hồ Thập Bát chứ không chịu ra ngoài. Trường phát hỏa hồng buông trước mắt Hồ Thập Bát, khê khàng lay động. Ngao Kiệt cúi đầu tựa vào sau lưng Hồ Thập Bát, tinh tế cắn lên vai hẳn.

“Hảo dương. . .” Thập Bát bị Ngao Kiệt làm cho nhột nhạt, đẩy đẩy bả vai muốn tránh né, lại không ngờ tác động lên nơi gắn kết giữa hai người, từ bụng bỗng truyền đến cảm giác mềm mại lại tê dại. Thân thể khê run lên, Thập Bát không nhịn được, xiết chặt hậu đình, cả hai đều cúi đầu mà rên rỉ một tiếng.

Ngao Kiệt nhẹ nhàng lay động thắt lưng, chầm chậm ra vào thân thể Thập Bát, cắn lấy vành tai hẳn, nhẹ nhàng nói “Thập Bát. . .Thập Bát. . .Ta còn muốn. . .”

Thập Bát khê hé miệng, thở mệt nhọc. Cơ thể liên tục bị Ngao Kiệt không nhanh không chậm mà tiến xuất, khó mà nhịn được, tay đặt trên

giường níu chặt lấy tấm chăn, thở gấp vài cái rồi mới trả lời lại “Nhưng. .
.bên ngoài vẫn còn rất nhiều người đang chờ. . .”

Nghe Thập Bát trả lời như vậy, Ngao Kiệt bất mãn bĩu môi, hai tay túm trụ hai bên hông Thập Bát, hạ thân cố ý chạm vào nơi mẫn cảm bên trong cơ thể Thập Bát, nhưng lại không dụng lực mà cứ nhè nhẹ tiến xuất.

Gắt gao cắn chặt môi, Thập Bát cảm thấy cơ thể bị Ngao Kiệt trêu chọc đến sắp phát điên rồi, không thể nhẫn được nữa, Thập Bát nâng hông hướng về phía Ngao Kiệt sáp mạnh vào.

=====

Nhân ảnh lam y lén lút vào hậu viện.

Hậu viện nhà Thập Bát rất lớn, bày trí đủ loại nào là giả sơn rồi hoa thảo, nhìn qua thực phong nhã, đi sang phía tây còn có một khóa viện trồng một mảng rừng trúc, nhìn vào, cứ nhiên là có gian phòng.

Lúc này, mọi người đều đã chạy đến trung đường tiền thính, tiền viện để tham gia náo nhiệt, cho nên hậu viện rất yên tĩnh. Nhân ảnh lam y nhìn xung quanh có chút lo lắng, không lẽ ở trong phòng kia sao?

Được rồi! Dù gì nơi này cũng không có ai, mình cứ chọn đại một gian mà nghe ngóng thử xem sao!

Quyết định chủ ý xong, lam y nhân vừa định nhắc chân bước đi, lại nghe thấy bên tây khóa viện như đang có thanh âm ầm ầm truyền đến.

_____

câu thí : chó má = =||

tiểu qua tử bạch bạch tịnh tịnh : mặt trái xoan trắng trẻo đầy đặn

mai tử : quả mơ

ánh mắt hình sao : khúc này, QT ghi là dùng ánh mắt Hoa hồng Versailles, ánh mắt này là kiểu rất chi kinh điển = = nhìn hình minh họa sẽ hiểu

tiểu nhục kiếm phần đô đô : mặt đầy đặn, có da thịt lại phúng phính

phát là tóc, phát ti là sợi tóc, trường phát là tóc dài = =||

khóa viện : một viện tử giống như 1 cái nhà nhỏ ý, có 1 hoặc 2 3 cái phòng, có sân này kia, khóa viện là chỉ hai sân hai bên, ở giữa là chính viện.

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phiên Ngoại 3

Tại tiền viện, nhi tử của Long Lão Đại ——Ngao Bạch Hắc đang lúu rúu thanh âm thanh thúy giảng lại cho mọi người biết, nường là bị phụ thân làm sinh khí như thế nào, đột nhiên ngay lúc đó, chỉ nghe một tiếng “A –! ! ! !” thê thảm rú lên, tiếp theo đó hậu viện trạch gia già cả của Hồ gia bộc phát tiếng nổ

Hết thảy mọi người đang tụ tập ở tiền viện nghe thấy tiếng nổ này đều chấn động, đã xảy ra chuyện gì!?

Thoắt một cái, ngay lập tức mọi người đều chuyển động thân ảnh, nháy mắt đã tập trung cả ở hậu viện.

Lúc chúng tiên yêu xuất hiện, chỉ nghe thấy ở hậu viện phía tây, trong tây khóa viện Hồ Thập Bát đang ngụ rầm rầm hai tiếng, hai cánh cửa bay thẳng ra ngoài, đập vào tường viện, nát thành gỗ văng tung tóe khắp nơi.

Trong tiếng gỗ đập vào tường kêu rắc rắc, còn pha lẫn tiếng tạp âm chửi rủa “Dã man nhân! Vị khai hóa! Hồng mao quái”. . .vân vân.

Chư vị thần tiên đều nhất tề nhìn nhau, cảm thấy thanh âm chửi này sao mà quen quá xá vậy nha. . .

Vút vút vút, tất cả đều leo tường trèo vào, có người còn lần theo nguyệt lượng môn của khóa viện mà thò đầu vào nhìn, chỉ thấy trước phòng Hồ Thập Bát, Ngao Kiệt toàn thân thượng hạ quây đúng một cái ti bị mỏng manh, trường phát hỏa hồng phiêu vũ tứ tán, toàn thân tản nộ khí, trong tay nâng một người nào đó lơ lửng giữa không trung.

Người nọ thân tư kiểu tiêu, mặc một thân y quần đạ lam sắc, bị Ngao Kiệt túm lấy lĩnh tử nâng lơ lửng giữa không trung, tay chân vẫn không ngừng vùng vẫy, miệng liên tục mắng chửi.

A nha ~! Chúng thần tiên nheo mắt lại, cẩn thận nhớ lại, đây chẳng phải là vị ở Thanh Vân Sơn tử triển lạn đả Hồ Thập Bát, đặc biệt không sợ chết, Sơn trà tinh, Hoa Si cô nương sao?

Ngày ấy, bị Ngao Kiệt liệng một cái, không rõ là bay đến nơi nào, hôm nay thừa dịp mọi người không chú ý, cứ nhiên lén chạy vào yêu giới. . .

Này, thực rõ ràng là nhắm vào Hồ Thập Bát mà tới a ~!

Ai nha nha ~ kịch tình tay ba là coi sướng nhất ~~~ tuy là bên thứ ba này hoàn toàn không có phần thắng ~~

Nhưng mà, nếu đã là tình tay ba, kia phải có đủ ba người mới đúng a, nhân vật tối trọng yếu Hồ Thập Bát đâu?

Mọi người lại di dời tầm mắt, nhất tề tia sang nơi căn phòng đã mất đi cánh cửa.

Ngao Kiệt vừa thấy không ít người đến đây, sắc mặt chợt biến, đột nhiên nhớ đến lúc nãy mình cùng Hồ Thập Bát ở trên giường phiên vân phúc vũ, đột nhiên bị Sơn trà tinh này phá cửa xông vào, bản thân bị tức đến không thèm mặc y phục vào, lôi chiếc bì tử duy nhất trên giường quần quanh hông liền bay ra đến đây. . .

Này. . . này này, lúc này Thập bát còn ở trên giường, không thể để người khác nhìn thấy!

Víu một cái, Hoa Si bị vứt đi thật mạnh, đập vào tường viện rồi té xuống mặt đất.

Ngay lúc đó, chúng nhân chỉ thấy trước mặt, đại hồng hỉ bì tử bị kéo một cái, hồng ảnh chợt lóe, nhìn lại đã không thấy Ngao Kiệt.

Trong phòng, Ngao Kiệt đến bên giường, lấy chăn quấn Hồ Thập Bát lại, cầm lấy y phục dưới mặt đất, xoa xoa vài cái quây bên hông, nhìn chúng nhân giận dữ “Các người đều đến đây làm gì!!!”

Lữ Đồng Tân nói, a nha nha, Thất Long Quân nói lời này quá đáng nha, chúng ta không phải chỉ vì quan tâm ngài cùng Thập Bát sao. . .lúc nói chuyện, ánh mắt vẫn cứ cố rướn vào trong mà nhìn.

Thập Bát lúc này bị Ngao Kiệt lăn qua lăn lại, toàn thân đều nhũn cả ra, nằm trên giường đỏ bừng cả mặt, nhưng làm cách nào cũng không gượng nổi thắt lưng mà đứng thẳng được, bất đắc dĩ đành phải vùi người vào chăn, thật sự xấu hổ đến mức không dám lên tiếng.

Ngao Kiệt thấy chúng nhân, kẻ nào cũng ánh mắt gian tà cố nhìn vào bên trong, cánh cửa thì mới này vì đại hỏa của y mà bị đánh cho nát cả rồi, lúc này cửa phòng trống toác, không có thứ gì có thể che chắn lại, tức tới mức nghiêng răng dậm chân, xoay người dùng bì tử trùm Thập Bát lại thật kỹ lưỡng rồi một phen ôm lấy, phóng lên trên trời như pháo, ầm ầm mấy cái làm nóc nhà vỡ nát, bay ra ngoài, nhảy vài cái trong không trung rồi biến mất trong sắc chiều mờ mịt, không biết là ôm Thập Bát đi đâu.

Chúng thần yêu lưu lại trong sân nhìn nhau, miệng chưa nói mà trong lòng đều là cảm thán, a nha nha ~ quả là thiên hạ độc nhất hời a ~! Nháo động phòng biến thành đánh sập phòng a ~

Hoa Si cô nương bên kia vẫn còn úp mặt xuống đất, nằm chèo queo ngay chân tường như con ếch. Hồ Thập Nhị đứng gần đó nhìn thấy, có chút không đành lòng. Lúc bình thường, Hoa Si vẫn hay bám lấy Hồ Thập Bát, cũng từng đến bố trang của nàng giúp đỡ, thường cùng Hồ Thập Nhị cùng Hồ Thập Tứ chuyện trò, cũng có thể gọi là có thâm giao.

Tuy lúc thường thấy nàng ăn nói rất là tự kỷ, làm việc gì cũng chỉ thích tình nguyện một phía không thèm nghe người khác nói, rất đáng ghét, nhưng nhớ đến nàng đối với Thập Bát nhà mình, cũng là tình si một mảnh, chỉ tiếc là tình kia lại đặt trên khúc mộc đầu như Thập Bát, lại gặp đối thủ như Ngao Kiệt kia, ái tình chi lộ này của nàng đã định sẵn là tiền đồ vô lượng rồi.

Hồ Thập Nhị thấy nàng lúc này có vẻ đáng thương, liền đi qua đỡ nàng dậy “Hoa cô nương, nàng không sao chứ?”

Hoa Si đẩy mặt bụi đất khóc hu hu, từ trên mặt đất đứng dậy, Hồ Thập Nhị cầm khăn định giúp nàng lau mặt. . .

Đột nhiên nhìn rõ trạng thái lúc này của Hoa Si trước mắt mình, thét a một tiếng chói tai rồi đẩy nàng ra!!

Y phục Hoa Si mặc là sa, nguyên bản vừa mỏng manh lại vừa dễ dàng rách, mới nãy bị Ngao Kiệt vứt ra ngoài, trên y phục, ngay chỗ lĩnh tử bị rách, lộ ra một vòm ngực trắng trẻo của vị Hoa Si cô nương này. . .

Đúng, là vòm ngực, không phải bộ ngực = =

Mọi người nhìn vòm ngực so với Thái Bình Công chúa còn phẳng hơn, có chút ngu ngu.

“Người. . . Người người người người là nam nhân????” Hồ Thập Nhị há to miệng, ngón tay run rẩy chĩa về phía Hoa Si, lời nói lắp bắp.

Hoa Si từ mặt đất đứng dậy, trên mặt toàn là nước mắt nước mũi lại vươn cả bùn đất bẩn bẩn, phui phật phật toàn thân, chống nạnh hai tay lên hông nhìn như cái ấm trà, mắt lóe ánh sáng đứng trước mặt Hồ Thập Nhị, trả lời cứ như đúng rồi “Đương nhiên!”

Hồ Thập Nhị điên rồi!!!

Năm trước, mình và Thập Tứ muội còn mang hấn đi ngâm ôn tuyền aaa!!! Thảo nào thời điểm đó, “nàng” ta nhất định không chịu cởi y phục ra, chỉ ngồi bên cạnh nhìn các nàng ngâm!!!

“Người. . . người là đồ bại hoại!!! Người đồ dâm tặc!!!”

Hoa Si bị Hồ Thập Nhị đuổi chạy vòng vòng trong sân, miệng Hồ vẫn kêu to “Ta tới tận bây giờ cũng chưa từng nói với các người ta là nữ tử!! Là các người tự mình tình nguyện cho rằng ta là nữ hài tử, gọi ta là cô nương, nhận ta làm muội tử!! Mang ta đi ngâm ôn tuyền!”

“Người còn dám nói!! Cách người ăn mặc như vậy, là ai cũng cho rằng người là nữ hài tử a!!!”

“Đây là hứng thú cá nhân của ta!! Người không thấy ta ăn mặc như vậy rất đẹp sao ~!”

“. . . .Ta giết người a a a a ! ! ! !”

“Cứu mạng a ! ! !”

“Cái gì? Thập Nhị, người bị hấn chiếm tiện nghi sao? Mẫu thân không cho phép người gả cho một tên nhân yêu bất nam bất nữ a!!”

“Ta không phải nhân yêu, ta là Sơn trà tinh!!”

“Cái gì? Người là nam nhân? A a, người đã nhìn thấy Thập Nhị cùng ta tắm a ~~! Người người người còn từng cùng Thập Nhị ngủ chung trên một chiếc giường! !”

Hồng Ngọc cùng Hồ Thập Tứ cũng gia nhập vào đội quân bao vây truy đuổi, chiến trường nhất thời càng thêm loạn. . .

Không để ý bên kia khói thuốc súng cuồn cuộn, chúng tiên cùng yêu quái nhìn căn phòng đã trống trơn, nhìn nhau thầm hỏi : hai vị tân nhân này,

đang nhập đồng phòng mà chạy đi đâu ta, hôn lễ này còn tổ chức kiểu gì nữa?

Đào Mộc tiên nhân bên cạnh bĩu cái miệng nhỏ nhắn, thán “Nhân gia vẫn chưa ngoạn đủ mà ~~~”

Ân ân, tất cả đều trở lại bình thường ~~ đúng a ~~ vẫn chưa có ngoạn đủ mà ~~ vất vả lắm mới có cái cơ hội như vậy, đừng quấy Tiểu Thất cùng Thập Bát nữa, chúng ta tiếp tục ngoạn tiếp tục ngoạn đi ~!

Vì thế, bên kia Hồng Ngọc túm tai Hoa Si kéo kéo, muốn tính toán với y món nợ những chuyện đã xảy ra với hai nữ nhi của mình, bên này chúng tiên yêu lũ lượt kéo nhau là trung thính tiên viện, tiếp tục cất hát ngoạn nhạc ~!

(Uy! Mấy người cũng rảnh quá đi!!)

=====

Ba tháng sau.

Thanh Vân Sơn.

Hiện tại đã bước vào mùa thu, độ tháng mười. Thanh Vân Sơn vào mùa thu, đặc biệt xinh đẹp ~!

Có hồng phong, lục thụ cùng hoàng thành, ngân bộc, hơn nữa đỉnh núi Thanh Vân Sơn mây mù quần vũ, từ xa nhìn lại, cảnh sắc rực rỡ lại lộng lẫy, trong cảnh lại còn nảy sinh ra một loại phong tình vũ mị.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, không trung xanh thăm đặc biệt vời vời, dương quang ôn ấm nhu hòa, gió nhẹ thổi vào mặt, trong gió còn vờn vờ quế hoa thanh hương ngập cánh mũi.

Ngày như vậy, rất thích hợp mở rộng song môn để đón gió vào nhà, sau đó đem bị tử cùng y phục giặt sạch sẽ, đem ra sân mà hảo hảo phơi nắng ~~

Có điều, tiểu mộc tử nơi Thanh Vân Sơn lại tương phản với lý thuyết này, môn đều đóng chặt, im lặng đến một chút thanh âm đều không có.

Này, có quá kỳ quái quá không a?

Hiện tại đã là giờ Tỵ, cũng tương đương khoảng chín giờ sáng, bình thường vào giờ này, xét với tính tình của chủ nhân tiểu mộc ốc, hẳn là đã sớm thức dậy, bắt đầu vận động thân thể, đi bộ quanh Thanh Vân Sơn một vòng, sau đó chuẩn bị ngộ phạm a ~!

Một đạo hạnh hoa sắc quang mang chợt lao vút qua, ngay tức khắc trước tiểu mộc ốc hiện hữu một thân ảnh, nhìn nhìn vào phòng môn đóng chặt, đột nhiên cảm thấy tức giận ùn ùn kéo đến, tiến lên từng bước, rầm rầm rầm, bắt đầu đập cửa.

Gõ mấy cái, cửa kẽo kẹt mở ra. Ngao Kiệt tóc không chỉnh tề, xiêm y xốc xếch, tất nhiên là vừa mới thức dậy, trừng mắt kẻ gõ cửa —— còn ai ngoài Ngao Ly đây.

Ngao Kiệt mặt mày giận dữ, nhưng không nói tiếng nào, cẩn thận khép cửa lại rồi, mới lôi Ngao Ly ra thật xa, cả giận nói “Mới sáng sớm người đến làm gì?!”

Mới sáng sớm?

Ngao Ly muốn đập đầu vào tường cho rồi, giờ này là giờ nào rồi hả? Thái dương phơi nắng cái mông người muốn khét lẹt rồi!

Ngao Ly nhìn nét mặt Ngao Kiệt, vì đang hưởng thụ tình phúc trong tuần trăng mật mà cả người đều tỏa sáng lấp lánh, cắn chặt răng, chỉ vào hai mắt mình, dậm chân nói “Tiểu Thất, người nhìn coi đây là cái gì?”

Ngao Kiệt trong lòng vẫn đang nghĩ phải mau đuổi tên Ngũ ca này đi, để còn trở lại ôm Thập Bát năm một lúc nữa, hiện tại nghe Ngao Ly hỏi như vậy, sững sốt hồi lâu, thành thành thật thật mà nhìn mặt Ngũ ca y, quyết đoán nói “Là mắt!”

“Là mắt thâm quần!!!”

Ngao Ly muốn khóc rồi, bên ngoài ai ai cũng bảo Ngao Kiệt là tộc trưởng tân nhậm của Long tộc. Chỉ là, tiểu tử này từ sau khi thành thân với Thập Bát rồi, mỗi ngày đều ân ân ái ái mà bám dính ở Thanh Vân Sơn này, mười ngày nửa tháng cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, chuyện lớn nhỏ gì trong tộc bây giờ đều do Ngao Ly, vị Ngũ Long Quân mệnh thật khổ này ôm đồm hết!! Làm y mệt mỏi đến hai mắt đều thâm quần!!

Vậy mà xú tiểu tử này vẫn cứ khoái khoái hoạt hoạt trong cuộc sống thế giới hai người, cứ nhiên một chút cũng không tỏ lòng biết ơn y!!

Ngao Ly trợn mắt, ta mệnh tại sao lại khổ như vậy a, người mỗi ngày cùng Thập Bát ngọt ngào ân ái, còn ta ngay cả muốn thấy người trong lòng cũng khó khăn đến vậy!!!! Ta đây là cái mệnh gì vậy a a a a!!

Trong lòng muốn nôn ra máu, nhưng chuyện cần nói thì phải gấp rút nói cho mau, Ngao Ly nói vòng nói vo “Ta tới kêu người hồi tộc.”

“Không về, ta muốn ở đây với Thập Bát!” lập tức đáp lại.

“Xú tiểu tử, người làm ơn biết thân biết phận của mình là tộc trưởng có được không! Bàn đào đại hội sắp được tổ chức, việc phải chuẩn bị nhiều lắm! Người cũng đã tung tăng ba tháng hơn rồi, làm ơn trở lại tộc đảm nhiệm cương vị tộc trưởng, làm sự nên làm đi!!”

Ngao Kiệt bĩu môi, không chút tình nguyện, nhưng vẫn bảo với Ngao Ly chờ ta một chút, ta vào nói với Thập Bát một tiếng rồi đi.

=====

Trong tiểu mộc ốc, ám hương lãng đãng, dương quang nhè nhẹ từng đợt từng đợt, từ cửa sổ tràn vào rọi khắp nơi. Hồ Thập Bát nằm trên giường, tóc có chút rối, trên khóe mắt, gò má, vẫn còn đọng một giọt ửng đỏ chưa tan, hơi thở đều đều, đang chìm trong giấc ngủ say.

Hồ Thập Bát lúc thường tính cảnh giác khá cao, nhưng gần đây vẫn luôn ở bên cạnh Ngao Kiệt. Mà Ngao Kiệt thì dục vọng rất mạnh, Hồ Thập Bát thì vẫn còn thịnh niên, thân thể cũng cực kỳ khát cầu, một khi tính dục bị khơi dậy, liền chẳng phân biệt ngày hay đêm.

Lúc này vất vả lắm mới kết thúc một hồi mây mưa, thân thể đã rã rời, vừa ngã người xuống đã ngủ ngay lập tức, tiếng đập cửa của Ngao Ly lúc này cũng không có nghe thấy.

Nhìn Thập Bát vẻ mặt mệt mỏi, Ngao Kiệt cũng có chút hối hận bản thân đêm qua làm rất dữ dội, Hồ Thập Bát hiện tại ngủ rất say, y không đành lòng nào mà đánh thức lão bà của mình dậy, liền lấy một mảnh giấy viết lên vài chữ rồi đặt bên cạnh cằm đầu của Thập Bát, sau lại chạy đến thủy đàm bên cạnh thác nước, niệm chú thay nước trong thủy đàm.

Trước khi đi, nghĩ nghĩ một hồi, giăng một tầng kết giới ở ngoài, chuẩn bị hết thủy mọi thứ thật tốt xong, mới theo Ngao Ly rời khỏi Thanh Vân Sơn.

---

bì tử : cái chặn, cái mền =3=

đại hồng hi bì tử : chặn hồng, dành cho động phòng thì phải

cật hát ngoạn nhạc : ăn uống chơi đùa

Chương 54: Phiên Ngoại 4

Lúc tỉnh lại, đã thấy khắp tiểu mộc ốc bị bao phủ bởi bóng tối, ánh sáng lập lòe. Hồ Thập Bát mở trừng mắt nhìn nhìn, một hồi mới phát giác ra bây giờ đã là hoàng hôn, khẽ nghiêng đầu, liền nhìn thấy mảnh giấy Ngao Kiệt để lại cạnh chẩm đầu.

Cầm tờ giấy trên tay, Hồ Thập Bát nhẹ nhàng cười.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chữ do Ngao Kiệt viết, quả nhiên chữ hệt như người, tùy ý tiêu sái, từng chữ toát ra thần thái cuồn cuộn.

Mấy lượt đọc đi đọc lại nội dung trên giấy, Thập Bát mới gấp giấy lại thật kỹ càng, rồi đặt dưới chẩm đầu lại.

Cả người lười nhác, nằm dài trên giường, động cũng chẳng muốn động, bất đắc dĩ mà cảm thấy miệng khô khốc, thật muốn uống một ngụm nước, ở trong lòng lưỡng lự gần nửa ngày, mới cau mày đỡ lấy thắt lưng, chậm rãi gượng dậy.

Mông mới vừa chạm vào sàn giường, Thập Bát không nhìn được mà nhẹ nhàng rên lên, tiểu khẩu phía sau vừa nóng lại vừa căng, đau đớn vì bị kích thích, Thập Bát nghĩ có lẽ là bị sưng tấy lên rồi.

Đặt chân xuống mặt đất, cảm giác mát lạnh từ dưới chân truyền lên. Thập Bát chống giường chậm chạp nửa ngày, mới có thể gượng thẳng lưng dậy, đứng vững vàng rồi, chậm rãi bước từng bước một đến cạnh bàn.

Hồ Thập Bát không nhớ, lần cuối cùng chân mình chạm đất là lúc nào. Trong khoảng thời gian này, ngày cũng như đêm, cùng Ngao Kiệt ở trên

giường dây dưa, ngay cả những việc vệ sinh tắm rửa đều là do Ngao Kiệt ôm hẳn đi rồi thay hẳn làm. Có lần hăm muốn uống nước, Ngao Kiệt liền để mặc tư thế vẫn còn kết hợp của hai người, ôm hẳn bước đến cạnh bàn, uống một ngụm rồi uy hẳn uống.

Chỉ nhớ lại trong đầu cũng khiến thân thể nổi lên phản ứng, phân thân giữa hai chân vốn bị ép đến ỉu xiu, lúc này cư nhiên có hơi ngẩng lên, ma sát lên y phục. Hồ Thập Bát toàn thân run lên, vội vàng chống lên bàn, bất giác chân có chút vô lực.

Giữa đồn phùng bông dăng lên cảm giác nóng lại âm, không cần kiểm tra, Thập Bát cũng biết, kia nhất định là tinh nguyên Ngao Kiệt xuất trong cơ thể mình đang tràn ra.

Liền uống mấy chén tuyền thủy thanh lương, tới lúc thần trí bình tĩnh lạnh, cảm thấy đầu óc thanh tĩnh đi rất nhiều, Thập Bát mới đến tú cầm y phục sạch sẽ, quyết định trước đi tẩy rửa một phen.

=====

Mùa thu cơ hồ như rất ít khi có mưa. Thác nước ở Thanh Vân Sơn cũng không còn cái khí thế lôi đình vạn quân mà dội ầm ầm xuống thạch thủy nữa, lúc này chỉ còn lại một tầng nước mỏng như gương từ trên thạch bích trút xuống, dội lên thạch thủy bên dưới, bọt nước văng ra cũng là mang theo vẻ hiền hòa.

Hồ Thập Bát ngâm giữa đầm nước mát lạnh, nước mát làm tan đi đau nhức mệt mỏi toàn thân, gân cốt cả người đều rất thoải mái.

Ngâm mãi cho đến lúc viên nguyệt lên cao, Hồ Thập Bát mới bước ra khỏi thủy đàm, trở lại tiểu mộc ốc lau khô tóc, bắt đầu sửa sang lại giường, định bụng là đổi một tấm trải giường khác cùng bị tử.

Vừa mới đem khăn trải giường ra, liền nghe thấy xoạt một tiếng, cứ nhiên bên trong rớt ra một bản thư.

Hoàng văn, tuyên chỉ, gáy sách đóng bốn lỗ to, bên trên chói lọi mấy cái chữ to bự “Hồ tộc phu phu tân hôn chỉ nam”

Hồ Thập Bát nhìn bản thư này, da mặt có chút co giật.

Thư này, là hơn một tháng trước Hồ Hồng Ngọc đến Thanh Vân Sơn thăm Thập Bát cùng Ngao Kiệt mang theo.

Thập Bát cùng Ngao Kiệt từ sau lúc thành thân, tuy là Ngao Kiệt hận không thể ngày ngày quấn lấy Thập Bát, nhưng lo lắng Thập Bát cùng với thể chất long tộc của mình không giống nhau, sợ làm quá mức sẽ khiến Thập Bát bị thương nên mỗi lần hành phòng, bản thân dù chưa thỏa mãn nhưng chỉ cần thấy Thập Bát mệt mỏi, liền không cưỡng cầu nữa. Tuy là mỗi ngày đều cảm thấy dục cầu bất mãn, nhưng vì Thập Bát, Ngao Kiệt vẫn là phải tự mình nhẫn nại!!!

Ngao Kiệt nhịn được hai tháng, rốt cuộc, trượng mẫu nương Hồ Hồng Ngọc đến, cũng là lúc giải phóng Ngao Kiệt khỏi những ngày nhẫn nại hết sức khổ sở ~!

Hơn một tháng trước, Hồ Hồng Ngọc đến Thanh Vân Sơn thăm phu phu Thập Bát, thuận tiện mang theo một thư bản.

Thư bản kia nghe nói là rất lưu hành trong Hồ tộc, tên gọi là phu phu tân hôn chỉ nam. Bên trong chẳng những ghi chép những phần giới thiệu về sinh lý đặc tính của Hồ tộc, những điểm cần lưu ý khi phu phu giao hợp, đồ giải tư thế cụ thể, còn có cả phương pháp tu luyện song tu.

Hồng Ngọc vốn dĩ là có hảo tâm, nàng biết nhi tế này của mình là thiên phú dị bẩm, năng lực đáng sợ siêu cường, rất là lo lắng cho Thập Bát nhà

mình chịu không nổi cái kiểu “yêu thương” của Ngao Kiệt vượt người thường gấp n lần.

Vì thế mới đặc biệt mang đến sách này, để hai người có thể nghiên cứu được đôi chút ~! Nhìn rồi học hỏi theo những điểm cần chú ý bên trong, nếu như luyện tập thật hảo, nói không chừng Thập Bát ngày ngày hấp thụ tinh nguyên Long Quân cũng có thể tu luyện thành tiên, đến lúc đó tiểu lưỡng khẩu thượng tiên đình cùng ngự, này thật hảo a ~~

Hồng Ngọc suy nghĩ rất tốt rồi, mới đem thư bản giao lại cho Ngao Kiệt cùng Thập Bát, dặn dò vài lời liền rời đi.

Kết quả, Ngao Kiệt một lòng muốn cho lão bà của mình hưởng thụ tính phúc, cực kỳ thành thật mà đem thư bản này xem từ đầu chí cuối, nhưng lại chỉ vón vện thông được một điều “Thập Bát như vậy, thân thể là cực âm huyền hồ, rất cần dương khí để bổ dưỡng thể chất, chỉ cần động tác của mình không quá mức thô bạo làm tổn hại thân thể Thập Bát, thì càng cho Thập Bát nhiều tinh nguyên thì đối với Thập bát là thập phần hảo a~”

Sau khi đã thông được cái ý nghĩ đó, Ngao Kiệt mừng như điên! Lại ngược mắt nhìn về Hồ Thập Bát, hai mắt ngàn sao lấp lánh, lập tức lôi Thập Bát, lấy đủ hết các tư thế được minh họa ở phần sau của thư bản làm hết một lượt không sót cái nào! Rốt cuộc, làm tới mức Thập Bát chịu không nổi, mở miệng cầu xin, Ngao Kiệt mới chịu dừng lại.

Thật sự không biết là Hồng Ngọc mang đến thư bản này, là giúp nhi tử nhà mình, hay là càng lúc càng đập con mình vào hố lửa nữa.

Hiện tại Hồ Thập Bát nhìn tới thư bản này, chỉ cảm thấy đầu nóng lên, thần tình giống như bị hỏa thiêu vậy, thậm chí thở dài một hơi, xoay người cất thư đi.

Vừa xoay người một cái, cảm giác căng cứng lại nóng trong bụng chợt xuất hiện, rõ ràng lúc này đến thủy đàm ngâm đã muốn hết rồi mà. . .

Xoa xoa bụng, Thập Bát tùy tiện tựa vào giường, nhớ đến lần trước bản thân xuất hiện loại tình huống này, vẫn không rõ là xảy ra chuyện gì, chỉ sợ hãi lo lắng mà suy nghĩ không biết là mình sinh ra cái quái bệnh gì.

Đến lúc Ngao Kiệt rời đi rồi, bị Hồng Ngọc truy vấn mới ấp úng nói ra sự thực, còn bị Hồng Ngọc cười nhạo đến vài ngày, bảo là chỉ vì mình một lần lại hấp thu quá nhiều tinh nguyên của Ngao Kiệt, lại không vận công mà hấp thu chuyển hóa thành công lực nên mới phát sinh ra chuyện này.

Lúc ấy Hồng Ngọc còn bảo phải huấn luyện Thập Bát lại, kết quả mấy ngày sau tà đạo phong ấn bị phá vỡ, tam giới đều lộn xộn, làm sao còn có thời gian mà luyện tập cái kia, thế là trì hoãn mãi cho đến hiện tại.

Tuy là không tới mức khó chịu, nhưng cảm giác bụng cứ trướng căng lên thì thực sự không được thoải mái chút nào, nghĩ một hồi, Thập Bát vẫn là mở thư bản kia ra, lật đến chương chỉ dẫn song tu.

còn Chương này tuy giới thiệu rất tỉ mỉ về phương pháp song tu, nhưng hai người trong lúc giao hợp đều là động tình, làm sao có dư tinh lực mà suy nghĩ nhớ lại khẩu quyết để mà niệm rồi còn vận công chứ?

Cảm thấy thư này chẳng có chút tác dụng gì, Hồ Thập Bát lật lật vài cái xem sơ qua, cảm thấy có chút mệt mỏi liền ném thư sang một bên, trải khăn giường mới xong xuôi liền chuẩn bị đi ngủ.

Một đêm này, Thập Bát ngủ không được an ổn lắm, không biết là do ban ngày ngủ quá nhiều, hay là vì Ngao Kiệt không ở cạnh. . .

Tóm lại, đêm đó Thập Bát cứ nửa mê nửa tỉnh, luôn cảm thấy trong bụng nặng nề, giống như còn mang theo mạch đập nào đó nhẹ nhàng mà đập, phát ra nhiệt nóng.

=====

Hôm nay là ngày mát mẻ, ban ngày trời không nóng lắm, trên nhai thượng người đến người đi, tiếng mãi thanh của thương gia vang lên rất náo nhiệt.

Hồ Thập Nhị ở trong bố trang tiếp đón khách nhân, Hồ Thập Tứ tựa ở cạnh cửa, cực phong tao yêu nhiều mà căn hạt dưa, khiến cho người qua kẻ lại nhìn nàng chảy nước miếng.

Hồ Thập Tứ cảm thấy có chút nhàm chán, nàng đứng ở đây đã nửa ngày, vậy mà lại không phát hiện được vị suất ca nào!

Đang nghĩ nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt sáng rực lên, xa xa trên nhai khẩu bỗng xuất hiện một thân ảnh cao gầy.

Dáng người không tệ nha ~!

Hồ Thập Tứ bất giác tỉnh táo tinh thần lại, ngưng thần dùng mắt nhìn kỹ, bất chợt kêu to lên “Thập Nhị Thập Nhị! Thập Bát đến kìa!”

Thập Bát cùng Ngao Kiệt thành thân đã hơn ba tháng, ngoại trừ lần đó Hồng Ngọc nửa tháng trước đến Thanh Vân Sơn, dùng thái độ cường ngạnh đòi gặp Thập Bát, thì những người khác đều không có cơ hội gặp hãn, lần nào đi đến cũng bị Ngao Kiệt ngăn cản đuổi trở về.

“Thập Bát vừa mới ngủ, người đừng quấy rầy hãn!”

Thất Long Quân bày ra xú kiếm, khoanh tay đứng chắn trước cửa, đối với kẻ nào đến cũng dùng duy nhất câu này đuổi về.

Thập Nhị cùng Thập Tứ từng một lần ghé đến, cũng bị y ngăn cả hệt như vậy, ngay cả bóng dáng Thập Bát cũng chưa thấy đã phải trở về.

Rốt cuộc hôm nay cũng nhìn được Thập Bát, cả hai đều rất vui vẻ, một bên hỏi thăm tình hình dạo gần đây, một bên lôi kéo Thập Bát mà đánh giá

thương hạ. . .

Thập Bát giống như có chỗ thay đổi nha. . .Thập Nhị cùng Thập Tứ nhìn Thập Bát, cảm giác có chút lóa mắt.

“Thập. . .Thập Bát. . .nhìn người giống như càng suýt hơn a. . .”

“Vậy sao?” Thập Bát đưa tay sờ sờ mặt mình, sáng nay lúc tỉnh dậy rửa mặt, nhìn vào trong bóng phản chiếu cũng giống như trước đây, có chỗ nào khác biệt đâu a.

“Không, không phải nói diện mạo. . .”

Diện mạo vẫn là diện mạo cũ, nụ cười vẫn là nụ cười cũ, ngay cả y phục đang mặc cũng là y phục cũ đã mặc hồi trước khi thành thân. . .

Chỉ là, Hồ Thập Bát hiện tại lại làm cho người khác nhìn thấy có cảm giác toàn thân tản ra một tia vận vị, mị nhãn cũng chứa phong tình nhiều hơn, nụ cười vốn dĩ ấm áp ôn nhu trước đây, vậy mà bây giờ lại làm cho người ta nhịn không được mà đỏ mặt tim đập nha?

“Hiện tại bất cứ kẻ nào ở yêu giới mà nhìn thấy người. . .cũng sẽ tuyệt đối không hoài nghi người có phải là hồ ly tinh hay không. . .” Hồ Thập Nhị ngơ ngác nhìn Hồ Thập Bát, lẩm bẩm.

“A?”

“Ừ ừ ừ ừ ừ ta thật là ghen tị quá đi TUT” Hồ Thập Tứ lại tràn ra hai dòng lệ đầy mặt “Thập Bát mỗi ngày đều cùng Long Quân ân ân ái ái thắm thấu vào người. . .khiến cho cả người đều rạng rỡ hẳn lên. . .Còn ta cùng Thập Nhị, thật là đáng thương mà TUT hai đóa kiêu hoa không ai yêu không ai mến, muốn héo rũ cả ra rồi ừ ừ ừ ừ ừ. . .”

. . .Hãn. . .

Không thèm để ý tới Hồ Thập Tứ, Hồ Thập Nhị cười nói “Thất Long Quân xuất môn?”

“Ân, trong tộc Ngao Kiệt có một số việc. . .”

Quả nhiên ~ Hồ Thập Nhị cười thầm trong lòng, nếu vị Long Quân bá đạo kia không xuất môn, người làm sao có cơ hội ra ngoài chứ ~

Cầm một khúc vải thanh lam sắc ra, Thập Nhị vẫy vẫy thước trong tay “Lại đây lại đây ~~ này là vải hôm qua điếm mới nhập về ~~ cảm giác rất tốt, mặc vào lại tôn lên thân hình ~~ ta đây thiết kế một bộ trước cho người làm mẫu ~~”

---

lôi đình vạn quân : sấm vang chớp giạt, khí thế dữ dội

Hồ tộc phu phu tân hôn chỉ nam : bí kíp tân hôn (mới đám cưới) của phu phu (chồng chồng) Hồ Tộc

dục cầu bất mãn : = = không đạt được đầy đủ dục vọng, bất mãn~

nhi tế : con rể

phong tao yêu nhiều : quyến rũ, lẳng lơ, lại sắc sỡ xinh đẹp = = ý là đẹp nhưng quá xá là diêm dúa

vạn vị : thích thú, khiến nảy sinh hứng thú

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Phiên Ngoại 5

Hồ Thập Nhị bắt Thập Bát đứng thẳng sống lưng, bắt đầu đo đạc kích thước, vừa đo vừa thán, chặc chặc, ta đúng là thích làm y phục cho Thập Bát nha! Thập Bát nhà chúng ta đúng là trời sinh làm cái y phục giá tử mà ~~ thắt lưng rộng lại mảnh mai, chân dài lại thon ~~ y phục mà làm ra rồi, người mặc đứng ở trước điểm đi vài vòng, nhất định dẫn khách nhân đến không ít ~

Thập Bát đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, để mặc Thập Nhị đo cho mình, đột nhiên nói “Thập Nhị tỷ, có thể làm cho Ngao Kiệt một kiện y phục được không?”

Thập Nhị cười thành tiếng “Người đúng là chuyện gì cũng không quên Thất Long Quân kia nha ~ Hào a, chờ Thất Long Quân trở lại, nếu có thời gian rồi có thể xuống núi, người mang hăn đến, ta liền may cho hăn một kiện ~”

Thập Nhị ở bên này đo kích thước cho Thập Bát, bên kia Thập Tứ kéo cửa sổ lại, sau lại kéo luôn cửa điểm, coi bộ là chuẩn bị đóng cửa.

Thập Bát nhìn Thập Tứ, có chút kinh ngạc “Thập Tứ tỷ, mới trung ngộ, tại sao lại đóng cửa sớm vậy?”

Hồ Thập Tứ phong tình vạn thiên đứng ở môn khẩu đóng môn bản lại “Không phải vì người đã đến sao ~~ đúng lúc trung ngộ, chúng ta tìm chỗ dùng phạn thôi ~”

=====

Tửu lâu nổi danh nhất nơi này ——hiện đang đầy khách vãng lai.

Thập Nhị cùng Thập Tứ ồn ào xem thái đờn, còn Thập Bát ngồi bên cạnh cười khẽ nhìn hai vị tỷ tỷ nhà mình vừa gọi thức ăn vừa cãi nhau.

Kỳ thực, Thập Bát không cảm thấy đói chút nào, hiện tại hẳn vẫn cảm thấy trong bụng trướng đến khó chịu, nhưng mà đã lâu không gặp Thập Nhị cùng Thập Tứ, đều rất nhớ hai người, cho nên dù không ăn gì, có thể ngồi hàn huyên một ngày cũng tốt rồi.

Thập Tứ vừa gọi thức ăn vừa hỏi Thập Bát, người cùng Long Quân ở Thanh Vân Sơn ăn gì a? Chắc không phải là ngày nào cũng ăn cá nướng đâu ha?

Câu này vừa hỏi ra, liền khiến Hồ Thập Bát ngẩn cả người, hiện tại mới nhớ ra, bản thân cùng Ngao Kiệt lúc ở tiểu mộc ốc Thanh Vân Sơn, ba tháng hơn rồi nhưng mà chưa từng dùng qua bữa nào, cũng chẳng hề ăn thứ gì! Cùng lắm chỉ uống nước. . .Nhưng là, bản thân cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy đói qua a! Ngao Kiệt là thần tiên, vài năm không ăn cái gì cũng là bình thường, nhưng còn mình. . .

“Ăn cái gì a?” Xuống núi mua thức ăn sao? Hồ Thập Tứ trong đầu nảy ra hình ảnh vị Thất Long Quân nóng nảy kia mang theo cái rổ, xuống chợ mua thức ăn, bộ dáng đó. . . bất giác rung mình một cái, bộ dáng đó thực sự rất quý dị a ~!

“ . . .Không, không có ăn cái gì. . .”

“Cái gì??” Lúc này đến phiên Thập Nhị cùng Thập Tứ ngẩn người ra, ba tháng hơn mà không ăn thứ gì, cứ nhiên vẫn chưa đói chết??

Ngây người một hồi, đột nhiên có phản ứng trở lại, ba tháng kia Thập Bát không hề đến nhân gian ăn thứ gì, chính là vì Long Quân kia trong ba tháng đó đều dùng tinh nguyên của bản thân uy hấn ăn a!

Hồ Thập Tứ lại lôi khăn tay ra gặm a gặm, ánh mắt vì ngưỡng mộ mà đỏ lên “Tinh nguyên của Long Quân a ~~~ thật là hâm mộ ư ư ư ư ư ư!! Tư vị hảo mị a a TUT”

“Thập. . . Thập, Thập Tứ tỷ. . .” Hồ Thập Bát lắp bắp, toàn thân đều bốc khói

Hồ Thập Nhị bóp một cái, cú lên đầu Thập Tứ mắng “Cái đầu óc của người không thể chứa thứ khác được sao? Làm ơn có tự giác mình là tỷ tỷ chút đi!!”

Lại quay đầu nhìn Thập Bát, hăng giọng một cái “Hôm nay ta với Thập Tứ làm chủ, nhất định phải mời người ăn một bữa ngon! Na, Thập Bát gọi món đi!!”

Thập Bát nhìn thái phổ, có chút khó xử. Tuy là hơn ba tháng không ăn gì nhưng hiện tại nhìn thức ăn cũng không có hứng ăn lắm, nghĩ nghĩ một hồi liền dựa vào khẩu vị của Thập Nhị Thập Tứ gọi vài món, sẵn tiện gọi thêm một đàn tửu.

Tiểu nhị cầm thái đơn, lui xuống chuẩn bị thức ăn. Trong lúc chờ đợi thức ăn được bưng lên, ba tỷ đệ cùng nhau nhàn thoai, tán đông gẫu tây một hồi, Thập Bát đột nhiên nhớ đến Hoa Si, từ lúc Hồng Ngọc nói cho hẳn biết chuyện Hoa Si cư nhiên là một nam nhân thì, Thập Bát cũng là lắp bắp kinh hãi, Ngao Kiệt bên cạnh lạnh giọng hừ một tiếng bảo, ta chỉ biết hẳn không phải thứ tốt lành gì mà! Người xem, xem đi!

Hồ Thập Bát lại cảm thấy vị Hoa Si này, cùng lắm tính cách có hơi quái lầy người khác, nói chuyện hành động làm người ta nhìn thấy thì trong lòng nổi nóng ra thì, tính tình cũng thiện lương, chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, khi ấy bảo Hồng Ngọc, nương người cũng đừng làm khó dễ hẳn, thả hẳn ra đi, hẳn cũng đâu có làm chuyện gì có lỗi quá với ta cùng Thập Nhị tỷ đâu a!

Hồng Ngọc thừa lúc Ngao Kiệt không chú ý, trừng mắt nhìn Thập Bát bảo, người đứng là ngốc vẫn hoàn ngốc! Nếu bây giờ ta thả hãn ra, có ai dám đảm bảo hãn sẽ không trở lại Thanh Vân Sơn này, ngày ngày quấy người cùng Long Quân! Đến lúc đó, lấy tính tình của Thất Long Quân này mà nói, không chừng xé xác hãn làm thức ăn, không thì biến hãn thành cây đuốc mà đốt, mấy cái khả năng đó đều có thể xảy ra a! Để ta nhốt hãn lại mới là an toàn nhất! Ta cũng không ngược đãi hãn làm gì, chờ đến khi hãn nghĩ thông suốt, tự nhiên sẽ thả hãn ra.

Hồng Ngọc là nói như thế, nhưng Hồ Thập Bát cảm thấy mấu thân nhà mình, tính tình thực chất là cực kỳ bạo lực, với ngôn hành của Hoa Sinh, cả tính cách cũng cực kỳ khiếm biến, hai người mà đụng mặt nhau ngày ngày, thật sự khiến người ta lo lắng, hiện tại nhớ ra bèn nhìn Thập Nhị hỏi tình hình của Hoa Si dạo này.

“Hoa Si?” Nghe Thập Bát hỏi như vậy, Thập Nhị liền cười gian “Hanh hanh hanh ~! Tên dâm tặc kia hiện tại đang làm người hầu nhà chúng ta chứ đâu!”

Nhà Thập Bát không phải bị một cách bình thường, Hồng Ngọc vẫn luôn cân nhắc, Thập Bát cũng dọn ra ngoài rồi, Thập Nhị và Thập Tứ thì đến nhân gian mở bố trang, bản thân một mình ở lại yêu giới trong gian trạch tử lớn như vậy, quả thực là có chút lo lắng, vừa vặn Hoa Si bị mình tóm lấy, lại dùng lý do lừa gạt nữ nhân nhà mình mà bắt hãn ở lại Hồ gia, mỗi ngày bắt hãn quét dọn làm vệ sinh, mua thức ăn, làm thức ăn cùng trông coi nhà cửa.

“Nhà cúng ta lớn như vậy, phòng nhiều như thế, ban ngày mới mở mắt hãn bắt đầu quét dọn, quét dọn xong liền có thể nhắm mắt ngủ, ngày nào cũng lặp lại một vòng như vậy, biến thành gia nhân của nương chúng ta, nhà không cần mời người về quét dọn nữa, tính ra cũng bớt không ít chi tiêu.”

Hồ Thập Bát nghe vậy, khoe miệng run rẩy, vừa định bảo như thế không tốt lắm đâu. . .thì tiểu nhị vén rèm bước vào “Khách quan ~ thức ăn đến đây ~!

Hồng cầm hà đoàn kiêu trấp ngư, oa tháp đậu hủ du bát kê, thêm nữa là mấy món chay thanh thanh lương lương, hồng xanh trắng, quả thật là sắc hương vị câu toàn, khiến cho người ta nhìn thấy đã muốn động tay động khẩu.

Mấy món này, lúc thường cũng là những món mà Thập Bát thích ăn, nhưng không hiểu tại sao hôm nay, mũi vừa nghe thấy những mùi vị kia, mắt nhìn thấy trên mấy món ăn lấp lánh dầu mỡ, Thập Bát đột nhiên cảm thấy một trận buồn nôn, nhìn mấy lượt cũng cảm thấy thật khó chịu trong người, liền đảo mắt nhìn sang cửa sổ, mím môi chậm rãi nhấp một chung trà.

Thập Nhị Thập Tứ đều bắt tay vào ăn, ngẩng đầu nhìn thấy Thập Bát vẫn chưa động đũa, liền hỏi, Thập Bát tại sao không ăn vậy?

Thập Bát khẽ cười nói, hai tử ăn đi, ta không cảm thấy đói bụng lắm.

Thập Nhị bảo, nói càn quá, cùng tử tử nhà mình dùng cơm mà còn bày đặt khách khí cái gì, ba tháng hơn không ăn thứ gì cả làm sao không thấy đói bụng, nói xong liền cầm một kẹp một viên hồng cầm hà đưa đến trước mặt Thập Bát “Nếm thử món này đi ~ hà cầu tạc này vừa xộp lại vừa mềm, ăn rất ngon a ~”

Hà cầu tạc đích thị rất đủ lửa, lớp vỏ ngoài óng ánh dầu, mùi thơm xộc vào mũi. Hồ Thập Bát cầm đũa kẹp hà cầu tạc, trong mắt nhìn, chỉ cảm thấy món nào quá nhiều dầu mỡ, lại không muốn làm phật ý tốt của Thập Nhị, liền há miệng ngậm hà cầu tạc kia vào.

Lại không ngờ, hà cầu vừa vào khẩu, trong dạ dày liền cảm thấy phiêu giang đảo hải, từng đợt từng đợt buồn nôn dậy lên dâng đến cổ họng, ngay

cả bụng cũng bắt đầu cảm thấy quặn thắt.

Hồ Thập Bát bịt miệng lại, vội vàng đứng dậy muốn đi ra ngoài, kết quả thân mình vừa động, buồn nôn càng tợn hơn, thật sự không nhịn được, Hồ Thập Bát chống tường bắt đầu nôn mửa.

Trong dạ dày vốn dĩ đã chẳng có gì, ngoại trừ hà cầu tặc vừa mới nuốt vào mới nãy, Thập Bát chỉ nôn ra một ít nước, còn lại đều chỉ nôn khan.

Thập Nhị Thập Tứ sợ tới mức ném đĩa đi, xúm quanh Thập Bát luôn miệng hỏi han làm sao, làm sao vậy.

Thập Bát không có khí lực mà trả lời, nôn đến độ tâm phế đều muốn nôn ra hết, trên mặt ràn rụa nước mắt, chân run rẩy đứng không nổi, chỉ có thể dựa vào tường từ từ trượt xuống đất, quá nửa ngày mới ngừng nôn.

Thập Bát tái nhợt, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, được Thập Nhị Thập Tứ dìu đến ghế ngồi xuống, vừa ngẩng đầu lại nghe thấy mùi dầu mỡ trong thức ăn để trên bàn, lại nhịn không được buồn nôn. Thập Nhị Thập Tứ thấy vậy đem mấy món ăn đi chỗ khác, lại mở cửa sổ thông khí.

Thập Bát dựa vào bàn thở dốc một lúc, Thập Nhị cầm khăn ướt ra, lau lau mồ hôi trên trán hẳn, lo lắng không ngừng hỏi “Thập Bát, người sao vậy? Cơ thể sao lại lạnh như vậy? Tại sao tự dưng lại nôn mửa chứ? Cỗ cỗ nào không thoải mái sao?”

Hồ Thập Bát cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, nói với Thập Nhị Thập Tứ, có thể bản thân lâu rồi không ăn gì cả, cho nên đối với mấy thứ đầy dầu mỡ kia mới có phản ứng lớn như vậy.

Thập Nhị Thập Tứ nghe thấy, cũng cảm thấy có lý, liền bảo tiểu nhị đem một ít nước ấm lại cho Thập Bát uống, sau lại xoa xoa thân thể lạnh như băng của Thập Bát. Thập Tứ lại chạy ra ngoài, mua một túi nước da của

một vị thương lữ đi ngang, bỏ nước ấm vào bên trong, để Thập Bát ôm vào cho ấm người.

Uống một ít nước ấm rồi, trong bụng cũng đặt một cái túi da chứa nước nóng để làm ấm người. Hồ Thập Bát mới cảm thấy tốt hơn đôi chút, sắc mặt cũng dần có thần sắc trở lại.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Thập Nhị Thập Tứ nhìn mình, có chút áy náy, hai vị tỷ tỷ thật vất vả kéo mình đi dùng cơm, mình lại phá hỏng mọi thứ. . .

Thập Nhị gõ nhẹ lên đầu Thập Bát nói, người lại ngốc như thế, mới vừa ra ngoài có vài hôm đã biến bản thân trở thành ngoại nhân rồi sao ~! Nói cái gì mà áy náy chứ hả ~! Người uống nước ấm của người, còn thức ăn của chúng ta thì chúng ta ăn ~ người cảm thấy người mùi dầu mỡ không thoải mái thì ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh đi ~ còn không thì nói chuyện phiếm với bọn ta cũng được ~!

Tiếp đó lại dọn dĩa mấy lượt, nếu cảm thấy còn khó chịu cứ bảo chúng ta biết, chúng ta mời đại phu chẩn.

Thấy Thập Bát nhẹ nhàng gật đầu, Thập Nhị xoay người, cầm chén đến góc phòng cùng Thập Tứ ăn, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm cùng Thập Nhị.

=====

Thập Bát chung quy cũng là niên khinh nhân, mới đầu cảm thấy thân thể hơi mệt còn ngồi nghỉ, một lát sau cảm thấy hết khó chịu rồi, tinh thần cũng bắt đầu trở lại. Thấy Thập Nhị cùng Thập Tứ tán gẫu, thế là cũng một miếng chen vào, cười cười nói nói, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mãi đến khi dùng cơm xong, Thập Bát đã khôi phục khí sắc lại như bình thường, hoàn toàn không đoán ra lúc này mới vừa nôn mửa đến chết đi sống lại. Thập Nhị Thập Tứ thấy hẳn không sao nữa, cũng cảm thấy vui vẻ trở

lại, lôi kéo Thập Bát cùng dạo ở tập thị, xem có cái gì hay ho để mua không.

Đến một than tử mại yên chi thủy phấn, Thập Nhị Thập Tứ sôi nổi đứng tại chỗ lựa lựa chọn chọn, Thập Bát cũng đứng cạnh nhìn hai người, đột nhiên cảm giác ở phía sau có một tầm mắt đang nhìn hẩn chăm chú.

Hồ Thập Bát quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, có một người đang nhìn hẩn.

Người nọ thân tư cao lớn, một đầu trường phát thiên kim sắc, trong ánh dương quang chiếu rọi phản phát hào quang ngân sắc. Nước da có hơi đen, tướng mạo cực tuấn mỹ lại khí phách, đường nét gương mặt rất rõ ràng, song nhãn bích lục như phi thủy, đích thị là người Tây Vực.

Ánh mắt người nọ cùng Thập Bát giao nhau, nhưng người nọ lại không tránh né, tinh tế đánh giá Thập Bát, nhìn thấy long văn trên trán Thập Bát, trong đáy mắt đột nhiên lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, không rõ là đồng tình hay là hâm mộ.

Thập Bát nhìn người nọ, trong lòng bất giác chấn động, lập tức nhớ đến Ngao Kiệt từng có lần từ tộc trở về, đã nhắc với mình, chuyện người định mệnh của Đại Long Quân là Hồ tinh, người Tây Vực. . .

Mà người này, khí tức trên người đích thực là có chút cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ vị này chính là. . .

Nghĩ đến đây, Thập Bát liền cất bước tiến về chỗ người nọ.

Hồ Thập Bát vừa cử động, ánh mắt Thập Nhị Thập Tứ cũng dời theo nhìn qua. Hồ Thập Tứ kích động, điên cuồng lôi tay Thập Nhị mà giật giật “Thập Nhị Thập Nhị!! Suất ca kìa! Suất ca kìa!!!”

Nhìn người nọ, Thập Nhị bất giác cũng lóe lên đôi mắt hai trái tim màu hồng, bất quá, so với Thập Tứ thì nàng có vẻ trấn tĩnh hơn, tay đặt trên môi suýt một tiếng, bất động thanh sắc mà lôi Hồ Thập Tứ bước qua theo!

Thấy Hồ Thập Bát đang bước đến chỗ mình, vị Tây Vực kia sắc mặt bình thản, lẳng lặng mà đứng, không nói lời nào.

Hồ Thập Bát chấp tay nói “Vị huynh đài này. . .”

Người nọ đột nhiên mở miệng nói “Mấy tháng đầu là khó chịu nhất.”
khẩu âm Trung Nguyên rõ ràng.

“A?” Hồ Thập Bát không ngờ đối phương đột nhiên lại nói một câu không đầu không đuôi như vậy, bất giác ngây cả người. Người nọ không để ý Hồ Thập Bát ngẩn người, nói tiếp “Cho nên đừng có đi lung tung khắp nơi, đối với người. . .” nói đến đây, chợt khựng lại một chút, tầm mắt dời xuống bụng Thập Bát “. . .với nó đều tốt.”

Nói dứt lời, cũng không đợi Thập Bát trả lời lại, vút một cái liền tiêu thất.

Thập Bát, Thập Nhị cùng Thập Tứ đều há mồm ngây ngốc đứng tại chỗ. Thập Nhị nhìn sang Thập Bát hỏi “Người lúc nãy nói như vậy là có ý gì?”

Thập Bát cũng ngốc lẳng “Ta cũng không rõ. . .hình như là bảo ta đừng đi lung tung khắp nơi. . .” Đối với người, với nó. . .Chẳng lẽ là nói bản thân mình đừng đi lung tung, đối với mình lẫn Ngao Kiệt mới có lợi? Rốt cuộc là có ý gì?

Thập Tứ ở phía sau ngơ ngác, nhìn về phía người Tây Vực kia biến mất, ánh mắt thực đau thương “Một người suốt như vậy. . . Trí óc lại không được tốt ư ư ư ư ư, lão thiên gia a TUT đây là vì cái gì a TUT”

thái đơn : thực đơn

hồng cầm hà đoàn kiều trấp ngư : tôm lựa đỏ viên nước sốt cá (tôm lựa đỏ làm thành viên tươi nước sốt cá)

oa tháp đậu hủ du bát kê : đậu hủ khối xối mỡ gà (= = món thiệt lạ)

hà cầu tạc : tôm viên (^ chỉ lên, món ở trên đó)

phiên giang đảo hải : sông cuộn biển cuộn, đại khái như là nước cuộn cuộn mãnh liệt ý = = cái này dict dịch là sông cuộn biển gầm.

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Phiên Ngoại 6

Thập Bát rốt cuộc vẫn không xác định rõ được thân phận của người Tây Vực kia, tuy là cứ có cảm giác khí tức trên người kẻ nợ có chút quen thuộc, trong lòng cũng hoài nghi y là người định mệnh của Đại Long Quân, nhưng lại không thấy trên trán của y long văn của Đại Long Quân...

Nghe được nghi hoặc trong lòng Hồ Thập Bát, Thập Nhị cùng Thập Tứ đều là rớt cằm xuống đất.

“Cái... cái cái gì??” Thập Bát, người bảo cảm thấy soái ca Tây Vực lúc này có thể là người kia của Đại Long Quân... =()=||” Thập Nhị cùng Thập Tứ đều nhớ lại lần đó ở hôn yến, thấy vị Đại Long Quân kia cùng tiểu lão hồ nhi tử của y, không khỏi cảm thấy rối thành một mớ bòng bong.

“Tiểu lão hồ kia bảo phụ thân hẳn chọn cho nương hãn sinh khí mới bỏ đi... nói vậy tức là...” lúc này, không chỉ riêng Thập Tứ, ngay cả Thập Nhị trong lòng cũng bắt đầu tan vỡ thành bọt nước, hai hàng nước mắt tuôn dài “Đầu năm nay hảo nam nhân ít như vậy, vất vả lắm mới thấy được một người làm cho động tâm, tự dừng lại là lão bà người khác à... ngay cả nhi tử cũng sinh ra rồi... thời buổi bây giờ đúng là khó sống mà!!! TUT”

Cùng một bộ mặt ủ mày ê như Thập Tứ, Thập Nhị với cái tình cảm ‘còn chưa bắt đầu đã theo gió cuốn bay đi mất tiêu’ thần thờ mà bước đi trên tập thị.

Thập Bát vì muốn an ủi hai tỷ tỷ của mình, xuất ra hà bao mua cho hai nàng không ít thứ. Ăn chơi quá là một phương pháp giúp con người ta quên đi mọi thứ, cuối cùng cũng vực dậy lại được tinh thần của Thập Nhị cùng Thập Tứ.

“Hồ lô đường~!!” Thập Nhị cùng Thập Tứ reo lên một tiếng rồi chạy qua, Thập Bát lấy ra hai văn tiền định trả cho lão bản, ngẫm một chút, lại lấy thêm ra hai văn, mua bốn que hồ lô đường.

“Người ăn đến hai que sao?” Thập Tứ hỏi Thập Bát, không đợi hẳn trả lời, đã tự mình gật gù bảo “Người ăn nhiều chút cũng tốt, hồ lô đường vừa chua chua lại ngọt ngọt, rất khiến người ta thèm ăn ~”

Thập Bát chỉ cười chứ không trả lời, lấy từ trong người một chiếc khăn, gói một que hồ lô đường lại thật cẩn thận.

Thập Nhị ở bên cạnh nói móc Thập Tứ “Ta bảo rồi còn gì, Thập Bát quả nhiên là lão bà tốt, không chuyện gì quên phần Thất Long Quân a ~~~ cái này là mang về cho ai kia chứ gì? Thất Long Quân đêm nay trở về kịp sao?”

Thập Bát gãi đầu bảo ta không biết, tuy là không biết Tiểu Thất có trở về được hay không, nhưng hẳn vẫn muốn mua một que hồ lô đường mang về.

Ba người nói nói cười cười, vừa đi dạo vừa ăn uống, sắc trời cũng dần tối. Thập Bát đưa Thập Nhị cùng Thập Tứ trở về xong, tự mình xoay người quay về Thanh Vân Sơn.

=====

Thập Bán vốn dĩ định dùng pháp thuật để trở về, nhưng khi định đề khí thì lại phát hiện có gì đó kì lạ, đan điền của hắn trống rỗng, nguyên khí của bản thân cư nhiên đã tiêu thất hết.

Sơn phong thập nguyệt thanh lãnh thổi quát qua, Thập Bát nhin không được, bất giác rung mình một cái, toàn thân bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo.

Loại lạnh run lại gây ra cảm giác vô lực này, Thập Bát không thấy xa lạ, những lần quá lâu không hấp thụ nguyệt quang, hắn cũng vẫn thường cảm thấy như vậy, tự thân nguyên khí lúc khuyết thiếu sẽ sinh ra tình trạng này.

Thập Bát đạo này tuy là không hấp thụ nguyệt quang, nhưng hãn cùng Ngao Kiệt thành thân đã hơn được ba tháng, hầu như đều là đêm đêm quần lấy nhau. Phân lượng tinh nguyên của Ngao Kiệt trong cơ thể Thập Bát, phỏng chừng có thể dự trữ, đủ để hãn dùng dần trong hơn mười năm mà không cần phải liên tục hấp thụ nguyệt quang để bổ sung nguyên dương của thân thể.

Chuyện này, rốt cuộc là tại sao a...

Chẳng lẽ là bản thân trong lúc bất tri bất giác đã ngộ học được song tu, chuyển hóa toàn bộ tinh nguyên của Ngao Kiệt biến thành công thể hấp thu? Nhưng vì sao bụng vẫn có cảm giác đau lại trướng? Hơn nữa cũng không cảm thấy công lực bản thân cao lên được chút nào a...

Thở dài, Thập Bát cảm giác từ thắt lưng trở xuống có chút vô lực, ngẩng đầu nhìn, chỉ mới đến giữa sườn núi Thanh Vân Sơn. Dù gì trời cũng đã vãn, có nóng ruột trở về cũng vô ích, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi!

Thập Bát ngồi dưới một gốc cây, nhắm mắt ngưng thần, dự định là nghỉ ngơi một lúc trước đã.

Bóng đêm dày đặc, khắp nơi một màn tĩnh lặng, xa xa chỉ có tiếng côn trùng mùa thu khe khẽ kêu, trên bầu trời đêm sắc tím của Thanh Vân Sơn đột nhiên vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Nghe được tiếng sấm kia, Hồ Thập Bát đang ngồi nhắm mắt ngưng thần dưới tàng cây bất giác cong môi cười nhẹ, mở mắt nhìn về phía bầu trời.

Một đạo tia chớp kim hồng quang mang bỗng nhiên chợt lóe giữa tầng mây, chỉ trong nháy mắt đã hiện ra trước mặt Hồ Thập Bát.

Hào quang tán dần đi, Thất Long Quân Ngao Kiệt tấn phát y mê phiêu động, thân hình vẫn chưa vững chãi đáp hạ xuống đất, đã như một đoàn liệt

hỏa nhào qua ôm lấy Hồ Thập Bát, trường phát hỏa hồng dụi dụi vào bên cổ Thập Bát, giọng nói có chút buồn bực “Người đi đâu vậy?”

Thập Bát đưa tay sờ sờ mái đầu của ai kia đang tựa vào mình, lấy từ trong ngực ra một gói nhỏ đưa cho Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt đang dựa vào lòng Thập Bát, nhận lấy gói nhỏ nọ, thanh âm vốn dĩ buồn bực đột nhiên lại toát ra kinh hãi “Hồ lô đường! Mua cho ta sao?”

Thập Bát gật đầu. Ngao Kiệt cười rộ lên, cầm lấy đường hồ lô ngậm một viên vào miệng, liếc mắt sang lại nhìn thấy Thập Bát đang nhìn mình mỉm cười, trong lòng có chút động, đưa tay nhét lại gói đường hồ lô vào tay Hồ Thập Bát, ngược mặt nhìn hẳn, làm nũng “Uy ta đi~”

Hồ Thập Bát nhìn Ngao Kiệt ngược gương mặt tuấn tú vô song của y kề đến sát gần mình, dấu mỏ bày ra biểu tình làm nũng hết như một tiểu hài tử, thật sự cảm thấy rất đáng yêu, lại có chút buồn cười. Hẳn nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa tay tước ra một viên hồ lô đường đưa đến miệng Ngao Kiệt. Nhưng Ngao Kiệt lại chẳng thèm ăn, dấu môi nói “Dùng miệng uy a!”

Hồ Thập Bát đỏ bừng gương mặt, có chút do dự, hồi lâu mới hạ mi mắt xuống, đưa viên hồ lô đường kia vào miệng rồi cúi đầu, kề sát xuống gương mặt Ngao Kiệt uy đến môi, lập tức bị Ngao Kiệt túm trụ lấy gáy, há mồm ngậm, cả đầu lưỡi lẫn hồ lô đường đều bị một phen ngậm lấy.

Viên hồ lô đường ở giữa khoang miệng hai người dán chặt vào nhau mà đẩy qua đẩy lại, ứa ra chất nước chua chua lại ngọt ngọt hòa lẫn với khẩu dịch của cả hai tràn ra khỏi khóe môi. Đợi đến một viên hồ lô đường này được ăn xong, hô hấp cả hai đều đã có chút không thông.

Tựa vào ngực Ngao Kiệt, hơi thở Hồ Thập Bát có chút đứt quãng “Chuyện trong tộc đã xử lý xong?”

Ngao Kiệt liếm lấy khẩu dịch tràn ra bên khóe môi Thập Bát, không kiên nhẫn mà thán tức “Vẫn chưa... ta tranh thủ thời gian trở về thôi... cái gì mà muốn tổ chức đại hội bàn đào chứ... phiền muốn chết đi...” bàn tay vuốt ve gương mặt Thập Bát khẽ dừng lại, Ngao Kiệt ngẩng mặt lên, trên mặt biểu tình có chút khó chịu “Cơ thể người sao lại lạnh như vậy?”

Tay Ngao Kiệt luồn vào y phục của Thập Bát, chạm vào bụng hãn, sờ sờ xuống vùng đan điền ở phía dưới, quả nhiên cũng lạnh băng.

“Người đây là... thiếu nguyên dương?” Ngao Kiệt nhìn Thập Bát, ánh mắt có chút kinh ngạc. Thập Bát có chút ngỡ ngàng, hãn cũng cảm giác được tình huống hiện tại của bản thân, quả thật là thiếu tinh nguyên. Ngao Kiệt cũng chỉ mới rời đi có ba ngày, tại sao nhanh như vậy đã...

Ngao Kiệt nheo mắt, nhẹ nhàng cười khẽ, dùng răng cắn lên vành tai Thập Bát, thanh âm bởi vì dục vọng thắm đẫm mà khàn khàn “Thập Bát... cơ thể của người... đã không thể ly khai ta rồi...”

Cảm giác được tay Ngao Kiệt sờ loạn ở phía sau, Thập Bát thở gấp vài cái, xoay đầu lại nói “Ngao Kiệt... Người... Người nhẹ một chút... nơi đó, nơi đó vẫn còn hơi sưng...”

Ngao Kiệt kéo tiết khớp của Thập Bát xuống, liền thấy giữa đòn phùng, tiểu khẩu quả nhiên vẫn còn hơi sưng đỏ, dưới ánh trăng nhàn nhạt, có thể thấy nó đang co rút lại. Y nhẹ nhàng dùng tay xoa xoa lên, thất lực Thập Bát liền bắt đầu run rẩy, hít thở cũng bắt đầu nặng nề, nhưng lại không hề hé răng cất lên dù là một chút thanh âm nào.

Ngón giữa của Ngao Kiệt chậm rãi trượt vào, bên trong cơ thể Thập Bát ôn nhuận lại ẩm ướt, vừa chặt vừa mềm mại. Ngao Kiệt thở một hơi, mặc kệ hạ thân đang rục rịch nổi dậy của mình, định thần lại rồi, mới bắt đầu hết sức kiên nhẫn mà khai phá thân thể của Thập Bát

Thập Bát khẽ cau mày, mắt khép hờ, nhẹ nhàng thở dốc. Ngón tay Ngao Kiệt nhanh chóng tìm được điểm mẫn cảm của hắn, từng đợt từng đợt xoa mạnh vào nơi đó.

“Ân, ân a... Ngao... Ngao Kiệt....” Khoái cảm từ xương sống nhanh chóng lan thẳng đến óc, tiểu khẩu ở sau hấp thụ từng đợt theo tiết tấu của ngón tay Ngao Kiệt, không chịu nổi được điều lộng, Thập Bát khe khẽ gọi tên Ngao Kiệt, thúc giục y.

Cảm giác được Thập Bát đã động tình, hậu huyết ở sau cũng đã đủ ấm ướt mà mềm mại hẳn ra. Ngao Kiệt nâng chân Thập Bát lên, đứng bên hông mà chậm rãi tiến vào cơ thể Thập Bát, nhẹ nhàng bắt đầu chà chày kích động đưa.

Khoái cảm trong cơ thể bắt đầu tản ra khắp mọi nơi, Thập Bát khẽ hé môi, ánh mắt mê loạn, rốt cuộc không ngăn được mà cất lên vĩ âm trường trường ngân nga tiếng rên rỉ ngọt ngào, khe khẽ tuôn ra từ khóe môi.

Nhìn thân thể Thập Bát do tình ngọc nung nóng mà toàn thân đều phát ra khí tức hoặc nhân, Ngao Kiệt hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, tận lực khống chế tiết tấu để có thể duy trì thần trí bản thân thanh tỉnh, đột nhiên phát hiện trước ngực Thập Bát, nơi y phục bị giải khai, xuất hiện hai thứ gì đó...

Đưa tay mở ra hoàn toàn y phục trước ngực Thập Bát, Ngao Kiệt nhìn thấy rõ thứ kia, bỗng chốc ngẩn ngơ.

Trước ngực Thập Bát, không biết tự khi nào mà xuất hiện hai đóa đại mẫu đơn huyết hồng sắc!

Ngao Kiệt nhìn hình xăm kia mà ngây ra, Thập Bát từ lúc nào lên mình xăm lên người thứ này? Định thần nhìn kỹ lại, hóa ra không phải hình xăm, mà giống như dấu vết của hai giọt nước mưa lớn đáp hạ xuống đất bắn ra vệt. Màu đỏ như máu từ da lan ra, tỏa tròn ra mép ngoài, giống hệt như giọt

nước mưa dội xuống đất bắn tung lên, thoáng nhìn thì thực rất giống hình dạng mẫu đơn.

Ngao Kiệt cúi người xuống, muốn nhìn rõ hình dạng một chút.

Thập Bát ngậm lấy phân thân Ngao Kiệt, cảm giác được thứ trường đại kia bỗng nhiên nảy mạnh nhịp đập, mang theo nhiệt độ như muốn làm bị thương người khác xâm nhập sâu vào cơ thể mình, mỗi lần đều giống như muốn tiến vào tận nơi dưỡng hồ châu của mình vậy. Cảm giác tê dại từ dưới hạ thân lan khắp tứ chi trăm hài, dũng đạo thôi thúc từng đợt ma dương, nhịn không được mà co rút lại hấp duyên chặt hơn, muốn cho Ngao Kiệt động thân mình.

Nhưng Ngao Kiệt lại chỉ chậm rãi trừu động thân thể, không nhanh không chậm mà dính động vào, động chưa được vài cái, không rõ là làm gì mà bỗng nhiên dừng lại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích lấy dù là một chút.

Thập Bát bị tiến vào dở dang, cảm thấy toàn thân nóng bừng bừng, cắn răng, tự mình muốn lay động mà nâng lên thất lưỡng. Nhưng ngay lúc Thập Bát vừa động thì Ngao Kiệt cũng cùng lúc tiến về phía trước mà sáp nhập, trong nháy mắt sáp nhập càng sâu hơn một chút, chạm mạnh vào điểm khoái cảm khiến Thập Bát toàn thân đều căng cứng lên, gắt gao vây chặt lấy phân thân run rẩy của Ngao Kiệt, ngay lập tức xuất tinh.

Ngao Kiệt nhìn Thập Bát há miệng, bản thân chỉ vừa mới tiến vào, còn chưa kịp động bao nhiêu, Thập Bát sao tự dừng lại xuất a?

Thập Bát xuất một lần, cảm giác khô nóng cũng tán đi đôi chút, trầm tĩnh lại, ngực phập phồng hô hấp, nằm trên đất gấp rút thở dốc.

Ngao Kiệt đưa tay vuốt tinh nguyên Thập Bát xuất ra dính sệt trên bụng hẳn, đưa đến môi liếm liếm, nhìn Thập Bát cười nói “Thật thơm... hương vị của người...”

Thập Bát nằm ngửa mặt, ánh mắt mê man nhìn đôi môi đỏ hồng của Ngao Kiệt liếm lấy mặt bạch trọc kia, thân thể đột nhiên run rẩy, phân thân giữa hai chân cứ nhiên bắt đầu ngóc dậy. Cảm giác được Thập Bát lần thứ hai khát cầu, Ngao Kiệt khom người, cúi xuống hôn Thập Bát.

Ngao Kiệt không rõ hai hoa văn giống như hai đóa đại mẫu đơn trên người Thập Bát tại sao lại xuất hiện, nhưng y lại phát hiện ra một chuyện thú vị khác, vị trí của một dấu trong số đó nằm ngay ở phía trên ngực trái Thập Bát, ở giữa giọt nước mưa đó cứ nhiên là nhũ tiêm của Ngao Kiệt. Cứ mỗi lần Ngao Kiệt cúi xuống hấp giáo nơi đó thì thanh âm rên rỉ của Thập Bát đột nhiên ngân cao hơn, như phản xạ ôm lấy đầu Ngao Kiệt, hạ thân gắt gao bao bọc chặt lấy Ngao Kiệt, không ngừng xuất ra giống như bị ai đó niêm chú ngữ vậy.

Nhũ thủ của Thập Bát vừa nhuyễn lại vừa nhỏ, giống như là hạt đậu, bị hấp dụ đến sưng trương lên rồi thì ngạnh ngạnh thẳng đứng lên, thực rất khâu cảm ~! Ngao Kiệt giống như bị nghiện vậy, một đường thiểm giáo không ngừng, làm Hồ Thập Bát sau vài lần bị Ngao Kiệt hồ lộng như vậy, thực sự chịu không nổi, phải dùng tay che lại ngực mình, mở lời cầu xin Ngao Kiệt.

Tuy là cảm thấy khâu cảm rất hảo, luyện tiểc không muốn buông ra, nhưng nhìn Thập Bát hai mắt đều đỏ hồng cầu xin mình, bộ dáng ấy rất là đáng yêu, Ngao Kiệt lại dùng đầu lưỡi lưu luyện không rời mà liếm liếm tiểu đậu ngạnh trương lên mấy cái, một lần nữa khiến Thập Bát sợ run.

Lúc này y mới chịu buông tha, dùng hai tay trụ lại hai bên hông Thập Bát, như cuồng phong sậu vũ mà mãnh liệt chàng kích.

---

tấn phát y mẽ phiêu động : tấn phát = tóc mai / y mẽ = tay áo / phiêu động = bay phấp phới

hấp duyện = hút

thiêm giáo = cần

chàng kích = đẩy đẩy

trừu sáp = đi zô

cuồng phong sậu vũ : gió lốc mưa rào

Chương 57: Phiên Ngoại 7

Hiện tại sắc trời đã sáng hẳn, địa điểm cũng từ giữa sườn núi Thanh Vân Sơn chuyển đến trên giường trong tiểu mộc ốc. Nhìn Thập Bát đang ngồi cười trên thắt lưng mình, hơi ngưỡng đầu, yết hầu phát ra thanh âm rên rỉ trầm thắm, thắt lưng thon dài rắn chắc lay động liên hồi, Ngao Kiệt hoàn toàn bị mị thái hoặc nhân kia hấp dẫn, mắt nhìn ngay cả chớp mắt một cái cũng thấy tiếc.

Làn da hơi sạm bánh mật của Thập Bát phủ một tầng mờ hôi mỏng, lóe ra quang mang dụ nhân, Ngao Kiệt bị hấp dẫn đưa tay lên sờ soạng, cảm xúc tinh tế hấp dẫn y, khiến y không nỡ buông ra.

Ngao Kiệt vốn là lén từ Thiên giới chạy về đây, định chỉ là quay về xem Thập Bát một chút, cùng hẳn dây dưa một chút thì trở về ngay, kết quả bị nhân thần ướm át của Thập Bát kèm một câu ‘ta còn muốn nữa’ mà bị giữ lại, dây dưa suốt cả một đêm.

“Ngao Kiệt... Ngao Kiệt...” lay động thắt lưng của mình, Thập Bát ngược đôi mắt hàm chứa lệ quang mê mang nhìn Ngao Kiệt, Ngao Kiệt lưu luyến vuốt ve da thịt Thập Bát, ân một tiếng.

Thập Bát chống hai tay trên ngực Ngao Kiệt, nhẹ nhàng đung đưa, thờ suyễn dốc.

Hồ Thập Bát cảm thấy thân thể của mình, rất là kỳ quái.

Trước giờ, mỗi lần hành phòng đều là do Ngao Kiệt quán lấy Thập Bát không buông, cuối cùng đều là Thập Bát cầu y thôi, hoặc là hôn mê mà chấm dứt, nhưng lần này lại không giống như vậy.

Dục vọng muốn Ngao Kiệt của Thập Bát mãnh liệt như thể không bình ổn được, suốt cả đêm, tiểu khẫu ở hậu thân vẫn liên tục súc dục hấp vào, cơ khát như muốn nuốt lấy thật nhiều tinh nguyên.

Hừ một tiếng, cả hai đồng thời xuất ra. Thập Bát run rẩy ngã xuống người Ngao Kiệt, nhắm hai mắt lại, hé miệng thở dốc.

Ngao Kiệt khê đẩy thân thể Thập Bát ra, phát hiện hai dấu ấn ký to màu đỏ trước ngực Thập Bát đang dần nhạt sắc đi.

Ngao Kiệt vuốt ve nơi đó, hỏi “Thập Bát, đây là cái gì?”

Thập Bát cúi đầu nhìn ngực mình, nhìn thấy dấu xăm kia cũng giật mình một cái. Hắn không nhớ từ khi nào thì trên người mình xuất hiện thứ này a, vẫn còn đang nghi hoặc thì dấu xăm kia càng lúc càng nhạt sắc đi, cuối cùng tiêu thất.

Ngao Kiệt tò mò, dùng tay nhéo nhéo ngực Thập Bát “Là hai dấu giống như ấn ký của nước mưa, lúc nhìn thoáng qua rất giống hai đóa mẫu đơn, tối hôm qua màu sắc rất đậm, đỏ tươi tựa như máu.”

Thập Bát lắc đầu “Ta không biết...”

Nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực Thập Bát, Ngao Kiệt nghĩ, có lẽ hai đại hồng ấn này cũng giống như long văn, đại biểu cho dấu vết lưu lại trên người ái nhân mình của Long tộc đi~

Thập Bát tựa vào lòng y run rẩy một chút, hô hấp vừa mới bình ổn lại bắt đầu trở nên có chút dồn dập, tiểu khẫu ngậm lấy Ngao Kiệt bắt đầu nhuyễn động, hẳn khó kềm chế được bắt đầu vận vẹo thắt lưng.

“Ngao Kiệt...” đầu lưỡi phấn hồng khê vươn ra từ hai cánh môi, liếm lên khoe môi Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát ngẩng đôi mắt phiếm lệ, hai gò má càng đỏ hơn, rên rỉ như mời gọi “Ngao Kiệt...”

Thập Bát trong lòng nóng đến kinh người, toàn thân đều tản ra hương vị dụ nhân.

Ngao Kiệt nhìn Hồ Thập Bát, đột nhiên nhớ đến bản “Hồ tộc phu phu tân hôn chỉ nam” của Hồng Ngọc có ghi rõ sinh lý đặc tính của người Hồ tộc, bất giác mở miệng hỏi “Thập, Thập Bát...Người ...người có phải phát tình không?”

=====

Ngũ Long Quân Ngao Ly đang ôm theo một đồng cật thực thó được từ chỗ của Nguyệt lão, miệng ngân nga tiểu khúc, chậm rãi ung dung đi đến đại môn khẩu Giáng Hà, chỉ thấy một đám người đầu bốc hơi nước chạy lăng quăng tìm, miệng hô Ngao Kiệt đâu rồi đâu rồi! Vừa nhìn thấy Ngao Ly, ngay lập tức nhất tề xông tới, bảy mồm tám lưỡi hô hào, Ngũ Long Quân, chúng ta tìm không thấy tộc trưởng, làm sao bây giờ? Nhược bằng không ngài giúp chúng ta xem an bài việc như thế nào?

Ngao Ly mở to hai mắt nói, làm sao cái gì? Bình tĩnh lại đi ~! Tìm không ra tộc trưởng thì đừng tìm nữa, hẳn chắc chắn là trở lại Thanh Vân Sơn rồi. Các người cũng đừng quỳnh lên như vậy, ta lúc này ở chỗ Phụ Quân, là Lão Long Quân tiên nhiệm đó mà ~~ hiện tại người đang ở chỗ Lữ Đồng Tân ngoạn kỳ đấy, có chuyện gì các người sang đó tìm người đi.

Một đoàn hấp tấp chạy vào lấy ra báo cáo rồi nhất tề xông đến sở điện của Lữ Đồng Tân. Ngao Ly một thân vô sự vừa ăn vừa tung tăng khắp nơi nhìn ngắm, chỉ thấy dưới tàng Bích ngọc quỳnh hoa ở cạnh đại môn khẩu, có một thân ảnh cô độc ngồi đó, là đại ca của y Ngao Chá, đương cầm một chén trà sớm đã nguội ngắt, ngồi ngơ ngẩn không biết là sống hay chết.

Ngao Ly bước qua, ngồi cạnh Ngao Chá, nhìn trái nhìn phải một hồi, không thấy tiểu lão hồ chất tử khả ái của mình đâu, liền mở miệng hỏi “Ai da, đại ca, nhi tử người đâu?”

Ngao Ly hỏi xong rồi, ước chừng qua cỡ mười giây, Ngao Chá mới dùng ánh mắt đại ra xoay đầu nhìn Ngũ Long Quân, một màn tua chậm chớp a chớp con mắt “Người có gặp lão bà của ta không?”

Ngao Ly khóe miệng co rút nói “Không gặp.”

Nghे được Ngao Ly trả lời như vậy, đôi mắt Ngao Chá đột nhiên lẹ nóng doanh tròn, từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống nhều lồm bồm vào chén trà, cuối cùng vớt luôn chén trà, quỳ rạp xuống mặt đất bắt đầu khóc hụ hụ. Bát Long Quân từ xa ôm tiểu lão hồ vội vàng chạy đến “Ngũ Ca, người đừng trêu hấn! A a a muộn quá rồi!”

Bát Long Quân bước đến cạnh Đại Long Quân đang khóc không ngừng, gương mặt méo xẹo “Bây giờ không ai dám nói chuyện với Đại ca! Hấn gặp ai cũng hỏi là có gặp lão bà hấn hay không, hễ ai mà trả lời không liền bật khóc, mới nãy nháo một trận vừa yên tĩnh thôi... bây giờ lại bị người làm cho khóc lên rồi!”

Ngao Ly vẻ mặt hắc tuyến nói, ta làm sao biết được cái vụ này a ~~ cúi đầu nhìn thấy tiểu lão hồ đang xoa xoa đầu gối Ngao Chá, luôn miệng an ủi lão phụ thân hết xài của mình, liền một phát bế tiểu lão hồ lên xoay xoay vòng quanh “A nha, đại điệt tử của ta a ~~ thật là khả ái, khả ái quá đi ~~ nào nào nào ~ hôn Ngũ thúc thúc một cái ~~”

Tiểu Bạch Hắc tặc nghe lời, chu cái miệng nhỏ nhỏ kề đến mặt Ngao Ly liền hôn một cái thật kêu, làm cho Ngao Ly thực cao hứng, tâm can đều dạt dào ~~ tiểu hài tử thật khả ái a ~~ đến lúc nào bản thân mới có được một đứa của chính mình đây, lúc đó thật tốt a ~~~ XD

Nghĩ đến đây, Ngao Ly nhin không được có điểm bi thương. Ai, người kia bây giờ còn không muốn nói chuyện với mình nữa là... nhỏ mọn chết đi, chỉ là lúc ở trên giường đang mãnh liệt một hồi, bản thân chỉ nói một câu, làn da hấn giống hoạt đàn đạu hủ vừa bạch lại vừa nộn thôi sao... Chi

có vậy mà liền đạp mình xuống giường, đi hơn một tháng cũng không thèm nói với mình một câu... Thiết, gì mà chiến thần chứ... tính cách thực kỳ cục...

Thâm oán một hơi trong lòng xong, Ngao Ly bĩu môi, bắt đầu toàn tâm toàn ý chơi đùa cùng tiểu lão hồ.

Đại Long Quân ngẩng đầu, nhìn hai lỗ tai ma nhung cùng đuôi phe phẩy của nhi tử, lại nhớ đến hình dạng vừa suýt vừa khốc của lão bà mình khi biết hình, trong lòng lại càng cảm thấy bi thương hơn, khóc lại càng thêm thâm hơn.

Phía bên kia hoàn toàn không bị tiếng khóc rống này làm ảnh hưởng, Ngũ Long Quân cùng Bát Long Quân trêu ghẹo tiểu lão hồ, vui đến quên trời đất. Đang cười nói, đột nhiên thấy ở nhập khẩu Giáng hà chi uyên chợt lóe hồng quang, xuất hiện một người đang ôm thứ gì đó, giống như kinh phong vọt về phía này!

=====

Ai nha, đây không phải Tiểu Thất sao? Chuyện lạ a! Sau khi về Thanh Vân Sơn rồi không cần người khác đi thỉnh mà tự mình trở về, đây là lần đầu tiên thấy a ~!

“Tiểu Thất!” Ngao Ly hô to một tiếng, liền thấy thân ảnh Ngao Kiệt lướt tới, thanh âm một tiếng cũng không thèm quát ra liền lướt vút qua Ngao Ly.

Có chuyện gì vậy a? Lão Ngũ cùng Lão Bát nhìn nhau một cái, đều triển khai thân hình đuổi theo.

Trong tế đường Long tộc, hương vụ liễn nhiều, quanh ảnh phù trầm, ầm ầm như có thanh phạm âm tưng xướng quanh quẩn.

Tám vị trưởng lão của Long tộc, dựa theo bát phương kết giới chi thể mà ngồi ngấn ngấn phía trên tế đàn, khoanh chân xếp bằng, tay bắt làm kết ấn, mắt nhìn mũi, mũi xem miệng, miệng hướng tâm... khò khò mà ngủ.

“Đại trưởng lão! Đại trưởng lão!!” thanh âm Ngao Kiệt vừa đến, đồng thời người cũng như một trận cuồng phong bạo khởi thổi vào. Bong bóng ở mũi của Đại trưởng lão bụp một phát vỡ ra, hai mắt mở toang, thanh âm trầm trầm mang theo trầm ổn làm người nghe thấy có cảm giác an tâm “Tộc trưởng, ngài đã trở lại.” chậm rãi đứng dậy, chậm rãi nói “Đừng nên gấp gáp, có việc gì từ từ mà nói.”

Ngao Kiệt nhìn Đại trưởng lão ở trước mặt, nhìn bộ dáng chậm rề rề của lão, quả thực hận không thể một tay mà tóm lấy lão quăng cái bộp xuống khỏi tế đàn!

Đại trưởng lão cùng cái vị trưởng lão khác một phen bị Ngao Kiệt làm tỉnh, vất vả vất vả chậm rãi tiêu sái bước xuống tế đàn. Ngao Kiệt bước đến trước mặt Đại trưởng lão, đem thứ ôm trong lòng cẩn thận đưa ra, lo lắng hỏi “Người xem xem... Thập Bát hãn rất kỳ quái a!”

Một con huyền yêu hắc sắc, dựa vào ngực Ngao Kiệt, tựa như đang phải chịu đựng thống khổ cực kỳ, toàn thân đều run rẩy.

“A nha, Thập Bát, đây là alfm sao vậy? Hãn... như thế nào lại trở về nguyên hình?” Long Ngũ Long Bát từ sau đuôi đến, nhìn thấy Hồ Thập Bát trong lòng Ngao Kiệt, đều ngạc nhiên mà hô lên.

Yêu tộc, một khi đã tu luyện đến mức có thể biến thành nhân hình rồi, ngoại trừ tự nguyện quay về hóa thành thú hình thì lúc bình thường, hoặc là bị thương hoặc là sinh bệnh, thể lực chống đỡ không nổi, linh lực hầu như đều hao mòn mới phải trở về nguyên hình. Cái dạng hiện tại của Thập Bát, rõ ràng là không phải tự nguyện trở về nguyên hình a.

“Hắn bị thương sao? Các người ở Thanh Vân Sơn bị phục kích?” ánh mắt Ngao Ly trở nên âm trầm, gần đây hạ giới lại xuất hiện không ít đọa yêu, muốn thừa dịp đại hội bàn đào mà quấy rầy trật tự tam giới nhân thần yêu, chẳng lẽ bọn chúng làm Thập Bát bị thương? Nghĩ nghĩ, lại cảm giác không đúng, có Ngao Kiệt ở bên cạnh Thập Bát, Thập Bát làm sao có thể bị thương?

“Thập Bát không phải bị thương... Lúc sáng sớm hôm nay, hắn vẫn là rất tốt, lúc này vẫn còn tiễn ta hạ Thanh Vân Sơn mà. Ngay lúc đó Thập Bát đột nhiên ngã xuống, toàn thân đều lạnh run, sau đó liền biến thành hồ hình!” Ngao Kiệt vừa tăng nhiệt độ cơ thể lên để làm ấm Thập Bát, vừa gấp rút nói lại, khẩn cấp đến đỏ cả mắt.

Đại trưởng lão của long tộc, pháp lực tu luyện chính là phục nguyên cùng chữa trị. Lão vỗ vỗ vai Ngao Kiệt, ý muốn làm cho y bình tĩnh lại một chút, sau đó cẩn thận mở mi mắt Hồ Thập Bát ra nhìn nhìn một lúc, sau lại sờ sờ trán tử Thập Bát tham mạch, vuốt vuốt râu, cau mày, a một tiếng.

“Này này này này, này là... không, không có khả năng...” Đại trưởng lão giống như kết luận được cái gì, nhưng ngay lập tức lắc đầu phủ quyết phán đoán của mình.

“Thập Bát rốt cuộc là bị làm sao?”

Đại trưởng lão đưa tay về phía Ngao Kiệt đang truy vấn khoát khoát tay áo, sắc mặt ngưng trọng quay trở lại, cùng vài vị trưởng lão còn lại tề tụ, bắt đầu dùng ngôn ngữ Long tộc tối cổ xưa nói chuyện cùng nhau. Ngao Kiệt ở sau ôm Thập Bát bắt đầu phun hỏa “Dùng ngôn ngữ ta có thể nghe hiểu mà nói chuyện!! Bằng không ta phóng hỏa đốt tế đường này!”

“Thập Bát là có tiểu bảo bảo TUT”

Thanh âm của Long Lão Đại đột nhiên vọng vào.

Hiện trường nhất tề im lặng, mọi người ở đây đều đồng thời xoẹt xoẹt quay đầu nhìn Đại Long Quân.

Đại Long Quân ôm tiểu lão hồ trong lòng, bước đến cạnh Ngao Kiệt, nghiêm túc nhìn nhìn Thập Bát một chút, gật đầu nói “Không sai, là có tiểu bảo bảo ~ A Hồ nhà ta lúc mang tiểu Bạch cũng giống hệt thế này... đột nhiên bảo thân thể rất lạnh, sau đó ngã xuống đất hóa thành hồ hình... lần ấy xém nữa hù chết ta... hu hu hu hu A Hồ ơi, người đi nơi nào rồi a... Hu hu hu hu phu quân rất nhớ người TUT”

Đại Long Quân nói chuyện được một nửa, lại bắt đầu chìm vào ký ức bi thảm bị lão bà vứt bỏ, lại bắt đầu hu hu mà khóc rống lên. Tiểu lão hồ bên cạnh thở dài, vuốt tóc phụ thân mình “Phụ thân... phải ngoan ngoan a ~ không khóc, không khóc nữa...”

Bảo... bảo bảo?

Ngao Kiệt ôm Thập Bát đang thống khổ nhăn mặt nhăn mày, mắt nhắm chặt, bắt đầu bất trạng thái = □ = ngây dại cả ra.

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phiên Ngoại 8

Đại trưởng lão nhìn Hồ Thập Bát trong lòng Ngao Kiệt, nét mặt có vẻ rất ngưng trọng, gật đầu nói “Không sai, đúng như lời Đại Long Quân nói, tuy là chưa bao lâu, nhưng trong cơ thể Thập Bát công tử, xác nhận là có thể cảm giác được tân hồn nguyên tồn tại.”

Ngao Kiệt ôm Thập Bát, quả thực không thể tin vào tai mình, tân hồn nguyên? Tức là ý bảo trong bụng Thập Bát hiện đang tồn tại một sinh mệnh thể hoàn toàn mới, mà sinh mệnh thể này chính là hài tử của mình cùng Thập Bát!

“Ta...”

“Chúc mừng a, tiểu Thất!” Ngao Ly vỗ vỗ vai Ngao Kiệt “Người sắp làm cha rồi ~!”

Cha... nghe được từ này, Ngao Kiệt đột nhiên cảm thấy hứng khởi dào dạt.

Sau hết thầy, tự dừng nghe được người ta thông báo lão bà của mình mang thai, còn mình chuẩn bị làm phụ thân người ta. Ngao Kiệt ban đầu là kinh ngạc, trong nháy mắt chuyển thành trạng thái mừng rỡ như điên. Hài tử của mình và Thập Bát a ~ nhất định là một tiểu hồ ly một đoàn mao nhưng nhưng khả ái giống như Thập Bát >

Ngao Kiệt đang trong não phác họa ra cảnh tượng, mình ôm lấy Hồ Thập Bát, hai người hạnh phúc mỉm cười, ngồi ở trên thạch đăng trước tiểu mộc ốc Thanh Vân Sơn, nhìn về cách đó không xa, một tiểu Hồ Thập Bát đang say sưa bắt bướm (-- uy!)

Nghĩ đến hình ảnh đó, Ngao Kiệt bất giác ngu ngu cười hắc hắc mấy tiếng, cúi đầu nhìn Thập Bát trong lòng mình, ôn nhu nói “Thập Bát... Chúng ta...”

Lời nói của Ngao Kiệt bất giác ngưng lại, bởi vì y thấy Thập Bát trong lòng mình đang cuộn thành một đoàn, thân thể run nhẹ cùng vẻ mặt thống khổ lập tức cuốn phất đi ảo tưởng tốt đẹp trong đầu Ngao Kiệt, kéo y trở về thực tại.

Thấy bộ dạng khó chịu của Thập Bát, Ngao Kiệt cảm thấy trong lòng giống như bị ai đó dùng tay cào cào mấy cái vậ, néo từng cái từng cái, đau nhói đến chịu không nổi.

Dùng tay ôn nhu vuốt ve lông mao trên sống lưng Thập Bát, hy vọng có thể giúp Thập Bát thoải mái một chút, Ngao Kiệt lại ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập lo lắng “Vậy Thập Bát hiện tại sao lại thống khổ như vậy, là vì cái gì chứ? Chẳng lẽ...” Ngao Kiệt ngần ngại “Chẳng lẽ là bởi vì có bảo bối?”

Đại trưởng lão hít một hơi thật sâu, thực sự là ai thán a, Ngao Kiệt đúng là muốn nhổ hết râu của lão vứt xuống đất mà chà chà đạp đạp mà!

Chỉ nghe Đại trưởng lão vuốt râu, chậm rãi nói “Chuyện này mà nói ra... rất dài dòng...”

=====

Long thần nhất tộc tuy là đứng đầu vạn yêu, thọ mệnh cực trường có thể so với thiên địa. Nhưng tuổi trưởng thành tương đối so với yêu quái bình thường quả thực là hơn nhau rất nhiều.

Tỷ như Ngao Kiệt, nói đã hơn một ngàn tuổi, nghe qua thì có vẻ như rất lớn, kỳ thực cũng chẳng hơn thành niên nhân là bao, so ra cũng chỉ bằng thành niên nhân mười bảy mười tám mà thôi.

Mà xét về độ tuổi sinh dục của Long tộc, tốt nhất là sau một ngàn năm trăm tuổi (tương đương nhân loại khoảng trên dưới 25 tuổi). Giai đoạn này là cực thích hợp, không những là các phương diện phát dục của thân thể đều thành thực, chính yếu nhất là yêu lực đạt đến hỏa hậu nhất định.

Bởi vì Long tộc bất đồng so với các yêu loại khác, cho nên ban đầu trong mẫu thể không hình thành thai nhi, mà là nguyên thần. Nguyên thần của Long thần trước khi sản sinh ra, đều phải hấp thu một lượng lớn dương khí tinh nguyên. Trong giai đoạn này, nếu mẫu thể không có nội công tu vi cực mạnh mà hoài dục thai nhi, thì rất có khả năng bị nguyên thần tân sinh hút đi hết dương khí tự thân sở hữu dẫn đến chí tử.

Cho nên trong Long tộc, bên dục thai nhi, nhất định năng lực phải cao lại mạnh mẽ, hơn nữa bạn lữ phải luôn nhất trực ở bên cạnh chăm sóc, tùy thời vận chuyển dương khí tinh nguyên đưa vào mẫu thể, mới có thể để nguyên thần thuận lợi phát triển, mẫu tử bình an.

Hiện tại, sở dĩ Hồ Thập Bát hóa thân trở lại nguyên hình, một là vì trong cơ thể nguyên thần tân sinh đã hút đi hết linh lực trong cơ thể hắc, làm cho hắc thể lực cạn kiệt không thể duy trì hình người, nguyên nhân khác nữa là vì ——Hồ Thập Bát, là một con hồ ly công.

Yêu tộc đồng tính thành thân với nhau, tuy là cũng có khả năng sinh sản, nhưng tỷ lệ thụ thai cực thấp. Long tộc tuy năng lực cường đại, nhưng ở phương diện này thì không bằng đến cả yêu tộc bình thường. Bởi vì nguyên thần của Long tộc là thập phần bá đạo, đối với mẫu thể lại là khắt khe chọn lọc vạn phần. Nếu mẫu thể không đủ cường đại, cho dù người mỗi ngày có cố gắng cày cấy như thế nào đi nữa, thành thân mấy trăm năm đi nữa, cũng không thể nào sinh được một mụn nhi tử nữa là.

Giống như Hồ Thập Bát, một con “công” hồ yêu có có hơn bốn trăm năm đạo hạnh, niên kỷ lại khinh, vô luận là thân thể hay tố chất hay là yêu lực cùng đạo hạnh, đều không thích hợp dục sinh ra tân hồn nguyên.

Lão Long Quân vài ngày trước đó còn cùng mấy vị trưởng lão nói chuyện với nhau, bảo là Ngao Chá cùng người định mệnh của nó ở bên nhau mới có hơn một trăm năm mấy, lại có thể sinh ra cho mình một đứa tôn tử, này thật sự là không dễ dàng gì a ~~ tiểu Thất cùng Thập Bát vẫn còn trẻ, thôi cũng không cần nôn nóng, qua thêm mấy trăm năm nữa rồi mới tính tới đi ~~

Không ngờ, lời kia mới dứt chưa được bao ngày, Thập Bát liền dính chấu!!

Đều là giống đực, niên kỷ còn đặc biệt khinh, thành thân bất quá cũng chỉ hơn ba tháng đã dính, đây là lần đầu tiên có trong lịch sử Long tộc a!!

“Cho nên mới nói, tộc trưởng, thật sự là đáng mừng, thật đáng mừng a ~~~” Đại trưởng lão đưa tay vuốt râu một hơi, cười cười nhìn Ngao Kiệt chúc mừng một câu.

Nhìn nụ cười không nhạt không đậm của lão nhân, Ngao Kiệt rất cuộc bốc hỏa, một phen tiến lên túm lấy chòm râu của Đại trưởng lão, nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt dữ tợn “Ta hỏi ngươi, Thập Bát tại sao lại thống khổ như vậy, ngươi lại đông dài sách giảng những thứ vô nghĩa đó để làm gì!!!” tay dụng sức một chút, chòm râu của Đại trưởng lão đột nhiên bốc lên một đốm lửa!

Đại trưởng lão vội vàng đề nhanh vận tốc câu cú, nói một hơi “Bởi vì nguyên thần của Long tộc đối với mẫu thể rất là khắt khe chọn lọc, cho nên bên dựng dục nguyên thần nếu như là giống đực thì nguyên thần sẽ tiến hành cải tạo kết cấu của mẫu thể một cách triệt để mạnh mẽ, biến mẫu thể trở thành hoàn cảnh trạng thái thích hợp cho hồn nguyên sinh tồn phát dục! Cho nên chỉ cần tộc trưởng ngài đây ngày ngày ôm Thập Bát công tử, độ dương khí cho hắn trong khoảng thời gian này thì hắn sẽ khôi phục lại ngay!!!”

“Thật sự chỉ cần độ dương khí là được?”

“Thật mà thật mà, ngài nhìn ánh mắt chân thành của ta đi!”

Đại trưởng lão nói liên tục như nã pháo một hơi xong, Ngao Kiệt cũng buông tay ra. Đại trưởng lão vuốt vuốt chòm râu bị lửa cháy xém của mình, tâm khóc rống lên, a a, bộ râu ta nuôi cả ngàn năm nay a !!

Có được đáp án, Ngao Kiệt ôm Thập Bát, trong lòng xem như là có chút yên tâm, còn cái gì mà bàn đạo đại hội a trách nhiệm tộc trưởng a, tất cả đều quẳng qua một bên đi, lão bà của mình là quan trọng nhất!

Quay đầu nói với Ngao Ly “Ngũ ca, người sao lại một bản những điều cần lưu ý trong thời gian dựng dựng nguyên thần cho ta.”

Dứt lời, Ngao Kiệt ôm lấy Thập Bát, lại giống như một trận liệt hỏa bùng bùng cháy, lan ra ngoài, lan ra Giáng Hà, lan ra thiên giới.

Ngao Ly nhìn thân hồng ảnh, gật gù, ân, này là cháy lan về Thanh Vân Sơn đây ~ Tiểu Thất hảo mệnh a ~ sau này cứ về nhà ôm Thập Bát ngày ngày ân ái đi ...

Thân ảnh Ngao Kiệt vừa khuất, đại môn khẩu Giáng hà bỗng nhiên cuộn cuộn mây mù. Nhóm người lúc nãy bị phái đi tìm Lão Long Quân lại âm ỉ trở về, cầm một đồng báo cáo hướng về phía Ngao Ly đồng thanh “Ngũ Long Quân a, Lão Long Quân bảo những lúc tộc trưởng vắng mặt, hết thầy công việc trong tộc đều do ngài xử lý...”

Ngao Ly khước miệng co gật, xoay người bỏ chạy.

=====

Ở nơi phạm gian, đi đây đi đó vẫn thường nghe thấy một câu đại loại như : khoái nhạc tự thần tiên.

Mỗi lần nghe người ta thốt ra câu này thì, Ngao Kiệt đều phản đối không cho là đúng : kẻ nào ngâm cứu nói ra câu này a? Đúng là không chút trình độ ~! Ta chính là thần tiên, làm thần tiên có cái gì khoái hoạt đâu chứ? Nhàm chán muốn chết!

Nhưng là, hơn một tháng gần đây, Ngao Kiệt nhịn không được ý nghĩ muốn giơ hai tay hai chân lên trời mà hoan hô một tiếng “Lời này nói ra quá chí lý!! Quả nhiên là khoái nhạc tự thần tiên! Ta chính là khoái nhạc tự thần tiên!!!”

---

dựng dục thai nhi : bên mang em bé

phàm gian : thế gian, nhân gian

khoái nhạc tự thần tiên : sung sướng vui vẻ như thần tiên

Chương 59: Phiên Ngoại 9

Cuộc sống hơn một tháng nay của Ngao Kiệt, chỉ có thể dùng tám chữ để hình dung : say sưa vui vẻ, vô tận triền miên.

Say sưa vui vẻ là nói về cảm giác sinh lý của Ngao Kiệt, còn vô tận triền miên là để nói lên trạng thái sinh hoạt của Ngao Kiệt.

Từ lúc biết được tin trong cơ thể Thập Bát có bảo bối, Ngao Kiệt liền tự động cho mình nghỉ xả hơi, quẳng hết mọi việc trong tộc, sau khi trở lại Thanh Vân Sơn liền chuyên tâm trông chừng Hồ Thập Bát, một tắc cũng không rời, cố gắng mà làm công tác duy nhất với tư cách phụ long của mình –thời thời khắc khắc cung cấp dương khí tinh nguyên.

Thập Bát dưng dục tân sinh hồn nguyên, dục vọng lớn đến kinh người, giống như làm cách nào cũng không thỏa mãn được vậy, không hề vì Ngao Kiệt tác cầu quá độ mà cảm thấy vất vả mệt mỏi, ngược lại càng lộ ra nhiều mị thái hấp dẫn Ngao Kiệt, chủ động cùng y giao triền quần quít.

Mỗi lần nhìn Thập Bát hơi ngẩng đầu, khe khẽ rên rĩ ngâm nga tên mình, sau khi xuất thì lộ ra biểu tình thần thái nồng đậm thỏa mãn mà thập phần khiêu gợi, toàn thân Ngao Kiệt như được nhét vào giữa một hũ mật ong, hạnh phúc ngọt ngào đến tột đỉnh.

Dương quang từ khe hở chiếu rọi vào, trời bên ngoài đã sáng hừng hừng, nhưng Ngao Kiệt vẫn một bộ miễn cưỡng ôm Thập Bát nằm trên giường, không muốn đứng dậy.

Trong khoang mũi hít thở đều là hương vụ dụ nhân tản ra từ thân thể Thập Bát. Ngao Kiệt tựa đầu vùi mặt vào hõm vai Thập Bát, hít từng hơi

từng hơi thật sau, Thập Bát tựa trong lòng y khẽ cựa quậy, chậm rãi mở mắt ra. Ngao Kiệt cúi xuống hôn lên môi Thập Bát “Tình?”

“Ân...” giọng nói của Thập Bát có chút nghèn nghẹn, thở một hơi nhìn ra ngoài cửa sổ “Bây giờ là lúc nào rồi?”

“Có lẽ là ngộ thì...” Ngao Kiệt trả lời có chút lơ đãng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi bụng Thập Bát. Nơi này không rõ là dạo gần đây hấp thụ quá nhiều tinh nguyên của Ngao Kiệt, hay là do bảo bối đang thuận lợi trưởng thành mà có hơi hơi nhô ra một chút, lên xuống đều đặn theo hô hấp của Thập Bát.

“Ngao Kiệt...”

“Ân?”

Hồ Thập Bát nhìn Ngao Kiệt, nhẹ nhàng mỉm cười “Hôm nay tiết trời nhìn không tệ lắm, chúng ta ra ngoài dạo một chút đi.”

Hơn một tháng qua, đây là lần đầu tiên Thập Bát chủ động nói muốn ra ngoài đi dạo một lúc. Ngao Kiệt không cảm thấy có gì, chung quy chỉ cần được ở cạnh Thập Bát, vô luận là trên giường hay là đến chỗ nào cũng được, Ngao Kiệt đều cảm thấy rất vui vẻ thoải mái, thế là hôn hôn lên môi Thập Bát vài cái, cười đáp “Ân!”

=====

Bên ngoài cửa bố trang của Hồ Thập Nhị và Hồ Thập Tứ kinh doanh, hiện đang có tầng tầng lớp lớp người bu quanh, tất cả đều kiễng mũi chân nhón lên mà nhìn vào trong.

Người bên trong cũng không nhiều lắm, chỉ có bốn người, Thập Nhị Thập Tứ, Thập Bát Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt cùng Thập Bát vừa rời khỏi Thanh Vân Sơn, thò đầu vào tiểu thành trấn này đi dạo một lúc, liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Cả hai đều là thân tài cao đại, tướng mạo một vị thì anh vũ, một vị thì tuấn mỹ, đặc biệt là Ngao Kiệt, trường phát hỏa hồng!

Thập Bát mấy năm trước thường xuyên đến bố trang giúp đỡ này nọ, đại bộ phận mọi người đều nhận ra hắn, chính là đồng bào đệ đệ của hai vị nữ lão bản xinh đẹp của bố trang kia, nhưng còn Ngao Kiệt thì mọi người trước giờ chưa từng gặp qua.

Người theo sau đuôi hai người ngày càng nhiều, người người đều thì thào thì thào bàn luận về thân phận Ngao Kiệt, một kẻ bảo đây là mấy tên tóc đỏ quái dị nước La Sát chăng? Hồi trước có lần ta cùng gia gia của ta xuất hải, có gặp qua, bọn họ dáng người đặc biệt cao lớn, làn da trắng còn hơn đậu hủ, tóc tai đều là đỏ hồng như vậy!

Kẻ kia lại phản đối bảo không phải! Người nước La Sát tóc hồng tóc đỏ ta cũng từng gặp qua rồi, tất cả đều là mũi to mắt lõm sâu, toàn thân đều đầy lông mao khó coi muốn chết! Dáng vẻ làm gì tuấn tú được như vị công tử này! Ngũ quan này, diện mạo này, rõ ràng là người Trung Nguyên chúng ta a!!

Nói chung là mọi người đoán đoán loạn cả lên, đều là vừa theo vừa vây quanh Thập Bát cùng Ngao Kiệt, chậm rãi hình thành nên một đội ngũ hỗn hạo.

Còn phía bên này, những kẻ kia vô luận là nhỏ giọng thì thào cỡ nào, thì những lời bọn họ nói ra đều rơi vào tai Ngao Kiệt không sót một chữ. Ngao Kiệt trên trán bạo gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt, trường phát hỏa hồng bắt đầu phiêu phiêu, tay động cái định phóng hỏa đốt hết đám người nọ, Thập Bát ở cạnh nhẹ nhàng giữ chặt lấy tay Ngao Kiệt, mỉm cười nhỏ giọng bảo “Đừng nóng giận, bọn họ không có ác ý gì đâu... Thành trấn

nhỏ, biết bao lâu mới được một lần nhìn đến một nhân vật tuấn mỹ anh hùng như người a, bọn họ tất nhiên cảm thấy rất lạ mắt, cứ mặc bọn họ đi.”

Nếu như là Ngao Kiệt với tính tình như trước đây, bị một đám người vây lấy soi mói chòng chọc như vậy, đã sớm phun hỏa tứ phía dọa đám người này bỏ chạy rồi, nhưng hiện tại, Ngao Kiệt đâu còn là Ngao Kiệt của trước đây nữa!

Ngao Kiệt của hiện tại, là có Hồ Thập Bát!

Tay Hồ Thập Bát to rộng ôn nhu nắm lấy tay mình, trong mắt là Thập Bát nhìn mình nhẹ nhàng mỉm cười, tai lại nghe thấy Thập Bát khen mình diện mạo tuấn mỹ, khí chất anh hùng, hỏa nộ trong lòng Ngao Kiệt phùng một phát tắt ngúm, ngay cả tro tàn đống lửa cũng chẳng thềm lưu lại, lập tức loan mặt loan mày, phờ phờ mà ân một tiếng, nắm chặt tay Thập Bát, sải bước tiến về phía trước, Thập Bát ở phía sau hô to “Ai a— Ngao Kiệt, sai hướng rồi, sai hướng rồi, là rẽ sang hướng bên trái...”

“Nga? Nga!”

Đến bố trang, Thập Nhị Thập Tứ thấy Thập Bát cùng Ngao Kiệt đều là rất vui vẻ. Thập Nhị cùng Thập Tứ liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều che miệng trộm cười. Lần trước Thập Bát đến có từng nói qua muốn làm cho Ngao Kiệt một bộ y phục, không ngờ được là hôm nay lại thực sự mang vị Thất Long Quân hỏa bạo này đến ~!

Vị Thất Long Quân này, cá tính kỳ cục, tính tình lại nóng nảy, tại sao ở trước mặt Thập Bát lại biến thành tiểu miêu cực kỳ nghe lời a nha? ~ Thập Bát thật sự là ngự phu hữu thuật a ~~ có khi phải tìm dịp thỉnh giáo Thập Bát một chút mới được !!

Ba tử đệ phiếm chuyện vài câu, Thập Nhị liền chạy đến sau quầy lôi ra một tiểu bố bao, nói y phục của Thất Long Quân từ từ đã, trước Thập Bát thử cái này đi ~ dứt lời liền mở tiểu bố bao ra, lấy một kiện y phục thanh lam

sắc ra giữ một cái, đích thị là kiện y phục mà hơn một tháng trước lúc đến đây Thập Nhị đã đo may cho Thập Bát.

Thập Bát vào hậu ốc bố trang hoán y phục. Một lát sau, bố liêm nhất lên, Thập Bát mặc tân y phục từ phía sau bước ra, nhất thời mọi người đều cảm thấy trước mặt một mảnh sáng ngời, toàn bộ đều hô lên một trận xuýt xoa tán thưởng!

Y phục này, Thập Bát mặc vào thật sự là hảo khán a!!

Thanh lam sắc có chút lấp lánh ánh bạc, vận trên người liền toát ra vẻ quý khí, lại tôn lên thần thái, khiến cho Thập Bát đặc biệt anh vũ tinh thần.

Y liệu nhu nhuyễn, y phục may lại đặc biệt sát sao với cơ thể, hoàn toàn tôn lên đường nét cơ thể cùng dáng người của Thập Bát, y lĩnh tụ khẩu đều có một vòng ngân ti điểm ở rìa mép, yêu đài rộng cỡ lòng bàn tay, hai bên trái phải đính ba hàng khẩu khẩu ở mép hai bên, càng hiển rõ hơn thắt lưng thon dài của Thập Bát—

Hồ Thập Tứ đứng bên cạnh nhìn, nhìn không được đưa tay sờ sờ mông Thập Bát, trong miệng tấm tắc “A nha nha ~~ Thập Bát à, nhìn người vận y phục này mới phát hiện nha... Mông người thực là kiêu a a a a a!!!”

Tay Thập Tứ bị Ngao Kiệt một phen tóm lấy, cảm thấy xương cốt như muốn nát ra, Ngao Kiệt nộ trừng Thập Tứ, ánh mắt toát ra ý tứ rõ ràng :đừng chạm vào lão bà của ta!

Xoa xoa một vòng long trảo in hằn nơi cổ tay mình, Thập Bốn rụt người sau lưng Thập Nhị khóc hự hự : ư ư ư... thiên lý ở đâu a, sờ mông đệ đệ mình một chút cũng không cho...

Thập Nhị nhìn phải nhìn trái một chút, đánh giá Thập Bát, cũng cảm thấy là y phục này mình làm ra thực sự rất là thành công ~!

Đâu phải khi không mà người ta bảo người nhìn y trang phật nhìn kim trang đâu chứ ~ Thập Bát vân thân y phục này, ngay cả kẻ làm tử tử như nàng đây nhìn thấy, tâm còn muốn động nữa là –đột nhiên chú ý đến Thập Bát đang nhúu mày, tay nói nói yêu ái, liền hỏi “Yêu ái có vấn đề sao?”

“Có hơi chật...”

Yêu ái này, hiện là hình dạng đang được lưu hành nhất, yêu ái bản rộng rất to, vốn là bao một vòng quanh thắt lưng Thập Bát, hiển hiện rõ thân tứ đỉnh bặt yêu tuyến trường trường, phi thường hảo khán, nhưng Thập Bát lại cảm giác yêu ái này có chút chật, thắt lên bụng cảm giác rất căng chật.

Thập Nhị nói không thể nào a, ta là dựa theo dáng người của người mà làm mà... bước qua thò tay sờ sờ đo đo vùng eo của Thập Bát, Thập Tứ ở bên cạnh hét chói tai “Thập Nhị, cẩn thận tay a!!”

Thập Nhị liếc xéo nàng một cái, quay đầu nhìn Thập Bát nói “Thập Bát! Người béo ra! Bụng đều có hơi nhô ra rồi nè!!”

Ngao Kiệt nhoáng cái lao qua, đẩy Thập Nhị sang một bên, ôm lấy Thập Bát, tựa cằm đặt trên vai Thập Bát cọ a cọ, đặc ý nói “Thập Bát không phải béo, Thập Bát là trong bụng có tiểu bảo bảo!!”

=====

Tiểu... tiểu bảo bảo!!!?

Ba chữ kia vừa ra khỏi miệng, Thập Nhị Thập Tứ đều là ngây dại, chớp chớp mắt mấy cái, nghĩ nghĩ, Thập Nhị liền bước đến kéo Thập Bát cùng Ngao Kiệt vào hậu ốc, còn Thập Tứ đứng ở cửa đuổi người “Đi đi, đi đi, chưa thấy qua mỹ nam tử a ~! Hôm nay đóng cửa, các người đều trở về đi!”

Một đám người vốn đang đứng nhìn say sưa ở nơi cửa, bị Thập Tứ đuổi một cách thẳng thừng như vậy, rất chi là không tình nguyện mà tản đi.

Thập Tứ vội đóng kỹ cửa lại, sau đó đi vào hậu ốc.

Yêu giới đồng tính thành thân không hiếm, nhưng có thể sinh ra bảo bảo thì quả thực là cực kỳ hiếm gặp, cho nên khi Thập Nhị Thập Tứ nghe thấy tin tức Thập Bát đang hoài thai, cũng là giật mình ngốc lảng.

Thập Nhị Thập Tứ vốn muốn sờ sờ bụng Thập Bát, nhưng vừa mới vươn tay, liền bị ánh mắt Ngao Kiệt trừng trừng nhìn, bất giác phải rút trở về, chỉ có thể hưng phấn mà riu rít vây lấy Thập Bát “Thiên a, Thập Bát, người người người người thật sự có tiểu bảo bảo?”

Thập Bát đỏ bừng cả mặt, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu.

“Thật tốt quá!!! >

Thập Nhị Thập Tứ hai người nháy tưng tưng quanh phòng, nhìn Thập Bát, ánh mắt lấp lánh như sao “Là nam hai hay là nữ hài? Là tiểu long hay tiểu hồ ly? Nương chúng ta biết người có bảo bảo chưa?”

Trả lời : không biết, không biết, không biết.

Thập Nhị Thập Tứ lập tức quyết định dọn dẹp bố trang một chút, đóng cửa rồi liền chạy lấy người! Chúng ta hồi yêu giới thôi ~! Nương nếu như biết được người hoài thai nhất định sẽ cao hứng vô cùng ~! Hơn nữa nương chúng ta sinh dưỡng nhiều hài tử như vậy, người nhất định là có nhiều kinh nghiệm, có thể nhìn ra được người hoài thai là nam hài hay nữ hài, là tiểu long hay tiểu hồ ly!!

Vốn dĩ Thập Bát cũng định hồi yêu giới một chuyến thăm Hồng Ngọc, thế là cùng Ngao Kiệt giúp đỡ đóng mấy cái cửa sổ lại, sau đó cùng Thập

Nhị Thập Tứ mua vài thứ, bốn người liền như vậy hồi yêu giới, thăm Hồng Ngọc ~!

=====

Sáng sớm hôm nay Hồng Ngọc thức dậy, đã cảm giác được mi mắt trái cứ giật liên hồi, trong lòng suy nghĩ một chút, đều bảo tả nhãn khiêu tài hữu nhãn khiêu tai, vậy đây là sắp phát sinh chuyện tốt a ~ không thể để như vậy mà lãng phí ở nhà cả ngày được ~! Lập tức ăn chút điểm tâm, sơ tễ đã phần một hồi, liền chạy ra ngoài tìm người đánh mặt chược!

Từ sáng chơi đến chạng vạng, vận may của Hồng Ngọc thực sự không phải khá lắm, không những không thắng ngược lại còn thua chút bạc, trong lòng có chút tức giận, trên đường trở về cứ luôn mồm lẩm bẩm “Thực sự không đúng nha ~ mấy lần trước tả nhãn khiêu luôn luôn ăn tới tấp, hôm nay tại sao lại thua như vậy? Chẳng lẽ là có việc tốt gì khác sao?”

Vừa đi vừa suy nghĩ trong lòng, chợt nghe ở phía sau có tiếng người gọi “Nương! Nương!”

Hồng Ngọc quay đầu nhìn, nở nụ cười, quả nhiên là việc tốt mà ~~ mấy nhi nữ nhà mình đã trở về ~!

_____

Y liệu : chất liệu may y phục

Y lĩnh / tụ khâu : cổ áo / tay áo

Yêu đai : thắt lưng

Mông kiêu : mông vênh a = = đại khái là có nhô nhô ra~ ngày xưa hình như mông càng kiêu càng đẹp hay sao ý

Chương 60: Phiên Ngoại 10

Hồng Ngọc đánh mặt chược một ngày, thua tiền, đang vừa lẩm bẩm tính toán vừa trở về nhà, đột nhiên nghe thấy sau lưng có người gọi mình, quay đầu lại liền thấy hai nữ nhi nhà mình, chính là Thập Nhị cùng Thập Tứ như hai con bướm nhỏ bay a bay đến bên cạnh Hồng Ngọc níu níu tay nàng làm nũng. Hồng Ngọc lại nhìn về phía sau cái nữa, liền thấy Thập Bát cùng Ngao Kiệt cũng đến, không khỏi vui vẻ loan đến tận đuôi mày thốt lên, ai nha nha ~~~ nguyên lai tả nhĩn khiêu là có việc tốt này ~~ hài tử nhà mình đều đã trở lại a ~~!

Hồng Ngọc nắm tay Thập Nhị cùng Thập Tứ, tùm tùm cười chờ Thập Bát bước đến. Thập Bát từ xa đã cười gọi một tiếng nương, định là mau mau bước tới, rốt cuộc lại quên mất tay mình vẫn đang bị trảo tử của Ngao Kiệt nắm lấy, lập tức bị Ngao Kiệt kéo trở về. Thập Bát liếc mắt nhìn Ngao Kiệt một cái, Ngao Kiệt toát ra cái xú kiếm, bĩu môi nhìn về phía trước, không thèm nhìn Thập Bát, không nhanh không chậm mà tiêu sái bước đi. Thập Bát bị y kéo đi, cũng là từ tốn mà bwosc.

Hồng Ngọc thấy vậy, a nha, này là làm sao vậy? Vợ chồng son cãi nhau sao?

Nháy nháy mắt mấy cái, định mở miệng hỏi, Thập Nhị Thập Tứ ở bên cạnh lôi kéo Hồng Ngọc xoay người hướng về phía nhà đi, có chút buồn cười nhỏ giọng nói “Nương, Thất Long Quân mới nãy uống nguyên một vò dấm chua to đùng ~ đan giận dỗi đó >

=====

Sự tình, là vậy...

Một trăm năm mươi năm trước, yêu giới kinh qua trọng kiếp, trùng kiến gia viên của mình xong thì, liền bắt đầu họp lại bàn bạc việc thiết trí một vài yêu quái thủ kết giới ở lối vào yêu giới. Hôm nay đám người Thập Bát đến, trùng họp là những người thủ tại lối vào yêu giới thông ran hân giới là Lang công tử cùng đám băng hữu hồi bảy tám chục năm trước của Thập Bát.

Thập Bát mới vừa tiến vào yêu giới, đã bị vây lấy, đám băng hữu này nhìn thấy Thập Bát đều rất kích động, tất cả đều nhao nhao hô Thập Bát Thập Bát! Lâu lắm mới gặp lại người ~! Lần trước, lúc người thành thân, chúng ta vốn định tìm người một chút, rốt cuộc đi từ tiền viện đến hậu viện tìm mãi cũng không thấy bóng người đâu cả a ~! Người chạy đi đâu vậy?

Thập Nhị cùng Thập Tứ đứng phía sau, trong lòng âm thầm trả lời thay Thập Bát : hửn bị Thất Long Quân kéo đến phòng hậu viện làm một hồi... các người đương nhiên không tìm được rồi.

Thập Bát nhìn thấy đám băng hữu của mình, cũng thật cao hứng, cùng đám bọn họ tay bắt mặt mừng, nói đùa cười giỡn đến cực kỳ vui vẻ.

Bọn họ rất vui vẻ, nhưng ở phía sau có người chẳng vui chút nào.

Người này, là Ngao Kiệt chứ còn ai nữa.

Nhìn thấy lão bà của mình bị một đám loạn thất bát tao số sòng chiếm tiện nghi, còn nói những chuyện cũ xa xưa lúc còn bé mà mình nghe chẳng hiểu gì cả.

Thất Long Quân ghen a! Thất Long Quân phẫn nộ a!! Thất Long Quân mặt mũi ngày càng đen hơn cả đáy nồi! Trường phát hỏa hồng phiêu phiêu sau lưng, toàn thân tản ra sát khí!

Băng hữu Thập Bát bị dạ xoa diện của lão công Thập Bát cùng sát khí toàn thân dọa sợ đến mức nhất tề buông Thập Bát ra, liên tục lùi a lùi ra sau

năm chục thước mới dám đứng lại, mặt mũi ai nấy đều trắng bệch, không dám nói chuyện với Thập Bát nữa.

Chỉ còn mỗi Lang công tử với cái tính cách chậm tiêu của mình, vẫn là lôi kéo tay Thập Bát, từ tốn nhẹ nhàng nói “A nha nha ~ mấy hôm trước ta cùng Tước nhi còn nhắc đến Hồ huynh chứ đâu. Hồ huynh, lần này trở về vô luận thế nào cũng phải ghé đến gia trạch của ta ngồi chơi một chút mới được...”

Lời nói còn chưa dứt, Lang công tử đã bị Ngao Kiệt một phen đẩy lùi, sút đi chỗ khác.

Mấy vị bằng hữu còn lại của Thập Bát xông lên đón lấy Lang công tử, tất cả đều há mồm làm khẩu hình với Thập Bát : chúng ta tìm người sau...

“Không được!” Ngao Kiệt đứng trước mặt Thập Bát, trừng mắt nhìn đám yêu, lớn tiếng nói “Các người ai cũng không được đến tìm Thập Bát!”

Thập Bát trong lòng cũng một phen bốc hỏa. Thất Long Quân bá đạo cũng không phải một sớm một chiều, nhưng mình cùng bằng hữu đã lâu rồi không gặp, chỉ trò chuyện một lúc thì mắc mớ gì chọc tới hấn a? Thật sự là quá đáng hết sức mà!!

Lập tức nhìn Ngao Kiệt trừng mắt một cái, quay đầu đối với bằng hữu nói “Hôm nay mới trở lại yêu giới, ta về nhà trước thăm nương ta, ngày khác mới tìm các người sau, chúng ta tề tụ một phen.”

Bằng hữu Thập Bát gật đầu như giã tỏi, nói hảo hảo hảo, người mau đi đi!

Ngao Kiệt bị Thập Bát trừng một cái như vậy, trong lòng ủy khuất đến muốn phun máu! Người người người!! Người theo đám bọn chúng ôm ôm ấp ấp, ta một tiếng cũng chưa nói! Người cư nhiên còn trừng ngược lại ta!! Thật sự là quá đáng hết sức mà!!

Thực ra thì, Ngao Kiệt cũng biết mấy yêu quái này đều là bằng hữu của Thập Bát, Thập Bát cùng bọn họ trò chuyện, bản thân là không nên sinh khí. Nhưng vừa nghĩ đến bọn họ biết rất nhiều về chuyện của Thập Bát, mà mấy chuyện đó bản thân chẳng biết gì hết, lại nhìn bọn họ ôm ôm ấp ấp Thập Bát, mà Thập Bát còn nhìn bọn họ nói cười vui vẻ tới vậy, trong lòng Ngao Kiệt, siêu siêu siêu khó chịu a a a a!!

Thập Bát cùng đám bằng hữu nói một lúc rồi từ biệt nhau xong, vị Thất Long Quân này liền bắt đầu giận dỗi, dọc theo đường đi không nói lời nào, chỉ trưng ra cái mặt xú kiểm.

Thập Bát trong lòng cũng sinh khí, liền không thèm nói luôn. Hai người một xoay tả một xoay hữu, chẳng ai thèm nhìn ai, đều là cương ngạnh.

Thập Nhị cùng Thập Tứ ở phía sau lẻo đẻo theo, đều là căn cứ trọng trọng, rất chi là sợ khơi bão, cũng chẳng dám lên tiếng.

Bốn người đi một đường, trầm mặc đến đáng sợ.

Một trận gió tây bắc vù vù thổi qua, Thập Bát nhịn không được rùng mình một cái.

Hiện tại đã là thập nhị nguyệt phân, bắt đầu bước vào mùa đông nên nhiệt độ trong không khí cao đến lợi hại, đặc biệt trước đó mấy ngày, trời còn hạ một chút tuyết đầu mùa. Tán cây cối ven đường vẫn còn trĩu nặng trên chạc cành vệt tuyết loang lổ đọng lại. Tà dương trời chiều trong tiết đông thi thoảng lại lấp lánh ngân lượng quang mang.

Thập Bát run rẩy, đưa tay túm lấy cổ áo. Loại thời tiết lạnh lẽo này, nếu như là trước đây thì đối với hắn không chút đáng kể nào. Nhưng gần đây, bởi vì trong cơ thể dựng dục tân hồn nguyên nên Thập Bát đặc biệt chịu đựng không được giá lạnh. Trên người rõ ràng là mặc một kiện đông y thực dày, nhưng chỉ vì cơn gió thổi quá này, cư nhiên bắt đầu lạnh đến mức run rẩy cả lên.

Một kiện ngoại sảo mang theo độ ấm cơ thể phóng lên người Thập Bát, vị đạo quen thuộc từ y phục tản ra, Thập Bát ngẩng đầu nhìn sang phía Ngao Kiệt, lúc này Ngao Kiệt đã xoay người sang chỗ khác, đang khom lưng cúi người nhặt lấy những thứ phóng trên mặt đất, túm lấy từng túi từng túi quả lên người.

Thập Nhị cùng Thập Tứ hồi yêu giới lần này, mua không ít thứ lật vặt. Thập Bát sợ hai vị tỷ tỷ nhọc công liền giúp các nàng mang đi. Còn Ngao Kiệt lại sợ lão bà mình mệt nhọc, liền túm lấy quả hết lên người mình, kết quả là Thập Nhị Thập Tứ Thập Bát đều tay không mà đi, còn Ngao Kiệt trên người vác một đống, hai tay ôm một đống.

Quả hết mọi thứ xong xuôi, Ngao Kiệt một phen nắm lấy tay Thập Bát, trầm mặc mà bước đi.

Nhiệt lượng ấm áp từ trong lòng bàn tay Ngao Kiệt truyền sang, cái lạnh rét của thời tiết dần dần bị xua tán đi, toàn thân bắt đầu trở nên ấm áp lên. Tay Ngao Kiệt bị Thập Bát nắm lấy, hấn đảo mắt nhìn sang Ngao Kiệt, nhìn nửa gương mặt Ngao Kiệt vừa suýt lại vừa khốc vẫn luôn một đường nhìn thẳng về phía trước, tim đột nhiên đập nhanh vài cái, vội vàng hạ tầm mắt nhìn xuống chân, khe khẽ mỉm cười.

Bản thân thật là khờ mà, tại sao lại muốn cùng Ngao Kiệt sinh khí chứ... Hấn tuy tính tình bá đạo lại như hài tử, nhưng bản thân không phải là thích một Ngao Kiệt như vậy sao?

Tay Thập Bát nắm lấy tay Ngao Kiệt, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa lòng bàn tay Ngao Kiệt, làm ai kia toàn thân chấn động một phen, suýt nữa thì bị vấp phải một tảng đá chắn ngang đường mà té nhào.

Ngao Kiệt cắn răn, hung hăng sút tảng đá lúc này làm mình vấp một phát bay mất tiêu!

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng cười cố nén của Thập Bát bên cạnh vang lên, lập tức nhớ lại bộ dáng [ ] của bản thân suýt nữa là té nhào lúc này bị Thập Bát trông thấy, lập tức đỏ mặt, không thềm nhìn Thập Bát, sải bước đi nhanh về phía trước.

Ngao Kiệt trước ngực cùng sau lưng quải theo một đồng thứ, trong tay còn ôm không ít đồ, môi thì mím chặt, mặt thì hồng hồng, cảm đầu bước về phía trước, Thập Bát nhìn bộ dáng kia của y, cảm thấy thực sự là rất rất khả ái, khả ái đến mức không kềm lòng được mà muốn ôm y vào lòng, hung hăng vò đầu y một phen.

Thập Bát nhẩn cười, bước đi nhanh hơn một chút đuổi theo Ngao Kiệt, nói “Đưa ta cầm một ít.”

Ngao Kiệt bĩu môi, không nói lời nào.

Thập Bát cố gắng nhịn cười, ra vẻ cố ý mà thở dài than một tiếng “Nếu như bây giờ người không thềm để ý lời ta nói, sau này ta không thềm để ý người nữa.”

Thất Long Quân giật giật mi mắt một cái, nhưng vẫn là xoay đầu nhìn sang chỗ khác, không thềm mở miệng.

Thập Bát cau mày, xoay người muốn đi chỗ khác, nhưng tay lại bị Ngao Kiệt nắm kéo lại. Ngao Kiệt mím môi, kiên quyết không nói lời nào, nhưng tay lại xiết chặt tay Thập Bát hơn, chậm rãi bước theo Thập Bát.

=====

Thập Nhị cùng Thập Tứ kể lại sinh động vô cùng, một hơi kể lại toàn bộ câu chuyện. Hồng Ngọc nghe xong, mím cười một cái, vợ chồng cãi nha đó mà ~ đầu giường ồn ào cuối giường hòa nhau, đó là tiểu tình thú trong cuộc sống chung đó mà. Người nhìn xem, ánh mắt Thất Long Quân hiện tại tuy là không thềm nhìn đến Thập Bát nhà ta một cái, nhưng tay lại xiết chặt như

vậy, Về ngoài kỳ lạ, còn trong lòng thì hẳn trương lo lắng vô cùng, hài tử này tính cách, thực là kỳ lạ tới thú vị a ~

Lập tức ba người nương cùng nhi nữ nhất tề túm tụm lại mà líu ríu nói chuyện. Ngao Kiệt ở sau lưng họ nhĩ lực rất hảo, một chữ cũng không lọt khỏi tai, hừ một tiếng nhẹ, sau lại kéo Thập Bát đến gần mình một chút, khước miệng cong cong, nở nụ cười nhàn nhạt.

Rốt cuộc cũng về đến gia trạch, cùng lúc vừa mới đốt đèn. Thập Nhị Thập Tứ nhìn không được, một trái một phải xấp lại gần Hồng Ngọc hỏi “Nương ~ người xem xem, Thập Bát chúng ta có chỗ nào khác lạ không?”

Khác lạ?

Hồng Ngọc lôi tay thập Bát đứng dưới đèn, tinh tế đánh giá một phen “Ân ~ sắc mặt không tệ ~ tinh thần cũng không tệ ~ không béo cũng không gầy ...”

Nếu như phải nói có cái gì khác lạ thì, có lẽ là Thập Bát trở nên thành thực ổn trọng hơn, toàn thân đều tản ra một loại cảm giác hạnh phúc an tường.

Hơn nữa, rõ ràng vẫn là gương mặt mà trước giờ nhìn quen mắt, nhưng hiện tại Thập Bát, nhìn vào trong mắt lại có thêm chút ý nhị, cứ cảm thấy toàn thân có chút.. diễm... diễm lệ??

Bị ý nghĩa này trong đầu toát ra làm Hồng Ngọc giật mình hoảng sợ, mở to hai mắt.

Hoàn toàn nhìn ra được suy nghĩ trong đầu của nương thân mình, Thập Nhị lay lay cánh tay Hồng Ngọc, nói “Không phải! Nương a, người nhìn cẩn thận một chút, nhìn lại, nhìn lại đi ~!”

Hồng Ngọc đưa tay nhéo nhéo tiểu viên kiềm của Thập Nhị, nói “Ta ghét nhất là bị người ta bắt đoán cái này cái nọ đó a! Có cái gì khác lạ mau nói...” nói đến một nửa, Hồng Ngọc ngậy ra, lúc này dư quang của nàng nhìn thấy cái gì nha??

Không...không thể nào đâu!!

Quay ngoắt đầu lại, Hồng Ngọc còn thực sự nhìn chăm chăm vào bụng Thập Bát, dụi dụi mắt, xác định bản thân không có nhìn lầm rồi, mới hốt nhiên kêu to một tiếng “Thiên a!!! Thập Bát, người hoài thai!!!”

Thập Nhị Thập Tứ nhất tề vỗ tay lộp bộp, không hổ là nương, liếc mắt một cái tuy không nhìn ra, nhưng liếc thêm mấy cái nữa liền nhìn ra ngay!!

Hồng Ngọc kích động đến tay cũng run run, a nha nha, thật sự không ngờ được a ~ đồng tính thành thân vốn dĩ là rất khó dựng dựng hạ nhất đại, không ngờ là Thập Bát nhà ta không hề thua kém ai a!! Mới thành thân ba tháng hơn đã có!

Sau đó Hồng Ngọc vội vàng vươn tay túm lấy cổ tay Thập Bát tham mạch cho hẳn, sờ đến mạch rồi, Hồng Ngọc liền chứng thực bản thân lúc này quả là không hề lầm, quả nhiên là đã hoài thai hơn một tháng.

Thập Bát mặt có chút ửng đỏ, gãi gãi đầu nói “Nương tại sao liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được?”

Hồng Ngọc đắc ý nói “Nương thân người là ai a? Ta chính là mỹ yêu đệ nhất yêu giới Hồ Hồng Ngọc ~! Nhi tử ta sinh cũng là mười tám đứa, chút kinh nghiệm đó làm sao không có được?”

Đưa tay sờ sờ bụng Thập Bát, vẫn có chút lo lắng nói “Nhưng mà có điều a... lúc này người hoài thai mới hơn một tháng... Bụng tại sao lại lớn như vậy?”

Thập Bát đương nhiên không dám bảo là do Ngao Kiệt rất là vất vả mà cần cù lao động, bỏ rất nhiều tinh nguyên bên trong, chỉ đỏ mặt không nói tiếng nào.

Ngao Kiệt đứng bên cạnh, nhìn trượng mẫu nương của y đưa tay hết sờ tới rồi lại sờ lui trên người Thập Bát, ánh mắt gần như bốc hỏa, nhưng y cũng biết vừa rồi thái độ của bản thân đối với bằng hữu Thập Bát như vậy đã chọc Thập Bát sinh khí hết một lần, cũng không muốn làm Thập Bát sinh khí nữa, thế là dù bực bội đến co giật khóe miệng, cũng ráng chịu đựng!

Thập Tứ ở bên cạnh, nhìn nhìn bộ dạng Ngao Kiệt cau mày, bắt đầu uống dấm chua bậy bạ của chính trượng mẫu nương mình, đột nhiên bắt đầu ư ư khóc lóc chạy ra ngoài cửa, làm Thập Nhị sợ hết hồn vội vàng đuổi theo giữ chặt nàng lại hỏi “Người làm gì vậy? Là vì Thập Bát hoài thai mừng quá nên mới khóc sao? Nếu vậy người khóc cũng có hơi muộn a!?”

Thập Tứ dụi dụi nước mắt, nức nở “Ta thật sự rất hâm mộ Thập Bát... Thất Long Quân đáng yêu quá đi a TUT.. Phu quân tốt như vậy... ta cũng muốn có TUT”

Thập Nhị trợn mắt trắng dã, vỗ bốp bốp lên vai Thập Tứ nói “Tin ta đi Thập Tứ, Thất Long Quân thật sự chỉ có ở trước mặt Thập Bát mới có thể bày ra vẻ đáng yêu đó thôi... Còn những lúc khác người mà nhìn thấy hẳn, chỉ có cảm giác hẳn đáng sợ thôi...”

=====

Hồng Ngọc cảm thấy Thập Bát có bụng hơi sớm. Thời gian hồ ly tinh hoài thai so với con người cũng không khác biệt lắm, đều là mười tháng. Cho nên nói, bắt đầu thấy bụng cũng là tròn tròn bốn tháng mới thấy được, Thập Bát tại sao lại có sớm như vậy? Chẳng lẽ nguyên do là vì Thất Long Quân?

Bèn hỏi Ngao Kiệt, thời gian loài rồng mang thai là bao lâu, vị Long Quân chớp chớp mắt mấy cái, chẳng biết gì luôn.

Hồng Ngọc ngưng thần vận khí, đưa tay áp lên bụng Thập Bát, thật cẩn trọng cảm nhận, qua nửa ngày mới thu tay trở về, mở mắt ra, có chút chần chừ nói “Ta cũng không dám chắc là... nhưng mà... hình như... có đến hai hồn nguyên...”

Hai hồn nguyên?

Ngao Kiệt cùng Thập Bát há hốc mồm... vậy tức là, tức là...

Ngao Kiệt không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng “Là song bào thai?”

“Cái gì!?” những lời này lọt vào tay người nào đó, giống như một tiếng sấm sét oanh thiên động địa nổ vang bên tai!!

Bồn đồng trong tay loảng xoảng rớt xuống đất, nước bên trong bồn tung tóe bắn trên mặt đất, y phục trên người cũng bị nước kia vấy trúng làm ướt loang lổ, nhưng người nào đó lại như không hề hay biết mà tựa vào cửa, chậm rãi trượt dần, quỳ bệt xuống mặt đất. Lòng nàng, đã nát bét rồi... trong mắt nàng bắt đầu nhiễm lệ quang trong suốt, miệng nàng khẽ mở ra, nhẹ nhàng gọi ra cái tên của người đã làm cho nàng hồn khiên mộng nhiều “Thập... Bát... ca...”(Hoa Si cô nương triệt để đau lòng OTZ)

Người trong phòng đã sớm nghe được tiếng động kia, nhất tề quay đầu lại nhìn ra cửa, Thập Bát thấy rõ người kia là ai, há miệng hết hồn, cả kinh hô một tiếng “Hoa... Hoa Si cô nương...”

Hoa Si cô nương —— a không, giờ phải gọi là Hoa Si công tử, ngồi xồm cạch cửa, hai mắt rưng rưng nhìn về phía Hồ Thập Bát, như oán như khóc, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra, nhưng cuối cùng chỉ có thể thốt được một câu “Thập Bát ca ca a TUT, huynh vì sao không đợi Si

nhi... Tự đứng lại cùng hồng mao quái kia có nhi tử luôn.... A a a ta hảo hổi a, ta hảo oán a a a a a!!!”

Lời Hoa Si còn chưa kịp nói xong, đã bị Ngao Kiệt nổi điên túm lấy quăng ra ngoài, biến thành một ngôi sao nhỏ lấp lánh trên bầu trời đen như mực.

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Phiên Ngoại 11

Vào ban đêm, nhiệt độ không khí càng lúc càng giảm thấp, gió cũng bắt đầu nổi lớn, trúc diệp khô vàng run rẩy trong gió, phát ra tiếng sà sạt.

Đại trạch Hồ gia, Tây khóa viện.

Trong phòng Thập Bát, lại không hề có chút ảnh hưởng nào từ cái rét lạnh bên ngoài, ấm áp tựa như mùa xuân.

Ở giữa phòng đặt một hỏa bồn, than bên trong đang cháy rùng rục, tỏa ra hơi nóng khiến cả phòng bị hun đúc nóng rục. Ánh nến nhàn nhạt khẽ lay động, trên giường, sau bức liêm màn trướng rủ, Ngao Kiệt ôm Hồ Thập Bát, đang đòi Hồ Thập Bát kể lại những chuyện trước đây cho mình nghe.

“Trước đây không phải ta đã từng nói cho người nghe rồi sao?”

“Không đủ! Còn rất nhiều chuyện người chưa nói với ta, giống như hôm nay người gặp bằng hữu của người, nói chuyện với nhau, những chuyện đó ta chưa từng nghe qua lần nào.” Ngao Kiệt bĩu môi bất mãn, chuyện của lão bà mình tự dừng bản thân lại không biết, điều này sao coi được chứ!

Thập Bát có chút bất đắc dĩ “Chuyện lâu lắm rồi, nhiều chi tiết ta cũng không còn nhớ rõ a... Hơn nữa lúc dùng phạn, không phải người bảo nường kể lại rất nhiều rồi sao?”

Vừa rồi, lúc cả nhà dùng văn phạn, Ngao Kiệt cũng đã quán lấy Hồng Ngọc, bắt nàng kể lại cho mình nghe một đống chuyện trước đây của Thập Bát. Ngay cả Thập Bát trước đây như thế nào tè dầm, như thế nào bướng bỉnh không nghe lời trèo lên cây, rồi lại sợ hãi đến xanh cả mặt, sợ đến mức

nằm úp sấp trên cây run rẩy cả đêm... những chuyện làm Thập Bát xấu hổ đỏ bừng cả mặt, còn Ngao Kiệt thì ngược lại, nghe đến say mê hai mắt bừng sáng.

“Còn chưa đủ! Ta còn muốn nghe thêm thật nhiều chuyện của người mà~” Ngao Kiệt ôm Thập Bát, giọng nửa người ngồi dậy làm nũng lắc lư thân mình.

Thân thể Thập Bát cùng Ngao Kiệt dính sát vào nhau, Ngao Kiệt vì muốn làm Thập Bát ấm áp nên ngay cả chân cũng quấn lấy chân Thập Bát, hiện tại lắc lư như vậy làm cho Thập Bát cũng lắc lư theo. Thập Bát vội vỗ tay Ngao Kiệt, nói “Người nhẹ chút... cẩn thận bụng...”

Vừa nghe như vậy, Ngao Kiệt mới kịp phản ứng lại, hiện tại thân thể Thập Bát không giống như trước đây, lúc này bản thân kéo theo Thập Bát lắc qua lắc lại làm cho thắt lưng lay tới lui mạnh như vậy, vội ngừng lại động tác, đưa tay đặt lên bụng Thập Bát nhẹ nhàng xoa xoa, vuốt vuốt cái bụng của Thập Bát.

Da, Ngao Kiệt hạnh phúc cọ cọ lên ót Thập Bát, miệng nói “Bảo bảo, bảo bảo ~~ là bảo bảo của chúng ta ~~ có tới hai đứa a ~~” cách một lớp y phục sờ sờ cảm thấy không đủ, liền thò tay luồn vào dưới y phục Thập Bát, tiếp tục sờ.

Bàn tay to rộng của Ngao Kiệt sờ sờ nơi cái bụng có chút lạnh lạnh của Thập Bát, giống như lập tức xua tán đi cái lạnh cùng cái đau hơi trướng trướng. Thập Bát thoải mái đến run rẩy trường tiệp, khẽ thở hắt ra một cái, nhích bụng gần hơn về phía Ngao Kiệt.

Ôm Thập Bát, Ngao Kiệt nhẹ nhàng hỏi “Thập Bát, người nói hài tử của chúng ta, sẽ như thế nào?”

Những lời này vừa hỏi ra, bản thân Thập Bát cũng ngẩn cả người. Hẳn đúng thật là chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhi tử của mình và Ngao

Kiệt... Thập Bát khẽ vuốt hỏa hồng trường phát vương vãi trước mặt mình, nói “Tất nhiên là giống người...”

“Giống ta?” Ngao Kiệt cau mày, tưởng tượng ra cảnh hai tiểu long giống hệt như mình quần quanh Thập Bát, bĩu môi nói “Giống ta... Nếu thừa là giống ta, nhất định cũng sẽ rất thích người. Đến lúc đó sẽ giành người với ta...”

Trong đầu Ngao Kiệt lại hiện lên hình ảnh hai tiểu hỏa long giống mình như đúc bám lấy Thập Bát, vẫy cỡ nào cũng không chịu buông, trên trán bắt giác nổi gân xanh “Giống ta có cái gì hảo! Không có chút nào đáng yêu!”

Nghe Ngao Kiệt nói như vậy, Thập Bát không nhịn được mà phì cười, nghiêng người chồm lên hôn khước miệng Ngao Kiệt “Ta cảm thấy người rất đáng yêu a ~ vừa uy phong, lại vừa đáng yêu...”

Được Thập Bát khen là đáng yêu, Ngao Kiệt chớp chớp mắt, gò má ửng hồng, vui đầu vào lưng Thập Bát, miệng hàm hồ nói “...ta muốn tiểu hồ ly a!”

Nhìn bộ dạng then thùng của Ngao Kiệt, Thập Bát vô thức cười thành tiếng. Ngay sau đó lại kêu đau một tiếng, nguyên lai là Ngao Kiệt vui mặt vào lưng Thập Bát, thấy ai đó cười mình như vậy liền không hài lòng, há miệng cắn Thập Bát một cái.

=====

Nửa đêm, Hồ Thập Nhị tỉnh giấc, cảm thấy bụng có hơi đói. Bụng đói cứ kêu ục ục làm nàng ngủ không được, ngủ không được lại cảm thấy lạnh run, trùm người trong chăn trở mình qua lại mấy lượt, giằng co nội tâm một hồi, cuối cùng bò xuống giường mặc y phục tử tế, sau đó mò mẫm xuống trù phòng xem còn gì có thể ăn được không.

Mới vừa ra khỏi cửa, thò tay khép lại, liền thấy một đạo nhân ảnh lén lút đi vào Tây khóa viện của Thập Bát.

“A nha? Đã trễ thế này... Là ai đây a?”

Tuy Thập Bát ở cùng Long Quân, vô luận là kẻ nào đến cũng không có gì cần lo lắng...

Nhưng... Hồ Thập Nhị đảo mắt một hồi, nắm chặt y phục trên người, lặng lẽ đi theo.

Hồ Thập Nhị nương theo ánh trăng nhìn vào bên trong Tây khóa viện, chỉ thấy nhân ảnh kia rón ra rón rén bước đến trước cửa sổ nhỏ nơi phòng Hồ Thập Bát, áp vào cửa sổ nghe động tĩnh bên trong một lúc, đột nhiên gục đầu xuống bắt đầu thút tha thút thít. Hồ Thập Nhị đảo mắt trắng dã, đứng phắt dậy, không cần phải lén lút, nàng biết thân ảnh kia là ai rồi.

Thập Nhị bước qua, cũng ngồi xuống dưới bệ cửa sổ, nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền ra tiếng cười đùa, vỗ vỗ bả vai người nọ, thở dài nói “Hoa Si thiếu gia, người trở về thực là nhanh a... Đừng khóc, trời lạnh như vậy... người khóc, gương mặt bạch ngọc của người nhăn nhó thành một đồng bì gió thổi hư da bây giờ... đã ăn cái gì chưa? Theo ta đến trù phòng đi!”

Thấp đặng, trù phòng lạnh như băng chỉ còn sót lại vài chiếc màn thầu. Thập Nhị hâm nóng màn thầu lại, xào thêm hai cái trứng rán, cầm đôi đũa đưa cho Hoa Si vẫn còn đang nức nở “Ăn hay không?”

Hoa Si ngẩng đầu, yên lặng tiếp nhận chiếc đũa, ánh mắt chăm chú nhìn Thập Nhị một hồi, đột nhiên ra vẻ áy náy mà nói “Thập Nhị cô nương... ta biết cô nương đối với ta có hảo cảm... Nhưng, thực xin lỗi, lòng ta đã thuộc về Thập Bát ca ca...”

Thập Nhị run rẩy khoe miệng nói “Hoa Si công tử, tại sao người cứ thích dát vàng lên mặt mình như vậy... Rốt cuộc người có ăn hay không? Muốn ăn thì cầm đũa mà ăn, đừng có lười thôi dài dòng nữa.”

Bị Thập Nhị hung dữ, Hoa Si lại càng khóc dữ dội hơn, im lặng cầm lấy màn thầu, tuy rằng không dừng khóc nhưng động tác tay cũng rất nhanh, vung đũa mấy cái, cả đĩa trứng rán hầu như chẳng còn chút gì, Thập Nhị vội vàng giật lấy cái đĩa lại nói “Cái này không được ăn! Ta chưa có ăn mà!”

Hoa Si lại vài hớp tiêu diệt hết đám màn thầu, lúc này mới buông đĩa xuống, thở dài một cái thật là sâu nói “Ta cả đời này, lần đầu tiên biết yêu một người, chính là Thập Bát ca... hừ hừ hừ chưa gì đã bị tên hồng mao quái kia đoạt đi rồi... TUT ta còn định chờ ta đợi ở chỗ của lão yêu bà...” nói đến ba chữ lão yêu bà, âm lượng Hoa Si rõ ràng vô thức mà thả xuống mức thấp nhất, lại cảnh giác nhìn xung quanh, xác nhận Hồng Ngọc không có, mới tiếp tục nói “...thoát ra liền chạy đi tìm Thập Bát ca, cùng nhau song túc song phi... Không ngờ... không ngờ Thập Bát ca cùng tên hồng mao quái kia, cả hài tử cũng có luôn rồi... Thập Bát ca, tại sao huynh lại có thể phụ ta... yêu sinh của ta có còn cái gì ý nghĩa nữa đâu chứ hừ hừ hừ TUT...”

Thập Nhị vừa ăn, vừa khuyên bảo, người ta nói trên đời này thiếu gì cây cỏ, người mới động tâm đã đi yêu cái cây cỏ đệ đệ của ta là sao? Vả lại, cỏ này cũng có chủ rồi, người bỏ cuộc đi. Vả lại a, người ta Thất Long Quân cũng không phải là đoạt đi Thập Bát từ tay người, người ta hơn bốn trăm năm trước đã cùng nhau định chung thân rồi, người mới là bên thứ ba ở đâu ra chui vào có a! Không phải, người ngay cả bên thứ ba cũng không được tính nữa... Thập Bát căn bản là coi người như muội muội thôi. Bây giờ Thập Bát với Thất Long Quân ngay cả hài tử cũng sắp sinh rồi, người mau mau chết tâm, tuyệt hi vọng đi, mau mau đi tìm mùa xuân của chính mình đi!

“Hài tử... Hoa Si đột nhiên nghe được hai từ máu chốt trong lời của Thập Nhị, ngay tức khắc dừng nước nở.

Hài tử của Thập Bát ca... không phải là Tiểu Hồ Thập Bát sao!!

“Đúng nha!!” Hoa Si quay đầu lại, ánh mắt lóe sáng nhìn Hồ Thập Nhị nói “Ta tại sao lại không nghĩ đến nha!! Bảo bảo Thập Bát ca sinh cũng là tiểu hồ ly đáng yêu giống hệt Thập Bát ca a >

Nhìn Hoa Si một cước dẫm nát băng ghế ngồi, nắm tay thành quyền, ngửa đầu bốn mươi lăm độ hướng lên trời cười một cách ngu ngốc mà nghĩ về mộng tưởng hảo huyền, Thập Nhị lắc đầu.

Người này, hết thuốc chữa rồi...

=====

Mấy ngày nay, Hồng Ngọc vẫn cứ cảm thấy, Thập Bát nhà mình dựng hoài thai, hình như không giống với mấy hồ ly tinh khác.

Hồ ly tinh tuy đã tu luyện thành tinh, nhưng trong cốt tử vẫn chỉ là một con hồ ly, vài sinh lý đặc thù chung quy không thể nào thay đổi được. Thí dụ như nói, trong thai kỳ, tính cách sẽ càng trở nên mẫn cảm đa nghi, sợ chịu kích thích, trong lúc hoài thai không thể hành phòng, sợ ánh sáng, sợ thanh âm, thần kinh cũng sẽ có chút yếu đuối đến nỗi nhìn thấy ánh sáng có chút chói lóa cũng sẽ chịu không nổi, hễ động một chút sẽ cảm giác như bị hóa thai.

Ban đầu, Hồng Ngọc còn dựa theo kinh nghiệm này của chính mình mà chiếu cố Hồ Thập Bát, kết quả lại hoàn toàn ngược lại.

Không thể hành phòng?

Sai! Là buộc phải hành phòng, hơn nữa Ngao Kiệt càng mãnh liệt với Thập Bát bao nhiêu thì tinh thần Thập Bát càng hảo bấy nhiêu.

Sợ ánh sáng? Sợ thanh âm?

Thập Bát vừa đến yêu giới, liền dẫn theo Thất Long Quân đi khắp nơi yêu giới, chỗ nào có thể vui chơi đều không chừa. Ngày hôm qua còn mang theo cái vị Thất Long Quân cực thích ăn dấm chua đến tụ hội với băng hữu, lúc đi vị Long Quân cái mặt so với Trường Bạch Sơn còn dai hơn, khiến Hồng Ngọc lo muốn chết, có khi nào ngồi trên bàn trò chuyện xong đánh nhau không?

Kết quả, lúc tối cả hai trở về, Ngao Kiệt bám lấy Hồ Thập Bát giống như con mèo nhỏ, không chịu buông, hai người thân thân mật mật, một chút cũng không cảm thấy là có người đang tức giận a!

Hồng Ngọc gãi cằm, suy tư một lúc về Hồ Thập Bát... Nhi tử nhà mình, thật sự là không đơn giản a ~~

Chương 62: Phiên Ngoại 12

Thời gian trôi qua thực nhanh, trong nháy mắt, Ngao Kiệt cùng Thập Bát đã ở lại yêu giới hơn hai tháng.

Sáng hôm nay, Hồng Ngọc rời giường, chải đầu rửa mặt trang điểm hoàn tất xong, ném qua loa một ít tảo xan liền lôi Hoa Si đến tập thị để mua vài thứ chuẩn bị tất niên.

Hoa Si đi theo sau Hồng Ngọc từng bước từng bước cẩn trọng, còn ngoái đầu lại nhìn Thập Bát vẫn đang cùng Ngao Kiệt dùng điểm tâm ở tiền đường, cau mày nhỏ giọng nói “Còn đến bảy tám hôm nữa mới tới tất niên mà! Tự dừng lại gấp gấp đi mua này kia làm gì không biết...”

Hồng Ngọc nheo mắt ngoái người nhìn lại nói “Người than thở làm bầm cái gì đó? Đừng có nói nhảm nữa! Không theo ta đi mua đồ thì ở nhà dùng nước lau hết mọi thứ trong ngoài một lượt cho ta!”

Hoa Si đột nhiên tinh thần hảo lên trăm lần ~~ tí ta tí tởn tung tăng nhanh chóng bước đến trước đại môn nói “A nha ~ ta thật sự là rất muốn cùng ngài ra ngoài mua hàng nha ~ chúng ta mau mau xuất phát đi ~!”

Hoa Si mở đại môn ra, ngoài cửa vừa vặn có người nào đó đưa tay vung thành năm muốn gõ cửa, quyền vừa vung cửa vừa mở, cho nên không thu lại kịp, kết quả đích đến của một quyền này chính là đỉnh đầu của Hoa Si.

Hoa Si á lên một tiếng hét đầy thê thảm, ôm đầu ngồi xồm xuống mặt đất, chủ nhân của quyền kia cũng hoảng sợ, vội đưa tay đỡ lấy Hoa Si hỏi “Hoa Si, người không sao chứ!?”

Hồng Ngọc nghe thấy thanh âm kia, tại sao lại quen tai vậy nha?

Ngay lập tức dời mắt nhìn sang, ồ~

Ngoài cửa có một đám người đang đứng, Ngũ Long Quân Ngao Ly thì đang ngồi xồm năm bả vai Hoa Si liễu mạng mà lay a lay hỏi người không sao chứ, không có việc gì chứ, sau lưng là Lão Long Quân, Đại trưởng lão Long tộc cùng vài người đang đứng chờ, nhìn thấy Hồng Ngọc nhất thời cười rộ lên, Lão Long Quân chấp tay nói “A nha, thân gia mẫu ~ lâu rồi không gặp ~~”

Thập Bát cùng Ngao Kiệt cũng nghe được tiếng xôn xao, liền hướng về đại môn chạy đến. Ngao Kiệt tay trái bưng bát cơm, tay phải cầm bánh mì hấp, nhú mày “Các người tại sao lại đến đây? Ta nói trước ta không quay về Long tộc cùng các người a! Ta muốn ở yêu giới với Thập Bát!”

Nhìn bất hiếu tử Tiểu Thất rõ ràng không chào đón mình, Lão Long Quân không hề giận, ha ha cười nói “Không phải đến bảo người hồi thiên giới ~ bọn ta đến yêu giới cùng các người ăn tết a ~”

=====

Hơn ba tháng trước, Ngao Kiệt ôm Thập Bát chạy về Thiên giới một lần, lúc ấy, Thập Bát được Đại trưởng lão chẩn đoán là hoài thai.

Ngao Kiệt vứt luôn trách nhiệm tộc trưởng trên thân mình xuống, ôm Thập Bát trở lại Thanh Vân Sơn dưỡng thai. Vừa mới chân trước đi, phía sau lưng chuyện này đã chạy đến tai Lão Long Quân.

Lão Long Quân vừa nghe tin tức này, liền mừng rỡ ngay lập tức lật tung kỳ bàn, lôi kéo Lữ Đồng Tân ngay ngày hôm đó đuổi theo đến Thanh Vân Sơn. Theo ý Lão Long Quân thì, Thập Bát cùng Ngao Kiệt vẫn là còn trẻ, không có kinh nghiệm dục nhi, hẳn là nên dọn đến Thiên giới dưỡng thai mới tốt.

Nhưng là, Thập Bát cấp bậc quá thấp, ở Thiên giới vài canh giờ còn miễn mai, chứ nếu như nói tới ngụ lại thời gian dài, sợ là còn làm tổn thương tới thân thể Thập Bát nữa là.

Lão Long Quân lo trái nghĩ phải một hồi bèn nói, không bằng thế này, ta lưu lại một nhóm ở Thanh Vân Sơn cho các người, nếu như có chuyện gì xảy ra có thể ngay lập tức chiếu ứng kịp. Ngao Kiệt ngay lập tức trừng mắt bảo cái gì cần chiếu ứng! Có ta ở đây Thập Bát sẽ không có bất cứ chuyện gì! Người lưu lại nhiều người như vậy, quấy rầy thời gian ân ái của ta cùng Thập Bát!

Thế là đuổi hết đám người của Lão Long Quân đi, mà lúc ấy vừa đúng lúc Đại hội bàn đào nơi Thiên giới diễn ra, Long tộc vừa cùng lúc trấn giữ trì an giữa một vài đọa yêu còn sót lại thừa dịp làm loạn, đồng thời phải tổ chức sắp xếp người biểu diễn tiết mục, thực sự là vội đến vắt chân lên cổ mà chạy, nghĩ nghĩ, dù gì có người lợi hại nhất toàn bộ Long tộc là Ngao Kiệt ở cạnh Thập Bát rồi, còn gì phải lo lắng nữa chứ, thế là an tâm mà bận rộn công tác trong tộc.

Rốt cuộc, Đại hội Bàn đào cũng thuận lợi hạ màn, tất cả đều trở nên rảnh rỗi, Lão Long Quân tính toán một lúc, bảo ai nha, mấy ngày nữa trùng hợp là Xuân tiết nơi dân gian, chỉ có hai đứa Ngao Kiệt cùng Thập Bát ăn Tết cùng nhau không có ý nghĩa a, chúng ta đi Thanh Vân Sơn tìm bọn họ náo nhiệt một hồi đi.

Lời này của Lão Long Quân vừa ra khỏi miệng, liền được mọi người nhất trí đồng ý, thế là cả đoàn người liền hạ phàm đến Thanh Vân Sơn. Đến Thanh Vân Sơn thì phát hiện không thấy Ngao Kiệt cùng Thập Bát đâu cả, tiểu Ngũ mới bảo phỏng chừng là sắp đến năm mới, Thập Bát mang Ngao Kiệt trở về yêu giới thăm nương của mình a?

Mọi người liền kéo nhau cả đoàn đến yêu giới.

Không ngờ, tiểu Ngũ nói vậy mà lại đúng ~!

Đoàn người gặp mặt ai nấy cũng đều cao hứng, Hồng Ngọc bảo ta đây hôm nay phải đi sắm đồ Tết, mọi người vào nhà ngồi đi ~!

Vào nhà, lại một phen hữu lễ với nhau, Đại trưởng lão nhìn đến thất lưng Thập Bát, đột nhiên mở to hai mắt, a một tiếng.

Trong khoảng thời gian này, bụng Thập Bát to ra không ít, những lúc không mặc đại sườn mà chỉ mặc ngoại y thông thường, bụng đã có thể nhìn thấy được khá rõ ràng. Hồng Ngọc đôi lúc nhìn bụng Thập Bát thì có hơi lo lắng, lúc này mới hơn ba tháng thôi, bụng tại sao lại lớn như thế tháng sau là phải sinh chứ?

Nghe Đại trưởng lão a một tiếng như vậy, liền vội vàng hỏi “Đại trưởng lão, người xem thử tình huống của hài tử Thập Bát này, đại khái qua bao lâu nữa mới có thể sinh a? Tại sao ta cứ cảm thấy bụng nó to ra có phần nhanh quá...”

Đại trưởng lão vuốt vuốt râu, đỡ Thập Bát đứng cho vững, sau đó đảo quanh Thập Bát một vòng mà đánh giá, kinh ngạc hỏi “Lão phu... không có nhìn lầm chứ? Thập bát công tử... trong cơ thể có đến hai hồn nguyên??”

“Nga nga nga nga!! Hai hồn nguyên? Này chứng tỏ là song bào thai? Ta có hai tôn nhi (chất nhi)?”

Vừa nghe được tin này, một đám các vị Long Quân nhất tề kinh ngạc lại vui mừng. Hồng Ngọc cùng Ngao Kiệt đứng bên cạnh Thập Bát, cả hai đồng loạt dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Đại trưởng lão.

Hồng Ngọc còn có chút ý tứ mà im lặng, nhưng còn Ngao Kiệt lại chả thèm sợ gì, mở miệng bảo “Đại trưởng lão, phải lão không vậy... Mới nhìn được trong cơ thể Thập Bát có hai hồn nguyên sao? Chúng ta hai tháng trước đã biết rồi!”

Đại trưởng lão sắc mặt không thay đổi, cùng Lão Long Quân liếc mắt nhìn nhau một cái, chậm rãi mở lời “Thập Bát công tử, có thể để lão phu sờ bụng của người được chứ, lý giải một chút tình trạng phát dục của hồn nguyên?”

Lời này vừa hỏi ra, Thập Bát chưa kịp trả lời, bên cạnh đã vang lên hai thanh âm cùng nhau đáp thay Thập Bát “Đương nhiên không được!”

Thanh âm này, một là Ngao Kiệt, người còn lại không cần hỏi... là Hoa Si!

Ngao Kiệt mắt đầy sát khí trừng trừng Hoa Si, Hoa Si lùi từng bước trốn ra sau lưng Ngao Ly.

Ngao Kiệt quay đầu nhìn Đại trưởng lão “Đương nhiên không được! Bụng Thập Bát chỉ có ta mới có thể sờ! Ai sờ ta chặt tay kẻ đó! Ai ya~~”

Thập Bát hung hăng đập Ngao Kiệt một cái, mặc kệ Ngao Kiệt ở sau lưng ôm chân nhảy cà tưng cà tưng, mỉm cười bảo “Làm phiền Đại trưởng lão!”

Hoa Si cùng Ngao Kiệt đều dùng ánh mắt oán hận bắn thẳng vào bàn tay của Đại trưởng lão đang sờ sờ bụng của Thập Bát.

Hoa Si (cắn khăn nhỏ gặm gặm) TUT huhuhu... bụng của Thập Bát ca... ta cũng muốn sờ... bụng thiệt đẹp TUT

Ngao Kiệt (nghiến răng) dám sờ bụng của lão bà ta... Người người người người người người...

Ngao Kiệt muốn bảo là, sớm muộn gì cũng chặt luôn trái tử của Đại trưởng lão, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Đại trưởng lão cũng chỉ là muốn xem xét tình trạng phát dục của bảo bảo mình và Thập Bát chứ không có ý gì

khác, thế là xanh mặt nghiêng răng, lặ đi lặ lại chỉ một câu : người cứ chờ đấy cho ta...

Không thèm để ý đến mấy ánh mắt oán niệm phóng về phía mình, Đại trưởng lão nhắm mắt, cẩn thận sờ bụng Thập Bát, cảm thụ được sức sống của hồn nguyên bên trong, sau một lúc lâu mới mở to mắt nói “Kỳ lạ...”

Ngao Kiệt cùng Hồng Ngọc đều có chút khẩn trương, vội hỏi “Có cái gì kỳ lạ??”

“Thập Bát công tử chỉ vừa mới hoài thai hơn ba tháng phải không?”

Thập Bát đáp lời “Từ lúc ở Thiên giới được Đại trưởng lão nhìn ra hồn nguyên đến nay, đã là ba tháng lẻ hai mươi bốn ngày.”

Đại trưởng lão trầm ngâm một lúc “Chỉ ba tháng hai mươi bốn ngày... Vậy mà hồn nguyên này lại phát dục một cách hoàn toàn!”

Lời này thốt ra, trong đám người có mặt, ngoại trừ Thập Bát cùng Ngao Kiệt có chút mạc danh kỳ diệu thì, những người còn lại cũng ngẩn người.

Hồn nguyên chỉ vào thời điểm đủ tháng chuẩn bị ra đời, mới phát dục hoàn toàn a. Hồng Ngọc trừng mắt nhìn một lúc, nói “Đại trưởng lão... Thời gian Long tộc hoài thai chỉ có bốn tháng thôi sao?”

Đại trưởng lão vuốt râu lắc đầu, từ tốn nói “Không phải.”

Thời gian Long tộc mang thai không có quy luật nhất định. Sau khi hồn nguyên sinh ra, cần phụ long mẫu long cung ứng tinh nguyên dương khí. Nếu như thân thể của mẫu thể tổ chất hảo, phụ long năng lực cường đại, tinh nguyên đúng lúc kịp thời mà cung ứng thì, hồn nguyên phát dục sẽ rất nhanh, không giống với nhân loại lúc nào cũng phải mãn mười tháng mới có thể hạ sinh. Có đôi khi mang thai chỉ một hai tháng, hồn nguyên phát dục thành thực liền giáng sinh. Nhưng nếu phụ mẫu năng lực kém, hồn

nguyên phát đục sẽ rất chậm, một hơi hoài hơn ba bốn năm năm cũng không thể nào sinh ra được, chuyện này không phải là chưa từng có.

“Nói như vậy, Thập Bát rất mau sẽ hạ sinh?” Hồng Ngọc đột nhiên cảm thấy hơi bối rối “Vậy chúng ta đây cần phải chuẩn bị những thứ gì a?” Bảo bảo của Thập Bát cùng Long Quân, là thai sinh... hay là noãn sinh a? Kinh nghiệm của bản thân từ trước giờ lại không thể áp dụng trên người Thập Bát... Hồng Ngọc nghĩ đến Thập Bát đến tột cùng sẽ sinh ra cái gì, nghĩ tới sắp hôn mê rồi. Mà Đại trưởng lão bên cạnh vẫn là một bộ chậm rề rề, xoa tay bảo Hồ phu nhân không cần khẩn trương...

Lại quay qua hỏi Thập Bát “Thập Bát công tử, gần đây có cảm giác bụng từng đợt căng thẳng lại hơi trướng, eo có lúc đau nhức, ban đêm ngủ lại thường xuyên xuất hãn, nhiều lần khởi dạ?”

Thập Bát nghĩ nghĩ, ngoại trừ gần đây hình như eo có lúc đau nhức ra thì mấy triệu chứng khác không có...

Đại trưởng lão gật gù, nói với Hồng Ngọc “Trước mắt những triệu chứng kia Thập Bát công tử đều không có, nên lão phu cảm thấy, trong khoảng nửa tháng trở lại, có lẽ không có vấn đề gì.”

Buổi tối trở lại phòng ngủ, Thập Bát ngồi trên giường sờ sờ bụng mình, nghĩ lại những lời Đại trưởng lão nói ban ngày, đột nhiên cũng có chút khẩn trương. Vốn vẫn nghĩ là phải đến tháng tám năm sau mới hạ sinh bảo bảo, không ngờ là nhanh như vậy bảo bảo sẽ ra đời rồi...

Cảm giác được cảm xúc bất an của Thập Bát, Ngao Kiệt từ phía sau chòang tay ôm lấy Thập Bát, nhẹ giọng hỏi “Làm sao vậy?”

“Không...”

“Thập Bát, ngươi sợ sao?” dùng đầu nhẹ nhàng cọ lên bụng Thập Bát, Ngao Kiệt mở mắt, ngược lên nhìn Thập Bát.

Thập Bát vuốt ve sợi tóc mềm mại của Ngao Kiệt, khẽ cười “Ta không phải sợ... chỉ là có chút khẩn trương, không nghĩ đến bọn chúng nhanh như vậy đã...”

Ngao Kiệt kéo Thập Bát ôm vào lòng, xiết chặt lấy hân, nhỏ giọng bảo “Đừng sợ... Ta sẽ ở bên cạnh người, cùng nhau nhìn bảo bảo của chúng ta sinh ra...”

Thập Bát nhẹ nhàng gật đầu, rúc vào lồng ngực Ngao Kiệt, khóe miệng mang theo tiểu ý, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

=====

Xuân Tiết càng lúc càng đến gần, bầu không khí đón năm mới cũng càng lúc càng náo nhiệt hơn. Mười bảy vị tỷ tỷ của Thập Bát cũng mang theo trượng phu cùng nhi tử lục tục trở lại yêu giới mừng năm mới, thấy Thập Bát bụng lớn đến vậy cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng trước đó cũng đã được thông báo chuyện Thập Bát hoài thai cho nên tất cả đều mang theo lễ vật trở về tặng cho bảo bảo –tiểu y phục dành cho hài tử~!

Hỏi lại mới biết, hóa ra là Thập Nhị cùng Thập Tứ nhanh mồm nhanh miệng, căn bản không giấu được chuyện gì, đã từ sớm viết thư báo cho tất cả các tỷ tỷ biết chuyện Thập Bát hoài thai, để mọi người cũng biết mà mừng cho hân.

Trong các phòng ốc đều giăng đèn lồng sắc sỡ màu sắc xinh đẹp, trên bàn bày thức ăn cúng bái, chuẩn bị niên phạn.

Pháp đốt âm vang đầy trời, lễ mừng năm mới diễn ra vô cùng náo nhiệt ~!

_____

thai sinh / noãn sinh : sinh thai (tức là trực tiếp ra em bé) / sinh trứng
(như gà mái ý =O=||)

Chương 63: Phiên Ngoại 13

Ở tiền viện, Ngao Ly biến thành Lão Vương của đám hài tử nhỏ, dắt theo mấy nhi tử của tử tử Thập Bát đi vòng vòng bắn pháo, pháo trúc lấp lốp nổ vang mấy tiếng, hòa với tiếng vỗ tay của hài tử cùng tiếng reo hò vui vẻ, tiếng cười hỉ hả của mấy đại nhân, trộn lẫn vào nhau, thực náo nhiệt.

Ngược lại bên trong nhà im lặng hơn một chút, Hồng Ngọc cùng đám nhi nữ nhà mình đang ở trong bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn để làm bữa cơm tất nhiên, còn Lão Long Quân cùng mấy vị lão bằng hữu của mình ở đại sảnh chơi mạt chược.

Ở giữa phòng, hỏa lô đang cháy bùng bùng, lúc này nước bắt đầu sôi ùng ục bọt khí bốc lên. Ngao Kiệt bước qua, nhắc siêu lên, mức một chén lớn. Bên trong dầm màu táo đỏ, tía tô, cầu kỷ đầy cả chén. Ngao Kiệt để kề miệng thổi thổi một chút, ngửi thử mùi vị, nghĩ một hồi, lại bỏ thêm một ít đường đỏ, mới đưa cho Thập Bát.

Thập Bát nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Ngao Kiệt đứng bên cạnh hỏi đủ ngọt hay không, có muốn thêm ít đường nữa hay không?

Thập Bát chậm rãi uống tiếp, lắc lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên Ngao Kiệt ở thế gian quá tiết âm lịch, nhìn đám người Hồng Ngọc đi ra đi vào hết sức bận rộn, cảm thấy thực sự rất là thú vị ~!

Trước giờ ở Thiên giới, quá tiết tất niên thực sự rất là nhàm chán a, sáng sớm mới mở mắt thức dậy đã bị lôi đi tham gia cái tế diễn phiên toái trong tộc rồi, vừa phải mặc lễ phục rắc rối rườm rà lại nặng trĩu đứng ở tế đường

cả buổi, nghe đám người Đại trưởng lão dặn dò nhớ kỹ phải làm cái này làm cái kia, quả thực khiến người nghe chỉ muốn gục mặt ngủ, tế văn lại vừa dài dòng vừa lồi thoi.

Đã vậy thôi, xong tế diễn lại phải tham gia văn yến trong tộc, lại thêm một đồng quy củ nữa, ăn cũng ăn không ngon, uống cũng uống không đủ, chẳng thoải mái chút nào.

Vất vả cho xong mấy cái lễ mấy cái tiệc rồi, cùng đám huynh đệ tụ tập lại cũng chỉ là cùng nhau uống rượu rồi đánh mặt chược này kia. Mấy thứ đó Ngao Kiệt vốn cũng không thích, cho nên dùng xong văn yến thường thường là trực tiếp trở lại điện của mình, thoát y phục rồi vùi đầu mà ngủ, thực sự rất là vô vị rất là nhàm chán, làm gì giống được nhân gian yêu giới, náo nhiệt thú vị như vậy chứ?

Tính tình Ngao Kiệt lại có chút giống tiểu hài tử, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ. Hiện tại đang ngồi trong phòng khiêu hóa bồn cùng với Thập Bát, nghe thấy bên ngoài ồn ào, tiếng cười hả hả vọng vào, cái mộng như có cái gì chọt chọt vậy, đứng ngồi cũng không yên, đôi chốc lại đứng lên đi qua đi lại trong phòng, chốc chốc lại liếc liếc ra ngoài ngóng ngóng.

Biết Ngao Kiệt muốn ra ngoài chơi, nhưng lại sợ mình trong đây một mình tịch mịch nên mới ở lại cùng mình. Thực ra mà nói thì, Thập Bát cũng muốn cùng Ngao Kiệt ra ngoài chơi đùa một chút cho có không khí, nhưng mấy hôm nay thân thể lại có chút không tốt, nặng nề hơn, chân cũng có cảm giác phù thũng, cả người đều khó chịu, miễn cưỡng nhúc nhích còn không xong, đừng nói tới chạy ra ngoài kia chơi đùa, đi đường cũng đã là cố sức lắm rồi.

Nhưng nhìn Ngao Kiệt bộ dạng nhộn nhạo lại nhịn không được mà thuận miệng nói “Người muốn ra ngoài chơi thì đi đi, không cần ở trong phòng với ta.”

Đang đông tai nghe ngóng tiếng động bên ngoài, nghe Thập Bát bất ngờ nói như vậy, Ngao Kiệt liền vội vã ngồi xuống cạnh Thập Bát, nói “Ta không có muốn đi ra ngoài! Ta muốn ở trong phòng với người ~!”

Ngao Kiệt hai mắt chớp chớp, lóe sáng lấp lánh như muốn ngầm nói ‘chúng ta ra ngoài đó chơi đi’. Giá như mà phía sau có thêm cái đuôi thì chắc chắn bây giờ đang lay động đến lay động lui rồi, nhưng miệng lại ưỡn ngạnh nói không muốn ra ngoài.

Nhìn Ngao Kiệt như vậy, Thập Bát cảm thấy rất là đáng yêu, nhưng cũng rất là bất đắc dĩ, ngầm thở dài, đưa tay hướng về phía Ngao Kiệt bảo “Vậy người đỡ ta ra viện đi, ta cũng muốn nhìn hoa đăng một chút.”

=====

Ngao Kiệt đỡ Thập Bát đi vào tiền viện, lúc này Hồng Ngọc cùng mấy vị tỷ tỷ của Thập Bát cũng đang rất là bận bịu, lại đi ra nhìn Ngao Ly dẫn theo đám hài tử ném pháo chọi tuyết.

Mấy vị tỷ tỷ của Thập Bát nhìn thấy Thập Bát ra ngoài đều thực giật mình, liên tục hỏi Thập Bát người tại sao lại ra đây? Người hoài thai không phải sợ tiếng nổ to sao?

Hồng Ngọc đứng bên cạnh giải thích bảo, Thập Bát hài tử này không giống với chúng ta, cho nên mấy chuyện cần lưu ý khi hoài thai cũng không cần phải cố kỵ.

Đại tỷ Thập Bát cảm thán nói, may mà Thập Bát không cần phải chịu đựng mấy cái triệu chứng kia... nhớ năm đó ta hoài thai Song nhi, choáng váng đến ngay cả ngồi xuống cũng không xong, cả ngày đều phải nằm vật trên giường, cái gì cũng không dám ăn, ăn vào cái gì là ói ra cái đó, ói đến cả mật vàng cũng ói ra, thanh âm chén bát đặt lên bàn vang lên nghe thấy cũng sợ tới mức tâm run rẩy liên hồi... Thập Bát thật sự là lợi hại, cứ nhiên có thể ra ngoài xem bắn pháo.

Xoay người lại nhìn nhìn, kéo kéo đại sườn trên người Thập Bát vây chặt một chút, dặn dò “Cho dù là không có phản ứng gì xấu nhưng cũng nên chú ý một chút mới tốt ~”

Đám hài tử đối với bụng lớn của Thập Bát cảm thấy rất hứng thú, cả đám vốn đang cầm cây thúc pháo ngòi xồm ở bậc thang phóng pháo hoa ì ùng, hiện tại đều chạy đến trước mặt Thập Bát, tò mò hỏi, Thập Bát cừ cừ, bụng cừ cừ như thế nào lại to như vậy?

Đại ngoại sanh nữ Song nhi thanh âm nhỏ nhỏ lại thanh thúy nói “Ta nghe nương ta bảo Thập Bát cừ cừ sắp sinh tiểu bảo bảo a ~ trong bụng chính là tiểu đệ đệ đó a ~”

Tiểu bảo nhà Tứ tỷ chu chu cái miệng nhỏ nhỏ bảo, ta không thèm tiểu đệ đệ đâu, Thập Bát cừ cừ nhất định sẽ sinh ra tiểu muội muội khả ái a ~!

Là tiểu đệ đệ!

Là tiểu muội muội!!

Hai hài tử bỗng chốc vì bảo bảo tương lai Thập Bát sinh ra là tiểu muội muội hay là tiểu đệ đệ mà cãi nhau ỏm tỏi cả lên, sau lại bị đại nhân nhà mình nắm cổ xách lên, vỗ mông một cái, cuối cùng mới chịu hòa hoãn im lặng.

=====

Ngao Kiệt ở bên cạnh nhìn đám người Ngao Ly chơi chơi tuyệt, quần quanh Thập bát hai vòng, rốt cuộc chịu không nổi, xông lên gia nhập chiến cuộc.

Ngao Ly trong bụng ý đồ xấu xa, đem tuyết bao bọc pháo hoa lại, chỉ để lộ ra dây dẫn lửa, đốt một cái, sau đó hướng mấy người khác ném tới, nắm

tuyết vừa mới đọng tới người liền bùm một cái nổ tung tóe, người bị chọi hoảng sợ không nói đi, còn bị nổ đến đầy mặt đầy đầu toàn tuyết là tuyết.

Ngao Ly quý kế thành công cười ha hả. Nhưng lần này, người bị lừa sập bẫy lại chính là kẻ mới gia nhập chiến cuộc – Tiểu Thất.

Tiểu Thất quệt quệt lau tuyết dính trên mặt mình, nhìn Ngao Ly đứng ở trước mặt ôm bụng cười càn rỡ, hừ trong cổ họng một tiếng, hướng đến chỗ Ngao Ly.

Ngao Ly lúc này mới sực nhớ, Tiểu Thất nhà mình nổi danh có thù tất báo, lòng dạ lại hẹp hòi, trong đầu vội vàng nghĩ ra cách ứng chiến, miệng hô to “Tiểu Thất, tui này là giỡn một chút, người cũng không nên nổi giận đánh người a!”

Tiểu Thất bước đến trước mặt Ngao Ly, đột nhiên nhe răng cười với Ngao Ly một cái, quay sang đập đại tảng thụ bên cạnh Ngao Ly một phát, còn bản thân thì phi thân thoát ra.

Đại thụ bị Tiểu Thất đập loạn choạng lung lay vài cái, trên mặt tán cây một tầng tuyết dày đọng lại lụp bụp rớt xuống hết, ngay lập tức chôn sống Ngao Ly, chỉ lộ ra mấy lọn tóc dài lỏa xỏa trên nền tuyết trắng.

Mấy huynh đệ còn lại cũng vừa mới ăn cục tức của Ngao Ly lúc này đều vỗ tay lớp bốp hô hảo a hảo, lại chỉ vào Ngao Ly mà cười điên dại.

Ngao Ly cố sức chui từ trong đồng tuyết đi ra, hai mắt nhắm nghiền, chậm rãi vẩy vẩy tuyết đang vãi tán loạn trên tóc, đột nhiên từ sau lưng rút ra một cái pháo trúc thật dài, nhe răng cười bảo “Các người chờ đó cho ta!! Pháo gia tới đây!!”

Đám huynh đệ vừa chửi mắng ì xèo vừa chạy tán loạn, còn Ngao Ly thì điên cuồng đuổi theo sau.

Thập Bát cảm giác đầu có hơi nặng nề, bèn đi ra ngoài hít thở không khí cho thoáng một chút, gặp gió lạnh thổi vù vù, tinh thần cũng có hơi tỉnh táo, hiện tại đang đứng trên bậc thang, khẽ mỉm cười nhìn đám người Tiểu Thất đang rượt đuổi đùa giỡn với nhau, nhìn thấy Ngao Ly đang giơ một cái đại tuyết cầu nhắm về phía Tiểu Thất, bèn lớn tiếng hô “Ngao Kiệt! Cẩn thận phía sau!”

Ngao Kiệt nghe tiếng Thập Bát nhắc, biết hiện tại nhất cử nhất động của mình đều bị Thập Bát nhìn thấy, không khỏi muốn tỏ vẻ khoe khoang nâng cao hình tượng. Ngao Ly cầm tuyết cầu trong tay, bất chợt phát giác phía trước không thấy thân ảnh Ngao Kiệt đâu, một bóng trắng lóe lên trước mắt, ngay sau đó đã thấy Ngao Kiệt dùng tay trụ ở bả vai Ngao Ly, lộn ngược một cái vọt ra phía sau lưng, tung cước đập một cái!

Ngao Ly phản ứng rất mau, cả người lặn trên mặt đất một vòng liền vũng vàng trụ thân đứng dậy, hướng về phía Thập Bát hét lớn “Ồ Thập Bát!! Người không có đạo nghĩa a!! Nhìn chiến cuộc không lên tiếng mới là quân tử a!!”

Ngao Kiệt chọi một cái tuyết cầu qua, ngay giữa mũi Tiểu Ngũ, bắt đầu ha ha mà cười.

=====

Thập Bát nhìn bộ dạng Ngao Ly chật vật không chịu nổi cũng bất giác cười to, hai tay chà chà vào nhau, cũng có chút ý muốn gia nhập chơi cùng mọi người, đang nóng lòng muốn thử sức, đột nhiên cảm thấy bụng cứng cả lên, giật giật hai cái đau buốt.

Thập Bát nhíu mày dùng tay đỡ lấy bụng, cẩn thận cảm thụ, nhưng lần này cơn đau chỉ hai cái liền biến mất, đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh nào khác, cùng với hình dung tình trạng sắp sinh của Hồng Ngọc

không giống nhau, bèn nghĩ có thể là bên ngoài hơi lạnh, bảo bảo bên trong là đang nhắc nhở mình nên trở về phòng nghỉ ngơi.

Nghĩ như vậy, ngược mắt nhìn thấy Ngao Kiệt ở trong sân đang chơi đùa còn rất cao hứng, thế là cũng không gọi, xoay người tự mình trở về phòng.

Hồ Thập Bát quay người lại, liền đung vào người khác, tập trung nhìn lại, không khỏi có chút lắp bắp “Hoa... Hoa Hoa Si cô... công tử!”

Hoa Si không biết từ lúc nào đã len lén đến cạnh Thập Bát đứng, đang dùng ánh mắt ẩn tình đưa tình đắm đuối nhìn Thập Bát, thấy Thập Bát gọi mình, liền mở miệng ngược ngùng nói “Thập Bát ca ~~ không cần phải kêu khách khí như vậy, huynh gọi ta Si nhi là được rồi ~~”

Hồ Thập Bát khóe miệng run rẩy, tuy rằng đã biết chuyện Hoa Si vốn là nam nhân, nhưng nhất cử nhất động cùng phục trang của y lại luôn khiến Hồ Thập Bát tưởng rằng y là một vị đại cô nương. Ngẫm thử dài trong lòng, Hồ Thập Bát mở miệng nói “Hiền đệ, người có phải có việc gì không?”

“Huynh lại gọi nhân gia là hiền đệ...” Hoa Si chớp chớp đôi mắt to phiếm đầy uông thủy, dậm chân nói “Nhân gia không có việc gì thì không thể tìm huynh nói chuyện sao?”

Thập Bát bảo Hoa Si là hiền đệ tất nhiên là có nguyên do... kia, tâm tư Hoa Si đối với Thập Bát, một mảnh chân tình ấy, phải nói là người qua đường cũng biết rõ...

Thập Bát tuy rằng cũng rất cảm động vì tâm ý của Hoa Si, nhưng bản thân trong lòng sớm đã có Ngao Kiệt, không có khả năng đón nhận phần tình ý này của Hoa Si, cho nên trước đó vài ngày cũng đã nói rõ ràng, nhận Hoa Si làm đệ đệ của mình, bảo rằng chờ Hoa Si một ngày nào đó gặp được người trong lòng chân chính, nhất định sẽ đường đường chính chính ra tay lo liệu hôn sự cho y.

Nhưng hiện tại, nhìn cặp mắt vẫn còn ẩn chứa tình ý với mình của Hoa Si... Thập Bát chỉ có thể thở dài trong lòng.

Thập Bát lý giải được, chuyện tình cảm trong nhất thời làm sao có thể nói đoạn là đoạn, bây giờ chỉ có thể hy vọng Hoa Si sớm ngày gặp được người hữu duyên, đừng tổn thời gian vì mình nữa.

Nhẹ nhàng mỉm cười, Thập Bát nói “Đương nhiên có thể, nhưng mà bên ngoài có chút lạnh, chúng ta vào trong phòng rồi nói chuyện sau!”

Nghe Thập Bát nói như vậy, Hoa Si không khỏi mặt mày hớn hờ, liếc mắt trộm nhìn ngắm bụng Thập Bát, lại liếc sang nhìn Ngao Kiệt đang bị Ngao Ly rượt chạy ra khỏi đại môn, liền lớn gan lớn mật bước đến đỡ tay Thập Bát nói “Được, để ta dìu Thập Bát ca vào nhà, chúng ta hảo hảo tán gẫu ~”

Hoa Si đỡ Thập Bát vào nhà ngồi xuống xong, thấy xung quanh bốn bề vắng lặng, trong lòng mừng thầm : ân ân, đúng lúc ta đây thực hiện kế hoạch ~!!

Một phát chụp lấy bả vai Thập Bát, lớn tiếng nói “Thập Bát ca! Ta có thể sờ sờ bụng của huynh không?”

Tuy rằng bị nét mặt nghiêm túc của Hoa Si khiến cho hoảng sợ, nhưng Thập Bát vẫn là gạt đầu đáp ứng, một chút cũng không biết vị Hoa Si công tử trước mắt đang nhắm chặt hai mắt đem mặt dán lên bụng mình đây đang suy nghĩ cái gì trong lòng

——tiếng lòng của Hoa Si : tiểu bảo bảo a ~~ mau mau lớn lên ~ nhất định phải trưởng thành giống như phụ thân người, làm một tiểu hồ ly soái ca nha ~ sau đó gả cho ta đó nha ~~ Phải nhớ rõ mặt của ta a ~~ ta là Hoa Si ca ca nha ~~~

Hoa Si công tử dán mặt lên bụng Thập Bát cọt tới cọt lui, cố gắng tiến hành kế hoạch “dưỡng thai” đối với tiểu bảo bảo chưa xuất thế.

=====

Môn liêm đột nhiên xốc lên, mang theo thanh lãnh khí tức ủa vào. Ngao Kiệt từ ngoài tiến vào, một thân lấm tấm tuyết run rẩy, một tay đẩy Hoa Si ra, ôm Thập Bát nén giận nói người tại sao lại cho hấn sờ người?

Không đợi Thập Bát lên tiếng trả lời, liền vui vẻ nói “Nhai thượng bên ngoài phóng pháo hoa! Rất đẹp! Ta dẫn người đi xem!!”

Thập Bát cùng Ngao Kiệt mới vừa bước ra cửa, đã nghe thấy thanh âm bùm bùm bùm vang dội trên nhai thượng, đủ loại màu sắc pháo hoa đồng loạt phóng lên không trung, chiếu rọi bầu trời đêm một màu xanh đen một mảng màu sắc rực rỡ lập lòe, mỹ lệ mà bùng nổ rộ, tựa như những cánh hoa bay tung khắp cả bầu trời.

Ngao Kiệt ôm Hồ Thập Bát, thập phần hưng phấn, lớn tiếng nói “Lần đầu tiên ta được ngắm pháo hoa của thế gian! Thập Bát người xem pháo hoa bên kia kia, có đến mười hai màu sắc lận, thật là rực rỡ a!!”

Hồ Thập Bát ngẩng đầu, cũng bị tâm tình của Ngao Kiệt lây lan mà hưng phấn.

Đột nhiên thân thể nghiêng ngả, bầu trời đột nhiên hiện rõ ràng ngay trước mặt. Hồ Thập Bát sợ hãi kêu lên một tiếng, hóa ra là bị Ngao Kiệt ôm lên.

Ngao Kiệt cười to bảo “Thập Bát, ôm chặt ta a, chúng ta đến gần một chút, ngắm nhìn pháo hoa kia ra sao!!”

Lời còn chưa dứt, người đã ôm Thập Bát bay lên trời, bay về phía giữa không trung.

Hồng Ngọc ở bên dưới hét lớn “Ngao Kiệt! Đừng đến gần quá, cẩn thận kẻo bị đốt tới!”

Ngao Ly lôi kéo Hồng Ngọc bảo “Yên tâm! Tiểu Thất là hỏa long, đốt tới ai cũng không đốt tới nó đâu!”

Tại không trung, gió lạnh càng đặc hơn, thổi vào sợi tóc bay phất phới, cả y tụ cũng lất phất lay động. Ngao Kiệt ôm Hồ Thập Bát phiêu giữa không trung, quanh thân trường khởi kim hồng sắc kết giới, ngũ thái hỏa tinh nho nhỏ vây quanh người, có vài hạt đánh vào mặt kết giới, nháy mắt bị dội ra.

Ngao Kiệt ôm thắt lưng Thập Bát, kéo hẳn đứng dựa vào bên cạnh mình, lại đưa hai tay chụm lại, nghiêng đầu nhìn Thập Bát khẽ mỉm cười, đưa năm tay đến trước mặt Thập Bát.

Thập Bát có chút khó hiểu, nhìn Ngao Kiệt, biểu tình có chút ngốc ngốc. Ngao Kiệt nhoẻn miệng cười đến vui vẻ “Vươn tay ra.”

Thập Bát vươn tay trái ra.

“Phải hai tay chụm lại mới được.”

Thập Bát nghe theo lời, đưa hai tay khép lại chừa ra khe hở, Ngao Kiệt đưa tay phủ lên tay Thập Bát, chậm rãi mở ra.

Hai viên hỏa tinh của pháo hoa, bị Ngao Kiệt tóm lấy, rót vào công lực để giữ cho nó không tắt. Một viên thanh lam, một viên kim hồng, trong suốt lấp lánh nằm trong lòng bàn tay Thập Bát, tựa như có sinh mệnh, chậm rãi quần quanh bay lượn.

“Đẹp không?” Ngao Kiệt từ phía sau ôm lấy Thập Bát, đặt cằm lên vai Thập Bát, ở bên tai hần nhẹ nhàng hỏi.

Thập Bát khe khẽ gật đầu.

“Hắc hắc, viên màu thanh lam này là người, còn viên kim hồng kia là ta...”

Thập Bát nghiêng đầu nhìn Ngao Kiệt, Ngao Kiệt nhìn vào mắt Thập Bát, thanh âm nói chuyện dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất giữa đôi môi Thập Bát.

=====

Từ trên trời đáp xuống trong viện, gương mặt Thập Bát còn có chút ửng hồng. Ngao Kiệt ôm Thập Bát sờ sờ soạng soạng.

Tiểu Ngũ đi tới, khụ một tiếng bảo “Đừng ở đó... sắp dùng niên dạ phạn rồi, mau mau vào nhà đi!”

Niên dạ phạn năm nay đặc biệt náo nhiệt. Cũng không biết là ai đề nghị, bảo chỉ lo dùng phạn không có ý nghĩa gì a, chúng ta vừa dùng vừa rút thăm đồ đảng đi! Ai thua thì phạt rượu biểu diễn tiết mục ~!

Lời này vừa thốt ra liền được mọi người nhất trí đồng ý, thế là bắt đầu dùng phạn, một bên bắt đầu chơi đùa.

Thập Bát vận khí không tốt, mỗi lần bắt thăm ngẫu nhiên đều rút vào đề mục rất khó, bị phạt nhiều lần, may mà lần nào rượu cũng được Ngao Kiệt ngăn cản uống dùm.

Đến phiên Ngao Kiệt đoán đề thì, ngay cả đoán cũng không thềm đoán, trực tiếp chụp lấy một đàn tử tửu mà uống, rõ ràng nói lên tửu lượng của vị Long Thần ngu ngốc này tốt vô cùng.

Ầm ầm ã ã, rốt cuộc dạ niên phạn cũng ăn xong. Dọn dẹp xong xuôi, mọi người lại chuẩn bị đón giao thừa, tất cả lại vây làm một vòng quanh hỏa

bồn, cắn hạt dưa uống trà, bắt đầu nhàn thoai, giảng việc nhà, kể lại chuyện đã diễn ra khắp nơi trong năm này.

Thập Bát vừa lúc bắt đầu còn say mê mà nghe, một lát sau mệt mỏi kéo đến, tựa vào trong lòng Ngao Kiệt, gục xuống bắt đầu ngủ. Ngao Kiệt thấy vậy, liền cùng mọi người nói một tiếng, ôm Thập Bát trở về hậu viện nghỉ ngơi.

Mọi người lại tiếp tục cười đùa tâm sự, cũng không cảm thấy mệt mỏi hay buồn ngủ gì, bất tri bất giác trời từ đen mờ mịt cũng dần sáng tỏ, bên trong nhà chính vẫn còn đốt đăng sáng lượng, một đám người đang tập trung chú ý lắng nghe Lão Long Quân kể lại sự tích năm nào đó ác thủy trừ yêu của mình.

Bỗng dưng, một tiếng nổ ầm vang lên, cánh cửa nhà chính cùng miên màn đều bị đánh bay, Ngao Kiệt cuốn một thân hàn khí, như lốc xoáy vọt vào, túm lấy Hồ Hồ Hồng ngọc hoang mang lo lắng nói “Nương!! Người mau đến xem! Thập Bát, Thập Bát giống như sắp sinh!!”

Chương 64: Phiên Ngoại 14

Đêm trừ tịch đón giao thừa, vừa qua khỏi giờ Tý, Thập Bát đã cảm giác mệt mỏi đến không chống đỡ được, bèn cùng Ngao Kiệt quay về hậu viện nghỉ ngơi trước.

Thập Bát nằm trên giường ngủ cũng không được an ổn, thắt lưng lẫn sống lưng đều đau nhức khó chịu, mê man ngủ ước chừng được khoảng hai canh giờ, lại cảm giác bụng trước đau đến lợi hại, muốn đi vệ sinh.

Thập Bát mở mắt ra thờ một hơi, cùng lúc đó Ngao Kiệt cũng tỉnh lại hỏi hẩn làm sao vậy. Thập Bát lắc đầu bảo không có gì, muốn đi mao xí một chút, người cứ tiếp tục ngủ đi...

Thập Bát vừa nói vừa cử động thân mình nghĩ muốn xuống giường, ai ngờ chân vừa mới chạm đất, trong bụng một trận đau kịch liệt đột ngột đánh úp tới, cơn đau không hề báo trước làm cho trước mắt hẩn hóa thành một màn đen thẫm, không cách nào đứng dậy nổi, một đường té nhào ngã xuống.

May là lúc đó Ngao Kiệt thấy Thập Bát muốn ngồi dậy cho nên cũng theo sát ngồi dậy cùng, mới kịp thời từ phía sau đỡ lấy Thập Bát.

Thập Bát tựa vào ngực Ngao Kiệt, hai chân đều run rẩy, nếu không phải Ngao Kiệt đỡ lấy mình, chắc hiện tại cũng đã sớm té úp xuống mặt đất rồi. Bên tai nghe thanh âm lo lắng của Ngao Kiệt gọi mình, nhưng Thập Bát căn bản là không có sức lực để đáp lại, cổ họng chỉ có thể phát ra thanh âm rên rỉ hư thoát.

Bụng đau đớn kịch liệt, giống như từ bên trong xé rách ra vậy, một cỗ nhiệt lưu từ giữa hai chân trào ra, ướt tiết khố. Thập Bát rõ ràng có thể cảm giác được thai nhi trong bụng đang từng chút từng chút mà tuột thấp dần.

Đỡ lấy bụng, thoáng hít vài hơi khí, đợi đến cơn đau hoãn một chút, mới run rẩy níu Ngao Kiệt la lên “Nhanh đi... tìm nương ta... Ta sợ là sắp... A!” lại một trận đau đớn đánh úp đến, Thập Bát dùng sức níu chặt tay, cứ nhiên kéo rách toàn bộ tay áo Ngao Kiệt!

Nhìn thấy tình huống hiện tại của Thập Bát, Ngao Kiệt có trì độn mấy cũng biết được là Thập Bát sắp sinh, bèn đỡ Thập Bát an vị nằm trên giường, vội vàng chạy đến tiền viện tìm Hồng Ngọc.

=====

Lúc cả đám người chạy đến hậu viện thì, Thập Bát đã đau đến mức thốt không nên lời, cả người cuộn mình trên giường, sắc mặt trắng bệch, trên mặt lấm tẩm mồ hôi lạnh.

Hồng Ngọc là vị mẫu thân đã từng mười tám lần lâm bồn sanh nhi tử (-) cho nên kinh nghiệm mà nói, cực kỳ phong phú. Nàng vừa thấy tình huống hiện tại của Thập Bát, có lẽ đã vỡ nước ối, tần suất đau bụng lại liên tục cường liệt như vậy, sợ là ngay tức khắc sẽ sinh, vội vàng phân phó mấy vị tỷ tỷ của Thập Bát dựng mạn tử, chuẩn bị nước ấm, bồn tắm lẫn chăn mới... nghĩ nghĩ lại, sợ chính mình một thân lo liệu không xuể, liền bảo Thập Nhị Thập Tứ chạy đến yêu giới thỉnh bà mụ nổi danh nhất đến cùng nhau tiếp sinh.

Mấy vị Long Quân chờ ở phong bên ngoài cũng không giúp đỡ được cái gì, chỉ có thể trơ mắt ra mà nhìn mọi người tới tới lui lui bận rộn hồi hải, đều cảm giác có chút hoảng, ở trong sân đi qua đi lại xoa xoa tay bước tới bước lui, duy độc mỗi Long tộc Đại trưởng lão cầm chén trà nóng ngồi ở thềm đá

trước phòng, thông thả mà uống nước trà, hoàn toàn siêu thoát khỏi không khí khẩn trương lúc này.

Tam Long Quân nhìn Đại trưởng lão, cảm thấy có chút chướng mắt, liền mở miệng hỏi “Đại trưởng lão, ngài không vào đó hỗ trợ sao?” mấy vị Long Quân khác thấy vậy cũng vây lại, lao xao lao xao hứa vào bảo “Phải đó, Đại trưởng lão không phải tinh thông y thuật sao? Vào xem Thập Bát thế nào rồi a!”

Chậm chậm nhấp hết chén trà, Đại trưởng lão mới vuốt vuốt râu bảo “Ta tu tập chính láchwã khôi cùng tu phục pháp thuật, không phải là y thuật... Thập Bát công tử a, không cần quá lo lắng như vậy... Tới lúc rồi không phải tự nhiên sẽ sinh sao.”

Thiệt... nói cũng như không nói!

Trợn mắt vút cho Đại trưởng lão cái xem thường, mấy vị Long Quân đều ăn ý tản ra, không thèm để ý tới lão nữa.

Xa xa đã thấy Thập Nhị ồn ào mở đường, ở phía sau là Thập Tứ mang theo một vị lão thái bà chạy trở về. Trước khi vào phòng dùng chậu than xông xông y phục rồi mới chui vào bên trong mạn liêm tử.

Bát Long Quân cắn ngón tay cái, mím môi lẩm bẩm “Phải như Đại ca không đi thì tốt rồi... Đại tẩu chúng ta không phải đã từng một lần sinh sao? Lúc đó cũng là Đại ca giúp tiếp sinh, đại ca hẳn là có kinh nghiệm, lúc này phải có hẳn thì có thể giúp đỡ một chút rồi...”

Ngao Ly đảo mắt nhìn, nói đến có kinh nghiệm... Ngao Ly quan sát một hồi, khước mắt bắn thẳng đến hướng Lão Long Quân, hỏi “Phụ quân a... người dù sao cũng đã sinh hạ chín đứa nhi tử... loại thời điểm hiện tại có cái gì cần chú ý không? Có cách nào khiến Thập Bát mau mau hạ sinh không?”

Lão Long Quân cứng đờ cả người, ngốc ngốc nhìn Ngao Ly nói “Ta nào biết mấy chuyện này... Mẫu thân các người lúc sinh các người ra... ta đều ở trên trời...”

Nói đến đây, Lão Long Quân đột nhiên giật mình phản ứng, kêu lên a nha một tiếng hỏi “Ngao Kiệt! Ngao Kiệt đâu!?”

Cả đám người lúc này mới nhận ra, không thấy Ngao Kiệt đâu!

Đang nhìn quanh tìm, trong phòng mạn liêm đột ngột đẩy ra, Hồng Ngọc một tay đẩy Ngao Kiệt ra ngoài, Ngao Kiệt hai mắt đỏ bừng, giận dữ kêu lên “Tại sao lại bắt ta ra ngoài! Ta muốn ở bên trong cùng Thập Bát a!”

Hồng Ngọc bảo, người nói nhỏ chút! Thập Bát hiện tại rất sợ tiếng động lớn.

Thanh âm rống giận của Ngao Kiệt lập tức biến thành tiếng muỗi vo ve, Hồng Ngọc dựng thẳng mày liễu liếc mắt nhìn Ngao Kiệt, nhi tế này thực sự là biết tạo thêm phiền phức a, lúc này bà mẹ mới vừa muốn nhìn tình trạng Thập Bát một chút, đã bị Ngao Kiệt đột nhiên từ phía sau xông ra dọa cho thiếu điều hôn mê, Ngao Kiệt một thân long khí vốn đã đủ dọa người rồi, hiện tại há mồm là phun ra lửa, lại thêm gương mặt đen lại hết như quỷ dạ xoa, thiệt là muốn mạng người a!

Hồng Ngọc vừa đẩy vừa đạp Ngao Kiệt đuổi ra ngoài, bảo cô gia gia của ta a, ai cũng bảo hài tử sợ nhất là gặp tam quang, trên người của người hỏa quang kia rất thịnh, vào đó rất dễ dàng xung đến Thập Bát cùng nhi tử, người cứ ở bên ngoài yên tâm mà chờ đi! Nói dứt lời liền xoay người bước vào.

Ngao Kiệt nhăn mày, còn định hướng vào phòng tiếp tục chui vào, bị Lão Long Quân một phen tóm lấy, Lão Long Quân lôi kéo Ngao Kiệt, vẻ mặt lo lắng “Kiệt nhi! Ta vừa mới nhớ ra!! Hiện tại người có chuyện trọng

yếu hơn cần phải đi làm! Việc này nếu như người lo liệu không xong, Thập Bát cùng nhi tử đều gặp nguy hiểm!”

Vừa nghe có liên quan đến Thập Bát, Ngao Kiệt lập tức xoay đầu lại “Là chuyện gì?”

“Chấn kiếp lôi!”

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngây dại.

Xì xụp, xì xụp ~~ Đại trưởng lão im lặng uống trà.

“Ai da~~~ tránh ra tránh ra!!! Các người đứng ở chỗ này chặn đường cản lối sao!!”

Đại tỷ Hồ Thập Bát bưng một bồn nước ấm thẳng đường lao đến, mọi người cuống quýt nhường lối đi cho nàng đi qua.

Hồi thần lại, Ngao Kiệt nhìn Lão Long Quân, hết sức nghi hoặc “Kiếp lôi!?”

Lão Long Quân gật gật đầu “Kiếp lôi.”

=====

Một đám thế hệ Long Quân tân sinh, ngoại trừ Đại Long Quân Ngao Chá có chút khác người ra thì chưa có người nào từng làm phụ thân, bình thường cũng không có ham mê đi nghiên cứu những chuyện cần chú ý thời điểm sản tử của bản tộc, cho nên chẳng ai biết kiếp lôi là cái gì, nhưng nghe qua thì cảm giác hình như rất là lợi hại.

Cái gọi là kiếp lôi, chính là nói lúc Long tộc mới sinh ra, phải hứng chịu Kiếp Thần chi lôi.

Long Quân nhất tộc tuy là đã nhập vào hàng ngũ thần tiên, nhưng dù sao bản chất vẫn là yêu, mỗi năm trăm năm tuy rằng không cần phải trải qua một lần thiên kiếp, nhưng lúc mới sinh ra vẫn sẽ có ba đạo Kiếp Thần chi lôi chờ đợi bọn họ.

Ba đạo lôi này một khi đã kinh qua rồi, về sau ngoại trừ thời điểm thoát bì hoán cốt phải chịu đựng đau một chút ra, trên cơ bản sẽ không phải chịu đựng sóng to gió lớn gì nữa.

Nhưng thời điểm lúc thư long vừa mới sinh ra cũng là lúc thân thể suy yếu nhất, vô lực bảo vệ mình cùng ấu tử, cho nên mỗi lần đến lúc thư long sản tử, phụ long đều phải hóa long hình, xoay quanh bên trong nhất tầng thiên, dùng lân phiến tự thể ngăn lấy Kiếp Thần chi lôi, bảo vệ mẫu tử bình an.

Hiện tại, việc Ngao Kiệt cần phải làm là chặn Kiếp Thần chi lôi!!

Lão Long Quân nghiêm túc nói, Kiệt nhi a, người đừng nhìn Kiếp Thần, hãn vậy chứ nổi danh là mặt lạnh tâm cũng lạnh, người xem đi, ta và hãn dù gì cũng là đồng nghiệp, theo lý thuyết thời điểm hài tử của ta sinh ra, hãn có đánh ta thì cũng nên thủ hạ lưu tình một chút đúng không? Nửa điểm cũng không có nữa a!

Năm đó Cửu đệ người sinh ra, lúc đó Phụ quân ta đây nhất thời sơ sẩy, bị hãn đánh đến mức lân phiến cũng nứt ra mấy phiến, đến bây giờ vẫn còn in dấu đây, cho nên người mau mau thượng thiên đi, lấy vững tinh thần một chút, đừng có để hãn giáng lôi xuống khiến cho Thập Bát cùng tôn tử tương lai của ta bị thương!

Ngao Kiệt vừa nghe thấy lão bà cùng nhi tử của mình có thể sẽ bị thương, lập tức lấy lại tinh thần, cũng không buồn nghi hoặc nữa mà bắt đầu triển khai thân hình, hướng về phía thiên không đại trạch Hồ gia bay vọt lên.

Ngao Ly nghe Lão Long Quân giáng đến Kiếp Thần thì ánh mắt đảo một chút, nói với Lão Long Quân “Phụ quân, ta đột nhiên nhớ đến trong tộc còn vài việc chưa xử lý xong, ta rời đi trước một chút ha ~”

Lời còn chưa dứt, cũng hóa thành một đạo hạnh hoàng sắc quang mang, tiêu thất.

Ngao Kiệt ở phía trước nghịch phong nhi trì, đảo mắt nhìn về phía nhất trọng thiên chi thượng, vừa hóa hình liền cảm giác được ở phía sau thoáng qua một đạo khí tức rất quen thuộc, xoay đầu nhìn lại, cư nhiên là Ngao Ly, vượt quá nhất tầng thiên chố Ngao Kiệt, đang hướng về phía nhị tầng thiên mà bay đi.

“Ngũ ca, người đi đâu?” Ngao Kiệt thấy Ngao Ly như vậy, cảm giác kỳ quái, bèn đuổi theo.

Ngao Ly quay đầu nhìn Ngao Kiệt hô lên, ta hồi thiên giới làm chút việc! Người cứ ở yên chỗ này chờ Kiếp Thần đi!

Ngao Kiệt lưu tại nhất trọng thiên chờ đợi Kiếp Thần, Ngao Ly cũng là một hơi vọt đến tứ trọng thiên mới dừng lại, hóa thành long hình xoay quanh tại chỗ ở tứ trọng thiên.

=====

Ngao Ly ở đây là để làm gì nha? Để chờ Kiếp Thần chứ làm chi nữa!

Trong tâm Ngao Ly là nghĩ như vậy, ba đạo kiếp lôi kia, âm âm âm âm mà đánh xuống a, Lão Long Quân năm xưa lợi hại như vậy bị đánh đến lân phiến cũng nứt ra, Tiểu Thất cấp bậc so với Lão Long Quân còn kém xa như vậy, bây giờ còn bị chuyện của Thập Bát làm cho phân tâm, vạn nhất đánh xuống bị hủy luôn thì làm sao đây?

Mọi người thương tâm khổ sở không nói đi, đến lúc đó bản thân xui xẻo có khi còn bị tống ngồi vào vị trí tộc trưởng chính thức nữa!! Như vậy bản thân làm sao còn thời gian cùng ái nhân song túc song phi a!

Kiếp Thần cùng cứu cứu Thập Bát Hồ Điện Lam, quan hệ vừa nhìn thấy đã biết là không bình thường, hơn nữa Ngao Ly tổng cảm giác được, Hồ Điện Lam sở dĩ trở nên điên cuồng như thế, nguyên nhân tuyệt đối là có dính líu tới Kiếp Thần.

Hơn nữa, nhìn thái độ của Kiếp Thần đối với Hồ Điện Lam mà nói, tồn tại của Hồ Điện Lam đối với Kiếp Thần cũng thập phần trọng yếu. Coi như là kẻ có hiểu biết sơ sơ về nguyên nhân gây ra tam giới đại kiếp nạn mấy trăm năm trước mà nói, Ngao Ly dự định cùng Kiếp Thần “bàn bạc” lại chút.

Lúc trước, Thập Bát cùng Tiểu Thất bởi vì chuyện giữa Kiếp Thần cùng Hồ Điện Lam, thiếu chút nữa bị ép tới chết ngắc ngư, thật vất vả lắm mới khôi phục lại rồi thành thân, hiện tại Thập Bát phải sinh hài tử, Kiếp Thần đại nhân ngài có phải là nên mắt nhắm mắt mở một chút hay không?

Ta đây không trông cậy vào việc đi cửa sau mà bắt Kiếp Thần đại nhân ngài không giáng Kiếp Thần chi lôi... chỉ là lôi kia, giáng xuống cũng nên nhỏ lại chút, giáng xuống cũng đừng chính xác quá thôi a!

Trong lòng tính toán, cửu thiên chi thượng âm âm vang lên, ần ần một đường sấm rền, Ngao Ly lấy lại tinh thần, đến rồi!!

=====

Hồ Thập Bát ngón tay trắng bệch, dùng sức níu chặt lấy sàng đan, môi sớm đã bị răng cắn đến huyết nhục mơ hồ, Hồng Ngọc dùng khăn thấp nước nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng Thập Bát, đau lòng đến nước mắt cũng chảy ra.

Nước ối đã sớm vỡ, sản đạo cũng đã toàn bộ nở ra, nhưng vô luận nàng cùng sản phụ đẩy áp thế nào, Thập Bát dùng sức thế nào, thai nhi vẫn là không thể ra.

Vị bà mẹ này chính là có kinh nghiệm nhất toàn yêu giới, trước kia cũng từng tiếp sinh cho vài nam yêu, nhưng là lần này lại gặp tình huống Thập Bát không giống với những người kia, thai vị bình thường, thai nhi phát triển cũng bình thường, tần suất đau bụng sinh cũng rất bình thường, nhưng là vì sao thai nhi không chịu ra chứ?

Bà mẹ cũng một đầu chảy đầy mồ hôi, lắc đầu nói không được rồi, cho dù Thập Bát cơ thể xương cốt có rắn chắc đến cỡ nào đi nữa, cứ như vậy tiếp tục chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm a!

Hồng Ngọc chạy ra ngoài hỏi Lão Long Quân tình huống hiện tại là vì cơ gì, Lão Long Quân cùng đám nhi tử ai nấy mặt mũi cũng đỏ ra, mắt trừng to bảo ta không biết nữa, làm Hồng Ngọc tức đến mức muốn cào nát gương mặt già nua của lão.

Ngay lúc đang sắp phát điên lên thì, này giờ vẫn ung dung ngồi một bên thong thả uống trà Đại trưởng lão rốt cuộc mở miệng, bảo với Hồng Ngọc là, thai nhi Long tộc lúc giáng sinh cần phải lưu ý đến thời gian, nếu như thời gian mà chưa tới a, cho dù là có lấy đao mở bụng ra, hài tử cũng không lấy ra được.

Hồng Ngọc giống như kẻ đang đi trong bóng đêm chợt thấy ánh đèn lồng lấp lóe chỉ lộ, vội cung kính hỏi, thế Thập Bát đến bao giờ mới có thể thuận lợi mà sinh đứa nhỏ ra?

Đại trưởng lão cao thâm mỉm cười một cái, chậm rãi bảo “Cái này, ta cũng không rõ lắm...”

“...”

“A nha! Thân gia mầu!! Không thể, không thể a!!! Lão là Đại trưởng lão Long tộc chúng ta a!!”

“Buông ta ra!! Ta quản hấn là cái gì Đại trưởng lão! Giờ phút nào rồi mà còn dám cùng cô nãi nãi nói nhảm mấy lời đó hả! Ta muốn cào nát cái mặt Đại trưởng lão hấn ra!! Bứt râu hấn cho bằng hết mới thôi!!”

“A nha nha, Hồng Ngọc di... ngài ngài ngài.. ngài bình tĩnh a!!”

“Ngao Kiệt đâu? Ngao Kiệt tên hấn đản chạy đi đâu rồi? Thập Bát ở bên trong chịu khổ vậy mà hấn dám thanh nhàn chạy đi đâu không thấy bóng dáng hả!?”

“Tiểu Thất.. Tiểu Thất đang ở thiên thượng chặn kiếp lô a...”

“Kiếp lô?” Nghe từ này, Hồng Ngọc dừng lại động tác, những người còn lại ngay lập tức gật đầu như già tói “Ân ân! Kiếp lô!”

“Đó là...” hai chữ cái gì còn chưa kịp ra khỏi miệng, nháy mắt cuồng phong đại tác, cát đá bay mịt mờ, thiên địa biến sắc, bạch sắc thiểm điện tựa như ngân long xẹt quá nơi chân trời, cửu thiên chi thượng âm âm cộng hưởng một tiếng nổ vang thiệt lớn, ngay tức khắc một tia sấm rền liền oanh oanh nện xuống.

Lão Long Quân giận dữ! Ngao Kiệt hài tử này chặn lô cái kiểu gì vậy a! Tại sao lại nện xuống đến tận đây???

=====

Phanh một tiếng nổ, đạo lô kia đánh trúng Phất Lai Sơn cách nhà Thập Bát không xa, nhất thời Phất Lai Sơn chỉ còn lại một bên đỉnh núi cũng bị đánh đến nát vụn, đá văng tung tóe khắp nơi, cát đá rơi xuống như mưa. Lão Long Quân vung tay áo một phát, hất tung đá vụn rơi xuống phía trên

gia trạch phất bay sang hướng khác, bay tung tóe khắp trời, trong lòng nghi hoặc, Kiếp Thần chi lôì này giáng... sao trật lất vậy?

Còn đang nghi hoặc thì, một đạo hồng ảnh nhanh như chớp từ trên trời giáng xuống, xoát một tiếng lóe ngang người Lão Long Quân bay đi. Lướt ngang qua mọi người thì, dừng cũng không thềm dừng mà trực tiếp lao thẳng vào trong phòng.

Lão Long Quân ngẩn ra, mấy vị Long Quân khác lao nhao “Là Tiểu Thất! Tại sao lại trở về rồi?”

“Tiểu Thất đã trở lại, kiếp lôì làm sao bây giờ a? Phụ quân, chúng ta thay Tiểu Thất chặn lôì được không a?”

Một đám lao nhao vừa dứt lời, lại có lưỡng đạo lôì phách giáng xuống, nhưng vẫn là giống hệt như đạo lôì thứ nhất, bổ vào Phất Lai Sơn, khiến cho cả đạo núi Phất Lai Sơn to đùng nổ tan tành thành bình địa.

Mấy vị Long Quân bốn mắt trừng trừng nhìn nhau “Đủ ba đạo rồi thì phải?”

Gật đầu “Đủ ba đạo rồi.”

“Vậy tức là kiếp lôì kia đánh xong rồi?”

“...”

Đang trầm mặc, chợt nghe thấy bà mụ trong phòng Thập Bát mừng rỡ hét lớn “Sinh rồi, sinh rồi!”

Há hốc mồm mà nhìn lẫn nhau, mấy vị Long Quân nhât tề hoan hô, cả đám như ong vỡ tổ hướng về phòng tràn vào.

=====

Thập Bát hiện tại bị cơn đau tra tấn cùng với thiếu máu khiến cho cả người không còn chút khí lực nào, ý thức một mảnh hỗn loạn, chỉ nghe thấy bên ngoài âm âm vang lên từng đạo thanh âm của tiếng sấm, ngay lúc tiếng sấm vang lên thì đồng thời đau đớn trong bụng cũng đột ngột tăng lên.

Thai nhi trong bụng giống như có ý thức, từng chút từng chút di động xuống phía dưới, tư vị kia quả thực hết như có người cầm dao mà quấy phá trong bụng vậy.

Thập Bát bình thường cực khổ đến mức nào cũng có thể nhẫn nại, không hề dễ dàng mà kêu rên đau đớn, nhưng hiện tại cũng chịu đựng không nổi mà kêu lên thê thảm.

“Thập Bát!”

Một đạo hồng ảnh như hỏa lao đến, khí tức quen thuộc nhanh chóng vây lấy, Thập Bát hai mắt nhắm lệ, loáng thoáng thấy được ánh mắt lo lắng quan tâm đang nhìn mình, nhưng cũng chỉ có thể run rẩy môi, căn bản không thể thốt nên thành lời.

Ngao Kiệt ngồi bên cạnh Thập Bát, cầm lấy hai tay Thập Bát, dương khí không ngừng truyền qua.

Cố gắng nghe theo phương pháp hít thở mà Hồng Ngọc đã giáo huấn, nhận lấy dương khí mà Ngao Kiệt tiếp qua, Thập Bát lúc này mới khôi phục lại được một chút khí lực, cắn chặt răng, toàn thân dùng sức đẩy xuống phía dưới.

“A!!” phía sau truyền đến đau đớn tê dại như xé rách, có thứ gì đó đang mãnh liệt ào ra khỏi cơ thể.

Bên tai vang lên tiếng bà mẹ hô to “A nha! Sinh rồi! Sinh rồi!”

Thập Bát nhất thời tâm tình thả lỏng xuống... rớt cuộc... rớt cuộc... hài tử... của mình cùng Ngao Kiệt...

Đau đớn nháy mắt tiêu thất, Thập Bát hiện tại hầu như đã kiệt lực, trong ý thức mơ hồ cảm giác được hình như có rất nhiều người vọt lại đây, Ngao Kiệt ôm lấy mình kêu to, nhưng Thập Bát thật sự là không còn sức lực để đạp lại, nghiêng đầu, chìm vào hôn mê.

=====

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong hỗn loạn thì ý thức cùng cảm giác của thân thể bắt đầu lấy lại.

Toàn thân mềm nhũn ra, cảm giác giống như là sau khi dùng sức quá độ mà mất đi cảm giác... hậu đình... cũng có chút đau...

Một bàn tay nóng hằm hập ôn nhu đặt trên bụng, nhẹ nhàng mà xoa, lực đạo vừa phải, thật thoải mái...

Nếu bây giờ Thập Bát mà trong hình hồ thì, thế nào cũng sẽ thoải mái tới mức nhắm hai mắt lim dim mà nhẹ nhàng thở ra rồi ~

Hai mắt nhắm chặt, hưởng thụ cảm giác thoải mái do bàn tay kia xoa bóp mang lại, Thập Bát nhẹ nhàng thở ra một hơi, đã lâu lắm rồi không có cảm giác nhẹ nhàng như vậy... kể từ lúc sau khi hoài thai thì...

Hoài thai? Đúng rồi! Bụng của mình tại sao lại xẹp nhỏ xuống?

Toàn thân Thập Bát đột nhiên căng thẳng, hai mắt mở toang ra, khiến cho Ngao Kiệt đang dùng tay xoa bụng hấn giật mình một phát, tiện đà vui sướng mà hô to lên “Thập Bát! Người tỉnh!”

Thập Bát mở to hai mắt nhìn Ngao Kiệt, trí nhớ trước lúc hôn mê như thủy triều tràn vào đại não, lúc này Thập Bát mới nhớ ra, hài tử đã được

sinh ra rồi, mà bản thân là do không còn sức lực chống đỡ nên mới ngất xỉu.

“Ngao Kiệt...”

Thấy Thập Bát tỉnh lại, Ngao Kiệt mừng rỡ vô cùng, đẩy môn liêm thò đầu ra ngoài hô to “Thập Bát tỉnh!”

Xoay người lại, vội vàng túm chặn lại đấp ngay ngăn cho Thập Bát, sau đó ngồi xuống giường nhẹ nhàng hôn hôn hai má Thập Bát “Người rớt cuộc cũng tỉnh lại... Nương bảo người vừa mới sinh hài tử không được tiếp xúc với gió, có khát nước không? Có thấy đói không? Muốn ăn chút gì không?”

Thập Bát hiện tại cũng không cảm giác khát nước, dù sao trong miệng cũng hơi ươn ướt, nghĩ nghĩ, có lẽ là Ngao Kiệt đã uy nước cho mình, hiện tại Thập Bát chỉ sốt ruột muốn nhìn hài tử của mình.

Vừa muốn hỏi Ngao Kiệt hài tử thế nào, hiện tại đang ở đâu, chợt nghe thấy bên ngoài thanh âm hỗn loạn của cước bộ vang lên, tiếng người nói nói ồn ào, biết là mọi người đã đến.

Mọi người sợ Thập Bát gặp hàn khí, đều trước hết ở gian ngoài làm cho cả cơ thể khô ráo đến có phần nóng bức mới dám tiến vào, vào được liền lao xao lao xao, ai nấy cũng tranh tiến lên nói chúc mừng với Thập Bát, Hồng Ngọc thì tranh thủ đến trừ phòng đoán lại hoa sinh trừ đề chúc mừng hôm nay luôn nấu chuẩn bị vì Thập Bát.

Thập Bát sốt ruột muốn gặp hài tử của mình, cùng mọi người nói nói mấy câu liền nhân tiện hỏi “Hài tử hiện tại ở đâu? Ta muốn nhìn một chút.”

Lời kia vừa thốt ra, trong phòng tức thì yên tĩnh trở lại, tất cả ánh mắt đều nhất tề xoẹt xoẹt bắn về phía Ngao Kiệt nhìn lại.

Ngao Kiệt khước miệng hơi co giật, nói, hài tử a... khụ khụ ho nhẹ một tiếng, xoay người lại bảo Hồ Thập Bát “Ở... ở đây a...”

Phía sau lưng Ngao Kiệt, cứ nhiên đeo theo một cái —trứng!

---

song túc song phi : cùng bay cùng nhảy

Chương 65: Phiên Ngoại 15

Nhìn khỏa trứng kia, Thập Bát ngây người.

Hồng Ngọc đứng bên cạnh hăng giọng một cái nói, kỳ thật cái trứng này a, cái lúc vừa mới sinh hạ ra cũng không phải là cái trứng này... nói xong tự phi nhổ mình một phát, đang nói cái quỷ gì đây a ~!

Dù sao chính là, bảo bảo thời điểm vừa mới hạ sinh ra cũng không phải là hình trứng như vậy, Hồng Ngọc cùng những người phụ giúp hạ sinh chỉ nhìn thấy thân thể bảo bảo bên ngoài bọc một lớp màng mỏng nhục hồng sắc giống như nhau thai, phập phồng theo cử động của bảo bảo. Lúc ấy Hồng Ngọc đã sớm chuẩn bị tốt nước ấm, đang định mang bảo bảo đặt vào nước tắm rửa rồi mới gỡ lớp nhục mỏng kia xuống, lại không ngờ ngón tay vừa mới vươn ra chưa kịp chạm đến thì phiến màng mỏng kia đột nhiên tản ra một đạo quang mang kim hồng sắc cường liệt, chói mắt vô cùng, thật vất vả đợi đến hào quang kia biến mất, đám người Hồng Ngọc mới dám mở to mắt ra nhìn, lại phát hiện phiến màng mỏng bao lấy bảo bảo kia, đã biến thành một lớp vỏ trứng kim hồng sắc.

Bà mục cùng Hồng Ngọc hai người há hốc mồm nhìn cái trứng kia bay lên trời, vút một cái lập tức bay qua dán lên người Ngao Kiệt, giống như đùa giỡn dán chặt lên người Ngao Kiệt, trở qua trở lại toàn thân nhưng lại không hề rơi xuống. Trở một hồi, giống như cảm thấy mệt mỏi, liền dính chặt vào sau lưng Ngao Kiệt không nhúc nhích thêm lần nào nữa, mọi người muốn đem nó xuống, nhưng trứng kia lại giống như là vốn dĩ sinh trưởng trên người Ngao Kiệt vậy, dùng hết tất cả các loại biện pháp nhưng cũng không đem nó xuống được.

Lão Long Quân bảo, trứng này vẫn còn đang trong thời kỳ lớn dần na ~! Bình thường Long tộc sản tử, lúc sinh hạ sẽ là ở dạng hình trứng, mà dựa theo tình huống Thập Bát thì có phần đặc thù một chút, hẳn là hồ ly, cho nên mới có chuyện sau khi thai nhi ly thể mới ngộ khí hóa hình.

Thời điểm Long tộc phu đàn đều là do Long phụ Long mẫu ôm bên người, để cho trứng hấp thụ tự thân công lực dương khí, để cho tử long ở bên trong lớn dần, cho đến lúc công thể hoàn toàn tu thành mới phá xác mà ra.

Ngao Kiệt ngồi bên giường, đưa lưng hướng về phía Thập Bát. Thập Bát tai nghe Hồng Ngọc cùng Lão Long Quân giải thích, ánh mắt chăm chú hướng về khóa trứng kia.

Khóa trứng này nhìn thật lớn, lớn cỡ nào nhỉ... nhìn không khác mấy so với tửu đàn tử mười cân... Độ lớn so với nó không sai biệt lắm, toàn thể kim hồng, lớp vỏ như ngọc thạch sáng bóng loáng, thi thoảng lại lấp lánh quang mang lấp lánh, dán giữa lưng chừng trên lưng Ngao Kiệt, nhìn có vẻ rất nguy hiểm, nhưng lại như sẽ không thể nào rớt xuống.

Thập Bát nhìn khóa trứng kia, không hiểu tại sao, tuy rằng nó căn bản không có gương mặt, nhưng hẳn cứ cảm giác được cái trứng kia giống như đang nhìn mình vậy. Thập Bát nhẹ nhàng khẽ cười, vươn tay muốn sờ sờ bảo bảo tự mình hạ sinh ra nhưng lần đầu tiên đối mặt, kết quả tay còn chưa kịp chạm đến, khóa trứng kia đột nhiên ở trên lưng Ngao Kiệt xoay tròn tròn một vòng, chạy đến trước ngực Ngao Kiệt.

Lúc chạy đến trước ngực Ngao Kiệt, bị Ngao Kiệt tức giận dùng tay một phen đè lại, hét lên “Rốt cuộc chụp được người!””

Ngao Kiệt đè khóa trứng trong tay lại, tay kia hung hăng vỗ hai cái, trứng kia phát ra âm thanh ong ong dội lại, khẽ chấn động giống như ủy

khuất. Thập Bát cảm thấy đau lòng, kêu lên “Ngao Kiệt, nó chỉ là một... một cái trứng! Người đừng đánh vỡ nó!”

Lời của Thập Bát còn chưa dứt, chỉ thấy khóa trứng kia đột nhiên hồng quang đại thịnh, Ngao Kiệt a lên một tiếng, dưới chân bỗng nhiên lão đảo một cái, tay vịn ở cạnh giường mới có thể đứng vững, khóa trứng kia giữa hồng quang cứ nhiên lớn thêm một vòng, Ngao Kiệt tựa như bị hấp hết sức lực, phải chống cạnh giường mà suyễn khí.

Những người bên cạnh thấy vậy, cười trộm.

Ngao Kiệt mấy hôm nay luôn muốn chụp lấy cái trứng kia, tiếc là đàn bảo bảo tuy mới sinh ra không bao lâu nhưng chỉ số thông minh lại cao hơn phụ thân mình không biết bao nhiêu lần, cứ luôn ở phía sau lưng Ngao Kiệt tránh né, người khác gỡ xuống không được, còn Ngao Kiệt tự thân động thủ thì lại với không tới, không thể làm gì khác là mang theo nó.

Sau khi biết Thập Bát hạ sinh bảo bảo, không ít yêu quái ở yêu giới đều chạy đến chỗ Hồng Ngọc chúc mừng, lại ồn ào đòi gặp mặt hài tử của Thập Bát, kết quả lúc nhìn đến tình cảnh Thất Long Quân sau lưng đeo theo một khóa trứng xong, mười người thì hết chín người ngay tại chỗ cười thành tiếng.

Bị chính mình hài tử vẫn chỉ còn ở đàn hình trên chọc, Thập Bát lại hôn mê nằm trên giường chưa tỉnh lại, Ngao Kiệt vốn đã đủ phiền lòng nộ khí, bây giờ lại thêm chúng yêu ở yêu giới cười nhạo, lại cộng thêm mấy tên huynh đệ nhà mình chỉ sợ cho thiên hạ bất loạn mà bắt đầu ồn ào, cuối cùng Ngao Kiệt cũng núi lửa phun trào, hai tay huy động liên tục tuôn ra liên xuyên hỏa cầu bắt đầu đốt mấy tên vui sướng khi người gặp họa này, mọi người kêu lên sợ hãi, bị Ngao Kiệt rượt đuổi theo, đang tìm đường chạy trốn thì, chỉ nghe thấy ở phía sau Ngao Kiệt ai nha một tiếng, rầm một cái ngã xuống đất nửa ngày không thấy đứng dậy.

Mọi người từ đằng xa nhìn lại, không ai dám chạy trở về xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Ngao Ly gãi gãi cằm, vừa định chạy trở lại, liền bị Lục Long Quân kéo lại bảo “Ngũ đệ cẩn thận, Tiểu Thất bày trá!” Ngao Ly khoát tay nói yên tâm, Tiểu Thất không có bản lĩnh đó đâu, nếu như nó biết bày trá, ông trời cũng sẽ hạ hồng vũ...

Mọi người ngẫm lại cũng thấy phải, thế là liền cẩn thận chạy trở về, chỉ thấy Tiểu Thất tay chân hướng phía lưng cố gắng đẩy, mặt cúi xuống quỳ rạp trên đất. Khóa đàn trên lưng quang mang đại thịnh lưu chuyển, sáng bóng kiệu khang tựa như vừa được cho ăn đầy đủ, trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên lớn ra một chút!

Lão Long Quân gật gù tỉ mỉ nhìn khóa đàn kia, đột nhiên vỗ tay cái bốp lớn tiếng nói “Nga! Ta đã hiểu! Nguyên lai là tôn nhi của chúng ta không chỉ hấp thu dương khí công lực của phụ long, chúng nó còn hấp thu hết thủy hỏa khí của Kiệt nhi!”

Mọi người vây quanh Ngao Kiệt mà nghị luận, cảm khái, cái này kêu là ác nhân tự hữu ác nhân ma a, Tiểu Thất trước kia cứ thích phóng hỏa đốt chúng ta, hôm nay rốt cuộc bại trên tay hài tử của chính mình! Cái này kêu là phong thủy luân lưu chuyển! Nói không chừng phải bảo là làm long phải có hậu đạo mới được ấy chứ...

Hoa Si ngồi xổm bên cạnh Ngao Kiệt dùng cây gậy chọt y “Hanh hanh hanh, hồng mao quái người cũng có hôm nay ~! Cho người giành Thập Bát ca của ta cho người giành Thập Bát ca của ta...”

Ngao Kiệt quỳ rạp trên mặt đất, cả người giống như đóa hoa sắp tàn (- - ||) run rẩy vươn một ngón tay chỉ vào đám người “Các... người... chống mắt... chờ đó.....”

Rầm... té vào mặt đất, mất đi động tĩnh..

Từ lúc đó trở đi, Ngao Kiệt coi như là gập khắc tinh, chỉ cần hỏa nộ, khóa đàn kia liền hấp thụ hỏa khí của y. Thế là không tới vài ngày, Ngao Kiệt cũng học được rút kinh nghiệm, tu tâm dưỡng tính không hờ chút là nộ hỏa nữa.

Vừa rồi Ngao Kiệt rút cuộc tóm được khóa đàn, nhất thời cao hứng hí hửng, bộp bộp vỗ lên trống hai cái, lập tức bị quả báo, lại bị hấp đến thiếu chút nữa thành trang giấy.

Ngao Kiệt chống tay lên cạnh giường, trong lòng cảm thấy ủy khuất cực kỳ, bản thân mình cả ngày bị khóa đàn này hút dương khí thì thôi đi, chỉ vỗ nó hai cái vậy mà Thập Bát còn hung dữ với mình! Bĩu môi muốn oán giận, tay bị kéo kéo, cúi đầu nhìn liền thấy Thập Bát ngẩng đầu, vẻ mặt khát vọng nhìn mình, ôn nhu nói “Ngao Kiệt, mấy hôm nay vất vả người, người... hạ thấp xuống một chút, để cho ta sờ nó một chút.”

Bị Thập Bát dùng cặp mắt kia nhìn, tai lại nghe thấy Thập Bát nói lời ôn nhu, Ngao Kiệt chỉ cảm thấy thân mình nhẹ lâng lâng, cái gì ủy khuất đều bay đến cửu tiên vân ngoại rồi ~!

Liền lập tức ngoan ngoãn khom người cúi xuống, đưa đàn hướng về phía Thập Bát. Thập Bát đưa tay nhẹ nhàng sờ lên lớp vỏ đàn. Bàn tay Thập Bát vừa chạm đến, đàn kia cư nhiên giống như thẹn thùng mà run động một chút, lớp vỏ ngoài nổi lên quang mang kim sắc bắt đầu cấp tốc lưu chuyển.

Thập Bát dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve, chỉ cảm thấy xúc cảm trơn mịn, không biết là có phải do dán ở trên người Ngao Kiệt rất lâu hay không mà vẫn còn mang theo độ ấm. Ngao Kiệt đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ hẫng đi, đàn kia cư nhiên tự mình ly khai khỏi cơ thể Ngao Kiệt, lăn vào trong lòng Thập Bát, tựa như làm nũng mà cọ cọ lưng ngực Thập Bát, tìm một góc thoải mái rồi nép vào lòng Thập Bát, bất động.

Nga nga nga nga ~~!! xung quanh bốn phía vang lên tiếng kinh thán, không hồ là mẫu (?) tử liên tâm a ~! Mấy ngày nay biện pháp nào cũng đã nghĩ tẩn, vậy mà không cách nào gỡ nó xuống được, cứ nhiên lại tự mình ngã nhào vào trong lòng Thập Bát nha!

Thập Bát ôm đàn, cẩn thận vuốt ve, trong lòng suy nghĩ, đây là hài tử của mình cùng Ngao Kiệt, tuy là trước mắt vẫn mới chỉ là một viên đàn tròn tròn, nhưng lại cảm thấy đáng yêu nói không nên lời.

Một màn này, trong mắt người khác nhìn chỉ cảm giác là vô cùng ấm áp, nhưng trong mắt Ngao Kiệt, lại cảm giác chua ơ là chua — Thập Bát tỉnh lại, ta đây còn chưa ôm được hã a... hã lại đi ôm cái khóa đàn kia cái khóa đàn kia trước! T^T#

Tuy rằng trong lòng vô cùng ai oán, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Thập Bát khổ cực như vậy mới sinh hạ nó ra được, mà hài tử kia lại là cốt nhục của mình và Thập Bát... liền lại cảm thấy bản thân thực sự không nên phát hỏa...

Vì thế đám người Lão Long Quân may mắn thấy được một màn ngàn năm khó gặp như vậy — Thất Long Quân nổi danh khắp Thiên giới là tối tiểu khí tối hỏa bạo, đứng ở bên giường ngắm Thập Bát cùng đàn bảo bảo, cẩn cẩn môi, trên mặt đeo lên vẻ ai oán như tức phụ, đưa tay vươn móng vuốt cào a cào ván gỗ cạnh giường.

Nếu như nói, lúc này đây ghen tuông của Ngao Kiệt chỉ ở mức một cái chén nhỏ thì, kia đến thời điểm đi ngủ buổi tối, lại biến thành một cái vại to.

Này là do, vị trí nằm ngủ, có vấn đề.

Khóa đàn kia cứ nhiên chen vào giữa Ngao Kiệt cùng Thập Bát!

Ngao Kiệt từ phía trước ôm lấy Thập Bát, khóa đàn kia liền lăn đến trước ngực Thập Bát. Ngao Kiệt muốn ôm Thập Bát từ sau lưng, khóa đàn

kia lại lăn ra sau lưng Thập Bát.

Vị tiên nhân mới lên chức phụ thân hết chịu nổi rồi, trên trán tuôn ra gân xanh, muốn phát hỏa thì... lại bị khóa đản hấp đi hỏa khí... Trên giường dưới giường gì đều bị chèn ép, Ngao Kiệt rốt cục chịu đầu hàng bại trận, cúi đầu nhìn đất, ngồi trên băng ghế cạnh giường thở hổn hển.

Thập Bát nghiêng người, nhìn bộ dáng chật vật của Ngao Kiệt, cười đến đau bụng.

“Người còn cười!! Người toàn là giúp nó!!” Ngao Kiệt bi phẫn lên án.

Hồ Thập Bát thật vất vả mới nhìn được cười, hắng giọng một cái, vỗ vỗ chỗ nằm bên cạnh bảo “Đừng tự làm khổ mình nữa, trời đều tối như vậy rồi, mau mau nghỉ ngơi đi.”

Bất tình bất nguyệt trèo lên giường, hung hăng liếc mắt trừng khóa đản dán trên bụng Thập Bát giả vờ nhu thuận, lúc dán trên người mình thì giao hoạt xảo quyết vô cùng, đến lúc dán lên người Thập Bát thì an an phận phận nằm im mà giả vờ làm ngoan bảo bảo!

Ngao Kiệt buồn bực, cực kỳ ghen khuất, nhìn lên trần nhà, cảm giác long sinh của mình vô cùng u ám, đột nhiên một lọn tóc ở trước mắt khẽ lay động, hóa ra là Thập Bát tựa đầu nhích lại gần, dùng mũi cọ cọ hai gò má Ngao Kiệt, hỏi “Còn sinh khí sao?”

“Hanh!”

Thập Bát nắm lấy tay Ngao Kiệt, nhẹ nhàng vuốt ve đản bảo bảo đang an phận nằm giữa hai người.

“Người thử sờ xem, có phải là về mịn màng lại vừa ôn nhuận không, giống như ôn ngọc vậy, cảm giác thực thoải mái đúng không?”

“Hanh!”

“Kim hồng sắc a, vô đản nhìn thực kỹ rất giống như ngọc thạch bán trong suốt a, thực phiêu lượng.”

“Hanh!”

“Người lúc trước cũng là từ vô đản màu sắc này sinh ra có phải không?”

“...Quên rồi.”

“Phốc, Đại trưởng lão lẫn nương đều bảo, có hai hồn nguyên phải không.. chẳng lẽ hai bảo bảo đều ở bên trong viên đản này sao?”

“Ngô... chắc là vậy...”

“Không biết bảo bảo hình dạng là như thế nào đây?” Thập Bát vuốt ve đản bảo bảo tròn tròn, nhẹ nhàng nở nụ cười “Nếu như ở trong đản, chắc là cũng giống như người, là tiểu Long quân a ~”

“... Phụ quân bảo cũng có khả năng sẽ là tiểu hồ ly ma nhưng nhưng a ~!”

Trước khi Thập Bát tỉnh lại, Lão Long Quân cùng đám người Hồng Ngọc cũng đã từng thảo luận qua vấn đề “đản bảo bảo hình dạng sẽ là như thế nào” này.

Long là noãn sinh, nếu như Thập Bát lúc đầu sinh hạ ra là một viên đản thì, như vậy không cần nghi ngờ việc lúc đản phụ ra chắc chắn sẽ là tiểu Long bảo bảo. Nhưng Thập Bát lúc sinh sản thì, thai nhi sở sinh không phải là đản hình, mà là giống hệt như hài tử thai sinh. còn bao bọc một lớp nhục sắc thai y...

Lão Long Quân vuốt râu nói, theo như tiền lệ Ngao Chá ở cùng Hồ tinh rồi sinh ra tiểu lão hồ thì, bên trong khóa đản này ít nhất sẽ có một bảo bảo

là tiểu hồ ly ~! Một đứa là tiểu long, một đứa là tiểu hồ ly, như vậy thực là quá hoàn mỹ a ~~~!

Ngao Kiệt một bên nói lại cho Thập Bát nghe, một bên âm thầm tưởng tượng trong lòng hình ảnh tiểu đoàn tử hồ ly tròn xoe hồ hồ mao nhưng hung tung tăng vây quanh chính mình kêu phụ thân a phụ thân, không khỏi cảm thấy bắt đầu nhộn nhạo ~

A nha nha, nếu là tiểu bảo bảo đáng yêu như vậy thì, cho dù là tinh nghịch phá phách đến cỡ nào đi nữa, bản thân cũng sẽ cảm thấy rất là đáng yêu a ~~ tưởng tượng như vậy, lại cúi đầu nhìn nhìn đàn bảo bảo đang ngoan ngoãn nằm ở giữa hai người, Ngao Kiệt đột nhiên cảm thấy khóa đàn kia tựa hồ cũng thuận mắt đáng yêu hơn rất nhiều.

Chương 66: Phiên Ngoại 16

Thập Bát không hổ là đại hùng hồ ly tinh, thân mình gân cốt rắn chắc, nguyên khí khôi phục cũng nhanh, sau ngày thứ ba tỉnh lại, Thập Bát liền cảm thấy ở trên giường có chút khó chịu, muốn xuống giường đi đi lại lại.

Ý nghĩ này Thập Bát vừa mới nói ra miệng, đã bị Ngao Kiệt phủ quyết triệt để, mấy ngày nay Ngao Kiệt mỗi ngày canh giữ ở bên người Thập Bát, giúp Thập Bát rửa mặt chải đầu, sát bên người hết xoa chân đến nhu bụng, hầu hạ đến tận nơi!

Thập Bát nếu muốn xuống giường, việc này về sau càng không có cơ hội. Dem thân mình xoay đắc như ma hoa triền ở trên người Thập Bát, Ngao Kiệt đem Thập Bát đã muốn đứng lên ấn lại trên giường.

Cái đầu to của Ngao Kiệt cứ cọ đi cọ lại cứ như làm nũng trước ngực Thập Bát, chính là không cho Thập Bát đứng lên, còn đem lời Hồng Ngọc nói ra, đó là lời mắng thân a, không thể không nghe! Người phải nằm trên giường mãi một tháng mới được xuống giường!

Thập Bát dè lại cái đầu Ngao Kiệt đang loạn cọ ở trước ngực chính mình, thật sự có chút bất đắc dĩ nói, Ngao Kiệt a..... Người cho ta đứng lên đi, thể lực khôi phục không tốt mới cần tĩnh dưỡng một tháng, ta hiện tại nguyên khí đều khôi phục, người còn cho ta nằm một tháng, ta trên người không phải lông dài mọc meo hết sao a?!

Thập Bát đây là thuận miệng khuyên can, Ngao Kiệt nghe vào trong tai cũng là trước mắt sáng ngời, lông dài ~? Ngao Kiệt đột nhiên nhớ lại bốn tháng trước, tình huống Thập Bát vừa mang thai.

Lúc Thập Bát mang thai bởi vì linh lực bị xói mòn, chịu không được nên hiện nguyên hình hồ ly, Ngao Kiệt ôm Thập Bát truyền dương khí bảy ngày, Thập Bát mới chống đỡ.

Hồ hình Thập Bát, là một thân xinh đẹp mềm mại lông hắc sắc..... Dịu ngoan ghé vào trong lòng chính mình, mao nhung nhung xúc cảm..... Ngô
~~~

“Thập Bát!”

Thập Bát thấy hai mắt lóe sáng của Ngao Kiệt nhìn mình khiến y không khỏi đánh cái rùng mình.

“Làm..... Làm gì?”

“Biến thành hồ ly đi ~~~~ ta muốn ôm người ~~~~”

“Hả?”

“Người không phải muốn xuống giường sao? Người biến thành hồ hình, ta ôm người xuống giường ~~”

Chịu không nổi Ngao Kiệt hết làm nũng tới năn nỉ, Thập Bát đành phải hóa thành hồ hình.

Nhìn Ngao Kiệt trong lòng ôm hồ ly Thập Bát, phía sau lưng đeo một viên kim đàn, miệng hừ hừ một tiểu khúc, Thất long quân cao hứng phấn chấn ở trong phòng xoay một vòng. Hồ gia hồ ly cùng Long thần gia long quân nhất tề thở dài một hơi.

Hồng Ngọc nhìn Ngao Kiệt phát ra bộ dáng ngốc nghếch, đột nhiên quay đầu đối diện lão long quân nói:

“Ông thông gia a, ngài chính là sinh chín nhi tử, người người oai hùng nổi tiếng bất phàm, khụ..... Lúc thời điểm tuyển tộc trưởng, chắc cũng khó

lựa chọn đi?”

Hồng Ngọc cũng biết xấu hổ mà không nói thẳng, lúc thời điểm người chọn tộc trưởng, người như thế nào lại coi trọng Tiểu Thất?

Nói điều này không phải Hồng Ngọc chướng mắt Ngao Kiệt, Hồng Ngọc đối với nhi tể này vẫn là tương đối vừa lòng, chẳng qua trong lòng có nghi vấn, Ngao Kiệt tính cách tàn bạo lại tùy hứng, lại giống như một tiểu hài tử bướng bỉnh, Ngũ long quân kia nếu so với Ngao Kiệt càng giống tộc trưởng hơn, như thế nào lại chọn Ngao Kiệt a?

Nếu Ngao Kiệt không phải tộc trưởng ~ có lẽ thời gian cùng Thập Bát một chỗ tư thủ sẽ trở nên lâu hơn ~~ (Tiểu Ngũ: Hiện tại không phải cũng rất dài sao!! T^T Hiện tại mọi chuyện đều là do ta làm a! *lật bàn*)

Lão long quân vuốt vuốt râu, ừ một tiếng, trả lời:

“Không khó lựa chọn lắm, Kiệt Nhi đánh nhau lợi hại nhất.....”

Hồ gia mọi người: orz|||

Điều kiện chọn tộc trưởng của Long tộc nghe thật đơn giản, không phải là tâm tư tinh thuần, ý chí kiên cường, pháp lực cao thâm sao!

Long tộc chủ yếu phụ trách hai bộ phận: Một cái là đứng đầu tam giới, một cái chính là trấn thủ Hàn Hải yêu đạo.

Công tác đầu tiên trên cơ bản chỉ cần không phải thuộc diện ngu ngốc, thanh niên trai tráng bộ tộc Long thần mỗi người đều có thể làm, nhưng trấn thủ yêu đạo, cái công tác này lại không dễ dàng như vậy, lực lượng yêu ma đều rất cường đại, lại am hiểu thuật mê hoặc nhân tâm, không kiên định, hơi có chút dao động sẽ rơi vào yêu ma trở thành Ma Long! Cho nên, pháp lực cao cường, tâm linh tinh thuần, đều phi thường trọng yếu, thiếu một thứ cũng không được.

Đời trước lão long quân có thể sinh liền sinh một lúc chín nhi tử, người ta nói, cha mẹ sinh con trời sinh tính, tử tử bất đồng, chín nhi tử trừ bỏ long lão đại có chút tính tiên thiên và đầu óc thoát tuyến, những người khác, người người đều thiên tư trí tuệ pháp lực cao cường, chỉ tiếc bọn họ từng người đều bỏ phí, thích ăn thích đùa, muốn làm hóa học nghiên cứu, muốn hi sinh vì nghệ thuật, nhưng không có ai đem tâm tư làm một hảo tộc trưởng.

Tiểu Thất cùng Tiểu Cửu xem như bọn họ không có sở thích gì, nga, cũng không tính là không có, chính là luyện võ, bởi vì cái khác không có hứng thú a, nên mỗi ngày cùng một chỗ mở to mắt liền luyện công, nhắm mắt lại liền ngủ, đó không phải do chăm chỉ, chủ yếu là bọn họ rất nhàm chán.

Hai người mỗi ngày cùng một chỗ luyện công kết quả chính là, Tiểu Thất thành long cường đại nhất trong Long tộc, vượt qua lão long quân đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi, mà Tiểu Cửu luyện thành võ công cùng Thất ca của mình cũng không sai biệt lắm.

Thời điểm tuyển tộc trưởng, lão long quân cũng có do dự một chút, chọn Tiểu Thất hay là Tiểu Cửu a?

Lão long quân chạy tới tế đường, tìm các trưởng lão Long tộc thương lượng, các trưởng lão cùng một chỗ thì thăm thương lượng một trận, sau đó nói một câu:

“Chúng ta vừa mới xem quẻ cho hai vị long quân, quẻ thượng cho biết, Thất long quân có thể làm Long tộc tiến tới, hơn nữa con cháu thịnh vượng, Cửu long quân a..... Sẽ gả ra..... Phòng chừng gả đi rất xa.....”

Cứ như vậy, vị trí tộc trưởng liền thuộc về Thất long quân Ngao Kiệt.

Ngao Ly trầu trầu khuôn mặt nhỏ nhắn: Hừ, Tiểu Thất chính là hảo mệnh..... Làm tộc trưởng mà mọi việc đều do ta làm! Ô ô ô hiện tại Thập

Bát lại sinh cho hần một viên đản đản! T^T Thân thân của ta khi nào mới sinh cho ta một đản đản

..... Ngũ long quân một bên đau thương trước vận mệnh của chính mình, một bên dùng sức bỏ thức ăn vào miệng.

Bên này bị lão long quân cùng Hồng Ngọc bọn họ thì thăm, bên kia Ngao Kiệt ôm Thập Bát hắt xì hắt xì hắt xì, liên tục đánh ba cái đại hắt xì, hấp hấp cái mũi, Thập Bát nằm trong lòng Ngao Kiệt đưa lưỡi liếm liếm mặt hần:

“Ngao Kiệt, người không phải bị cảm lạnh chứ? Bỏ ta xuống để ta khôi phục hình người đi!”

Ngao Kiệt như thế nào chịu buồn, hần lại càng ra sức ôm chặt, miệng cũng lẩm bẫm, kỳ quái..... Rõ ràng không lạnh a, vì sao đột nhiên lại hắt xì liên tục.....

Phòng Thập Bát rất lớn, giữa phòng đặt một bếp lò đang cháy, mọi người vây quanh một vòng ngồi cắn hạt dưa, chỉ có Hoa Si đi theo sau mông Ngao Kiệt, mặt đối diện đản bảo bảo, trong lòng lẩm bẫm ghi nhớ:

“Đản đản a ~~ nhớ rõ mặt của ta a ~ người nhất định phải nở ra là một tiểu hồ ly suất khí giống như Thập Bát ca nga ~~ sau đó gả cho ta ~~”

Đản đản ở sau lưng Ngao Kiệt quay một vòng, căn bản không để ý tới Hoa Si, xoát một tiếng, chạy đến phía trước.

Hoa Si ngây dại, phản ứng này của đản đản, tựa như một gai nhọn đâm vào trong lòng Hoa Si! Tựa như một cái sét đánh bổ vào sau ót Hoa Si! Hần sợ ngây người! Hần rơi lệ, hần run run dùng tay bưng kín mặt, miệng hô to:

“Đản nhi hần chán ghét ta, chán ghét ta!”

Ôm lệ chạy đi.....

Hoa Si trên cơ bản mỗi ngày đều trình diễn loại tình huống này, nhìn nhiều riết mọi người cũng quen, thấy hãn ôm lệ chạy đi ra ngoài, Hồ Thập Nhị đuổi theo hô:

“Ai – cơm chiều có cần làm phần của người không?!”

Những người khác nói yên tâm đi yên tâm đi, đến cơm chiều hãn khẳng định trở về.

=====

Hôm nay là mười lăm tháng giêng, tiết nguyên tiêu

Trời hơi mờ mờ sáng, Hồ gia đại trạch tây khóa viện, cửa phòng Hồ Thập Bát chi dát một tiếng, mở ra!

Hồ Thập Bát mặc áo lạnh dày cộm, từ trong phòng đi ra, đứng ở dưới mái hiên, duỗi thắt lưng, hít thật sâu không khí thanh tân lạnh lẽo của Khẩu Bắc.

Nhìn bầu trời trên cao Thập Bát thực cảm động, thật muốn nắm quyền hô to một tiếng, ta rốt cục đi ra! Suốt mười lăm ngày, trời ạ ~ không bệnh không đau nằm ở trên giường, Thập Bát cảm thấy tay chân mình đều nhanh rỉ sét ~!

Đêm qua Thập Bát ở trên giường đối với Ngao Kiệt khuyên can mãi, sau lại còn học bộ dáng chớp ánh mắt long lanh của Ngao Kiệt, không nghĩ tới hiệu quả ngoài ý muốn, Ngao Kiệt lúc ấy liền phun máu mũi, đem Thập Bát đặt ở dưới thân thở hển hển nửa ngày, rốt cục gật đầu đáp ứng!

Thập Bát hưng phấn một đêm không ngủ, ánh mắt nhìn cửa sổ, vừa thấy phương đông có chút ánh sáng, liền lập tức mặc quần áo lao ra cửa.

Ngao Kiệt mang theo một kiện áo khoác đuổi theo, kêu Thập Bát phủ thêm, Thập Bát khoát tay nói không lạnh, người trước để cho ta đánh một bộ quyền hoạt động gân cốt đi!

Thập Bát đi đến giữa sân phủi đá dưới chân, một bên trước đánh một bộ quyền khởi động thân thể, một bên nhìn khắp nơi..... Như thế nào lại cảm thấy địa phương nào đó có chút không thích hợp a? Sân vẫn là cái sân kia, núi đá vẫn là tòa núi đá kia..... Rừng trúc vẫn là rừng trúc kia – Thập Bát nâng đầu, động tác đột nhiên dừng lại, Ngao Kiệt đi qua hỏi:

“Làm sao vậy?”

Thập Bát nhìn phía tây, lẩm bẫm nói:

“Phất, Phất Lai Sơn..... Không thấy?”

Đúng vậy! Trước kia Thập Bát đứng ở trong viện, vừa nhắc mắt có thể nhìn thấy Phất Lai Sơn cao cao ở phía tây, nhưng hiện tại lại trống rỗng một mảnh! Phất Lai Sơn chạy đi đâu?!

Ngao Kiệt bắt đầu thuật lại, Phất Lai Sơn bị kiếp lôi cấp bổ.....

Thập Bát ngốc ra, Phất Lai Sơn cũng có thể bị kiếp lôi? Nói như vậy..... Phất Lai Sơn cũng tu luyện thành tinh? Như thế nào mình lại không biết? Thế nhưng.....

Ngao Kiệt nói không biết một thao thao bất tuyệt, ngày đó người sinh bảo bảo, phụ quân nói cho ta biết, muốn ta đi chặn kiếp lôi, kết quả ba đạo kiếp lôi kia đều đánh lên Phất Lai Sơn..... Có lẽ kiếp thần kia nhãn lực không được tốt lắm chăng?

Nói đến kiếp thần, Thập Bát đột nhiên nhớ tới trước kia nghe Ngũ long quân nói kiếp thần cùng hãn là bằng hữu..... Chẳng lẽ vì vậy, kiếp thần cố ý đánh kiếp lôi không chính xác?

Nói đến kiếp thân, Thập Bát liền nhớ tới Hồ Lam, không biết hẳn hiện tại thế nào.....

Thập Bát vòng vo hỏi Ngao Kiệt:

“Ngày đó người có từng nhìn thấy kiếp.....”

Hồ Thập Bát nói đến một nửa liền dừng lại, góc độ này của y vừa lúc có thể nhìn thấy Hoa Si lén lút ghé vào bên giường, vươn tay muốn ôm đàn bảo bảo!!

=====

Đàn bảo bảo mấy ngày nay trưởng thành phi thường nhanh, đã muốn biến thành một tiểu hang động, hơn nữa đàn bảo bảo giống như cũng biết chính mình hiện tại hình thể khổng lồ, vừa nặng lại trầm, nó không hề giống như trước thường xuyên dính lấy trên người Thập Bát cùng Ngao Kiệt, nhiều lắm chính là muốn hút dương khí mới dính trên người Ngao Kiệt, hút xong liền đi xuống, chính mình ngoan ngoãn ở trên giường lăn qua lăn lại tự chơi đùa.

Lão long quân mấy ngày hôm trước còn nói, chiếu theo loại trường thành này đi xuống, ngày phá vỡ không còn xa a ~!

Long tộc ấp trứng, cùng thời gian Long tộc mang thai không năm rõ, không có quy luật hay tuần hoàn gì, mọi người hiện tại đều mỗi ngày ngóng trông tiểu đàn nhanh phá vỏ đi ra, về phần đàn sẽ nở ra cái gì, Ngao Kiệt cùng Hoa Si thế nhưng đều nhất trí: tiểu hồ ly!!!

Thập Bát vẫn không hiểu Hoa Si rốt cuộc đánh cái chủ ý gì, từ sau khi Thập Bát mang thai, Hoa Si liền đối Thập Bát biểu hiện ra nồng hậu hứng thú! Đối Thập Bát cũng không dây dưa, đàn bảo bảo từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, mỗi ngày Hoa Si đều chạy tới phòng Thập Bát, vây quanh đàn đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm cũng không biết nói cái gì, có đôi khi lén lút đưa

tay muốn sờ sờ, đáng tiếc mỗi lần đều bị Ngao Kiệt phát hiện, ném ra khỏi phòng.

Thập Bát nhìn ra Hoa Si là thật tâm thích đàn bảo bảo, nhưng là.....
Hắn vì cái gì sớm như vậy vụng trộm chạy đến phòng mình? Hắn hử.....
Hắn như thế nào còn đem bảo bảo ôm lấy!

“A.....”

Hồ Thập Bát nhìn Hoa Si lắc lắc đem đàn bế lên, tâm liền chuyển, hét lớn:

“Hoa Si! Đem bảo bảo buông!”

Thập Bát hô lên đồng thời Ngao Kiệt cũng quay đầu nhìn qua, thấy Hoa Si từ trên giường đem đàn bế lên, lập tức giận dữ, giơ tay áo hướng phòng trong chạy tới!

Hoa Si đã sớm muốn ôm tiểu đàn nhìn xem có cảm giác gì, nề hà Ngao Kiệt trấn thủ thật chặt hử vẫn không có cơ hội, sáng sớm hôm nay, hử đi ngang qua sân ngoài của Thập Bát, thấy Thập Bát cùng Ngao Kiệt thế nhưng đều ở trong sân

đứng nói chuyện phiếm, ai cũng không chú ý trong phòng, liền đánh bạo dán tường vụng trộm chạy vào trong phòng, muốn ôm tiểu đàn cũng là lão bà tương lai của mình liên lạc cảm tình, chỉ tiếc bộ dạng Hoa Si thật sự là rất.....

Nhu nhược, tiểu cánh tay cùng cành trúc không khác là mấy, hử sử dụng hết khí lực thật vất vả đem đàn ôm vào trong ngực, còn không có bình ổn hô hấp, đã bị Thập Bát cùng Ngao Kiệt phát hiện, nghe thấy Thập Bát kêu, hử vừa quay đầu lại, thì gặp Ngao Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi vọt lại đây, Hoa Si sợ tới mức tay run run, ba một tiếng, đàn..... Rơi trên mặt đất.

“A ~~~~~!!!”

Oanh!!!

Tất cả mọi người ở tiền viện còn đang ngủ bị một tiếng nổ làm bừng tỉnh, Hồng Ngọc lăn lông lốc đi đến hỏi:

“Làm sao vậy, làm sao vậy?”

=====

Hậu viện Hồ gia, phòng Thập Bát toàn bộ đều bị thiêu cháy sạch sẽ, may mắn phòng Thập Bát xây đơn độc, lửa tuy lớn nhưng không liên lụy các phòng khác.

Một trận kinh phong thổi qua, lửa càng to, hoa lửa bùng bùng nhìn rất náo nhiệt!

Khi Hồng Ngọc khoác quần áo đuổi tới hậu viện, thì hậu viện đã muốn chật ních người, Hồng Ngọc nhìn trong đám người thấy Thập Bát cùng Ngao Kiệt đều bình an, liền yên lòng, vừa muốn hỏi một chút như thế nào lại châm lửa, chợt nghe trong phòng lại oanh một tiếng nổ, từ trong lửa xuất hiện hai đạo hồng ảnh bay lên trời, xoay quanh không trung, rung đùi đắc ý, vượt cầm bái tứ phương, há mồm kêu ong ong hai tiếng long đình, thanh âm như tiếng chuông khánh vang khắp bốn phía.

Hai thân ảnh đó cùng Ngao Kiệt giống nhau như đúc, hỏa long!!

Chương 67: Phiên Ngoại 17

“Nga nga nga ~~~ tôn tử!! Hai ngoan tôn a!”

Lão long quân nhìn trên trời, cười toe toét.

Bên cạnh là đại trưởng lão có vẻ bình tĩnh, kích động nói với lão long quân:

“Tiền tộc trưởng..... Đây chính là hai hỏa long a!”

Đại trưởng lão vừa nói xong, lão long quân đột nhiên phản ứng lại, tay áo vung lên lớn tiếng nói:

“Mau! Tất cả đều đi lên! Thiết lập kết giới!”

Lão long quân lời còn chưa dứt, trên trời hai tiểu tử kia đã muốn rung đùi đắc ý bái xong tứ phương, toàn thân cao thấp phi vũ bắt đầu tát hoan!

Hỏa long mới ra sinh sẽ không khống chế lực đạo cùng pháp lực của chính mình, vung cái đuôi hé cái miệng, làm cho tất cả mọi vật đều là nham thạch nóng chảy, phun ra toàn là đại hỏa cầu!

Hỏa cầu theo bốn phía tản ra, tiếp xúc với vật thể, trong khoảng thời gian ngắn, vài địa phương ở yêu giới đều toát ra ánh lửa, buộc mấy vị long quân trước phải gấp rút đi dập tắt lửa. Lão long quân, đại trưởng lão cùng Tiểu Thất và Tiểu Ngũ bốn người nhảy lên thiên không, mỗi người thủ một góc, hợp lực mở ra một cái kết giới thật lớn, đem hai tiểu hỏa long vây ở bên trong kết giới.

Bốn người trong miệng nhất tề đọc chú ngữ, đem kết giới càng áp càng nhỏ, tiểu hỏa long ở bên trong cảm giác được áp lực, tả đột hữu hướng, một bên dùng đầu phun hỏa, một bên đem cái đuôi đâm kết giới làm phát ra tiếng âm âm, Hồ

Thập Bát ở dưới mặt đất nhìn, trong lòng có chút sốt ruột, hét lớn:

“Đừng thương tổn bọn nó a!!”

Hồng Ngọc tiến đến bên người Thập Bát an ủi:

“Thập Bát yên tâm đi, không có việc gì, bọn nó dù sao cũng là tôn tử của lão long quân, là nhi tử của Tiểu Thất a ~ hai tiểu tử kia hỏa lực quá lợi hại ~ không khống chế bọn nó như vậy thì không được!”

Hồng Ngọc lại hỏi Hồ Thập Bát đây là có chuyện gì a? Như thế nào đột nhiên liền nổ ra? Ngày hôm qua đại trưởng lão không phải còn nói, xem tình huống tiếp qua vài ngày tăng ấp trứng sao?

Hồ Thập Bát tâm tình toàn bộ đặt ở trên người hai bảo bối trên bầu trời, làm sao còn có dư thừa tinh lực giải thích quá trình cho Hồng Ngọc, hơn nữa quá trình này..... Cũng không có biện pháp nói a, nếu nói là bởi vì Hoa Si vụng trộm đi ôm đản đản, đem đản đản làm rơi trên mặt đất nên hai tiểu long mới chịu ra, Hồng Ngọc còn không đem Hoa Si đi rút gân?

Thập Bát trong lòng tuy rằng cũng có chút trách cứ hành vi của Hoa Si, nhưng y lại giận bản thân hơn, nếu chính mình lúc ấy không hô lên dọa Hoa Si, có lẽ đản cũng sẽ không rơi trên mặt đất..... May mà hai tiểu long ở trên trời đều hoạt bát hăng hái, không giống như có di chứng gì.....

Thập Bát vừa nghĩ một bên lại kìm lòng không đậu nhìn lên trời mà lo lắng, Hồng Ngọc cũng nhìn ra Thập Bát hiện tại không có tâm tư quan tâm chính mình, liền ở bên cạnh đi theo Thập Bát ngửa đầu nhìn trời, nhìn một hồi chỉ cảm thấy cổ mỗi mắt hoa, liền cúi đầu quơ quơ cổ, miệng cảm khái

nói, ai nha, hai tôn tử này của ta, có bộ dạng giống cha như đúc..... Không một đứa nào giống Thập Bát nhà của ta..... Không biết hóa thành hình người là bộ dáng gì.....

Thập Nhị ở bên cạnh há to miệng nhìn trời ngấn người, nghe Hồng Ngọc nói như vậy liền góp ý:

“Theo ta thấy, hai cháu này của ta a ~ tất cả bộ dạng đều là của Thất long quân! Người xem, bộ dáng bọn nó hóa thành hình rồng, giống nhau như đúc a!”

“Đi đi đi! Bọn nó là từ trong bụng Thập Bát sinh ra a! Hẳn là có chút địa phương giống Thập Bát đi?”

Hồng Ngọc và Thập Nhị cùng vài cái tỷ tỷ Thập Bát nghị luận, đột nhiên nghe được phía sau ầm ầm truyền đến thanh âm nước nổ, nhìn lại, chỉ thấy ở một góc tường, ngòi đó là một vật thể màu đen, tiếng khóc chính là từ vật thể kia vọng lại.

Đó là cái gì vậy a..... Hồ nghi, Hồng Ngọc các nàng thật cẩn thận đi qua, cúi đầu nhìn kỹ, lập tức tất cả đều phốc một cái cười ra tiếng, Thập Nhị cố nén cười nói:

“Hoa Si, người như thế nào thành bộ dáng như vậy? Bị người nướng?”

Đoàn bóng đen ngòi xồm trong góc tường khóc kia đúng là Hoa Si, hẳn hôm nay thật vất vả mới có một cơ hội cùng tiểu đàn kết thân, kết quả vừa ôm lấy đã bị Thập Bát cùng Ngao Kiệt phát hiện, hoảng sợ làm tay run run không ôm ổn, đàn

lập tức từ trong lòng rơi xuống đất.

Chi dát một tiếng, vỏ đàn nứt ra, từ chỗ nứt lộ ra hào quang kim hồng sắc, Hoa Si nhìn nó mà cả người đều choáng váng, đầu óc trống rỗng, đột

nhiên bên tai nghe được thanh âm Ngao Kiệt kêu to mau nhắm mắt lại!!

Hoa Si đầu gối theo lời nhắm lại hai mắt, mắt hấn vừa nhắm lại, liền cảm thấy vốn là trước mắt tối đen đột nhiên hồng quang đại thịnh, từ hồng quang kia xuất hiện hai ngọn lửa mãnh liệt giống nhau đánh úp lại, nháy mắt đem chính mình nuốt mất!

Toàn thân cao thấp một trận đau đớn, Hoa Si gất gao từ từ nhắm lại hai mắt, trong miệng kêu to, lần này chết chắc rồi! Sau đó liền cảm giác cánh tay căng thẳng, thân mình chợt lạnh, lại hé mắt ra, chính mình đã bị ném tới góc tường.

Nguyên lai là Ngao Kiệt thấy đàn võ đồng thời ánh lửa tràn ra, hấn kêu Hoa Si nhắm mắt lại miễn cho bị xác đàn của tiểu long đâm bị thương hai mắt, tay thì vung lên kéo Hoa Si ra, bằng không a, Hoa Si hiện tại đã bị đốt thành tro ~

Sống sót sau tai nạn Hoa Si ngồi xổm ở góc tường, tội nghiệp nhìn Hồ Thập Bát, Hồ Thập Bát bị Ngao Kiệt giữ chặt, nhìn y khẩn cấp dậm chân, muốn vọt vào phòng xem bảo bảo có sao không, nhưng bị Ngao Kiệt túm lại không cho Thập Bát đi!

Hỏa long xuất thế là lúc trên người mang nghiệp hỏa, hiện tại ai đi vào đều bị hoả táng! Người xem xem, ngay cả tóc của ta đều bị thiêu a!

Người ở tiền viện cũng đã nghe được động tĩnh, lục tục chạy vội tới hậu viện, Hoa Si bị đám người đẩy xuống ngồi xổm ở góc tường, cũng không có cơ hội đi giải thích với Thập Bát, vạn nhất bảo bảo có chuyện gì, Thập Bát ca sẽ trách mình cả đời? Trong lòng vừa hối hận lại bất an, rốt cục ô ô ô khóc lên.

Hồ Thập Nhị các nàng không biết Hoa Si vì sao thương tâm như vậy, từ lúc Thập Bát mang thai, Hoa Si liền đối tiểu bảo bảo chưa xuất thế của

Thập Bát biểu hiện ra nồng hậu quan tâm cùng hứng thú, mong ngóng bảo bảo mau đi ra, hiện tại chẳng lẽ là..... Vui quá mà khóc?

Mọi người nghĩ nghĩ, cảm thấy phán đoán này có vẻ đúng, Thập Nhị vỗ vai Hoa Si cảm thán nói:

“Hoa Si a ~ người vui vẻ thì phải cười a ~ khóc suốt mướt giống bộ dáng gì nữa ~~ bị hai tiểu hỏa long nhìn thấy, người sẽ bị cười nhạo nga ~”

“Hai tiểu hỏa long?”

Bốn chữ này xúc động đến mức tác động đến thần kinh hẳn, Hoa Si đình chỉ nước nở, nâng mặt nhìn trời thấy hai tiểu hỏa long cùng Ngao Kiệt giống nhau như đúc, oa một tiếng khóc càng thương tâm, cẩn thận nghe, miệng hẳn còn nói:

“Ô ô ô ô tiểu hồ ly của ta..... Tiểu Thập Bát của ta..... Ô ô ô ô.....”

Thanh âm nước nở càng ngày càng lớn, ai cũng khuyên không được, Hồng Ngọc kéo tay áo lại nói, người còn dám khóc? Người lại khóc lão đại ta liền đánh chết người!

Đang cùng Hoa Si ẩm ỉ, mọi người chợt nghe phía sau vang lên thanh âm quen tai:

“Ai nha nha ~~ nóng quá a ~!”

Hồng Ngọc bọn họ vừa quay đầu lại, chỉ thấy tiên phong đạo cốt Lữ Động Tân lữ thượng tiên, trong tay ôm hai vò rượu, tay áo lúc lắc thành thơi a thành thơi không biết từ địa phương nào đi ra, tay để lên trán nhìn lên trời:

“Ai nha nha ~ tới sớm không bằng tới xảo a! Đây là nhi tử của Thập Bát cùng Thất long quân? Mới bao lâu không gặp mặt a ~~! Đứa nhỏ đều sinh

ra?!”

Hồ Thập Tứ bĩu môi nói, này tính cái gì? Từ lúc nửa tháng trước đã sinh ra! Có điều chỉ là cái đản ~!

Thập Nhị đi qua kêu Thập Bát, Thập Bát chạy lại đây, thi lễ:

“Lữ đạo trưởng.”

“Ha ha ha ~ thật là cha làm sao thì sẽ có con hạng đó a ~ Tiểu Thất năm đó thời điểm sinh ra, cũng đem thiên giới làm ấm ì qua, Thiên Hà thủy dùng dập lửa cũng mất hơn phân nửa ~”

Lữ Động Tân vỗ vỗ bả vai Hồ Thập Bát:

“Người không cần lo lắng, để bọn nó hao hết hỏa lực, bọn nó liền vô sự ~!”

Nghe Lữ Động Tân nói như vậy, Thập Bát cũng yên lòng, Lữ Động Tân hướng tới trên trời nói suông một câu:

“Bạn tốt a ~! Có cần ta đi lên hỗ trợ không?”

Lão long quân ở trên bầu trời xa xa khoát tay áo, đang phân thần thì hai tiểu tử kia thấy được khe hở, cả hai liền cùng nhau hướng chỗ lão long quân đang trấn kết giới phía tây đánh một cái, khiến lão long quân ở giữa không trung loạng choạng một chút, rất nhanh lão long quân lấy lại tinh thần, hào quang kết giới tăng lên, lại lần nữa đem hai tiểu long đè ép trở về.

Lữ Động Tân ở dưới mặt đất được mọi người đi tới đi lui đến tiếp đón, đột nhiên thấy Hoa Si. Đi qua nhìn xem:

“Ai nha, mấy tháng không thấy, công tử Hoa Si người như thế nào..... Tạo hình độc đáo như thế?”

Phịch một tiếng nổ, đột nhiên kết giới trên trời của bốn người lão long quân biến mất, bên trong hai tiểu hỏa long pháp lực đã muốn hao hết, chột mất đi thăng bằng, từ trên bầu trời té xuống thật mạnh, rơi ngay xuống phòng ốc đã bị thiêu đến không còn vết tích, lại chấn khởi một trận tro bụi mịt mù.

Lữ Động Tân đối Thập Bát mỉm cười nói:

“Người xem người xem, ta nói đúng chưa ~ chống đỡ không được tự nhiên liền rơi xuống!”

Bên người làm sao còn có bóng dáng Thập Bát, y đã sớm hướng chỗ phế tích đi đến!

Một mảnh mịt mù, đem Thập Bát bị nghẹn chảy rờng nước mắt, một bên khụ khụ mấy tiếng một bên đi lên phía trước sờ soạng, bên người ấm áp, tay bị gắt gao nắm lấy, là Ngao Kiệt đáp xuống bên người Thập Bát, Thập Bát bỏ tay Ngao Kiệt ra, cả giận nói:

“Mau tìm bảo bảo! Khụ khụ, người như thế nào lại để bọn nó rơi thẳng tắp xuống!”

Ở trong đám bụi mịt mù đó, hai bóng dáng nho nhỏ ẩn ẩn hiện hiện ra hình dạng, một trận gió thổi qua, tro bụi tản ra chút, trong tàn gạch ngói vụn, hai đầu màu hồng, không công nộn nộn tiểu oa nhi đối với Thập Bát mở ra tiểu cánh tay

thịt hồ hồ, điềm điềm hô thanh:

“Phụ thân ~~~~”

=====

Một đám người ở trong nhà chính tiền viện Hồ gia, vây quanh hai cái không công mập mạp tiểu oa nhi, mặt mày đều hớn hở, cười không thấy mắt.

Hai đứa con của Thập Bát cùng Tiểu Thất là quý linh tinh ~! Bộ dạng cũng xinh đẹp! Cùng Ngao Kiệt quả thực giống như là từ một cái khuôn đúc ra, lửa đỏ sắc tóc, đồng tử kim sắc, không công nộn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn, trên tiểu cánh tay còn mang theo lửa đỏ chưa lui. Hé ra cái miệng nhỏ nhắn đặc biệt ngọt, há mồm liền kêu gia gia nãi nãi a di thúc thúc, đem một đám người hồng đến lòng vui như hoa nở!

Đương nhiên, nhóm người này không bao gồm Ngao Kiệt =.=

Ngao Kiệt nhìn vẻ mặt ngây ngô cười của lão long quân, nắm cổ áo lão phần nộ rống to:

“Người rõ ràng nói qua có một tiểu hồ ly !!”

Mọi người nhìn Ngao Kiệt mặt đều có chút rút gân, Tiểu Thất ở trên trời thời điểm thiết kết giới cùng hai tiểu hỏa long nửa ngày đối mặt, như thế nào bây giờ mới phản ứng lại vấn đề này a?

Lão long quân giải thích:

“Ta chỉ là nói theo tiền lệ của Ngao Chá mà thôi, có khả năng này, khả năng a ~”

“Vì cái gì bọn họ biến thành hình người cũng không có một điểm giống Thập Bát??”

Vấn đề này không có người trả lời Ngao Kiệt, Ngao Kiệt buông cổ áo lão long quân ra, mũi mắt miệng hiện vẻ bất mãn.

Thập Bát khuyên hãn:

“Giống người không phải cũng rất tốt sao..... Người xem..... Bảo bảo thật xinh đẹp!”

Thập Bát và hai bảo bảo sáu con mắt cùng nhau sáng long lanh nhìn Ngao Kiệt, Ngao Kiệt trong nháy mắt bị ánh sáng đáng yêu kia đánh vào có chút khiến hấn giật mình, đột nhiên hấn néo đầu mình một chút tự nhủ:

Không, không đúng! Tuy rằng bọn nó cùng bản long quân bộ dạng giống nhau như đúc!!

Nhưng làm cho Thập Bát cảm thấy long quân anh tuấn tiêu sái anh minh thần võ, chỉ có một mình ta là đủ rồi a a a a!! Thập Bát!! Người không cần bỏ lại ta..... T^T

Hai bảo bảo oa ở trong lòng Thập Bát, hưởng thụ nhiệt độ cơ thể Thập Bát, bên tai nghe Ngao Kiệt gào thét, liếc mắt nhìn nhau, càng thêm dùng sức oa trong lòngThập Bát, cọ a cọ ~

Chương 68: Phiên Ngoại 18

Hai bảo bảo nổ cùng một đàn, phá vỡ đàn là lúc ánh lửa đại thịnh, ngay cả phòng ở đều thiêu sạch sẽ, Thập Bát cùng Ngao Kiệt ai cũng không chú ý là bảo bảo nào chui ra trước, kỳ thật cho dù lúc ấy nhớ rõ cũng không có tác dụng gì.

Hai tiểu hỏa long ở trên bầu trời xoay quanh phi vũ nửa ngày, rơi trên mặt đất lại hóa hình người có bộ dạng giống nhau như đúc, căn bản phân không rõ người nào là người nào.

Hồ Thập Bát lôi kéo hai bảo bảo hỏi:

“Các người hai đứa, phá vỡ đàn ai ra trước?”

Bảo bảo bên tay trái mở miệng nói:

“Hồi phụ thân, phá vỡ đàn là ta bay ra trước ~”

Hồ Thập Bát nghe vậy mỉm cười nói:

“Vậy người làm ca ca.”

Tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu bảo bảo bên phải ôn nhu nói:

“Người làm đệ đệ.”

Oa nhi bên trái nhìn Thập Bát, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn chu ra, một đầu bồ nhào vào trong lòng Thập Bát, hấp hấp cái cái mũi nhỏ giọng nói:

“Ta không cần làm ca ca..... Làm ca ca, phụ thân sẽ thương đệ đệ, không thương ta T^T”

Thập Bát hống nó nói, cha thương người, đừng khóc đừng khóc nga ~~ lúc này đứa còn lại cũng náo loạn nói ta cũng muốn phụ thân thương..... Ta cũng muốn phụ thân ôm ~~ Thập Bát một bên ôm một bên hống, có điếm luống cuống tay

chân.

Ngao Ly vuốt cằm nhìn cảm thấy thú vị, hẩn từ lúc vào phòng cho đến giờ vẫn đứng phía sau mọi người, lấy tay yên lặng chọc chọc Ngao Kiệt nói:

“Tiểu thất a ~ có con chính là như vậy, có rất nhiều lạc thú a ~~ người xem, hai tiểu tử kia đều đang làm nũng, hảo đáng yêu a, so với người làm phụ thân như người hảo hơn nhiều ha ha ha ha.....”

Ngao Ly còn chưa có cười xong, chợt nghe âm âm một tiếng, nhất đại phiến tường đã bị Ngao Kiệt đánh sập!

Bàn tay to của Ngao Kiệt đẩy đẩy đám người đang vây quanh, tiến lên cầm lấy bảo bảo đang oa trong lòng Thập Bát làm nũng dùng sức xoa bóp lên:

“Ta thương người!!”

“A!! Đau quá đau quá a!! Phụ thân cứu mạng a!!”

Hai bảo bảo bị Ngao Kiệt thô bạo “yêu thương”, vung tay nhỏ bé trao a trao, lớn tiếng hưởng Thập Bát cầu cứu.

Thật vất vả bảo bảo mới được Thập Bát đoạt trở về, lộ nước mũi nước mắt oa oa khóc lớn.

Ngao Kiệt mặt mũi bầm dập, trên đầu đều bị mọi người cho “ăn bánh bao nóng hôi hổi”.

Một đám người vây quanh Ngao Kiệt giáo huấn hẳn:

“Người đây là phát điên cái gì?! Đều đã làm phụ thân! Một chút bộ dáng cũng không có! Có người thương yêu đứa nhỏ như vậy sao? Tiểu hài tử tế da nộn thịt sao chịu nổi người ép buộc như vậy?”

Ngao Kiệt nghẹn một cổ không nói nên lời, đẩy mọi người qua đi đến bên cạnh Thập Bát.

Thập Bát đem bảo bảo đặt ở trên bàn, kiểm tra một chút thấy bảo bảo không có bị thương, chỉ bị chà xát nên đỏ bừng, nhẹ nhàng thở ra đồng thời lửa giận cũng bùng lên.

Quá mức rồi! Nào có ai làm phụ thân như vậy! Quay đầu cắn răng tức giận trừng mắt Ngao Kiệt, Ngao Kiệt muốn nắm tay áo Thập Bát, đối diện ánh mắt Thập Bát, tay ngừng lại một chút, dừng ở giữa không trung.

Thời điểm hai người nhận thức cũng có cãi nhau vài lần, tuy lúc ấy có tức giận, nhưng Thập Bát chưa từng dùng ánh mắt phẫn nộ như vậy nhìn hẳn! Bị Thập Bát nhìn chăm chăm như thế, Ngao Kiệt chỉ cảm thấy ngực của mình bị người hung

hăng đánh một quyền, ngực vừa buồn vừa đau.

Không muốn để ý tới Ngao Kiệt, Thập Bát ôm lấy đứa nhỏ, hướng ra phía ngoài đi đến. Ngao Kiệt cảm thấy chính mình nên làm cái gì đó, nhưng chân vừa động, chợt nghe Thập Bát lạnh lùng nói:

“Người đừng theo.”

Nói xong, một nước đi ra ngoài.

Người bên cạnh cũng nhìn ra Thập Bát sinh khí là thật, đều quở trách Ngao Kiệt không phải, vốn là một chuyện vui vẻ, lập tức có hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy, người khác cầu đều cầu không được đâu, người lại khen ngược, chọc người

sinh khí!

Thập Bát không để ý người, người xứng đáng! Nếu là ta a, một cước đá bay người!

Vài huynh đệ của Ngao Kiệt đều khuyên hăn, nói không có việc gì a không có việc gì, Thập Bát vốn rất tốt, hiện tại chỉ là do nổi nóng, người chờ Thập Bát hết giận rồi đi theo hăn nói lời xin lỗi.....

Hồng Ngọc nói một tiếng, nói cái gì? Với ai giải thích? Cảm tình với đứa nhỏ kia không phải là người mười tháng mang thai..... A không đúng, không phải mười tháng..... Không phải người mang thai vài tháng, chịu nhiều thống khổ mới sinh

hạ, người sao có thể hiểu được!

Hừ! Ta nói cho người ~~ Thập Bát nhà chúng ta nhìn cử chỉ ôn hòa, nói chuyện nhẹ nhàng phải không? Kỳ thật a, tính tình y rất quật cường! Có khả năng sẽ không để ý tới người mấy trăm năm!

Người khác nghe xong lại nói Hồng Ngọc cũng đừng có dọa Ngao Kiệt.....

Người lục đục đều đi rồi, chỉ còn lại có Ngao Kiệt ngơ ngác đứng tại chỗ, vừa rồi người khác hù dọa hăn, khuyên giải hăn, Ngao Kiệt một chữ cũng không có nghe vào, hăn hiện tại đầu óc quanh quẩn đều là câu kia lạnh như băng của Thập Bát: Người đừng theo!

Trong mắt Ngao Kiệt đều là ánh mắt Thập Bát trừng hăn trước khi đi ra ngoài.

Ngao Kiệt cảm thấy trong đầu loạn rầm rầm, vô luận như thế nào cũng không rõ ràng, trước khi gặp Thập Bát, hăn làm chuyện gì đều là muốn làm liền làm, không hề băn khoăn. Về phương diện tình cảm lại trống rỗng, chưa từng có tổn tâm tư lo lắng qua.

Mà Thập Bát cũng là một cái vô cùng đơn giản thật tình, lúc hai người mới quen nhau, đều chỉ cảm thấy đối phương thực đặc biệt, cùng một chỗ liền cảm thấy vô cùng khoái hoạt, ai cũng không biết loại tâm tình đó là thích, sau rốt cục hiểu

được tâm tình của mình, hai người mền nhau liền đến gần nhau, toàn tâm toàn ý với nhau, trong mắt chỉ có đối phương, ai cũng chen vào không lọt.

Nay lại có hai đứa nhỏ, đem lực chú ý của Thập Bát đoạt đi, Ngao Kiệt luôn luôn bá đạo tùy hứng như tiểu hài tử bình thường, hiện tại vui sướng vì được làm phụ thân đã sớm tiêu tán, thậm nghĩ chính là hai đứa nhỏ đang cướp đoạt Thập Bát của hăn, tâm của y sau này sẽ không đặt một mình trên người hăn nữa, vô hạn bi thương nổi lên.

Ngao Kiệt không rõ tâm tình của hăn hiện tại như thế nào, có chút ảo não, lại giống như có chút ủy khuất.....

“Ai..... Hồng mao quái, ta có thể lý giải tâm tình của ngươi.....”

Vốn hăn là chỉ còn lại có Ngao Kiệt một mình, trong phòng đột nhiên vang lên thanh âm, Ngao Kiệt vòng vo đảo mắt tìm chỗ phát ra âm thanh, chỉ thấy góc tường một đoàn bóng đen giật giật, chậm rãi đứng dậy, nguyên lai là hắc Hoa Si.

Ngao Kiệt hiện cũng không có tâm tình đi tròng hoa si, chỉ đem ánh mắt trở về, không nói lời nào.

“Ta biết loại cảm giác này, sợ hãi Thập Bát ca bị cướp đi, về sau không còn là của riêng một mình người nữa.....”

Hoa Si nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhíu mày nói:

“Nhưng hồng mao, người đã quên, hiện tại người cùng Thập Bát ca thân phận đã thay đổi, đều biến thành phụ thân. Thập Bát ca đã thích ứng được thân phận mới, nhưng người còn không có.”

“Cho dù Thập Bát ca có đứa nhỏ, người vẫn là người độc nhất vô nhị.”

Hoa Si cô đơn nhìn Ngao Kiệt, lâm bẫm nói:

“Ta hảo hâm mộ người a..... Nếu Thập Bát ca có thể sinh cho ta sinh hai đứa nhỏ như vậy, ta nhất định khoái hoạt đến chết.”

“Hồng mao quái, những lời này, là tạ lễ vì người đã cứu ta một mạng đi.”

Nói xong câu đó, Hoa Si vuốt tóc, sửa sang lại quần áo, cũng đi mất.

Sắc trời dần dần tối đi, ngoài cửa sổ có ánh sáng chợt lóe rồi tắt, rồi cục sáng lên, bắt đầu lên đèn.

Bên ngoài xa xa nghe được Thập Nhị hô ăn cơm a ăn cơm, Ngao Kiệt một người đứng ở trong phòng tối như mực, nghe được thanh âm cũng không động đậy, trong phòng rất lạnh, hẳn lại cảm thấy tâm chính mình lạnh hơn.

Thập Bát..... Sẽ không chán ghét chính mình đi?

Nghĩ vậy, Ngao Kiệt liền cảm thấy trong lòng đau quá, đau đớn kia khó có thể chịu được, làm cho hần rên rỉ ra tiếng, thống khổ loan hạ thân mình.

=====

“Ngao Kiệt?”

Thập Bát cầm trần đặng, vén màn tiến vào phòng, chỉ thấy Ngao Kiệt cau mày, ôm ngực cung hạ thân mình, vội vàng ném cây đèn trong tay, một phen đỡ hần.

Ngã vào trong lòng chính mình, thân thể Ngao Kiệt thế nhưng lạnh như băng, Hồ Thập Bát trong lòng không khỏi kinh hãi, Ngao Kiệt chính là hỏa long, bình thường nhiệt độ cơ thể so với chính mình cao hơn, hiện tại như thế nào lại lạnh như băng? Bị bệnh? Nghĩ vậy, Thập Bát liền muốn đứng dậy đi tìm lão long quân, Thập Bát thân hình vừa động, liền bị Ngao Kiệt chặt chẽ bắt lấy.

Cây đèn rơi trên mặt đất, lăn a lăn, tắt, trong bóng đêm ánh mắt Ngao Kiệt lại sáng ngời, Thập Bát cảm giác được đến Ngao Kiệt run run ôm chặt lấy chính mình, hơi thở lạnh lẽo phả vào mặt y.

Thập Bát..... Người đừng..... Chán ghét ta.....

Thập Bát thở dài, cũng gặt gao ủng trong thân thể người yêu, nhẹ nhàng nói.

Đứa ngốc..... Ta như thế nào có khả năng.....

Câu nói kế tiếp của Thập Bát bị Ngao Kiệt nuốt vào trong môi, nhiệt độ trong phòng tăng lên, dần dần trở nên ấm áp.....

“Thập Bát! Thất long quân hần còn đang nháo.....”

Hồ Thập Bát nói đi tiên đường tìm Ngao Kiệt gọi hắn ăn cơm, đi nửa ngày cũng không trở về, Hồ Thập Nhị sợ bọn họ hai người lại âm ỉ với nhau, liền chạy tới, nhưng vừa nhắc màn, nương theo đèn lồng trong tay vừa thấy.....

“Nha!!”

Hồ Thập Nhị lỗ mãng buông rèm cửa thét chói tai chạy ra xa vài thước.

Ôm mặt đỏ bừng hồi tưởng lại một màn vừa thấy kia, Thất long quân nằm ở trên người Thập Bát, bọn họ, bọn họ.....

Y nha ~~ Hồ Thập Nhị không khỏi hận chính mình rất không trấn tĩnh, khó có được cơ hội a ~~! Chính mình như thế nào cũng chỉ nhìn thoáng qua liền chạy đi! Sách!

Nghĩ nghĩ vẫn là đi trở về nhà chính, thanh thanh cổ họng nói:

“Các người..... cái kia..... Không cần sốt ruột..... Từ từ đi ~~ chúng ta sẽ chờ cơm cho các người ~~~”

Nói xong chạy mất.

Chương 69: Phiên Ngoại 19

Hồ Thập Nhị bốn ý là không muốn quấy rầy Thập Bát cùng Ngao Kiệt trong thế giới hai người, nhưng nàng đi ra đi vào động tĩnh rất lớn, lại cách cửa sổ hô như vậy, cho dù Hồ Thập Bát cùng Ngao Kiệt say mê. Cũng đều bị chấn động tỉnh táo lại.

Ngao Kiệt tức giận đến mức tóc đều dựng lên, trong tay vịn ra một cái đại hỏa cầu muốn văng ra thiêu Thập Nhị đứng bên ngoài cửa sổ hô to, lại bị Thập Bát nhanh tay lẹ mắt một phen đè lại không cho văng ra, hỏa cầu rơi xuống lại đốt tay áo Thập Bát, hai người lại cuống quýt đem hỏa dập tắt.

Thập Nhị nói xong, tất tất tác tác chạy xa, Thập Bát mới nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi bị ép buộc một phen, đục vọng đã sớm biến mất hết, nghĩ vừa rồi hai người luống cuống tay chân bộ dáng thật sự buồn cười, Thập Bát không khỏi phốc một cái cười ra tiếng.

Ngao Kiệt trừng mắt, nhìn Hồ Thập Bát buồn thanh nói:

“Người cười cái gì?”

Hồ Thập Bát giương mắt nhìn Ngao Kiệt còn ngồi ở trên người mình, khẽ cười nói:

“Không tức giận?”

“..... Ân.”

“Ta đây hỏi người, biết hôm nay ta vì sao sinh khí không?”

“..... Ân.”

“Ta vì sao sinh khí?”

“..... Vì hai xú tiêu tử kia!”

Hồ Thập Bát thùy hạ mắt có điểm âm đạm:

“Người không thích bảo bảo?”

“..... Cũng không phải không thích.....”

“Nếu không phải không thích, vậy người vì sao phải đối đãi bảo bảo như vậy? Bọn nó vừa mới hàng thế, thân thể nhu nhược, pháp lực thấp kém, cái gì đều không hiểu được, người thô bạo như thế, nếu thương tổn đến bọn nó làm sao bây giờ?”

Ngao Kiệt cau mày, bủi môi trầm mặc một hồi lâu, mới lẩm bẫm lẩm nhảm dường như nói một câu:

“Ta chán ghét người chỉ nhìn bọn nó.....”

Nghe xong đáp án này, Thập Bát thật là có chút dở khóc dở cười, thật không hiểu là nên thân thân ngốc đầu long này một chút mới tốt, hay là nên tìm một cái mộc bông hung hăng đánh hẳn một cái mới tốt, rồi rậm nửa ngày rồi cục thờ dài, tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Ngao Kiệt hỏi:

“Hai bảo bảo là gì của người?”

“..... Con.”

“Là người nào của ta?”

“Đương nhiên cũng là con a!”

Ngao Kiệt tức giận nhìn Hồ Thập Bát, đối Thập Bát hướng hẳn đưa ra vấn đề ngu ngốc như vậy thập phần bất mãn.

“Người cũng biết hai bảo bảo là con chúng ta, phụ thân yêu thương con vốn là thiên kinh địa nghĩa.”

Hồ Thập Bát kéo đầu Ngao Kiệt xuống, hung hăng cắn chóp mũi hấn một ngụm:

“Người uống giấm chua với con người gì chứ!”

“A a a! Đau quá!”

Ngao Kiệt ôm cái mũi, mắt đều đỏ.

Hồ Thập Bát nhíu mày, đe dọa:

“Về sau nếu không có bộ dáng làm phụ thân, ta còn cắn người!”

Vỗ vỗ Ngao Kiệt còn ngồi ở trên chính mình:

“Nhanh đứng lên, chúng ta đi ăn cơm, hôm nay buổi tối còn đi xem hoa đăng a.”

=====

Lúc Thập Bát cùng Ngao Kiệt đến nhà ăn, mọi người đều đang ăn.

Vốn tính là tìm Ngao Kiệt đến cùng nhau ăn, kết quả Thập Bát đi tìm Ngao Kiệt một hồi lâu không trở về, Hồng Ngọc lo lắng nói hai hài tử này ngày thường không cãi nhau, kỳ thật tính tình đều quật cường, Hồng Ngọc đánh một cái rùng mình, liền cho Thập Nhị đi xem thế nào .

Ngao Ly ngồi xồm trên ghế, cầm chiếc đũa đã muốn bắt đầu ăn, nghe Hồng Ngọc phân phó Thập Nhị đi xem liền nhất thời méo miệng nói:

“Rùng mình? Hừ, ta thấy lúc này người không nên đến đó, biết đâu giờ này hai người họ đang hâm nóng tình cảm a ~!”

Hồng Ngọc cùng Ngao Ly luôn luôn tương tính không hợp, nghe hẳn nói như vậy liền trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái, không thèm để ý tới, thúc giục Thập Nhị đi.

Đoàn người ngồi vây quanh ở trước bàn cơm, một bên chờ một bên thương lượng, Ngao Kiệt này tính tình cùng tiểu hài tử giống nhau, nếu hẳn đến đây chúng ta cũng đừng nhắc lại chuyện ban ngày, miễn cho hẳn thẹn quá hóa giận, lại phóng một phen hỏa chúng ta đêm nay cơm cũng không có ăn.....

Đang nói liền thấy Thập Nhị khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng từ trước viện chạy trở về, mọi người liền hỏi Thập Bát cùng Ngao Kiệt đâu? Như thế nào không lại đây? Hai người có cãi nhau không?

Thập Nhị bụm mặt không biết nói sao a? Cãi nhau? Không có không có..... Hai người rất tốt Mọi người đừng chờ bọn họ, chúng ta ăn trước đi ~

Mọi người đều hiểu được nguyên nhân, vừa thấy Hồ Thập Nhị như vậy, cười hắc hắc nói, thật đúng là để cho Tiểu Ngũ nói trúng ~!

Tiểu phu phu trong lúc này luôn luôn là đầu giường cãi nhau cuối giường giải, Thập Nhị vừa rồi đi gọi, đụng phải hảo sự người ta ~ vì thế cũng không hỏi nhiều, xới cơm xới cơm, rót rượu rót rượu, Hồng Ngọc thu xếp trước đem đồ ăn lưu lại ở phòng bếp, chờ Thập Bát cùng Ngao Kiệt muốn ăn liền mang đến.....

Vừa ăn trong chốc lát, chỉ thấy rèm cửa vén lên, Thập Bát cùng Ngao Kiệt một trước một sau đi vào.

Thập Nhị há to miệng nói:

“Hai người các người như thế nào nhanh như vậy? Ta không phải nói không cần phải gấp gáp, từ từ cũng được sao?”

Bị tỷ tỷ của mình nhìn thấy tình hình kia, hiện tại lại tại đây trước mặt nhiều người lớn tiếng hỏi như vậy, lỗ tai Thập Bát đều đỏ, cúi đầu lẩm bẩm nói:

“Ân, xong xuôi.....”

Ngao Kiệt cũng không tốt như vậy, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Thập Nhị một cái.

Thập Nhị bị Ngao Kiệt trừng nhất thời run run, lập tức cũng trừng mắt trở lại, làm cái khẩu hình nói: Là..... Người..... Tự..... Mình..... Làm..... Tự..... Mình..... Chịu.....! Không..... Liên..... Quan..... Đến..... Ta.....!

“A?”

Thập Nhị ánh mắt hào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chóp mũi hồng hồng của Ngao Kiệt, kêu ra tiếng:

“Thất long quân, cái mũi của người bị làm sao vậy?”

Ngao Kiệt ôm cái mũi:

“Người bớt lo chuyện người khác đi!”

“Như thế nào hồng như vậy a?”

“..... Ta bị đụng trúng!”

“..... Đụng trúng? Như thế nào còn giống như có một loạt dấu.....”

Sợ bị Thập Nhị nhìn ra hồng ửng kia là dấu răng của mình, Thập Bát liền kéo Ngao Kiệt ngồi xuống, đối mọi người nói:

“Không có việc gì không có việc gì, mọi người ăn cơm đi, ha ha, ha ha ha.”

Đoàn người nhìn nhau, đều vụng trộm cười, làm bộ dáng cái gì cũng không biết, tiếp tục ăn uống.

Cùng Hồ Thập Nhị trừng mắt xong, Ngao Kiệt ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Hồ Thập Bát, cầm cái bát cơm lớn nhất, xới cơm, cũng không nói một lời, buồn bực gặm lấy gặm để.

Hai bảo bảo từ trên đài Hồng Ngọc và lão long quân đi xuống dưới, trốn được đến bên cạnh Thập Bát, vụng trộm nhìn Ngao Kiệt, cảm giác được có người nhìn mình, Ngao Kiệt đành chỉ ăn cơm, ánh mắt chuyển qua, cùng bảo bảo đối mắt.

Trong khoảng thời gian ngắn, giống như trâu bò đọ sừng, ầm ầm có hỏa hoa văng khắp nơi!

Hỏa long một lớn hai nhỏ đối diện, hiện trường không ai nói chuyện, không khí không hiểu sao có chút khẩn trương, mỗi người đều vụng trộm bảo vệ tốt bát cơm cùng đồ ăn trên bàn.

Hồ Thập Bát nhẹ nhàng khụ một tiếng, Ngao Kiệt lại giống như không có nghe thấy, vẫn trừng mắt với bảo bảo, tại thời điểm tất cả mọi người đang lo lắng hẳn sẽ đột nhiên nổi bão, Ngao Kiệt buông bát cơm trong tay xuống, hướng bảo bảo vẫy vẫy tay.

Bảo bảo trốn sau lưng Thập Bát, chỉ lộ ra hai ánh mắt nhìn Ngao Kiệt, thấy Ngao Kiệt vẫy tay, chần chờ một chút, Hồ Thập Bát lại hống bọng nó, nhẹ giọng nói:

“Ngoan, đi qua kêu phụ quân.”

Hai tiểu hỏa long do dự đi từng bước nhỏ đến bên cạnh Ngao Kiệt, cau mày, cái miệng nhỏ nhắn hô một tiếng:

“Phụ quân.....”

Đại hỏa long cũng cau mày ừ một tiếng, loại cảm giác này..... Rất thần kỳ Ngao Kiệt vươn tay, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu hỏa long.

Ngô ~~ hảo nhỏ, hảo nhuyển nga.....

Bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bảo, giống như đậu hủ, lại hoạt hoạt nộn nộn, thịt hồ hồ mềm mại giống như bánh bao hấp, Ngao Kiệt néo néo mặt mình, cũng thực hoạt, nhưng không có nhuyển như bảo bảo ~

Ngao Kiệt sờ đến nghiện, giở trò, đem hai bảo bảo sờ một lượt!

Ngao Kiệt cảm thấy thật hảo ngoạn, bàn tay to niết hết cái này đến cái kia không chịu yên, bảo bảo tể da nộn thịt chịu không nổi, ban ngày bị đối đãi thô bạo, tâm lý bóng ma vẫn còn, hiện tại lại bị Ngao Kiệt phụng phịu chà đạp, bảo bảo tội nghiệp nhìn Hồ Thập Bát, tất cả đều mếu máo, mắt thấy vừa muốn khóc, Hồ Thập Bát hô một tiếng:

“Ngao Kiệt!”

Lần này hình như nghe được, Ngao Kiệt ngừng động tác, vừa mới tỉnh táo lại chớp mắt nhìn bốn phía, tất cả mọi người giương miệng, vẻ mặt đại ra nhìn hắn.

Gãi gãi đầu, Ngao Kiệt giương mắt nhìn nhìn trên bàn, liếc mắt một cái liền thấy một con gà nướng trước mặt Ngao Ly, một phen cầm lấy, xé hai cái đùi gà, Ngao Ly phản ứng lại nói:

“Uy! Tiểu Thất, ngươi muốn làm gì? Đùi gà kia là ta lưu lại để ăn cuối cùng a a!”

Lão long quân cốc đầu Ngũ long quân một cái nói:

“Cùng chất nhi của mình giành ăn! Người còn có tiền đồ không?!”

Dem hai cái đùi gà đưa tới trước mặt bảo bảo, hai tiểu hỏa long mân mân miệng, đôi mắt hàm chứa nước mắt, chớp ánh mắt nhìn Ngao Kiệt, ai cũng không dám tiếp.

“Cầm ăn!”

Thử thăm dò vươn tay nhỏ bé tiếp nhận đùi gà, đặt ở miệng cắn một ngụm, ngô! Thơm quá a ~! Hai bảo bảo liếc mắt nhìn nhau, ăn đến vui vẻ.

Ngao Ly khóc không ra nước mắt, phải biết rằng, gà nướng kia cũng không phải là gà bình thường a!!

Đây là gà thần được lão nhân dưỡng ở linh sơn động! Ngày thường đều dùng dược liệu cực trân quý là linh chi hà thủ ô nuôi nấng, thịt cực ngon, tam giới khó cầu, hẩn mất rất nhiều khí lực mới từ linh sơn trộm được một con, sau làm thịt rồi tỉ mỉ ướp hương vị, dùng lửa nhỏ nướng hết một ngày, vừa mới ôm tới trước mặt mình, sợ trong bụng đói ăn không ra mỹ vị chân thật, cố ý ăn nhẹ trước, đang định bắt đầu ăn, đã bị Ngao Kiệt đoạt đi, tâm Ngao Ly đều rỉ máu, ô ô ô ô..... Gà của ta a.....

Vừa nhắc mắt, lại thấy được hai chất nhi đáng yêu đang ăn vui vẻ, đành phải yên lặng lau khô nước mắt, Ngao Ly nước miếng ngượng ngùng rưng rưng hỏi:

“Ăn ngon sao? Nếu ngon thì lần sau Ngũ thúc lại đi trộm..... T^T”

Hai tiểu tử kia ra sức gật đầu, tâm tình cực tốt, thấy Ngao Kiệt rốt cục cũng có chút bộ dáng làm phụ thân, Thập Bát cũng an tâm không ít, khẽ cười lên.

Ngao Kiệt nhìn Thập Bát lại nhìn bảo bảo, tâm tình đột nhiên cũng trở nên tốt, không ngừng cấp đĩa nhỏ ăn gì đó ~!

Mỹ thực quả nhiên là lợi khí để mở ra trái tim của tiểu hài tử cùng tiểu động vật! Ăn cơm xong, ánh mắt hai bảo bảo nhìn Ngao Kiệt không còn sợ hãi, đều là mắt cong cong cười tít, còn bổ nhào vào trên đùi Ngao Kiệt, tay nhỏ dính đầy dầu mỡ chùi lên quần Ngao Kiệt để lại vài cái dấu, mọi người rơi lệ, ai nha nha ~ rốt cục một nhà thân thiết ~ không dễ dàng a không dễ dàng ~

Lão long quân khẽ mỉm cười vuốt vuốt râu, mở miệng nói:

“Kiệt Nhi a, ban ngày ngươi không ở đây, chúng ta thương lượng trước cấp cho hai ngoan tôn cái tên, nhưng quy củ Long tộc chúng ta là tên đĩa nhỏ chỉ có thể do phụ quân cấp, ngươi có hảo ý tưởng gì không?”

Ngao Kiệt nghe vậy gật gật đầu:

“Có.”

Chương 70: Phiên Ngoại 20

Ngao Kiệt đặt tên, mọi người muốn hồng mắt (- -)

Mấy long quân đều cúi đầu giả trang không biết Ngao Kiệt, lão long quân nhìn Lữ Động Tân mà thề, ta sẽ thỉnh tiên sinh dạy Kiệt Nhi đọc sách.....

Không phải Ngao Nhất, chính là Ngao Nhị, không phải Thập Nhất, chính là Thập Ngũ.....

Ngao Ly khoe miệng run rẩy nói:

“Tiểu Thất a, người như thế nào gọi không tiêu chuẩn như vậy?”

Thanh âm không lớn lại bị Hồng Ngọc bên cạnh nghe được, mày liễu dựng thẳng nói:

“Ngũ long quân, người nói như vậy là sao? Kêu Ngao Nhất, Ngao Nhị thì làm sao? Vừa đơn giản lại dễ nhớ! Như thế nào không tiêu chuẩn!”

Lão long quân hoà giải nói có tiêu chuẩn có tiêu chuẩn..... Bà thông gia người đừng vội a, chúng ta không phải không muốn gọi Ngao Nhất Ngao Nhị, dì Cả dì Hai của hai đứa nhỏ không phải rất trọng danh sao ~ đây là chuyện đại sự..... Ta hảo hảo châm chước.....

Lữ Động Tân quơ cây phát trần nói, đúng vậy a, tên là dùng cả đời, đặt tên không tốt có thể bị người ta chê cười ~

Ngao Kiệt cau mày năm cằm ở trong phòng đi qua đi lại có điểm ủ rũ, mà mọi người ngồi chung quanh cũng có điểm ủ rũ.

Ngao Kiệt nghĩ mình đặt tên rất hay, mọi người đề nghị lại đều bị hắt phũ quyết, trong khoảng thời gian ngắn tình thế hiện ra giằng co.

Thập Tứ ngáp một cái nói:

“Hôm nay bất thành thì ngày mai nói sau ~~ hôm nay là tiết nguyên tiêu ~! Cùng đi xem hoa đăng a! Chúng ta trước đi ra ngoài ngoạn đi!”

Thập Tứ vừa thốt ra, Ngao Kiệt ngẩng đầu lên, linh quang đột nhiên chợt lóe.

“Có!”

“Cái gì cái gì?”

Ngao Kiệt cực kì nghiêm túc nhìn quét một vòng nói:

“Vậy kêu Ngao Nguyên Tiêu, Ngao Hoa Đăng đi!!”

Mọi người: otz|||

Ngao Nguyên Tiêu, Ngao Hoa Đăng??

Trong phòng thực yên lặng, mọi người nghe xong tên này tất cả đều ngờ nga ngờ ngác phát lảng ra, Tiểu Ngũ vò vò đầu, đối lão long quân cùng đại trưởng lão nói:

“Phụ quân, đại trưởng lão, cha đặt tên cho con xong, theo quy củ của Long tộc chúng ta có thể sửa không?”

Đại trưởng lão vuốt vuốt râu, chậm rãi nói:

“Cổ pháp không thể sửa.....”

Mọi người nhất tề tưởng tượng hai thiếu niên long quân giống nhau như đúc đứng trước một đám yêu quái lớn tiếng nói:

“Oanh! Yêu quái người đừng vội kiêu ngạo! Hôm nay ta – Ngao Nguyên Tiêu (Ngao Hoa Đăng) tới thu thập các người!”

Mọi người: orz|||

Chỉ có Thập Tứ cười cười, vỗ tay hét lớn:

“Tốt tốt, tên này không sai ~ nhiều vui mừng a ~! Còn có ý nghĩa kỷ niệm, vừa nghe liền biết hai bảo bảo sinh ra vào tiết nguyên tiêu ~”

Ngao Kiệt nhìn Hồ Thập Tứ với vẻ mặt tìm được tri kỷ, vui sướng nói:

“Không sai! Thập Tứ người cũng có loại cảm giác này?”

Xoay người lớn tiếng nói:

“Coi như định rồi! Bảo bảo kêu tên này!”

Mắt thấy tên này sẽ như vậy mà định ra, hai bảo bảo đều tròn tròn mắt, chớp ánh mắt nhất tề nhìn về phía Hồ Thập Bát, trong ánh mắt rõ ràng là:

Phụ thân..... Cứu danh a!

Bị hai cái tên này bắn thẳng vào đầu, Hồ Thập Bát cũng có chút ngốc, nhìn thấy hai mắt bảo bảo mới tỉnh táo lại, hé miệng vừa muốn nói chuyện, Hồng Ngọc bên cạnh y liền lên tiếng.

Từ lúc Ngao Kiệt bắt đầu đặt tên, Hồng Ngọc đứng ở bên cạnh liền cảm thấy không vui, hiện tại rốt cục mở miệng nói chuyện, nói – Ngao Kiệt a, hai đứa nhỏ này nhưng là Thập Bát nhà chúng ta tâm tâm khổ khổ mang trong bụng vài tháng, lại thật vất vả mới sinh hạ ra, như thế nào hiện tại đều mang họ long quân của các người a? Như thế nào cũng phải có một họ Hồ a!

Lão long quân vội nói bà thông gia người nói đúng, chúng ta có hai cái ngoan tôn, hẳn là có một đứa theo họ của các người! Họ Hồ!

Hồng Ngọc vuốt tóc nói, như vậy còn được, vậy lão đại kêu Ngao Nguyên Tiêu, lão nhị kêu Hồ Hoa Đăng đi!

Ngao Kiệt gật gật đầu:

“Không sai! Tốt lắm, có cảnh lại gieo vần!”

Ngao Nguyên Tiêu..... Hồ Hoa Đăng.....

Mọi người mặt rớt cục từ đại ra biến thành phần nộ!

Này này này này! Đây là cái tên gì a! Nếu thực kêu như vậy, tương lai bảo bảo lớn lên còn có thể tốt được sao! Bọn họ như thế nào làm rỗng a!

Vài vị long quân bắt đầu xắn tay áo tính dùng võ lực thuyết phục Ngao Kiệt, đang lúc hỏa hoa văng khắp nơi cùng chiến ý tràn ngập, oa một tiếng, hai bảo bảo mỗi đứa ôm một đùi Thập Bát khóc lớn, nước mắt chảy dài cầu Hồ Thập Bát:

“Ô ô ô..... Phụ thân, con không cần kêu tên như vậy..... Ô ô ô.....”

Ngao Kiệt quay đầu đối với hai bảo bảo nhú mày:

“Tên này không phải tốt lắm sao!”

Lại mắt tinh lòe lòe nhìn về phía Hồ Thập Bát:

“Thập Bát, liền như vậy định đi?”

Thập Bát mở to miệng, hít sâu một hơi, lần này rớt cục hô lên:

“Không được!”

Ngao Kiệt thực mất mát, chính mình cảm thấy thực vừa lòng tên này, Thập Bát thế nhưng nói không được, vì thế cũng chu mỏ, nhìn Thập Bát.

Thập Bát thở dài, nghĩ nghĩ, thanh thanh cổ họng, dùng lời nói nhỏ nhẹ cùng Ngao Kiệt đánh cái thương lượng, nói, tên đứa nhỏ là đại sự.....
Đương nhiên ta không phải nói người đặt tên không tốt, tên người đặt rất tốt..... Nhưng bảo bảo là nam long, kêu tên ba chữ có chút kéo dài.....

(mọi người: Thập Bát người thật có thể lật bài.....)

“Người không phải cũng kêu tên ba chữ sao? Ta cảm thấy tốt lắm!”

“Ách – nhưng là ta cảm thấy tên của người không sai a! Hai chữ, rõ ràng lưu loát! Cho nên..... Người xem như vậy được không? Người vừa rồi cũng nhắc tới hôm nay là ngày hội nguyên tiêu, không bằng đem hai chữ nguyên tiêu mở ra, bảo bảo một người tên là Nguyên Nhi, một người tên là Tiêu Nhi, được không?”

Thập Bát dùng mọi khả năng không thương tổn lòng tự trọng Ngao Kiệt, uyển chuyển biểu đạt ý tứ chính mình, mọi người cùng nhau chớp mắt chờ mong nhìn Ngao Kiệt, trong lòng đều cầu nguyện, người đáp ứng đi đáp ứng đi! Hai cái tên Thập Bát nói cùng hai cái tên gì Ngao Nguyên Tiêu, Hồ Hoa Đăng tốt hơn nhiều!

Ngao Kiệt cúi đầu, miệng thì thào niệm một chút.

Ngao Nguyên..... Hồ Tiêu..... Ân ân ~ Ngao Kiệt gật gật đầu, nhìn Thập Bát mà vui vẻ ~ này xem như chính mình cùng Thập Bát cùng nhau đặt tên cho bảo bảo a ~ lập tức bổ nhào vào trước mặt Thập Bát, ôm Thập Bát vui vẻ nói:

“Hảo! Liền kêu Ngao Nguyên, Hồ Tiêu!”

Sau đó còn chưa từ bỏ ý định, điểm ót hai bảo bảo nói:

“Nhũ danh kêu Bánh Trôi cùng Hoa Đăng!”

=====

Tên đã đặt, kế tiếp chính là đi xem hoa đăng!

Hồ Thập Bát gia nhất đại gia tử, hơn nữa còn có vài vị long quân, Lữ thượng tiên, một đám người đi ở trên đường rất là rêu rao, Thập Bát cùng Ngao Kiệt mỗi người trong lòng bế một bảo bảo hỏa long cùng thưởng hoa đăng ~!

Buổi sáng hôm nay hai tiểu hỏa long phá xác gây ra động tĩnh rất lớn, rất nhiều yêu quái ở phụ cận Phất Lai Sơn đều nhìn thấy hậu viện Thập Bát đầy hỏa, ánh lửa đầy trời, có hai hỏa long xoay quanh trên rời bát tứ phương.

Ban ngày cũng đã có không ít yêu quái đến nhà Thập Bát chúc mừng hai vị tiểu long quân hàng thế, hiện tại ở trên đường gặp được thật nhiều yêu quái không quen biết, cũng đều tiến lên tiếp đón, vây quanh tiểu long quân thích thú vô cùng, thử hỏi làm yêu cả đời có mấy lần cơ hội có thể ôm được long quân a?

Vì thế, đều thay phiên ôm hai tiểu hỏa long, cái này muốn hôn nhẹ, cái kia muốn sờ sờ, hai tiểu tử kia cũng cực nể tình, bị người không quen ôm vào trong ngực cũng không khóc không nháo, cũng không thối mặt, rất thư thái.

Yêu giới mọi người khen không dứt miệng, đều nói không hổ là long quân! Cùng đưa nhỏ bình thường bất đồng, giống khuôn giống dạng có uy nghiêm ~! Hồng Ngọc nhĩ hảo phúc khí a ~ lập tức có hai tôn tử long quân ~!

Hồng Ngọc phe phẩy khăn tay cười đến run rẩy hết cả người, thật là có mặt mũi quá chừng, ở trong đám người nói nói cười cười hồ điệp xuyên hoa

thập phần vui vẻ, Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát ngược lại bị đẩy đi ra.

Hồ Thập Bát đứng ở sau đám người, nhìn chăm chăm hai bảo bảo bên trong bị mọi người đùa, bàn tay đột nhiên ấm áp, là Ngao Kiệt cầm tay chính mình, Ngao Kiệt cúi đầu hỏi:

“Lạnh sao?”

Thập Bát lắc lắc đầu:

“Không lạnh.”

Tuy rằng nghe Thập Bát nói không lạnh, Ngao Kiệt vẫn là đứng ở phía sau Thập Bát ôm y.

Hai người cùng nhau nhìn đám người chơi đùa với hai bảo bảo hỏa long, khẽ cười lên, Hồ Thập Bát nhẹ giọng nói:

“Có đôi khi ta nhìn thấy bảo bảo, tựa như nhìn thấy người lúc nhỏ.”

Ngao Kiệt bĩu môi, ở cổ Thập Bát cọ cọ, buồn bực nói:

“Ta lúc nhỏ đáng yêu hơn!”

Nghe Ngao Kiệt nói như thế Thập Bát phù một tiếng bật cười:

“Nhưng phụ quân có nói bảo bảo cùng người trước đây giống nhau như đúc a ~”

Ngao Kiệt không đáp, chỉ cau mày thì thào:

“Không công bình! Người có thể nhìn tiểu hỏa long, mà ta lại không nhìn thấy tiểu hồ ly giống như người!”

Nói tới đây, Ngao Kiệt giống như nhớ tới cái gì, một phen giữ chặt Thập Bát cùng chính mình mặt đối mặt, còn thật sự nói:

“Thập Bát! Chúng ta tái.....”

Nói tới đây, Ngao Kiệt đột nhiên nuốt thanh, trừng mắt nhìn nơi nào đó, Thập Bát cảm thấy thực nghi hoặc, lôi kéo cánh tay Ngao Kiệt:

“Ngao Kiệt, người làm sao vậy? Người nói chúng ta tái cái gì?”

“Chúng ta.....”

“A! Tuyệt rồi!!”

Bên cạnh, Thập Tứ giơ hai râu mút quả chạy tới, nhìn trời vui mừng kêu to lên.

Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát ngửa đầu nhìn trời.

Bầu trời xanh đen, tuyết trắng phiêu phiêu hạ, nhẹ nhàng phi vũ trong thiên địa, được đèn trên tường chiếu lên, thập phần xinh đẹp.

Một mảnh bông tuyết không tiếng động dừng trên mi Thập Bát, Ngao Kiệt nhìn thấy, nhẹ nhàng dùng môi đem phiến tuyết kia hút vào miệng, nhếch môi nở nụ cười:

“Hảo lạnh.”

Nắm chặt tay Thập Bát, Ngao Kiệt môi mang theo độ ấm chà xát vành tai Thập Bát, thấp giọng gọi:

“Thập Bát.....”

Mắt Thập Bát nhìn Ngao Kiệt, từ ánh đèn dường như phát ra quang mang, Ngao Kiệt mở miệng, lưỡi trong lòng đến bên miệng rồi cục biến thành:

“Chúng ta đi mua mút quả đi!”

Chương 71: Phiên Ngoại 21

Buổi tối thời điểm ngủ, xuất hiện vấn đề!

Vốn Ngao Kiệt đã muốn không quá chán ghét tiểu hỏa long, tiểu hỏa long đối Ngao Kiệt tâm lý bóng ma cùng tâm lý đề phòng cũng đã muốn tiêu thất, nhưng ngay tại buổi tối sắp sửa ngủ, ba vị này lại xuất hiện mâu thuẫn xung đột.....

Mâu thuẫn xung đột bắt đầu từ một câu của lão long quân.

Đêm nay sau khi ngắm hoa đăng trở về, mọi người đều rất mệt, đều chuẩn bị tắm rửa ngủ, Ngao Kiệt đi theo Thập Bát nằm úp nằm sấp, đang định về phòng nghỉ ngơi, lão long quân vuốt râu mở miệng nói:

“Kiệt Nhi a, bắt đầu từ đêm nay, trước đừng ngủ cùng phòng với Thập Bát!”

Ngao Kiệt quay đầu, trừng lão long quân, tròn mắt đều muốn lọt ra, nói:

“Người nói cái gì???”

Hỏa long đối với Long tộc là giống quý hiếm, bởi vì Long tộc chường thủy, thủy mang âm, trong Long tộc đại bộ phận đều là chi long có kỹ năng bơi lội, mà hỏa long giống Tiểu Thất, kia thật đúng là mấy ngàn năm mới có thể xuất hiện một cái.

Hỏa mang dương, Ngao Kiệt là thân thể nguyên dương, hiện tại sinh hai tiểu hỏa long, cũng đều là thân thể nguyên dương, tam dương tề tụ, lão long

quân sợ nếu ở cùng một phòng, Thập Bát sẽ chịu không nổi dương khí. Cho nên mới nói với Ngao Kiệt. Tạm thời trước đừng cùng phòng với Thập Bát!

Ngao Kiệt thực phần nộ:

“Không phải nói tam dương khai thái sao! Rõ ràng là rất hảo! Như thế nào sẽ đối Thập Bát bất lợi!”

Tiểu Ngũ tiến lên ôm bả vai Ngao Kiệt thở dài nói:

“Tiểu Thất, người thực sự có học vấn! Còn biết tam dương khai thái? Bất quá người ta khai thái là khai thái ~ các người tam dương ở cùng nhau là quá nóng, dễ dàng làm cho Thập Bát thượng hoá a ~!”

“Nhưng là, nhưng là buổi tối Thập Bát đều phải do ta làm ấm thân mình cho y.....”

Ngao Kiệt còn không hết hy vọng.

“Không có việc gì, hiện tại cho dù không có người, Thập Bát cũng có hai cái tiểu hỏa lô a ~ không sợ lạnh ~”

“Vì cái gì không cho hai xú tiểu tử kia chính mình ngủ!?”

Lão long quân đi lên liền cho Ngao Kiệt một cái cốc đầu:

“Làm sao cho đứa nhỏ như vậy một mình ngủ! Có người làm cha như người sao!”

“Nhưng, nhưng là.....”

“Đừng nhưng nhị gì hết..... Người ta Thập Bát đều đồng ý người còn chít chít méo méo cái gì?”

“Thập, Thập Bát!!” T^T

“Ngao Kiệt..... Ngoan.....”

Ô ô ô ô ô..... Hồ gia đại trạch tiền viện nhà chính thiên đại sảnh,
Ngao Kiệt buồn bực căn góc chẵn.

“Đây là vì cái quái gì a??”

Rõ ràng hẳn là chính mình ôm Thập Bát, thư thư phục phục nằm ở trên
giường lớn ấm áp, hiện tại lại biến thành hai xú tiểu tử kia cùng Thập Bát ở
một chỗ..... Ô..... Ta đã nói, ta không thích bọn nó!! T^T

Mà cũng phải nói, nhà Thập Bát có đình viện lớn như vậy, khách phòng
nhiều như vậy, vì sao cố tình an bài Ngao Kiệt đến tiền viện nhà chính mà
trụ?

Đây là do Ngao Ly đề nghị..... Nói, nếu bố trí gần quá, sợ Ngao Kiệt
nửa đêm lại vụng trộm đi đến phòng Thập Bát, cách xa như vậy, an
toàn.....

Lô hỏa cháy bập bùng, đem toàn bộ trong phòng làm cho ấm áp dễ chịu.

Nhất đại gia tử tay cầm các loại thức cái ăn ngồi ở lô hỏa, chúng tinh
phủng nguyệt vây quanh hai hỏa long bảo bảo, đều cùng gọi:

“Bánh Trôi ~~ Hoa Đăng ~~ đến đến, lại đây ăn ~”

Hai bảo bảo liên tục chuyển động chân nhỏ chạy qua chạy lại, một hồi
bổ nhào lên đùi Hồng Ngọc ăn nho, một hồi bổ nhào vào trong lòng lão
long quân ăn một khối bánh ngọt, cái miệng nhỏ nhắn hé ra hợp lại, giống
như hoa nhỏ mới nở, đem mọi người xem đến vui vẻ.

Chỉ cảm thấy bảo bảo vô luận làm ra bộ dáng gì đều cực kì đáng yêu.

“Đến đến đến, bảo bảo há mồm ~~~”

Ngao Ly đem một mảnh cánh hoa mật kết phóng tới miệng Ngao Nguyên, Hồ Tiêu.

“Ăn được không? Ngọt không?”

“Ăn ~! Ngọt ~~”

Tiểu bảo bảo gật gật đầu nhỏ.

“Ăn ~~ kia, hôn Ngũ bá bá một chút ~!”

Ngao Ly bộ dáng thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, lại làm cho bảo bảo kêu chính mình bá bá, tình huống này thật sự muốn có bao nhiêu kì quái liền có bấy nhiêu kì quái, nhưng hai tiểu tử kia vẫn là dùng tay nhỏ bé đỡ lấy mặt Ngao Ly, mỗi đứa một bên hôn lên.

Hôn lên mặt Ngao Ly, để lại dấu nước miếng, đem người khác hâm mộ đến một bên kêu to:

“Ngũ ca (Tiểu Ngũ) hảo hảo hoạt! Chúng ta cũng muốn bảo bảo hôn nhẹ ~~”

Một bên đem mặt đưa qua.

Ngao Kiệt tựa vào trên khung cửa, liếc mắt nhìn trong phòng ấm áp cùng nhau vây quanh lô hỏa, mọi người vô cùng náo nhiệt vây quanh bảo bảo nói đùa, hấn ngẩng đầu lên, nhìn trời cao, vẻ mặt cô đơn, thở dài một hơi.

Hôm nay trời đầy mây, tuy rằng không có tuyết rơi, nhưng bầu trời vẫn một mảnh xanh đen, không sao cũng không trăng, Ngao Kiệt nhìn trời như vậy, hé miệng, thì thào ra một câu:

“Thoạt nhìn trời cao..... Hảo tịch mịch a.....”

Lời này bị Hồ Thập Nhị cầm mút quả mới từ bên ngoài chạy vào nghe được, quay đầu nhìn Ngao Kiệt vẻ mặt kinh ngạc:

“Thất long quân, người nói gì?”

Ngao Kiệt nửa chết nửa sống dựa vào trên khung cửa, nghe được Thập Nhị hỏi, ngay cả con mắt cũng không động một chút, căn bản không quan tâm nàng.

Thập Nhị cau mày cao thấp đánh giá Ngao Kiệt vài lần, đang muốn nói chuyện, lại bị tiếng kêu của Thập Tứ đánh gãy.

“Thập Nhị! Mút quả đã mua về chưa? Mau mau! Bảo bảo chờ ăn ~!”

“Ai, đến đây đến đây!”

Nhắc tới bảo bảo, Thập Nhị lập tức đem Ngao Kiệt ném tới sau đầu, giơ mút quả chạy vào.

Bảo bảo ăn cái gì cũng giống Thập Bát, không kiêng ăn, cái gì cũng đều ăn, nhưng lại thích ngọt cực kì, nửa tháng trước đi ngắm hoa dãng, khi Thập Nhị mua mút quả cho ăn, liền thích ngay, mỗi ngày đều phải ăn một xâu, vừa rồi Thập Nhị là chạy đi ra ngoài mua. Mua hai xâu trở về, bảo bảo vừa thấy liền giơ tay bé nhỏ lên, mỗi người cầm một xâu ăn đến vui vẻ.

Thập Nhị hớn hử nhìn bảo bảo ăn, đột nhiên cảm thấy có người nắm tay áo mình, nhìn lại là Thập Bát.

“Thập Bát, chuyện gì?”

Thập Bát kéo Thập Nhị đến bên cạnh nhỏ giọng hỏi:

“Thập Nhị tỷ, vừa mới..... Người cùng Ngao Kiệt nói gì đó?”

“Vừa rồi.....”

Hồ Thập Nhị nhíu mày nói:

“Ngao Kiệt hẳn giống như nói bầu trời hảo tịch tịch cái gì đó..... Thất long quân hẳn như thế nào đột nhiên có khí chất thi nhân? Hẳn lời này có ý tứ gì a?”

“.....”

Nghe Thập Nhị trả lời xong, Hồ Thập Bát không nói gì, nhìn bóng dáng Ngao Kiệt, ở trong lòng thở dài.

Cái gì trời cao tịch tịch chứ..... Rõ ràng là người chính mình tịch tịch được không!

Ngao Kiệt cùng Thập Bát phân phòng ngủ đã được nửa tháng, nửa tháng này trạng thái tinh thần Ngao Kiệt chia thành ba giai đoạn:

Giai đoạn thứ nhất, chính là phân phòng ngủ được ba ngày, Ngao Kiệt long tính bùng nổ xem ai không thuận mắt liền phun hỏa, sau đó đến bên người Thập bát cạo xát oán giận một hồi.

Giai đoạn thứ hai, khi phân phòng ngủ được bảy, tám ngày, Ngao Kiệt dần dần thu cơn tức, không hề nổi giận, nhìn thấy Thập Bát cũng không đi đến cạo xát, luôn dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Thập Bát, vẻ mặt tựa như cầu cầu bị vứt bỏ, rất là ai oán.

Giai đoạn thứ ba..... Cũng chính là hiện tại. Ngao Kiệt bắt đầu ngăn người, với ai cũng không nói, có đôi khi nhìn thấy Thập Bát cùng bảo bảo, ánh mắt nhìn chăm chăm a nhìn chăm chăm, làm Thập Bát nghĩ đến hẳn sẽ bộc phát tính tình, nhưng Ngao Kiệt lại lập tức lắc lắc đầu, đi đến địa phương khác.

Ngao Kiệt hiện tại làm chuyện gì cũng không hợp quần, thường xuyên lấy mông hướng về phía sau lưng mọi người, bộ dáng này ở trong mắt người khác thì không có cảm giác gì, nhưng vì Ngao Kiệt trước kia chính là nổi tiếng thối tính tình, hẳn hiện tại làm loại hành động này, xem ở trong mắt long quân thật sự là bị dọa.

Quá bất thường.

Hồng Ngọc bọn họ cũng chỉ nghĩ là do Ngao Kiệt ăn dấm chua của bảo bảo, nghĩ để hẳn vài ngày thì tốt rồi, ai cũng không để trong lòng.

Chỉ có Thập Bát có chút chịu không nổi. Vẫn tâm thần không yên, ôm bảo bảo cũng dậy không nổi tinh thần, vài lần muốn đi tìm Ngao Kiệt nói chuyện, lại bị người bên ngoài ngắt lời trì hoãn, vừa nhắc đầu thì Ngao Kiệt không biết chạy đến địa phương nào.

Rõ ràng sinh hoạt trong cùng một nhà, Thập Bát cùng Ngao Kiệt hai người thế nhưng đã suốt bốn ngày cũng không nói cái gì quá một câu.

Chương 72: Phiên Ngoại 22

“Ngao Kiệt.”

Thập Bát đứng sau lưng Ngao Kiệt nhẹ nhàng gọi một tiếng, rõ ràng nhìn thấy Ngao Kiệt tựa trên cửa sổ vốn bả vai đang thả lỏng lại lập tức cứng ngắc lên.

Ngao Kiệt không có quay đầu, như trước nhìn trời, Thập Bát thờ dài, lại đi lên trước từng bước, vồ vồ Ngao Kiệt:

“Ngao Kiệt.”

“Làm, làm chi?”

Ngao Kiệt rất nhanh liếc mắt nhìn Hồ Thập Bát một cái, lại lập tức cứng ngắc như trước tựa đầu quay sang một bên.

“Ta có chút nóng, người theo giúp ta đi ra ngoài một chút được không?”

Ngao Kiệt hướng trong phòng nhìn, mọi người đang căng lỗ tai nghe hai người nói chuyện bỗng thấy ánh mắt Ngao Kiệt, lập tức quay đầu đi ha ha nói, bắt đầu giả bộ bận rộn:

“A, này ăn ngon ~~”

“Ân ân, người lại ném thử này.....”

“Bảo bảo.....”

Ngao Kiệt thanh âm rầu rĩ:

“Người không cần chiếu cố bảo bảo sao?”

Thập Bát khẽ cười nói:

“Không có việc gì..... Bảo bảo có rất nhiều người chiếu cố, chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

=====

Ngao Kiệt cuối cùng vẫn là đi theo Thập Bát ra ngoài, đứng ở trong viện.

Thập Bát giơ lên song chưởng duỗi thắt lưng một cái, cười nói:

“A, thật thoải mái, đã lâu không vươn vai như vậy ~”

Ngao Kiệt yên lặng đứng ở một bên, cũng không nói gì, nghe Thập Bát nói xong, liền nhắc chân hướng ngoài cửa lớn đi đến.

Ngao Kiệt thực rõ ràng là cùng Thập Bát bực bội, nhưng bực bội thành như vậy cũng là lần đầu trong suốt trăm năm qua.

Trước kia, Ngao Kiệt cùng Thập Bát giận dỗi, hơn phân nửa đều là chính hắn chịu thua trước, quần quít lấy Thập Bát hết cọ đến làm nũng, nhưng lần này không giống như mấy lần trước, người hỏi hắn, hắn ân a a cũng trả lời, nhưng hắn nhìn cũng không nhìn Thập Bát một cái, nhưng lại thực rõ ràng là cố ý trốn tránh Thập Bát!

Lúc ban đầu Thập Bát nghĩ Ngao Kiệt đang ăn dấm chua của bảo bảo, nhưng cẩn thận ngẫm lại giống như không phải như thế, ánh mắt Ngao Kiệt nhìn chính mình thập phần ai oán giống như muốn nói với mình cái gì đó, nhưng mỗi lần Thập

Bát đi qua, Ngao Kiệt lại lập tức né tránh.

Ngao Kiệt tính tình thực thẳng, tối không am hiểu giấu tâm sự của mình, hiện tại đột nhiên ấp a ấp úng thần thần bí bí, khiến cho Thập Bát cũng có chút hoảng thần, sờ không tới ý nghĩ.

Thập Bát cảm thấy trong lòng có chút áy náy, bởi vì gần nhất chính mình vội vàng chiếu cố bảo bảo, xác thực có chút vắng vẻ Ngao Kiệt, vì thế liền suy nghĩ vài cái đề tài mà Ngao Kiệt cảm thấy hứng thú, đùa cho Ngao Kiệt vui vẻ, muốn cho Ngao Kiệt cùng chính mình nói chuyện, hỏi một chút gần đây vì cái gì luôn trốn tránh chính mình, kết quả Ngao Kiệt là do không yên lòng hay là đang suy nghĩ cái gì, căn bản không đáp lại Thập Bát, chỉ lo trước cúi đầu đi phía trước.

Thập Bát cũng có chút bực mình, tính tình quật cường cũng nổi lên, tâm nói, người không phải không để ý tới ta sao? Ta cũng không để ý người! Ta trước đó vài ngày xác thực vắng vẻ người là ta không đúng, nhưng không phải là vì chiếu cố bảo bảo sao? Hơn nữa sau vài ngày ta tìm người, muốn nói chuyện với người, người căn bản cũng không cho ta cơ hội a! Nhoáng một cái không thấy thân ảnh đâu! Cùng người trong nhà bực bội có ý tứ sao!

Trong lòng sinh khí, Thập Bát cũng không giống như vừa rồi theo sát cước bộ Ngao Kiệt hống hãn, Thập Bát ngậm miệng, yên lặng đi theo Ngao Kiệt.

Hai người ai cũng không mở miệng, cũng không biết muốn đi địa phương nào, trầm mặc đi về phía trước. Vòng vo một hồi đột nhiên trước mắt sáng ngời, thanh âm dần ồn ào, người cũng trở nên hơn đông lên, nguyên lai đã đến chợ đêm yêu giới.

Tuy rằng đã qua tết âm lịch, nhưng chợ đêm yêu giới vẫn náo nhiệt, người đi dạo phố, tiểu hàng rong vẫn cứ nhiều.

Bên tai là thanh âm hỗn tạp, bên cạnh là người đến người đi, Thập Bát giương mắt nhìn bóng dáng cô đơn của Ngao Kiệt ở phía trước, trong lòng hờn dỗi lập tức tiêu tán, chỉ cảm thấy người kia đáng yêu đáng thương làm sao, cúi đầu ngẫm

lại, chính mình cùng Ngao Kiệt ở một chỗ cũng đã trăm năm, Ngao Kiệt kia có tính tình không được tự nhiên cũng không phải ngày đầu tiên y biết, hăn ghen cũng là vì thích mình.....

Người đáng yêu như thế, chính mình vì sao phải cùng hăn dỗi? Nghĩ đến đây, Thập Bát trong lòng không khỏi ấm áp, bước nhanh vài bước, đuổi theo Ngao Kiệt, thân thủ kéo tay áo Ngao Kiệt lại:

“Ngao Kiệt..... Là ta không.....”

“Ai nha! Này không phải Thập Bát cùng Thất long quân sao? Các người cũng đi dạo chợ đêm a?!”

“Hai bảo bối của các người không mang theo sao?”

Bên cạnh cũng có vài thanh âm vang lên, đánh gãy lời Thập Bát, Thập Bát nhìn lại, nguyên lai là vài cái bằng hữu từ nhỏ đã cùng mình đánh nhau mà lớn lên.

Thập Bát cùng Ngao Kiệt một đường đi tới, thiệt nhiều người nhận thức hai người bọn họ, vốn Thập Bát muốn đi lên gọi hăn, nhưng vừa thấy Ngao Kiệt kia trương ra cái mặt thối thối, liền đánh mất ý niệm này trong đầu, chỉ ở bên cạnh vụng trộm nhìn, vài cái bằng hữu của Thập Bát là từ mặt sau đi tới, không thấy mặt Ngao Kiệt, liền không sợ chết lớn tiếng la lên, Ngao Kiệt mí mắt cũng chưa nâng tiếp tục đi phía trước, tay áo trượt qua người Thập Bát.

Trong lòng để ý Ngao Kiệt trước, Thập Bát cùng vài cái bằng hữu kia tùy tiện ứng đối hai câu, liền trở lại tìm Ngao Kiệt, phía sau gió nhẹ phất

qua, người đến người đi, không còn bóng dáng Ngao Kiệt.

Thập Bát trong lòng có chút lo lắng, một bên cảm thụ hơi thở Ngao Kiệt một bên vội vàng tìm kiếm, rốt cục ở trước một tiểu sạp, thấy được Ngao Kiệt.

Ngao Kiệt đứng trước sạp ngăn người, Hồ Thập Bát chạy tới, theo ánh mắt Ngao Kiệt thấy mấy thứ gì đó trên sạp, không khỏi khẽ cười lên, nguyên lai bán là mít quả.

Duyên phận chính mình cùng Ngao Kiệt, coi như là bắt đầu từ một xâu mít quả a, Thập Bát mua một xâu, đưa tới trước mặt Ngao Kiệt, Ngao Kiệt hạ mắt nhìn mít quả kia, tay hơi giật giật, rõ ràng là muốn cầm, lại đột nhiên vung tay áo, xoay người hóa quang mà đi!

Hồ Thập Bát nhanh tay lẹ mắt nắm cánh tay Ngao Kiệt vội la lên:

“Ngao Kiệt! Người đi đâu?”

Cho dù Hồ Thập Bát hỏi, Ngao Kiệt vẫn là không trả lời, bỏ tay Hồ Thập Bát ra lại muốn đi, Thập Bát tức giận trong lòng, nắm chặt cánh tay Ngao Kiệt cả giận nói:

“Ngao Kiệt! Mấy ngày nay là ta không đúng, nhưng là ta đã hướng người nói xin lỗi, người vì sao vẫn không cùng ta nói chuyện. Tại sao trốn tránh ta? Chẳng lẽ là ta còn sai ở đâu nữa? Nếu có, người nói ra a!”

Ngao Kiệt tránh nửa ngày không tránh khỏi, quay đầu đối Thập Bát quát:

“Người buông tay!”

“Buông tay?”

Hồ Thập Bát mị mị mắt, lạnh nhạt nói:

“Lấy bản lĩnh của người, muốn ta buông tay còn không dễ dàng? Người đại khái một chưởng đem ta đánh bay, rồi bỏ đi, nhưng bảo Hồ Thập Bát ta buông tay cũng không dễ dàng!”

Ngao Kiệt chỉ cảm thấy chỗ bị Hồ Thập Bát cầm giống như bị thiêu cháy, phi thường nóng bỏng, giống như muốn cháy sạch chính mình, trong lòng nôn nóng vạn phần, chà chà chân, lại muốn phi thẳng, lại bị Hồ Thập Bát một phen nắm lại, dùng sức quá mạnh, hai người nhất tề ngã xuống đất, lăn thành một đoàn, tất cả đều không buồn hé răng, trong tay cũng không nhàn rồi, bắt đầu đánh nhau.

Này, đây là..... Phu phu cãi nhau? Hồ Thập Bát thế nhưng cùng long quân đánh nhau..... Không thể nào..... Yêu thị thượng chúng đều há to miệng không thể tin được hai mắt của mình, nhìn Thập Bát cùng Ngao Kiệt hai người trên mặt đất, bằng hữu Hồ Thập Bát chớp chớp mắt, đột nhiên phản ứng lại, hét lớn:

“Thập Bát! Người kiên trì trụ! Ta đi tìm viện binh!”

Nói xong xoay người bỏ chạy.

Cứu binh mà bằng hữu Thập Bát nói, đương nhiên là lão nương vô địch Hồ Hồng Ngọc! Hồng Ngọc, lão long quân cùng mọi người đang ở trong nhà nhàn thoai việc nhà, phịch một tiếng đại môn bị đẩy ra, vọt vào một người thở phì phì nói:

“Không tốt không tốt! Thập Bát cùng Thất long quân ở trên đường đánh nhau!”

Cái gì?! Mọi người nhìn nhau, Tiểu Thất cùng Thập Bát đánh nhau? Ngao Ly lâm bẫm nói:

“Trời có mưa hồng

Mọi người đuổi tới chợ, vừa thấy Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát hai người còn nằm ở trên đất, lẫn một thân tuyết dính đầy nước bùn, làm sao còn có bộ dáng thần tiên tinh quái, rõ ràng giống như du côn hỗn tử nhân gian đánh nhau! Lão long quân tức giận đến râu đều đứng lên, hét lớn một tiếng:

“Đều dừng tay cho ta!”

Tay hai người cùng lúc tương khởi, một cái hướng trái một cái hướng phải, ai cũng không nhường ai. Ngao Ly chuyển động hai mắt, một hồi nhìn Thập Bát một hồi nhìn Ngao Kiệt, miệng khuyên trước:

“Ai nha, như thế nào đánh nhau? Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ thôi ~”

Thập Bát trong lòng giận dữ, y thật ra muốn hảo hảo nói chuyện, nhưng là Ngao Kiệt căn bản không muốn cùng chính mình nói a!

Lão long quân tức giận đến run run người, chỉ vào Ngao Kiệt mắng:

“Không cần hỏi! Nhất định là người sai! Người lại như thế nào nhạ Thập Bát sinh khí?!”

Lão long quân nói cái gì đó Ngao Kiệt căn bản không nghe, Ngao Kiệt vụng trộm dùng mắt liếc Thập Bát một cái, thấy Thập Bát lắc lắc đầu cũng không nhìn chính mình, trong lòng bắt đầu vũ phát bi thương, chỉ cảm thấy nhật nguyệt vô quang long sinh không có hi vọng, bên tai Lão Long quân giáo huấn, Ngao Ly lại ở bên người chính mình giống như ruồi bọ nhiều tới nhiều lui hỏi, chuyện gì xảy ra? Bởi vì gì a? Tâm phiền ý loạn, Ngao Kiệt phóng hai cái hỏa cầu:

“Không cần các người quản!”

“Á – Tiểu Thất, người như thế nào không nhìn được người tốt tâm a!”

“Người này bất hiếu tử!!”

“A phụ quân, người bình tĩnh!! Hiện tại đấu võ yêu giới sẽ bị hủy diệt a!!”

Phía sau là các long quân đang khuyên lão long quân nguôi giận.

Hai bảo bảo cũng bị bế ra, chớp ánh mắt nhìn quần áo tóc mai hỗn độn của phụ thân cùng phụ quân, cắn ngón tay nhìn nhau, đều thực thông minh không dám lên tiếng.

Chung quanh vây quanh không ít người, đều khe khẽ nói nhỏ, mặt Thập Bát xanh mét, một phen kéo Ngao Kiệt, một đường nghiêng ngả lão đảo trở về nhà, một tay đẩy mạnh Ngao Kiệt vào nhà chính, quay đầu đối mọi người phía sau nói:

“Chúng ta không có việc gì, các người không cần lo lắng.”

Nói xong vào phòng, âm một cái đóng cửa lại.

Mọi người đứng bên ngoài bị một chuỗi hành động này của Thập Bát biến thành sững sốt.

Thập Bát..... Thoạt nhìn ôn hòa Khi sinh khí, giống như, thật dọa người.....

Hồng Ngọc trừng mắt:

“Kia đương nhiên, ta sớm nói qua, Thập Bát nhà của ta sao có thể đơn giản để người khi dễ ~!”

=====

Trong phòng thực tối, cũng thực im lặng.

Thập Bát xoay người, sửa sang lại vạt áo một chút, ngẩng đầu đối diện Ngao Kiệt ngơ ngác đứng ở trong bóng đêm nói:

“Nói đi, vì cái gì mấy ngày nay luôn trốn tránh ta?”

Chương 73: Phiên Ngoại 23

Trong bóng đêm truyền thanh âm xèo xèo cạc cạc, nửa ngày mới nghe được Ngao Kiệt buồn thanh nói:

“..... Dù sao ta hiện tại không có tác dụng gì!”

Nghe xong Ngao Kiệt trả lời, Thập Bát hoàn toàn không hiểu hẳn nói gì, trên đầu đầy dấu chấm hỏi:

“Cái gì mà người hiện tại không có tác dụng gì?”

“Trước kia ta có thể cho người dương khí a!”

Ngao Kiệt bị thúc mở miệng, thanh âm vừa ủy khuất vừa đáng thương còn lộ ra một tia buồn bực:

“Hiện tại hai bảo bảo đều là hỏa long, lại mỗi ngày đi theo bên cạnh người..... Có bọn họ người dương nhiên không cần ta độ dương khí cho người! Ta lại thường xuyên chọc người sinh khí..... Bộ dạng cũng không có đáng yêu như bảo bảo.....” [tác giả: Tiểu Thất, người rất cục thừa nhận chính mình không đáng yêu! Bị đá.]

“..... Người mấy ngày nay trốn tránh ta vì cái này?”

Hồ Thập Bát nhìn Ngao Kiệt, không biết mình nên trưng ra cái biểu tình gì cho phải.

“Đúng vậy!”

Trong đầu cứ bị ý nghĩ mình không có hữu dụng gì với Thập Bát giày vò, mà Thập Bát mỗi ngày cứ ở trước mặt chính mình lúc ẩn lúc hiện, hăn lại chỉ có thể nhìn, Ngao Kiệt thống khổ đến tột đỉnh, chỉ có thể cưỡng bức chính mình không nhìn tới Thập Bát, nghĩ mắt không thấy tâm sẽ bình tĩnh trở lại đi?

Nhìn Ngao Kiệt trừu trừu hé ra bộ dáng khổ qua, Thập Bát không khỏi cười khê, bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, thời điểm hai người lần đầu tiên phát sinh quan hệ, là lúc Thập Bát khuyết thiếu dương khí đánh mất thần trí, lúc đó Ngũ long quân nói cho Ngao Kiệt biết, loại hành vi này của người chính là độ dương khí cho Thập Bát, có thể cứu hăn! Bởi vì Thập Bát là hắc hồ cực âm, mỗi ngày cùng y gốc một chỗ cũng có thể độ dương khí, nhưng không thể trực tiếp đưa dương khí vào người Thập Bát!

Sau Thập Bát mang thai, bởi vì dựng dục hồn nguyên nên mỗi ngày cần dương khí..... Cho nên Ngao Kiệt người xem giá trị tồn tại của mình, coi thành một cái bình dương khí cỡ lớn sao?

Thập Bát gãi đầu, cảm thấy muốn cho Ngao Kiệt biết ‘Chúng ta làm cái loại sự tình này không đơn giản chỉ là độ dương khí đơn giản như vậy, chủ yếu là bởi vì yêu’ nhưng hàm nghĩa này rất khó lí giải.....

“Kia..... Người không nhìn ta, tâm của người bình tĩnh trở lại sao?”

“Không có T^T chẳng những không yên tĩnh..... Ngược lại có cảm giác vắng vẻ..... Càng khó chịu.....”

Nghe được trả lời, Thập Bát cúi đầu, hai vai run run trước không nói lời nào, Ngao Kiệt khẩn trương lại gần, lại bị Thập Bát một phen ôm chặt lấy.

“Ngao Kiệt..... Người như thế nào lại đáng yêu như vậy.....”

Nhắm mắt lại, Thập Bát cảm thấy trái tim chính mình đều tràn ngập nam nhân tên Ngao Kiệt này, tình yêu..... Làm cho người ta ngọt ngào đến

nghiện.

Thập Bát thân thủ vuốt ve khoe miệng hồng hồng của Ngao Kiệt do lúc nãy đánh nhau mà bị bầm, nhẹ giọng nói:

“Ngao Kiệt, ta với người cùng một chỗ, cũng không phải chỉ vì dương khí của người, hai bảo bảo đều là bảo bối độc nhất vô nhị của ta và người, mà người..... Cũng là trượng phu độc nhất vô nhị của ta.....”

“Nếu về sau người lại giống như vậy không để ý tới ta, không nhìn ta, ta sẽ còn cãi nhau với người!”

Nghe được Thập Bát nói như vậy, Ngao Kiệt lộ ra biểu tình vừa mừng vừa sợ, dùng sức ôm chặt lấy Thập Bát.

Hai người vừa mới đánh nhau ầm ĩ, trên mặt còn vài dấu bầm tím tím, nay lại ở trong phòng tối đen như mực ôm nhau đến khăng khít, tuy đã là nửa đêm nhưng trong lòng hai người đều ấm áp, cứ như mặt trời rực rỡ chiếu rọi đôi chim nhỏ đang quấn quýt.

Đứng như vậy một hồi, Thập Bát tình thương của cha đột nhiên ngãng đầu, nhớ tới chuyện đứng đắn, vỗ vỗ sau lưng Ngao Kiệt nói:

“Đúng rồi, Nguyên Nhi cùng Tiêu Nhi qua vài ngày sẽ bị đưa đến thiên trì, người làm phụ quân chẳng lẽ không hảo hảo yêu thương bọn nó một chút trước khi bọn nó đi sao?”

“A?”

Ngao Kiệt ngăn người hỏi:

“Bọn họ đi thiên trì? Đi chỗ đó để làm chi?”

“..... Phụ quân nói hỏa long từ khi ra đời, trên người có nghiệp hỏa, phải đến thiên trì tu luyện trăm năm, đánh tan lệ khí trên người, bằng không

sẽ dễ dàng nhập ma, người lúc trước cũng là ở thiên trì tu luyện năm trăm năm mới trở lại Long tộc không phải sao?”

“.....”

Thập Bát sờ đầu Ngao Kiệt:

“Những lời này là mười lăm tháng giêng ngày đó, người dỗi nên một mình ở nhà chính, phụ quân nói với ta, ta nghĩ người đều biết.”

Ngao Kiệt cười đến khô cạn:

“..... Người không nói, ta đã quên.....”

Năm trăm năm a..... Thời gian đó, Ngao Kiệt nhỏ như vậy, một mình như thế nào vượt qua?

Thập Bát ôm đầu Ngao Kiệt, hôn hôn:

“Bảo bảo hai người, còn có bạn..... Người lúc ấy, có phải hay không thực tịch mịch?”

Ngao Kiệt nhắm mắt lại, tựa vào trong lòng Thập Bát, cảm thụ được thân thể Thập Bát truyền đến độ ấm, trước khi gặp được người, ta đã làm những gì cũng không nhớ? Ta cũng không biết thời gian trôi qua..... Không biết cái gì là vui mừng, cái gì là đau lòng, không biết trên thế giới sẽ có dấm chua, ngọt ngào, đắng cay..... Cho dù là tịch mịch, cũng là mấy ngày nay mới cảm nhận được.....

Ngao Kiệt mở mắt:

“Thập Bát, nếu không có người..... Thế giới này..... Là cỡ nào không thú vị a.....”

Thập Bát trong bóng đêm nhìn ánh mắt Ngao Kiệt hàm chứa thủy quang, tay sờ soạng xuống dưới, Thập Bát cúi đầu, thanh âm mang theo điểm khàn khàn:

“Ngao Kiệt..... Ta muốn.....”

Trong phòng thực tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau, còn có hô hấp.

Ngao Kiệt ánh mắt rất sáng, đôi mắt kim sắc, mang theo quang mang gắt gao nhìn chăm chú vào Thập Bát.

Ngao Kiệt hô hấp có chút dồn dập, hô hấp dồn dập kia đồng thời phun trên mặt Thập Bát, xúc cảm ướt át lạnh lùng, xúc cảm dừng ở khoe môi Thập Bát, đầu lưỡi linh động mang theo hơi thở Ngao Kiệt, chui vào trong miệng Thập Bát.

Ngao Kiệt đem Thập Bát đến bên giường, Thập Bát thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Ngoài phòng mọi người đang nghe lén đột nhiên đều có chút không được tự nhiên, Ngao Ly gãi đầu, nói, tan đi tan đi, trời lạnh..... Chúng ta đều đứng ở trong viện để làm chi?

Lão long quân tay ôm hai hỏa long bảo bảo thân thiết nói:

“Tôn nhi ngoan, đêm nay cùng gia gia trụ được không a?”

Hỏa long bảo bảo nháy mắt to nhìn cửa nhà chính một hồi, chu cái miệng nhỏ nhắn, rốt cục gật gật đầu.

=====

“Ngao Kiệt, chúng ta lại sinh đứa nhỏ đi.....”

Ghé vào trên người Ngao Kiệt, nửa khép mắt, hơi thở hào hển, Thập Bát nhỏ giọng nói.

Ngao Kiệt nghe Thập Bát nói như vậy nhân tình sáng lên, hẳn cũng muốn cho Thập Bát lại sinh tiểu hồ ly cho mình, nhưng nghĩ đến khi Thập Bát sinh đứa nhỏ, lại có chút đau lòng Thập Bát, cho nên liền đem ý niệm này trong đầu áp chế đi, hiện tại nghe Thập Bát chủ động nhắc tới, Ngao Kiệt không khỏi cười ra bên ngoài:

“Thật sự? Hào!”

Thập Bát dùng cái trán cọ thái dương Ngao Kiệt, đột nhiên lại nói:

“Hay là thôi đi, nếu lại sinh một bảo bảo, người lại mỗi ngày theo ta bực bội, mỗi ngày miên man suy nghĩ ăn dấm chua bảo bảo, ta chịu không nổi.”

“Không có!”

Ngao Kiệt gấp đến độ ôm lấy Thập Bát xoay một đoàn:

“Lần này tuyệt đối sẽ không!”

Ngao Kiệt nhìn Thập Bát ánh mắt sáng long lanh:

“Thập Bát người thật sự muốn sinh đứa nhỏ cho ta? Thật tốt quá! Ta muốn tiểu hồ ly a!”

Thập Bát ghé vào ngực Ngao Kiệt, khẽ cười nói:

“Nếu vẫn là tiểu hỏa long, làm sao bây giờ?”

Ngao Kiệt đang vui đột nhiên tạm dừng, tưởng tượng lại có một tiểu hỏa long vây quanh Thập Bát, suy nghĩ kỹ rồi cục nói:

“..... Không có việc gì! Dù sao nếu là tiểu hỏa long, sinh ra quá một tháng về sau cũng sẽ bị đưa đi thiên trì ngục trước!”

Thập Bát ghé vào trước ngực Ngao Kiệt cười không ngừng, Ngao Kiệt bất mãn nói:

“Có cái gì buồn cười? Người nói cho ta biết!”

Thập Bát lắc lắc đầu, trông cậy vào đại hỏa long Ngao Kiệt kiếp này có bộ dáng phụ thân, là không được rồi.

Thời gian hạnh phúc luôn qua nhanh như vậy, nửa tháng nháy mắt liền đi qua, đến ngày bảo bảo đi thiên trì.

Thiên Sơn vốn là nơi cực âm, nước thiên trì lại cực kỳ âm hàn, lấy thể chất Thập Bát không thể đi lên đỉnh núi, chỉ có thể tiến đến dưới chân Thiên Sơn, nhìn hai bảo bảo, Thập Bát trong lòng từng đợt khó chịu, vừa mới sinh ra một tháng, đã đi.

Ở bên mình ngây người một tháng, lại ở năm trăm năm sau mới gặp lại, Hồ Thập Bát cái mũi có chút lên men, muốn nói cái gì đó, thiên ngôn vạn ngữ ở trong cổ họng nhưng không nên lời, sờ đầu hai bảo bảo chỉ nói:

“Ngoan, hảo hảo tu luyện, phụ thân cùng phụ quân đều chờ các người trở về.”

Hai bảo bảo ngoan ngoãn gật gật đầu, đi theo lão long quân hóa thành hình rồng, đăng vân bay lên, quay chung quanh Thập Bát một hồi, rồi cục rời đi.

Thập Bát ngẩng đầu, nhìn theo thân ảnh hai tiểu hỏa long cho đến khi biến mất trong mây mù Thiên Sơn, luyến tiếc rời đi tầm mắt, Ngao Kiệt từ phía sau ôm lấy Thập Bát, nhẹ giọng nói:

“Thập Bát..... Còn có ta.....”

Thập Bát ở trong lòng Ngao Kiệt dùng giọng mũi nòng đậm ừ một tiếng, vẫn là không chịu quay đầu, đột nhiên cảm thấy thân mình nhất khinh, thế nhưng bị Ngao Kiệt bế đứng lên, Thập Bát cả kinh nói:

“Ngao Kiệt ngươi làm cái gì?”

Ngao Kiệt ôm Thập Bát, hớn hờ, lớn tiếng nói:

“Về Thanh Vân sơn, chúng ta sinh đứa nhỏ đi!”

Chương 74: Phiên Ngoại 24

Thời gian trôi mau, trong nháy mắt liền trôi qua năm năm.

Khi mùa thu lại tới, Thanh Vân sơn cũng có thay đổi – chính là có nhiều trụ dân hơn.

Cái gì trụ dân? Long Tộc trụ dân!

Năm năm trước, Ngao Kiệt cùng Hồ Thập Bát trở về Thanh Vân sơn, nguyên tính là muốn tiếp tục thế giới hai người cộng thêm cố gắng tạo đứa nhỏ.

Chỉ tiếc Tiểu Thất đã quên thân phận mình là tộc trưởng bộ tộc long thần! Cho dù hiện tại không có trấn thủ tà đạo, thiên hạ nhiều đọa yêu như vậy cũng phải có người thu a, công tác tổ chức long tộc còn phải tiến hành a, hấn tay áo vung lên dẫn Thập Bát hoan hỉ hồi Thanh Vân sơn, trong tộc có chuyện lớn chuyện nhỏ gì, mọi người liền loạn rầm rầm đi tìm Ngũ long quân Ngao Ly.

Một lúc sau Ngao Ly mặc kệ, nói rằng Tiểu Thất mới là tộc trưởng vì sao có việc gì đều tới tìm ta a? Ta cũng có cuộc sống khoáng hoạt của chính mình a! Mặc kệ mặc kệ mặc kệ! Quản lý tộc trưởng ai muốn làm thì làm đi ~! Nói xong bỏ chạy.

Lão long quân không có chủ ý, chúng trưởng lão nói nếu không..... Lão long quân ngại gừng càng già càng cay, bằng không ngại trở về tiếp tục làm tộc trưởng, phát huy thượng thừa? Lão long quân lắc đầu như trống bỏi:

“Ta cũng không muốn làm! Làm tộc trưởng bó buộc thân mình ~~ nào có như hiện tại, ta một thân tiêu sái!”

Nghĩ tới nghĩ lui, không có biện pháp, cần phải tìm Ngao Kiệt a, lúc trước Long tộc phân chia là một nửa ở trên trời, một nửa ở hạ giới, thiên thượng phụ trách tư vân bố vũ bát phương thủy lợi, hạ phụ trách trấn thủ biển cát chi uyên tà đạo

phong ấn.

Bất quá ở một trăm năm mươi năm trước, thượng đế ra lệnh một tiếng tà đạo bị tiêu diệt, còn lại một nửa người ở biển cát ngốc ngốc thật sự nhàm chán, hơn nữa có chuyện gì tìm Ngao Kiệt cũng thật sự không có phương tiện, vì thế lão long quân nói, Ngao Nhi a ~~~ như vậy đi ~~ cho nhóm người này đều đi Thanh Vân sơn cùng người!

Ngao Kiệt cuộc đời không có chí hướng gì lớn, trước kia là làm long quân sát đạo yêu, sau khi thành thân với Thập Bát liền muốn cùng y thế giới hai người, nghe nói tới nhiều người như vậy làm trung gian giữa hắn và Thập Bát, trong lòng rất là mất hứng, Thập Bát liền khuyên hắn, nói như vậy cũng không sai a, nhiều người náo nhiệt, hơn nữa hiện tại nhân gian lại xuất hiện ra không ít đạo yêu, người nếu ra ngoài trừ yêu, có người cùng ta ở Thanh Vân sơn, vạn nhất thực sự có chuyện gì cũng có cái ứng chiến phải không?

Ngao Kiệt nghe Thập Bát nói xong, miễn cưỡng đáp ứng cho người đến Thanh Vân sơn, nhưng quy định chỉ có thể ở dưới chân núi hoạt động, không được lên núi quấy rầy thế giới hai người chúng ta!

Sau khi cùng Long tộc bàn lại, thời điểm có đạo yêu nháo sự thì Ngao Kiệt liền tổ chức người đi thu yêu, Hồ Thập Bát cùng Thập Nhị và Thập Tứ hỗ trợ mua này nọ. Thời điểm nhàn rỗi, vợ chồng son đi ngoạn nhân gian,

kỳ thật ngày qua ngày rất khoái hoạt , trừ bỏ có một chút chuyện không được như ý, chính là – đứa nhỏ.

Khi hai tiểu hỏa long đi rồi, Thập Bát cùng Ngao Kiệt đều hy vọng có thể tái sinh một bảo bảo, nhưng so với lúc vừa thành thân ba tháng liền hoài thai, lần hoài thai thứ hai lại thập phần gian nan, đã hơn bốn năm, bụng Thập Bát một chút động tĩnh cũng không có.

Lão long quân cùng Hồng Ngọc thấy Thập Bát cùng Ngao Kiệt sốt ruột đều an ủi bọn họ, nói tình nguyên Long tộc vốn bá đạo, cùng dị tộc thông thân có thể sinh hạ hài tử xác xuất phi thường thấp, người xem, long lão đại cùng lão bà của hắn, không phải cùng một chỗ đến sáu mươi năm mới sinh sao? Các người lần đầu mang thai liền sinh một đôi song bào thai, lại còn là huyết thống thuần khiết hỏa long, đã tốt lắm a ~ ~ ~ bây giờ mới hơn bốn năm, các người tuổi còn trẻ, đừng có gấp, tái ngoạn hai năm nữa, duyên phận đến, đứa nhỏ tự nhiên có ~!

Thập Bát nghe lời khuyên liền nghĩ thông thoáng, nhưng Ngao Kiệt trong lòng vẫn luẩn quẩn, tiếp tục kiên trì. Rất cục, bảy tháng trước, nhờ sự cố gắng không ngừng nghỉ của Ngao Kiệt, Thập Bát rốt cục lại có thai ~!

Đại trưởng lão cấp Thập Bát xem mạch, vuốt râu khẽ mỉm cười nói ra tin tức này, Ngao Kiệt vui a ~ ôm Thập Bát xoay một vòng lại một vòng, rốt cục làm cho Thập Bát nôn ra.

Đúng, nôn ra = =

Nôn ra còn thực nghiêm trọng.....

Thập Bát lần này mang thai cùng lần trước bất đồng, thời điểm Thập Bát hoài thai tiểu hỏa long, chỉ một hai ngày đầu cảm thấy có chút khó chịu, những ngày về sau là ăn uống lại bình thường, trăm khẩu vị không kị ~!

Nhưng lần này mang thai, cũng đã vài ngày, Thập Bát cho dù ăn cái gì cũng đều nôn ra, làm Thập Bát chỉ có thể ở trên giường không ngừng phun, mới mấy ngày thập Bát đã gầy đi một vòng lớn, này là mắc bệnh gì đây?

Ngao Kiệt gấp đến độ xoay quanh, mời thiên thượng Long tộc Nhất Bang Tử, còn có Hồng Ngọc bọn họ đều đến xem mạch cho Thập Bát.

Hồng Ngọc kiểm tra mạch cho Thập Bát, lại nghe Thập Bát nói một chút về bệnh trạng, Hồng Ngọc gật gật đầu nói, thế này mới giống bộ dáng hồ ly tinh mang thai..... Người lần trước vì hoài thai là tiểu hỏa long, mới không có tội này..... Lần này ta phỏng chừng trăm phần trăm là tiểu hồ ly!

Nghe xong lời này của Hồng Ngọc, Ngao Kiệt vừa mừng vừa sợ xông lên đi ôm cổ Thập Bát lại muốn xoay quanh, thấy mặt Thập Bát tái nhợt rất cực nhin xuống, cầm tay Thập Bát, một cổ dương khí ấm áp truyền qua, Thập Bát nâng lên mí mắt hướng về phía Ngao Kiệt suy yếu nở nụ cười, sau đó nhắm mắt lại mê man.

Thập Bát vừa ngủ, Hồng Ngọc liền lôi kéo Ngao Kiệt hướng hần giới thiệu thời gian hồ ly mang thai cần chú ý những gì, tỷ như sợ tiếng ồn, sợ lạnh, sợ nóng, sợ nhìn thấy màu sắc rực rỡ, đặc biệt là màu đỏ! Hồng Ngọc chỉ vào Ngao Kiệt, nói màu tóc đỏ như của người là kiêng kị nhất!

Cho nên lúc Thập Bát ban đêm tỉnh lại, nương theo ngọn đèn nhìn Ngao Kiệt, ngay cả tóc cùng lông mi tất cả đều dùng một miếng vải đen thật dày bao lại thật kín, Thập Bát ngẩn ngơ, sau khi nghe Ngao Kiệt nói nguyên do, Thập Bát lại còn thật sự nhìn Ngao Kiệt vài lần, phù một tiếng bật cười, nói Ngao Kiệt a ~ người cái dạng này, cũng thật giống người Thiên Trúc ở Tây Vực đến Trung Nguyên của chúng ta buôn bán.

Ngao Kiệt biau môi đem nhiệt độ cơ thể điều chỉnh cho ôn hoà rồi ôm Thập Bát nằm hảo, nghĩ rằng, chỉ cần người cùng bảo bảo đều bình an, ta cho dù thật sự thành người Thiên Trúc cũng được a ~

=====
==

Bát long quân Ngao Kha cầm một chén bạch ngọc mạ vàng mang hoa văn ngà voi, đứng dưới tàng cây, nhìn Ngao Kiệt phóng một cái quả cầu, cuối cùng đem những đọa yêu hoảng sợ đang chạy trốn nổ thành mảnh nhỏ.

Thi thể cùng máu loãng trong dương quang chính ngọ, lóe ra quang mang trong suốt bay lả tả từ trên trời rơi xuống đất, bát long quân không khỏi cau mày, bưng kín cái mũi thở dài một hơi.

Chặc chặc, thất ca lại muốn tìm bất mãn..... Nhìn thủ pháp cuồng oanh loạn tạc này xem! Cho dù yêu ma cũng thật không hay ho, tử thành cái dạng này..... Một chút mỹ cảm cũng không có.....

“Thất ca..... Lần này tuy rằng nổ nhỏ hơn lần trước..... Nhưng này cũng là huyết nhục bay tứ tung a? Người trừ ma cũng phải có một điểm mỹ cảm được không?”

Tóc hồng bay lên, bông bành ở giữa không trung, Ngao Kiệt ôm bả vai, lạnh lùng hừ một tiếng.

Bát long quân đô đô oán giận, lần này đi trừ ma, hẳn rút thăm cùng một tổ với Ngao Kiệt, phương thức trừ ma của thất ca thật sự là không phù hợp thẩm mỹ của hắn a! Mỗi lần đều là cánh tay căng chân bay tứ loạn! A a cứ như vậy hẳn sẽ bị ám ảnh a!

Ngao Kiệt mặc kệ bát long quân ở phía sau than thở cái gì, dù sao hắn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại hắn phải về Thanh Vân sơn!

Cũng không để ý tới bát long quân, Ngao Kiệt bay lên trời, hướng Thanh Vân sơn phi đi, bát long quân hô to:

“Thất ca! Người mỗi lần đều mặc kệ a!!”

Uy! Không cần mỗi lần đều khiến cho ta làm công tác không có mỹ cảm như vậy a!!!

Ngao Kiệt mới không để ý tới hần, trực tiếp hóa quang đi.

Một đường chạy như bay hồi Thanh Vân sơn, Ngao Kiệt nghĩ nghĩ, chính mình trên người còn có huyết khí, đừng vọt tới Thập Bát mới tốt, vì thế đánh xuống đụn mây, tính đi gột rửa thân mình.

Vừa hóa thành hình rồng nhảy giữa hồ sâu ở Thanh Vân sơn, đàm thủy lạnh như băng xuyên thấu vào da thấm vào thân thể ấm áp, rốt cục khô nóng trong cơ thể giảm đi một chút. Thở dài một cái, Ngao Kiệt chậm rãi chìm vào đàm thủy.

Đã muốn hơn nửa năm không có cùng Thập Bát thân thiết..... Đại hỏa long ở trong đàm thủy rầu rĩ phun ra một chuỗi nước.

Bởi vì lần này là hoài thai tiểu hồ ly, cho nên Thập Bát không có khát cầu dương khí mãnh liệt như lần mang thai trước, hơn nữa, nguyên hồn tiểu hồ ly nếu bảo hộ không tốt thực dễ dàng hỏng thai, cho nên Hồng Ngọc đặc biệt dặn Ngao Kiệt, thời gian Thập Bát mang thai, cho dù là độ dương khí, lấy tay độ là tốt rồi, trăm ngàn lần đừng cùng Thập Bát sinh hoạt vợ chồng.

Ngao Kiệt gật gật đầu, ân, vì Thập Bát cùng tiểu hồ ly, ta phải nhẫn nại! Vì thế, một lần này nhịn đến hơn nửa năm.....

Híp mắt, nhớ lại lần trước Thập Bát mang thai khi ở trên giường phong tình hoặc nhân, Ngao Kiệt ngốc hồ hồ nở nụ cười. A liệt? Trước mắt như thế nào phiêu khởi lưỡng đạo khói hồng này nọ..... Đây là cái gì a? A!! Máu mũi!!!

Rốt cục thân thể khôi phục bình tĩnh, Ngao Kiệt ngoi lên, mặc quần áo chỉnh lại tóc cho hảo, lại biến thành tạo hình ma thần Ấn Độ, nhắc nhở bản

thân xuống chợ Thanh Vân sơn mua bánh ngọt, Ngao Kiệt hướng nhà gỗ nhỏ đi đến.

Đẩy cửa ra, Ngao Kiệt vui vẻ kêu một tiếng:

“Thập Bát, ta đã trở về!”

Tạo xong một dáng chuẩn ông chồng đi làm về, chuẩn bị hướng Thập Bát đi qua, đột nhiên phát hiện..... Thập Bát giống như có điểm không thích hợp?

Hồ Thập Bát hé ra gương mặt tái nhợt, biểu tình nghiêm túc ngồi ở trên giường.

Nhìn biểu tình kia của Thập Bát, Ngao Kiệt khuôn mặt tươi cười cũng cứng lại, ngần ngại, cuống quýt hỏi:

“Thập Bát, người làm sao vậy?”

Ngao Kiệt giúp Thập Bát đỡ bụng, nước từ giữa chân Thập Bát chảy xuống.

Lạch cạch. Điểm tâm trong tay Ngao Kiệt rơi xuống đất: “Chẳng lẽ là.....”

Thập Bát gật gật đầu, biểu tình đau đớn, gian nan nói:

“Sắp sinh.....”

=[]=!!

=====

====

Sợ nắng gắt cuối thu đem da của mình phơi đen, bát long quân thướt tha tiêu sái, vừa đi vừa than thở:

“Thật đáng ghét..... Vì cái gì trừ xong yêu ma rồi, còn phải viết cái gì công tác báo cáo a! Loại hình thức này thật sự là đủ..... A liệt?”

Bát long quân giương mắt, nhìn mọi người trước mắt mang bận rộn chạy tới chạy lui, ngấn ngơ, cầm trụ Hoa Si chạy ngang qua hỏi:

“Hoa Si! Người không phải đi Thiên Đình quản bách hoa viên sao? Người người người như thế nào lại đến Thanh Vân sơn?!”

Hoa Si hưng phấn vẻ mặt đỏ bừng, bị bát long quân kéo lấy, hai chân cũng không dừng mà vẫn chạy như trước:

“Thập Bát ca sinh, Thập Bát ca sinh a!”

“Gì.....?”

Bát long quân vẻ mặt không tin, tay nắm cổ áo Hoa Si không khỏi buông lỏng:

“Không phải mới bảy tháng thôi sao!”

“Ta không biết a!!”

Hoa Si vây quanh bát long quân một vòng:

“Ta hảo vui về a ~~! Thập Bát ca lần này sinh nhất định là tiểu hồ ly ~~ ta đang ở trong vườn bách hoa ~~ Lữ Động Tân chạy đến nói cho ta biết tin tức tốt này nha ~~~”

Không để ý đến Hoa Si đã lâm vào trạng thái bán điên cuồng, bát long quân bước nhanh hướng nhà gỗ nhỏ đi đến, phía trước sân vây quanh một

đám người, bát long quân thông thả bước qua đám người đó đi đến phía trước.

“Phụ quân! Tình huống thế nào a?”

“Bà thông gia cùng bà đỡ đã đi vào, hẳn là không có vấn đề gì.”

Lão long quân hưng phấn chà xát tay:

“A nha nha ~~ lại một cái ngoan tôn sắp ra đời ~~ đứa nhỏ của Thập Bát cùng Tiểu Thất tính tình thật nôn nóng a! Mang thai chưa đủ tháng đã muốn đi ra ~! Tiểu Thất về nhà thật đúng lúc a, ngay khi Thập Bát bắt đầu đau bụng, Tiểu Thất liền thông tri cho mọi người trong Long tộc chúng ta, tất cả đều chạy đến.”

“Nghe nói lần này là tiểu hồ ly nga ~~”

Ngao Ly lên tiếng, ánh mắt tỏa sáng:

“Mao nhưng nhưng tiểu hồ ly nga ~~~ sẽ gọi ta ngũ bá bá..... Ha ha ha ha ha ha.....”

Long quân toàn gia tất cả đều là ánh mắt tỏa sáng, vì thế các vị tỷ tỷ Hồ Thập Bát liền run rẩy nhìn một đám long quân ở trước nhà gỗ ngây ngô cười.

“Oa oa ~ Oa oa ~”

Theo tiếng khóc to của đứa nhỏ mới sinh, bà đỡ lớn tiếng hô:

“Sinh rồi ~~~ là nam anh ~~”

Trước nhà gỗ Thanh Vân sơn, tiếng hoan hô tựa như sét đánh cùng nhau vang lên.

Hoa Si cảm động đến độ muốn khóc, ô ô ô..... Tiểu hồ ly..... Ta rất cục cựa được người T^T

Trong phòng nhỏ.

Gắt gao nắm tay Thập Bát, Ngao Kiệt một bên lau mồ hôi trên mặt Thập Bát, một bên nhẹ nhàng gọi:

“Thập Bát, Thập Bát, người không sao chứ?”

Thập Bát lông mi run lên, mở mắt, vẻ mặt vẫn là có chút mệt mỏi, nhưng khí sắc đã tốt rất nhiều, đối Ngao Kiệt gật gật đầu:

“Ta không sao..... Ta muốn nhìn bảo bảo.....”

Ngao Kiệt thật cẩn thận ôm bảo bảo qua, đưa tới trước mặt Thập Bát.

Vừa mới sinh ra, da mặt nhăn nhăn, bảo bảo phấn hồng sắc, vừa mới được Hồng Ngọc uy sữa dê, hiện tại cái miệng nhỏ nhắn chu chu mà vù vù ngủ.

Bộ lông dài hắc sắc, lỗ tai cùng cái đuôi hồ ly của bảo bảo mao nhung nhung, tứ chi lại điểm vẩy màu đỏ, đó là di truyền từ phụ quân Ngao Kiệt.....

Thập Bát vô hạn yêu thương vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn bảo bảo, khẽ cười lên.

Ngồi ở bên cạnh này giờ vẫn nhìn chăm chú vào Thập Bát cùng bảo bảo, Ngao Kiệt chậm rãi nhích lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy Thập Bát:

“Vất vả người.....”

Chương 75: Phiên Ngoại 25

Lúc bảo bảo được Ngao Kiệt ôm ra, toàn bộ Thanh Vân sơn lại một lần nữa sôi trào!

Nghe được chung quanh có tiếng hoan hô, tiểu hồ ly phấn nộn nộn bánh bao thịt, khịt khịt cái mũi, giật giật lỗ tai hồ ly ma nhưng nhưng, chậm rãi mở mắt, tò mò nhìn mọi người, khoe miệng chảy xuống một chuỗi nước miếng.

“Hảo ~ đáng ~ yêu ~ a ~!!”

Trên đỉnh núi Thanh Vân, thần tiên yêu quái già trẻ lớn bé cùng nhau bùm mặt hét lên.

“A a a a a bảo bảo cùng ta kết hôn đi!!”

Hoa Si kêu to tiến lên, lại bị Lữ Động Tân cầm sau áo:

“Nha ~~ Hoa công tử ~ người hiện tại đang ở thời khắc mấu chốt của tu hành ~~ trước năm trăm tuổi không được thành thân nga ~~”

“Chán ghét! Ta muốn rời khỏi thiên giới, ta không tu luyện! T^T”

Ngao Kiệt cúi đầu nhìn bảo bảo, bảo bảo mở to mắt, cũng nhìn hẩn.

Bị ánh mắt đen lúng liếng của bảo bảo nhìn chăm chú, Ngao Kiệt cảm thấy tâm hạnh phúc đến độ muốn tan chảy..... Rốt cục có người được làm phụ thân tiểu hồ ly liền vui sướng hôn chóp mũi bảo bảo, Ngao Kiệt ôn nhu nói:

“Ngoan..... Kêu phụ quân.....”

Ngao Ly một cái tát vỗ lên Ngao Kiệt:

“Nó nhỏ như vậy làm sao có thể nói!”

Có lẽ lần trước đã có kinh nghiệm đặt tên cho Ngao Nguyên cùng Hồ Tiêu, lần này Ngao Kiệt đã nhanh chóng nghĩ ra tên cho bảo bảo, chàng vạng Hồ Thập Bát tỉnh lại, tên của tiểu hồ ly đã chuẩn bị xong.

“Qua vài ngày nữa là Trung thu, đặt tên bảo bảo là Hồ Bánh Trung Thu! Không sai đi?”

Nhìn ánh mắt lóe sáng của Ngao Kiệt nói ra cái tên đặt cho con mà giống như hiến vật quý, Hồ Thập Bát thực trấn tĩnh, mắt cũng không chớp một cái:

“Tên này không sai.”

“Quyết định như vậy nha!”

“Chậm đã! Khụ, Ngao Kiệt, Nguyên Nhi cùng Tiêu Nhi đều là hai chữ, cho nên bảo bảo này vẫn là tên hai chữ đi.”

Nghe Thập Bát nói như vậy, Ngao Kiệt trừng mắt nói:

“Hai chữ..... Kia kêu Hồ Nguyệt?”

Thập Bát gật gật đầu.

Tất cả mọi người ở ngoài cửa nghe lén nhẹ nhõm thở dài một hơi, tên Hồ Nguyệt này mặc dù có điểm giống nữ hài tử, nhưng so với Hồ Bánh Trung Thu hảo hơn nhiều a!! Lão long quân cảm động lau lau khóe mắt, ở trong lòng yên lặng nói:

Thập Bát, Ngao Kiệt thú người thật sự là rất hảo ~~!

Nhưng lời nói kế tiếp của Ngao Kiệt lại làm cho mọi người tập thể ngất xỉu đồng loạt –

“Nhũ danh gọi Bánh Nhi!”

Thập Bát khóe miệng co rút nói, tùy người.....

=====
===

Lúc nửa đêm, bảo bảo tỉnh ngủ, oa oa khóc đòi ăn, Ngao Kiệt đem nãi cháo âm ỉm đã được Hồng Ngọc chuẩn bị trước đó cầm lên, đem chén nhỏ đặt ở trên bàn, chính mình ôm bảo bảo, cầm cái thìa nhỏ, bắt đầu một muỗng một muỗng uy bảo bảo ăn nãi cháo.

Ngao Kiệt uy còn thật sự cẩn thận, thật cẩn thận, trước múc một thìa cháo đặt ở bên miệng thối thối, sau đó mới uy đến miệng bảo bảo, còn vỗ vỗ phía sau lưng, sợ bảo bảo bị sặc.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, theo động tác Ngao Kiệt, ánh sáng tản ra, nhìn sườn mặt tuấn mỹ của Ngao Kiệt, thân nhiên tản ra hào quang nhu hòa.

Thập Bát nằm ở trên giường, nhìn sườn mặt Ngao Kiệt, trong vô thức nhớ lại chuyện trước kia.

Một trăm năm mươi năm trước, Túy Tiên lâu bây giờ đã hóa thành bụi bặm, một hồ ly tinh tuổi trẻ cùng một vị long quân bá đạo gặp nhau, khai đoan cũng không tốt đẹp, trọn mắt tương đối, ra tay quá nặng.

Bắt đầu như thế, lúc ấy có ai sẽ nghĩ đến, hồ ly tinh này cùng vị long quân này sẽ yêu thương đối phương, thành thân, có bảo bảo..... Hơn nữa ở tương lai sau này, vẫn muốn cùng nhau vĩnh viễn như thế.

Thập Bát khẽ cười lên.

Ngao Kiệt, kiếp này có thể gặp được người, thật sự là quá tốt.

“Nghĩ cái gì? Mắt đều híp lại.”

Mặt Ngao Kiệt đột nhiên phóng đại trước mặt, Thập Bát trừng mắt nhìn, cười nói:

“Không nghĩ cái gì..... Bảo bảo ăn no?”

“Đúng vậy, tiểu tử kia không thể ăn nữa đâu ~! Nửa chén nãi cháo tất cả đều ăn sạch!”

Ăn no, Bánh Nhi giương cái miệng nhỏ nhắn ách xì một cái, rầm rì hai tiếng, lại ngủ.

Ngao Kiệt nhẹ nhàng đem Bánh Nhi đặt ở bên người Thập Bát, chính mình mới khinh thủ khinh cước thoát giày nằm xuống ở ngoài giường, Thập Bát biết đó là bởi vì Ngao Kiệt sợ bảo bảo ban đêm tái tỉnh lại sợ kinh động đến chính mình, hẳn ngủ ở phía ngoài tiện bề chiếu cố bảo bảo.

Trong lòng ấm áp, Thập Bát bả đầu hướng Ngao Kiệt, nhẹ giọng cười nói:

“Hiện tại nhìn người, càng ngày càng có bộ dáng phụ thân.”

Được Thập Bát khích lệ, Ngao Kiệt đặc ý cực kì, nhếch môi cười nói:

“Còn phải nói ~! Ta – thất long quân Ngao Kiệt, là phụ thân tốt nhất trên đời!”

Nhìn Ngao Kiệt bộ dáng kiêu ngạo, Thập Bát thật muốn nắn nắn cái mũi muốn dài ra của hắn, vì thế liền chọn mi cố ý nói:

“Vậy ngày mai chúng ta liền mang theo Bánh Nhi đi Thanh Vân sơn thăm Bánh Trôi cùng Hoa Đăng đi ~! Lần trước lúc người đi thăm bọn nó, không phải nói chúng nó vẫn ồn ào đòi xem tiểu đệ đệ sao?”

“A?”

Ngao Kiệt tức thì mặt nhăn thành một đoàn, vẻ mặt không tình nguyện:

“Không cần, Bánh Nhi vừa mới sinh ra, không cần phải đi gặp hai xú tiểu tử kia!”

Thập Bát cười trộm:

“A nha, người không phải vừa mới nói, người – thất long quân Ngao Kiệt là phụ thân tốt nhất trên đời sao? Như thế nào lại gọi con mình là xú tiểu tử?”

“Bởi vì, bởi vì bọn nó chỉ biết chọc ta sinh khí thôi.....”

Cảm thấy đuối lý, Ngao Kiệt thanh âm cũng nhỏ đi, hạ mắt suy nghĩ một hồi lâu, mới hạ quyết tâm nói:

“Được rồi, mười hai ngày nữa chính là Trung thu, đến lúc đó chúng ta mang Bánh Nhi đi thăm Bánh Trôi cùng Hoa Đăng, được không?”

Thập Bát nắm tay Ngao Kiệt, nói:

“Ngao Kiệt, ta phát hiện.....”

“Ân?”

“Người thật sự là càng ngày càng đáng yêu.....”

Ngao Kiệt trừng mắt nhìn, mặt lập tức đỏ, miệng hét:

“Kia, kia đương nhiên! Bản long quân trước giờ vẫn đáng yêu!!”

“Hư..... Nhỏ giọng một chút, cẩn thận đánh thức Bánh Nhi a ~”

“Nga nga nga.....”

Nằm ở trên giường, có ai nhàn bên người, nghe tiếng hít thở vững vàng của bảo bảo, buồn ngủ lại hướng Thập Bát đánh úp, đang lúc nửa ngủ nửa tỉnh, Thập Bát giống như nghe thấy Ngao Kiệt nói, năm trăm năm rất nhanh sẽ đi qua.....

Bánh Trôi cùng Hoa Đăng rất nhanh sẽ trở về..... Chúng ta người một nhà hạnh phúc khoái hoạt sinh hoạt cùng nhau, vĩnh viễn không tách ra.....

“Ân.....”

Tưởng tượng tình cảnh tốt đẹp kia, khóe miệng mang theo mỉm cười, Thập Bát chìm vào mộng đẹp.

Có người làm bạn, năm trăm năm rất nhanh sẽ đi qua, chúng ta người một nhà hạnh phúc khoái hoạt sinh hoạt cùng nhau, vĩnh viễn không tách ra.

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phiên Ngoại 26

Ngũ Long quân Ngao Ly trên lưng vác một cái bao gấp cỡ hai lần hăn, căng cái mặt thối như ai cũng thiếu hăn năm trăm vạn, từ từ đáp xuống trước căn nhà gỗ nhỏ ở Thanh Vân Sơn.

Lão Long quân và Lữ Đồng Tân đang chơi cờ, Hồng Ngọc và các trưởng lão Long tộc ngồi dưới tán cây, uống trà cắn hạt dưa nói chuyện phiếm, các vị Long quân trẻ tuổi và các tỷ tỷ của Thập Bát đang làm bánh trung thu, không ai phát hiện ra Ngao Ly đã đến.

Ngao Ly thả cái bao ngồi xuống bàn đá, lấy hoa quả và bánh ngọt trên bàn, im lặng ăn.

Lục Long quân này giờ ngồi chồm hổm trên mặt đất chơi với Tiểu Bính, hiện cảm thấy hơi mệt, đứng dậy đuổi thắt lưng một cái, lắc lắc cổ, dư quang thấy được Ngao Ly liền cười chào hỏi: “Yo! Ngũ ca tới rồi?” Thong thả bước tới trước thấy khuôn mặt đỏ của Ngao Ly, không khỏi bật cười ‘phụt’ một tiếng: “Mặt của Ngũ ca sao lại thối tới vậy? Bắt chước Tiểu Thất sao?” Đang nói chuyện, một làn hương làm người ta thực dục đại khai bay ra từ cái bao bên người Ngao Ly, Lục Long quân chớp chớp, hít sâu một hơi giơ ngón cái: “Thơm quá~! Ngũ ca, trong bao của người toàn là đồ ăn phải không? Không hổ là Ngũ ca a~! Là gì vậy là gì vậy?” Nói xong vươn móng vuốt định mở bao ra, Ngao Ly nhanh như chớp ‘bộp’ một tiếng đập tay Lục Long quân, trừng mắt liếc hăn một cái: “Đây là đồ chuẩn bị cho Thang Viên Hoa Đăng, không có phần của người!”

Thối mu bàn tay bị đánh đỏ, Lục Long quân bĩu môi: “Ngũ ca thật keo kiệt~~”

Toàn thân Ngao Ly tỏa ra khí tức áp thấp “Đừng để ý ta, phiền quá!”, suy nghĩ xem nên ăn cái gì tiếp theo đây. Nhưng lão lục Long gia vẫn không biết nhìn sắc mặt, hoàn toàn không nhìn cái mặt xám đen của Ngao Ly, ngó vào không trung sau lưng Ngao Ly một hồi, quay đầu hỏi: “Ngũ ca, không phải người nói người ấy nhà người hôm nay cũng tới sao? Bóng dáng của Chiến thần đại nhân đâu?”

Hai chữ Chiến thần vừa rời khỏi miệng, chỉ nghe một tiếng ‘rắc’ giòn vang, chén trà trong tay Ngao Ly xuất hiện một khe nứt, khóe miệng Ngao Ly run rẩy, sắc mặt lại đen thêm một trận!

Chiến thần của Thiên Giới, cũng chính là ái nhân yêu dấu của Ngao Ly, coi trọng mặt mũi lại không được tự nhiên... Tuy quan hệ với Ngao Ly cả Thiên Giới đã là thần thần đều biết, vậy mà ở nơi công cộng còn muốn giả vờ đứng đắn cùng Ngao Ly chỉ là bằng hữu bình thường.

Đợt gặp gỡ Trung Thu lần này, Ngao Ly khuyên mãi Chiến thần đại nhân mới đồng ý theo hẳn tới Thanh Vân Sơn, cùng mọi người đi Thiên Sơn thăm hỏi hai tiểu hòa long.

“Dù gì cũng không phải người ngoài, chỉ có mấy người nhà ta, thêm người nhà Thập Bát, bọn Lữ Đồng Tân cũng đi a~ Người cứ coi như nghỉ tết, tới nhà bằng hữu ăn bữa cơm đi?”

Điểm mẫn cảm phía sau cực thông thả mà bị nghiền nát, hành khẩu phía trước lại bị đè xuống không thể phóng thích, Chiến thần đại nhân gắng giãy dựa không để khoái cảm nuốt mất thần trí, thời điểm nghe lời Ngao Ly nói bên tai mình như thoi miên, cuối cùng cũng không thể nhẫn nại, mở đôi môi cắn chặt, rên rỉ thở dốc ửng thuận, nói ngày mai mình nhất định sẽ bồi Ngao Ly đi Thanh Vân Sơn gặp người nhà và bằng hữu hẳn.

Ngao Ly mừng rỡ như điên vui vẻ ôm người nợ tận sức triền miên một đêm, nghĩ lần này rốt cuộc cũng có thể công khai quan hệ của hai người,

công khai xong rồi tiện thể bàn hôn sự tu thành chính quả, kết quả sáng hôm nay, tất tần tật lại thay đổi.

Lúc Chiến thần đại nhân chải đầu trước gương, phát hiện trên trán mình xuất hiện một Long văn kim sắc vô cùng rõ ràng, lập tức nổi giận, đánh với Ngao Ly một trận, ngay sau đó đuổi Ngao Ly khỏi Chiến thần Điện Phủ, mặc cho Ngao Ly nói thế nào cũng không chịu nhìn mặt hẳn.

Kỳ thật Ngao Ly hoàn toàn biết tiểu tâm tư của Chiến thần, trên trán xuất hiện Long văn, không phải là làm cho toàn bộ người trên trời dưới đất biết người bị Long lão ngũ ta áp sao!!

Rõ ràng trước kia khi mà Long văn không xuất hiện, người nọ còn từng một lần say rượu lộ ra thần sắc âm đạm, thờ dài ai oán nói thấy khó chịu trong lòng, hai người ở bên nhau lâu như vậy, vì sao trên người mình còn chưa xuất hiện Long văn? Nhớ người nọ dùng đôi mắt ướm át trữ tình nhìn mình hỏi: “Vậy có phải chứng minh tình cảm của người với ta vẫn chưa đủ ư?” Ngao Ly thật muốn hô to một tiếng: “Không hiện Long văn cũng chứng minh tình cảm của người với ta không đủ chứ?!”

Ta chính là một kẻ bị người đuổi giết trên trời dưới đất nhưng vẫn cuồn cuộn đại không thay đổi đau khổ mà yêu người hơn một ngàn ba trăm năm a! Thế mà người vẫn giấu quan hệ của hai người, giờ xuất hiện Long văn còn nghĩ đến vấn đề mặt mũi! Thật sự là... quái đản...

Tính cách sĩ diện không được tự nhiên cũng phải có mức độ a!! (Tiểu Ngũ, người có từng thay Chiến thần đại nhân tổng công danh hào của Thiên Giới suy nghĩ một chút không a... Bị một kẻ như người đê == còn mặt mũi gì a...)

Ngao Ly một bên nói thầm trong bụng cái sai của ái nhân, một bên tức giận trừng mắt với lão lục Long gia: “Không nói không ai bảo người câm!”

Long lão lục nghe rằng: “Ngũ ca thật rất tức giận ~~ Thật ra không cần người trả lời ta cũng biết, chắc chắn là lại cãi nhau với vị Chiến thần vừa ngạo vừa kiêu da mặt lại mỏng đó rồi ~~ Oa ha ha ha!”

Ngao Ly vung cái bao lớn trực tiếp nện xuống Long lão lục: “Ta cho người nói!”

Lão lục bị đánh bại.

Hồng Ngọc cắn hạt dưa, ánh mắt đánh giá Ngao Ly từ trên xuống dưới, há mồm: “Ôi chao——Ngũ Long quân, một năm không gặp... Ta thấy hình như người cao lên ha ~”

Hồ Thập Nhị nghe vậy mắt chớp chớp, vọt qua, so chiều cao với Ngao Ly, la lên: “Thật a ~! Ngũ Long quân người cao lên rồi!”

Trước kia Ngao Ly chỉ cao bằng nửa Hồ Thập Nhị, khoảng một thước (Hồ Thập Nhị cao khoảng một thước năm sáu), nhưng hiện tại không chỉ cao hơn Hồ Thập Nhị một cái đầu, thoạt nhìn khuôn mặt cũng có chút thay đổi, không còn là khuôn mặt tròn nhỏ xíu nữa mà hơi phát triển theo hướng cằm nhọn mặt trái xoan.

Hồ Thập Nhị phồng má: “Thấy ghét! Không phải người đã hơn một ngàn năm trăm tuổi sao? Sao còn có thể cao lên nữa!”

Tứ Long quân bên cạnh thò qua đáp: “Long tộc chúng ta mỗi một trăm năm lại tróc da đổi sừng, sau đó thân hình và dung mạo đều biến hóa, phải tới sau hai ngàn tuổi mới có thể định hình không đổi nữa.”

“Mỗi một trăm năm một lần?” Thập Nhị ngần ngại, “Vậy Thất Long quân kia còn có thể thay đổi không?”

“Tiểu Thất a...” Tứ Long quân vượt cằm nghĩ nghĩ, “Chắc là sẽ không thay đổi đâu, dù sao Tiểu Thất từng vào Tây Tựu Trì, ngâm đến cả cha đều

nhận không ra, còn có thể thay đổi như thế nào nữa a?”

Quay đầu nhìn Ngao Ly ‘phư phư’ cười rộ lên: “Tiểu Ngũ a, cực cho người luôn cố gắng giữ tạo hình thuần chính... Đây chắc là cực hạn rồi nhỉ?”

Thập Nhị (nhỏ giọng): “Vì sao Ngũ Long quân phải cố gắng giữ tạo hình chính thái(Shota) a?”

Tứ Long quân (nhỏ giọng): “Bởi vì kia nhà hần là chính thái khổng (Shotacon)...”

Cuộc đối thoại lặng lẽ của huynh đệ mình với Thập Nhị Ngao Ly làm như không nghe thấy, đành mặt, hóa đau thương thành sức ăn ngồi vào bàn cầm bánh ngọt tiếp tục nhai ngấu nghiến.

Lão Long quân vừa mới đánh cờ thua Lữ Đồng Tân, tâm tình có chút bực bội, quay đầu một cái liền thấy Ngao Ly ăn như hổ cuốn, cau mày bắt đầu lên tiếng: “Không phải người nói bắt tay với Linh Sơn Lão Tổ ử một vò rượu ngon sao? Sao không mang đến?”

Ngao Ly phẫn nộ quá mức rồi, há miệng ra phun đầy vụn bánh: “Đứa con có năng lực nhất để người bớt lo nhất hiện cãi nhau với người yêu tâm tình không tốt phụ quân người chẳng lẽ cũng chỉ để ý một vò rượu kia sao???”

Lão Long quân ngượng ngừng lùi từng bước, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Ngũ làm sao vậy? Ăn pháo rồi?”

“Y nha ~~ y nha ~~ a ~~~ a ~~” thanh âm non nớt vang lên, Ngao Ly vừa nhắc đầu nhìn lại hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Tiểu Nguyệt Bính đang được Hoa Si ôm vào trong ngực xoay đầu lại, từ cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu phồng lên bọt nước miếng, nổ ‘bộp’ một tiếng, tự mình cao hứng cười khanh khách ~

Nhìn khuôn mặt mềm mại đỏ bừng của Nguyệt Bính, Ngao Ly ngẩn ngơ, áp suất thấp đảo một cái rạng rỡ lên, một pha quay chậm phơi phơi chạy vội qua, tay đoạt lấy Tiểu Bính trong lòng Hoa Si, ôm vào ngực hôn tới tấp: “A ~~ Tiểu Bính càng ngày càng đáng yêu, càng ngày càng đẹp ~~~>

Ngao Ly cảm thấy mình được chữa khỏi!! Ôm Tiểu Nguyệt Bính cọt tới cọt lui trên cái bụng nhỏ thịt hồ hồ: “Tiểu Bính, cho dù toàn bộ Thế giới vứt bỏ Ngũ bá bá cũng không sao, Ngũ bá bá có người là đủ rồi” (Tiểu Ngũ người bị dao động triệt để rồi...)

“Thấy ghét! Tiểu Bính là của ta!! Trả Tiểu Bính lại cho ta!!” Hoa Si vây lấy Ngao Ly, vừa kêu to vừa xoay quanh đôi tay trắng như phấn đập đập.

Ngao Ly hoàn toàn không ngó tới Hoa Si, ôm Tiểu Bính thịt hồ hồ hôn rồi lại cọt một hồi lâu, đột nhiên phản ứng kịp, đứa nhỏ bị Hoa Si ôm thế mà Tiểu Thất lại không chạy tới đá bay hẳn, việc này không hợp lý a ~~ Đưa mắt nhìn khắp nơi, Ngao Ly lập tức phát hiện vấn đề, nhân vật chính Ngao Kiệt và Thập Bát, sao không có ở đây?

Hồng Ngọc nhếch khóe miệng quay đầu nhìn cửa sổ đóng kín bưng của căn nhà gỗ nhỏ, hạ giọng nói: “Hai người bọn nó a ~~ đang giận dỗi mà”. “Tiểu Thất lại giờ chứng nóng nảy?” Đây là phản ứng đầu tiên khi nghe lời nói của Hồng Ngọc. “Không phải”. Mọi người đồng loạt lắc đầu, “Lần này không phải Tiểu Thất...”

Lần này, là Thập Bát dỗi. == Này thật không tầm thường, vì Thập Bát và Tiểu Thất bên nhau, trước giờ chỉ có Tiểu Thất giận dỗi chứ có khi nào Thập Bát giận dỗi đâu!

Vậy nguyên nhân làm Thập Bát dỗi là gì nhỉ?

Nguyên nhân là: Thập Bát hẳn, lại có... Orz

Giữa tháng chín năm ngoái lúc sinh Nguyệt Bính, khi đó còn mười hai ngày nữa là tới lễ Trung Thu, vốn Thập Bát đã thương lượng hảo với Ngao Kiệt, muốn mang tiểu hồ ly mới sinh đi gặp hai tiểu ca ca của nó, nhưng ngay trước khi xuất phát Long Tộc Đại Trưởng Lão tới, nhìn nhìn tình trạng thân thể của Thập Bát, vuốt râu lắc đầu nói Thập Bát người đừng đi.

Bởi Thập Bát bản thân là cực âm huyền hồ, tuy hiện đã có đạo hạnh gần năm trăm năm, sau khi ở bên Ngao Kiệt mỗi ngày nhận tinh nguyên của Hỏa Long, nhưng hãn vừa sinh xong vẫn tổn thương không ít nguyên khí, thể trạng thật sự không thích hợp để đi nơi âm hàn như Thiên Trì, ít nhất cũng phải một năm hai năm để khôi phục, bằng không chắc chắn sẽ để lại bệnh căn.

Hơn nữa Tiểu Bính mới sinh cũng còn quá nhỏ, tuy nhiều ít gì cũng kế thừa chút huyết thống Hỏa Long của Ngao Kiệt, nhưng bản chất vẫn là một nhóc tiểu hồ ly, đừng nói đi Thiên Trì, ngay cả ở những nơi bình thường bị gió thổi quá cũng dễ dàng sinh bệnh. Đại Trưởng Lão thốt ra lời này, Thập Bát và Ngao Kiệt đều ừ xừ xuống, đành phải dời kế hoạch thăm Thang Viên và Hoa Đăng đến lễ Trung Thu năm nay.

Thập Bát chờ a mong a, cuối cùng cũng qua một năm, có thể đi thăm hai con trai bảo bối, kết quả ngay sáng nay, Thập Bát đang chuẩn bị cho Nguyệt Bính bảo bối của Hỏa Long, đột nhiên thấy buồn nôn, nôn đến không thẳng lưng lên nổi, Hồng Ngọc còn nói hay là ăn nhầm cái gì rồi... may là Long tộc sớm đã dời xuống dưới Thanh Sơn Vân, Ngao Kiệt luống cuống tay chân lôi Đại Trưởng lão trong ổ chăn ra, Đại Trưởng lão mắt lơ lơ buồn ngủ bắt mạch cho Thập Bát, lúc ấy thanh tỉnh, tinh thần phấn khởi nói một câu: Chúc mừng, lại mang thai.

“Lại, lại có a?” Nghe đến đó Ngao Ly mở to hai mắt, trong lòng nổi lên vô tận hâm mộ, Tiểu Thất và Thập Bát hiệu suất thật cao... Một năm một đứa a! Mình với người nọ, ở bên nhau hơn trăm năm rồi nhỉ... Sao một chút

động tĩnh cũng không có chứ? Nếu người nọ cũng mang thai thì tốt rồi... Ít nhất có thể vì đứa nhỏ mà thành thân...

Thở dài, trước tiên để vấn đề của mình qua một bên, Ngao Kiệt hỏi: “Vậy lần này Thập Bát lại không thể đi thăm bảo bối?”

Mọi người nặng nề gật đầu.

Hồng Ngọc cũng thở dài: “Chiếu theo phản ứng của Thập Bát mấy ngày nay, tám chín phần mười là hoài thai tiểu hồ ly... Lão Long quân còn nói chứ, nếu lần này có thể hoài thai tiểu Hỏa Long, cho dù Thập Bát là thể chất cực âm, cũng có thể tới Thiên Trì thăm Thang Viên và Hoa Đăng rồi đó.”

Chương 77: Phiên Ngoại 27

Trên chiếc giường lớn trong căn nhà gỗ nhỏ, Hồ Thập Bát trùm chăn kín mít, đầu rúc vào trong chăn, không nói tiếng nào.

Ngao Kiệt ngồi bên giường, tay chân có điểm luồng cuống, vốn vẫn lẳng lặng ngồi một bên nhưng lúc này nhin không được nói: “Thập Bát, người như vậy không thấy nóng sao?”

Lần này Ngao Kiệt bị dọa sợ rồi, sau khi nghe trưởng lão Long tộc chẩn bệnh xong Thập Bát liền lạnh mặt nói ta muốn yên lặng một chút, rồi tự giam mình trong phòng không thốt một lời, Thập Bát... Người rút lại lời nói đi mà TAT

Thập Bát trùm chăn, lẳng yên không tiếng động.

Ngao Kiệt càng thấy bất an.

Được rồi, đều là lỗi của ta... Nhưng mà ta cũng chỉ muốn cho người nhiều dương khí một chút, để người sớm hồi phục rồi đi Thiên Trì thăm Thang Viên và Hoa Đăng a...

Ai biết người khác thường như vậy hể làm là dính TAT

Người đang trùm chăn bị chấn động giật mình, trên đầu Thập Bát nổi gân xanh.

Ngao Kiệt mếu miệng vô cùng ủy khuất: “Chẳng lẽ người không thích sinh bảo bối sao... Nếu bảo bối trong bụng biết người vì nó mà tức giận, nó cũng sẽ thương tâm lắm đó.”

“Ai nói ta giận đứa nhỏ!” Thập Bát lập tức xốc chân ngồi dậy rồi đứng phắt dậy, không kịp nhìn thấy đầu choáng váng, Ngao Kiệt vội phi qua đỡ Thập Bát, để hắn tựa vào ngực mình, khẩn trương hỏi lớn: “Thập Bát, không sao chứ?”

Mặt Thập Bát tái nhợt, từ từ nhắm hai mắt lại, để cơn váng đầu qua đi mới mở mắt ra, nói chuyện cũng không còn khí thế như hồi nãy: “Ta không giận người, cũng không giận đứa nhỏ trong bụng...” Thập Bát sờ sờ bụng, cơ bụng chỗ đó vẫn bằng phẳng và rắn chắc, nhưng hắn đã biết có một hồn nguyên nho nhỏ đang lớn dần trong đó.

“Bảo bối của ta làm sao không thích cho được... Chỉ là ta...” Thập bát nhắm mắt thở dài: “Chỉ là ta nghĩ năm nay lại không thể đến thăm Thang Viên và Hoa Đăng, có chút thất vọng mà thôi...”

Ngao Kiệt ôm Hồ Thập Bát, dùng cằm cọ nhẹ trên đỉnh đầu hắn, người khác chắc không biết, chứ Ngao Kiệt là người rõ nhất những cố gắng của Thập Bát để được sớm tới thăm Thang Viên và Hoa Đăng. Từ sau khi hai bảo bối Hỏa Long vào Thiên Trì, đã gần bảy năm Thập Bát không gặp chúng.

Biết vì thể chất và duyên tu không đủ nên không thể tới gần Thiên Trì, Thập Bát vẫn luôn cố gắng tu luyện, còn đặc biệt học tập song tu, tất cả là vì có thể sớm tăng công lực tu vi, sớm được đi Thiên Trì gặp con mình. Thập Bát không muốn hai bảo bối vì thiếu tình thương và sự quan tâm của phụ mẫu mà lớn lên có tính cách bộp chộp bướng bỉnh như Long quân. (Tiểu Thất: Này... Người có ý gì?)

“Nếu năm nay lại không đi được... thì phải chờ hai năm nữa mới có thể đi...” Tựa vào ngực Ngao Kiệt, Thập Bát cúi thấp đầu, thanh âm rầu rĩ: “Vậy là sẽ không thể gặp Nguyên Nhi và Tiêu Nhi tận chín năm... Có khi nào chúng quên phụ thân là ta không...”

“Sẽ không sẽ không đâu!” Ngao Kiệt vội ôm sát Thập Bát an ủi hẳn: “Thang Viên và Hoa Đăng sao có thể quên người!”

“Đương nhiên người sẽ nói vậy! Năm nào người cũng có thể đi gặp chúng...” Ngẩng đầu, Thập Bát lớn tiếng phản bác lời Ngao Kiệt, đôi mắt đỏ đỏ, vì không để con mình trở thành những thiếu niên bất lương, tuy Thập Bát không thể đi gặp chúng mỗi năm, hẳn vẫn kêu Ngao Kiệt đi Thiên Trì thăm hai bảo bối.

Lúc đầu Ngao Kiệt hoàn toàn không tình nguyện, nhưng sau khi đi hai lần, trở về sẽ dương dương tự đắc cười to: “Hai nhóc đó vậy mà muốn hợp nhau khởi hỏa ám toán ta! Oa ha ha! Chúng còn kém mấy vạn năm a!” Trong lời nói thường nhắc tới hai tiểu Hỏa Long, hơn nữa vẻ mặt luôn vui tươi rạo rức, Thập Bát cũng rất là cao hứng, thấy tình cảm giữa Ngao Kiệt với hai tiểu Hỏa Long đã được bồi dưỡng nên từ từ.

Nhưng hiện tại vẫn rất ghen tị, Ngao Kiệt có thể tự do quay lại Thiên Trì, không khỏi sợ rằng hai tiểu tử đó sẽ quên mất người phụ thân này.

“Thật mà thật mà! Mỗi lần ta tới đó hai tiểu tử thối đó đều chỉ hỏi tình hình của người ~~ Cái gì mà Thập Bát phụ thân có khỏe không a? Dạo này hay làm gì a? Nói chuyện đều là về người! Vì trong Thiên Trì không có một thứ gì, chúng còn muốn dời khối thạch đầu cho ta mang về tặng người a ha ha”

Ngao Kiệt nói thật vui vẻ, Hồ Thập Bát nghe xong đã muốn không chịu nổi, trong óc toàn là thân ảnh đáng yêu của hai con trai bảo bối, mũi cay cay mắt đỏ hơn, thấy mình tựa hồ muốn khóc, Hồ Thập Bát vội nghiêng đầu sang chỗ khác, không biết có phải vì mang thai mà tâm tình mình hơi thất thường không.

Nếu khóc sẽ không giống mình tí nào... Hồ Thập Bát nghĩ vậy nhìn sang một bên, muốn mở to mắt để thu lại nước mắt chực rơi.

Động tác nhỏ của hắn không thể nào giấu được Ngao Kiệt ~!

Xoay mặt Hồ Thập Bát lại đối diện với mình, Ngao Kiệt nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt Thập Bát: “Không cần kiềm chế trước mặt ta ~ Thập Bát... Muốn khóc thì cứ khóc đi...”

Hình như ta bị người chiều thành hư rồi... Hồ Thập Bát được Ngao Kiệt ôm vào trong ngực, chịu đựng cảm giác tê dại khi Ngao Kiệt gặm cắn cổ mình, thở dài, có vẻ mình càng ngày càng trở nên không chín chắn...

Ngao Kiệt ngẩng đầu, nhìn ánh mắt phát sáng của Thập Bát, nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Là ta đang nuông chiều người sao?... Thôi kệ đi” Đầu lưỡi phẩn hồng liếm liếm khóe miệng, không thèm nghĩ vấn đề rốt cuộc ai cứng chiều ai nữa, Ngao Kiệt khẽ hôn môi Thập Bát: “Vậy thì để cho ta, tiếp tục cưng chiều người đi.”

“Ư... A...”

Thập Bát nhắm hờ mắt, hơi thở hơi rối loạn, mỗi tấc da thịt được bàn tay Ngao Kiệt vuốt ve chơi đùa đều dâng lên khoái cảm làm hắn run rẩy, tim đập như trống dồn, trong cơ thể có chút trống rỗng, cảm giác tê tê nhột nhột bay lên, nhớ Ngao Kiệt... tiến vào...

“Không đúng... Không đúng...”

“Chỗ nào không đúng?” Vùi đầu vào ngực Thập Bát, Ngao Kiệt ậm ờ hỏi.

“Lần này... không giống... lần trước lắm... Ư...”

RẦM RẦM RẦM!

Mắt thấy an ủi của Ngao Kiệt sắp sửa biến thành cảnh không phù hợp cho nhi đồng, cửa phòng đột nhiên rất không thức thời bị gõ.

Ngao Kiệt cắn răng bỏ khỏi người Thập Bát, tức giận hỏi: “Ai a!?”
Tiếng Ngao Ly từ ngoài phòng vang lên: “Tiểu Thất ra đây mau! Thập Bát có thể đi Thiên Trì rồi!”

Có thể đi Thiên Trì? Ngao Kiệt há hốc mồm và Hồ Thập Bát liếc nhau, không đợi Thập Bát lên tiếng, lập tức vù như gió ra cửa!

“Thập Bát có thể đi Thiên Trì?? Người có cách nào?!” Ngao Kiệt giật cửa ra, lắc lắc bả vai Ngao Ly đang chuẩn bị gõ cửa tiếp, Hồ Thập Bát ở trong cũng vội vàng khép xiêm y lại đằng hoàng rồi ra theo.

“Không không không phải là là ta ta ta là là là Dương Dương Dương...”
Ngũ Long quân bị Tiểu Thất lắc đến thở không ra hơi, cố gắng giãy dụa chỉ ra đằng sau mình, Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt nhìn theo hướng tay hấn chỉ mới phát hiện, cách sau Ngao Ly không xa có một người đang đứng.

Người nọ trường thân ngọc lập, mặt mũi tuấn tú, mái tóc như thác đổ thả tự nhiên phía sau, mặc một chiếc áo khoác màu xám đen, bên ngoài choàng một kiện ngoại sam màu bạc của trắng non, tay cầm chiết phiến, phe phẩy nhẹ nhàng. Rõ ràng quần áo rất bình thường và đơn giản, nhưng mặc trên người hấn lại toát ra một khí chất xuất trần.

Ôi chao? Hai mắt Hồ Thập Bát mở to, giữa trán người này có một đạo hoa văn... Là Long văn?

Đó đích thật là Long văn, hình dạng giống y như hoa văn giữa trán Thập Bát, khác chăng là màu vàng kim.

Người nọ cũng nhìn về phía Thập Bát, hai người bốn mắt tương giao, người nọ nhếch môi cười mỉm, khép chiết phiến trên tay lại, chấp tay làm một cái tiểu ấp nói: “Thập Bát công tử...”

“Dương Hiểu, người bị Ngũ ca ta thương?”

Ngao Kiệt vừa thốt ra lời ấy, tựa như một tiếng sấm rền vang trên nền đất bằng, Ngao Ly trừng lớn hai mắt, miệng [=]= nhìn Ngao Kiệt, trong lòng không ngừng niệm: Ta sai rồi ta sai rồi, ta vẫn cho rằng sau khi Tiểu Thất cưới Thập Bát thì chỉ số thông minh sẽ tăng vọt nhưng thật không ngờ trình ngọc của người lại thăng cấp a! Lời này người có thể nói trước mặt Dương Hiếu sao?!!

Vị Dương Hiếu bị Ngũ Long quân “thượng” — cũng chính là Chiến thần đại nhân của Thiên Giới — nghe Ngao Kiệt nói xong ngay tức khắc cứng còng người.

“A...” Ngao Ly đầu đầy mồ hôi nhìn Chiến thần, vươn tay muốn an ủi lão bà của mình một chút, nghĩ nghĩ vẫn là không dám lại rụt tay về, chỉ có thể tức giận mắng nhiếc Ngao Kiệt: “Tiểu Thất! Người càng ngày càng hạ lưu! Cái gì mà thượng với chả thượng... Ối!!”

Ngón chân Ngao Ly bị Dương Hiếu giẫm mạnh lên, đau đến nỗi chỉ nói được một nửa liền bật người ôm chân nhảy như tép nhảy, Chiến thần hé ra khuôn mặt đen sì, nghiến răng miến cưỡng chào hỏi Ngao Kiệt: “Thất Long quân... Đã lâu không gặp...”

Ngao Kiệt không hề để ý Chiến thần nói với mình cái gì, chớp chớp mắt nghiên cứu Long Văn trên trán Chiến thần rất là nghiêm túc, sau khi đã xác định được đáp án trong lòng, xoay đầu nói với Ngao Ly vẫn đang nhảy tới nhảy lui: “Thì ra công phu của Ngũ ca tốt như vậy, ngay cả Dương Hiếu cũng có thể bị người đè?”

Tiểu tử thối nhà người có chịu để yên hay không!! Ngao Ly đưa lưng về phía Dương Hiếu ra sức chắn ánh mắt hướng về Ngao Kiệt, nhưng tất cả vẫn quá muộn màng, sát khí nóng rực sau lưng bắt đầu phun trào, Chiến thần Dương Hiếu dựng thẳng mày kiếm, chiết phiến trong tay mở ra tỏa một luồng kim quang, giây lát hóa thành một song dực phượng văn chiến kích lấp lánh ánh bạc, hí mắt nói: “Thất Long quân, thỉnh giáo!” Nói xong

chiến kích vung lên, mang theo âm thanh của kim thạch đâm thẳng hướng Ngao Kiệt!

Ngao Kiệt xoay người tránh, lúc xoay người lại thì trong tay cũng có thêm một thanh trường kiếm Bàn Long lưu chuyển ánh sáng kim hồng, ‘keng’ một tiếng đỡ lại chiến kích, ánh lửa bắn tung tóe ra bốn phía.

Ngao Ly vội kéo Hồ Thập Bát lui ra xa hơn mười thước, lớn tiếng nói: “Các người muốn đánh thì lên trên mà đánh, đánh dưới này sẽ làm người khác bị thương!” Lời còn chưa dứt, hai thân ảnh một đỏ một trắng đã muốn tiến vào không trung, chỉ thấy hai đạo quang cầu tốc độ cực nhanh, lúc quyet vào lúc tách ra, tiếng binh khí va chạm giữa không trung không ngừng văng vẳng bên tai.

Các vị Long quân trên Thanh Vân Sơn không ai nói chuyện cũng không ai khuyên can, vẻ như tập mãi thành quen hợp sức mở ra một kết giới bao lấy đỉnh Thanh Vân Sơn.

Ngao Ly giải thích: Đây là bởi vì hai vị này đều thuộc hệ hỏa, sợ những đốm lửa vô ý rơi xuống làm núi bốc cháy, tuy Long tộc có thể điều nước dập lửa, nhưng điều đó cũng rất là phiền hà.

Mấy kẻ nhàn rỗi có liên quan ngồi dưới kết giới, vọng vào không trung xem chuyện vui, tiếp tục căn hạt dưa uống nước trà nói chuyện phiếm, Lão Long quân thờ dài, toàn bộ Thiên Giới chắc chỉ có Ngao Kiệt không biết quan hệ giữa Chiến thần với Ngao Ly đi? Vậy mà còn ngốc ngếch nói trước mặt người ta... Thiệt là...

“Lại đây lại đây, đặt cược a đặt cược a ~~!” Lữ Đồng Tân cầm phất trần vào sau áo, khay trà cầm trong tay vút qua trước mặt Lão Long quân, mặt trên đã bày tiền cược của các vị Long quân khác: “Lại đây lại đây, hảo hữu, người cược ai thắng?” Lão Long quân bội phục nhìn Lữ đạo trưởng: “Hảo hữu, người cũng thật là rảnh rỗi quá a ~”

Lữ Đồng Tân hắc hắc cười: “Muốn nắm bắt mọi cơ hội kiếm chác mà ~ Hảo hữu, người cợt ai thắng a?”

“Ta cợt cả hai bên...” Lão Long quân lặng lẽ lấy từ trong túi ra hai thỏi bạc.

“Ai cha — Hảo hữu, người đây là giỡn chơi hay lừa đảo a ~~~”

Hồng Ngọc cảm khái: “Thật không ngờ Chiến thần của Thiên Giới còn trẻ như vậy... lại tuần tú như vậy...” Quay đầu lại liếc Ngao Ly một cái: “Một nam nhân tốt như thế, sao lại để kẻ nhỏ nhắn như người chiếm nhĩ? Nữ nhân ta đây không tốt hơn người sao a?”

Hồng Ngọc nói xong câu đó liền vận hết công lực chờ Ngao Ly qua đấu với mình, không ngờ Ngao Ly cứ như không nghe nàng nói gì, mắt nhìn chăm chăm vào bầu trời.

Tâm tình hiện tại của Ngao Ly rất kích động, hẳn nghĩ Dương Hiếu giận mình, trong một thời gian ngắn sẽ không gặp mặt mình nữa, không nghĩ tới Dương Hiếu lại mang Linh Sơn Tiên Tửu hẳn để quên trong phủ đến, tựa như không có chuyện gì mà chủ động đến Thanh Vân Sơn tìm hẳn! Chuyện này có phải tượng trưng cho phân lượng của mình trong lòng Dương Hiếu ngày càng nặng, hẳn cũng bắt đầu coi trọng những cảm xúc trong lòng mình rồi đó? Còn nữa còn nữa, vừa rồi ánh mắt hẳn trừng mình... A A A thật rất tiêu hồn a ~~~~~ Thật là làm người ta chịu không nổi ~~~ Vặn vẹo ~~~ >

Hồ Thập Bát đứng bên cạnh Ngao Ly, cũng nhìn vào không trung, hai người tuy pose cùng kiểu nhưng tâm tình lại hoàn toàn bất đồng! Ngao Ly là đang vui sướng nhộn nhạo đến phiên giang đảo hải, Hồ Thập bát lại choáng váng cả người!

Này này này, người nọ là Chiến thần? Hẳn có cừ oán với Ngao Kiệt? Sao mới nói hai câu liền đánh nhau a? Hơn nữa còn đánh thật với sát khí lớn như vậy a!

“Ngũ Long quân! Người không lại khuyên bọn họ sao?” Hồ Thập Bát rất lo lắng, đối phương là Chiến thần đó! Ngao Kiệt có thể bị thiệt hay không a? Thật ra mình cũng muốn lên can... Nhưng lấy tu vi và thân thủ của hắn mà nói, đi lên chỉ sợ cũng trực tiếp biến thành vật hy sinh đi?

Bị Hồ Thập Bát hô to bên tai, Ngao Ly rớt cuộc cũng hồi thần, vỗ vỗ bả vai Hồ Thập Bát cười nói: “Yên tâm đi, dù cho đánh với Chiến thần của Thiên Giới, Tiểu Thất cũng sẽ không bị thiệt thòi gì đâu, hai người bọn họ á, đã đánh nhau hơn năm trăm năm rồi.”

Dương Hiểu xem như là bằng hữu tại Thiên Giới của Ngao Kiệt, “nói chuyện” riết thành bằng hữu. Sở dĩ từ nói chuyện phải đặt trong dấu ngoặc kép, đó là vì bọn họ không dùng miệng nói chuyện với nhau mà dùng binh khí. Bọn họ dùng ngôn ngữ hình thể cao nhã ấy để tiến hành trao đổi tình cảm, vậy nên cảm tình giữa Ngao Kiệt với Dương Hiểu, kỳ thật coi như không tồn tại ~~

“Nói chuyện Tiểu Thất lần đầu tiên đối đầu với Dương Hiểu, phải là tiệc sinh nhật của Bách Hoa tiên tử hơn năm trăm năm về trước...” Tiểu Ngũ ngồi xồm trên ghế đá, uống ngụm trà thông thông cổ họng, bày ra tư thế như muốn nói chuyện xưa rất xưa, bắt đầu kể chuyện Ngao Kiệt và Dương Hiểu quen biết nhau.

Ngày đó Ngao Kiệt mới từ Thiên Trì trở lại Thiên Đình, lập tức bị Lão Long quân tóm đi dự thọ yến của Bách Hoa tiên tử.

Bởi mới sinh được không lâu liền bị đưa đi Thiên Trì ngâm năm trăm năm, vậy nên Ngao Kiệt không biết tới ai, không thân với ai.

Lão Long quân nói ta là cha người, hắn liền à một tiếng, biết vị này chính là phụ thân. Lão Long quân nói vị này là ca ca của người, hắn cũng à một tiếng, biết vị này chính là ca.

Ngao Kiệt nửa tỉnh nửa mê bị đưa đi dự thọ yến tạo nên một cơn xôn xao, chúng tiên nữ lần đầu được gặp Ngao Kiệt, không biết rằng Long Gia còn có một vị Long quân tuần tú như vậy, tất cả đều tiến lại đùa giỡn.

Nghĩ cũng biết Tiểu Thất chúng ta dễ mà dễ bị đùa giỡn như vậy hay sao?

Nói chưa dứt ba câu liền phóng lửa đốt những bó đuốc chuẩn bị cho thọ yến của Bách Hoa tiên tử.

Ngay lúc đó Dương Hiểu cũng tham gia yến hội, vừa vào viên tử gặp ngay một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch giễu võ dương oai, vì thế đi ra dạy dỗ.

“Lần đó Ngao Kiệt thua rất thảm.” Tiểu Ngũ nói.

Tất cả mọi người gật gật đầu, nói chúng ta có thể tưởng tượng được.

“Tính cách của Tiểu Thất và Dương Hiểu đều rất cao ngạo, hai người lại cùng giỏi võ, gặp mặt chung quy là trực tiếp khai chiến. Cái này gọi là ta thạo võ người thạo võ ta cùng kết bạn sao ~? Bất quá nha ~~ Dù Tiểu Thất vẫn luôn ra sức tu luyện, công phu của hắn vẫn kém Dương Hiểu nhà ta một bậc...

“Ai da!” Ngao Ly nói còn chưa dứt lời, từ trời giáng xuống một hỏa cầu nhằm ngay hắn, Ngao Ly trốn thật là mau, ghế đá dưới thân chịu tội thay, bị nổ tan tành.

Hai luồng quang cầu một đỏ một trắng hạ xuống mặt đất, hào quang tán đi, thân hình của Ngao Kiệt và Dương Hiểu hiện ra.

Ngao Kiệt tóc mai bay bay về mặt kiêu ngạo, tay nắm chặt trường kiếm thu vào, nhìn chăm chăm Ngao Ly giận dữ nói: “Ai kém hơn hắn!” Xoay đầu nhìn Dương Hiểu đang nhíu mày phía đối diện: “Dương Hiểu, người

thụt lùi a, dạo này chắc không luyện công nhi? Hạ bàn không ổn thể lực sụt giảm a ~ Mới đánh một hồi như vậy mà người đã thở hổn hển rồi...” Lại như mới nghĩ ra điều gì, Ngao Kiệt gục gặc đầu: “Ta hiểu, bởi người đã — lớn tuổi rồi!!”

Chiến thần đứng đối diện Ngao Kiệt, tay cầm chiến kích, trên đầu một lớp mồ hôi mỏng hơi thở hơi dồn dập vừa nghe câu nói cuối của Ngao Kiệt, nghe thấy tiếng trong ngực mình vỡ vụn.

“A A A đừng nghe Tiểu Thất nói bậy! Dương Hiểu người không hề già a!! Là lỗi của ta lỗi của ta!! Nếu đêm qua ta không ép người người cũng sẽ không bại dưới tay Tiểu Thất”

“... Ngao Ly.”

“Có!”

“... Câm miệng!!” =\`=###

“Được!” TAT

[Hầu: E hèm, thật ra, mọi người đều hiểu cả mà... Tiểu Ngũ]

[Ngao Ly (nội ngữ bi thiết oán giận): Mọi người đều hiểu thì làm được cái mớ gì! Người làm cho Tiểu Thất cũng hiểu được đi a!]

[Ngao Kiệt (diện vô biểu tình): Này, người bồi thường ghế đá cho ta =\`=]

[Ngao Ly (kinh ngạc): Đó là do đồ hỗn đản nhà người chính tay đập hư mà! Q III Q]

[Ngao Kiệt (diện vô biểu tình): Ta mặc kệ, tại người ngồi lên nó nên nó mới bị đập hư.]

[Hồ Thập Bát (đỗ mờ hôi): Cái, cái đó... Chiến thần Điện hạ, thật có lỗi...]

[Dương Hiếu (héo rữ): ... Không có gì đâu... /_\\]

Chương 78: Phiên Ngoại 28

Ngao Kiệt sau khi hoạt động gân cốt xong thấy cả người sáng khoái tâm tình thư thái, giành Tiểu Bính từ tay Hoa Si về ôm, hỏi Ngao Ly: “Người nói có cách để Thập Bát đi Thiên Trì, là cách gì vậy?”

Ngao Ly rót cho Dương Hiểu một chén trà, tự cầm quạt quạt cho hẵn, nghe Ngao Kiệt hỏi liền nghiêng răng đáp lớn: “Không phải ta có cách! Là Dương Hiểu có cách!!”

Chiến thần không hổ là Chiến thần, dù cho mới đánh một trận với Tiểu Thất, dù cho Tiểu Thất vừa nói những lời tổn thương hẵn, tỏ thái độ vô cùng bất kính với hẵn, khi nên hỗ trợ thì Chiến thần vẫn vươn tay hỗ trợ.

Dương Hiểu lấy một vật từ trong ngực ra.

Đó là một hạt châu lớn cỡ trứng bồ câu, hạt châu bán trong suốt lưu chuyển ánh sáng vàng ấm áp, nhìn kỹ, hình như trên hạt châu có một hoa văn hình trường vĩ cự điều vung cánh sắp sửa bay lên, hoa văn ấy không phải khắc cũng không phải vẽ, màu hơi sẫm hơn màu hạt châu một chút, trải cong theo hình dạng hạt châu, tựa như là từ trong hạt châu sinh ra.

“Cái này...” Hồng Ngọc trợn mắt: “Cái này không lẽ là linh châu của Di Giới Hỏa Phượng tộc?”

Trừ vài người của Thiên Giới hiểu rõ sự tình, những người khác nghe lời này của Hồng Ngọc đều giật mình.

Hỏa Phượng tộc, là một yêu tộc thượng cổ gần như tuyệt chủng của Di Giới, tộc nhân hành sự vô cùng thần bí, không liên hệ với yêu tộc, cũng ít

xuất hiện ở Trung Nguyên.

Sở dĩ Hỏa Phượng tộc bí ẩn lại nổi tiếng ở cả hai giới nhân yêu, chủ yếu vì một vật, đó chính là linh châu.

Theo truyền thuyết thì trước khi chết, tộc nhân Hỏa Phượng có thể dùng sinh mạng của mình để huyễn hóa ra một viên linh châu. Nếu người thường có viên linh châu này, đeo trên người có thể xua đuổi tà khí, hộ bản bồi nguyên kéo dài tuổi thọ, nếu nuốt vào có thể ra khỏi tam giới ngũ hành, thăng thiên mãi mãi trường sinh bất lão.

Còn nếu yêu tộc có thể nuốt được viên linh châu này, liền có thể khiến công lực tăng thêm mấy ngàn năm tu luyện!

Đó là vật mà Hỏa Phượng tộc nhân dùng máu huyết và sinh mạng để huyễn hóa thành, là thần vật mà ai ai cũng vô cùng khao khát!

“Đây là linh châu do mẫu thân ta huyễn hóa ra.” Dương Hiếu thản nhiên nói.

Hồng Ngọc mở to mắt nhìn, tim đập nhanh hơn, một chủng tộc đã gần như tuyệt diệt, nay mình lại có vinh hạnh được tận mắt chiêm ngưỡng?

... Nghe nói trên lưng của Hỏa Phượng tộc đều có một đôi cánh, nhìn thân hình Chiến thần không giống với nhân loại, chẳng lẽ hẳn là kết tinh của nhân loại và Hỏa Phượng tộc?

Vậy hẳn chính là... bán yêu a!

Người của tộc Hỏa Phượng có thể huyễn hóa ra linh châu, cho nên từ xưa đã bị nhân yêu khắp nơi hãm hại và giết chóc, khiến Hỏa Phượng tộc cực chú trọng tới huyết thống, cực kỳ bài ngoại, không bao giờ tin tưởng người dị tộc, nghe nói bất luận nam nữ già trẻ khác tộc mà đi vào địa giới của họ, tất cả đều sẽ bị giết chết, nếu quả thật Dương Hiếu là con của Hỏa

Phượng tộc với nhân loại... Vậy thì trước đây, nhất định hẳn đã chịu không ít khổ...

Biểu tình của Dương Hiểu rất bình thản, không nhìn ra có bất kỳ xúc cảm lẫn tẩn nào, đưa hạt châu ấy cho Hồ Thập Bát nói: “Người mang viên linh châu này trên người, tin chắc có thể bảo vệ người không bị âm khí Thiên Trì quấy nhiễu.”

Hồ Thập Bát cũng biết truyền thuyết về Hỏa Phượng tộc, trong lòng hiểu ý nghĩa to lớn của hạt châu này đối với Chiến thần, do dự một lát, thì lễ với Dương Hiểu nghiêm túc nói: “Đa tạ Dương Hiểu Điện hạ trao cho tại hạ một viên linh châu quan trọng như vậy, Hồ Thập Bát vô hạn cảm kích, hứa sẽ nâng niu vô cùng cẩn thận.”

Dương Hiểu mỉm cười, đưa hạt châu ấy qua.

Thập Bát nhận linh châu, cảm nhận một dòng nước ấm chậm rãi tuôn trào từ trong hạt châu, truyền vào lòng bàn tay rồi đi vào thân thể, dần dần lan ra, cả người dạt dào ấm áp hết sức thoải mái.

Ngao Kiệt nhìn Dương Hiểu, trong mắt tựa hồ cũng có một tia cảm động, hần hế miệng: “Dương Hiểu...”

Dương Hiểu khẽ cười nói: “Nếu là lời cảm ơn thì không cần phải nói đâu.”

“Cái đó... Cái ghế đá bị Ngao Ly ngồi bẽ không cần các người bồi thường nữa.”

“Này! Ta đã nói là tự người đập bẽ a!” Ngao Ly đứng sau Chiến thần nháy nháy.

Hồng Ngọc kéo Thập Bát lại quan sát: “Quả nhiên không hổ là thần vật... Thập Bát, ta thấy sắc mặt của người giờ tốt hơn hồi sáng nhiều... Í?”

Hồng Ngọc bỗng nhớ lại, mới nãy lúc Thập Bát đi ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, sắc mặt xem chừng đã khôi phục, lại còn đứng xem cuộc chiến cùng Tiểu Ngũ, nếu thật sự hoài thai tiểu Hồ Ly, theo lý thuyết thì Thập Bát không có thể lực và tinh thần kiểu này a, lúc đánh nhau ánh lửa văng tứ tung bùm bùm chéo chéo, nếu hoài thai tiểu Hồ Ly thì đã sợ tới mức hóa lại nguyên hình rồi.

“Chẳng lẽ... Thập Bát, lần này người hoài thai tiểu Hỏa Long?”

Lời của Hồng Ngọc làm mọi người chú ý, mọi tầm mắt tập trung lại trên người Thập Bát.

Ngao Kiệt cũng nhớ lại xem lúc nãy trong nhà gỗ Thập Bát có gì khác lạ không, “Rốt cuộc là có gì khác chứ?”

Thập Bát đỏ mặt, nói lần này mang thai không giống như lần trước, lần trước lúc hoài thai Nguyệt Bính thì ngồi xuống một cái thôi cũng thấy đất trời chao đảo, không thể gặp âm thanh khó nghe, còn triệu chứng lần này thì nhẹ hơn, tuy rằng vẫn còn hơi buồn nôn vằng vặc, nhưng không đến mức chịu không nổi.

“A nha a nha, vậy có khả năng bào thai lần này là một bảo bối Hỏa Long?” Thập Nhị ôm Nguyệt Bính vui mừng nói lớn: “Tiểu Nguyệt Bính sắp được làm ca ca của tiểu Hỏa Long ~!”

[Mọi người: A, bảo bối Hỏa Long ở Thiên Trì sắp biến thành ba rồi = =]

Đại Trưởng lão Long Tộc vuốt vuốt chòm râu, lắc đầu nói: “Ta lại thấy không phải... Thai đầu của Thập Bát công tử sở dĩ hạ sinh hai Hỏa Long thuần huyết, là vì... Mấy người còn nhớ hai giọt huyết lệ của Tộc trưởng chứ?” Đại trưởng lão nhìn chung quanh một vòng, biểu tình hết sức nghiêm túc: “Là vì Thập Bát công tử từng chịu quá nặng... Ừm Ừm!” Tiểu Ngũ tiến lên bịt miệng Đại Trưởng lão nói với mọi người: “Thập Bát từng phát thề, phát lời thề quá nặng, rằng sẽ sinh cho Tiểu Thất một cặp bảo bối Hỏa

Long! Tống Tử đại tiên nghe lời thề của Thập Bát, nên mới để hãn sinh ra hai tiểu Hỏa Long thuần huyết!!”

Đại Trưởng lão tuổi tác cao trí nhớ kém, thiếu chút nữa là làm lộ chuyện của Hồ Điện Lam, sợ tới mức trừ Tiểu Thất ra thì mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

Hồng Ngọc đâu dễ bị lừa như vậy, gạt Tiểu Ngũ ra một bên, túm chòm râu của Đại Trưởng lão: “Không phải! Điều ngươi muốn nói mới này không phải vậy! Nói mau, Thập Bát từng chịu cái gì quá nặng?!”

Nhìn Hồng Ngọc mày dựng thẳng mắt bốc hỏa mà Đại Trưởng lão run rẩy cả tâm can, phải biết là sau khi bị Tiểu Thất đốt, vất vả lắm chòm râu bảo bối mới dài lại được a!

“Nặng, nặng... TAT”

“Nương, ngươi đừng làm khó Đại Trưởng lão, mau buông ra đi... Orz” Thập Bát kịp thời giải vây “Là một lần ta với Ngao Kiệt ra ngoài thu yêu bị thương, rất là nghiêm trọng... Nhưng chuyện hai giọt huyết lệ này, ta cũng không biết.”

Thập Bát nhìn Ngao Kiệt bên cạnh, Ngao Kiệt không nói câu nào, chỉ ôm Thập Bát, yên lặng cọ cọ bả vai hãn.

Đại trưởng lão nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục giải thích theo con đường của Thập Bát.

Vì trước khi Ngao Kiệt cứu Thập Bát, Thập Bát đã được Ngao Ly cho ăn đan dược, tính mạng đã được bảo toàn, hai giọt huyết lệ của Ngao Kiệt không có chỗ để đi, liền lưu lại trong đan điền của Thập Bát công tử, sau lại gặp tinh khí của Ngao Kiệt, hình thành hai hồn nguyên. Cho nên nói hai Hỏa Long bảo bối là con của Thập Bát và Ngao Kiệt, không bằng nói là hai

phân thân của Ngao Kiệt thì đúng hơn — Đương nhiên, linh hồn thì không giống.

“Lão phu nghĩ rằng, bào thai lần này của Thập Bát công tử rất có thể là Long Hồ hồn huyết.”

“Hồn huyết?”

“Vậy là sao ta? Đầu rồng thân hồ ly?”

“Người đúng là không biết tưởng tượng, nếu là hồn huyết thì sao có thể hòa trộn không cân đối như vậy!”

“Ta thấy á... Phải là một tiểu hồ ly có vuốt rồng thật dài, bốn chân có vảy ~~”

“A đúng rồi, Thập Bát về sau không được ra ngoài thu yêu với Ngao Kiệt nữa!”

“Dạ, nương cứ yên tâm đi...”

Mọi người mồm bầy miệng tám thảo luận về hình thể của đứa bé, bất giác trời đã tới hoàng hôn, bầu trời phía tây dấy lên ráng đỏ ngập tràn, nhuộm Thanh Vân Sơn thành màu đỏ cam rực rỡ và trắng lệt.

Lữ Động Tân ngẩng đầu xem giờ, đứng dậy phui phui xiêm y: “Nửa canh giờ nữa trăng sẽ lên, xem coi có phải chúng ta nên xuất phát không a?”

Ngũ Long quân đếm đếm nhân số, phòng phòng má: “Đại ca và đại tẩu quay về Tây Vực rồi, giờ chỉ còn thiếu Tiểu Bát.”

“Không đợi nữa.” Lão Long quân lên tiếng, “Hắn chạy tới không thấy chúng ta sẽ tự biết mà tới Thiên Trì, chúng ta xuất phát đi!”

“Ô!! Xuất phát ~!!”

Trên lưng ai cũng mang quà và đồ ăn cho hai bảo bối, mừng rỡ tung
tăng xuất phát ~!

Bảo bối Thang Viên và Hoa Đăng yêu dấu ~!! Chúng ta tới đây XD!

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Phiên Ngoại 29

Triều X năm XX vào hoàng hôn của lễ Trung Thu, tập thể dân chúng chung quanh Thanh Vân Sơn, được gặp Long thần!

Nếu chỉ có một hai người nhìn thấy thì có thể là chuyện bịa, nhưng cái này là mấy ngàn người trong trấn cùng nhìn thấy!

Một cự long kim hồng sắc, trên lưng chở một nam tử mặc trang phục thanh sam, một tiếng rống ngâm vang vọng, cái đuôi mạnh mẽ vẫy vùng như muốn vút lên trời a a a a!!!

Toàn bộ người dân quỳ bọp trên mặt đất tam bái cửu khấu bắt đầu khẩn nguyện, nói ta nhìn thấy Long Thần ta có thể sống lâu trăm tuổi ta có thể may mắn cả năm! Lại không biết sự kiện ‘Long thần hiển linh’ nhanh chóng truyền tới tai của Thiên tử nơi kinh đô xa xôi, đương kim Thánh thượng nghe thấy mừng rỡ, thì ra đúng ngay Trung Thu năm đó có một vị phi tử trong cung sinh hoàng tử, dáng vẻ thông minh lanh lợi vua rất yêu thương, sau khi nghe chuyện Long thần lại cho rằng hoàng tử đó là chân mệnh thiên tử do Long thần chuyển thế, vì vậy lập tức cải danh hoàng tử nọ thành Long Cơ (Ế!) và phong làm thái tử.

Sau đó trấn nhỏ dưới chân Thanh Vân Sơn sửa tên, gọi trấn Long An.

Sau sau đó tại trấn Long An xây một ngôi miếu, gọi miếu Đấng Long, nghe nói cầu gì được nấy, thập phần linh nghiệm, khói nhang hưng thịnh, đến tận bây giờ vẫn là một thắng cảnh nổi tiếng... Khụ, đây đều để nói sau, chúng ta tiếp tục chuyển màn ảnh sang hướng bọn Ngao Kiệt và Hồ Thập Bát.

Hồ Thập Bát ôm Tiểu Bính, mang bánh trung thu tự tay làm, cười trên người Ngao Kiệt. Ngao Kiệt hóa thành hình rồng, cười gió mà đi, tốc độ cực nhanh, Hồ Thập Bát vốn lo nhiệt độ giữa không trung khá thấp, gió lại lớn, sợ Tiểu Bính sẽ không chịu nổi, đang định kêu Ngao Kiệt giảm tốc độ lại, linh châu trong ngực liền tỏa ra một quang hào quang êm dịu, hình thành một kết giới bao quanh người Thập Bát, cản hết gió lạnh chực quất vào mặt.

Cảm giác được trên người mở kết giới, Ngao Kiệt mở miệng nói: “Linh châu này thật là hữu dụng.”

Thập Bát cười gật gật đầu: “Đúng vậy, nếu không nhờ Chiến Thần Điện hạ trao viên linh châu này, năm nay ta và Tiểu Bính sẽ không thể đi Thiên Trì được.”

Ngao Kiệt nghe Thập Bát khen người khác, trong lòng thấy hơi khó chịu, hằm hằm giận dữ: “Hừ, lần sau ta phun Long châu ra, có lẽ cũng sẽ hữu dụng đó!”

“Người đừng phun làm gì mất công! Không ai dùng đâu!” Ngao Ly đuổi theo phía sau vẫn mang hình người, bay cạnh Ngao Kiệt lớn tiếng nói: “Tên gốc Tiểu Thất này! Người biến hình bay trên trời cũng không nhớ ẩn thân, bị người trần nhìn thấy hết cả rồi!”

Ngao Kiệt đảo mắt, không để ý tới Ngao Ly, vẫy đuôi tăng tốc, bỏ Ngao Ly lại phía sau.

Ngao Ly cũng không đuổi theo Tiểu Thất, xoay người, chờ Dương Hiểu tới rồi trưng vẻ mặt xu nịnh ra: “Thắt lưng có đau không? Muốn ta công người không?”

Theo sau Tiểu Ngũ và Dương Hiểu là một lực lượng hùng hậu, bởi vì yêu lực của bọn Hồng Ngọc không đủ, tốc độ bay không bằng Ngao Kiệt,

cho nên những người của Long tộc cũng giảm tốc độ lại, chậm rãi bay theo bọn Hồng Ngọc.

“Tiểu Ngũ... chắc cũng sắp thành thân rồi nhỉ.” Lão Long quân từ xa xa nhìn bóng dáng của Ngao Ly và Chiến Thần, trong lòng thấy thật vui mừng, quay đầu nói với những Long quân khác: “Mấy đứa cũng nên hăng hái lên đi a! Tranh thủ sang năm ta rước vợ mấy đứa về hết!”

Tứ Long quân gãi gãi đầu nói phụ quân người cho rằng tìm đối tượng cũng đơn giản như xắt rau hái dưa hay sao a? Chuyện đó vừa phải tìm kiếm vừa phải dựa vào duyên phận nữa a ~~

Hồ Thập Tứ cạnh hẩn mắt lóe hình sao, lắc lắc cái eo nhỏ sáp qua: “Ai nha ~~ Tứ Long quân người thấy ta thế nào? Ta thấy năm người về cũng rất tốt a ~~~ =v= ~~”

Tứ Long quân ngã từ trên mây xuống.

Trời đêm tối thăm thẳm, một vầng trăng tròn nhẹ dâng lên.

Quang mang trắng bạc, rọi sáng lấp lánh khắp biển trời.

“Đẹp quá ~~” Thập Nhị mở to hai mắt, lần đầu tiên nàng được ngắm trăng gần như thế: “Có cảm giác, dường như chỉ cần vươn tay ra là chạm tới...”

Phía trước truyền đến một tiếng rỗng ngâm, mọi người đằng sau giương mắt lên nhìn, thấy những tầng mây đột nhiên mở ra, một vật khổng lồ bị mây mù vắt ngang, hiện ra ngọn núi cao ngất được bao trùm bởi một màu trắng tuyết — Tới Thiên Sơn rồi!

Bay nhanh giữa mây mù, Hồ Thập Bát không thể kiềm chế được tâm tình kích động, đôi mắt hướng đỉnh Thiên Sơn, trên đỉnh núi tỏa ra một

luồng sáng vàng rực tuôn ra khỏi kết giới, bên trong thấp thoáng hai bóng người lượn lờ bơi lội.

Ngao Kiệt cười to nói: “Hai tên tiểu tử thôi biết chúng ta tới, bắt đầu chào đón rồi ~!”

Mặc dù còn cách Thiên Trì một khoảng cách rất lớn, nhưng hai huynh đệ Ngao Nguyên và Hồ Tiêu vẫn nhạy bén cảm nhận được hơi thở của cha mình, hai tiểu tử nhảy khỏi mặt nước, từ rất xa nhìn thấy Ngao Kiệt đang chờ Thập Bát nhanh bay đến, tâm tình không khỏi tung tăng mừng rỡ, những tấm lân phiến hưng phấn phun ra hỏa tinh, hăng hái vung vẩy trên Thiên Trì, tỏa ra một vòng lớn khỏi đỉnh kết giới được tạo trên đó.

Nhìn theo cách vẩy đuôi quật kết giới, hai huynh đệ không hổ là con của Thất Long quân Ngao Kiệt, quả nhiên được di truyền từ cha của chúng.

“Thập Bát, ôm Tiểu Bính ngồi cho vững ~!” Ngao Kiệt hét một tiếng dài, tăng tốc bay nhanh, đâm thẳng hướng kết giới ở Thiên Trì, Hồ Thập Bát ôm chặt Nguyệt Bính ghé sát vào người Ngao Kiệt, nháy mắt kết giới kim hồng sắc đã ngay trước mặt, Hồ Thập Bát nghe một tiếng ‘bộp’ nhỏ, tiếng gió mới rồi còn gào thét bên tai bỗng chốc biến mất, thế giới xung quanh trở thành màu thanh lam, nước hồ phẳng lặng dưới chân phản xạ ánh trắng tròn thật lớn trong không trung, thanh lãnh và rực rỡ, sóng dập dờn lấp lánh màu bạc, mình và Ngao Kiệt như đang bất động giữa bầu trời... Hồ Thập Bát mở to mắt, đây là... Thiên Trì sao? Yên tĩnh và thanh lãnh như vậy...

”Thập ~ Bát ~ phụ ~ thân ~~!!” Hai giọng nói bao hàm nhớ mong, vui sướng lẫn ngạc nhiên từ xa vang lên, tiếng gọi vang thật xa thật dài, Hồ Thập Bát bình ổn cảm xúc lại nhìn lên, bản thân cũng rất nhớ thương hai đứa con trai bảo bối, một trái một phải, mắt ngấn lệ bay vù đến trước mặt Hồ Thập Bát

“Thập Bát phụ thân TAT” Ngao Nguyên và Hồ Tiêu, hai cái đầu rỗng to sụ chảy nước mắt nước mũi, dán kín vào Hồ Thập Bát: “Nguyên Nhi (Tiêu Nhi) rất nhớ người a! Hu hu hu hu TAT”

Mắt Hồ Thập Bát cũng đỏ lên, thanh âm run rẩy: “Phụ thân cũng nhớ các con... Là phụ thân không tốt... Lâu như vậy mới đến thăm hai con...”

Vươn tay muốn vuốt tóc con, lại phát hiện kết giới của linh châu khiến mình hoàn toàn không thể sờ tới thân thể chúng.

Ngao Nguyên và Hồ Tiêu vừa cọ tới cũng bị cản lại.

Ngao Kiệt vốn im thin thít thở dài: “Linh châu loại này thiết kế thật là vô nhân tính! = = Làm sao mà ngay cả Thang Viên với Hoa Đăng mà cũng không cho lại gần?”

Nói sơ cho báo bối về nguyên nhân của viên linh châu này, hai Hỏa Long báo bối nghe xong đều lắc lắc đuôi, cách kết giới cọ bả vai Thập Bát: “Phụ thân vì gặp Nguyên Nhi (Tiêu Nhi) mà vất vả ~~ Dù không thể chạm vào Nguyên Nhi Tiêu Nhi cũng không sao, hai con chỉ cần nhìn phụ thân như vậy thôi cũng thấy rất là hạnh phúc ~! ^V^”

Hai Hỏa Long báo bối vừa nói vừa xoay vòng quanh Thập Bát vô cùng thân thiết, thỉnh thoảng dùng đầu cọ cọ kết giới của Thập Bát.

Nhìn hai huynh đệ gần gũi như thế, Hồ Thập Bát lại nhịn không được muốn nội ngữ! Có con trai tốt quá a ~~ Con trai chính là tấm áo bông nhỏ cận kề cha mẹ a (Gì?) ~~ Tuy rằng không thể tự tay ôm hai huynh đệ, nhưng nhìn dáng vẻ hoạt bát và ngoan ngoãn của chúng, trong lòng Hồ Thập Bát cũng vô cùng thỏa mãn.

Mỉm cười nhìn hai tiểu Hỏa Long, Thập Bát nhận ra chúng đã trưởng thành nhiều so với bảy năm trước, long hình lớn hơn, dài khoảng bảy tám

thước, xinh đẹp và cốt cách, không biết khi trưởng thành rồi, nếu biến hình sẽ dài tới đâu nhỉ?

“Nguyên Nhi và Tiêu Nhi, hai con đều trưởng thành hơn a ~”

“Dạ ~! Chúng con trưởng thành rồi ~~ Nhưng Thập Bát phụ thân không có thay đổi gì hết ~~ Giống hệt lúc chúng con rời khỏi ~!” Hai tiểu Hỏa Long nghe Thập Bát nói vậy liền lấy mũi cọ kết giới quanh thân Thập Bát: “Có thể gặp phụ thân thật là tốt quá ~~ >

Ngao Kiệt vẫn đảm nhiệm vai trò vật cưỡi hừ lạnh một tiếng: “Hai tiểu tử thối các ngươi, tới tận bây giờ vẫn chưa từng nói nhớ ta!”

Ngao Nguyên bĩu môi: “Tại vì phụ quân người thường đến thăm chúng con a!”

“Hừ! Từ khi ta tới đến giờ vẫn chưa từng thấy hai đứa ngoan ngoãn như vậy!”

Lần này đến phiên Hồ Tiêu bĩu môi: “Tại vì đến giờ phụ quân ngài cũng chưa từng có dáng vẻ của một người làm cha a!”

Cái gì?! Ngao Kiệt tức rồi nha! Há mồm phun ra một chuỗi hỏa tinh tử: “Thập Bát! Ta không có dáng vẻ của người làm cha ư?! Làm sao mà ta không có dáng vẻ của người làm cha! Dáng vẻ của ta không giống người làm cha chỗ nào?!”

Thập Bát vỗ vỗ đại não Ngao Kiệt gật đầu qua quýt: “Ừ người giống người giống.”

“Hừ!” Ngao Kiệt hất cằm, dùng tư thế của người chiến thắng trừng hai tiểu Hỏa Long, ý muốn nói thế nào? Thập Bát lên tiếng mới là uy quyền tối cao nhất!

Hai tiểu Hỏa Long nhìn nhau một chút, cùng mở miệng: “Nhưng mà phụ quân người cũng không phải vì nhớ chúng con nên mới tới thăm chúng con, mà vì Thập Bát phụ thân muốn người tới nên người mới tới... Hơn nữa lần nào tới cũng phải khiêu chiến tụi con!”

“Khiêu chiến?” Hồ Thập Bát chú ý từ này trong lời nói của con, đây hình như đâu phải một từ sẽ xuất hiện khi phụ thân đi gặp nhi tử của mình a? Hồ Thập Bát hồ nghi nhìn thoáng qua Ngao Kiệt, Ngao Kiệt ho lớn hai tiếng, ừm a lí nhí nói: “Bớt nói bậy đi! Ta là đang rèn luyện năng lực phản ứng và chiến đấu của hai đứa!”

“Ngao Kiệt... Người lại khi dễ Nguyên Nhi và Tiêu Nhi... = =” Thanh âm lạnh lẽo rít trong kẽ răng truyền xuống từ phía trên Ngao Kiệt, Ngao Kiệt chảy một giọt mồ hôi lạnh: “Cái đó...”

Không muốn lãng phí thời gian gặp gỡ quý báu với hai con để tranh luận cùng Ngao Kiệt vấn đề ‘Làm thế nào mới là một gương phụ thân xứng đáng và tiêu chuẩn, là một tấm gương sáng cho phụ nữ’, Hồ Thập Bát liếc Ngao Kiệt một cái, không để ý hẳn nữa.

Ngao Nguyên và Hồ Tiêu nhìn bộ dáng rũ đầu héo não của Ngao Kiệt, bề ngoài thì tỉnh không biến sắc, nhưng hai cái đuôi lại lén đập đập ăn mừng, hô thầm trong lòng: “Oa ha ha! Chúng ta thắng!” v^_^v

“Phụ thân! Phụ thân!”

“Hử?” Thập Bát ngó Ngao Nguyên và Hồ Tiêu đang nhìn mình đầy mong đợi: “Chuyện gì?”

“Nghe phụ quân nói phụ thân sẽ sinh cho chúng con một tiểu đệ đệ ~~ Phụ thân có dẫn em tới không?”

Ngao Nguyên và Hồ Tiêu chờ mong nhìn Hồ Thập Bát, lần trước Ngao Kiệt ghé Thiên Trì thăm chúng, rất khoe khoang mà nói rằng Thập Bát phụ

thân lại sinh một tiểu đệ đệ, là một tiểu hồ ly lông tơ mịn mịn, miễn phải bàn đáng yêu tới cỡ nào ~! Còn chọc chúng nói chúng không được nhìn a a a T—T

“A!” Lúc này Thập Bát mới nhớ tới, dọc đường đi hăn sợ Tiểu Bính trúng gió thụ hàn, bọc bé kín mít ôm trong ngực, vừa rồi chỉ lo nói chuyện với Ngao Nguyên Hồ Tiêu, quên mất Tiểu Nguyệt Bính! Không phát ra tiếng động nào, đừng nói là bị bí hơi tới hỏng luôn nha?!

Luống cuống xốc cái chăn nhỏ bọc thành hình ngọn nến trong ngực, lộ ra khuôn mặt khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Nguyệt Bính, có lẽ vì đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh lẽo ở Thiên Trì, Tiểu Nguyệt Bính nhăn mũi, hắt xì một cái. Lầm bầm hai tiếng, lông mi thật dài phe phẩy, hai mắt từ từ mở ra.

Hai huynh đệ Hỏa Long mở to mắt nhìn Tiểu Nguyệt Bính, cả người phấn chấn.

Nguyệt Bính mím cái miệng nhỏ xíu, đôi tai hồ ly tơ nhưng trên đầu giật giật, mở đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào vào hai cái đại não trước mặt.

“...” _.

“...” @o@

“...” _.. Nghiêng đầu

“Đáng ~ yêu ~ quá ~ a gya gya gya!!!” Toàn thân Ngao Nguyên và Hồ Tiêu phun ra hỏa cầu biểu thị sự kích động, hưng phấn la to.

Tiểu Nguyệt Bính bị hai hai tiếng hét kinh hi ê – xi – ben cao vút dọa sợ tới mức nhúu mày, nắm tay nhỏ nắm vạt áo trước Thập Bát méo miệng chực khóc.

Thập Bát vội dỗ bé: “Bính Nhi đừng khóc đừng khóc nha ~~ Đó là ca ca, là ca ca a ~~”

“Đáng yêu quá đáng yêu quá đáng yêu quá q>_

Kéo vạt áo Thập Bát, nghiêng đầu nhìn hai con dài dài đang nhảy nhót trước mặt, Tiểu Nguyệt Bính hai mắt trừng to, nghe giọng Thập Bát xong hé miệng: “Oa... Oa...?”

=[]=!!!

Ngao Nguyên và Hồ Tiêu há to miệng không tin vào tai mình, mới rồi, mới rồi... mới rồi có phải tiểu đệ đệ gọi ca ca mình không?

Hồ Thập Bát cũng giật mình đến độ mở to mắt, vừa rồi thật là giọng Tiểu Bính gọi ca ca phải không? Tiểu Bính nó... nó...

“Vì sao lời nói đầu tiên không phải phụ quân mà là ca ca a!!!!” Ngao Kiệt bi phẫn ngửa mặt lên trời hét lớn: “Nhọc ta ngày nào cũng dạy nó gọi phụ quân!! TAT vì sao a vì sao a!” (= = Phụ quân khó kêu lắm a Tiểu Thất... Người coi đứa nhỏ mới biết nói có thể phát âm phức tạp như vậy sao? Tiểu Thất: Ta mặc kệ!! Lần đầu tiên của con ta! T III T##)

“Này —!! Các người tán gẫu đã đủ chưa? Để chúng ta còn nói mấy câu với Thang Viên và Hoa Đăng nữa a!” Ba cha con Ngao gia đang vui mừng hay là tranh chấp, chợt nghe cạnh Thiên Trì vang tiếng kêu, Thập Bát dựa theo tiếng tìm người, thấy Lão Long quân Lữ Động Tân và mọi người, đang đứng ở bình nhai trên một ngọn núi đá hình trụ cách kết giới Thiên Trì không xa, hướng phía họ kêu to.

Yêu lực của bọn Hồng Ngọc không đủ, cách Thiên Sơn rất xa mà vẫn chịu không nổi hàn khí từ Thiên Sơn phát ra, vì thế chỉ có thể vừa run cầm cập vừa tự lôi một Long quân lại hút dương khí, giờ chỉ gượng run rẩy vậy

vậy mấy cái với tiểu Hỏa Long trong Thiên Trì, lập tức đi dán sát Long quân sưởi ấm.

Lão Long quân vuốt râu vô cùng vui vẻ: “ Ai nha nha ~~ Hai cháu ngoan của ta a ~~ Trưởng thành không ít a ~~” g

Lữ Động Tân như làm ảo thuật lôi từ đâu ra không biết một chiếc áo choàng lông chồn bọc kín mình, nhìn đồng túi to to nhỏ nhỏ có thức ăn có lễ vật bên cạnh, hỏi Lão Long quân, bạn tốt à, lễ vật này làm sao giờ? Đâu thể ném vào trong Thiên Trì được?

Tiểu Ngũ trừng mắt, ném? Nói vậy mà được sao? Lễ vật tặng cho Thang Viên và Hoa Đăng, tất nhiên phải đưa vào đàng hoàng chứ!

Mấy Long quân khác nhìn Tiểu Ngũ đều nhếch môi: “Chúng ta cũng rất muốn đưa vào nha... còn muốn chơi với Thang Viên và Hoa Đăng một tí, nhưng chúng ta không vào được a! Trừ Tiểu Thất ra còn ai chịu được hàn khí trong đó!”

“Không thì kêu Tiểu Thất ra lấy?”

“Không thể.” Dương Hiểu vẫn một mực im lặng bỗng cất tiếng: “Vừa rồi ta cảm thụ dao động của linh châu, lấy thể trạng hiện giờ của Thập Bát công tử, dù được linh châu bảo hộ thì nhiều nhất cũng chỉ có thể nán lại Thiên Trì thêm một canh giờ nữa, ra vào kết giới trong khoảng thời gian ngắn sẽ làm tăng gánh nặng cho thân thể Hồ Thập Bát. Mọi người đưa đồ cho ta, ta đi thử xem sao.”

Trên người Dương Hiểu có huyết thống Hỏa Phượng tộc, có lẽ tạm chống đỡ được với nước ở Thiên Trì, vì thế Lữ Động Tân phụ buộc lễ vật tặng cho Thang Viên và Hoa Đăng lại, cho Dương Hiểu cầm thuận lợi một chút.

Lễ vật và thức ăn chất thành đồng, rất giống một ngọn núi nhỏ.

Ngao Ly đứng cạnh Dương Hiếu, nhẹ giọng nói: “Người đừng miễn cưỡng a, vào không được thì phải trở về.”

Dương Hiếu gật gật đầu, lấy tay nâng ngọn núi nhỏ đó lên, đi về phía kết giới.

Mọi người bên ngoài thấy Dương Hiếu đáp mây bình an vô sự vào kết giới Thiên Trì, cuối cùng cũng thở một hơi nhẹ nhõm, nhìn nhau nói chúng ta cũng đừng đứng nhìn không vậy, chúng ta cũng bắt đầu ăn đi!

Lữ Động Tân lấy từ tay áo ra một cái thảm Ba Tư trải xuống, bày tất cả đồ ăn đã chuẩn bị ở nhà ra, lại thắp một vòng lửa chung quanh thảm, gọi mọi người: “Lại đây lại đây, tiệc thưởng nguyệt Trung Thu sắp bắt đầu rồi ~! Ca hát đi! Nhảy múa đi!! Mọi người!!”

Cả bọn nhìn tay áo Lữ Động Tân đều hơi dần mặt: Này, đó là lỗ đen vũ trụ? Cái gì cũng moi ra được... (Đó là túi thần kỳ của Doraemon = =)

HỒ GIÁ

Tính Hầu Đích
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Phiên Ngoại 30

Dương Hiểu vừa vào kết giới, Ngao Nguyên và Hồ Tiêu liền nghênh đón, đồng đưa đuôi hướng Dương Hiểu thi lễ, đồng thanh nói: “Nhi tử của Long tộc Thất Long quân Ngao Kiệt, Ngao Nguyên (Hồ Tiêu) bá kiến Chiến Thần bá bá ~!”

Dương Hiểu thật không thể ngờ một kẻ chưa bao giờ biết chữ ‘lễ’ viết thế nào như Ngao Kiệt lại sinh ra hai đứa con biết lễ nghĩa như vậy, vô cùng bất ngờ, tuy rằng ngoài mặt không có một tia cảm xúc nào, vung tay áo thập phần quy củ thản nhiên nói: “Hai vị Long quân trẻ tuổi không cần đa lễ.” Kỳ thật trong lòng đã rất có hảo cảm với Ngao Nguyên Hồ Tiêu.

Dương Hiểu đặt lễ vật trên mỏm đá cạnh Thiên Trì, xoay người nói với Hồ Thập Bát: “Thập Bát công tử, mặc dù có linh châu bảo hộ, nhưng lấy thể trạng hiện giờ của ngươi, nhiều nhất chỉ có thể ở lại thêm một canh giờ nữa.”

“Đa tạ Dương Hiểu Điện hạ nhắc nhở, ta sẽ chú ý thời gian.”

Gật đầu, Dương Hiểu xoay gót chuẩn bị rời đi, nhưng bị Ngao Nguyên Hồ Tiêu đuổi theo chặn trước người, hai tiểu Hỏa Long lại cùng nhau cúi chào. Nói lời cảm tạ: “Đa tạ Chiến Thần bá bá đưa linh châu cho phụ thân, vậy nên Nguyên Nhi Tiêu Nhi mới có thể gặp được người ~!!”

Dương Hiểu nhẹ nhàng vuốt trán hai huynh đệ, gật gật, xoay người rời Thiên Trì.

“Dương Hiểu Điện hạ thật đúng là một người tốt a.”

Ngao Kiệt nghe Hồ Thập Bát khen ngợi người khác như vậy, thế mà lần này lại phá lệ không nổi điên, mà lặng lẽ đồng tình.

Hồ Thập Bát cố nhin cười, vỗ vỗ đầu Ngao Kiệt.

“Một canh giờ nữa phụ thân phải đi sao?”

Ngao Nguyên Hồ Tiêu vây quanh, trong mắt tràn đầy luyến tiếc. Trong lòng Thập Bát nhẹ thở dài một hơi, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười: “Là còn tận một canh giờ nữa phụ thân mới phải đi ~! Yên tâm đi, Dương Hiểu Điện hạ đã đồng ý cho phụ thân mượn linh châu mỗi khi muốn tới thăm các con, sau này phụ thân nhất định sẽ tới thăm các con nhiều hơn!”

“Dạ ~!”

Thập Bát cời cái bao mang ở sau lưng xuống, lấy bánh trung thu đưa cho hai huynh đệ: “Đây là bánh trung thu phụ thân tự tay làm, lại đây, nếm thử chút vị nào.”

Hai huynh đệ mở to miệng...

Hồ Thập Bát ngẩn người, đột nhiên nhớ ra, từ khi mình vào Thiên Trì, Ngao Nguyên và Hồ Tiêu vẫn giữ hình dạng Hỏa Long: “Hai con... trong này không thể hóa thành hình người sao?”

Hai huynh đệ tủi thân gật gật đầu.

Lúc giáng thế, Hỏa Long mang trên người ba nghìn nghiệp hỏa, nếu không nốt ở Thiên Trì chốn huyền âm để hấp thu hỏa khí, sẽ rất dễ nhập ma trở thành Ma Long làm hại thế gian, cũng đã nói kỳ thật Thiên Trì là một cơ chế hấp thụ nhiệt cực lớn, Ngao Nguyên Hồ Tiêu ở trong kết giới lúc nào cũng bị hấp thụ năng lượng, vậy nên không thể hóa thành người, chỉ có thể duy trì thân thể dưới dạng rồng.

Đau lòng nhìn hai con trai cứng, Thập Bát dụi dằm nói: “Không sao hết, há miệng nào, để phụ thân đút các con ăn.”

“A ~~~~” Hỏa Long bảo bối há to miệng.

“A ~~~~” Ở dưới, Tiểu Thất cũng há to miệng.

Ba cái miệng lớn đỏ như máu há to, Hồ Thập Bát bắt đầu nghi ngờ, mình chỉ làm bốn mươi cái bánh trung thu... Đừng nói là ngay cả kẻ răng họ cũng không nhét đủ nha... Orz

Yến hội ngấm trăng bên ngoài sắp bắt đầu, mọi người tiệc tùng vui chơi cười nói rộn rã rất chi là náo nhiệt, mặt Thập Nhị đỏ bừng, xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy nói lớn: “Bây giờ, Hồ Thập Nhị, hức, biểu diễn cho mọi người xem ta... uống rượu!” Ực ực ực

“A A A Thập Nhị cô nương tửu lượng cao!!”

“A A A Thập Nhị ai cho người uống rượu!”

“Nương, Thập Nhị nói nàng lạnh... Phải uống rượu để xua hàn khí... Kết quả là uống quá trớn...”

“Hồ Thập Nhị! Hức, bây giờ sẽ diễn... liên hoàn sạn!!!” (sạn: xúc, san bằng)

“Ai nha! Sao Thập Nhị lại đánh người a!”

“Thập Nhị uống rượu xong quậy a mọi người mau giữ chặt nàng!!”

“Được! Má ơi!”

Bình! Bang! Ầm ào!!

Cách xa một đám đang nháo loạn ồn ào, Dương Hiểu lặng lẽ ngồi sau một khối đá, nhìn về Thiên Trì.

“Coi chừng cảm.” Ngao Ly yên lặng bước tới, ngồi sau Dương Hiểu, dang tay ôm hẳn.

“Ta không lạnh.”

“Ta biết, nhưng ta muốn ôm người như vậy.” Dáng người Ngao Ly không cao bằng Dương Hiểu, ôm hẳn từ sau lưng như vậy cũng không thoải mái lắm, nhưng Dương Hiểu không vùng ra, bởi thân nhiệt từ phía sau truyền đến làm hẳn cảm thấy vô cùng lưu luyến.

Ba con rồng một lớn hai nhỏ xoay quanh người Thập Bát, con lớn không biết sao tự nhiên phun lửa... Hai con nhỏ, dường như rất hài lòng mà uốn lượn liên hồi...

Thập Bát làm tâm, ôm Bích Nhi nhỏ nhỏ trong lòng, cười lớn ra chiều rất vui vẻ...

“Như thế...”

“Hửm?”

Dương Hiểu nhìn một nhà năm người Hồ Thập Bát ở Thiên Trì, tựa hồ đang lẩm nhẩm: “Cùng vợ con bên nhau như thế, hạnh phúc tới chừng nào...”

Ngao Ly ghé lại gần, kéo tay Dương Hiểu đặt ở môi hôn nhẹ, khẽ nói: “Dương Hiểu... Ta sẽ cho người hạnh phúc.”

Dương Hiểu cup mắt, gật đầu nhẹ đến mức không thể nhận ra.

Chương 81: Phiên Ngoại 31

Chiều ngày hè mưa muốn đến là đến, mới rồi thời tiết còn rất đẹp, chớp mắt đã phủ một khoảng mây mưa, thậm chí không để người ta ý thức được “A, hình như trời sắp đổ mưa” đã ào ào xuống mặt đất.

Hồ Thập Bát đứng trước cửa phòng học, tai nghe bản hòa âm lộp bộp lộp bộp của mưa, nhìn nước mưa chảy dọc xuống mái hiên tạo thành một cột nước, ngẩn người.

“Dự báo thời tiết cũng không chính xác lắm, hôm nay tớ lên mạng xem nói là đâu có mưa đâu!” Một nữ sinh bên cạnh vừa nhắn tin vừa phàn nàn với bạn.

Hồ Thập Bát nhìn bầu trời thở dài sườn sượt, ai cũng nói mưa hè tới mau mà tạnh cũng mau, vậy mà hắn đã chờ ở đây được mấy phút rồi, mưa vẫn chưa có dấu hiệu nào là sẽ tạnh.

Từ hôm kia Hồ Thập Bát đã cảm thấy độ ẩm không khí tăng cao, e là trời sẽ đổ mưa, ngày nào đi làm cũng mang theo dù, nhưng hai ngày trước thời tiết tuy oi bức, thế mà không nhỏ một giọt mưa.

Hôm nay vì trên đường kẹt xe suýt nữa thì muộn, Hồ Thập Bát vội vàng nên để quên dù trong xe không mang theo, lúc sắp tan học liền thấy thời tiết chuyển râm. Hồ Thập Bát còn nghĩ chắc sẽ không trùng hợp vậy chứ, hôm nay không mang dù là trời đổ mưa?

Sự thật chứng minh đúng là trùng hợp như thế, không chỉ trời mưa, hơn nữa mưa không nhỏ.

Bầu trời xám xịt lại vang một tiếng sấm rền, dạo này không biết bộ phận phụ trách mưa của Long tộc có vấn đề gì mà luôn cố ý đi trái với dự báo thời tiết, người báo hôm nay trời trong ta cho trời mưa, người báo hôm nay trời mưa ta cứ không cho mưa xuống, dù sao cũng là muốn cho người biết, lão thiên gia ta làm việc, người tuyệt đối không ngờ được!

Nếu là trước kia, gặp mưa như vậy thì Hồ Thập Bát chỉ cần niệm một di hành chú là có thể đến bãi đỗ xe trong nháy mắt, ngay cả một giọt mưa cũng sẽ không dính lên người, nhưng hiện tại không thể được.

Giữa ban ngày, trước cửa phòng học trong trường Đại học, phía sau còn đứng một đám học trò giống mình bị mưa vây nên không thể về ký túc xá, lỡ ngay khoảnh khắc mình biến mất bị một học sinh nào thấy được, hoặc bị học sinh nào tình cờ chụp lại đăng lên mạng... Vậy sẽ không thể dùng một câu đơn giản “Ta có kungfu Trung Quốc” lấy lệ cho qua! Tuyệt đối sẽ khơi dậy phong ba ảnh hưởng cuộc sống hiện tại của mình!

Hắn còn muốn yên ổn dạy trong trường Đại học này mà! Cho nên, Hồ Thập Bát tiếp tục nhìn cột nước ngân người.

Hồ Thập Bát của năm 20XX, là một giảng viên chuyên ngành Dân tộc học của Đại học Tổng hợp.

Lại nói, Thập Bát được làm thầy giáo như này, chỉ có thể dùng từ ‘cơ duyên xảo hợp’ để hình dung.

Một năm trước, cả nhà Hồ Thập Bát vừa dọn tới thành phố này, ban ngày không có gì làm liền đi dạo trên đường, lang thang một hồi tới ngay Bảo tàng Dân tộc Thành phố, vào trong gặp được vị viện trưởng của Đại học Lịch sử này, lão viện trưởng khâm phục Hồ Thập Bát trẻ tuổi vậy mà lại thông hiểu lịch sử thần thoại cổ Trung Quốc, đặc biệt có trình độ cao về phương diện dân tộc, liền nói vậy cậu đến trường chúng tôi dạy đi! Chức vụ gì đó bằng cấp gì đó công bố luận văn gì đó đều không vấn đề gì! Tôi phải

mau chóng thu phục cậu! Không thể để một tài năng trẻ như cậu lưu lạc nhân gian!

Lúc ấy Thập Bát còn do dự bảo mình chưa từng dạy học bao giờ, lão viện trưởng vỗ vai Thập Bát về mặt vô cùng ung dung, nói cậu cứ yên tâm, tôi nhìn người rất chuẩn, chắc chắn cậu sẽ trở thành một giáo viên xuất sắc ~!

Lão viện trưởng làm việc rất năng suất, một tuần sau Hồ Thập Bát đã nhận được điện thoại của lão viện trưởng, nói hẳn có thể đi làm ~!

Thực tế chứng minh lão viện trưởng thật không nhìn lầm người, Hồ Thập Bát giảng bài sinh động thú vị, thường giảng những điều không có trong sách vở, ngoại hình cao lớn dáng vẻ đẹp trai, mang kính mắt cười ôn nhuận càng khiến người ta sinh hảo cảm.

Trẻ tuổi == Đẹp trai == Tính cách dịu dàng == Có thực tài

Chỉ bốn điểm này thôi, Hồ Thập Bát ở đại học cũng coi như mọi việc thuận lợi, hấp dẫn cả nam lẫn nữ.

Ngay cả những học sinh của khoa khác cũng nghe đại danh của hẳn mà đặc biệt chạy tới nghe hẳn thuyết giảng.

Hồ Thập Bát không biết mình có danh tiếng lớn đến thế đối với những học sinh, hẳn chỉ thấy giảng giải phong tục và truyền thuyết dân gian Trung Quốc cho học sinh, rồi lại nghe những ý tưởng, quan niệm độc đáo và mới mẻ của họ đối với truyền thuyết và phong tục, trao đổi tương tác như vậy khiến hẳn thấy rất vui rất thỏa mãn, ngày ngày đều rất là hạnh phúc.

Khi Hồ Thập Bát đang vô cùng hạnh phúc, có một người lại chẳng hề hạnh phúc tí nào, kẻ đó chính là Ngao Kiệt.

Lúc trước khi Hồ Thập Bát nhận được thông báo đi làm, Ngao Kiệt đang ở vùng khác thu yêu nên không biết chuyện này, chờ lúc hẵn trở về, ván đã đóng thuyền vô lực hồi thiên... (Gì?)

Vừa nghĩ tới về sau Hồ Thập Bát phải mỉm cười với người khác, nói chuyện với người khác ở một nơi mình không nhìn thấy, Ngao Kiệt không khỏi ghen tuông quá độ kịch liệt tranh cãi phản đối, sau rốt cuộc vì Thập Bát để mình ‘giải phẫu’ hết cả cơ thể (Ế!) để ‘an ủi’ đến nỗi ngày hôm sau phải xin nghỉ bệnh không đi làm được (Ế ế!!), mới quệt miệng miễn cưỡng đồng ý cho Thập Bát đi dạy.

Nhớ cảnh Ngao Kiệt hai mắt rưng rưng ôm mình nói “Em dạy hết tiết phải trở về nhà bồi anh! Không được nói với lũ học trò đó thêm một câu nào nữa!”, khóe miệng Thập Bát vừa hiện một tia cười ngọt lịm, rồi ngay tức khắc lại bị cảm giác cô độc dâng lên trong lòng đánh vỡ.

Vì, giờ này về nhà... chỉ có một mình mình.

... Khụ, yên tâm đi, đồng chí Ngao Kiệt thân yêu của chúng ta không có tức giận trốn nhà đi, mà là... hẵn lại chạy đi trừ yêu Orz

Hơn năm mươi năm trước Ngao Kiệt cuối cùng cũng hoàn thành ước nguyện, vượt chức vụ tộc trưởng của mình cho Ngao Ly, định hằng ngày ở nhà trông nom không để Thập Bát phải bận tâm gì hết, không ngờ tên Tiểu Ngũ này trời sinh thích ăn không tính, hẵn còn thích tạo áp lực, liên minh với Lữ Động Tân cũng thích giày vò người khác, hai người góp vốn mở một công ty Thiên Long Thiên Sư thần cơ diệu toán trăm yêu trừ mà, đảm nhận mọi case thần bí từ khắp nơi trên thế giới, nhận được vụ nào liền gọi điện cho các huynh đệ để họ đi giải quyết, Ngao Kiệt mạnh nhất đứng mũi chịu sào, luôn nhận những nhiệm vụ khó thu phục nhất.

Thế giới rộng lớn hả? Yêu quái còn nhiều hơn hả? Vậy nên tuy Ngao Kiệt không mang thân phận Tộc trưởng, ngược lại lượng công việc càng lúc

càng lớn.

“Yêu quái nước ngoài sao chúng ta phải diệt!” Ngao Kiệt lần thứ n cầm một quyển sách dày đến nỗi quăng chết người, sách bìa cứng in “Sách tranh về yêu ma và yêu tinh châu Âu” rộng to với Ngao Ly.

Ngao Ly không chút nao núng uống một ngụm trà hoa cúc, ngữ khí chậm rì sâu xa nói Tiểu Thất a ~ Làm một Long quân thời đại mới, chúng ta phải bắt kịp thời thế, không kỳ thị không thiên vị không phân biệt yêu quái loại nào kiểu dáng nào trong nước ngoài nước đều phải bắt, đứng ở đỉnh cao của tầng lớp thu yêu, lúc đó mới không thẹn rằng chúng ta mang danh của Long tộc thu yêu châu Á! Tiểu Thất ~~ Người lười biếng như thế ~ coi chừng bị thời đại đào thải nha ~~ pikapika wink ~! (Ngao Kiệt: Tôi yêu cầu được đào thải!!)

Một tháng trước Ngao Kiệt lại nhận được điện thoại của Ngao Ly, nói đạo này ở Myanmar, Thái Lan, Malaysia cùng lúc xảy ra những vụ án mà cô gái đang ngủ bị hút máu toàn thân dẫn đến tử vong, nếu chỉ là tử vong đột ngột hay tự sát bị giết đều không khiến Ngao Ly phải gọi điện tới, toàn bộ chuyện này toát lên vẻ kỳ lạ, các cô gái đó trước khi ngủ vẫn rất bình thường, sáng sớm hôm sau người nhà đánh thức mới phát hiện các cô đã mất máu toàn thân biến thành thân khô, càng kỳ lạ hơn là vì dùng điều hòa, cửa phòng và cửa sổ đều đóng chặt, hơn nữa trên thi thể cũng không có vết thương, cảnh sát muốn phá án cũng không biết bắt đầu từ manh mối nào, vậy nên những vụ án đó trở thành án chưa được phá.

Một cô gái trong số đó có cha là người Hoa, thông qua bạn bè liên lạc với Ngao Ly, mong hẳn có thể điều tra xem con gái mình có phải chết trong tay của ma quỷ, sau khi trò chuyện với vị ấy, Ngao Ly khẳng định thủ phạm tuyệt đối không phải nhân loại, vì thế gọi cho Ngao Kiệt cùng tới vùng Đông Nam Á điều tra. Tính đến nay Ngao Kiệt đã đi một tháng hai mươi ngày, Ngao Kiệt khi thu yêu không liên lạc với Thập Bát, nên Thập Bát cũng không biết còn bao lâu hẳn mới trở về.

Chương 82: Phiên Ngoại 32

“Thầy Hồ?”

Nghe có người gọi mình, Hồ Thập Bát xoay đầu lại, nhìn thấy một phụ nữ cao gầy ăn mặc rất mát mẻ đứng phía sau, cô đang mỉm cười nhìn mình, đại não Hồ Thập Bát hoạt động rất nhanh đã hơi hơi nhớ lại, người phụ nữ này là giáo viên khoa Ngoại ngữ học, tên Khương Đào, vì thích sưu tập đồ nên lúc trước có đưa mấy cổ vật cho mình xem thử.

Tổ Ngoại ngữ và tổ Lịch sử năm nào cũng mở liên hoan cùng nhau, Hồ Thập Bát dáng cao lại đẹp trai, giữa những thầy giáo gầy yếu càng nổi bật hơn, khiến không ít giáo viên nữ còn độc thân thầm mến, cô giáo Khương là một trong số đó, hai người không dạy cùng khoa, mà Thập Bát lại khá khiêm tốn, không phải hoạt động chính thức thì cương quyết từ chối, thường hết tiết là đi ngay, muốn tiếp cận hẳn thật sự vô cùng khó khăn, hôm nay hai người vừa khéo cùng dạy trên lầu B, Khương Đào thấy Hồ Thập Bát không mang dù đang kẹt trước cửa phòng học ngăn người, thấy đây là một cơ hội tốt khó có thể bỏ qua, lập tức chủ động tới bắt chuyện.

“Cô Khương”, đã lục tìm trong ký ức nhớ ra người này, Hồ Thập Bát nhẹ gật đầu với Khương Đào, tiếp chuyện: “Hôm nay cô cũng dạy bên đây?”

“Đúng vậy ~” Thấy Hồ Thập Bát còn nhớ mình, ý cười trên mặt Khương Đào càng sâu hơn, đi đến bên người Hồ Thập Bát, nhìn mưa bên ngoài, có chút biết rõ còn cố hỏi: “Hôm nay trời mưa bất chợt quá... Thầy Hồ không mang dù à?”

Hồ Thập Bát thoáng cười khở: “Vốn cũng có mang, nhưng lại để quên trong xe rồi.”

Cô Khương lấy một chiếc dù xếp màu xanh biển trong túi ra, lắc lắc trước mặt Hồ Thập Bát: “Để tôi đưa thầy ra bãi xe.”

Hồ Thập Bát ngậy ra, vội từ chối nói không cần không cần, tôi cũng không vội về nhà, chờ thêm lát nữa chắc mưa cũng ngừng thôi.

“Ái chà, không sao hết, thầy Hồ có thể lái xe đưa tôi về coi như cảm ơn a ~” Ngữ khí của cô Khương nghe như nói giỡn, nhưng hai má lại ửng đỏ.

Chung quanh, vài học sinh biết Hồ Thập Bát và Khương Đào bắt đầu chọc gheo: “A ha, cô Khương thật là bất công a ~~ Chỉ đưa thầy Hồ ra bãi xe mà không đưa những đứa học trò đáng yêu này về ký túc sao?” v

Khương Đào cười mắng bọn họ mấy tiếng, dù vậy cũng không phủ nhận. Nhưng nhìn thái độ thẳng thắn của Khương Đào, Hồ Thập Bát thấy nếu từ chối tiếp sẽ khá là gượng gạo, vì vậy liền nhận dù che lên, cùng Khương Đào đi vào màn mưa.

So với lúc mới bắt đầu thì mưa đã nhỏ hơn nhiều, tí tách hạ trên chiếc dù, phát ra tiếng vang lộp bộp.

Dù của Khương Đào không phải để che mưa, mà là loại dù của phụ nữ để che khi trời nắng, dù không lớn lắm, Hồ Thập Bát sóng vai đi với cô, lại cố gắng giữ một khoảng cách nhất định, chẳng mấy chốc nửa người đã ướt sũng.

Quãng đường từ phòng học tới bãi xe dài khoảng năm phút, trái với vẻ thoải mái phóng khoáng lúc nầy, bây giờ Khương Đào che dù đi chung với Hồ Thập Bát, tựa như không biết phải nói gì, chỉ nhìn mặt đường không nói một lời.

Hồ Thập Bát cũng thấy không thoải mái, tuy nhà hắn có mười bảy tỷ tỷ và một người mẹ tuyệt phẩm, nhưng vẫn không thạo cách cư xử với phụ nữ, hoàn toàn không tìm được chủ đề nói chuyện, đang lúc bối rối, di động trong cặp Hồ Thập Bát vang lên thật đúng lúc.

Đưa dù cho Khương Đào, Hồ Thập Bát lấy di động nhìn dãy số, là điện thoại của văn phòng Hồ Hồng Ngọc.

“Mẹ...”

Hồ Thập Bát ấn nút nghe, vừa nói một tiếng ‘mẹ’, bên kia đã truyền đến giọng nói hùng hổ của Hồ Thập Nhị: “Thập Bát hả! Chị là Thập Nhị đây, chẳng phải đã nói cuối tuần này mọi người cùng đến nhà em ăn cơm sao, không đi được rồi, chị với Hoa Si đột nhiên nhận được thông báo, phải đi chụp ảnh bìa cho một tạp chí...”

Loáng thoáng còn nghe thấy giọng Hoa Si gào khóc sau lưng Hồ Thập Nhị: “Tớ không cần đi chụp ảnh bìa gì đâu a! Tớ muốn đến nhà anh Thập Bát ăn cơm bà nó a a a”

Còn có giọng Hồ Hồng Ngọc lớn tiếng mắng chửi: “Có tiền đồ chút được không! Đại nam nhân khóc khóc cái gì!”

“Thập Bát, thật rất xin lỗi ~!” Trong giọng nói Hồ Thập Bát mang theo sự áy náy: “Đã gần hai tháng không gặp rồi... Còn nghĩ rằng lần này có thể tụ họp vui vẻ, a a a chị bỗng hồi hận đã đồng ý ra đường với mẹ! Thì ra ngày rảnh rồi mẹ nó tốt biết bao nhiêu”

“Bớt nhảm đi! Đây là cái giá của sự nổi tiếng a!”

Hồ Thập Nhị và Hoa Si, hiện là hai thần tượng tuổi teen được xưng tụng thuộc công ty truyền thông điện ảnh của Hồ Hồng Ngọc.

Thời đại phát triển còn loài người thì ngày càng tiến bộ, yêu quái cũng phải xuôi theo thủy triều, dấn thân vào các ngành nghề của xã hội.

Hồ Hồng Ngọc – đệ nhất mỹ yêu của yêu giới, thích khoe mẽ bậc nhất – một trăm ba mươi năm trước lần đầu tiên xem phim điện ảnh có tiếng, sau đó bị yêu hận tình thù thăng trầm diễn trên màn ảnh lớn cuốn hút, tự dấn thân vào nghiệp điện ảnh và truyền hình chưa nói đi, còn xây một công ty truyền thông điện ảnh giờ vô cùng nổi tiếng ở trong nước lẫn quốc tế, đào tạo các ngôi sao, ca hát nhảy múa kịch nói điện ảnh không chỗ nào không dính vào. Tìm các tỷ tỷ của Thập Bát khắp nơi, có huấn luyện thành diễn viên, có đào tạo thành ca sỹ thần tượng, ai cũng làm phái nam điên đảo, vinh quang thắm cả một góc trời. Mới đây còn tìm Hoa Si làm người mẫu, mấy năm trở lại đây có trào lưu giả gái, kiểu của hân cũng nhờ vậy mà trở nên nổi tiếng cực kỳ.

Cứ thế, dù người một nhà cùng sống trong thành phố, nhưng ai nấy đều có công việc và cuộc sống riêng, rất bận rộn nên thường nhiều tháng không gặp nhau, khó khăn lắm mới hẹn cùng ăn cơm, lại bị công việc đột xuất quấy nhiễu.

Nghe những lời oán giận lung tung của Hồ Thập Nhị và Hoa Si ở bên kia, Hồ Thập Bát cười nhẹ an ủi họ: “Không sao, chẳng phải trước kia chị Thập Nhị đã nói muốn thử cảm giác bận rộn vì công việc sao, chờ hết bận chúng ta lại tụ họp đi.”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng động nhỏ, đổi thành Hồng Ngọc đến nghe máy: “Thập Bát này, Ngao Kiệt vẫn chưa về ư?”

“A... Vâng ạ.”

“Thật là, nó không làm tộc trưởng sao mà càng bận bịu hơn thế này, đi cũng hơn một tháng rồi phải không?”

“Dạ.”

“Cũng không gọi điện cho con?”

“Dạ...”

“... Thập Bát”, giọng Hồ Hồng Ngọc bỗng trở nên nghiêm túc: “Ngao Kiệt sẽ không ngoại tình chứ?”

Hồ Thập Bát mém bị sặc nước miếng: “Mẹ! Mẹ đừng đoán bậy, đó là thói quen của Ngao Kiệt từ xưa đến nay, lúc làm việc sẽ không gọi điện về nhà!”

“Nhưng mà lần này cũng quá lâu a, hơn một tháng! Con không thấy bất thường sao? Không lẽ có chuyện gì ngoài ý muốn? Thập Bát à không phải mẹ muốn trách con, nhưng đừng tưởng rằng kết hôn lâu dài sinh năm sáu đứa con là có thể lơ là cảnh giác... Hôn nhân phải được tổ chức, tổ chức con có hiểu không? Đàn ông a...”

Hồ Hồng Ngọc ở bên kia đầu dây lái nhải liên tục không có dấu hiệu sẽ ngừng, Hồ Thập Bát đầu mướt mồ hôi nói một câu: “Mẹ, con còn vài việc... Con cúp máy trước nha.” Vội nhấn nút tắt.

Mưa không biết ngưng từ lúc nào, mây đen tán đi, phút chốc mặt trời đã lộ ra giữa những kẽ mây, nếu không phải mặt đất và nhà cửa còn ướt, lá cây còn ánh thủy quang xanh biếc, sẽ không có chút cảm giác nào cho thấy mới đây thôi mưa còn vồn vữa.

Khương Đào xếp dù, đứng trước mặt Hồ Thập Bát, im lặng chờ hẵn cất điện thoại, cười hỏi: “Là mẹ của thầy Hồ ạ?”

“A... Đúng vậy, cả chị tôi nữa... Vốn đã hẹn cuối tuần này đến nhà tôi ăn cơm, nhưng bỗng dưng có một số công việc, không tới được.”

Người trên đường dần đông đúc, Khương Đào nhìn Hồ Thập Bát, do dự một lát vẫn mở miệng hỏi: “Nghe lén thầy gọi điện thật ngại quá... Nhưng

mà... Vị Ngao Khiết đó là?” (“Khiết” [洁] và “Kiệt” [桀] phát âm giống nhau, có lẽ là cô giáo Khương nghe nhầm vì cái tên Ngao Khiết nghe nữ tính hơn Ngao Kiệt, :”>)

Hồ Thập Bát dừng bước: “Là vợ tôi.”

“Thầy Hồ đã kết hôn rồi?”

“Ừ.”

“Nhìn thầy không mang nhãn cưới... Tôi còn tưởng...”, khuôn mặt tươi cười của Khương Đào cười đến nỗi thấy hơi gượng ép.

“Ừm... Vì khi chúng tôi kết hôn chưa có chuyện trao nhẫn...”

“Vậy... vợ của thầy Hồ làm việc gì vậy?”

“... Khảo cổ... nhi.” Hồ Thập Bát nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, Ngao Kiệt là thu yêu, hẳn coi như làm nghề “khảo” cổ nhi? Yêu quái bị hấn thu, một đám không phải hơn một ngàn tuổi cũng mấy trăm tuổi, cũng coi là cổ xưa. (Đoạn này sử dụng hiện tượng đồng âm khác nghĩa. “Khảo” [考] [nghĩa là khảo sát, tìm tòi] và “Khảo” [拷][nghĩa là tra tấn, đánh đập] có cách phát âm giống nhau. Ý của Thập Bát là nghề thu yêu của Ngao Kiệt chuyên đánh đập mấy yêu quái nên cũng coi như là “Khảo” cổ)

“Vợ chồng đều làm công việc liên quan đến lịch sử... Tốt quá... Vợ của thầy Hồ chắc đẹp lắm phải không?”

“Đúng.” Nhớ tới Ngao Kiệt, Hồ Thập Bát khẽ cười: “Rất đẹp.”

Chương 83: Phiên Ngoại 33

Hồ Thập Bát lái xe, một mình chạy về nhà, cuối cùng thì Khương Đào cũng không để Hồ Thập Bát đưa cô về, khi Hồ Thập Bát hỏi cô ở đâu, cô làm mặt xấu với Hồ Thập Bát: “Tôi chỉ giỡn chơi với thầy Hồ thôi, nhà tôi ở gần đây, đi bộ mười mấy phút là tới... Hơn nữa...” Khương Đào lại gõ gõ cây dù ướt đẫm nước, nghiêng mặt nhìn bầu trời có điểm cô đơn: “Giờ mưa cũng ngừng rồi...”

Hồ Thập Bát nhớ lại khuôn mặt nghiêng của Khương Đào, không nén được tiếng thở dài, dù mình không làm gì sai, nhưng lúc này là không kiềm được cảm giác khó chịu trong lòng.

Hồ Thập Bát biết Khương Đào có ý với mình. Hồ Thập Bát của năm trăm năm trước là một khối gỗ không thể nảy mầm, nhưng hiện tại không giống vậy, Hồ Thập Bát của bây giờ là một hồ yêu đã có ngàn năm đạo hạnh, trong quá trình yêu đương với Ngao Kiệt lại ném đủ các tư vị mà chữ ‘tình’ mang đến, càng không nói mấy năm gần đây, hẳn còn đọc không ít tiểu thuyết tình yêu do Hồng Ngọc giới thiệu, phim thần tượng tuổi teen, phim luân lý gia đình gì đó, vô luận là lý thuyết hay thực tế đều phát triển nhảy vọt, cuối cùng cũng không còn đần độn như trước nữa, ít nhiều cũng khai sáng được một chút.

Đối xử với phụ nữ như thế Hồ Thập Bát thấy rất khó xử, hẳn không biết phương pháp chính xác, hoàn toàn coi nhẹ lời của đối phương thì quá mức vô lễ, nhưng rõ ràng bản thân không có ý với cô, còn nếu cứ xử dẹt dẹt với đối phương, khiến đối phương sinh ra ảo vọng thì lại quá tàn nhẫn.

Bất kể thời đại nào, quan hệ giữa người với người là khó giải quyết nhất...

Hồ Thập Bát nhìn tay trái nắm mình nắm vô lăng, chờ Ngao Kiệt về thì cùng hẳn mua một cặp nhẫn đi.

Lúc về nhà đã gần bốn giờ, Hồ Thập Bát vội tắm rửa thay quần áo khô, nhìn căn nhà lạnh tanh, tuy thấy hơi đói bụng nhưng hoàn toàn không muốn ăn gì hết.

Lấy di động ra, xem hộp thư đến, không thấy tin nhắn của Ngao Thanh, xem chừng cuối tuần này Ngao Thanh cũng không về.

Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt hiện đã có sáu đứa con, đứa út tên Ngao Thanh, ba trăm tuổi, dưới hình người mới có mười sáu mười bảy tuổi, hiện đang học ở một trường cấp hai trọng điểm, lúc đầu Hồ Thập Bát muốn cho Ngao Thanh học ngoại trú, nhưng Ngao Kiệt lại khẳng khẳng nói muốn đứa con được trui rèn, cần phải để Ngao Thanh trọ ở trường, thật ra là có ý định riêng, muốn có một thế giới hai người với Hồ Thập Bát mà không bị ai quấy rầy.

Tính cách của Ngao Thanh không biết là giống ai, hằng ngày không có sở thích gì ngoài ngồi ngây người, là một đứa con cực vâng lời, nghe đề nghị của Ngao Kiệt không đợi nói tiếng thứ hai đã đóng hành lý đi trọ ở trường.

Kết quả Ngao Thanh đi rồi, Ngao Kiệt cũng đi nốt, chỉ để lại một mình Hồ Thập Bát đối mặt với n vách tường.

Tuy biết nếu Ngao Thanh không nhắn tin cho mình tức cuối tuần không về nhà, nhưng hôm nay Hồ Thập Bát lại thấy tịch mịch hơn hẳn, vô cùng hy vọng có người ở cùng mình, không cần nói cũng được, chỉ cần ngồi đó thôi.

“Thật là...” Hồ Thập bát cười cười tự giễu, cảm khái mình quả là càng sống càng giật lùì, sao lại như một đứa con nít sợ cô đơn đến thế?

Mặc dù trong lòng niệm rằng mình thật là không ổn rồi, nhưng lại nghĩ cha muốn gặp con là chuyện đương nhiên, cũng hơn nửa tháng Ngao Thanh không về nhà, gọi điện cho nó kêu cuối tuần này về đi.

Thập Bát ấn số Ngao Thanh.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không...”

Hồ Thập Bát trừng mắt nhìn điện thoại trong tay, thái dương nổi gân xanh.

Không bao giờ mở điện thoại, điểm này Ngao Thanh giống hệt cha Ngao Kiệt! Có điện thoại đấy, nhưng chưa bao giờ gọi được cho nó! Lần nào gọi điện cũng tắt máy, trừ khi nó muốn liên lạc với ai mới mở di động lên.

Lần sau gặp nhất định phải nói với nó, xài di động kiểu đó hoàn toàn không có nghĩa lý gì a!!

Ngã ngửa xuống giường, Hồ Thập Bát buồn chán đảo di động liên tục:

Tháng trước Ngao Nguyên và Hồ Tiêu đi Mỹ lén lút tìm Ngao Bạch, Ngao Nguyệt ký hợp đồng với công ty Hồng Ngọc hiện đang chụp ảnh ở nước ngoài, Ngao Trọng và Hồ Trọng chạy về Long tộc tu hành... Dù sinh một đồng con, nhưng khi cha chúng đang cô đơn buồn chán, không đứa nào có thể bồi cạnh cha mình...

Ném di động sang bên, Hồ Thập Bát trở mình, úp mặt trên giường hít một hơi thật sâu.

Mùi hương quen thuộc thoảng bay ra từ dra giường.

Thập Bát hít lấy hít để.

Đây là, mùi của Ngao Kiệt... Ngao Kiệt... Mặt ửng đỏ, tim đập nhanh dần, chỗ dưới thân tựa như bị làn hương này thức tỉnh, dần cứng lại, dần nổi lên.

Cọ xát mấy cái trên chăn đơn, cuối cùng Hồ Thập Bát cũng nhịn không nổi, đưa tay chậm rãi sờ xuống dưới.

Khoái cảm đã lâu không gặp trở dậy, nhanh chóng lan ra toàn thân, Hồ Thập Bát ngửi mùi hương của Ngao Kiệt trên dra giường, tay trái hoạt động nhanh hơn.

Dù Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt là cặp vợ chồng già sống bên nhau đã hơn năm trăm năm, nhưng tình cảm của hai người vẫn tốt như đang giữa tuần trăng mật, khiến người xung quanh nhìn đỏ con mắt, chỉ cần không có nhiệm vụ được nghỉ ở nhà, Ngao Kiệt chắc chắn sẽ ôm Thập Bát lăn lộn trên giường mỗi ngày.

Thân thể Thập Bát cũng sớm quen cảm giác kết hợp cùng Ngao Kiệt, trước kia khi Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt mới thành thân, Hồng Ngọc còn lo dục vọng của Long quân quá mức mãnh liệt, nhưng hiện giờ thì, không biết do Thập Bát lớn tuổi đạo hạnh cao năng lực cường, hay do chung giường chung gối với Ngao Kiệt năm trăm năm nên thân thể được tôi luyện, thân thể Thập Bát đã hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu “bình thường” của Long quân. Thậm chí có đôi lúc Ngao Kiệt quá nghiện chơi trò chơi không chịu đi ngủ, Thập Bát còn có thể chủ động dụ dỗ Ngao Kiệt, mê hoặc Ngao Kiệt đến trào máu mũi, nhào lên giường mặc sức đại chiến xx hiệp ~~!

Thập Bát với Ngao Kiệt ngày ngày cứ trải qua cuộc sống kiêu diễm, tràn ngập trái tim hồng phấn thật là hòa hợp.

A, được rồi, không thể nó là mỗi ngày... Vì Ngao Kiệt cũng không thể mỗi ngày ở nhà làm trạch nam, có khi hẳn phải xuất môn thu yêu, nhưng rồi

nhà năm sáu ngày như thêm chút gia vị vào cuộc sống, để họ thường xuyên cảm thụ ít tình thú tiểu biệt thăng tâm hôn mà thôi.

Cơ mà lần này không giống thế.

Lúc trước Ngao Kiệt làm nhiệm vụ nhiều lắm cũng rời nhà bảy tám ngày thôi, về rất nhanh, còn lần này lại khác, hơn bốn mươi ngày vẫn bật vô âm tín, tuy biết hiện tại Ngao Kiệt vô cùng cường đại, trên trời dưới đất ít có đối thủ, hơn nữa còn hành động chung với Ngao Ly, tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng một thời gian dài như vậy không có liên lạc, Thập Bát vẫn không thể không thấy có hơi lo lắng lẫn nhớ nhung.

Mang tâm lý bất an và lo âu, cộng thêm rung động khát cầu của thân thể, rốt cuộc khiến dục vọng của Thập Bát tuôn trào như đê vỡ không tài nào kiềm chế.

Giữa hai chân tựa như có một sinh mệnh riêng biệt, mạch nảy lên từng nhịp từng nhịp, Hồ Thập Bát dựa theo cách khiến mình thoải mái mà chà sát lên xuống, nhưng hoàn toàn không thấy đủ, dục vọng nảy lên từng đợt, ngay cửa nhỏ đã nhỏ những giọt chất lỏng bán trong suốt chảy xuống thân sẫm màu, theo động tác của Thập Bát phát ra những tiếng vang âm ứốt, nhưng làm thế nào cũng không bắn được.

“A...” Thập Bát khó nhịn nắm chặt dra giường, cái miệng nhỏ phía sau co rút, sâu trong cơ thể có một chỗ vắng vẻ đến phát đau, muốn được lấp đầy, muốn được xông vào. Hồ Thập Bát uốn người thành hình vòng cung, cắn chặt môi dưới, bụng co thắt mãnh liệt, dục vọng kia rõ ràng sẽ bộc phát ngay tức khắc, nhưng rồi lại như còn thiếu một tí, cứ quần quanh trong cơ thể không thể nào xuất ra được.

Khoái cảm ngập tràn kêu gào trong cơ thể lại không phát tiết được, đây quả thực là một trận khổ hình, Thập Bát vươn đầu lưỡi, liếm môi, nhớ những nụ hôn, nhớ những lần đầu lưỡi quấn quít cùng Ngao Kiệt, muốn

được Ngao Kiệt vuốt ve khắp người, muốn để Ngao Kiệt xấu xa hút đầu nhũ của mình...

“A... Ngao Kiệt, Ngao Kiệt...” Nhẹ nhàng gọi tên người yêu, Thập Bát buông tay cầm giữa hai chân ra, sờ phía sau. Ngón tay Thập Bát lưỡng lự chốc lát trước cửa vào, cuối cùng vẫn là không nhịn được, chậm rãi tiến vào.

“A...” Vì ngón tay Thập Bát đã dính đầy dịch thể trắng chảy ra trước đó, nên tiến vào trong cơ thể không cảm thấy khó chịu tí nào, cái miệng nhỏ phía sau khát vọng đã lâu, lập tức nuốt lấy ngón tay Thập Bát.

Cả người run rẩy, Thập Bát cắn môi, nhịn xuống tiếng xin chực bật ra bất cứ lúc nào, liên tục kích thích chỗ phía sau, cuối cùng phía trước cũng phun trào.

Thân thể thả lỏng, thở hỗn hển nằm trên giường lớn, Thập Bát hơi chút thất thần nhìn dịch thể trắng muốt dính trên áo sơ mi đen của mình, đại não bỗng chốc trống rỗng.

Tay trái dính đầy tinh dịch và dịch ruột non, quần áo với dra giường cũng bị dơ... Phải đứng dậy tắm một cái... Trong đầu thì nghĩ vậy, nhưng Thập Bát cứ kiệt sức nằm trên giường, không muốn động tí nào.

Thở dài, Thập Bát trở mình, đặt cả khuôn mặt lên giường, gắng sức cọ cọ.

Rõ ràng đã phát tiết rồi, vì sao lại thấy càng trống rỗng?

Vì... không có nụ hôn của Ngao Kiệt, tay không phải tay của Ngao Kiệt, tiến vào thân thể mình cũng không phải mầm lửa của Ngao Kiệt.

Nếu là Ngao Kiệt, hẳn sẽ ra vào cơ thể mình nhanh và mạnh hơn nữa, từng chút từng chút một, từng chút làm mình điên cuồng, rồi sẽ ôm mình

thật dịu dàng, hôn hai mắt mình, mút cắn môi lưỡi mình như xé rách... mút đầu nhũ mình... bụng... giữa hai chân...

Hắn sẽ cọ mũi lên thái dương mình, hắn sẽ thềm thì bên tai mình bằng giọng nói trầm khàn mạnh mẽ ấy.

Thập Bát... bên trong em nóng quá, chặt quá a, cứ cắn lấy anh không chịu thả ~~ thật sự khoan khoái đến thế à? Em khoan khoái đến nổi bật khóc luôn...

“A...” Bả vai Thập Bát run lên, bất đắc dĩ phát hiện, cái vật rõ ràng vừa phát tiết xong, vốn phải nê nếp nằm giữa hai chân, nay lại có tinh thần gấp trăm lần mà ngẩng dậy.

Không muốn tự an ủi một cách quạnh quẽ như thế nữa, Hồ Thập Bát nằm trên chiếc giường lớn đã bị mình làm cho rối tung lên, cuộn người lại, suy nghĩ hao hao như đang dỗi: Cứ để vậy đi, dù sao... anh cũng không về!

“Thập Bát, nghe mau, Thập Bát, nghe mau.” Tiếng Ngao Kiệt đột nhiên xuất hiện giữa căn phòng vắng lặng, Thập Bát hoảng hồn, mở to hai mắt nhìn khắp nơi, phản ứng một hồi mới nhớ là chuông điện thoại của mình cài riêng cho Ngao Kiệt.

Điện thoại Thập Bát đang dùng là của Ngao Kiệt đưa cho, lúc ấy Ngao Kiệt mua một đôi, hình dạng giống nhau, chỉ khác về màu sắc.

Mua đi động xong Ngao Kiệt liền ôm chúng tự giam mình trong phòng, chau mày đọc bản hướng dẫn sử dụng, lúc ấy Thập Bát thấy thật kỳ lạ, từ lần trước Ngao Kiệt muốn nấu cháo giúp mình lại mém đốt trụi cả gian bếp, Ngao Kiệt đã cầm thù thấu xương mọi đồ hiện đại trừ máy tính, giờ sao lại thấy hứng thú với di động? Sau Ngao Kiệt đỏ mặt đưa di động cho Thập Bát, Thập Bát mới phát hiện hình nền đổi thành pose cận cảnh mà Ngao Kiệt tự cho là siêu đẹp trai, tiếng chuông của Ngao Kiệt cũng đổi thành giọng của hắn.

Thập Bát luống cuống lấy điện thoại từ túi quần ra, ấn nút nghe, thanh âm quen thuộc của Ngao Kiệt lập tức hiện bên tai Thập Bát:

“Thập Bát! Anh đang ở Ma, Malay...” Ngũ Long quân phía sau bổ sung: “Malaysia!”

“Anh đang ở Malaysia, vốn định hôm nay là về được rồi, nhưng cái máy bay chết tiệt này lại bảo thời tiết quá xấu nên phải hoãn thời gian cất cánh!” Không đợi Thập Bát mở miệng, Ngao Kiệt đã huyền thuyên không dứt cơn tức đầy mình.

Xa cách bốn mươi ngày, cuối cùng cũng nghe tiếng của người yêu, tim Thập Bát đập mạnh, tay cầm di động hơi run rẩy.

“Mấy cái nhân tạo thật quá là vô dụng!! Mưa có tí xíu cũng không bay được, thật sự quá quá là vô dụng!” (Tiểu Ngũ: Này! Đây là bão được chưa? Mưa nhỏ cái gì chứ?). Ngao Kiệt cứ thao thao than phiền, nghe Thập Bát vẫn im lặng thấy có điểm bất thường, vội khẩn trương hỏi: “Thập Bát sao em không nói gì hết vậy? Cơ thể không khỏe phải không?”

Thập Bát nhắm mắt, thở dài một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Ngao Kiệt... em rất nhớ anh.”

Ngao Kiệt ở bên kia cũng im lặng, sống với nhau năm trăm năm, hẳn biết rõ giọng nói khàn khàn của Thập Bát khi nào thì xuất hiện. Đó là sau khi làm tình, Thập Bát mới có giọng đặc biệt ấy.

Kéo dài âm cuối, tựa như có một móng vuốt lông nhung nho nhỏ cào cào trong lòng người ta.

“Thập Bát...”

Kịp nhận ra thanh âm mình gọi Ngao Kiệt tràn đầy tình dục, Thập Bát tỉnh táo lại ngay, mặt ửng đỏ, hăng giọng nói: “Đừng gấp, thời tiết xấu thì

máy bay dễ gặp chuyện không may, công ty hàng không cũng vì nghĩ cho khách hàng thôi...”

Ngao Kiệt không trò chuyện theo chủ đề của Hồ Thập Bát, chỉ dứt khoát hỏi một câu: “Thập Bát, em đang làm gì?”

“Không, không có làm gì hết.” Mặt Thập Bát hơi đỏ lên, nhìn thể dịch hơi cứng lại trong tay trái, không khỏi đại xấu hổ nói chuyện lắp bắp cả lên.

Ngao Kiệt bên kia đầu dây im lặng một lát, chỉ nói một câu “Anh về ngay!” rồi cúp máy.

“Này, này này? Ngao Kiệt!” Thập Bát gọi to vào di động, nhưng chỉ nghe tiếng tút tút báo hiệu đã ngắt kết nối.

Về ngay... Thập Bát ngây người, sao lại về? Xa như thế... Malaysia... Đừng nói Ngao Kiệt sẽ ép buộc nhân viên sân bay để họ cất cánh chứ??

Thấy tính cách Ngao Kiệt rất có khả năng sẽ làm ra chuyện RP kiểu đó, Hồ Thập Bát gọi ngay cho Ngao Kiệt, nhưng di động vẫn tút tút như thường, tắt máy.

Hồ Thập Bát OTZ quỳ rạp trên đất, thấy có chút bất đắc dĩ.

Hắn không muốn ngày mai trên trang bìa báo chí quốc tế xuất hiện khuôn mặt của Ngao Kiệt.

A! Đúng rồi! Gọi cho Ngao Ly, họ đang ở sân bay, nhất định Ngao Ly sẽ mở máy!

Hồ Thập Bát vội ấn số Ngao Ly, Ngao Ly rất bình tĩnh, chỉ nói một câu với Hồ Thập Bát: “Tiểu Thất ấy hả? Ủ, mới rồi nó cúp máy liền lao ra hóa hình rồng bay về, phỏng chừng bị mấy người thấy rồi, em cũng biết là Tiểu Thất hóa rồng có bao giờ biết ẩn thân đâu...”

Ngao Ly bình thản nói xong, Hồ Thập Bát lại OTZ quỳ sấp trên đất.

Bỏ, bỏ đi... Biến thân bị nhìn thấy, cùng lắm thì để lại cho thế gian thêm vài truyền thuyết về rồng thôi...

Có điều... hẳn Ngao Kiệt rất nhanh sẽ về nhỉ? Hồ Thập Bát không khỏi thấy vui vẻ, trong đầu bắt đầu tình xem nên mua ít thức ăn, đợi lát nữa Ngao Kiệt về nhất định phải làm một bàn đồ ăn thật ngon cho anh ấy, hơn bốn mươi ngày không về nhà, chắc Ngao Kiệt cũng rất muốn ăn đồ ăn mình nấu ha?

Hồ Thập Bát mang chìa khóa đi ra cửa mới phát hiện mình còn mặc bộ đồ mới bị làm bẩn, đỏ mặt, vọt ngay vào phòng tắm mở nước lạnh, giữa hai chân còn đang hưng phấn, Hồ Thập Bát cúi đầu nhìn nửa dưới vẫn rất hăng hái, cười khố.

Chỉnh nước nóng thành nước lạnh, Hồ Thập Bát xối nước, bình ổn lại dục vọng trong cơ thể, đứng trước gương ngắm bản thân khoe mắt và hai má còn phấm hồng, vỗ vỗ mặt, chuẩn bị ra ngoài mua đồ.

Chương 84: Phiên Ngoại 34

Gần nhà Hồ Thập Bát có một siêu thị lớn, đi bộ khoảng mười lăm mười sáu phút là tới, Thập Bát khóa kỹ cửa nhà, vừa đi vừa tính toán xem nên mua nguyên liệu làm món gì, đột nhiên nghe trên đầu một tiếng vù—, một vật rơi từ trên trời xuống, dựa theo âm thanh xé gió mà đoán thì thứ này chắc chắn không nhỏ, bị rơi trúng không chết cũng tàn phế, Thập Bát không kịp ngẩng đầu xem thứ từ trời rơi xuống đó là gì, rất quyết đoán nhoáng cái cả người lui về phía sau hơn mười thước, trong nháy mắt Hồ Thập Bát lùi ra nghe một tiếng ‘ầm’ thật lớn, vật thể nọ nện xuống ngay chỗ Thập Bát vừa mới đứng, tạo ra một hố to trên mặt đường tráng nhựa, tro bụi và đá vụn bắn ra xung quanh, Thập Bát lấy tay quạt quạt bụi cát, nhìn cái hố to ình trên mặt đất, nghĩ thầm không lẽ là thiên thạch? Tự dừng bay từ trên trời xuống? Bỗng thấy một hơi thở quen thuộc truyền đến từ giữa hố...

“...Ngao Kiệt?” Luồng khí tức đó không ai khác ngoài Thất Long quân Ngao Kiệt mà Thập Bát ngày đêm mong nhớ, sau khi xác thực cẩn thận là không bị nhầm, Thập Bát kêu to một tiếng, vội chạy tới mép hố.

Gió thổi làm bụi đất tiêu tán, Ngao Kiệt mặt mày đầy bụi bặm chui từ trong hố ra, vừa phỉ bụi vừa ho khan.

“Ngao Kiệt!” Thấy Ngao Kiệt, Thập Bát có phần không tin hai mắt mình, từ Malaysia đến Trung Quốc... Ngao Kiệt có thể về nhanh như vậy, thế thì chỉ có...

“Anh dùng thuật di hình?”

Thập Bát hỏi gì Ngao Kiệt cũng không nghe lọt, hiện hẳn chỉ nghĩ thầm ‘A A A A Đáng vẻ thảm hại này lại để Thập Bát thấy, thật là mất mặt quá

đi!! T T’

Vì không muốn trưng ra bộ dáng quắt queo của mình, Ngao Kiệt không thể làm gì hơn ngoài hé ra khuôn mặt thối, chỉ vào không trung bắt đầu hung tợn mắng bây giờ loài người các người làm gì vậy hả? Bầu trời toàn vệ tinh ăn ten sóng điện vùn vùn lung tung cả lên, làm từ trường nhiễu hết cả lên!

Đây không phải là Ngao Kiệt giận chó đánh mèo mà là sự thật, nhân loại phát minh ra những vật thể bay trên trời, tuy mang lại rất nhiều tiện lợi cho cuộc sống hằng ngày, nhưng chúng cũng phát ra các loại phóng xạ làm nhiễu điện rất nhiều, hại bây giờ bất kể thần tiên hay yêu quái cũng không dám tùy tiện dùng di hình thuật, dùng di hình thuật một tí hoặc lạc đường không biết bay về đâu, hoặc giống như Ngao Kiệt hiện tại, tiếp đất thất bại, mất hết cả hình tượng.

Thập Bát nhìn Ngao Kiệt chống nạnh như ấm trà chỉ tay lên trời mắng to, thật khiến người ta dở khóc dở cười, đành phải khuyên hẳn đừng mắng đừng mắng nữa mà, nếu không phải tại anh dùng chú di hình thì đã không thành ra thế này rồi đúng chứ? Và lại nhìn anh lúc này, rõ ràng không phải đang oán trách loài người mà là đang mắng lão thiên gia đó a...

Rốt cuộc cũng thu xếp ổn thỏa, Ngao Kiệt dường như đã tìm lại được chút danh dự quay đầu nhìn Thập Bát, hỏi: “Em định đi đâu?”

Thập Bát ngậy ra, hươu hươu cái ví trong tay: “Em đi mua thức ăn.”

“Anh đi với em nhé.” Cào cào cái đầu rối tung rối mù, Ngao Kiệt cọ dính vào Thập Bát.

Thập Bát nhìn nhìn bộ quần áo rách rưới với mái tóc động một tí là rơi rụng như tro rồi nói, anh cứ về nhà tắm rửa trước đã, thay đồ đi... Tạo hình hiện tại của anh rất là sắc sảo...

Sắc sảo? Có ý gì?

Không có gì... Nói anh đẹp trai thôi...

Hừ, anh vẫn rất đẹp trai đó ~!

Đúng đúng...

Phòng tắm vang tiếng nước rào rào, Hồ Thập Bát cầm một bộ quần áo sạch, đứng ngoài gõ cửa phòng tắm, nói với Ngao Kiệt đang ở bên trong: “Em để quần áo sạch bên ngoài nha.”

Tiếng nước bên trong vẫn vang lên đều đều, cũng không biết Ngao Kiệt có nghe không, Hồ Thập Bát đợi một hồi chưa thấy Ngao Kiệt trả lời, liền đặt quần áo xuống, vừa xoay người định đi ra, cánh cửa kính mờ phía sau lạch cạch mở ra, Ngao Kiệt giữ chặt cánh tay Thập Bát, kéo hẳn vào trong.

Phòng tắm mờ sương, nước ấm đổ từ trên đầu xuống, ánh mắt Ngao Kiệt nhìn Thập Bát như sói rình mồi, đôi mắt vốn dĩ màu vàng vì dục vọng nồng đượm mà trở nên sâu lắng mang theo khát khao mãnh liệt, động tác hẳn kéo tay Thập Bát mang theo một tia vội vã và thô bạo, hẳn giam Thập Bát giữa cơ thể mình với bức tường, hung hẳn hôn, nụ hôn thật dữ dội và dày đặc, cắn mút tựa như muốn nuốt trọn lấy Thập Bát.

Quần áo Thập Bát ướt sũng dính sát vào người, áo sơ mi trắng trở thành bán trong suốt, đầu nhũ hồng phấn và đường cong nơi eo trở nên rõ rệt như thế. Loại phong tình ẩn hiện ấy quyến rũ đôi mắt Ngao Kiệt, khiến hẳn đui mù.

Ngao Kiệt híp mắt, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, cách lớp quần áo cắn đầu nhũ Thập Bát, Thập Bát nhẹ rên một tiếng, thở hỗn hển, thắt lưng lẫn chân đều mềm đi.

“Anh vừa vào nhà đã nghĩ thấy...” Giọng Ngao Kiệt thật trầm, hơi khàn.

“Cái... gì?” Hồ Thập Bát phản ứng chậm hơn một nhịp, đầu óc hẩn hiện đã bị động tác của miệng và tay Ngao Kiệt khuấy thành ngu ngốc.

“Anh vừa vào nhà đã ngửi thấy hương vị của em... rất đậm, rất thơm... Tự em làm phải không?” Ngao Kiệt vươn tay, sờ thân dưới của Hồ Thập Bát, Thập Bát rùng mình: “Ngao Kiệt, đừng...”

Ngao Kiệt để Thập Bát tựa vào ngực mình, tay trái nâng mông Thập Bát, tay phải khéo léo chui vào quần Thập Bát vuốt ve thứ nằm giữa hai chân.

Thập Bát chậm chậm nhắm mắt, nắm chặt cánh tay Ngao Kiệt, giống như muốn đẩy hẩn ra, rồi lại giống như giục hẩn làm nhanh hơn một tí.

Khoái cảm quá mãnh liệt luôn khiến người ta vừa chờ mong vừa sợ hãi.

Sống với nhau hơn năm trăm năm, Ngao Kiệt hiểu những chỗ nhạy cảm trên người Thập Bát rõ như lòng bàn tay, mới vuốt ve mấy cái, Thập Bát liền rên rỉ cuộn người.

Ngao Kiệt đặt tinh dịch của Thập Bát bên miệng, vươn lưỡi liếm, nhẹ mím cười: “Đặc quá... Chẳng phải em đã tự làm rồi sao? Có gì còn đặc như vậy?”

Nhìn dòng dịch trắng dính trên đầu lưỡi đỏ thẫm đang mấp máy của Ngao Kiệt, hình ảnh dâm mỹ xinh đẹp đánh sâu vào thị giác khiến Thập Bát hô hấp dồn dập hơn, ý cười của Ngao Kiệt càng đậm: “Không phải anh... thì sẽ không được? Cơ thể của em, quả nhiên chỉ có anh mới có thể thỏa mãn a...”

Ngao Kiệt ôm ngang Hồ Thập Bát về phòng ngủ, cơ thể Hồ Thập Bát vì háo hức mà lại bắt đầu run rẩy.

Khi làn sương trắng trước mắt dần tiêu tán, rốt cuộc Thập Bát cũng khôi phục được ít tri giác.

Mũi hơi ngứa, Thập Bát điều chỉnh lại tiêu cự, thì ra là Ngao Kiệt đang nằm sấp trên người liếm mũi mình.

“Thập Bát, em tỉnh rồi?” Thấy Thập Bát đã tỉnh, Ngao Kiệt rướn người hôn khóe môi Thập Bát.

“Em đang ngủ?” Thập Bát nhìn ngoài cửa sổ, trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng đèn đường ven vỉa hè cũng đã bật, chắc đã hơn bảy giờ rồi.

“Không phải đang ngủ, em vì quá sáng khoái nên lúc đạt cao trào mới thất thần, thật ra mới có một lát thôi.” Ngao Kiệt dịu dàng thăm thì bên tai Thập Bát, nghe thật êm tai.

“Vậy à...” Thập Bát gắng trở mình, định nằm thêm một lúc nữa, đột nhiên có một dòng chất lỏng âm ấm chậm rãi chảy dọc xuống chân... Cảm giác trơn trượt làm Hồ Thập Bát bỗng nhớ đến một chuyện, mở to mắt gọi lớn:

“Ngao Kiệt!”

“Hửm?” Ngao Kiệt đang liếm gáy Hồ Thập Bát nghiêng đầu, ngốc nghếch nhìn Hồ Thập bát tự dưng sôi nổi hẳn.

“Lúc này anh không mang bao!”

Ngao Kiệt híp mắt, vừa liếm ngực Thập bát vừa thấp thỏm trả lời: “Anh nghĩ cũng có sao đâu, vật đó không mang cũng vậy, dù sao nhiều năm rồi chỉ lúc này mới không mang, sẽ không dính được đâu...” {

Từ hơn năm mươi năm trước khi Hồ Thập Bát biết đến sự tồn tại của bao cao su, cuộc sống “không tính phúc” của Ngao Kiệt chính thức bắt đầu.

Hồ Thập Bát khẳng khẳng bắt Ngao Kiệt mang bao khi làm sở dĩ có hai nguyên nhân, thứ nhất vì hãn hiện là huyền hồ ngàn năm, đạo hạnh rất cao, không giống trước kia thường xuyên cần Ngao Kiệt bổ sung dương khí.

Điểm thứ hai, cũng quan trọng hơn, đó là thể chất của Thập Bát và Ngao Kiệt rất hợp nhau, rất dễ thụ thai, Thập Bát nghĩ con trai thứ sáu đã lớn như vậy rồi, Ngao Nguyên và Hồ Tiêu đã tới tuổi kết hôn, nếu mình lại bất cẩn để bụng to hoài thai hài tử, còn gì mặt mũi của kẻ làm cha nữa, khiến con cháu chê cười a.

Vì vậy, hiện tại khi hai người làm những chuyện tiếp xúc thân mật, chính giữa có thêm một “bên thứ ba”.

Tiểu Thất rất là không vui, vì cách một cái mũ như thế, hãn thấy không thể hảo hảo cảm thụ sự nóng ướt mềm mại bên trong Thập Bát, khi làm rất là không thỏa mãn, lâu như vậy rồi vẫn thấy không quen được. Thập Bát cũng không biết làm sao hơn, hãn cũng không thích mang mũ, nhưng vì danh dự của người làm cha, Thập Bát vẫn cố gắng thuyết phục Ngao Kiệt cùng mình hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, thực hiện kế hoạch hóa gia đình.

Thở dài, nghĩ thật ra mình cũng không nhạy cảm tới cỡ đó, dù nói thể chất mình với Ngao Kiệt rất hợp nhau, nhưng năm trăm năm sinh sáu đứa... Hãn không trùng hợp mang bầu ngay lúc này đi?

Nghĩ vậy, Hồ Thập Bát cũng thả lỏng, nằm lại trên giường.

“Thập Bát ~~” Tay Ngao Kiệt vuốt ve bụng Thập Bát, làm nũng: “Làm thêm lần nữa được không?”

Mặc dù hôm nay đã phát tiết nhiều lần, cơ thể cũng hơi mệt mỏi, nhưng chỗ phía dưới bị Ngao Kiệt thoáng trêu đùa kích thích, Hồ Thập Bát vẫn dần dần kích tình, cong eo về phía sau, dùng hông cọ phân thân của Ngao Kiệt.

À há? Chờ tí! Thập Bát mở to mắt, hình như hẳn nghe thấy... tiếng TV?

“Hư hư hư hư hư hư... Xấu hổ quá đi! Bị anh chạm vào như vậy, tôi còn mặt mũi nào để sống a!!” Trên TV, Hồ Thập Tứ đang diễn vai một cô gái mém bị sơn tặc cường bạo, rồi lại được ý trung nhân của mình cứu, khóc đến lê hoa đái vũ, người người thương xót.

Cửa phòng Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt không khóa, nhìn từ góc độ của Thập Bát vừa khéo thấy rõ hình ảnh đang chiếu trên chiếc TV tinh thể lỏng 65 inch nhà mình.

Diễn xuất của Thập Tứ tỷ có tiến bộ a... Khóc rất chân thật a... Hồ Thập Bát xem TV thoáng rơi vào cõi thần tiên, đột nhiên lại bừng tỉnh hồn: Không đúng! Mình đâu có mở TV!

Kéo tầm mắt ra xa hơn, cuối cùng cũng thấy người ngồi trước TV, Ngao Thanh vừa xem vừa ăn bỏng ngô, còn có một cậu bé xa lạ...

“A!!” Hồ Thập Bát thẳng chân đá Ngao Kiệt đang liếm tới liếm lui trên người mình xuống giường.

“Giới thiệu với mọi người, đây là ba tở, đó cũng là ba tở. Còn đây là bạn học của con, Hạng Phi.”

Vẻ mặt Ngao Thanh nhàn nhạt, vừa vốc bỏng ngô vào miệng, vừa giới thiệu cậu trai mình mang về cho Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt.

Mặt Thập Bát đỏ như gan heo, đỏ đến phát tím, cười gượng chào hỏi Hạng Phi: “Chào cháu, bác là cha của Ngao Thanh...”

Chương 85: Phiên Ngoại 35

Mặt Hạng Phi cũng đỏ như gan heo, hai vị diễn viên trước mặt đã diễn xuân cung sống suốt một giờ hơn, Hạng Phi không dám nhìn thẳng vào Thập Bát và Ngao Kiệt, chỉ cúi đầu ấp a ấp úng chào: “Chào, chào hai bác...”

Ngao Kiệt ôm bả vai, bắt chéo chân vênh mặt cau mày, dáng vẻ hệt như xã hội đen trừng Ngao Thanh: “Sao con lại về?”

“Hôm nay cuối tuần mà.” Ngao Thanh tiếp tục nhai bông rôm rốp, hỏi Hồ Thập Bát: “Cha, bộ cha định làm tiếp với cha Ngao Kiệt ạ? Con với Hạng Phi còn chưa ăn cơm chiều nữa, đói bụng lắm a.”

“Làm làm làm làm gì!” Tuy Hồ Thập Bát biết đứa con trai này vẫn luôn ăn nói không kiêng dè, nhưng vẫn bị động từ kia làm cho luống cuống.

“Thập Bát, ‘làm’ thì có gì mà em phải khẩn trương như vậy?” Ngao Kiệt choàng tay qua vai ôm Thập Bát, “Chúng ta là vợ chồng, ‘làm’ cũng là chuyện rất bình thường mà.”

Đừng có nhắc lại cái từ đó nữa a a a a

Mặt Thập Bát nhỏ đến muốn rỉ máu, đầu bốc khói, nếu không phải ngại có người ngoài, hẳn rất muốn gõ đầu Ngao Kiệt thật đau lớn giọng hỏi hẳn: Nói loại chuyện này trước mặt con trai và bạn học, làm sao bình thường được hả!

Hít sâu hai cái, Hồ Thập Bát mới bình tĩnh được một chút, ngẩng đầu xem giờ, cũng bảy rưỡi rồi, vậy nên hỏi: “Thế chúng ta đi ăn ở ngoài nhé?”

“Không muốn!” Hai cha con Ngao Thanh và Ngao Kiệt trằm miệng một lời: “Đồ bên ngoài ăn không ngon, anh/con muốn ăn đồ Thập Bát làm!”

Hồ Thập Bát gãi đầu nói cha ra ngoài mua thức ăn đây.

Ngao Kiệt cũng nói gót đứng dậy nói anh đi với em.

Thấy Ngao Kiệt và Thập Bát ra khỏi nhà rồi, Hạng Phi thở ra một hơi thật dài, cơ lưng và cơ bụng đều thả lỏng, nằm dài lên ghế sa lon.

Ngao Thanh mắt lập lòe nhìn hẳn: “Cậu rất căng thẳng?”

Hạng Phi nằm trên sa lon mở to mắt nhìn Ngao Thanh, ho nhẹ một tiếng nói cái đó, tớ nói vậy không có ý gì khác đâu ha... Hai, hai người cha của cậu... Là, là đồng, đồng... Đồng tính?

Ngao Thanh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, giữa tiên yêu thì cặp phu phu như Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt là rất bình thường, nhưng trong mắt của nhân loại thì bọn họ đúng là đồng tính a, vậy nên gật gật đầu.

“Vậy...” Hạng Phi do dự không biết có nên nói hay không, nhưng tính cách thẳng thắn khiến hẳn không giấu được chuyện gì, cuối cùng vẫn hỏi: “Vậy cậu là con nuôi hả?”

“Không phải a.” Bình tĩnh ăn bỏng ngô, Ngao Thanh vừa xem TV vừa trả lời: “Tớ là con ruột của cha.”

“Con ruột? Không thể nào? Hai bác nhìn rất trẻ a! Sao có được đứa con lớn như cậu? Ai là cha ruột? Bác tóc đỏ hay bác tóc đen?”

Ngao Thanh vẫn giữ nguyên dáng vẻ số 1 trời long đất lở cũng không thể lay động, chậm rãi chớp mắt: “Cậu thấy sao?”

“Nói ra thật không nên... Tớ thấy mặt mũi dáng vẻ của cậu khá giống bác tóc đỏ. Nhưng bác ấy nhìn qua chỉ mới hai tám hai chín, cậu cũng mười

bảy phải không? Không thể nào sinh cậu lúc mới mười một mười hai tuổi a! Bác tóc đen thoạt nhìn chừng chạc lớn tuổi hơn chút, nhưng nhiều lắm là ba bốn ba hai tuổi...” Hạng Phi ôm đầu, cả người đều rối tung lên.

Ngao Thanh nhìn vẻ rối rắm của Hạng Phi đang ngồi trên sa lon, khoe miệng hơi nhếch lên, rồi lại quẳng một câu trả lời oanh tạc: “Hai người đều là cha ruột của tớ.”

“Hai người? Sao có thể! Hai người đàn ông làm sao sinh con được, Ngao Thanh cậu đang đùa tớ đấy à?”

Ngao Thanh vuốt vuốt cái bụng nhỏ răn chắc phẳng lì của Hạng Phi, lo đĩnh đáp: “Có phải đùa cậu hay không, sau sẽ biết.”

Xách túi siêu thị, Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt đang trên đường về nhà, hai người cao ráo đẹp trai kéo theo người đi đường ngoái đầu nhìn suốt, nhiều nữ sinh còn lấy di động ra lén chụp ảnh, xì xào bàn tán có phải ngôi sao nào đó không ta...

Hoàn toàn vô cảm với ánh mắt người xung quanh, Ngao Kiệt bỗng mở miệng nói: “Tiểu tử thối đó thật nhanh tay lẹ chân.”

“Hả?”

“Cái cậu Hạng gì gì đó...”

“Hạng Phi.”

“Ừa, cái cậu Hạng Phi đó, hẳn là đã bị Ngao Thanh đè rồi.”

“Cái cái cái cái cái gì?!” Không rảnh để ý lão công nhà mình dùng từ quá mức thô tục, Hồ Thập Bát bị nội dung câu nói của Ngao Kiệt làm chấn động đến nỗi há to miệng, đứng sững giữa đường.

Ngao Kiệt nhìn mặt Hồ Thập Bát kinh hãi thấy có chỗ kỳ lạ: “Em không cảm giác được sao? Trên người cậu Hạng Phi đó có mùi của Ngao Thanh.”

Không, không thể nào!! Hồ Thập Bát vội hoạt động não, nhớ lại từng chi tiết khi mình nói chuyện với Hạng Phi.

... Không, không thể... Vì tình huống lúc ấy quá là xấu hổ, Hồ Thập Bát hoàn toàn không để ý trên người Hạng Phi có mùi của Ngao Thanh hay không.

Nhưng cả Ngao Kiệt cũng nói vậy, chắc không sai đâu, đứa nhỏ Ngao Thanh này... Tôi đã nói không thể để con trai còn nhỏ như vậy trở lại trường, anh xem, trở lại rồi gặp chuyện đây!

Bên cạnh có cây, nếu không phải đang đứng giữa đường cái, Hồ Thập Bát rất muốn quăng túi lại đập đầu vào cây.

Hai học sinh lớp 11, Ngao Thanh nếu không tính theo tuổi nhân loại, riêng tuổi yêu đã hơn ba trăm tuổi, nhưng cậu Hạng Phi này tuy vẻ ngoài cao lớn tráng kiện, nhưng trên mặt vẫn còn nét trẻ con, cùng lắm mới mười sáu mười bảy tuổi... A a a cha mẹ Hạng Phi, tôi thành thật xin lỗi hai người... Con tôi là cầm thú OTZ [Bộ mặt thật của Thập Bát...]

Tuy đều là cha, nhưng phản ứng của Ngao Kiệt không bối rối như Thập Bát, hẳn thấy vô cùng đặc ý: “Ngao Thanh không hổ là con anh, hành động cực mau, đã thấy người mình thích phải lập tức đè ngay, lưu mùi của mình lên trên người đó a!”

Hồ Thập Bát thầm mắng có phải cậu đâu, cái gì mà lưu mùi lại chứ!

Tựa như sợ Hồ Thập Bát chưa chịu đủ đả kích, Ngao Kiệt tung thêm một quả bom âm trời nữa: “Không khéo Ngao Thanh là đứa làm cha sớm nhất trong sáu anh em nữa ~ Không biết chúng sẽ sinh ra cái gì đây...”

Làm, làm cha... Hồ Thập Bát hất túi tiện lợi ra, lấy tốc độ 9s/100m phóng về nhà, thân là phụ huynh của một thanh niên đã lờ bước sa chân (?), hẳn nhất định phải dạy Ngao Thanh những quan niệm tình dục đúng đắn, nói nó biết không được phép ăn cơm trước keng... Được rồi, đã ăn rồi T T, ta đây chỉ có thể dạy cho nó tầm quan trọng của việc tránh thai!!!

Nhìn Hồ Thập Bát phóng đi như làn gió, Ngao Kiệt ngậy ra, cũng vội xách túi đuổi theo.

“Ngao Thanh!! Cha có chuyện muốn nói với con!” Đây cửa nghe một tiếng ‘rầm’, Hồ Thập Bát giận dữ gọi to, đem cho lời nói còn có giọng nhào nhào “ Cha Thập Bát ~~~~ Cha về rồi ~~~~”, giọng làm nũng của đàn ông trưởng thành khiến người ta nghe xong thấy nổi da gà, hai thanh niên tuần tú giống nhau như hai giọt nước, trong khoảnh khắc Hồ Thập Bát mở cửa, một trái một phải nhào đầu vào Hồ Thập Bát.

“A?” Nhìn hai mái tóc đỏ như lửa úm vào lòng mình cọ tới cọ lui, Hồ Thập Bát mở to mắt: “Ngao Nguyên Hồ Tiêu? Sao hai con lại về?”

Ngao Thanh lấy hai trái dưa leo đã rửa sạch từ trong túi ra, đưa cho Hạng Phi một trái, hai người ngồi trước TV vừa xem phim vừa rôm rốp cắn dưa leo.

Hồ Thập Bát đang rửa tay nấu canh trong bếp. Ngao Kiệt Ngao Nguyên Hồ Tiêu ba cha con ngồi rải rác trên ghế sa lon, không ai nói tiếng nào, mắt to trừng mắt nhỏ.

Hạng Phi cắn dưa leo, lén quay đầu ngăm ba cha con Ngao Kiệt ngồi trên sa lon, thầm thì hỏi Ngao Thanh: “Hai người kia là anh của cậu?”

“Ừ.”

“Đẹp trai quá ha...” Hạng Phi thật thà nói, mình đang xem TV với Ngao Thanh, tự dưng trong phòng hiện ra hai người con trai giống hệt vị cha tóc

đỏ của Ngao Thanh, dọa Hạng Phi sợ phát khiếp, hai người kia vô cùng vô cùng niềm nở, chào hỏi mình như người quen vậy.

Ba người họ ngồi cùng một chỗ, đẹp như tranh vẽ...

Ngao Thanh nâng cằm Hạng Phi chuyển đầu của hắn về phía mình, trân trân nhìn thẳng vào mắt Hạng Phi: “Cậu mới nói gì?”. Tuy vẻ mặt của Ngao Thanh hoàn toàn dửng dưng, nhưng Hạng Phi biết, Ngao Thanh đang tức giận.

“Không, không có gì...”

“Cậu mới nói ai đẹp trai?”

“Cậu cậu cậu cậu cậu đẹp trai!”

Ngao Thanh nheo mắt, bỗng chốc Hạng Phi thấy sống lưng lạnh toát, chảy mồ hôi lạnh cười ha hả: “Thật mà thật mà, cậu đẹp trai thật mà!”

Buông cằm Hạng Phi, Ngao Thanh xoay qua chỗ khác tiếp tục lẳng lẳng căn dưa leo, Hạng Phi sau lưng bắt đầu dốc sức chọc Ngao Thanh vui, tiếc rằng Ngao Thanh hoàn toàn không thèm để ý hắn.

“Ăn cơm nào, lại đây hết đi.” Hồ Thập Bát mặc tạp dề, ló đầu khỏi bếp gọi một nhà già trẻ lớn bé tới ăn cơm.

Phải nói công sức Thập Bát luyện tay nghề suốt năm trăm năm chẳng hề uổng phí, một bàn đồ ăn đầy ắp, màu sắc, hương vị, xét mọi góc độ đều là thức ăn cao cấp hàng đầu! Màu bóng nhẫy đầy cám dỗ, mùi hương nồng đượm bay ra, khiến người ta không kiềm được phải chép chép miệng. Ngao Kiệt Ngao Thanh và Hạng Phi ăn tới nổi đầu không ngẩng đầu lên, đưa nhắc lên hạ xuống liên hồi, còn thoáng nghe thấy tiếng gió vụt vụt.

“Bác Thập Bát làm đồ ăn ngon vô cùng luôn! Từ đó tới giờ cháu chưa từng ăn đồ ăn ngon như vậy!” Vì nhà ở nơi khác nên phải trọ lại trường, Hạng Phi ăn cơm căn tin trường đã gần ba tháng, cảm động đến chảy cả nước mắt.

Nhìn Hạng Phi không chút giấu diếm những cảm xúc, vừa lau nước mắt vừa ăn, Hồ Thập Bát khẽ mỉm cười, tuy bởi trường hợp gặp mặt không được bình thường nên Hồ Thập Bát chẳng nói được mấy câu với Hạng Phi, nhưng trực giác của Thập Bát rất thích Hạng Phi, thấy đứa nhỏ này có đôi mắt trong veo, tính cách thẳng thắn khí khái không vờ vịt, nếu thật có thể ở bên đứa con trai ngày ngày ngơ ngẩn, không ai biết trong lòng nghĩ gì của hẳn, thì đó là phúc khí của Ngao Thanh!

Trong thâm tâm Thập Bát đã đối xử với Hạng Phi như con mình, đứng dậy xới cho Hạng Phi thêm chén cơm, nói: “Nếu thích ăn như thế thì sau này, cuối tuần nào cũng theo Ngao Thanh về nhà ăn cơm đi.”

“Cảm ơn bác Thập Bát!” Hạng Phi nhận chén cơm bằng hai tay, cười lộ ra hàm răng trắng sáng, chói lọi như ánh mặt trời! Hạng Phi cũng rất có hảo cảm với Thập Bát, thấy Thập Bát có vẻ chín chắn trưởng thành, vừa nhìn đã thấy rất đáng tin cậy, tính cách lại vô cùng dịu dàng, lại nấu ăn ngon như vậy.

“Có thể ở cùng với người như bác Thập Bát thật là hạnh phúc a ~ Dịu dàng, nấu ăn ngon ~” Hạng Phi không kiềm được bật ra một câu cảm thán.

Ngao Kiệt ở một bên liếc rồi lại liếc Thập Bát với Hạng Phi một hồi lâu cuối cùng cũng để đứa xuống, trừng mắt giận dữ: “Thập Bát cả đời chỉ ở bên tôi, cả đời chỉ nấu cơm cho tôi! Cậu đừng có mà mơ tưởng!”

Hạng Phi run rẩy, cười gượng: “Bác Ngao Kiệt... Cháu không có ý gì khác...”

“Cậu còn dám có ý khác?”

“Không không không phải...”

“Ngao Kiệt, trước mặt tụi nhỏ anh có phong thái của người lớn đi được không?”

“... Hừ!”

Không hề để ý ánh mắt cầu cứu của Hạng Phi, Ngao Thanh quay đầu nói với Thập Bát: “Cha, con muốn theo cha học nấu ăn.”

“Được”, tuy thấy kỳ lạ sao đột nhiên Ngao Thanh lại hứng thú với nấu ăn, nhưng Thập Bát chỉ nghĩ nếu con trai mình thấy thích thì mình nên gắng sức đào tạo, “Chờ con được nghỉ, về nhà cha sẽ dạy con.”

Ngược lại với một nửa đang vui vẻ trước bàn cơm, không khí ở nửa sau bàn ăn nơi Ngao Nguyên và Hồ Tiêu ngồi, chỉ có thể dùng từ ‘tăm tối’ để hình dung.

Thập Bát nhìn Ngao Nguyên và Hồ Tiêu ngồi đối diện, thấy có điểm là lạ, hai anh em đều ỉu xìu không có chút tinh thần nào, tốc độ ăn cơm cũng chậm rì, đồ ăn trong chén đĩa trước mặt phần lớn bị Ngao Kiệt ăn hết.

Thập Bát gắp một đũa cho hai người: “Sao không ăn thức ăn vào? Không hợp khẩu vị à?”

“Đâu có...” Hai anh em ngẩng đầu cười gượng: “Thức ăn của cha Thập Bát làm là ngon nhất thế giới...”

Thập Bát thầm thở dài trong lòng, lần đầu tiên thấy hai anh em này có tâm sự! Nhưng rồi lại không thể hỏi trực tiếp, chỉ có thể dò xét từ từ, vậy nên Thập Bát chọn một chủ đề mà Ngao Nguyên và Hồ Tiêu thích nhất.

“Chẳng phải hai con nói sẽ đi Mỹ du học với Bạch Hắc à, sao về nhanh vậy, đại học nước Mỹ cho nghỉ ư?”

Không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới tên Bạch Hắc, bả vai hai anh em giật thót lên, lúc ngẩng đầu hai mắt đều hoe đỏ dọa Thập Bát hoảng sợ, này là bị cái gì đây a?

“Bạch Hắc...” Hồ Tiêu cúi thấp đầu, giọng mũi nghẹn ngào: “Bạch Hắc không thèm đếm xỉa tới tụi con...”

“A? Tại sao vậy? Các con cãi nhau à?” Hồ Thập Bát và Ngao Kiệt nghe Hồ Tiêu nói xong đồng loạt dừng ăn cơm, thấy việc này không hề đơn giản.

Chương 86: Phiên Ngoại 36

Nói đến Bạch Hắc... Có thể rất nhiều người đã quên hẳn, hẳn chính là chú hổ nhỏ khổ mệnh xui xẻo bôn ba ngàn dặm cùng kẻ thoát tuyến Long Lão đại đi tìm mẹ, là chú nhóc ngây ngô hoạt bát đáng yêu hồi nhỏ đó a! [Này!]

Lần đầu Ngao Nguyên và Hồ Tiêu gặp Bạch Hắc, là tháng ba năm ngoái, ngày họ ra khỏi Thiên Trì.

Hai bảo bối ngoan ngoãn ngâm ở Thiên Trì suốt năm trăm năm, cuối cùng cũng có thể ra ngoài, khiến Lão Long quân vui vẻ gọi điện báo khắp nơi, để mọi người đến dự nghi lễ khai quán đầu của hai anh em.

Khi báo đến Long Lão đại, vừa lúc trong tộc lão bà Mộ Ly của Ngao Chá xảy ra chút chuyện cần xử lý, không có thời gian tới dự, Mộ Ly nói với Ngao Chá anh cũng lâu không về nhà rồi, lần này anh dẫn Bạch Hắc về đi, được dịp tụ họp với mọi người. Ai ngờ Ngao Chá là một kẻ si lão bà đúng chuẩn, một bước cũng không rời Mộ Ly, vừa nghe Mộ Ly nói không về Trung Nguyên với mình, hẳn uốn éo kiên quyết nói ta đây cũng không về, Bạch Hắc con làm đại diện cho nhà chúng ta, con đi đi! Kết quả biến thành một mình Bạch Hắc tới Thiên Trì.

Ngày đó một đám người đứng dưới chân Thiên Sơn, nhìn Ngao Nguyên Hồ Tiêu hai Hỏa Long vĩ đại phá kết giới Thiên Trì phóng thẳng vào mây đêm, một tiếng rống gầm rung động chín tầng mây, lắc đầu quấy đuôi bái lạy bốn phương, đáp xuống đụn mây hóa hình người, bắt đầu chào hỏi ông bà cô chú của mình. Vì năm trăm năm này ai rảnh là sẽ đến Thiên Trì thăm hai anh em, nên Ngao Nguyên và Hồ Tiêu quen thuộc với tất cả mọi người,

không xa cách ai, đang hi hi ha ha tưng bừng náo nhiệt, hai anh em thoáng thấy Ngao Bạch Hắc đứng trong đám đông, tức khắc nhìn trôn trối, không nói nên lời.

Bạch Hắc bị Nguyên Tiêu nhìn chăm chăm đến phát ngượng. Hăng giọng định tự giới thiệu, chợt nghe hai anh em dùng khẩu khí hư ảo như đang mộng du nói một câu:

“Người anh em này, hình như tôi đã gặp qua ở đâu đó...” [Này! Bộ bọn người là Cổ Bảo Ngọc à!]

Mọi người cười vang nói sao có thể, đây là anh cả của các con Bạch Hắc, năm hăm hành tẩu ở Trung Nguyên phụ thân các con vừa mới thành thân, hai người các con ngay cả bóng dáng còn chưa có! Không thể nào gặp qua được, đừng nói bậy bạ!

Ngao Nguyên và Hồ Tiêu chớp chớp mắt ngắm Bạch Hắc, càng ngắm càng thấy vừa mắt, càng ngắm càng thấy hợp ý, anh em sinh đôi tâm ý tương thông, động tác vô cùng nhất quán, lập tức một trái một phải vây quanh Bạch Hắc cọt cọt lui, như bạn tốt lâu năm. Mở miệng là anh Bạch Hắc, gọi thật là thân thiết.

Ngao Bạch Hắc tính tình khá là hiền lành, dù sao cũng theo vị phụ thân thoát tuyến kia vào Nam ra Bắc từ nhỏ, nếm qua khổ gặp qua không ít cảnh đời, trong nhà lại chỉ có mình mình, gặp hai đứa em họ phong thần tuấn lãng, gần gũi như thế cũng khiến mình thật vui vẻ, liền coi hai người họ như anh em ruột, không từ chối bất kỳ yêu cầu nào của Ngao Nguyên Hồ Tiêu, mang hai người họ du ngoạn khắp nhân gian.

Nên tới hôm nay thì Ngao Nguyên và Hồ Tiêu ra khỏi Thiên Trì đã gần một năm rưỡi, tổng cộng thời gian ở với Thập Bát và Tiểu Thất nhiều lắm là hai tháng, mười bốn tháng còn lại ngày ngày quần lấy Bạch Hắc, mỗi khi

gọi điện cũng báo cáo cho cả nhà ba người họ đang du lịch ở nơi nào, cực kỳ vui vẻ hạnh phúc.

Khi rồi rã Thập Bát nói với Ngao Kiệt không ngờ Bạch Hắc lại hợp với anh em Nguyên Tiêu như vậy... Đứa nhỏ Bạch Hắc kia tính cách chừng chạc rất ra dáng anh lớn, ở cùng với Ngao Nguyên và Hồ Tiêu mình yên tâm một trăm hai trăm phần trăm, chắc chắn hẳn có thể làm tấm gương sáng cho Ngao Nguyên và Hồ Tiêu.

Ai ngờ lần trở về này chúng lại nói đã chọc Bạch Hắc giận không quan tâm tới hai người bọn chúng nữa, rốt cuộc thì hai anh em đã làm chuyện quá quắt gì với Bạch Hắc a!

Thập Bát buông chén đũa, nghiêm túc nói: “Đứa nhỏ Bạch Hắc kia tính tình dễ chịu, rất hiếm khi nổi giận... Rốt cuộc hai con đã làm chuyện gì với nó?”

Ngao Nguyên Hồ Tiêu liếc nhìn nhau, bĩu môi nói: “Tụi con khiến bạn gái Bạch Hắc tức giận bỏ đi.”

Thập Bát nhíu mày: “Hai con ở chung với Bạch Hắc đã mang tới cho nó rất nhiều phiền phức, sao còn không hiểu chuyện như thế, đi hối lỗi với Bạch Hắc, giải thích với người bạn của Bạch Hắc, xem xem có thể khiến hai đứa nó trở về bên nhau không.”

“Không muốn!” Hai anh em hô to “Tụi con là cố tình để cô gái đó giận mà bỏ đi đó!”

Thập bát nhìn Nguyên Tiêu kích động đến thế, lòng mơ hồ thấy chuyện này có phần không đơn giản.

“Tụi con thích anh Bạch Hắc, mới không muốn anh ấy với cô kia ở bên nhau!”

Thập Bát bỗng thấy trước mắt tối sầm.

Nguyên Tiêu hai đứa nói thích, nhất định không phải kiểu thích mình nghĩ... Nhất định chỉ là tình cảm anh em đơn thuần...

Tiểu Thất im lặng nãy giờ tiếp lời: “Bạn gái Bạch Hắc bị các con chọc gì mà nổi giận?”

Ngao Nguyên và Hồ Tiêu thoáng nhìn nhau, chớp chớp mắt, tuy Thập Bát không thường sống chung với hai anh em, nhưng phụ tử liên tâm, hẳn biết đây là vẻ mặt của hai anh em khi làm chuyện sai thấy chột dạ, vì vậy trầm giọng nói: “Không được giấu, nói hết sự thật ra!”

“Con, tụi con...” Nguyên Tiêu ấp a ấp úng nói: “Lúc tụi con ấy ấy với Bạch Hắc, bị cô ta thấy...”

Ấy ấy? Ấy ấy? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Thập Bát ngơ ngẩn, não bộ không xử lý được thông tin này.

Ngao Thanh luôn im lặng ăn cơm cạnh bên thờ dài, ngừng đầu nói: “Cha, ý của anh cả với anh hai là, lúc hai người lên giường với anh Bạch Hắc, bị bạn gái của anh Bạch Hắc bắt gặp.”

Hả, hả??? Lên, giường...???

Thập Bát [=]= sững người ngồi trên ghế, Tiểu Thất huơ huơ tay trước mặt Thập Bát: “Ai, Thập Bát, Thập Bát?”

Đỡ trán định thần lại, trong lòng Thập Bát còn một tia hy vọng, khẩn trương đến nỗi miệng hơi khô lại, hỏi: “Bạch Hắc chỉ vì bạn gái mình nhìn thấy loại chuyện này mới tức giận? Nó ở bên tụi con... là tự nguyện?”

Hai anh em song sinh mở to mắt.

“Anh Bạch Hắc lúc bắt đầu có giầy dựa... Nhưng lúc sau cũng rất là phối hợp...”

Sét giữa trời quang a!! Thập Bát máu chảy ngược tim đập điên cuồng, mới rồi còn nói con út mình là cầm thú, bây giờ hai đứa con cả lập tức thăng cấp!! Lại làm ra chuyện không bằng cầm thú!!

Cặp song sinh nhìn đôi mắt đầy tơ máu đỏ thẫm và khuôn mặt đen hơn cả nhọ nồi của Thập Bát, lại la to: “Tụi con thật lòng thích anh Bạch Hắc! Cha Ngao Kiệt chẳng phải thường nói gặp được người mình thích thì phải ra tay thật nhanh! Lửa mùi của mình lên, bằng không người ấy sẽ bị kẻ khác đoạt đi đó thôi!”

Ngao Kiệt ở bên cạnh liên tục gật đầu: “Đúng vậy, đó là cha nói...” Thập Bát trở tay đánh Ngao Kiệt một cái ‘bốp’ thật mạnh: “Anh đã dạy bọn nhỏ cái gì vậy hả!”

A a a, phải biết rằng năm đó, Mộ Ly đại tẩu vì bảo vệ Ngao Chá và Bạch Hắc, thân thể từng bị trọng thương, bị chuẩn bệnh là không thể sinh con được nữa, nên dù ở với Long Lão đại hơn sáu trăm năm, lại chỉ có một đứa con trai là Bạch Hắc, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, các con, vậy mà các con...

Thập Bát vỗ bàn cái rầm, chén đĩa trên bàn rung nảy lên: “Vậy mà các con lại làm ra loại chuyện này! Thật là không biết thân biết phận! Các con không có lỗi với Bạch Hắc, người luôn xem hai con như em ruột mà đối xử sao? Cha... Sao cha lại sinh ra những đứa con như vậy!!”

Mọi người ở đây, bao gồm cả Ngao Kiệt, chưa từng thấy Thập Bát tức giận dữ dội thế này, tất cả đều sợ tới mức cả người run cầm cập, hai anh em Nguyên Tiêu quỳ bốp xuống sàn.

Hạng Phi chớp mắt, này này này là sao, cái gì anh họ cái gì lên giường a? Hắc chớp mắt, muốn mở miệng khuyên nhưng rồi không biết phải nói

gì, vì vậy nhìn về phía Ngao Thanh, chỉ thấy Ngao Thanh mặt không chút thay đổi im lặng lùa cơm.

“Này...” Hạng Phi lén chọt Ngao Thanh.

Đôi mắt dài nhỏ của Ngao Thanh liếc qua, trừng mắt với Hạng Phi: “Im, ăn cơm.”

“Ai anh của cậu đang bị mắng kìa, cậu không tới khuyên giùm à?” Hạng Phi thăm thì.

Lần này Ngao Thanh trực tiếp nhét một đũa thức ăn vào miệng Hạng Phi.

Thập Bát quả thật không biết cách trút giận, vỗ bàn hét lớn xong, giận đến nỗi tay phát run, cúi đầu trầm mặc một hồi, bỗng đứng phắt dậy, vội vã vào phòng ngủ, Ngao Kiệt gọi to: “Thập Bát, em muốn làm gì?”

Thập Bát mặc áo khoác từ phòng ngủ đi ra, giận dữ nói: “Dẫn Ngao Nguyên Hồ Tiêu đi gặp anh chị cả, bồi tội chuyện Bạch Hắc!”

Nguyên Tiêu quỳ thẳng trên đất, ánh mắt nhìn Thập Bát có một tia bướng bỉnh: “Cha Thập Bát, không được sự đồng ý của anh Bạch Hắc đã làm chuyện đích thật là tội con không đúng, nhưng tội con mong sau khi cha Thập Bát bồi tội với bác hai xong, có thể giúp tội con cầu hôn với hai bác.”

“Các con!” Thập Bát thật tức tới không nói nên lời, hai đứa con này rốt cuộc mặt dày tới cỡ nào a? Các con cường bạo người ta, còn muốn chịu trách nhiệm? Vậy cũng phải xem xem người ta có muốn cho các con chịu trách nhiệm không a!! Khiến Bạch Hắc bây giờ ngay cả mặt của hai tên hỗn đản các con (đúng là đản OTZ) cũng không muốn nhìn thấy đâu! Còn cầu hôn! Cha còn mặt mũi nào mà cầu hôn?!

Thập Bát tức giận đến choáng váng cả mặt mày, cặp song sinh lại cắn môi không chịu khuất phục, đang lúc bế tắc, chuông cửa vang lên, Ngao Thanh đứng lên thấy người hiện lên qua màn ảnh tương tác, bả vai đang căng cứng thả lỏng, khoe môi nhẹ cong, nói: “Cha, mấy người bà Hồng Ngọc và cô Thập Nhị đến.”

Thập Nhị, Hồng Ngọc, Hoa Si, Lão Long quân, Hồ Nguyệt, mấy người vừa cười nói vừa vào nhà.

Thập Nhị còn chưa bước qua cửa đã nói: “Thập Bát ~ Tụi chị chụp ảnh xong sớm, lúc chụp ảnh còn gặp Tiểu Nguyệt Bính ~ liền về cùng nhau ~! Em có vui không?”

“Anh Thập Bát ~ đã lâu không gặp ~ Hoa Si rất nhớ anh ~~~” Hoa Si vừa kéo tay Hồ Nguyệt không buông, vừa chào hỏi Thập Bát.

Lão Long quân vuốt râu cười ha hả: “Cuối tuần này cha không có việc bận, định tới thăm các con một lát, kết quả gặp bên bà thông gia ở cửa, thật trùng hợp, thật trùng hợp ha ha ~”

Mọi người nói cười vào nhà, lập tức phát hiện không khí trong nhà có gì khác lạ, Thập Bát nghiêm mặt không hề tươi cười, hai anh em Nguyên Tiêu còn quỳ trên đất, biết là đã xảy ra chuyện, tức thời im bặt.

Hồng Ngọc đảo mắt xung quanh, hỏi: “Này là thế nào? Hồ gia chúng ta không có loại gia quy này... không có chuyện phạt quỳ lũ trẻ ~!” Đi qua đỡ hai anh em dậy nói: “Bất luận các cháu phạm lỗi gì, có bà đây chịu trách nhiệm cho tụi cháu! Thập Bát nó không dám làm gì hai đứa đâu!”

Không ngờ hai anh em Nguyên Tiêu cắn môi, kiên quyết không chịu đứng lên.

Hồng Ngọc hết cách, đành phải hỏi Thập Bát, xảy ra chuyện gì?

Thập Bát thở dài, kể sơ qua mọi việc.

“Hai đứa nó lại làm chuyện này với Bạch Hắc, Bạch Hắc là anh họ của chúng cơ mà...”

“Anh họ thì đã sao!” Hồng Ngọc trừng mắt “Cũng có phải anh em ruột đâu! Thập Bát con ở nhân giới thời gian dài, sao cũng có tư tưởng cổ hủ như loài người thế kia! Nhân loại nói không được kết hôn với anh em họ, yêu tộc chúng ta đâu có loại quy định này!”

Hồ Nguyệt bất kể là diện mạo hay tính cách đều rất giống Thập Bát, cho nên mỗi lần Hoa Si thấy hấn lập tức mọc rễ trên người hấn quần quýt không rời.

Lúc này Hoa Si đang si mê đứng sau Hồ Nguyệt kéo đến muốn rách áo. Hồ Nguyệt tránh mấy lần không tránh ra được, đành phải kéo Hoa Si lại kêu Lão Long quân ôm chén cơm không hé một lời dồn sức lừa thức ăn: “Ông nội... Ông đừng ăn nữa... Ông ra đó nói mấy câu đi.”

“Khụ”, Lão Long quân đặt chén cơm xuống, lau miệng, vén ống tay áo rộng thùng thình của bộ trang phục thái cực màu trắng ngà như trắng non, ra dáng cán bộ kỳ cựu đã về hưu nói: “Long tộc chúng ta cũng không có quy định anh em họ không được phép kết hôn.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Cuối cùng Hạng Phi cũng nhịn không được, nói chen vào: “Tuy cháu không hiểu mọi người nói gì mà Long rồi yêu này nọ, bất quá chúng ta hồi cổ đại, đôi khi vì bảo toàn huyết thống, cũng có anh em họ kết hôn với nhau! Nếu hai anh thật lòng thích cái anh Bạch Hắc gì đó, bác Thập Bát cần chi phải phản đối như vậy?”

Ngao Thanh ngẩng đầu nhìn Hạng Phi, khóe mắt cong cong, khẽ bật cười.

Bấy giờ mọi người mới chú ý đến Hạng Phi, đều vậy lại hỏi ai vậy a?
Nhóc này trông thật lanh lợi a ~

Ngao Thanh nhàn nhạt: “Bạn của cháu, cô Thập Nhị mọi người đừng tùy tiện sờ cậu ấy.”

Thập Bát bên cạnh đã sắp hết hơi, ngồi trên ghế bất đắc dĩ nói: “Mẹ... Mẹ để con nói hết a! Nếu mấy đứa thật sự lường tâm tương hứa thì sao con lại kiên quyết can ngăn, nhưng là...” Tay Thập Bát giận đến phát run “Mọi người hỏi hai đứa nó đi, Bạch Hắc thích tụi nó sao? Tụi nó là cường... cường ép Bạch Hắc...”

Thập Bát đỡ trán, thật sự không nói nổi, con mình làm ra loại chuyện này, hẳn quả thật không còn mặt mũi nào gặp người ta.

Hai anh em mặt như đũa đám, lời của Thập Bát chạm vào nỗi đau của họ, họ nhìn Bạch Hắc suốt hơn nửa tháng, trên người Bạch Hắc không hề xuất hiện dấu vết của Long văn... Thế có phải chứng tỏ... Bạch Hắc thật sự không thích mình dù chỉ một chút xíu xiu...

“Đừng tưởng rằng chỉ cần các con thích thì đối phương cũng sẽ thích lại con, các con đã lớn như vậy rồi, cũng nên hiểu chuyện chứ, sao có thể chỉ dựa vào bản năng làm chuyện thế kia? Các con làm tổn thương Bạch Hắc rồi có biết không?!”

Mặt của hai anh em đã muốn khóc, mở miệng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Cha Thập Bát... Tụi con rất thích anh Bạch Hắc... tụi con...”

Hồng Ngọc ngồi một bên nghe suốt, giờ đột nhiên nói: “Thập Bát con cũng đừng suy nghĩ tiêu cực vậy, chuyện tình cảm rất là khó nói, có thể trước kia Bạch Hắc không có cảm giác gì với Nguyên Tiêu, nhưng thông qua một kích thích như chuyện này, khiến Bạch Hắc thông suốt rồi thì sao ~! Phát hiện ra kỳ thật mình cũng thích Nguyên Tiêu ~! Biết đâu qua một bắt đầu không suôn sẻ lại dẫn tới một kết cục mỹ mãn ~!”

Hồ Thập Bát nhìn Hồng Ngọc mắt giật giật miệng co rút, nhin không được nói: “Mẹ... Ý tưởng của mẹ cũng quá lạc quan, rất xem mình là trung tâm nhi?!”

Ngao Kiệt đứng sau Thập Bát mãi không nói gì dùng mũi hừ một hơi, thái độ rất phản đối: “Ngao Nguyên Hồ Tiêu, đừng âu sầu nữa, các con là con trai của Thất Long quân Ngao Kiệt ta với Hồ Thập Bát! Trên thế giới không thể có người không thích các con! Lau sạch nước mắt nước mũi đi, mai cha dẫn các con đi cầu hôn!”

Thập bát không kìm được giận: “Ngao Kiệt! Cũng vì anh luôn có cái thái độ này! Nguyên Tiêu mới có thể làm ra những chuyện như thế kia!”

Ngao Kiệt bĩu môi vừa định nói, chợt một luồng hào quang trắng xanh nổ tung giữa phòng, một áp lực rất lớn giáng từ trên trời xuống. Sau khi ánh sáng lóa mắt ấy tán đi, thấy Đại Long quân Ngao Chá và lão bà của hắn, lão hồ tinh Mộ Ly xuất hiện trước mặt mọi người.

“Anh hai! Chị hai!”

“Chá nhi!”

“Bác cả!”

“Chào mọi người, đã lâu không gặp ha ha ha ~~” Ngao Chá mặc áo ba lỗ cổ tròn rộng rãi thoải mái, khuôn mặt trái xoan vừa trắng vừa tái hệt như một sinh viên, đứng sau lão bà cao lớn uy vũ của mình, chào hỏi mọi người.

Mộ Ly chưa nói câu nào, trong tay chợt lóe lên ngân quang, một ngọn roi sáng rực Hồ văn đã đánh về phía Ngao Nguyên và Hồ Tiêu. Một roi này đánh rất hung tàn nhẫn, đánh trúng người nhất định tan xương nát thịt, Thập Bát hét lớn: “Đại tẩu! Có chuyện gì từ từ hãy nói!”

Mộ Ly tái mặt, hai mắt hiện sát khí, trầm giọng giận dữ nói: “Còn gì để nói!”

Ngao Nguyên và Hồ Tiêu nhìn roi vung tới, không tránh đi, quỳ thẳng tấp định kiên quyết đối chọi.

Thập Bát đúng là giận hai tên nhóc ấy, nhưng khi nhìn con trai bị đánh, lòng lại thấy nhói lên, vừa định tiến lên đỡ, Ngao Kiệt bên cạnh đã nhoáng cái vọt tới trước, vươn tay giữ chặt quang tiên của Mộ Ly, lớn tiếng nói: “Không phải là Bạch Hắc bị hai tiểu tử này thương sao! Cùng lắm thì để Bạch Hắc thương lại là được rồi!”

Nghe lời này ai nấy đều bó tay, sắc mặt Mộ Ly càng trở nên khó coi, hai hàm cắn chặt, thái dương nổi gân xanh.

Thập Bát trừng Ngao Kiệt: “Ngao Kiệt! Câm miệng!!”

Ngao Chá đứng sau cũng khẩn trương ôm eo lão bà mình nói to: “Lão bà! Em đừng nóng! Coi chừng hại đến cục cưng trong bụng a!”

“Cục, cục cưng?” Mọi người ngây ra, đồng loạt nhìn về Mộ Ly tóc mai bay bay, vung Hồ văn quang tiên ra dáng ma thần Tây Vực.

Khuôn mặt anh tuấn của Hồ tinh Mộ Ly đỏ bừng, quay đầu nói với Ngao Chá: “Anh buông ra!”

“Ai nha, Mộ Ly có thai?” Lão Long quân vượt râu, khoan thoai bước từng bước nhỏ lại hỏi.

“Đúng vậy ~”, Ngao Chá cười sung sướng, “Tháng trước mới khám ra ~~~”

“Ai nha ~ Chúc mừng chúc mừng ~!” Tất cả mọi người cùng chấp tay chúc mừng Long Lão đại: “Cách hơn sáu trăm năm, cuối cùng cũng có đứa

thứ hai, quả thật không hề dễ dàng, đây là đại hỷ sự a!”

“Đúng đúng ~” Ngao Chá cười ngây ngô: “Lúc khám ra ấy, A Hồ còn không tin nữa chứ ~ Thật sự quá tốt a ~” Ôm eo Mộ Ly cọ tới cọ lui, mới được hơn hai tháng, eo Mộ Ly còn rất nhỏ, qua mấy tháng nữa, nơi này sẽ trở nên tròn tròn mập mập ~~ sau đó qua một thời gian ngắn sẽ có thêm một bé con mập mập gọi mình là ba ba ~~ há há há há ~~

Mộ Ly đẩy Ngao Chá đang cười ngốc ra, chỉ Ngao Kiệt: “Đừng nói lảng sang chuyện khác! Nói, chuyện Bạch Hắc tính sao đây!”

Tiểu Thất giận dữ trừng mắt, một tí cũng không chịu thiệt mà cãi lại: “Là anh hai nói lảng sang chuyện khác! Muốn nói thì nói anh ấy đi!”

Chương 87: Phiên Ngoại 37

Cả nhà quây quần bên bàn ăn, vừa ăn cơm vừa bàn chuyện tương lai của Nguyên Tiêu.

Đây là Hồng Ngọc đề nghị, bà nói khi đói tính tình xấu đi, suy nghĩ dễ trở nên cực đoan, vì vậy bảo Thập Bát ra ngoài mua thức ăn, về làm thêm một bàn cơm, mọi người ngồi quanh bàn vừa ăn vừa nói chuyện.

Ngao Chá gọi Nguyên Tiêu cùng đến bàn, Mộ Ly hừ một tiếng nói: “Bây giờ em không muốn nhìn mặt chúng nó!”

Bạch Hắc và Mộ Ly bất luận là vóc người, diện mạo hay giọng nói đều rất giống nhau, Nguyên Tiêu nghe Mộ Ly nói vậy tựa như thấy Bạch Hắc đứng trước mặt hạ thông điệp tử vong với mình. Mặt mũi lập tức trắng bệch ra, quỳ sững trên đất không nói tiếng nào.

Tiểu Thất bưng chén cơm, đang vui đầu ăn vui vẻ, nghe Mộ Ly nói thế liền ngẩng đầu nói: “Nguyên Tiêu giống tôi như đúc, vậy nhìn mặt tôi...”

“Hừ!” Không để Ngao Kiệt nói hết câu, Mộ Ly đã hừ lạnh, trong tiếng hừ lạnh ấy hàm chứa vô vàn sự khinh thường.

Ngao Kiệt vừa định nổi cơn, Thập Bát ở dưới bàn kéo kéo Ngao Kiệt, lắc đầu, quay sang hỏi: “Vậy Bạch Hắc đang ở đâu? Thân thể... thể nào rồi?”

Ấn tượng của Mộ Ly đối với Thập Bát cũng không tệ lắm, nghe Thập Bát hỏi vậy tuy vẫn lạnh mặt, nhưng ít ra không hừ hấn.

Ngao Chá ngẩng đầu khỏi chén cơm, mặt dính mấy hạt cơm nói: “Thân thể Bạch Hắc không có vấn đề gì... Có điều eo không được khỏe, hiện đang tình dưỡng trong tộc Mộ Ly...”

“Câm mồm!” Mộ Ly muốn che cái miệng oang oang của Ngao Chá cũng không kịp nữa, anh em Nguyên Tiêu đang quỳ trên đất nghe tung tích của Bạch Hắc bốn mắt lóe kim quang, đứng dậy vụt cái biến mất, Mộ Ly giận dữ trừng Ngao Chá: “Không nói không ai bảo anh câm!” Đứng dậy muốn đuổi theo, chợt lóe hồng quang, Ngao Kiệt đã chặn trước mặt Mộ Ly.

“Đại tẩu.”

Mộ Ly bị tiếng đại tẩu của Ngao Kiệt làm da gà nổi đầy người: “Gọi tôi Mộ Ly, tránh ra!”

“Không được.”

Mộ Ly rút roi, hai người bắt đầu đánh nhau.

Mọi người cùng đứng dậy nâng bàn cơm ra khỏi nhà ăn, Lão Long quân giảng kết giới trong nhà ăn, phòng chiến hỏa lan đến những chỗ khác.

Ngao Chá bưng chén cơm: “Lão bà, cẩn thận, cẩn thận a, bác sĩ nói em không được tức giận và vận động mạnh a!”

Hồng Ngọc khuyên hăn: “Không sao đâu, bác thấy lão bà con thân hình rất rắn chắc... Ôi chao có dịp con hỏi giùm bác, nó có hứng thú đến công ty bác làm người mẫu không a?”

Thập Bát gọi Tiểu Thất: “Ngao Kiệt anh chú ý chút, cơ thể đại tẩu đang trong giai đoạn đặc biệt đó!”

Ngao Kiệt với Mộ Ly hai người đánh đùng đoàng trong kết giới, không biết có nghe thấy không.

Hạng Phi chớp mắt, vẫn đứng cạnh Ngao Thanh, Ngao Thanh đặt chén cơm xuống, nói với Hạng Phi: “Tớ no rồi, cậu ăn no chưa?”

“Hả? À, no rồi.”

“Ừ, vậy theo tớ lên lầu đi.”

“A? Vậy chuyện đó...”

“Chuyện đó gì? Thầy giao bài tập về nhà cậu làm chưa?”

“Chưa...”

Ngao Thanh kéo Hạng Phi lên lầu.

Mộ Ly đang mang thai nên thể lực hơi kém, đánh một lúc đã đổ mồ hôi, nhìn Ngao Kiệt cả thở gấp cũng không thở đánh với mình như đang chơi, rõ ràng khiến mình không thể không giận: “Ngao Chá! Anh đuổi theo hai thằng nhóc kia! Đừng để chúng gặp được Bạch Hắc!”

Lão Long quân đứng dưới vuốt râu: “Mộ Ly à, Chá Nhi là tên mù đường, con kêu nó đuổi theo Nguyên Tiêu, khả năng lớn nhất là không những không đuổi kịp anh em Nguyên Tiêu, mà Chá Nhi còn mất tích đó a...”

Ring ring, lúc trong phòng đang đánh đến rối tung rối mù thì chuông cửa vang lên, Thập Nhị chạy ra nhìn, hoan hô: “Ngao Trọng và Hồ Trọng về rồi!”

Nhà Thập Bát suốt hai năm nay, ngay cả Tết cũng chưa từng nhận nhíp như vậy, Thập Bát hơi ngẩn người, ban ngày còn cảm thán sinh một đồng con, khi cha đang cô đơn không đứa nào bên cạnh, này thì tốt quá rồi, tất cả đều trở về. Được được, mới chạy mất hai đứa.

Ngao Trọng và Hồ Trọng vừa vào nhà, Thập Nhị liền nhào qua, cọ tới cọ lui trên người hai cháu trai tỏ tình cảm thăm thiết, lúc cọ đến Hồ Trọng lấy có gì là lạ, sờ sờ bụng Hồ Trọng ngẩng đầu nói: “Bánh Chưng nhỏ, hình như béo lên a? Sao mà bụng nhô lên rồi này?”

Mọi người nhìn bụng Hồ Trọng, đồng loạt phát ngốc.

Cái bụng này... thay vì béo... thì phải nói là giống...

Ngao Trọng đứng sau Hồ Trọng nhếch nhếch mép nói: “Cô Thập Nhị, cô nói sai rồi, Bánh Chưng là mang thai.”

“Gì... Gì??”

Hồ Trọng, chưa kết hôn, lại mang thai — chưa chồng đã có con... Thập Bát, hóa đá.

Vẻ ngoài Hồ Trọng có phần giống Ngao Kiệt, tính cách là tổng hợp của Ngao Kiệt và Hồng Ngọc, một mỹ nhân nóng tính tóc màu đỏ sậm, giờ đang mang một cái bụng thoát nhìn chừng năm sáu tháng, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt kinh hoàng của người xung quanh, đứng đưng ngời vào bàn ăn cơm.

Hồ Thập Bát vỗ bàn cái bốp: “Cha đứa nhỏ là ai?”

Hồ Trọng nhướng mắt: “Con không muốn nói.”

“Con con con con!”

Ngao Trọng nói thêm vào bóc trần em trai mình: “Là người Long tộc.”

“A?” Lão Long quân thấy hứng thú: “Của Long tộc chúng ta a? Chàng trai tài giỏi nào thế, được cháu của ta để ý?”

Đôi mắt hẹp dài của Hồ Trọng liếc qua Ngao Trọng, nhấc đũa kẹp mũi Ngao Trọng, khiến Ngao Trọng đau đến la oai oái: “Anh ngậm cái miệng to lại, ngoan ngoãn ăn cơm được không?”

“Á á á á á” Ngao Trọng ôm cái mũi đỏ lừ, đau đến rướm nước mắt, nói với Lão Long quân: “Là con rồng trắng hoa trần thành ngằm dưới sa mạc Gobi!”

Bộp, Hồ Trọng úp nguyên tô canh mây lên mặt Ngao Trọng, Ngao Trọng nuốt bông trứng và cà chua khỏi mặt, lớn tiếng nói: “Bánh Chưng anh chỉ muốn tốt cho em thôi!”

“Không cần!!” Hồ Trọng tức đến tóc dựng đứng.

Lão Long quân nghe Ngao Trọng nói đối tượng của Hồ Trọng xong sợ tới mức bịch bịch bịch lùi về sau ba bước, ngồi phịch trên chiếc ghế cạnh Thập Bát, trán đầy mồ hôi lạnh, miệng lẩm nhẩm: “... Ngũ sắc cầm Long trần thành ngằm?”

Thập Bát đỡ Lão Long quân: “Cha, cha không sao chứ?” Đồng thời hét lớn về phía Ngao Kiệt và Mộ Ly còn đang giao đấu ở phòng ăn: “Ngao Kiệt! Đừng đánh nữa!”

Hồng Ngọc cũng hô giúp Thập Bát: “Tiểu Thất đừng đánh nữa, nhà chúng ta mới có tình huống mới!”

Nghe tiếng hô Ngao Kiệt dừng tay, nhưng sợ Mộ Ly thừa cơ hội này đuổi theo Nguyên Tiêu, vì vậy dùng hết sức lôi Mộ Ly vào phòng khách, nhìn bụng Hồ Trọng to ra nói Bánh Chưng sao hình thể con dị dạng như vậy? Nghe Ngao Trọng kể hết mọi chuyện thì giận tới sùi bọt mép, miệng toàn là lửa giận dữ nói người giỏi lắm a con hoa long kia, dám làm to bụng con ta!! Hai chân giậm mạnh kéo Mộ Ly định hóa quang đi, may là Thập Bát nhanh tay nhanh mắt giữ chặt Tiểu Thất hỏi: “Ngao Kiệt anh định làm gì?”

Ngao Kiệt phẫn nộ nói: “Anh đi thiên hãn!!”

Mộ Ly hừ lạnh: “Giờ cậu hiểu tâm trạng của tôi chưa?”

Ngao Kiệt liếc ngang: “Đấy là hai chuyện khác nhau!”

“Tại sao lại là hai chuyện khác nhau!” Mộ Ly trừng hãn.

Thập Bát hét lên: “Im hết đi!” Quay đầu hỏi Hồ Trọng: “Rốt cuộc sao lại thế này? Sao người đó lại chiếm tiện nghi con?”

Hồ Trọng ngoáy tai, vẻ mặt bất cần: “Không phải người đó chiếm tiện nghi con, mà là con chiếm tiện nghi hãn, con cường bạo hãn.”

“Con con con con con” Thập Bát bỗng phát hiện trừ từ này ra thì mình không còn gì để nói nữa.

Hồ Trọng ăn no, đánh một cái ngáp: “Dạo này con thèm ngủ, thân thể rất mệt mỏi, con lên lầu ngủ đây, có việc cũng đừng tìm con.” Nói xong đỡ bụng lên lầu.

Thập Bát nhìn Hồ Trọng khuất dần sau cầu thang, gọi với lên: “Con hư không nói nổi!” Ngoái đầu nhìn Ngao Kiệt: “Đứa nhỏ này sao thành ra như vậy!”

Ngược lại Ngao Kiệt rất tỉnh, an ủi Thập Bát: “Có gì đâu, em không nghe Bánh Chưng nói à, là nó chiếm tiện nghi người ta...” [Này Tiểu Thất... Tiêu chuẩn đúng sai của cậu là xem con trai mình có chiếm tiện nghi không à?]

Hồng Ngọc mở to mắt: “Ai nha, vậy ta sắp... sắp ôm chặt?” Chạy qua lắc Lão Long quân ngăn người trên ghế: “Ôi ông sui ông sui, chúng ta sắp ôm chặt rồi a ~! Ông không vui sao?” Lão Long đang quân ngạo ngác sững sờ, bị Hồng Ngọc lắc lập tức hồi hồn lại, lau lau mồ hôi trên trán nói:

“Phải... Ừm sắc trời không còn sớm nữa, đột nhiên tôi nhớ ra trong tộc còn một số việc chưa xử lý... Tôi đi trước.” Nói xong đứng dậy, bước đi mà mắt vô hồn, lúc ở cửa còn giẫm lên đôi giày mới mua của Thập Nhị.

Hồng Ngọc nhìn bóng lưng Lão Long quân nói: “Sao mặt ông sui xanh mét thế kia... Trông không khỏe lắm a.” Bồng nhìn đồng hồ treo tường, vỗ đầu gọi Thập Nhị với Hoa Si: “Ai nha chúng ta về mau, sắp mười hai giờ hơn rồi, bốn rưỡi mai mấy đứa phải dậy sớm ra chỗ mới chụp ảnh a! Nhanh lên nhanh lên, giờ về còn kịp ngủ một giấc làm đẹp!” Kéo Thập Nhị và Hoa Si, đi luôn rồi.

Ngao Chá ăn no, buồn ngủ ngồi gật gà gật gù trên bàn, Mộ Ly tránh khỏi tay Ngao Kiệt, bước sang khẽ ôm lấy Ngao Chá lạnh lùng nói với Ngao Kiệt: “Tạm thời cứ vậy đã, chuyện Bạch Hắc chúng ta còn chưa nói xong!” Đoạn ôm Ngao Chá biến mất.

Mặt Ngao Trọng đầy trứng với cà chua, chớp mắt nhìn cái này ngó cái kia.

Thập Bát bảo Ngao Trọng đi tắm rửa thay đồ. Ngao Trọng lắc đầu nói cha, con phải nói rõ với cha... Con chăm sóc Bánh Chưng rất là tốt, nhưng cha cũng biết thường ngày Bánh Chưng sống buông thả phong tao cỡ nào... Nói tới đây Thập Bát lại trừng mắt sắp phát hỏa, Ngao Trọng vội chuyển chủ đề: “Ha ha cái đó, con đã hẹn bạn mai đi leo Everest mà chưa chuẩn bị vật dụng gì hết cha con đi trước nha!” Nói rồi hóa quang vút cái đã không thấy bóng dáng.

Mới rồi phòng còn đầy người ồn ã, bỗng chốc đi sạch, Thập Bát thở dài, đêm nay quá nhiều chuyện xảy ra, như mưa đá rơi lộp bộp khiến hấn choáng váng cả mặt mày, khiến hấn không kịp trở tay.

Để Ngao Kiệt nâng bàn cơm về phòng ăn, Thập Bát ngồi trên sa lon, thờ dài thườn thượt, vỗ vỗ trán.

Một đôi tay ấm áp xoa bóp vai Thập Bát, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng vang bên tai: “Cha, người mệt rồi... Đừng suy nghĩ nữa, lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Thập Bát mở mắt, thì ra là Hồ Nguyệt đang đứng đằng sau, đang xoa bóp vai cho mình.

Thập Bát vô cùng cảm động, kéo tay Hồ Nguyệt: “Bánh Trung Thu... Trong các anh em chỉ có con là cha đỡ lo nhất...” A hả? Thập Bát lần tới ngón áp út của Hồ Nguyệt, sao lại thấy như có cái gì cứng cứng? Thập Bát cúi đầu... Một chiếc nhẫn sáng choang đeo trên ngón áp út bên trái của Hồ Nguyệt.

“Bánh Trung Thu...” Thập Bát trừng mắt.

Hồ Nguyệt vội rút tay về, nhìn Thập Bát trán nhỏ giọt mồ hôi lớn.

Hai cha con giống hệt nhau đối mặt trong im lặng.

“...”

“...”

“Thập Bát, anh dọn dẹp xong hết rồi, chúng ta cũng đi nghỉ đi... Hai người đang làm gì vậy?” Quét phòng ăn sạch sẽ, Ngao Kiệt bước ra đang nói dở dang, thấy vẻ mặt của Thập Bát và Hồ Nguyệt có chút dị thường.

Hồ Nguyệt nghe giọng của Ngao Kiệt thì cả người run lên, quay đầu nói với Ngao Kiệt: “Phụ quân, mai con còn công việc, hôm nay con không ở nhà... Con đi trước đi.” Nói xong xách túi chạy như bay.

Ngao Kiệt gãi đầu, xoay qua nhìn Thập Bát vẫn nhìn trần trối vào chỗ Bánh Trung Thu đứng: “Bánh Trung Thu bị gì vậy? Thấy mặt nó không được bình thường a?”

Thập Bát giật giật miệng, cười một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc:
“Ngao Kiệt...”

“Hửm?”

Ngao Kiệt ngồi xuống cạnh Thập Bát, để Thập Bát tựa vào ngực mình:
“Sao thế?”

Thập Bát nhắm mắt: “Mệt quá...”

“Ha ha.” Ngao Kiệt bỗng cười rộ lên.

“Các con xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh còn cười được...” Thập Bát rúc trong ngực Ngao Kiệt, rầu rĩ nói.

“Đương nhiên là cười được, chúng ta sắp ôm cháu rồi đó ~~” Thập Bát nhìn khuôn mặt cười ngây ngô của Ngao Kiệt, không khỏi cảm thán, vô tư mà sống quả là thoải mái a...

“Thập Bát ~”

“Ừm?”

“Chúng ta sinh thêm đứa nữa đi ~~”

“Gì?! Không được!”

“Em xem đại ca đại tẩu cũng sinh kìa ~~ được chứ sao không ~~ Thập Bát ~~” Hòa Long hóa thành chú chó to đang dốc sức cọ dốc sức làm nũng.

“... Không được, mới sáu đứa này thôi em đã thấy nhức đầu rồi...”

“Vì tụi nó đều là tiểu tử thối a ~ chúng ta sinh thêm đứa con gái đi!”

“Con gái?”

“Ừ! Con gái vừa nhu thuận vừa gần gũi ~ nhất định vâng lời hơn mấy đứa con trai! Còn có thể bên chúng ta mỗi ngày ~”

Thập Bát nhìn nụ cười hạnh phúc của Ngao Kiệt, những chuyện phiền lòng suốt cả đêm tựa hồ bị gió thổi xa ngay tức khắc... Không khỏi thoáng tưởng tượng, nếu mình với Ngao Kiệt sinh một đứa con gái, tiểu nha đầu đó vây quanh hai người gọi cha cha đáng yêu biết chừng nào.

Hình như... Cũng không tệ lắm.

“Được không?”

“...Ừm...”

“Vậy...” Giọng Ngao Kiệt trở nên trầm và khẽ hơn, “Giờ chúng ta bắt đầu... Cố gắng sinh con gái...”

Phiên ngoại 4 100 câu hỏi phụ phụ

1) Tên người là?

Hồ Thập Bát: Hồ Thập Bát

Ngao Kiệt: Hừ

Hầu: Người tên Hừ? Tên thật đặc biệt...

Ngao Kiệt (phun lửa): Người là tác giả truyện này mà còn không biết tên chúng ta??

Hầu (- - tránh sau Thập Bát): Mấy người khác đều viết thế này mà... T, tên?

Ngao Kiệt (tranh cãi vô ích): Ngao Kiệt!

2) Giới tính?

Hồ Thập Bát: Nam

Ngao Kiệt (mũi rít lên phun lửa):.. Người nhìn rồi tự xử đi!

Hầu (nhìn mặt Ngao Kiệt thật nghiêm túc, gật đầu): Ừm, giới tính nữ.

[Đoạn này khách mời đánh giết người chủ trì quá đẫm máu, chiếu quảng cáo]

3) Tính cách của người?

Hồ Thập Bát (gãi đầu): Thoạt nhìn thì rất hiền lành, nhưng thật ra vô cùng bướng bỉnh.

Ngao Kiệt (ưỡn ngực hất tóc): Hoàn mỹ!

Thập Bát Hầu: – -|||

4) Thấy tính cách đối phương thế nào?

Hồ Thập Bát: Tùy hứng không tự nhiên, chủ nghĩa bá vương, tính khí của tiểu hài tử, thích ăn dấm chua dễ ngượng ngùng... Nhưng mà... (nhỏ giọng) những tính cách đó của hắn, ta thích hết... (đỏ mặt, liếc trộm Ngao Kiệt) Này — Ngao Kiệt người sao vậy?!?

Ngao Kiệt (chỉ nghe Thập Bát trả lời ba tính từ trước liền hóa đá... Câu quan trọng nhất đằng sau hoàn toàn không nghe thấy...)

Hầu (huơ huơ tay trước mặt Ngao Kiệt): Hồn về đi, hồn về đi...

[Vì khách mời tâm tình quá suy sụp không thể trả lời câu hỏi suôn sẻ, tạm phát một đoạn quảng cáo]

5) Hai người gặp nhau lần đầu khi nào? Ở đâu?

Hồ Thập Bát (cuối cùng cũng đỡ được Ngao Kiệt ngồi xõm góc tường mọc nấm vẽ vòng tròn quay về): Người có thể hỏi tiếp rồi.

Hầu (mắt trái tim): Thập Bát người thật ôn nhu... Gả cho ta đi đi đi!!!
TUT

Ngao Kiệt (tức giận vọt lên mức max, trường quay chấn động ing)

Hồ Thập Bát (đè Ngao Kiệt lại): Một trăm năm mươi năm trước, sái lâu Túy Long âm của Đường Chưởng quỹ!

Ngao Kiệt (bị phân tán lực chú ý, bất mãn): Loại rượu đó của hãn mà cũng dám gọi là Túy Long âm! Đúng rồi... Lão đầu kia đã sửa lại tên rượu chưa?

Hồ Thập Bát (không để ý)

6) Vì sao gặp nhau?

Ngao Kiệt: Lúc ấy ta đang giáo huấn lão bản khẩu khí ngang ngược của tửu điểm

Hồ Thập Bát (nhấn mặt, nhỏ giọng): Là người ngang ngược ấy chứ...

Ngao Kiệt (đắm chìm trong ký ức tươi đẹp của lần đầu gặp gỡ, không nghe lời Thập Bát lầm bầm): Sau đó Thập Bát xuất hiện ~! Lúc hãn vừa lên lầu ta đã chú ý tới hãn, Thập Bát cao hơn người khác ~ đẹp trai hơn người khác...

Hầu (không để ý Thất Long quân nổi cơn hoa si, quay đầu hỏi Thập Bát): Sau đó thì sao?

Hồ Thập Bát (mặt không đổi sắc): Hãn đánh ta học máu.

Ngao Kiệt (... mặt tái nhợt im lặng mấy giây): Thập Bát ta rất xin lỗi người!!! TAT Vậy giờ người đánh lại ta đi!!!

Hồ Thập Bát (đầu nổi gân xanh): Người phanh ngực ra làm gì?! Mặc quần áo lại cho ta!

Ngao Kiệt (chảy nước mắt): Thập Bát... TuT

(hoa si có thể hiểu đại khái là hám giai ấy =))))

7) Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Ngao Kiệt: Thật đặc biệt... Ừm... Thật đặc biệt... Sau đó, thật sạch sẽ.

Thập Bát Hầu: Thật sạch sẽ?

Ngao Kiệt (gật đầu như già tói): Đúng, thật sạch sẽ.

Hồ Thập Bát:... Rốt cuộc cũng được gặp mặt Long quân trong truyền thuyết... Lúc ấy thấy thật thất vọng.

Ngao Kiệt [=]=: Chỗ nào của ta khiến người thất vọng!!!

Hồ Thập Bát (mắt nhìn xa xăm): Tất cả...

Ngao Kiệt (sét giữa trời quang): [=]=|||

Hồ Thập Bát (quay đầu qua an ủi): Ấy... Ta là nói lúc ấy, lúc ấy thôi!

8) Thích điểm nào ở đối phương nhất?

Hồ Thập Bát: Toàn bộ.

Ngao Kiệt (đỏ mắt): Thập Bát!!!

Hồ Thập Bát: Ngao Kiệt người bình tĩnh chút! Nhiều người nhìn như vậy... Ừ...

[Khách mời quá mức kích động, không thể hỏi tiếp, tạm phát một đoạn quảng cáo]

9) Ghét điếm nào ở đối phương nhất?

Hồ Thập Bát (gãi đầu): Trước thì rất ghét tính cách ngang ngược của hần... Nhưng hiện tại, đã quen rồi ~ (mỉm cười)

Ngao Kiệt (mắt lóe sáng): Quen... Ý là thích rồi?

Hồ Thập Bát (mặt ửng đỏ, lí nhí): Ừm

Ngao Kiệt (đỏ mắt): Thập Bát!!!

Hầu (liều chết giữ chặt tay áo Thất Long quân, run lẩy bẩy): Thất Long quân... Có khán giả phản ứng nói nhiều quảng cáo quá... Ngài có thể kiềm chế cảm xúc tí được không??

Ngao Kiệt (trùng mắt + nghi ngờ): Cái đó thì liên quan gì đến việc ta kiềm chế cảm xúc)

Hầu:... OTZ

10) Thấy hai người hợp nhau không?

Hồ Thập Bát: Hợp.

Ngao Kiệt: Chúng ta là một cặp trời sinh!! Hoàn toàn hợp!

Vì Thất Long quân hỏa khí bùng bùng, thường xuyên không khống chế được cảm xúc and đánh người chủ trì, nên từ câu hỏi này, chúng ta phải xin viện trợ! = =

Ngũ Long quân Ngao Ly!!!

Tiếng nhạc vang lên, bật đèn pha, Ngũ Long quân Ngao Ly vênh mặt bước lên, khiến bao người thét chói tai, Ngao Ly rất ra dáng vẫy tay mỉm cười, đi đến vị trí người chủ trì.

Ngao Ly: Yo, Tiểu Thất, Thập Bát ~ Đã lâu không gặp ~!

Hồ Thập Bát: Ngũ Long quân, đã lâu không gặp, dạo này thế nào?

Ngao Ly: A ha ha ~ vẫn vậy vẫn vậy thôi ~ ăn khắp thiên hạ... A đúng rồi Thập Bát này ~ mới đây ta mới tìm được một thực đơn mới nha ~ có rảnh chúng ta bàn bạc...

Hầu (hấp hối): Thời gian quý giá... Chúng ta bắt đầu đi...

11) Xưng hô với đối phương như thế nào

Hồ Thập Bát: Ngao Kiệt

Ngao Kiệt: Thập Bát

Ngao Ly: =''= Cách xưng hô của hai đứa quá bình thường... Như mấy cặp đôi đang yêu nhau say đắm ấy, chẳng phải ai cũng có nick name à? Ví dụ như Thập Bát tiểu bảo bối yêu dấu ~ Thất Thất tiểu điềm tâm ~ Thập Bát tiểu tâm can vân vân...

Hồ Thập Bát (da gà đầy người): Câu tiếp!

(điềm: ngọt ngào, mấy từ còn lại chắc mọi người cũng hiểu rồi nhỉ, Ngũ Long quân thật mất hình tượng = =)

12) Muốn được đối phương gọi thế nào?

Hồ Thập Bát: Gọi ta Thập Bát là được rồi. = = (nhớ lại mấy xưng hô của Ngũ Long quân, hơi run rẩy)

Ngao Kiệt: Thập Bát người lạnh không? (giang tay ra ôm) Để ta lại sưởi ấm cho người!!! (phụt)

Ngao Ly (giơ máy quay zoom cận cảnh từng chi tiết): Ai nha ai nha... Tiểu Thất cố lên... Thiếu chút nữa!

Hồ Thập Bát (vừa thẹn vừa giận): Ngũ Long Quân! Sao người có thể cùng Ngao Kiệt làm càn... A...

Hầu (mắt thâm quầng hốc hác): Mau... chiếu, quạt, cáo... (ngã xuống)

13) Nếu ví đối phương như động vật thì đó là loài nào?

Hầu (phần nộ hỏi nhân viên): Câu này ai ra vậy... Thế mà còn phải hỏi ư! Một con hồ ly một con rồng a!!

Ngao Ly (tay lắc lắc chỉ thức ăn): No no no no! Sai rồi ~! Người thấy hai người này giống như những con rồng và hồ ly xưa nay à? ㄟ (づ _ づ) ㄟ

Hầu (như u linh quay đầu): Vậy, xin trả lời...

Hồ Thập Bát: Ngao Kiệt a... Lúc giận dữ thì giống mèo... Lúc bám người ta thì giống chó...

Ngao Kiệt (bất mãn): Bản Long quân cao cấp hơn chó với mèo!!

Ngao Ly (đập bàn): Bớt nhảm, trả lời câu hỏi!

Ngao Kiệt (híp mắt suy nghĩ): Thập Bát ấy hả... Thập Bát chính là Thập Bát a!

Ngao Ly + Hầu:...Hỏi người giống loài vật nào a!! (#^') 凸

Ngao Kiệt (lễ thẳng khí hùng): Đã nói Thập Bát chính là Thập Bát a!!!

[Người chủ trì và khách mời đánh nhau trong trường quay, tạm phát một đoạn quảng cáo]

14) Nếu muốn tặng quà cho đối phương thì sẽ tặng gì?

Hồ Thập Bát: Mứt quả

Ngao Ly: Mứt quả? Thập Bát... vậy cũng quá keo kiệt nhỉ?

Ngao Kiệt (ôm Thập Bát đập Ngao Ly ra): Đi ra đi ra, cách Thập Bát nhà ta xa chút! Ta chính là muốn ăn mứt quả!

Thập Bát: Đúng vậy... bám lấy ta nói suốt mấy ngày...

Ngao Ly (buồn chán nghịch micro): Vậy Tiểu Thất muốn tặng gì cho Thập Bát a?

Ngao Kiệt (kiêu ngạo hất tóc): Chính ta!

Ngao Ly (mắt sáng ngời): Tiểu Thất CJ! Đây là câu trả lời hay nhất của người hôm nay ~!

15) Mong được đối phương tặng gì?

Hồ Thập Bát (mặt ửng đỏ không hiểu vì sao, quay đầu không nhìn ống kính): Chỉ cần là Ngao Kiệt tặng, gì cũng tốt.

Ngao Kiệt (mắt trông mong nhìn Thập Bát): Muốn Thập Bát...

Ống kính lia theo, muốn quay mặt Thập Bát, Thập Bát tiếp tục quay đầu...

Ngao Ly: Này... Người còn muốn quay đi đâu nữa, đã đưa lưng lại với khán giả luôn rồi a!

16) Có gì bất mãn với đối phương?

Hồ Thập Bát sờ cằm suy tư

Ngao Kiệt: Hãn yêu bảo bảo còn hơn ta... TAT

Hồ Thập Bát: Có người cứ thích ăn dấm chua với con mình ấy!

Ngao Kiệt: Vì người rất bất công TAT tối cũng không thèm bồi ta
XF#... Y #¥ (nội dung hài hòa, bị tiêu âm)

Hồ Thập Bát (đầu bạo gân xanh): Ngao Kiệt! Trước công chúng chú ý
ngôn từ của người một tí!

Ngao Kiệt: Người! Người lại hung dữ với ta!!

Ngao Ly (nhìn Hầu tử học máu ngã xuống đất): Chiếu quảng cáo hả??

17) Lúc rồi thường làm gì?

Hồ Thập Bát: Bồi Ngao Kiệt ngao du khắp nơi... Tới quán của Thập
Nhị tử giúp chút chuyện lật vạt... Cũng có khi ngồi ngẩn người ở nhà (cười)

Ngao Kiệt (miệng bị dán băng keo, giơ bảng): Giống Thập Bát, cộng
thêm cùng Thập Bát ¥... %SG%... trên giường (nội dung hài hòa, bị
gạch men)

Thập Bát (cầm tách trà trước mặt lên uống, đã lười nổi giận rồi)

Ngao Ly (tiếc hận, quay qua nói với Hầu tử): Đài truyền hình các người
kém quá a... Mấy câu chấn động đều bị tiêu âm với gạch men!

Hầu tử (rưng rưng lặng nhìn trời):...

(gạch men: chỗ này không biết dùng từ sao cho hợp, đành ghi như QT,
đại khái là bị che mất chữ)

18) Sở thích của đối phương?

Hồ Thập Bát (do dự, gãi đầu): Ta thấy, chắc là ở bên ta nhỉ.

Ngao Kiệt (kích động kéo băng keo dán miệng ra): Thập Bát người rất hiểu ta!!

Ngao Ly (bưng một khay bánh ngọt từ cánh gà ra ăn): Lão phu thê à...

Ngao Kiệt (đỏ mặt uốn éo): Hả Thập Bát cũng giống ta...

Ngao Ly (đại bó tay, lắc đầu thờ dài): Bị Ngao Kiệt nã súng chết sạch

(nã súng chết sạch: Hán Việt là tử quang tảo xạ, là một thuật ngữ trong game)

19) Xin hỏi khuyết điểm của người là?

Ngao Kiệt (ưỡn ngực): Không có!

Hồ Thập Bát: Ừm... Khuyết điểm của ta là...

Ngao Kiệt (cướp micro): Không có!

Hồ Thập Bát (hơi nổi nóng): Bây giờ ta muốn trả lời!

Ngao Kiệt (trừng): Không có!

Ngao Ly (ăn thêm một khay bánh ngọt nữa...)

Hầu (lết vào góc tường): Hư hư hư hư hư

20) Ghét đối phương làm gì?

Ngao Kiệt (bĩu môi): Không đặt lực chú ý lên người ta

Hồ Thập Bát: Tự dừng phớt lờ ta

Ngao Kiệt (kéo góc áo Thập Bát, lo sợ): Thập Bát... Thật xin lỗi...

Hồ Thập Bát (thở dài, nắm tay Ngao Kiệt): Ta cũng có chỗ không đúng...

Ngao Ly (hai tay che mắt): A a a a, lấp lánh quá, lấp lánh quá, ánh sáng chói chói phát ra từ hai người kia khiến mọi người không thể nhìn thẳng vào!!

22) Làm gì sẽ khiến đối phương tức giận?

Hồ Thập Bát: Hẳn thường xuyên tức giận

Ngao Kiệt (bĩu môi): Khi ta tức giận sẽ phớt lờ Thập Bát, lúc ấy Thập Bát sẽ tức giận...

Ngao Ly (chớp mắt): Người đang bị líu lười à?

Ngao Kiệt (lại kéo tay áo Thập Bát, lo sợ): Thập Bát... Sở dĩ ta sinh khí là vì người đối xử với người khác quá tốt... Người chỉ cần cười với một mình ta thôi! TAT

Hồ Thập Bát (thở dài, sờ đầu Ngao Kiệt): Ta biết

Ngao Ly (run rẩy): Tiểu Thất người đủ lắm rồi... Bộ người không biết làm nũng vậy rất lạnh sống lưng à? (bị đuôi rồng của Tiểu Thất quất vào tường)

23) Quan hệ của hai người đã phát triển tới mức nào?

Hồ Thập Bát (đỏ mặt): Khụ... Chúng ta đã thành thân rồi

Ngao Kiệt (cướp micro, đạp một chân lên bàn, lấp lánh hất tóc, mở miệng): Đã ————— (vì nội dung quá OX nên bị tiêu âm)

Ngao Ly (mặt dửng dưng OK, tay cầm tách trà BS nhìn qua): Tiểu Thất, ta cá người là tiểu công bị tiêu âm và gạch men nhiều nhất trong một trăm câu hỏi phụ phụ...

Hầu tử (lết ở góc tường yên lặng gật đầu)

24) Lần đầu hẹn hò ở đâu?

Hồ Thập Bát: Chưa từng hẹn hò, miễn cưỡng mà nói thì... trên nóc khách điểm trong trấn nhỏ cạnh Kim Lăng?

Ngao Kiệt: Hẹn hò? Là cái gì?

Ngao Ly (nhìn Thập Bát đầy thông cảm): Thập Bát, thật khổ cho người, Tiểu Thất nhà ta không lãng mạn tí nào = =

Ngao Kiệt (tuy không biết lãng mạn là gì nhưng nhìn nụ cười như kẻ trộm của Ngũ Long quân thì cảm giác Tiểu Ngũ đang châm biếm hẳn... Vì vậy giận dữ trừng Ngao Ly)

25) Không khí giữa hai người lúc ấy?

Hồ Thập Bát: Rốt cuộc cũng hóa giải khúc mắc, thấy thật ra đối phương cũng không tệ...

Ngao Kiệt: Nói chuyện rất có duyên, hiểu biết nhiều, giọng nói rất êm tai, vẻ ngoài cũng ưa nhìn, mùi trên người rất thơm, ôm vào ngực thật là thoải mái...

Ngao Ly (- -): Nói tóm lại là người thấy hẳn vừa mắt đúng không?

26) Lúc ấy đã tiến triển đến mức nào rồi?

Hồ Thập Bát (mỉm cười): Hẳn mang ta bay lên trời, cho ta ngắm chân thân của hẳn

Ngao Kiệt: Chúng ta ôm nhau ngủ chung

Hồ Thập Bát (mới uống ngụm trà bị sặc): Khụ khụ khụ khụ khụ...

Ngao Kiệt (luống cuống vượt lưng Thập Bát): Thập Bát người không sao chứ?!

Ngao Ly (mặt không chút thay đổi): Câu tiếp!

27) Thường hẹn hò ở đâu?

Ngao Kiệt: Đã nói là chưa từng hẹn hò! Người còn lằng nhằng không chịu yên!

Ngao Ly (ngoáy mũi): Vậy người nói người với Thập Bát thường đi chơi ở đâu đi ~

Ngao Kiệt: Trên giường!

Hồ Thập Bát (vừa quỳnh vừa giận): Ngao Kiệt!

Ngao Kiệt (vô tội nhìn Thập Bát): Thập Bát người gọi ta chi vậy?

Hồ Thập Bát: ...Orz

28) Sinh nhật đối phương sẽ làm gì?

Hồ Thập Bát: Hình như không làm gì đặc biệt cho hẳn... Ừm, sẽ làm ít đồ ăn hẳn thích, sau đó bồi hẳn đi chơi chung quanh

Ngao Kiệt: Tặng bản thân mình cho hẳn, cùng hẳn ở trên giường suốt ngày ~

Ngao Ly (khóe miệng giật giật): Sợ rằng không phải chỉ một ngày nhỉ? Ta chính là người thường bị lôi đi họp thay cho người a!! =''= □[vì Ngũ Long quân làm hành động bất nhã nên hẳn cũng bị gạch men...]

Hồ Thập Bát (đờ trán): Chương trình này chấm dứt mau đi...

Hầu tử (lật bảng câu hỏi): Sao ta cứ thấy đây là câu hỏi của năm mươi câu sau??

29) Ai tỏ tình trước?

Hồ Thập Bát (nhìn Ngao Kiệt): Chắc là... ta?

Ngao Kiệt (đỏ mặt): Ủa... Sau khi ra khỏi Tây Tựu Trì tới Thanh Vân sơn tìm Thập Bát... rồi Thập Bát nói thích ta...

Ngao Ly (ngoáy mũi trợn mắt): Ta nhớ rồi, ngày đó hai người các người chạy trốn mất dạng... Khiến một đám người chúng ta phải chịu một đêm gió lạnh trên đỉnh Thanh Vân sơn!

Ngao Kiệt (mặt nhỏ đỏ bừng xoắn xoắn góc áo): Thập, Thập Bát, thật, thật ra ta cũng, cũng rất thích người...////

Hồ Thập Bát (mỉm cười): Ủ, ta biết ~

Ngao Kiệt: ///// phùng!!

Hầu tử:... Mau! Người đâu tới mau!! Lấy bình chữa cháy đến!! Thất Long quân cháy!!! Bên kia bên kia! Đừng quay nữa!! Mau lại chữa cháy a!!

[khách mời bỗng nhiên bị cháy, khiến trường quay vô cùng hỗn loạn, may mà khách mời được đồng bạn đánh ngắt kịp thời, trừ số pha bị cháy ra thì không còn tổn thất nào khác, chúng ta có thể tiếp tục chương trình!]

Hầu tử (nhìn Thất Long quân bị Tiểu Ngũ đánh ngất): Làm vậy hình như không hay lắm?

Ngao Ly: Không có hấn quấy nhiễu, chúng ta có thể quay nhanh một tí!

Hầu tử: Nhưng mà... đây là phu phu tương tính một trăm câu hỏi của Ngao Kiệt và Thập Bát a!

Ngao Ly:... Người đâu! Mang thùng nước tới dội cho hấn tỉnh!!

30) Thích đối phương tới mức nào?

Hồ Thập Bát: Hiện ta đã không thể tưởng tượng cuộc sống không có Ngao Kiệt sẽ ra sao...

[Ngao Kiệt kích động vừa định tự bốc cháy lại bị Ngao Ly đánh ngất]

Ngao Ly (quay đầu dần mặt nhìn Thập Bát): Thập Bát đôi lúc người nói chuyện, thật sự rất can đảm...

Hồ Thập Bát: A??

31) Sợ đối phương nói gì nhất?

Ngao Kiệt: Chắc là nói ghét ta...

Hồ Thập Bát:... Sao ta có thể nói ghét người... Về phần ta, thay vì hỏi sợ Ngao Kiệt nói gì nhất, thì nên hỏi sợ Ngao Kiệt làm gì nhất...

Hầu tử: Vậy người sợ Ngao Kiệt làm gì nhất?

Hồ Thập Bát: Lúc đang ở cùng băng hữu, đột nhiên hấn gào to phun lửa, ta sợ nhất cái đó đó Orz

Ngao Ly: Tiểu Thất người khiến Thập Bát bị ám ảnh rồi

Ngao Kiệt (bối rối): Thập Bát! Họ đều không có ý tốt với người!

Hồ Thập Bát (đờ đẫn): Lại nữa... Đừng nghĩ rằng ai cũng giống người được chứ?

32) Nếu nghi ngờ đối phương... bên ngoài! Sẽ xử lý thế nào?

Hồ Thập Bát: Không thể xảy ra chuyện này

Hầu tử:... Thập Bát chắc chắn quá a

Hồ Thập Bát (mỉm cười): Ta tin tưởng Ngao Kiệt

Ngao Kiệt: Lầm bầm, lầm bầm lầm bầm, hừ lầm bầm lầm bầm!

Hầu tử:...Thất Long quân người cười vậy là có ý gì?

Ngao Ly: Ý hẳn là ‘Bản Long quân anh tuấn tiêu sái anh minh thần vũ, những người khác hoàn toàn không thể sánh bằng! Thập Bát mới sẽ không để ý họ!’

Hầu tử: Nói cách khác, nếu có một người anh tuấn tiêu sái anh minh thần vũ hơn cả Thất Long quân, Thập Bát sẽ để ý hẳn?

Ngao Kiệt: Không thể nào!

Hồ Thập Bát (cười hạnh phúc)

Hầu tử: Ý người là Thập Bát không thể nào để ý tới hẳn?

Ngao Kiệt: Ý ta là từ xưa tới nay không thể nào có người anh tuấn tiêu sái anh minh thần vũ hơn ta được!

Hồ Thập Bát (giận): Ngao Kiệt! Người không tin ta? Người cho rằng ta sẽ đứng núi này trông núi nọ?!

Ngao Kiệt (đần mặt): Ái... Không phải! Thập Bát người nghe ta nói...
Ta không phải có ý đó a!

[vì một trong các khách mời đang giận dữ... nên tạm chiếu một đoạn
quảng cáo OTZ sau đó xem tiếp]

(sau quảng cáo cảm xúc của Thập Bát đã chuyển biến tốt đẹp một cách
rõ rệt, có thể tiếp tục phỏng vấn, Hầu tử nhìn Thất Long quân chớp chớp
mắt, kéo tay áo Thập Bát làm nũng nhận lỗi, bỗng nghĩ nếu không xóa câu:
'Hành động nào của đối phương khiến người hết cách nhất', chắc Thập Bát
sẽ trả lời cái này nhỉ... Hả hoàn toàn không có sức đề kháng với đôi mắt
cún con của con Hỏa Long kia a ~)

33) Có thể tha thứ đối phương... bên ngoài không?

Hồ Thập Bát + Ngao Kiệt (đồng thanh): Tuyệt đối không thể!

Hồ Thập Bát: Ta tin Ngao Kiệt = =

Ngao Ly (gật đầu): Đúng, Tiểu Thất tử tâm nhãn...

Hồ Thập Bát (trùng): Người có ý gì?

Ngao Ly (nhếch mép chỉ Tiểu Thất): Người nhìn lão công người liền
hiểu ta có ý gì...

Ngao Kiệt (tóc đỏ như lửa bay bay, bẻ khớp tay rắc rắc): Ta sẽ bóp chết
tất cả khi vừa mới nhen nhúm!

Hồ Thập Bát:...

34) Nếu đối phương trề hện một tiếng người sẽ làm gì?

Hồ Thập Bát: Nếu là ta... Có lẽ sẽ rất không an tâm, đi tìm hản ngay.

Ngao Kiệt:...Chúng ta chưa từng hẹn hò!! A a a Thập Bát! Chúng ta hẹn hò đi!

Hầu tử (nội ngữ): Thất Long quân! Xin ngài quay xong hãy đi TAT

35) Thích bộ phận nào trên cơ thể đối phương nhất?

Hồ Thập Bát Ngao Kiệt (đồng thanh): Thích tất

36) Trong mắt người, hành động nào của đối phương là gợi cảm nhất?

Hồ Thập Bát: Gợi, gợi gợi gợi...

Hầu tử (nhìn cảm thông): Thập Bát, dạo này túm gáy rất nhanh... Người đừng lặp lại cái từ mẫn cảm này nữa

Ngao Kiệt (nhờ Ngao Ly giải thích đã hiểu được nghĩa của từ gợi cảm, nhìn Thập Bát đang đỏ mặt, quanh người hiện lên một đồng bóng bóng hồng phấn đáng nghi): Bình thường khi Thập Bát cười dịu dàng, khi nghiêm túc, khi ăn cơm, khi nhìn ta

Sau đó... (lược bớt mấy ngàn từ)

Hầu tử (ghi chép): Đối với Ngao Kiệt mà nói, sự tồn tại của Thập Bát, chính là một loại gợi cảm

37) Khi nào thì tim hai người đập bất kỳ?

Ngao Kiệt: Lúc nào tim chúng ta cũng đập a = = Tim không đập chẳng phải đi Tây phương rồi à!

Hồ Thập Bát Ngao Ly Hầu tử:... = = trả lời hay lắm!

38) Có nói dối đối phương không? Giỏi nói dối không?

Ngao Kiệt: Ta chưa từng nói dối Thập Bát!

Ngao Ly: Điều này ta làm chứng, Tiểu Thất chưa từng nói dối người khác! (tiếng lòng: = = Tiểu Thất vốn không có đủ chỉ số thông minh...)

Hồ Thập Bát (quay đầu, lí nhí): Ta có...

Ngao Kiệt (cả kinh): Cái gì?! Thập Bát!

Hồ Thập Bát (tiếp tục quay đầu): Ta nói với hãn tên đứa bé đặt rất hay...
Thật ra là ta đang gạt hãn... Orz

Ngao Kiệt (suy sụp):...

Hồ Thập Bát (luống cuống an ủi): Ngao Kiệt, người đừng ủ rũ! Tên này kỳ thật cũng không tệ lắm!

Ngao Kiệt (giọng ghen ngào):... Người nói dối TAT

Hầu tử (mặt không đổi ghi chép): Ngao Kiệt, chưa từng nói dối; Thập Bát, không hề biết cách nói dối...

39) Khi nào thì thấy hạnh phúc nhất?

Hồ Thập Bát (gãi gãi đầu, hơi ngượng): Khi ở bên Ngao Kiệt... Dù cả hai không nói lời nào, chỉ im lặng ngồi cùng một chỗ, vẫn thấy vô cùng hạnh phúc

Ngao Kiệt: Ừm, chỉ cần được bên cạnh Thập Bát, bất kể ở đâu, làm gì, ta vẫn thấy rất hạnh phúc

Ngao Ly: Hai người các người quả nhiên là lão phu thê ~! (bị Ngao Kiệt trừng giận dữ: Gì mà lão phu lão thê! Ta với Thập Bát còn trẻ mà!!)

40) Có cãi nhau không? Vì sao cãi nhau?

Thập Bát: Rồi

Hầu tử: À há? Hai người cãi nhau? Chẳng phải người luôn cứng Tiểu Thất lắm sao?

Hồ Thập Bát (bất đắc dĩ cười): Vì chuyện của cục cứng, từng cãi nhau với hắn một lần

Ngao Kiệt: Thập Bát TAT lần đó là ta sai... Sau này sẽ không như vậy nữa... TAT

Hồ Thập Bát (vuốt tóc Ngao Kiệt): Ngoan

Hầu tử (lật lại câu trả lời): Thất Long quân 1000+ tuổi, ta không nhớ lắm chớ...

42) Làm hòa ra sao?

Hồ Thập Bát: Nói chuyện rõ ràng là được rồi, Ngao Kiệt không phải loại người không hiểu lý lẽ...

Ngao Ly (- -): Hiểu lý lẽ? Ngao Kiệt Thập Bát nói với Ngao Kiệt mà ta quen biết là cùng một người ư?

Ngao Kiệt: Cãi nhau với Thập Bát ta rất đau lòng, đau đến thở không nổi, nên nhất định phải lập tức làm hòa, sau đó không cãi nhau nữa... A, ta chợt nhớ ra, lúc ấy khi ta với Thập Bát nói chuyện xong, chúng ta vừa định —— (tiêu âm) đã bị nha đầu Thập Nhị kia cắt ngang...

Hồ Thập Bát (mặt ửng đỏ): Ngao Kiệt! Không ai hỏi người chuyện này!

44) Khi nào thấy mình được yêu?

Hồ Thập Bát: Từng phút từng giây

Ngao Kiệt: Mọi nơi mọi chỗ, cả đời (Ê, Tiểu Thất người xuyên qua...)

43) Dù đến kiếp sau, vẫn muốn làm người yêu?

Ngao Kiệt (nhúu mày): Chúng ta không có kiếp sau

Hồ Thập Bát (gật đầu): Không có kiếp sau, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi

Ngao Ly (chống cằm nghiêng đầu)

Hồ Thập Bát: Ngũ Long quân người bị sao vậy?

Ngao Ly:...Đừng đụng tới ta... Nhìn các người như vậy, đột nhiên ta rất muốn cắn người...

Hầu tử: Ai nha nha, Ngũ Long quân người không hạnh phúc thì ghen tỵ với người ta à ~

Ngao Ly: Câm miệng!

46) Nếu chết đi, đối phương chết trước hay mình chết trước?

Hồ Thập Bát Ngao Kiệt Ngao Ly:... (ba người sáu con mắt phát sát khí nhìn Hầu tử)

Hầu tử (run rẩy): Đây không phải là câu hỏi ta ra TAT là câu hỏi cố định của trăm câu tương tính a!! TAT

Thập Bát (suy nghĩ nghiêm túc): Nếu so về yêu lực... Chắc ta đi trước Ngao Kiệt

Ngao Kiệt (toàn thân tỏa ra khí đen dày đặc, xoay người ra ngoài, Thập Bát giữ chặt hãn lại): Ngao Kiệt, người đi đâu? Đang quay mà!

Ngao Kiệt (giọng như vọng lên từ địa ngục): Ta muốn đi giết Diêm Vương...

Ngao Ly (liều mạng giữ Ngao Kiệt): Tiểu Thất! Người đừng kích động! Chuyện Thập Bát bị bắt kia không chừng là mấy ngàn năm sau! Giờ người đi giết Diêm Vương làm gì a!

Ngao Kiệt (phun lửa): Ta muốn tiêu diệt hắn khi vừa mới nảy sinh!!

[vì khách mời hung hăng rời đi... không thể phỏng vấn tiếp, tạm chiếu một đoạn quảng cáo...]

44) Khi nào thì thấy mình được yêu?

[Ngao Kiệt vất vả lắm mới khuyên được giờ dính cứng trên người Thập Bát, miệng nói: Nếu hắn dám tới ta liền thu hắn! Xong chương trình này ta sẽ đi sửa sinh tử bôi... Ngao Ly mặt mũi bầm dập ngồi bên cạnh hứ một tiếng: Năm trăm năm trước Tôn Ngộ Không người ta đã làm rồi! Người thật là không có sáng tạo!!]

Hồ Thập Bát (cúi đầu nhìn xoáy tóc Ngao Kiệt, khẽ cười nói): Hiện tại...

Ngao Kiệt: Thập Bát luôn rất yêu ta!

Ngao Ly (khẽ thở dài, nhỏ giọng): Hai người các người... lại khiến ta muốn cắn người...

47) Thấy hoa nào giống với đối phương?

Hồ Thập Bát (chăm chú nhìn Ngao Kiệt, mười lăm giây sau): Cây tiên nhân cầu

Ngao Kiệt (mù tịt): Cây tiên nhân cầu? Là cây gì?

[màn ảnh lớn hiện ra ảnh cây tiên nhân cầu, đồng thời chạy phụ đề giới thiệu về đặc tính và hoàn cảnh sinh trưởng của nó]

Ngao Kiệt (giận): Đó là hoa ư?! Còn nữa, sao lại là cây tiên nhân cầu??
Thập Bát! Cây đó vừa xấu xí lại đâm người ta!

Ngao Ly (nhìn Ngao Kiệt trán nổi gân xanh, gật gù): Đích xác rất giống, cả người toàn gai, châm chích người ta. Rõ ràng rất khó nở hoa, nhưng... khi nó gặp người thật tâm yêu nó, kiên nhẫn chăm sóc nó, cho nó nước và ánh sáng vừa phải, nó có thể nở ra đóa hoa xinh đẹp nhất, đóa hoa ấy hàm nghĩa: kiên cường, và tình yêu không bao giờ chia tách.

Hồ Thập Bát (đần mặt nhìn Ngao Ly): Ngũ Long quân người thật hiểu biết... Thật ra thì ta không nghĩ nhiều như vậy...

Ngao Kiệt (rất hài lòng với lời giải thích của Ngao Ly, đầu cọ bả vai Thập Bát, mắt híp thành đường chỉ): Ta là cây tiên nhân cầu... vậy Thập Bát người cây tiên nhân chường...Hi

Hầu tử (không nói một lời xanh mặt ghi chép): Một cặp đũa gai à...

(Cả hai đều là xương rồng, tiên nhân cầu là loài xương rồng tròn, tiên nhân chường là loài xương rồng nhánh)

48) Hai người có giấu nhau chuyện gì không?

Ngao Kiệt: Không có

Hồ Thập Bát (nhớ lại chuyện trước kia, lòng rối bời): Ta từng giấu Ngao Kiệt một số chuyện về Hồ Điện Lam cữu cữu...

Ngao Kiệt (lớn tiếng): Thập Bát! Sau này không được giấu ta chuyện gì nữa!

Hồ Thập Bát (cúi đầu, có chút buồn bã): Ừ...

Ngao Kiệt (ngượng đỏ mặt): Vì, vì chúng ta là phu thê, sau này bất kể có chuyện gì xảy ra, ta sẽ ở bên cạnh người, san sẻ với người!

Hồ Thập Bát (nhìn Ngao Kiệt mặt ngẩn ra rồi ửng đỏ, sau đó cười rộ lên thật hạnh phúc):...Ừ!

Ngao Ly (miệng giật giật): Tiểu Thất... Đột nhiên người chín chắn hẳn...Bị nhập à??

49) Quan hệ của các người là công khai hay bí mật?

Hồ Thập Bát: Công khai

Ngao Kiệt: Khắp trời đất ai ai cũng biết!

Ngao Ly: Đúng vậy a... Ta còn từng tận mắt chứng kiến hai đứa — (tiêu âm) đó!

Hầu tử (phát điên):... Vì sao 50 câu hỏi đầu trong sáng lại phải tiêu âm nhiều như vậy a!!

[thiên âm: Vì RP người không tốt...] Orz

(RP: nhân phẩm)

50) Có thấy tình yêu của hai người là vĩnh cửu không?

Ngao Kiệt: Mấy câu trước chẳng phải nói rồi à, ta với Thập Bát sẽ mãi mãi bên nhau!

Hồ Thập Bát mỉm cười gật đầu

Hầu tử (ghi chép): Mãi mãi? Hai người các người đều là thẳng?

Ngao Ly (gân xanh): Nè! Ai tới tha cái tên phỏng vấn thoát tuyến này xuống coi...

51) Người là công hay thụ?

Ngao Kiệt: Công thụ? Là gì?

Hồ Thập Bát (cũng chớp mắt hoang mang)

Ngao Ly: Ai nha nha hai người các người thiệt tình... Lại đây lại đây, để ta cung cấp cho các người ít kiến thức đam mỹ thông dụng ~

[sau năm phút]

Ngao Kiệt (đã hiểu): Ta đây là công! Thập Bát là thụ!

Hầu tử: = =''''''

52) Tại sao lại quyết định như vậy?

Hồ Thập Bát: Không biết... lúc lấy lại tinh thần thì đã như vậy.

Ngao Kiệt:... Bản năng?

Ngao Ly: Trên cơ bản, những người có thể đê Long tộc... không thể nói là không có, nhưng không nhiều lắm. = = (hormone giống đực của Long tộc tuyệt đối là hiện thân của tính áp đảo... Nhìn xa xăm)

53) Hài lòng với tình trạng này không?

Hồ Thập Bát: Không vấn đề gì, nếu hẳn thích, mặc kệ là ôm người ta hay bị người ta ôm, đều sẽ rất thoải mái rất hạnh phúc đúng không?

Ngao Kiệt (gật đầu như già tói)

Ngao Ly (liếc mắt): Haiz... Thập Bát, nghe người nói lời này ý là người từng hưởng thụ cảm giác ôm người ta?

Hồ Thập Bát: Không có!

Ngao Ly (tiếp tục liếc mắt): Vậy Tiểu Thất người có hưởng thụ cảm giác bị ôm chưa?

Ngao Kiệt: Không có...

Ngao Ly: Xí, vậy mà bày đặt nói cái gì mà ôm người ta hay được người ta ôm đều rất thoải mái...

Hồ Thập Bát (không được như ý OTL): Thật ra ta từng muốn ôm Ngao Kiệt T_T

Ngao Ly (mắt lóe sáng hưng phấn): Sau đó thì sao?

Hồ Thập Bát (tiếp tục không được như ý OTL): Đó là chuyện hoàn toàn không thể...

Ngao Kiệt (chớp mắt): Cơ bản thì Thập Bát nghe mùi hương của ta là chân đã mềm nhũn...

Hồ Thập Bát (giận dữ trừng Ngao Kiệt)

Ngao Ly (im lặng cười gian)

54) Lần đầu H ở đâu?

Ngao Kiệt: Trên núi Thanh Sơn?

Ngao Ly (gật đầu): Đánh dã chiến = =

55) Cảm giác khi đó thế nào?

Hồ Thập Bát (////): Lúc ấy ta ngất...

Ngao Kiệt: Cứ ôm Hồ Thập Bát như thế không muốn buông tay!

Ngao Ly: Tiểu Thất mạnh dữ hen... Không hổ là đồng long dương tinh đệ nhất! Còn nữa, Thập Bát, ngày đó nếu ta không nói là người chết chắc rồi...

Hồ Thập Bát: Há?

Ngao Ly (ghé vào tai Hồ Thập Bát): Hôm đó...

Hầu tử: Ê! Ngũ Long Quân! Đây là phu phu tương tính của Thập Bát và Tiểu Thất! Người đừng có chen vào làm rối loạn a!

Ngao Ly: Này! Ta đang giúp người đó! Không thì hai cái đầu gỗ này, có thể trả lời câu nào hay ho chớ!

56) Khi đó, dáng vẻ của đối phương thế nào?

Ngao Kiệt (phụt máu mũi) không thể trả lời

Hồ Thập Bát (mặt đỏ tai hồng): Ta đã nói là lúc ấy ta ngất rồi mà!!

Ngao Ly (nhìn Tiểu Thất): Dã thú! (nhìn lại Thập Bát): Yêu tinh!

57) Sáng hôm sau điều đầu tiên các người nói là gì?

Hồ Thập Bát: Lúc ta tỉnh lại đã là ba ngày sau... Ngao Kiệt quay về Long tộc làm việc, ta không thấy hấn.

Ngao Kiệt (bĩu môi tội nghiệp nhìn Thập Bát): Thập Bát... Thật ra ta muốn bồi bên cạnh người...

Hồ Thập Bát (mím cười vỗ vỗ tay Ngao Kiệt): Ta hiểu.

58) Mỗi tuần làm mấy lần?

Ngao Kiệt (đếm ngón tay tính)

Ngao Kiệt (liếc Hầu): Chắc trước khi phỏng vấn người không thu thập tư liệu tử tế nhỉ? Người phải hỏi mỗi tuần làm mấy ngày...

Hầu tử: Thập Bát người làm gì vậy?

Hồ Thập Bát (mở sà nà chuẩn bị nhảy xuống)

59) Một tuần làm mấy lần thì lý tưởng?

Ngao Kiệt: Ta không biết làm mấy lần... (quay đầu nhìn Thập Bát) Dù sao hiện tại ta rất thỏa mãn, Thập Bát càng ngày càng có thể phối hợp với tốc độ và tần suất của ta... Tim

Hồ Thập Bát (đánh chết không nói được lời nào)

60) H như thế nào?

Ngao Kiệt: Như thế nào là như thế nào? Chính là bình thường...

Ngao Ly (khóe miệng run run): Làm đến nỗi sập giường Long Cung, vẫn coi là bình thường?

Ngao Kiệt (chớp mắt ngây thơ): Cái giường đó rất không chắc chắn...

Hồ Thập Bát (bỏ cuộc không phản ứng gì nữa, não trống rỗng nhìn trần nhà)

61) Nơi nào của mình nhạy cảm nhất?

Hồ Thập Bát (kịch liệt hối hận lăm lăm bầm lăm bầm như Đông chường quỳ): Ta sai rồi ta thật sự sai rồi nếu ta không đồng ý tham gia buổi phỏng vấn này thì ta sẽ không phải trả lời mấy vấn đề OX xấu hổ như thế...

Ngao Ly (sảng khoái vỗ vai Thập Bát): Ai cha ~ Thập Bát, nghĩ thoáng đi, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi ~ ai nấy cũng lớn rồi, trưởng thành cả rồi...

đừng gò bó quá làm gì...

Ngao Kiệt: Lười! Ta thích nhất là khi liếm khắp cơ thể Thập Bát, Thập Bát sẽ gọi tên ta, rồi còn có thể đổ mặt bột những tiếng rên cực êm tai...

A... Muốn ăn Thập Bát ghê nơi XDDD

Hầu + Ngao Ly: Người ăn rồi còn gì...

Hầu tử:...Vậy xem như đó là chỗ nhạy cảm nhất của người?

Hồ Thập Bát (lúi vào góc tường tiếp tục lăm bằm lăm bằm)

62) Nơi nào khiến đối phương có cảm giác nhất?

Ngao Kiệt (vuốt cảm nghiêm túc suy nghĩ): Ờ... chắc là đầu nữ phải, lần nào ta cắn hay ngắt nhéo chỗ đó, eo Thập Bát sẽ run lên, cái miệng nhỏ phía dưới sẽ... (đột nhiên phản ứng kịp, nổi giận đánh Hầu tử) Người hỏi ta việc này là có ý đồ gì!! Nơi nào Thập Bát có cảm giác chỉ mình ta biết thôi chứ!!

Thập Bát Ngao Ly xông lên kéo bk đang bưng bưng lửa giận...

[Vì MC bị oánh, không thể phỏng vấn tiếp, tạm chiếu một đoạn quảng cáo]

63) Dùng một từ để miêu tả đối phương lúc đang H.

Nhìn Hầu tử băng bó như xác ướp, Ngao Ly kính nể từ tận đáy lòng: Thật không ngờ, người lại chuyên nghiệp như vậy... bị đánh thành cái bánh tét mà cũng... có tính là tai nạn lao động không?

Hầu tử (giơ bảng): Thời buổi này không có việc nào dễ làm... TT

Hồ Thập Bát (nhìn Hầu tử trọng thương vẫn xông pha, có chút thông cảm, thở dài): Diễm lệ.

Ngao Ly: Hở? Thập Bát, người khẳng định người đang nói về Tiểu Thất chứ không phải mình?

Hồ Thập Bát (mặt không đổi sắc): Có cần lặp lại lần nữa không?

Ngao Kiệt: Gọi cảm ~!